

Giới thiệu Sự Quyến Rũ Nam Tính

Thể loại: Đô thị tình duyên, chỉ ngọt và ngọt, nữ chính đã có một đời chồng, nam chính là quân nhân giải ngũ.

Số chương: 77

Editor: Mộc Di

[một]

Phụ nữ 30, tựa như lang hồ...

Đối với những lời này, anh cảm thấy xúc động sâu sắc.

[Hai]

Nghe đồn trên phố có người thợ sửa xe cặp kè với một bạch phú mỹ, gia đình giàu có không phải nói nhưng còn đẹp như tiên.

Có người hỏi, người đàn ông kia sẽ cảm thấy thế nào?

Hướng Nghị đáp: Trăm mê sắc đẹp, ngày càng gầy yếu.

[Note]

1. Bà chủ giàu có quyến rũ và gã đàn ông lưu manh đầy khiêu gợi dụ dỗ lẫn nhau, 1v1, HE.

2. một ngày một chương, anh hùng may đến nhảy hố!o[≥v≤]o

Vấn án cũ:

Có người nhắc nhở: anh ta ở bên cô chỉ vì tiền của cô, cô coi chừng bị lừa đó!

Chu Lăng mỉm cười: không sao, tôi có tiền.

Bạn bè khuyên can: Cậu nhìn trúng cô ta, ngoại trừ tiền ra thì còn có cái gì tốt hả?

Hướng Nghị cũng cười: Đành chịu thôi, tôi yêu tiền của cô ấy.

Nữ chính là phú bà, xinh đẹp nhưng đê tiện

Nam chính là lưu manh, thô lỗ

Keyword tìm kiếm: Nhân vật chính: Chu Lăng, Hướng Nghị | phối hợp diễn: | cái khác:

Lời của editor: Mình đang ôm một bộ nữa nên trước khi bộ kia hoàn thì truyện này mình sẽ up tạm

là 2 chương/1 tuần nhé, khi bộ kia hoàn mình sẽ đẩy nhanh tiến độ lên nha,

các bạn ủng hộ mình nhiệt tình nhé!

Bạn đang đọc truyện *Sự Quyến Rũ Nam Tính* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1

Editor: Mộc Di

“Cho tôi một ly nước”

Hai giờ sáng, Lose Demon chấm dứt kinh doanh, ca sĩ Tiền Gia Tô hát hò cả đêm, cổ họng đã sắp bốc cháy.

Phục vụ Tiểu Thái có quan hệ tốt với cậu đem tới một ly nước: “Hôm nay biểu diễn cũng không tệ lắm, tôi thấy bầu không khí rất tốt.”

Tiền Gia Tô phóng khoáng hất tóc mái đã ướt mồ hôi lên, “Cũng tạm được.” Trong giọng nói cũng không che giấu được một ít kiêu ngạo.

“Đừng nói thế, vừa rồi cậu thổ lộ cũng rất có hiệu quả mà.”

Nhưng Tiền Gia Tô lại khác thường không nói gì, gõ bàn thúc giục cậu ta: “Nhanh lên, chết khát mất!”

Tiểu Thái lén lút liếc mắt bốn phía, những người khác đều dọn dẹp vệ sinh, không ai chú ý đến nơi này. Cậu ta nhấc ly nước lên, len lén đặt một tờ giấy ở phía dưới, đẩy đến trước mặt Tiền Gia Tô, nháy nháy mắt vài cái.

Tiền Gia Tô chẳng hiểu gì, đem ly nước uống một hơi cạn sạch, thở phào nhẹ nhõm một cái, lúc này mới mở tờ giấy nhỏ đó ra.

trên đó chỉ có mấy chữ đơn giản: ‘*Chờ cậu tại Khách sạn quốc tế Houghton phòng 2333*’.

Cậu sững sờ: “Ở đâu ra?”

“Người đẹp mà cậu mời rượu lúc nãy đưa.” Tiểu Thái che miệng nói nhỏ giọng, e sợ dường như sẽ có ai nghe được, vẻ mặt mờ ám “Tôi hiểu mà”.

Người phụ nữ kia.....

Đây là muốn ngủ với cậu sao? Hình như hơi nhanh nhỉ? Hơn nữa khách sạn quốc tế Houghton, ôi chao, là khách sạn 5 sao đấy! Tiền Gia Tô nắm bắt xúc cảm trơn bóng của tờ giấy nhỏ, liếm liếm môi.

Chả trách người liên lạc với cậu nói người phụ nữ này có tiền muốn làm gì cũng được, chắc.

nói thật ra, mới đầu cậu còn tưởng rằng đối tượng là một là một bà già, không nghĩ tới thực tế là một người có vóc dáng vô cùng đẹp. Nếu sớm biết thế, cậu nhất định sẽ gạt đầu mạnh hơn

Tiền Gia Tô nhét tờ giấy vào túi quần bò, huyết sáo, đường làm quan rộng mở, ra ngoài rồi ngồi lên xe.

Khách sạn Houghton cách quán bar không xa, chỉ hai quảng trường. Tiền Gia Tô cưỡi con xe máy điện nhỏ màu vàng, hai mươi phút đã đến nơi.

Khách sạn là tòa nhà cao nhất khu này, khí thế rộng lớn, ngọn đèn flash rực rỡ cùng kiến trúc cực kỳ hiện đại kết hợp với nhau lại càng tăng thêm sức mạnh, tản ra khắp nơi khiến cho những người dân nghèo bị bức bách mất bình tĩnh.

Tiền Gia Tô đã quen sống ở khu dân cư bé nhỏ, lần đầu tiên đến chỗ này ngay cả viên gạch đều lóe lên nhân dân tệ làm tăng vẻ huy hoàng của khách sạn, lập tức cảm thấy dù theo sát trào lưu thời thượng là kiểu tóc xoắn nhuộm vàng của Hàn cũng chẳng cứu vớt cậu được, cả người không che giấu đều toát ra hơi thở nghèo nàn, thối nát.

Lại cúi đầu nhìn nhìn tờ giấy tản ra mùi hương nước hoa dễ chịu – phòng 2333, con số của gian phòng đó không phải đang cười nhạo cậu sao?

Trước cửa đậu mấy chiếc xe sang trọng, trong đó có một chiếc xe Ferrari màu đỏ nhìn rất quen mắt, chắc là chiếc xe hôm nay hắn đã đập cho một cước. Tiền Gia Tô đem con xe “tiểu Hoàng” của mình nhét vào khe hở giữa hai chiếc xe, khóa lại, vỗ vỗ quần bò, lúc này mới có chút thấp thòm đi về phía đại sảnh của cung điện nguy nga kia.

“Xin chào, tôi, tôi tìm..... Cái kia, phòng 2333 ở đâu vậy?” Tiền Gia Tô vừa nói lắp ba lắp bắp vừa ảo não vỗ ngực giậm chân, mẹ kiếp, phong cách siêu sao đẹp trai bức người trên sân khấu của cậu chạy đi đâu rồi hả.

Tiếp tân lập tức mỉm cười nói: “Chào ngài, ngài là tiền sinh Tiền Tam Kim sao?”

“A? A, tôi là.....” Tên khai sinh của cậu vốn là Tiền Hâm, nhưng Tiền Tam Kim là cái gì quý gì thế! Cậu rõ ràng đã sửa nghệ danh là Tiền Gia Tô, vì sao cô ta lại biết!

“Xin mời đi theo tôi.” Tiếp tân nhỏ nhẹ dẫn dò người bên cạnh một cầu, mỉm cười dẫn đường cho cậu.

Dẫn cậu đi thẳng một mạch đến trước cửa phòng 2333, thậm chí cô tiếp tân còn nhấn hộ chuông cửa, Tiền Gia Tô ở phía sau vụng trộm nâng cạp quần, trong lòng cảm khái, lễ tân của khách sạn năm sao quả nhiên không thể so sánh với khách sạn bên đường mà, như vậy mới thích hợp.

Tiếp theo lại nghe cô ta có chút cung kính hướng về bên trong cánh cửa nói: “Chủ tịch, vị khách của ngài đã đến.”

Chủ tịch hả?

Tiền Gia Tô tròn tròn mắt.

Vài giây sau, cửa bên trong từ từ mở ra, chính xác là Tiền Gia Tô biết khuôn mặt kia, thậm chí lớp trang điểm cũng chưa thay đổi, chẳng qua chiếc váy ngắn khiêu gợi chỉ che được cái hông kia đã được thay bằng bộ đồ ngủ thoải mái.

Chu Lăng khoát tay với cô tiếp tân, sau đó mỉm cười với Tiền Gia Tô đang tròn mắt khiếp sợ: “Vào đi, Tam Kim.”

Vị Tam Kim vẫn đang đắm chìm trong sững sờ không kịp phản ứng, ngờ ngác tiến vào, lại theo sự chúi huy của cô ngồi xuống.

Phòng tổng thống vô cùng sang trọng, đến cái thảm phía dưới bàn còn đáng giá hơn cả cậu, Tiền Gia Tô đặt móng tới cái ghế salon bằng da thật đại khái cũng đắt tiền hơn so với cậu, liếm liếm đôi môi khô khốc, tâm tình kích động muốn ngủ với mỹ nữ gọi cảm hai mươi phút trước đã bay sạch.

trên bàn trà đặt một chai rượu vang đỏ, Chu Lăng chậm rãi rót ra hai ly, một ly nhét vào trong tay cậu, một ly khác giơ cao trên ngón tay mảnh khảnh, ngồi xuống ghế salon bên cạnh cậu.

“..... Cảm ơn.” Tiền Gia Tô lập tức uống hai hớp to, muốn tìm lại lá gan không biết rót nơi nào trở về.

Chu Lăng bắt chéo hai chân, ung dung theo dõi cậu, ly rượu đỏ trong tay dưới ánh đèn phát ra màu sắc xinh đẹp.

“Việc ấy, cô gọi tôi tới nơi này..... Có việc gì sao?” Lá gan đã vỡ nát không gượng dậy nổi rồi, Tiền Gia Tô kinh sợ hỏi.

Chu Lăng vẫn duy trì nụ cười bình tĩnh như trước, rõ ràng nhìn tuổi cũng không lớn, không biết tại sao lại toát ra khí thế trường bối nhả nhặn hiền lành như vậy.

“Các cô gái đó cho cậu bao nhiêu tiền?” cô không nhanh không chậm hỏi.

Trong nháy mắt đó, tâm lý Tiền Gia Tô hồi hộp mãnh liệt, tất cả cơ bắp theo phản xạ đều căng thẳng, trong đầu cậu có một đứa bé giờ cò trắng kêu khóc xin hàng, một đứa khác đang vùng vẫy quất tới tấp, miệng thì mắng, đánh chết loại thấy tiền là sáng mắt, tao đánh chết mày!

Bốn tiếng trước.

Cửa sau của Lose Demon, Chu Lăng đi chuyển một vòng lớn, cuối cùng cũng tìm được một chỗ trống, đem xe thể thao nhét vào, tắt máy, vừa khéo chần ở trước cửa sắt.

Vừa bước chân ra khỏi xe mới phát hiện trên người mình vẫn là bộ lễ phục dự tiệc bay này, cô ‘chặc’ một tiếng lui về, theo một cái túi bên trong góc lấy ra một cái váy ngắn, thuận thực thay vào.

Cửa sắt từ bên trong mở ra, một nam sinh gầy yếu giơ điện thoại về mặt phen chán đi tới, một đầu tóc xoăn màu vàng, quần bò bó sát người đi giày ván trượt, chiếc áo cộc tay màu đen như bộ xương khô, phong cách của thiếu niên Hàn Quốc.

Bị xe cản đường, cậu con trai chạy theo trào lưu liền nóng nảy nhấc chân đá lên trên, chân vuron ra một nửa mới phát hiện phía dưới giày là một chiếc xe thể thao màu đỏ giá trị không hề rẻ, sợ tới mức lập tức hít vào một hơi lạnh, vội vàng rút chân về, nhưng mà đã không kịp rồi, mũi giày đã cọ vào thân xe bóng loáng kia.

Chỉ cọ nhẹ thôi, cậu con trai chạy theo trào lưu lại hết sức sợ hãi, sau khi lao đảo một cái gần như là nửa quỳ xuống, dùng tay áo cọ cọ, sau đó kính hồn bạt vía nhìn xung quanh một vòng, xoay người chạy ngược trở về.

Chu Lăng ở trong xe thấy tất cả, nhin không được bật cười thành tiếng.

Sửa sang lại quần áo xong, từ tủ đựng đồ lấy ra một vật cầm trong tay trái, xuống xe đẩy cửa sắt ra.

Cậu con trai chạy theo trào lưu phía sau cửa ở trong hành lang chật hẹp u ám quay người vào tường gọi điện thoại, ngón tay cạy một lớp tường sập bong ra, giọng nói ngược lại rất dễ nghe.

“Bộ dạng giống minh tinh điện ảnh là lỗi của tôi hả? anh muốn tìm ai, dù sao bố mày cũng không đi hầu hạ mấy mẹ già đâu nhá!” cậu con trai kia móc một điều thuốc từ trong túi rồi ngậm vào, lại sờ soạng lục lọi lấy ra một cái cái bật lửa, lúc đưa lửa đến bên miệng đột nhiên ‘Ui’ một tiếng, trở tay đem cái bật lửa ném xuống, xoa xoa cái mũi thiếu chút nữa bị bỏng.

“..... nói chuyện giữ lời?” Rất có thể là bên kia đã đưa ra hứa hẹn làm người ta động lòng, thái độ của cậu rõ ràng buông lỏng, “..... Vậy được rồi..... Vậy anh đem ảnh chụp gửi vào điện thoại di động của tôi..... Ừm.....”

Thảo luận được một cuộc giao dịch, tâm tình cậu con trai kia không tệ cúp điện thoại, vừa quay đầu lại cùng Chu Lăng bốn mắt nhìn nhau, ánh mắt cậu đi xuống đảo qua, tiếp theo ngẩng cằm lên, tùy tiện huýt sáo trên đầu.

Đuôi lông mày Chu Lăng nhướng cao, một tiếng huýt sáo trả lời lại còn uyển chuyển hơn cả cậu.

Hai người đối diện vài giây đồng hồ, Chu Lăng mở miệng: “Tôi nói.....”

Điện thoại trong tay cậu con trai “Leng keng” một tiếng, có tin nhắn hiện lên, cậu lập tức cúi đầu xem xét, đồng thời khoát tay rất kiểu cách: “Ngại quá chị hai à, không ký tên không chụp ảnh đâu.”

Chu Lăng nhủ chặt ấn đường, nhưng cô không muốn ký tên chụp ảnh chung, cô muốn bắt đền cú đập kia cơ.

Cậu trai trẻ chạy theo mốt kia lại không cho cô có cơ hội mở miệng, lầu bầu mắng đường truyền mạng dở hơi, rồi bước đi.

Trong quán bar tiếng nhạc tiếng trống sập sinh, hòa điệu với ngọn đèn nhấp nháy, Chu Lăng đi thẳng vào, những ánh mắt tảo tợn cùng tiếng huyt sáo không ngừng, có người gan lớn còn trực tiếp tiến lại gần, bàn tay lỗ măng định sờ vào tấm lưng trần của cô. Bị cô dùng một ngón trỏ đẩy bộ ngực đó ra, sau đó mỉm cười lắc lư chiếc nhẫn kim cương chói lọi trên ngón áp út lên.

“Xin lỗi.”

Trong đám nam nữ hỗn độn kia, cô tìm được Đinh Y Y, cô ấy đang khiêu vũ cùng một anh chàng ngoại quốc cao to, từ xa trông thấy Chu Lăng, vươn ngón tay sơn màu xanh ngọc ra, xa xa chỉ vào một cái ghế dài bên cạnh.

Chu Lăng đáp lại bằng một ngón giữa, đi qua ngồi xuống, phục vụ mặc áo somi trắng nơ đen lập tức mang rượu lại đây, Chu Lăng nhét tiền bo vào túi áo trước ngực cậu ta: “không cần tiếp đón.”

Phục vụ mặt mày hớn hờ đi luôn.

Chờ Đinh Y Y chơi đã rồi trở lại, Chu Lăng đã đuổi ba người đến bắt chuyện đi, bắt chéo chân tự selfie mấy kiểu.

“Ôi chị em tốt!” Đinh Y Y uốn éo thân hình như rắn nước ngồi xuống chỗ trống bên cạnh cô, tiện tay bung chai rượu lên rót vào nửa ly, mắt liếc về phía màn hình điện thoại di động, ánh mắt chợt dừng trên chiếc nhẫn đính một đồng kim cương trên ngón áp út kia.

“Ôi mẹ ơi, cậu tới quán bar đeo cái này để lừa gạt người khác hả?”

“Hôm nay không có tâm trạng.”

Đinh Y Y hừ một tiếng: “Cậu thì ngày nào mới có tâm trạng?”

Chu Lăng cười một tiếng, hướng về phía sân khấu chép miệng: “Cậu xem ca sĩ kia kia, có giống chồng tớ không?” Chính là thằng nhóc cô đụng phải ở cửa sau, lúc ấy đèn quá mờ nên không để ý, lúc này mới phát giác, bất luận là ngoại hình hay âm sắc, đều cực kỳ giống Lục Gia Hòa mà cô yêu.

“Chồng ai cơ?” Hỏi xong câu này, vừa khéo ca sĩ đã hát xong câu cuối cùng rồi ngừng đầu, nâng cằm lộ ra ngũ quan, Đinh Y Y lập tức kinh hô đứng lên: “A a a a Lục Gia Hòa! ‘Trồng iu’ của tớ, ‘trồng iu’ của tớ!”

Chu Lăng tức giận mắng: “Cút, Lục Gia Hòa là chồng tớ!”

“Cậu mới cút! Chồng cậu nằm trong lòng đất lâu rồi!”

Chu Lăng: “.....”

“Sorry.....” Đinh Y Y nói xong mới chợt nhớ, vội vàng cúi đầu trên đầu gối cô dập đầu hai cái, “Tiểu thư đừng nóng giận, em dập đầu xin tội với tiểu thư nha!”

“Được.” Chu Lăng giờ tay đánh nhẹ vào ót cô ấy một cái, không để trong lòng.

một ca khúc kết thúc, phục vụ bung khay mang tới một ly cocktail Zaza, mỉm cười đưa cho Chu Lăng: “cô gái xinh đẹp, đây là ca sĩ quán chúng tôi đặc biệt mời cô, mời từ từ dùng.”

Chu Lăng nhướng mày, giương mắt nhìn về phía sân khấu, vừa vặn chống lại tầm mắt của người con trai kia, người kia nháy mắt, đem động tác của Lục Gia Hòa học rất khớp.

“Ái chà chà --” Đinh Y Y khoa trương đá lông nheo một cái.

Chu Lăng tiếp nhận ly rượu, mỉm cười với người trên đài.

Ngay sau đó, cậu con trai hăng giọng một cái, cầm microphone nói: “Kế tiếp là bài hát dành cho người xinh đẹp nhất đêm nay -- Chu tiểu thư”. Dưới đài có người phát ra âm thanh ồn ào, cậu nhân cơ hội đó khẽ cúi đầu, cố ý đem tiếng nói đè thấp vài phần, “[Take me to you heart]”

không khí trong quán bar lập tức tăng vọt, không ít người theo ánh mắt của cậu nhìn về phía bên này, nhìn xung quanh tìm kiếm nhân vật chính của sự thông báo lãng mạn kia. Đinh Y Y ở bên cạnh cũng không ngừng hú hét, Chu Lăng ngồi yên mặt không đổi sắc, trước khi đi kêu phục vụ đưa một tờ giấy nhỏ.

Sau đó, hiện tại, cậu con trai ăn mặc thật mát kia đang ngồi trước mặt cô, gương mặt biến hóa thất thường.

Chu Lăng cảm thấy cậu bé này dường như bị mình hù dọa, rót thêm cho cậu một tý rượu, mỉm cười dịu dàng: “Cậu không cần sợ hãi, tôi sẽ không làm gì cậu đâu. Cậu có thể nói cho tôi biết giá bọn họ đưa ra, sau đó hợp tác cùng tôi, sẽ lấy được gấp đôi từ chỗ tôi. Đương nhiên, cũng có thể lựa chọn không nói, tôi không ép.”

“Tôi có thể..... Cần nhắc một chút không?” Bây giờ trong lòng Tiền Gia Tô là một mảnh sóng to gió lớn, có thể nói ra một câu đầy đủ như vậy đã vô cùng bội phục chính mình.

“Có thể.” Chu Lăng đem nắm đũa trái cây dòi đến trước mặt cậu.

Ba phút sau --

Dáng ngồi của Tiền Gia Tô không kiên trì nổi nữa: “Tôi có thể..... đi vào toilet không?”

Chu Lăng bật cười: “Cứ tự nhiên.”

Bước chân Tiền Gia Tô trống rỗng, bước vào toilet có vòi nước đều là mạ vàng, hai chân mềm nhũn, co quắp ngồi trên bồn cầu. Từ túi tiền ở mông lấy ra chiếc điện thoại di động, nhanh chóng ấn xuống một dãy số, bấm đi.

Chuông reo vài tiếng đã bị bên kia ấn nút từ chối, cậu tiếp tục bấm, sau ba lượt bên kia rốt cuộc cũng bị hành động bám riết không tha của cậu đã động tinh thần, nhận điện thoại, giọng nói mang theo sự tức giận đè nén, không kiên nhẫn nói: “Cho em thời gian ba giây.”

Tiền Gia Tô lập tức hét lên: “anh họ, cứu mạng!”

Bạn đang đọc truyện *Sự Quyến Rũ Nam Tinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 2

Editor: MỘC DI

sự thật chứng minh anh họ không đáng tin cậy.

Gọi xong cuộc điện thoại cầu cứu, Tiền Gia Tô ngồi cứng cả mông kinh hồn bạt vía hầu vị nữ chủ tịch trẻ tuổi này xem chương trình nghệ thuật tổng hợp tận bốn mươi phút, cũng không nhận được bất kỳ tin tức gì từ việc anh họ đã đến nơi chưa.

Cuối cùng vẫn là nhờ vào phong cách mạnh mẽ gặp nguy không loạn cùng với tài năng vĩ đại anh dũng vô địch của chính mình mới có thể thoát thân, cười em xe mô tô màu vàng chuẩn bị lên đường về nhà thì mới nhìn thấy ngã tư đường vắng lặng loáng thoáng có một bóng đen xuất hiện, chậm rãi từ từ tới đây, đứng ở vị trí cách cậu năm mét.

Tốc độ cứu viện này cũng quá cảm động, Tiền Gia Tô tức giận gợn ngón tay giữa với người kia.

Đôi chân dài của Hường Nghị đuổi trên mặt đất, trên người là bộ quần áo hàng năm, quần cộc màu sậm và áo T-shirt rộng rãi, dưới chân đi một đôi dép lê lớn, buổi tối đầu mùa thu đã bắt đầu se se lạnh, nhưng anh cũng không để ý.

Tiền Gia Tô đánh giá phía dưới anh vài lần. Chiếc xe máy điện của mình và anh ấy giống nhau như đúc, khác biệt duy nhất là xe anh ấy màu đen bóng tối, “anh cười con xe này tới cứu em? Đến lúc nguy cấp như nhặt xác thì anh cũng không đuổi kịp đâu!”

“không phải còn sống sao.” Hường Nghị lấy mũ bảo hiểm xuống, lắc đầu, trước tiên đi về phía trái nhìn lướt qua khách sạn cao ốc nguy nga bên cạnh, lại nhìn Tiền Gia Tô, xác nhận cậu không sao, từ trong túi lục lọi một điều thuốc để hút.

Đây rõ ràng là hành vi không đếm xỉa đến chuyện sống chết của em mình khiến cho Tiền Gia Tô không cam lòng, phóng đến bên cạnh anh muốn hỏi, Hường Nghị ngậm thuốc giải thích: “Bà không cho phép lái xe, chậm một chút cho an toàn.”

Sắc mặt Tiền Gia Tô cứng đờ: “Tại sao bà ngoại lại biết?”

“Hơn nửa đêm ra ngoài, bà có thể không biết sao?”

“Xong đời.....” Tiền Gia Tô chột dạ rút đầu: “anh nói với bà như thế nào?”

“Đương nhiên là ăn ngay nói thật”. Hường Nghị nhìn chăm chú về khăn trang của cậu em, nhả ra hai làn khói, vừa liếc nhìn cậu vừa cười như không cười, “nói là thằng cháu ngoại của bà bán thân kiếm tiền nhưng chưa thành công, kêu cháu tới cứu mạng.”

Tiền Gia Tô then quá thành giận trừng mắt với anh, “anh mới bán thân! Còn chưa thành công!”

Hường Nghị lại càng bật cười giễu cợt, sau khi hút xong hai hơi, dập tắt tàn thuốc trên mặt đất, một lần nữa đội mũ bảo hiểm lên, thuận thực đẹp mắt quay đầu xe. Vặn tay lái tăng tốc độ lên tối đa, nhanh chóng bỏ xa thằng nhóc kia.

“Ồi anh đợi em với --” Tiền Gia Tô cười chiếc xe nhỏ màu vàng ra sức đuổi theo, “anh lại lén lút thay phụ tùng đúng không hả, tại sao lại chạy nhanh hơn em chứ”

Trở về căn biệt thự trên đường Hưng Chá đã là sáu giờ sáng. Chu Lăng đem xe tùy tiện dừng ở trong sân, vớt cái chìa khóa cho người giúp việc, dì Thu lau tay từ phòng bếp chạy đến, “Bà chủ, bà đã về? Đồ ăn sáng cần phải đợi một lúc nữa, bà.....”

Chưa nói dứt lời đã bị Chu Lăng không kiên nhẫn cắt ngang: “Cháu đã nói rồi, đừng gọi cháu là bà chủ.”

Dì Thu vội vã lúng túng sửa miệng: “cô chủ.....”

“không ăn, cháu trở về phòng ngủ một lát, đừng quấy rầy cháu.” cô khoát tay, dường như một câu cũng không muốn nhiều lời.

Trở về phòng dùng tốc độ chiến đấu tháo gỡ trang sức rồi đi tắm, sau đó ngã vào trên giường lớn, cái chăn mỏng bằng tơ tằm bị lôi kéo thành một bọc, ngủ đến bất tỉnh.

Khi ý thức được khôi phục là lúc ánh mặt trời chói chang nhất, rèm cửa sổ thật dày cũng không ngăn được ánh sáng len lỏi vào mọi nơi, một dải nắng vàng nghiêng nghiêng nằm trên sàn nhà, vương đầy bụi bặm nhỏ bé trong suốt.

Chu Lăng đuổi cái lưng nhức mỏi, đi chân trần xuống giường, kéo rèm cửa sổ ra -- trong vườn hoa là một không gian sắc màu rực rỡ, nằm giữa thảm cỏ xanh mướt, một chú chó Pomeranian đáng yêu như cục bông đang nằm phơi nắng, bên cạnh là chú chó Husky to gấp 5 lần đang điên cuồng xoay quanh đuôi theo cái đuôi của mình.

Chiếc điện thoại đặt ở đầu giường vang lên, Chu Lăng bắt máy, đẩy cửa sổ thủy tinh trong suốt đi ra ban công.

“Buổi sáng tốt lành em yêu ~” Đinh Y Y giọng điệu bi ôi, “Tối hôm qua tình hình chiến đấu như thế nào? Quan hệ cùng một bé học sinh cấp ba, khi làm tình có phải là sướng đến tận trời không?”

“Ồ.....” Chu Lăng kéo dài âm thanh nói cho có lệ.

“Ồ kia, chẳng lẽ chim cậu học sinh không cứng nổi? Đinh Y Y vui vẻ chặc chặc lưỡi. “nói chính xác thì hình xăm vóc cậu ta cũng to lớn nhưng vẫn kém xa so với Lục Gia Hòa..... Ôi chao, cậu nói xem gương mặt của cậu ta sao lại giống đến thế, có khi nào là phẫu thuật thẩm mỹ không?”

“không nhìn ở khoảng cách gần, cậu ta vẫn liên tục duy trì khoảng cách tới hai mét, giống như sợ tởm làm gì cậu ta vậy.”

Phía dưới Husky thấy được chủ nhân trên ban công, sủa lên rưng rưng chạy như điên về phía này, Chu Lăng ra dấu tay, nó dừng ngay lại bên cạnh xe, đứng yên tại chỗ, thè lưỡi vẫy đuôi vui sướng. Quả bóng nhỏ lông xù Pomeranian liền cũng chú ý tới Chu Lăng, bước chân nhỏ lon ton chạy tới xếp hàng cùng ngồi xuống với Husky.

“Vậy cậu hỏi được cái gì không?”

“Cậu ta quá căng thẳng,” Chu Lăng nói: “Cũng không cần hỏi, không phải ai khác ngoài Bùi Hi Mạn.”

Đinh Y Y ‘chặc’ một tiếng, “Thằng nhóc nhất gan như thế, sao lại là đồng bọn với Bùi Hi Mạn được? hiện tại cậu có tính toán gì, muốn ngửa bài với cô ta sao?”

“không cần vội, chơi đùa với cô ta một chút, tớ đang nhàm chán đây,” Chu Lăng híp mắt, thờ ơ cười, “Trêu cậu nhóc đó rất vui.”

Cửa phòng bằng gỗ phía sau đột nhiên bị gõ vang, giọng nói cách cánh cửa của dì Thu truyền đến: “cô chủ, đã đến lúc xuất phát, tiên sinh đang chờ cô.”

Bên này cúp điện thoại, Chu Lăng quay đầu lại, lông mày khẽ cong: “Lịch trình thế nào?”

“Hôm nay không phải muốn ký hợp đồng với tập đoàn Quan Ý sao, cô chủ quên à? Bốn giờ bắt đầu, chỉ còn hai giờ thôi.”

“không muốn đi.” Chu Lăng nhấc chân lên ban công.

cô là cổ đông lớn nhất của tập đoàn Đại Nguyên, giữ chức danh chủ tịch nhưng công việc trong công ty đều do Thôi Tuấn nắm giữ. Mỗi lần tham dự trường hợp này đều có cảm giác như bị người ta xem là linh vật (biểu tượng may mắn), cảm giác đó rất xấu hổ, cô không thích.

Hai phút sau, người tới khuyên nhủ đã thay đổi thành kẻ khác. Chu Lăng nghe được âm thanh của chốt cửa, xoay người, đồng thời khước miệng nhấc lên đầy chàm chọc -- trong nhà này dám trực tiếp mở cửa phòng cô không tìm được người thứ hai.

Cánh cửa chậm rãi bị đẩy ra, người đàn ông mặc âu phục phẳng phiu đứng ở cửa, gương mặt nhìn tới đây.

“Tôi nói,” Chu Lăng lười nhác dựa vào lan can màu trắng trạm trổ hoa văn trên ban công “Phòng của trưởng bối, anh có thể tùy ý vào à?”

Thôi Tuấn một tay nắm chốt cửa màu vàng, ánh mắt nặng nề: “Người đó đã mất, em cũng không cần tự cho mình là trưởng bối.”

“Ông ta mất, cho nên cái nhà này, hiện tại do tôi định đoạt.” một bên lông mày Chu Lăng sung sướng giương cao, “Cút ra ngoài gõ cửa lại lần nữa.”

Thôi Tuấn đứng yên không nhúc nhích, đôi mắt chăm chú nhìn cô. Sau một lúc lâu, nâng tay, gõ lên cửa hai cái – cộc – cộc.

“Buổi họp báo hôm nay rất quan trọng, em phải tham dự.”

Chu Lăng hừ một tiếng: “Chỉ là đến cho có mặt, còn cần tôi đến để giữ thể diện cho anh sao?”

Thời Tuấn không nói tiếp, đưa mắt nhìn đồng hồ, “Còn một giờ bốn mươi phút, không kịp đi ra cửa hàng trang điểm đâu, tôi bảo tiểu Trần lên giúp em” hần ngừng đầu, “Em có thời gian bốn mươi phút để sửa sang lại, tôi chờ em ở dưới lầu.”

một giờ trôi qua, người kia vẫn không chịu xuống dưới. Di Thu thấp thỏm nhìn lên trên lầu, lại nhìn người đàn ông đang chuyên tâm làm việc với máy tính, “Tôi đi lên thúc giục nhé.”

“Tôi đi cho.” Thời Tuấn khép máy tính lại, đang muốn đứng dậy, Chu Lăng mặc trang phục lộng lẫy đứng trên cầu thang chậm rãi khoan thai đi xuống.

- - cô thay một bộ váy dài màu trắng được thêu dọc theo chiều dài, đơn giản mà tao nhã, da trắng eo thon, tóc chỉ đơn giản uốn nhẹ, lười biếng tùy tiện hơi nghiêng sang một bên vai. đã sắp trễ rồi, cô còn miễn cưỡng cất bước, một bên cúi đầu nghịch điện thoại.

Thời Tuấn cài lại cúc áo âu phục, tiến lên hai bước, từ trong thâm tâm khen một câu: “Rất đẹp”

Chu Lăng tạm dừng trò chơi trên tay, nâng nâng mí mắt, nghiêng người liếc hắt: “Đừng dùng loại này ánh mắt này nhìn trưởng bối, không lễ phép.”

Tập đoàn Đại Nguyên và tập đoàn Quan Ý theo thứ tự là doanh nghiệp kinh doanh bất động sản cùng với doanh nghiệp có tiếng tăm trong giới giang hồ, lần này hợp tác làm ăn bên trong chấn động ra sao cũng có thể nghĩ được. Đồi bên đều là doanh nghiệp cao cấp nên đều có khách quý tham dự, ngoài ra còn có hơn 300 tin tức truyền thông trong và ngoài nước.

Cho dù trong lòng đối với trường hợp này cực kỳ kháng cự nhưng vừa đến nơi Chu Lăng vẫn khéo léo mà mỉm cười đầy chuẩn mực, khi Thời Tuấn đỡ xuống xe, bước trên thảm đỏ đón nhận ánh đèn flash tiến vào hội trường.

Hai bên ngồi xuống, cô cùng Chủ tịch Quang của tập đoàn Quan Ý chia nhau đọc diễn văn, tiếp theo là nghi thức ký kết hợp đồng hợp tác hòa thuận mỹ mãn, cuối cùng là tổng giám đốc của hai tập đoàn chấp nhận phỏng vấn của phóng viên.

Trước khi buổi họp báo chính thức bắt đầu, giá cổ phiếu của Đại Nguyên và Quan Ý đã bắt đầu tăng mạnh.

Chấp hành chức tổng giám đốc của tập đoàn Đại Nguyên là Thời Tuấn, tự tay xúc tiến chiến lược hợp tác, đối với kết quả này hiển nhiên là hài lòng như ý. không thể không thừa nhận, hần đứng ở trên đài vẫn là loại nhân mô cầu dạng*, không hiểu sao nhìn thấy vẻ hào hứng như sắp được thăng quan phát tài trên gương mặt cá chết của hần, tâm tình Chu Lăng lập tức vô cùng không thoải mái.

** Nhân mô cầu dạng (人模狗样): Mặt chó thân người hay thân chó mặt người, dùng để chỉ những người trông rất lịch sự nghiêm túc nhưng thật ra đang âm mưu suy tính gì đó.*

Sau khi kết thúc, Chu Lăng phân phó một người lái chiếc xe Ferrari đến đây, trực tiếp đi đến chỗ tay lái. Thời Tuấn cách cô không xa cau mày chăm rãi đi tới, dè dặt cửa xe: “Em định đi đâu?”

“Giải sầu.” Hình như là ngại ánh sáng chói mắt, Chu Lăng hơi nheo mắt lại, khóe môi vênh lên, có vài phần quyến rũ. không đợi Thời Tuấn phản ứng, cô vung chân đạp mạnh chân ga, lướt qua người hần chạy thẳng ra ngoài.

“anh họ, anh họ,” Hường Nghị đang ngồi ở trong sân thay thế phụ tùng cho chiếc xe máy điện màu vàng của Tiền Gia Tô, nghe thấy tiếng gọi lớn của cậu vang lên từ trong nhà, “anh lại đây xem! Mau!”

Hường Nghị cũng không ngần đầu lên: “không xem”

“Trời ơi anh tới liếc mắt một tí đi mà!” Tiền Gia Tô đạp hai cái chân trần nhảy xuống, cào bới khung cửa kêu lên, “anh mà không lại đây thì em sẽ bê tivi ra ngoài cho anh xem đó!”

Hường Nghị đặt cái linh kiện tốt trên tay xuống, nhặt một cái khăn mặt lau tay, đứng lên.

Trước khi vào nhà thuận tay ở diềm dưới mái hiên mò nắn điều thuốc trên bàn, đang muốn châm lửa, bị Tiền Gia Tô nhanh tay lẹ mắt túm lấy: “nói anh bao nhiêu lần rồi không được hút thuốc trong phòng – anh xem cô nàng này này!” Cậu chân trần đứng trên mặt đất xi măng, cảm xúc có chút kích động chỉ vào tivi trên đài truyền hình địa phương đang chiếu truyền hình trực tiếp buổi họp báo, “Ồi chào, ời chào lướt qua rồi, anh chờ một chút.....”

Hường Nghị nhìn hai người trẻ tuổi tài giỏi phong thái hiên ngang trong màn hình, đợi hai giây, không kiên nhẫn, xoay người rời đi.

“Đợi đã, đợi đã --” Tiền Gia Tô mạnh mẽ vươn tay níu chặt lấy anh, “Là cô ấy! Chính là cô ấy!”

“..... Tiểu Na Tra (*)?”

(Nhân vật trong Phong Thần Bảng)

Hương Nghị theo phản xạ hỏi một câu, sau đó mới không nhanh không chậm xoay đầu lại, tầm mắt dừng lại trên vẻ mặt cùng động tác vỗ tay đều có chút lười biếng của cô gái trong màn hình, dừng một chút -- thật xinh đẹp, có khí chất thanh nhã, vừa thấy liền biết là người cao quý của giới thượng lưu, dân thường ở dưới đây xã hội như bọn họ không cùng một đẳng cấp.

“Na tra gì, ngày hôm qua thiếu chút nữa là em ngủ cùng người ta đó! anh có biết cô ấy là ai không, chủ tịch tập đoàn Đại Nguyên, chính là cái doanh nghiệp mở hàng loạt dây chuyền bách hóa Đại Nguyên ý,” Tiền Gia Tô kích động nói: “Cực, kì, có, tiền!”

Hương Nghị lại nhìn cậu cười có chút hư hỏng: “Cho nên vì sao hôm qua em không cứng vậy?”

“..... anh mới không cứng á, em là kim cương ngựa bên bờ vực thẳm quay đầu là bờ.”

“Vậy hôm nay em không ngừng cố gắng đi,” Hương Nghị xoay người ra cửa phòng, chậm rãi nói, “Tranh thủ bay lên đầu cành làm..... Vịt.”

Cửa hàng Hương Dương ở khu Thành Phong nằm nghiêng trên một khu phố nhỏ, một ngôi nhà đứng một mình, Chu Lăng dựa theo địa chỉ tìm đến, cũng không tốn nhiều công sức, bởi vì cái bảng hiệu tự chế đó cực kì dễ nhìn thấy trên con đường này – trên vách tường bên cạnh cánh cửa lớn, đóng một cây đinh sắt nhỏ ra, dùng hai cái vòng treo giữ chặt một tấm bảng bằng sắt, trên đó viết hai chữ “Hương Dương” được quét bằng vôi trắng.

Giống như là tùy tiện viết nguệch ngoạc, nhưng nhìn qua cũng rất phóng khoáng.

Cửa chính giống như làm cho mình, độ rộng vừa vặn có thể chứa một chiếc viêt đã đi qua. không gian trong sân không lớn, hai bên tường đều xe máy điện, cũ mới đều có, bãi đất trống chính giữa đang phơi mấy bộ quần áo.

Đối diện với vị trí cánh cửa có một người đàn ông ngồi trên ghế xếp nhỏ, đang lấy dụng cụ sửa chữa một chiếc xe máy điện nhỏ màu vàng, tóc ngắn, làn da màu lúa mạch, lộ ra cánh tay rắn chắc, sức lực sung mãn, chiếc áo T-shirt màu xanh biếc dính đầy bụi phía sau đã bị mồ hôi thấm ướt một mảng.

anh ta ngồi sát bên cửa, không thể chạy xe vào, Chu Lăng dứt khoát đứng ở cửa, hạ cửa kính xe xuống, nhô đầu ra kêu một tiếng --

“Này, thợ sửa xe!”

Bạn đang đọc truyện *Sự Quyến Rũ Nam Tính* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 3

Editor: Mộc Di

“Này, thợ sửa xe!”

Giọng nói nhỏ nhẹ nhưng không hề khách khí chào hỏi vang lên ở sau lưng, một giọt mồ hôi trên trán dọc theo mi tâm trượt xuống, Hương Nghị quay đầu, bị khóa mắt bởi sự phản chiếu ánh sáng màu vàng trên thân xe.

Cửa sổ chỗ tay lái lộ ra một gương mặt rất trắng, trang điểm vừa phải, ngũ quan chỗ nào cũng khiến cho người ta cảm thấy thoải mái thuận mắt, hai loại khí chất thanh nhã và xinh đẹp giao hòa, thể nhưng cũng có thể hợp lại càng tăng thêm sức mạnh.

một mỹ nữ hiếm khi gặp trong cuộc sống, một giờ trước mới nhìn thấy qua trên ti vi, ngay lập tức xuất hiện sờ sờ trước mắt, Hương Nghị lại dường như không có nhiều hứng thú lắm, chỉ hơi nhìn lướt qua, liền thu hồi tầm mắt, tiếp tục đùa nghịch vật trong tay.

“không sửa xe thể thao.”

cô cũng không đến đây để sửa xe. Chu Lăng xuống xe, lập tức đi tới, đứng nghiêng phía sau anh, thay đổi giọng nói có chút ngạo mạn lúc này, lễ phép nói: “Xin chào, anh biết Tiền Gia Tô không?”

Lần đầu tiên nhìn thấy ánh mắt cô, Hương Nghị liền đoán được dụng ý của cô, nghe vậy cũng khôngngangđầu, đáp một câu: “không biết”. Giọng nói trầm thấp có vài phần gọi cảm, nhưng thái độ khôngtập trung nói cho có lệ.

“Chính là Tiền Hâm.” Chu Lăng rất kiên nhẫn giải thích.

Người đàn ông đang cúi đầu cũng không dừng động tác trong tay, cũng không quan tâm tới cô.

Chu Lăng thờ ơ bĩu môi, kỳ thật trong lòng đã sớm có đáp án. Cửa hàng sửa xe này có một nhân viên như vậy, không biết ông chủ sao có thể yên tâm mà giao cho anh ta.

Tên thật, lý lịch, điện thoại, địa chỉ gia đình, và tất cả tài sản trên danh nghĩa của Tiền Gia Tô, cô đã có được tư liệu vô cùng cặn kẽ từ trong quán bar

đêm qua, trước khi đến đây đã gọi điện thoại, vẫn không có người nhận máy, cô dứt khoát trực tiếp tìm tới đây.

Thợ sửa xe không muốn nói chuyện với cô, Chu Lăng tự do đi dạo loanh quanh trong sân nhỏ chứa xe máy điện đến chật ních kia, nhìn ngó xung quanh.

Đừng nói, đã quen dùng xe bốn bánh, bỗng nhiên nhìn thấy hai chiếc xe nhỏ lại cảm thấy thật đáng yêu. Lần lượt xem qua mỗi chiếc – anh thợ sửa xe đang loay hoay với con xe màu vàng kia là đẹp mắt nhất.

Ánh mắt Chu Lăng tỉ mỉ đánh giá ở trên xe một lát, không nhìn được liền chuyển tới trên mặt người kia – anh thợ sửa xe thoát nhìn giống như còn kiêm chức đào than, làn da rất đen, quần áo cũng là kiểu dáng kinh điển mà các khu chợ hay lưu hành, loại các cụ ông trong xóm yêu nhất.

đang mãi ngẩn nhìn thì có một tiết tấu âm nhạc kích động đột nhiên vang lên --

Người chiến sĩ sẽ hi sinh khi Tổ Quốc cần máu mình

Cờ đỏ thắm sẽ tung bay trong ngày chiến thắng huy hoàng

Người chiến sĩ sẽ ra đi vào trận đánh với quân thù

Vì Tổ Quốc của chúng ta vì hạnh phúc của nhân dân

Người chiến sĩ của nhân dân mang hào khí của giống nòi

Triệu người sẽ luôn bên anh thành bão tố xóa hết quân thù

Người chiến sĩ thét xung phong, dù phải chết ngoan cường

Vì Tổ Quốc của chúng ta vì hạnh phúc của tương lai.

.....Gu âm nhạc cũng không bình thường.

Tầm mắt Chu Lăng vô thức men theo âm thanh đi xuống, chỉ thấy người đàn ông lấy khăn mặt lau lau tay, duỗi chân ra – thật ra chân khá dài, cường tráng mạnh mẽ -- anh ta lấy ra một chiếc điện thoại di động màu đen, nhận máy: “Alô.”

Bên kia lập tức truyền đến một giọng nói gào to: “anh họ, bột da lạnh bán hết rồi anh vẫn ăn mỹ da lạnh* thì nói nhanh một chút, di động của em để quên ở nhà, lão Vương ở khu B chỉ cho em dùng một phút đồng hồ thôi đó!”

Giọng nói trong di động rất to, Chu Lăng đứng cách xa hai mét có thể nghe thấy rõ ràng.

“Tùy.....”

Hướng Nghị mới nói một chữ, ánh mắt thoáng nhìn thấy một làn váy trắng đang tới gần, ngay sau đó giọng nói của người phụ nữ mềm mại vang lên trên đỉnh đầu: “Tiền Gia Tô sao? Cho tôi nói chuyện với cậu ta.”

Ngẩng đầu liền thấy người phụ nữ kia một tay chống đỡ trên đầu gối, khom người, cúi xuống ngay tại trước mắt anh không đến hai cm, chớp mũi vương vấn mùi thơm của phụ nữ như có như không.

Hướng Nghị nhìn cô, không nhúc nhích.

Dường như cô ấy không kiên nhẫn, trực tiếp đem mặt lại gần, chỉ cách hơn mười cm nói: “Hi, Tiền Tam Kim, tôi là Chu Lăng, cho cậu thời gian hai mươi phút để trở về, bằng không tôi sẽ phá tiệm.”

nói xong cô hài lòng đứng dậy, hướng về phía này mỉm cười: “Các người cứ tiếp tục.” Sau đó liền cúi đầu nghiên cứu chiếc xe máy điện trước mặt, ngón tay trắng tinh tế chạm một cái trên cái gương tròn vo.

Hướng Nghị còn chưa kịp nói thêm gì, điện thoại đã bị dập tắt không lưu tình.

..... Bé cưng này ngầu quá.

“Xe này bán thế nào?”

Chu Lăng yêu thích không buông tay vuốt chiếc xe nhỏ màu vàng như chiếc xe trẻ em này, càng xem càng thích. Nhiều năm về trước cô cũng từng đặc biệt muốn có một xe máy điện thay vì đi bộ, nhưng khi đó chưa có kiểu dáng đẹp như thế này, mà cô cũng không có đủ tiền.

Lại nói tiếp, cuộc đời của cô đã trải qua hai giai đoạn, từ không mua nổi xe máy điện, đến lái được xe thể thao, đoạn thời gian đó đúng là làm người ta đau xót.

Hướng Nghị cúp điện thoại xong, cũng không vội tiếp tục công việc trên tay, đứng dậy đi đến dưới hiên nhà. Thân thể người đàn ông cường tráng rắn chắc, khi đi qua còn để lại một chút mờ hôi, Chu Lăng có chút ghét bỏ gợn tay lên quạt quạt, nhích sang bên cạnh một bước.

anh lấy hộp thuốc lá từ trên cái bàn vuông làm bằng gỗ đã bị biến dạng, móc ra điếu thuốc cuối cùng kẹp vào giữa môi, tiện tay ném đi cái hộp rỗng vào thùng rác ở góc tường, một tay mở bật lửa châm thuốc.

Giải trừ cơn nghiện bằng cách hút một hơi, nói hai chữ: “không bán.”

Đó là bé cưng phiền phức của Tiền Gia Tô, trên mông xe còn khắc tên cậu.

Thợ sửa xe thời nay đều có cá tính như vậy sao? không sửa xe không bán xe, cửa hàng này mở ra để đùa nhau à?

Chu Lăng đánh mắt nhìn sang, chỉ thấy anh thợ sửa xe có cá tính này đang dùng tư thế lười nhác dựa vào cửa, hơi híp mắt lại còn phía sau là khói thuốc lượn lờ bốc lên. Lúc này cô mới phát giác ấn tượng đầu tiên của cô đã khá sai lầm, khí chất của người này, hoàn toàn chẳng hề giống quần áo mộc mạc tùy tiện của anh ta tí nào.

Ánh mắt dò xét của cô cũng không làm cho Hường Nghị bị mất tự nhiên, ngậm thuốc thoải mái mặc cho cô ngắm, đồng thời cũng quan sát cô từ trên xuống dưới.

- - Tiền Hâm không khoác lác, quả thật rất đúng, diện mạo có tính chất đánh lừa, dáng người cũng cực kỳ đáng thưởng thức.

Nhìn nhau một lúc, Hường Nghị đại khái cũng ý thức được thái độ của mình đi ngược lại với tiêu chí cơ bản: “Khách hàng là Thượng Đế”, kẹp điếu thuốc lại bổ sung một câu: “Chỉ có chiếc này là không bán.”

Chu Lăng bình thân ung dung quét một vòng, chỉ về phía chiếc xe đậu sau cánh cửa: “Cái kia thì sao?”

Hình dạng không khác lắm, cũng là màu vàng, có điều là màu vàng cát, nửa phần dưới thân xe có chút bẩn, rửa sạch sẽ chắc chắn cũng sẽ dễ thương.

Hường Nghị chậm rãi nhả ra một làn khói: “Hai ngàn.”

Cứ tưởng rằng nhiều năm trôi qua như vậy, ‘vật giá leo thang’ thì giá của xe máy điện chắc là cũng sẽ ‘nước lên thì thuyền lên’ theo chứ, không nghĩ tới giá vẫn như thế. Chu Lăng dứt khoát gạt đầu, cầm ví tiền trên xe xuống, đếm xong một xấp tiền mặt.

“Này.” cô đem tiền đưa cho Hường Nghị, nhìn thấy anh ta không thèm đếm lại tiện tay đặt ở trên cửa sổ, tốt bụng nhắc nhở anh: “anh tốt nhất vẫn nên đếm lại.”

Hường Nghị liếc cô một cái, không lên tiếng.

anh ta không cần thì thôi, Chu Lăng nhún nhún mày, xoay người sang chỗ khác thử chiếc xe mới của mình.

Vật này xem như là phiên bản thăng cấp của xe đạp nhí, Chu Lăng rất tự tin vén làn váy ngồi lên. Cắm chìa khóa vào xe, nhưng khi vặn xong chìa khóa thử nâng chân, cảm thấy trọng tâm thân thể không ổn định lại có xu thế bị nghiêng, vội vàng bỏ xuống, không biết nên di chuyển tay lái như thế nào, mũi chân dùng sức đẩy về phía trước, nhưng cũng không dám nhấc chân lên.

Vừa thấy tư thế kia biết ngay là tay mơ rồi, cái chân cũng không biết thu lại. Hường Nghị nhìn cô loay hoay ở đằng kia trong chốc lát, đập tắt khói thuốc đi qua, một tay nắm lấy phía sau xe, dễ dàng dẫn dắt cả cô và chiếc xe, chân vừa đạp vừa thu hồi chân chống, buông lỏng tay ra.

Sau đó xe máy điện cùng người trên xe lập tức nghiêng về một bên, Chu Lăng hoảng sợ hét lên: “Ôi chao, ôi chao, ôi chao, ôi chao --”

Hường Nghị không nói được gì, đưa tay đỡ tay lái ổn định, tay kia đem người vớt trở về, sau đó nhìn vào giày cao gót có thể dùng làm hung khí trên bàn chân nhỏ của cô, bình tĩnh nói: “Chân chống đất, duỗi thẳng lưng ra.”

Tiền Gia Tô mua đồ ăn trở về thì trốn ở ngoài cửa nhìn lén, lúc Hường Nghị ngừng đầu quét mắt qua, cậu mới rút cổ đi ra. Chu Lăng nhìn thấy cậu ta liền cong môi cười rộ lên, thân thiết kêu một tiếng: “Tam Kim”

“..... Tại sao cô lại ở đây?” Tiền Gia Tô mang theo hai hộp mỳ da lạnh, về mặt phức tạp.

“Tìm cậu chơi đùa chứ sao.” Chu Lăng cười híp mắt nhìn cậu, nụ cười thoát nhìn đặc biệt ôn nhu động lòng người.

Đúng lúc này thân xe đột nhiên bị nâng lên, Chu Lăng bỗng dưng bị hù dọa, lại thét lên một tiếng kinh hãi, vội vàng nắm chặt lấy tay lái. Hường Nghị một lần nữa gạt chân chống, xoay người ngồi trên ghế xếp nhỏ của mình.

Chu Lăng quay đầu nhìn anh ta một cái, người này thật sự là.....

cô ấy không nói tiếng nào đã tìm đến nhà của mình, Tiền Gia Tô làm sao cũng không ngờ tới, có điều ngấm lại người ta đường đường là chủ tịch của một tập đoàn lớn, trong thành phố hơn một nghìn vạn người này tìm được cậu cũng dễ như trở bàn tay.

Cậu tạm thời không biết nên xử lý như thế nào, đành phải gờ mỳ da lạnh trong tay lên, nói: “.....cô muốn ăn không?”

thật ra chỉ là lời nói khách sáo, dù sao thứ này có lẽ cũng không vào được mắt chủ tịch, không nghĩ tới Chu Lăng lại sáng khoái gạt đầu, bộ dạng rât

hứng thú: “Được nha.”

Hai người ngồi vào cái bàn dưới hiên nhà, Tiền Gia Tô dọn dẹp một đồng hồ hỗn tạp bên trong, cái bàn trống trải hẳn đi, sau đó lấy khăn lau hai lần. Cậu đem hộp mỳ mở ra đưa tới trước mặt Chu Lăng, lại đưa cho cô một đôi đũa duy nhất. Lớn như vậy, vẫn là lần đầu tiên hầu hạ người khác ăn cơm đây.

Chu Lăng tiếp nhận chiếc đũa, lễ phép nói cảm ơn, nhưng khi nhìn thấy số ớt đỏ lấp lánh bên trong, khẽ nhăn mày lại. Gắp một miếng thật nhỏ ăn thử, lập tức lắc đầu buông đũa xuống, “Quá cay.”

“không ăn sao?” Tiền Gia Tô có chút luống cuống gãi gãi đầu, mình không thể ăn để cô ấy ngồi nhìn được, cũng không thể ngồi mà không ăn, cậu không biết nên làm như thế nào: “..... cô tìm tôi có chuyện gì à?”

Chu Lăng thề thề đầu lưỡi bị cay xè, nói: “đi thôi, tôi mời cậu ăn cơm.”

Tiền Gia Tô theo bản năng nhìn về phía anh họ nhà mình, người kia ngồi trên chiếc ghế xếp nhỏ cúi đầu chậm rãi ăn hộp mỳ, đầu cũng không ngẩng lên, giống như cái gì cũng chưa nghe thấy. Nội tâm giãy dụa trong chốc lát, cậu đứng lên: “Được rồi đi thôi.”

Tiền Gia Tô trở về phòng lấy điện thoại di động, Chu Lăng đứng dưới hiên nhà cũ nát, ánh mắt không tự chủ được hạ xuống trừ cô ra chỉ có duy nhất một người sống bên mình.

- - Tiền Tam Kim gọi anh là anh họ, anh em bà con nhưng tính cách hai người khác nhau rất nhiều, một người bề ngoài lưu manh hung dữ, nhưng tâm tư thâm trầm, vừa nhìn biết ngay là người đã đắm mình trong xã hội nhiều năm, một người lại giống như cậu ấm được nuôi lớn như bé cưng trắng trẻo ngốc nghếch.

đang nghĩ ngợi thì bé cưng trắng trẻo ngốc nghếch đi ra khi nhìn thấy một xấp tiền mặt trên cửa sổ, lập tức kinh ngạc một tiếng, sau đó lén lút quay đầu nhìn trộm ông anh họ nhà mình, thừa dịp anh ấy không chú ý lần mò rút ra hai tờ cho vào túi mình.

Chu Lăng cười không ngừng.

Tiền Gia Tô có tật giật mình chồm ra phía trước ra vẻ bình tĩnh báo cáo: “anh họ, em đi ra ngoài một chuyến.”

Hương Nghị “Ừ” một tiếng tỏ vẻ mình biết rồi.

“anh nói một tiếng với bà ngoại, buổi tối em không về ăn cơm đâu.”

Chu Lăng đi phía sau theo Tiền Gia Tô ra ngoài, lúc đi qua trước mặt Hương Nghị thì dừng lại một chút, mỉm cười nói: “Quấy rầy, anh họ.”

anh họ?

Hương Nghị đưa mắt nhìn cô, lông mày nhíu lên và ánh mắt bên dưới rõ ràng mang theo hai phần giễu cợt.

“Cái kia tạm thời cứ để ở chỗ này của anh, khi nào về tôi cho người khác tới lấy.” Chu Lăng chỉ vào chiếc xe nhỏ màu vàng cát, ánh mắt cong cong, nụ cười vô cùng động lòng người “Làm phiền giúp tôi rửa sạch một chút, cảm ơn.”

Xe thể thao màu đỏ nổ máy dừng đoàng rồi đi, ngôi nhà cũ nát khôi phục sự yên tĩnh, trước cửa dăng lên một mảnh bụi lại thật lâu không giảm xuống. Hương Nghị nhìn hai lần, cúi đầu, mỳ da lạnh bán cũng đầy đủ đồ ăn kèm như tương vùng cùng dưa chuột muối, hơi thiếu ớt lại nhiều dấm chua, là khẩu vị ưa thích của anh, nhưng đột nhiên lại ăn không ngon.

Ừm, đại khái là vì thằng em họ có mỹ nữ mời đi ăn tiệc lớn còn anh họ chỉ có thể ăn một hộp mỳ da lạnh năm đồng đó mà.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: [Thời gian phỏng vấn bên ngoài truyện]

Hương Nghị: Đắt tiền của nam phụ nhiều hơn hẳn so với nam chính là thế quái nào hả?

Tam Kim: Tự em cảm nhận thấy mình mới là nam chính! $n[\geq \nabla \leq *]n$*

Hương Nghị: [vùng năm đầm]

Tam Kim: [mặt mũi bầm dập] Xin hỏi làm nam chính muốn được làm gì ạ?

Hương Nghị: Có thể đánh nam phụ

Tam Kim: QAQ

**Mỳ da lạnh (擀面皮):*

Bạn đang đọc truyện *Sự Quyến Rũ Nam Tính* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 4

Editor: Mộc Di

- - Thực ra lần đầu tiên nhìn thấy cô, tôi liền cảm thấy cô rất đặc biệt, muốn kết bạn với cô, cho nên mới tặng rượu, ca hát cho cô, hy vọng không có mạo phạm tới cô.

Tiền Gia Tô ngồi ở ghế da trên xe thể thao, phát huy trình độ ngôn ngữ văn chương cao nhất trong 23 năm cuộc đời mới có, cuối cùng cũng nghĩ được một lý do từ chối như vậy, ừm, quá hoàn mỹ.

Con gió nhỏ thổi bay tóc mái của chàng trai khôi ngô, tâm tình cũng phấn khởi theo.

Đáng tiếc sự thông minh của cậu cuối cùng cũng không phát huy tác dụng.

Người phụ nữ này cũng không giống như tưởng tượng của cậu là tới khởi bình văn tội, từ đầu tới cuối cô ấy cũng không nhắc lại chuyện đêm qua, trọng tâm câu chuyện nào là có bạn gái hay không, bình thường thích chơi cái gì....

không thể không nói, dáng dấp xinh đẹp thật là khiến người ta gia tăng thiện cảm, chị gái nhỏ xinh đẹp cười tí mắt ân cần lại thân thiện với cậu, Tiền Gia Tô cảm thấy mình rõ ràng là người trưởng thành có thể biến hóa mềm dẻo.

Ngẫm lại dù sao mình chẳng làm cái quái gì, Tiền Gia Tô dần dần buông xuống lòng phòng bị.

Chu Lăng nửa đường nhận được một cuộc điện thoại, bữa tiệc lớn buổi tối tạm thời thay đổi địa điểm. Tiền Gia Tô không có ý kiến, cậu không chú ý tới đồ ăn, cứ lấp đầy bụng là được.

đi theo Chu Lăng một mạch thông suốt tiến vào khu nhà giàu nổi danh, hoàng hôn vẫn chưa hoàn toàn buông xuống, trong biệt thự đèn đuốc đã sáng hết lên rồi. Vừa vào sân liền nghe được một tiếng cười cực kỳ êm tai dễ nghe từ nơi nào đó bay tới, trong lòng Tiền Gia Tô lập tức giống như một vụn con nai con lao đầu chạy trốn, oa oa, ôi trời nghe qua dường như có rất nhiều chị gái nhỏ!

Trong vòng luẩn quẩn này thì hôm nay là sinh nhật của một cô gái, mời một đám chị em cùng mấy anh chàng đẹp trai tới đây chơi. Đinh Y Y ra cửa đón Chu Lăng, gặp lại cậu nhóc đẹp trai theo cô xuống xe, lập tức hủ hết huyết sắc.

“Ồ kia ơ kia, đây không phải là cậu chàng đẹp trai hát tình ca thổ lộ ngày hôm ấy sao?” cô ấy lắc mông đi đến đây, cười giống như yêu tinh, bàn tay thon dài trắng nõn trực tiếp khoát lên cánh tay Tiền Gia Tô, trên móng tay là màu son tươi sáng với hoa văn đẹp mắt, đính đá kim cương sáng chói mắt.

“Chào cô.” Lần đầu tiên bị đụng chạm như thế, cơ thể Tiền Gia Tô cứng ngắc.

“Đừng trêu cậu ấy.” Chu Lăng đóng cửa xe, đẩy cánh tay đang sờ mó lung tung của Đinh Y Y ra, sau đó chỉ vào cô ấy rồi hỏi Tiền Gia Tô: “Chị gái này trông hơi đáng sợ đúng không? Đừng lo lắng, đám người phía sau còn đáng sợ hơn cô ấy cơ.”

“đi chết đi!” Đinh Y Y cười mắng, ngoan ngoãn để cô đẩy tay ra, dẫn hai người vòng qua vườn hoa đi tới phía bể bơi náo nhiệt.

Cách từ phía xa đã nhìn thấy một đám người mặc quần áo mát mẻ màu sắc tươi sáng cùng với những cánh tay nhỏ trắng bóng và đôi chân dài, mắt Tiền Gia Tô trong nháy mắt tròn tròn, Ôi mẹ ơi, bikini tiểu thư!

Bà cụ gọi điện thoại tới kêu Hường Nghị về nhà húp cháo, vừa khéo công việc lắp đặt phụ kiện cho con xe tiểu Hoàng đã gần hoàn thành, anh ăn ba lần vẫn còn dư lại mấy sợi mì da, thu dọn tất cả dụng cụ, nhìn cái xe nằm trong góc tường, sau đó khóa cánh cửa của cửa hàng sửa xe lại.

Mặt trời sắp xuống núi, sắc trời dần dần tối lại, anh theo lão Vương của quán ăn vặt bên cạnh đi xuyên qua hẻm nhỏ, đi tắt vào con đường quanh co phía sau về khu chung cư trên đường Dương Quang.

Nhà anh ở chỗ đó, sống cùng bà và Tiền Gia Tô thường xuyên suốt đêm không về.

Vừa vào cửa đã ngửi thấy mùi thơm của cà rốt, bà cụ gầy còm đang bung bát cháo nóng, nghe thấy âm thanh lập tức quay đầu, trên mặt mang theo nụ cười, nhìn về phía sau anh xem xét: “Tiểu Hâm đâu?”

“Nó đi ra ngoài ăn với bạn rồi, không cần chờ đâu.” Hường Nghị đi đến trước khay trà, quả nhiên có bát cà rốt trộn, anh lập tức nhăn mày, “Tại sao lại làm món này vậy, bà quên mất lúc xạ trị rất đau đớn à?”

Bà cụ ngượng ngùng cười ‘hắc hắc’ hai tiếng, lấy lòng nói: “Cháu không cho bà ướp đồ ăn bà ăn không ngon mà, bà chỉ ném thử hai lần thôi.”

Hường Nghị không bị thuyết phục, bê đồ ăn trực tiếp ném vào thùng rác trong bếp.

“Ôi cháu đúng là con gấu bướng bỉnh chuyên phá hoại tài sản!” Bà đau lòng dậm chân, trừng mắt liếc anh một cái, than thở xoay người đi ra ngoài, cháo cũng chỉ múc cho anh nửa bát.

Hường Nghị có chút buồn cười, đi qua ôm bả vai của bà, vỗ nhẹ hai cái trên đầu, dỗ dành giống như trẻ con: “Ngoan mà ngoan mà.”

Bà cụ tức giận đánh vào tay anh: “Tránh ra tránh ra, đừng làm rối tóc bà! Thực đáng ghét!”

Hường Nghị về phòng trước rồi vọt vào tắm rửa, thay đổi quần áo sạch sẽ, nhẹ nhàng khoan khoái đi ra ăn cơm cùng bà, sau đó dìu bà xuống lầu đi dạo, sau đó lại đưa bà trở về phòng nghỉ ngơi.

Phòng của anh được dọn dẹp vô cùng ngăn nắp sạch sẽ, chăn được gấp vuông vức như khối đậu hũ, là do thói quen từ cuộc sống nhiều năm trong quân đội lưu lại. Quần áo bản đặt ở trên ghế, đã có thể nhét đầy một nôi, anh lần lượt móc từng túi tiền xem có còn đồ vật gì bỏ sót hay không.

Cái bật lửa và tiền lẻ được móc ra không ít, còn có thêm một tấm danh thiếp.

Chất liệu đặc biệt này rất hiếm thấy, đáy màu trắng, thiếp in chữ vàng, một bên in logo của tập đoàn Đại Nguyên, một bên là phương thức liên lạc.

- - Chu Lăng, chủ tịch tập đoàn Đại Nguyên.

Đây là buổi tối đi ăn cơm ngày hôm đó, cái xe đang yên lành dừng ở ven đường bị đụng vào, tài xế gây chuyện để lại danh thiếp. Xe của anh đã có chút tuổi đời, nhưng còn rất kiên cường, bị tổn hại không nghiêm trọng, anh cũng tự sửa được, không bắt đền người kia, chỉ có điều không nghĩ tới, xa cách chẳng bao lâu sau lại gặp mặt theo phương thức này.

Hường Nghị lại nhớ trước khi đi cô ấy gọi một tiếng “anh họ” cứ như quen thuộc lắm ấy, kéo kéo khóe miệng, tiện tay đem danh thiếp nhét vào bên trong hộp sắt trên bàn.

Ăn cơm cùng bà, tắm bộ, giặt quần áo, đọc sách, nghịch di động – Cuộc sống ban đêm của Hướng Nghị bình thản trước sau như một, sau đó trước khi đi ngủ, lại quét qua thẳng em họ đang có cảm xúc mãnh liệt giữa một đám bạn bè không bình thường:[put your hands up!]

Đập vào mắt là tấm ảnh chụp toát ra hơi thở náo nhiệt, trai xinh gái đẹp mặc đồ bơi đủ loại màu sắc đang vui đùa ầm ĩ trong bể bơi, phía bên ngoài thì gió ly rượu lác lác thân thể tựa như đang khiêu vũ, cái bàn sau lưng bày đủ loại thức và rượu rục rờ muôn màu, lùi về phía sau nữa là đèn đuốc sáng choang của căn biệt thự ba tầng.

Nhìn ra được mỗi người đều cực kỳ vui sướng, dáng vẻ phóng túng, nụ cười tùy tiện, nhất là hình ảnh tự sướng của Tiền Gia Tô đang cười toe toét lộ ra hàm răng trắng bóng bên góc phải, còn tham gia năm up sắp vui vẻ thôi rồi.

Lướt xuống phía dưới, chứng kiến bọn họ cùng nhau vui đùa có một đứa con nít bình luận rằng: Nhiều gái đẹp quá! Chơi vui lắm hả, nhưng tại sao nói xong thân thể lại không thoải mái vậy?[cơ trí]

Tối hôm qua sau khi Tiền Gia Tô trở về trẻ môi than thở thăm thì rất lâu, song Hướng Nghị đến cuối cùng cũng không hiểu rốt cuộc tại sao thẳng thót này đột nhiên luẩn quẩn trong lòng muốn bán thân, hơn nữa còn chưa thực hiện được. Nhưng thật ra bộ dạng của Tiền Gia Tô bị đã kích nghiêm trọng tuyên bố muốn nghỉ ngơi một ngày giải sầu từ nay về sau sẽ không đau đớn nữa.

Nhưng suy cho cùng vẫn là tuổi còn nhỏ, bản tính vui chơi. Hướng Nghị hơi lo lắng, rời khỏi WeChat, đặt điện thoại di động sang một bên.

- -037

đang ngủ say thì bị tiếng chuông đánh thức, Hướng Nghị mở mắt nặng trĩu, liếc mắt về phía đồng hồ báo thức điện tử, lại khép lại, không để ý. Bản quân ca hùng dũng còn đang hát, sự buồn ngủ dần dần mất đi, sau cùng anh vẫn mở mắt, mò mẫm mang điện thoại di động qua đây.

Cái thẳng em họ không bớt lo đêm hôm khuya khoắt còn ở bên ngoài, làm cho ông anh họ cũng không thể sống yên ổn.

Chưa kịp nhận máy thì điện thoại đã cúp, là một dãy số xa lạ, anh gọi lại, chỉ một lúc bên kia đã bắt máy.

“Alô? anh họ?” Giọng nói có chút quen thuộc của con gái vang lên, có lẽ đã uống rượu, ngữ điệu có chút chậm, nghe qua còn mềm mại lười biếng hơn nhiều so với lúc ban ngày.

Hường Nghị ngồi xuống, mở đèn: “Có việc gì?”

Cuối cùng là tìm người, Chu Lăng dựa vào trên cửa xe gọi lớn. Buổi tối có chút lạnh, bốn phía còn đen thui lụi, đèn đường u ám có thể xem nhẹ.

“Tam Kim uống say, anh ra đón cậu ấy đi”, cô bị gió thổi sợ run cả người, “Cậu ta quá nặng, tôi không nỡ nổi.....” Rất nhu hòa rất nhỏ, nghe qua còn có chút giống như đang làm nũng.

Hường Nghị nhanh chóng mặc quần áo, hỏi: “Các người đang ở đâu?”

“Ngay trước cửa tiệm các người”, Chu Lăng quay đầu nhìn cánh cửa tiệm sửa xe đóng chặt, không đi về phía con đường bình thường bên ngoài có tấm

bảng hiệu kia mà lấy một chiếc vòng nhỏ đèn led ra, ở hoàn cảnh tối đen như mực sẽ cực kỳ gây chú ý.

“Đứng đây chờ, tôi lập tức tới ngay.”

Hường Nghị cúp điện thoại, chân tay nhẹ nhàng ra khỏi phòng, mới vừa đi tới cửa, đã nghe thấy bà cụ ở trong phòng thò đầu ra hỏi một câu: “Lại đi ra ngoài à?”

Bà cụ ngủ không sâu giấc, buổi tối thức dậy đi toilet chỉ có chút động tĩnh thì bà sẽ tỉnh ngay. Hướng Nghị quay trở lại, đẩy cửa ra nói nhỏ: “Cháu đi đón Tiểu Hâm, nó uống say.”

“Đứa nhỏ này không khi nào khiến người khác bất lo”, Bà cụ lẩm bẩm một câu, lại dặn dò anh: “Đừng chạy xe đấy.”

“Ở ngay dưới lầu thôi.”

Bà cụ yên tâm: “đi đi, đi đi.”

Hường Nghị xuống lầu, chạy chậm vào hẻm nhỏ, từ xa chỉ thấy một chiếc xe dừng ở cửa, một bóng dáng mảnh khảnh đứng dựa vào cửa xe, hình như là cảm thấy lạnh, khoanh tay run lên một chút.

“Uống rượu còn lái xe?” Hướng Nghị đi về phía cô ấy, trong không khí đều là mùi rượu khó ngửi, anh khẽ nhủ mảy.

Giọng nói trách cứ đổ ập xuống khiến cho Chu Lăng hơi khó chịu, nhưng lười so đo, chỉ vào Tiền Gia Tô đang xiêu vẹo sứt sẹo bên ghế lái phụ: “anh mau mang cậu ta trở về đi.”

Hường Nghị đi vòng qua bên kia, khom lưng đang muốn mở cửa xe, một mùi khó ngửi từ chỗ cửa sổ đang mở một nửa xông ra, giống như một chương lực vô hình sinh sôi khiến anh bị đẩy lùi một bước.

Hừ..... Đầu anh gác sang một bên, thờ dài một cái. Hèn gì lạnh như thế mà cô ấy vẫn đứng chờ ở bên ngoài.

Ánh mắt chuyển sang phía đối diện, phát hiện Chu Lăng vừa khéo cũng đang nhìn anh, biểu tình hơi hơi vui sướng khi người khác gặp họa.

“Tiệc các người cũng có thể rửa xe nhỉ, thế thì làm phiền anh rửa qua một chút nhé.” cô đưa tay vỗ vỗ trên thân xe, không biết có phải Hướng Nghị bị ảo giác không, giọng điệu của cô nghe qua còn có chút vui sướng nho nhỏ.

“Bên trong này đó,” cô đứng cách xa chỉ chỉ vào cửa sổ, nhăn mày bộ dạng ghét bỏ: “Có thể đỡ xuống đều đỡ xuống hết, tôi thay bộ mới.”

Hường Nghị thích thú không hiểu nhìn cô, một lát sau mới không nhẹ không nặng “Ừ” một tiếng.

Mở cửa xe thông gió, chờ mùi độc hại kia qua đi, anh mới cúi người xoay tay xách Tiền Gia Tô đi ra, động tác vô cùng kỳ diệu. Trước tiên quét mắt một lượt từ trên xuống dưới, xác nhận cậu ấy trừ cái miệng hơi sưng ra thì trên người cũng không bị nhiễm bẩn chút nào, sau đó mới dùng một tay khiêng người kia lên.

Tiền Gia Tô cao dưới 1m80 trên 1m75, tuy rằng dáng người hơi gầy nhìn qua vô cùng yếu ớt, nhưng một cậu con trai trưởng thành, trọng lượng cơ thể ít nhất là 60 kg – anh dễ dàng vác người kia trên vai như vác bao tải như thế hả?

Chu Lăng còn chưa kịp thu hồi ánh mắt ngạc nhiên, anh đã xoay người lại, giọng điệu không cho phép từ chối nói: “cô đi theo tôi. Tôi xách nó trở về trước, sau đó đưa cô về nhà.”

Xem cô như người hầu nhỏ của anh ta hả? Chu Lăng nhủ mảy, đứng yên tại chỗ không nhúc nhích.

trên người còn đang khiêng một con ma men hơn trăm cân, giờ phút này Hướng Nghị không hề kiên nhẫn: “Lại đây!”

“không cần”, Chu Lăng nói: “Tôi đã gọi người tới đón rồi.”

“Đến nhà của tôi ngồi chờ, một mình cô đứng đây không an toàn.” Thái độ của Hướng Nghị rất kiên trì, đứng ở nơi đó nhìn chăm chăm vào cô ấy, ý tứ là nếu cô ấy không đi qua sẽ trực tiếp tới bắt người.

Lo lắng sự an toàn của cô sao? Loại cảm giác này đối Chu Lăng mà nói rất xa lạ, cô mới gặp mặt người đàn ông này một lần, chẳng biết tại sao rất muốn cười, cuối cùng đương nhiên là xì mặt, biết nghe lời ngoan ngoãn đi qua.

“Tôi cùng một người xa lạ về nhà, chẳng lẽ không nguy hiểm hơn sao?” trên mặt cô mang theo nụ cười hỏi anh, lông mày có chút hứng thú giương cao.

Hường Nghị khẽ cười một tiếng, nhìn vào đôi mắt của cô nói: “Đừng tưởng ai cũng mê mình, tôi không có hứng thú với cô.”

Lời này thật đúng là không khách khí nhá. Chu Lăng đối mặt với anh vài giây đồng hồ, nghiêng đầu sang bên cạnh, đặc biệt tự tin đánh giá một câu: “Cách nhìn người của anh thật đúng là giống như chủng loại quần áo mà anh hay mặc.”

- - không có ánh mắt tình tường.

không biết là nghe không hiểu ý nghĩa sâu xa của những lời này hay là thật sự thờ ơ, Hường Nghị không tiếp lời với cô nữa, đem bao tải điền rò đang trông chừng trên vai hướng lên trên, nói với người kia: “cô đi lên phía trước đi.”

Chu Lăng mở đèn pin trên di động, dưới sự chỉ huy ngẫu nhiên của anh, đi theo đường cái tối đen một đoạn, rồi quẹo vào một cái hẻm nhỏ còn đen kịt hơn -- ở cái góc xó xỉnh này mà muốn làm chuyện phạm pháp thì cực kỳ thích hợp đây.

Tiền Tam Kim thì liếc mắt một cái có thể nhìn thấu ngay, có cho cậu ta mười lá gan cũng không xảy ra chuyện gì đâu nhỉ, nhưng ông anh họ của cậu ta..... Đầu tiên tạo cảm giác không dễ vào mắt, nhưng nhìn kỹ sẽ phát hiện trên người giống loại lưu manh tùy tiện, tự do không tập trung, chuyện gì cũng không để tâm.

“Tôi giống loại người gì?”

đi được vài bước, Chu Lăng đột nhiên quay đầu, ánh mắt vừa tò mò lại nghiêm túc nhìn chăm chăm vào Hường Nghị, không phải hỏi để trả lời cho cô. anh còn chưa kịp mở miệng, chỉ cơ thể cô bỗng dưng lệch một cái, như là đạp phải cái gì vậy, cả người ngã sang một bên. Hường Nghị vội vàng đưa một tay ra, chuẩn xác nắm lấy cái eo đem người kia lao trở về.

“Ồi, dọa tôi giết cả mình!” đi đường buổi đêm bằng giày cao gót quả nhiên bất tiện, Chu Lăng vịn vào anh ta mới đứng vững, một bàn tay vuốt ngực sợ hãi, mặt khác tay kia vừa vịn chộp vào cánh tay cơ bắp rắn chắc cứng như đá của anh.

- - Thân thể của anh ta nóng bỏng hơn nhiều so với tảng đá.

Ý nghĩ này vừa ló ra trong đầu thì chợt nghe thấy giọng nói của người đàn ông vang lên bên tai: “Sờ đủ chưa?”

“Chỉ là vịn một chút, đừng tưởng ai cũng mê mình.” Chu Lăng điềm nhiên như không buông tay ra, mặt không đỏ tím không đập đem những lời kia trả lại cho anh, sau đó mỉm cười với anh, vừa khéo léo lại kiêu ngạo, “Thêm nữa, tay anh, có thể buông ra được rồi.”

“Chuyện này.” Hường Nghị thu tay về, rũ mắt xuống liếc nhìn đôi giày cao gót không biết bao nhiêu cm mà người phụ nữ này đang mang, dù vậy cô ấy vẫn thấp hơn anh nửa cái đầu, không có gì biểu cảm gì phun ra một tiếng: “Trẻ con”.

“Cái gì?” Chu Lăng lập tức không phản ứng kịp.

Hường Nghị nhìn cô, nói: “cô giống như thế.”

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: [Nhật ký của anh họ]

Ngày X Tháng X Năm 2016

1. Mời Tiền Hàm ăn cơm không mời mình.
2. Mang Tiền Hàm tham gia Party không mang mình theo.
3. Biết tên Tiền Hàm nhưng không biết tên mình.

Bạn đang đọc truyện *Sự Quyến Rũ Nam Tính* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Editor: Mộc Di

“Hường Nghị?”

Phong cảnh chân núi Hưng Chá lúc sáng sớm tuyệt đẹp, Chu Lăng đang dắt hai con chó chạy chậm thảnh thơi được một dãy số điện thoại xa lạ, hơn nửa ngày cũng không nhớ nổi Hường Nghị là vị anh hùng nào.

Thời gian im lặng ở bên kia dài như thế đủ làm cho người gọi hiểu ra mình lại bị người ta quên mất, Hường Nghị đành phải giải thích: “Tôi là anh họ của Tiền Gia Tô.”

“A, anh họ.” Chu Lăng nghĩ lại. Từ lần gặp mặt hôm đó tới nay đã trôi qua hơn mười ngày, người này lại chủ động liên lạc với cô, rất kỳ quái. Nhưng mà Chu phu nhân hoàn toàn không có cảm giác ngưng ngừng vì mình chóng quên, mặt không đỏ tím không đập, cực kỳ ung dung chào một tiếng: “Buổi

sáng tốt lành.”

Hương Nghị đang đứng trước mặt chiếc xe thể thao màu đỏ chiếm một nửa cái sân của anh, bên trái còn có một chiếc xe máy điện màu vàng cát, cực kì trùng hợp là cũng đã bị quý cô kia lãng quên y như anh.

“Xe của cô ở chỗ tôi.” anh nói, lời ít mà ý nhiều.

Trong điện thoại hình như có tiếng gió mát lạnh, tiếng nói mềm nhẹ du dương của phụ nữ truyền đến: “Ồ cái xe máy điện hả..... Ngại ghê, trong khoảng thời gian này bận quá nên quên mất. Như vậy đi, tôi qua đó lấy, vừa khéo tôi mang quà từ Hongkong tặng cho các người nhé.”

Quà tặng? Đêm đó chỉ riêng chuyện hỏi tên của anh còn có thể quên, Hương Nghị cũng không tin cô sẽ nhớ được mang quà tặng sang cho mình, câu nói “Các người”, đại khái là hướng kẻ ánh sáng của Tiền Hâm.

Hẹn xong thời gian liền cúp điện thoại, cánh cửa mở ra một nửa có một cái đầu ló vào, cười hi hi gọi anh: “anh Hương”

Cách xưng hô làm quen ngọt ngào chán ghét này không cần nhìn cũng biết là ai, Hương Nghị quay đầu nhìn lướt qua, thờ ơ hỏi một câu: “Trở về lúc nào?”

Người tới tên là Trần Hi, tóc vuốt keo quần gấn dây xích, bắt chước người khác xỏ lỗ tai, cà lơ phất phơ. hắn ở cùng một tiểu khu với Hương Nghị, cũng là một tên côn đồ đứng đầu vùng lân cận, trước kia kết thù với người khác hơn nửa đêm bị chặn trong hẻm nhỏ thiếu chút nữa bị đánh chết, được Hương Nghị đi ngang qua tiện tay cứu giúp, từ đó về sau liền một phía tình nguyện dây dưa với anh, đi theo làm tùy tùng chứ không phải nhận anh làm đại ca.

Thằng nhóc tuổi còn trẻ mà không làm việc đứng đắn, thời gian qua Hương Nghị không thích để ý đến hắn, chỉ có điều trong tay Trần Hi một đám anh em, bọn họ nổi gót nhận anh là đại đại ca, thường xuyên đến quan tâm đến việc làm ăn của Hương Nghị.

“Vừa trở về từ tối hôm qua.” Trần Hi ngay lập tức vui tươi hơn hờ đi vào cửa, từ trong túi quần móc ra một bao thuốc lá đưa cho anh, hiệu ‘gấu trúc vàng’, “anh cầm đi, trộm từ chỗ ông nội của em!”

“Chế giễu ai đó.” Hương Nghị trực tiếp vứt trở về cho hắn, đập một cái trên đầu hắn, “Vất vả lắm mới trở về một chuyến sạch sẽ sao lại trộm đồ của ông nội chú hả?”

“Ồi chào, ôi chào, ôi chào, đừng đánh vào đầu, não em bị chấn động còn chưa phục hồi tốt mà!” Trần Hi ôm đầu né tránh, lấy lại bao thuốc, ánh mắt xoay tròn, tác phong cốt nhà liếc mắt về phía chiếc xe thể thao thấy rõ trước mắt không chú ý không được ở giữa sân, “anh Hương, chiếc xe này của anh..... ở đâu ra?”

Vừa nói xong, đã bị một cái liếc mắt lạnh lẽo của Hương Nghị quét qua, gãi đầu cười hi hi.

“Khách hàng.” Hương Nghị tự mình lần mò rút ra điều thuốc, kéo cái ghế dựa lưng ra rồi ngồi xuống, chân bắt chéo nhếch lên, lấy điện thoại di động ra nghịch. “Đừng đưa ra chủ ý không đứng đắn, đây không phải là đồ chú có thể chạm vào.”

một câu nói nổi lên hơn nửa ngày của Trần Hi “Cho em mượn một chút” cứ như vậy bị bật trở về, khôngcam lòng hỏi: “Khách hàng nào cơ?”

“Khách hàng lớn ngốc nghếch nhiều tiền.” Hương Nghị cười như không cười nói.

Ánh mặt trời ấm áp lại hòa nhã, chiếc Rolls-Royce Phantom màu đen lái vào khu phố nhỏ sự nức hơi thở của cuộc sống, hai bên là các tiệm cơm cửa hàng bé xíu đang mở cửa buôn bán, trước cửa có không ít trai trắng đang ngồi chia bài, tiếng hát chèo lách ca lách cách vang lên.

Xe chạy được một nửa thì bị ba cô bé đang chơi nhảy dây trên đường cái chặn lại, lái xe đang muốn nhấn còi thì bị Chu Lăng ngăn lại: “Tự tôi đi qua đó, anh tìm một chỗ quay đầu xe đi.”

Chiếc xe sang trọng xuất hiện là một chuyện mới mẻ, những người đang đánh bài uống trà nói chuyện phiếm đều hiểu lòng mà không nói ngừng lại, ánh mắt nhiều chuyện nhìn chằm chằm sang đây, chỉ có mấy đứa nhỏ nhảy dây đằng trước vẫn chuyên tâm như trước.

Lái xe vồn vã xuống xe đã chạy tới mở cửa, một đôi giày cao cổ ôm lấy đôi chân đẹp đi ra trước, sau đó là một bắp đùi trắng như tuyết bóng loáng nổi tiếp, váy ngắn màu đen đính ngọc trai, đi lên nữa là vòng eo tinh tế để hở một nửa, một cái áo trễ vai tay ngắn màu trắng do Lĩnh Phi Phi thiết kế, hiện ra xương quai xanh và chiếc cổ thon dài xinh đẹp--

Gọi cảm lại hút mắt.

Mấy chục ánh mắt trong nháy mắt giống như đèn pha cùng tập trung trên người Chu Lăng, cô ung dung vén tóc, từ trong tay tài xế tiếp nhận một cái túi lớn mà quần chúng xung quanh hoàn toàn không biết chừng loại, sau đó ở trong cái nhìn chăm chú của nhiều người, người phụ nữ ấy lướt qua chẳng biết từ lúc nào đã dừng động tác lại, bước vào trong sân của cửa hàng Hương Dương.

Tiếng rì rào to nhỏ lập tức vang lên trong khu phố nhỏ --

“cô ta là ai thế? Có phải cô ta đi vào chỗ sửa xe đúng không, tìm Tiểu Hương sao?”

“Bây giờ là mùa thu nhá, ăn mặc như thế không thấy lạnh sao?”

“Mày biết cái gì, đây là mốt! Mày nhìn cái xe đất tiền mà cô ta ngồi đi, chắc chắn người này là nhân tình được ông chủ lớn bao nuôi.”

“Biết đâu cha người ta là người có tiền?”

“.....”

“anh Hường, người phụ nữ kia có phải đến tìm anh hay không? cô ấy chính là khách hàng lớn của anh hả?” Giọng nói cao đỉnh điểm chọc thủng lỗ tai của Trần Hi được bộc lộ tài năng, thành công khiến hiện trường im lặng vài giây.

“Tiểu Hường ở đây hả.....”

Hường Nghị ở trong ánh mắt tập trung đồng loạt sang đây vẫn bình thản ung dung tìm kiếm một con bài, ngón cái chà xát một cái, thuận tay lấy con mã đang che ở trước mặt cái một đề sang bên phải cạnh một loạt miếng mặt chược xanh biếc.

“Ừ.” anh thu tiền, càng không quan tâm ánh mắt tỏa sáng lấp lánh của Trần Hi cùng với tiếng hỏi thăm liên tiếp từ bốn phía, ngậm thuốc đứng lên, giữa một đám người đưa mắt nhìn theo trở về sân nhà mình.

Người phụ nữ đã thành công gây chấn động cho khu phố nhỏ mọc mọc đang ngồi trên chiếc ghế xếp nhỏ dành riêng cho anh, tay chống cằm, nhìn về phía cánh cửa. Khi thấy anh bước vào cửa, khóe miệng chậm rãi cong lên, “Hi ~”

Hi cái gì mà hi, Hường Nghị trả cái chìa khóa lại cho cô: “Xe đã rửa sạch.”

“Vắt và rồi,” Chu Lăng đứng lên, đem cái túi to đặt bên chân cầm lên đưa cho anh, “Tắm lòng nhỏ nhỏ.”

Hường Nghị nhìn lướt qua, “không cần.....”

Lời còn chưa dứt, cái túi to đã được nhét vào trong tay anh, tức thì vừa chạm vào xúc cảm mềm mại ấm áp.

“Tôi còn hẹn đi ăn với Tam Kim, đi trước.” Chu Lăng chào hỏi qua, thuận thực đem xe thể thao trong sân lùi lại, quay xong đầu xe lại vẫy vẫy tay về phía anh, sau đó đạp chân ga nghênh ngang rời đi.

Hường Nghị đang muốn quay về buồng trong, đột nhiên nhớ tới cái gì đó, lại xoay người lại -- quả nhiên, xe thể thao đã lái đi rồi, xe máy điện vẫn đang hoàng đầu ở đằng kia.

anh thờ dài, cái này vẫn chưa xong?

Khó khăn lắm mới được nghỉ ngơi vào buổi trưa, kết quả là ngủ thẳng một phen đến bốn giờ mới tỉnh lại, vừa lúc bà cụ nói chuyện với người ta xong rồi trở về, đang chuẩn bị xem tivi một mình, lại bị hoảng sợ vì cửa phòng phía sau đột nhiên mở ra.

“Sao cháu lại ở nhà chứ!”

Hường Nghị lau mặt đi ra rót nước uống, “Cháu không ở nhà thì bà chuẩn bị làm chuyện xấu xa sao? Mang ông lão nào đó về nhà hẹn hò hả?”

Bà cụ cười mắng: “Bệnh thần kinh!”

Vào lúc này Hường Nghị cũng lười trở lại tiệm, định đi ra ngoài mua một ít thức ăn trở về nấu cơm.

“Cầm cái này,” Bà cụ tìm một cái túi nhấc ra, kéo bắt anh đi bao tay vào, trực tiếp đeo lên trên vai. “Tiền thể đi đến siêu thị, mua hai túi muối, dấm chua cũng mua một lọ đi, chỗ còn thừa lại không đủ vào miệng của cháu đâu. Bột giặt cũng mua một bịch, còn có dầu gội đầu của hai đứa nữa.”

Hường Nghị đều thuận theo, quay về phía cái gương nhìn lại tạo hình của mình, vuốt vuốt tóc hai lần rồi ra ngoài.

Xe thể thao màu đỏ dừng ở dưới lầu, trong tay Tiền Gia Tô mang theo mấy túi lớn, đang xoay người nói chuyện với Chu Lăng.

“Vậy cuối tuần này đi, cậu xác định ngày nào đó có thể nghỉ ngơi rồi cung cấp tin tức cho tôi,” Chu Lăng mang theo cái kính râm màu đen, khuôn mặt bị che giấu hơn phân nửa, “Cậu quay trở về thì thử lại đồ trang bị một chút, nếu không thích hợp thì tôi lại đổi cho cậu.”

“OK.” Tiền Gia Tô cười toe toét lộ ra hàm răng trắng.

“Tôi đi đây.” Chu Lăng vẫy tay với cậu ta, đang muốn cho xe chạy, lại nhìn thấy một người phía đối diện đang đi xuống lầu, thân hình cao lớn trắng kiêu, mặc áo T-shirt màu đen và quần thể thao, trên vai khoác một cái..... túi vải bố màu hồng nhạt hình bông hoa.

Chu Lăng cười khúc khích một tiếng vui vẻ, nghiêng đầu nhìn người nọ, cười khanh khách hỏi: “Hi, anh họ, đang đi họp chợ ở chỗ nào à?”

Tiền Gia Tô cũng quay đầu, nhìn tạo hình kỳ dị của ông anh họ nhà mình, trong nháy mắt dường như bị chọc trúng huyết cười, cười gập cả người. “anh họ, anh làm gì vậy ha ha ha ha! Đeo cái túi này, buồn cười chết mất!”

Chu Lăng tháo kính râm xuống tỉ mỉ xem xét, sau đó lấy điện thoại di động “Răng rắc” Chụp một tấm hình.

- - Nhưng mà nói cho chính xác thì thân hình cơ bắp thể này của anh họ có thể đi làm người mẫu đó, chỉ tiếc đẳng cấp của anh vẫn liên tục dừng lại ở trình độ của các cụ ông bán thức ăn trong chợ, ngược lại hôm nay hiếm lắm mới thấy anh mặc một thân màu đen, mặc dù vẫn không hợp mốt cho lắm, nhưng dù sao cũng không đến mức như ông già, tôn lên dáng người đặc biệt cao ráo gọn gàng.

Nhưng..... Cái túi xách nhỏ in đầy bông hoa kia rốt cuộc cái quỷ gì?

Tiền Gia Tô nghe thấy tiếng chụp ảnh lập tức hô to: “Chia sẻ cho em, chia sẻ cho em! Lịch sử đen tối ha ha ha ha!” Sau đó hai người cầm di động hi hi ha ha đứng lên chia sẻ cho nhau.

Buồn cười như thế sao? Hường Nghị với vẻ mặt không biết nên nói gì nhìn bọn họ. Nếu không phải cánh cửa ở bên cạnh, có thể đoán được anh sẽ quay đầu bước đi.

Lúc Chu Lăng rời đi trên mặt vẫn còn có ý cười không hề ép được, phóng khoáng vẫy tay.

Tiền Gia Tô lưu luyến không rời nhìn theo, vừa rồi quá kích động, túi lớn cầm trong tay đều đặt ở bên chân. Khi Hường Nghị đi tới đảo mắt qua, thấy được một chuỗi chữ cái quen thuộc, anh dừng lại bước chân, đá đá: “Cái gì vậy?”

“À, đó là quà chị Lăng cho em,” Lần đầu tiên trong đời được nhận nhiều quà tặng đắt tiền như vậy, sự đặc ý nhiệt tình của Tiền Gia Tô mới bình phục lúc buổi chiều lập tức lại nổi lên, từng cái từng cái cho ông anh họ nhà mình ngắm nhìn.

“Đây là nước hoa, những thứ này là đồ trang bị khi leo núi quần áo, giày thể thao để leo núi, đồ lót giữ nhiệt này, vv..... Đây là mô hình Star World – set mô hình Darth Vader & Storm Trooper, siêu cấp lợi hại.....” Cuối cùng liếc nhìn cái túi lớn một cái, bộ dạng không có gì hứng thú, “Cái này là caravat, không có lợi ích gì cả.”

Khoe khoang xong, Tiền Gia Tô đứng bật dậy vỗ tay, cảm khái nói: “Chị Lăng thật sự là người quá tốt!”

“Phải không,” Hường Nghị nhìn sâu xa “Đáng yêu ghê.” liếc mắt nhìn thẳng em họ một cái, hai tay cầm xuống túi tiền, đi mua thức ăn đã.

anh thì chỉ có cái caravat vô dụng mà thôi.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: [Nhật ký của anh Hường]

Ngày X Tháng X Năm 2016

1. không nhận ra mình

2. Tặng quà cho Tiền Hâm nhiều hơn cả mình

- - - - -

Chú thích: Túi màu hường in bông hoa của anh Hường:



Bạn đang đọc truyện *Sự Quyến Rũ Nam Tinh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6

Editor: Mộc Di

Sáng sớm trong phòng khách vang lên một trận ‘leng keng rầm rầm’, bà cụ có sở trường già bộ kết nối mạng lưới đài phát thanh và tivi lại với nhau, tiếng hát lành lốt thanh thúy của bé gái cất lên: Chúc bạn sinh nhật vui vẻ ~ chúc bạn sinh nhật vui vẻ ~ chúc bạn sinh nhật vui vẻ ~ chúc bạn sinh nhật vui vẻ!

Sau khi phát lặp lại liên tục trong mười mấy phút, con buồn ngủ đã đánh bay không còn sót lại chút gì, Hường Nghị mặc quần áo xuống giường.

Trong phòng khách không có người, vừa lấy điều khiển tắt cái tivi làm cho người ta đau đầu đi, bà cụ đang vui vẻ ngâm nga câu ca ở trong phòng bếp bất mãn kêu lên một tiếng: “Ai tắt của bà thế?”

“Tiền Hâm ạ.” Hường Nghị xoa tóc đi vào phòng vệ sinh rửa mặt.

“Chúc bạn sinh nhật vui vẻ --” âm nhạc ma quỷ vang lên lần nữa, Hường Nghị bóp kem đánh răng bắt đắc dĩ thờ dãi.

Rửa mặt xong đi ra, bà cụ bung một nôi trứng gà vừa luộc xong đang ngâm trong nước lạnh, vui tươi hơn hờ nói: “Ăn đi ăn đi!”

“Sao bà dậy sớm vậy? Còn chưa đến 6 giờ mà.” Hường Nghị đập một quả trứng gà, ngồi trên ghế salon bóc vỏ.

“Vui mừng ấy mà, vất vả lắm mới trông mong đến ngày sinh nhật của cháu mình, ngủ không được!” Bà cụ trở về phòng cầm một cái túi plastic to đựng quần áo đi ra, lấy ra một cái áo khoác quân đội màu xanh xen lẫn từ tay áo cho đến bả vai, “Bà mua quần áo mới cho cháu, mặc vào thử xem!”

Hường Nghị nuốt xuống hai miếng trứng gà, dang hoàng nắm tay luồn vào trong tay áo, “Có thể tắt tivi của bà không, nghe thêm thì lỗ tai cháu sắp bị nhũn ra mất.”

“Khuyết điểm của cháu là lỗ tai mềm mại!” Bà cụ đưa cho anh bộ quần áo, hài lòng cười tủm tỉm gật đầu, “Mặc vào có sức sống hơn.”

“Ôi ánh mắt bà ngoại đột nhiên tăng mạnh,” Tiền Gia Tô rút cuộc cũng bị âm nhạc ma quỷ tra tấn rời giường, ngáp dài từ trong phòng đi ra, nhìn thấy quần áo trên người Hường Nghị, vẻ mặt ngạc nhiên.

Phong cách chợ búa đã nhiều năm như vậy, gần đây lại đột nhiên học theo một nhà.

“Phải không!” Bà cụ cũng cực kỳ hài lòng với ánh mắt của mình, vỗ vỗ trên người Hường Nghị, bước chân nhẹ nhàng đi vào phòng bếp, “Tiểu Hâm, cháu lại đây!”

“Để làm gì ạ?” Tiền Gia Tô từ trong nồi nhỏ lấy một quả trứng gà, ngồi yên không nhúc nhích.

Hường Nghị đã cậu một cái: “Bà gọi em nhanh đi qua đi!”

Tiền Gia Tô bỏ quả trứng gà xuống, bật dậy đi vào phòng bếp, nhìn thấy trên tấm thớt có quả cà chua, cầm lên gặm luôn.

Bà cụ nhìn thoáng qua, kéo Tiền Gia Tô lại đây, hạ giọng hỏi: “không phải là cháu đã quên hôm nay là ngày gì chứ?”

“Ngày gì ạ?” Tiền Gia Tô chớp chớp ánh mắt mờ mịt.

“Sinh nhật anh mày! Chỉ có mày là quên thôi!” Bà cụ tức giận đánh một cái lên trán cậu, “Cho tới bây giờ anh mày chưa từng quên sinh nhật mày. Đồ ranh con không làm chuyện đúng đắn, cả ngày chỉ biết phóng túng bản thân vui chơi giải trí vớ vẩn! Quả sinh nhật đâu quả sinh nhật đâu hả?”

Tiền Gia Tô ảo não vỗ đầu: “Thôi chết cháu quên mất.....”

Bà cụ lại đánh thêm một cái: “Chết cũng không có lương tâm! một lát nữa nhớ đi mua đây.”

“Nhưng mà hôm nay cháu có cuộc hẹn với người ta mà.....” Tiền Gia Tô khổ sở nói, “đã lỡ hẹn xong rồi, chẳng lẽ cho người ta leo cây.”

“Hẹn với ai? đi đâu?”

“Mấy người bạn,” Tiền Gia Tô lấp liếm một ít chi tiết, “đi leo núi ạ.”

Hai con mắt bà cụ sáng lên, “Có phụ nữ không?”

“..... Có.”

“Đẹp không?”

“Đẹp lắm.”

“Thế mang anh trai cháu đi cùng đi!” Bà cụ hưng phấn đến mức hai mắt tỏa sáng, ý thức được giọng nói của mình hơi lớn, vội vàng giảm thấp xuống một chút, “Bạn bè cháu nhiều như vậy, giới thiệu cho anh cháu vài người nha. Người đâu mà già rồi vẫn còn độc thân, suốt ngày ru rú ở nhà chịu chết cũng không ra ngoài chơi, sao có thể tìm được người yêu hả.”

“anh họ không thiếu bạn bè, anh ấy nhất định muốn ở nhà với bà.” Nhưng mà suy cho cùng thì hôm nay là sinh nhật anh họ, Tiền Gia Tô cũng cảm thấy nếu bỏ rơi anh ấy đi chơi thì không tốt lắm, nghĩ ngợi nói, “Để cháu nói với bạn mình một tiếng, chắc không sao đâu. Bà tự nói với anh họ nhé, cháu mà nói thì anh ấy chả thèm đi.”

Bà cụ cười tủm tỉm “Được luôn!”

Khi nhận được tin nhắn của Tiền Gia Tô, Chu Lăng đã chuẩn bị ổn thỏa, đang ăn điểm tâm, đối với việc anh họ tham gia rất sáng khoái tỏ ý hoan nghênh. Sau đó chưa ăn xong điểm tâm đã mang theo balô ra ngoài sớm hơn 20 phút, đi loanh quanh mua ít đồ, đứng giờ đi đến tiểu khu Hường Dương.

Tiền Gia Tô trang bị đầy đủ và Hường Nghị toàn thân ung dung đã chờ ở cửa, Tiền Gia Tô đang làm nũng anh họ xách balô hộ cậu, bị ông anh cực kỳ vô tình cự tuyệt.

SUV mang theo hơi thở khoáng đạt dừng lại trước người hai người, Chu Lăng cách cửa kính xe chào hỏi: “Buổi sáng tốt lành.”

Tiền Gia Tô lập tức cười ngây ngô đáp lại: “Buổi sáng tốt lành!”

Lực chú ý của Hường Nghị lúc này mới thu hồi lại trên xe, nhìn về phía người phụ nữ xinh đẹp tươi cười, tóc đuôi ngựa buộc cao, mặc đồ thể thao, tinh thần linh hoạt. “Để tôi lái xe.” anh nói.

Chu Lăng như rồng mây, “không tin tưởng kỹ thuật lái xe của tôi hả?”

Hường Nghị nhìn cô, chẳng biết khéo léo là gì “Ừ” một tiếng: “cô từng uống rượu vẫn lái xe.”

“Nhưng hôm nay tôi không uống rượu. Với lại ngày đó tôi chỉ uống hai chén thôi nhá.” Chu Lăng cho rằng anh nói về buổi tối say rượu lái xe ngày đó, giải thích một câu, song vẫn đi xuống từ chỗ tay lái.

“không cần đề ý đến anh ấy,” Thăng em họ vì yêu sinh hận không chút lưu tình phá đám, “anh ấy nhất định muốn sờ xe.”

Cùng nhau hẹn hò còn có Đinh Y Y và hai người bạn nữa, trên đường Chu Lăng nhắn tin cho bọn họ bảo có thêm một người nữa tham gia, Đinh Y Y nhắn lại bằng một vẻ mặt bí ối: Đẹp trai không?

Chu Lăng nghĩ nghĩ, hồi âm: không đẹp trai

Tiếp theo lại thêm một câu: Nhưng cơ bắp cuộn cuộn lắm

Đinh Y Y: Chân dài sao?

Chu Lăng: Dài

Đinh Y Y: [sắc] Mông cong không?

Chu Lăng: Cực kỳ cong

Đinh Y Y: Có thể khiến cho cậu dùng từ “Cực kỳ” để hình dung nhất định là cực kỳ cực kỳ cực kỳ cong! Cho nên, cái chân thứ ba dài không? [sắc][sắc]

Chu Lăng:..... Làm sao tớ biết được.

Đinh Y Y: Biết ngay mà! Quên đi, lát nữa tự tớ xem!

Chu Lăng: Chồng cậu có biết cậu đói khát như thế không?

Đinh Y Y: Đừng giả vờ, đo xong kích thước sẽ chia sẻ cho cậu [cười gian]

Chu Lăng quyết định chấm dứt đoạn đối thoại khó coi này, đóng phần trò chuyện lại, kéo Tiền Gia Tô đang chơi trò chơi qua đây nói chuyện phiếm.

Hương Nghị vừa lái xe vừa lắng nghe hai người phía sau nói chuyện, thỉnh thoảng nói đến cái gì sợ anh nghe thấy sẽ chụm đầu lại nhỏ giọng thì thầm. anh thật buồn bực hai người kia là cùng đi chơi hay sao vậy.

Nửa giờ sau tới nơi -- công viên sinh thái Hạc Sơn nằm ở ngoại thành phía tây, thảm thực vật che phủ cao đến mức 90%, nước từ trên núi chảy xuống hấp dẫn người khác, bầu không khí ẩm ướt, là nơi lý tưởng để đi chơi xa trong tiết thanh minh.

Đám người Đinh Y Y đã chờ ở lối vào rồi, nhìn thấy xe của Chu Lăng lập uốn éo thân hình như rắn nước ra đón. Bởi vậy Hương Nghị vừa xuống xe liền cảm thấy một làn gió thơm có ý định đánh úp về phía mình.

“Hi, soái ca! Họ gì đấy?” Đinh Y Y nhìn Chu Lăng đang khoát tay với Tiền Gia Tô cho có lệ, đôi mắt che giấu sau cái kính râm nhìn chằm chằm vào Hương Nghị từ trên xuống dưới quét hết một lượt, dừng lại ở bộ phận nào đó rõ ràng rất dài.

Ồi cơ bắp này thật là làm cho người ta ngứa ngáy..... Đinh Y Y không kiềm chế nổi nữa muốn vờn móng vuốt ma quỷ ra, một cái lều vãi ngay lúc này cứng rắn chen vào giữa hai người gần như không còn khe hở. Đinh Y Y thu hồi bàn tay háo sắc của mình, nhưng rút mãi không ra.

Chu Lăng nở nụ cười, nói với Hương Nghị: “Cầm giúp tôi một chút.”

Hương Nghị cho đến lúc này mới biết được bọn họ dự định sẽ cắm trại trên núi vào buổi tối, có điều một đám người này rõ ràng có kinh nghiệm phong phú, các loại đồ trang bị đều vô cùng đầy đủ. anh chẳng mang cái gì cả nên giúp đỡ việc dựng lều vậy.

Tổng cộng 3 nam 3 nữ, hai cái lều 3 người một cái, vừa đủ.

Độ cao của đỉnh núi Hạc Sơn so với mặt nước biển không cao lắm, tố chất thân thể của ba người phụ nữ đều không tệ, thậm chí mạnh hơn nhiều so với Tiền Gia Tô không đi được bao lâu liền thở hồng hộc kêu mệt kia.

Nhất là Chu Lăng -- Hương Nghị là người đã trải qua huấn luyện cường độ cao của quân đội, mặc dù cố ý thả chậm tốc độ, không phát huy mức cao nhất của mình, vẫn kéo dài khoảng cách với mọi người phía sau. Nhưng Chu Lăng vẫn theo kịp tiết tấu của anh.

Chỉ có điều lời khen ngợi này chưa duy trì được năm phút đồng hồ, tiếng bước chân phía sau đã ngừng lại, Hương Nghị quay đầu, Chu Lăng đang cầm chai nước lên uống, hơi ngửa đầu, lộ ra cái cổ mảnh khảnh.

Theo động tác xoay người của anh, ánh sáng bị che chắn sau lưng mạnh mẽ xông tới, đâm vào ánh mắt đang nheo lại của cô, lông mi khẽ run, mồ hôi lấm tấm tràn đầy trên gương mặt hồng nhợt khỏe mạnh.

“Có ổn không?” Hương Nghị thu vào tầm mắt, nghiêng người ngăn cản ánh sáng mặt trời.

Chu Lăng dừng lại động tác uống nước, xoay người đưa lưng về phía anh, giọng nói rõ ràng không ổn định: “Trong túi có nước tinh khiết.”

Hương Nghị đi hai bước đến phía sau cô, kéo khóa balô ra, nhìn thấy phía trên cùng là một hộp giấy hình vuông kích cỡ to bằng hai bàn tay, hình như là đựng đồ ngọt, góc cạnh đã bị dè ép bị biến dạng một chút.

“Phía dưới cùng.” Chu Lăng hơi nghiêng ra phía sau, tóc mai lộn xộn đã ướt đẫm mồ hôi, giọt mồ hôi lớn vẫn liên tục từ bên tai chảy xuống cổ.

Hương Nghị lấy xong nước, đem khóa kéo một lần kéo lại. Chu Lăng tìm một tảng đá ngồi xuống, tiếp tục uống thêm nửa chai nước, mới đỡ đau nhức giống như thờ phào nhể nhomm một hơi dài, sau đó lấy khăn tay lau mồ hôi một chút.

“anh đã từng đi lính?” cô nghiêng đầu hỏi.

“Nhìn ra được chỗ nào?” Hương Nghị từ trên cao nhìn xuống phía cô.

“Trực giác.” Chu Lăng cười cười, đem khăn tay đã dùng qua gấp lại chỉnh tề, cất vào túi đựng rác mang theo bên người, rất có ý thức bảo vệ môi trường.

Hai người nghỉ ngơi hồi phục một lát, phía sau còn chưa thấy bóng dáng người nào cả, không đợi nữa, nhích người tiếp tục đi lên. Nửa chặng sau thể lực Chu Lăng không theo kịp, Hương Nghị trực tiếp gỡ balô trên lưng cô đeo lên vai mình, nhịp bước lại thả chậm một ít.

Gần kề đỉnh núi có một chỗ trống là nơi thích hợp nhất để cắm trại, cũng là mục đích hôm nay của bọn họ, nhưng mà đến được nơi đó sẽ có một đoạn đường tương đối khó đi, cao hơn tảng đá một mét, Chu Lăng đã không có sức lực để đi lên nữa rồi.

Hương Nghị đem ba lô cùng lều trại quăng lên trước sau đó đỡ lấy thắt lưng Chu Lăng, cô đang thờ hồn hên thấy vậy lòng căng thẳng, “A” một tiếng. Nhưng đừng đem đồ của cô đập nát buom nhé.

“Làm sao vậy?” Hương Nghị quay đầu.

cô nhăn mũi, cười nói: “không có gì.”

Hương Nghị một tay chống đỡ nhẹ nhàng thả người rồi nhảy lên, sau đó quay đầu nhìn cô: “Lên trên không?”

Chu Lăng lắc đầu.

Hương Nghị cúi người xuống, vươn hai tay về phía cô.

Bàn tay của người đàn ông to lớn vững chãi, cảm giác chần chứa sức mạnh, Chu Lăng chậm rãi nắm tay đi lên, đang nghĩ ngơi bàn chân nên mượn lực ở chỗ nào thì cả người đã được một lực mạnh mẽ nâng lên, đến lúc có phản ứng thì đã đứng ở phía trên tảng đá rồi.

Hương Nghị cúi người đi nhặt ba lô, cô lặng lẽ thở ra, sao lại có cảm giác lúc này được nâng lên thật cao nhỉ, chuyện quái gì xảy ra thế này?

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: [Mục tiêu của anh Hương]

1. Sờ sờ ×

2. Ôm một cái ×

3. Nâng thật cao √

Bạn đang đọc truyện *Sự Quyến Rũ Nam Tinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 7

Editor: Mộc Di

Tới nơi cắm trại là chuyện thứ nhất, trước tiên Chu Lăng mở balô đem cái hộp lõi ra ngoài nhìn thoáng qua, xác nhận những đồ vật của cô bị quăng đi lúc này có bị rơi vỡ nát bét hay không đây.

Kiểm tra xong cô lấy máy ảnh ra, hướng ống kính về phía sơn cảnh mệnh mông phía xa xa. Máy ảnh rất chuyên nghiệp, kỹ thuật chụp ảnh của cô lại cực kỳ cảm động, tùy tiện phối hợp chụp mấy tấm, ống kính chỉ xoay quanh một góc độ -- Hương Nghị đứng cạnh vách núi hút thuốc, gió thổi vạt áo bay bay, có một loại quan niệm nghệ thuật mà cô không thể hình dung.

Cảnh vật mệnh mông trông trải bao giờ cũng khiến người ta dễ dàng lắng đọng, nhưng còn chưa kịp suy xét vấn đề này có ý nghĩa gì thì đã nhận thấy có người tới gần, Hương Nghị vừa quay đầu, người phụ nữ đã xoay người giờ máy ảnh sang đây, đôi mắt trong suốt cười dịu dàng nhìn anh: “Chụp một tấm nhé?”

Hương Nghị đối với việc chụp ảnh không có hứng thú, song vẫn phối hợp nhìn về phía ống kính.

nói là một tấm lại đứng lên chụp không dứt, đủ loại góc độ đủ loại tư thế đủ loại biểu cảm, Hương Nghị cảm thấy mình quá rảnh rồi lại còn phối hợp nữa chứ.

Hoạt động tự sướng kết thúc, hai người chuyên tâm dựng lều sau đó ngồi xuống nghỉ ngơi trên một tấm ván gỗ, Chu Lăng từ trong balô lấy ra một cái hộp bảo quản, trong hộp chứa đầy đủ loại hoa quả tươi ngon, ngoài ra còn chuẩn bị thêm một đĩa salad trộn và sữa chua, đúng là cực kỳ hiểu được ý nghĩa của sự hưởng thụ.

Ăn hoa quả và sữa chua, không mặn không nhạt trò chuyện.

Chu Lăng lấy đĩa bạc xiên một quả dâu tây: “anh và Tam Kim là họ hàng thân thiết à?”

“Ừ”, Hương Nghị cầm một thứ cực kỳ không giống anh ngồi xuống, ăn một thìa nhỏ sữa chua, “không giống sao?”

Chu Lăng ăn dâu tây lắc đầu, “không giống. Cậu ta nhìn có vẻ đơn thuần.”

Hương Nghị quay đầu nhìn cô: “Tôi nhìn rất nham hiểm?”

“Khụ.....” Chu Lăng thiếu chút nữa bị sặc, “Vây cũng không phải, anh có vẻ thành thực một chút.” Suy nghĩ một lúc lại bổ sung một từ: “Tùng trải.”

Tùng trải..... Hương Nghị cười cười, không nói chuyện.

Mấy người rơi rớt phía sau cuối cùng cũng chạy tới, Tiền Gia Tô hoàn toàn là được một người đàn ông khác kéo lên, yếu ớt bò đến chỗ bên cạnh hai người, co quắp bất động. Đinh Y Y cũng mệt đến ngất ngư, ngồi xuống ngay tại chỗ nghỉ ngơi trong một phút, dòi mông xông về phía Hương Nghị sẽ đi qua, bị Chu Lăng chặn ngang lối trở về.

“Ôi chào --” Đinh Y Y vốn không có bao nhiêu hơi sức, bị cô lôi kéo trực tiếp nằm xuống, thoải mái “Ai ư” hai tiếng, không đứng dậy nổi. cô ấy gian xảo nhìn Chu Lăng, nghi ngờ hỏi: “Cậu làm cái quái gì thế?”

Chu Lăng coi như không nghe thấy, đem hoa quả còn thừa lại hơn nửa hộp đưa cho cô ấy: “Ăn đi.”

Chờ mọi người nghỉ ngơi một lúc, Chu Lăng đứng lên, xách hai cái lều vải qua, kêu mọi người làm việc: “Chúng ta bắt đầu đi, dựng xong rồi nghỉ ngơi.”

Đinh Y Y kháng cự xoay người: “Tớ không làm đâu, các cậu dựng đi, tớ ngủ một lát, nhân tiện khi nào dựng xong nhét tớ vào nhá.”

“Đề tôi.” Lúc này Hương Nghị đã đi tới, thuần thực đem lều vải được nén trong túi lấy ra, chọn một hướng cân gió giũ ra đặt trên mặt đất.

Đinh Y Y nói buồn ngủ đột nhiên tinh thần tỉnh táo, lăn vội đến đây, nằm nghiêng người tay chống lên đầu, vẻ mặt nhộn nhạo theo dõi anh ta – một thân cơ bắp này khẳng định lúc làm tình sẽ rất gọi cảm.

Chu Lăng lấy ra cái cọc chống đỡ nối liền, cô cùng với Hương Nghị phối hợp cùng nhau xuyên cọc vào lều vải, rất nhanh liền dựng được hình dạng cơ bản. Hai người khác cũng hợp tác dựng đỉnh lều còn lại, Đinh Y Y và Tiền Gia Tô nghỉ ngơi đủ đứng lên, giúp mọi người chuẩn bị thức ăn.

Có kỹ năng thuần thực, hết thấy đều tiến hành thuận lợi lại nhanh chóng, chui vào lều ăn tạm mấy thứ, từng người đi về nghỉ ngơi. Buổi chiều là thời gian hoạt động tự do, nơi cắm trại có không ít trò chơi, chỉ có điều Chu Lăng không có hứng thú chơi đùa, dự định đi tham quan ngôi miếu ở sát vách ngọn núi kia.

Lúc cô thức dậy thì một cô gái khác đã xuất phát rồi, Đinh Y Y còn đang mê man, gọi mãi cũng không dậy. Chu Lăng không xen vào nữa, mang theo một chai nước đi ra ngoài.

đi ra khỏi lều vừa vắn gặp được Hương Nghị trở về sau khi gọi điện thoại xong, anh cúi đầu nhìn đi động, miệng ngậm một điếu thuốc, bước đi không chút để ý.

Chu Lăng gọi anh lại: “anh không đi chơi sao?”

Hương Nghị ngẩng đầu, nhả khói ra, hỏi ngược lại: “Chơi cái gì?”

“Nơi này có rất nhiều bộ môn chẳng hạn như leo núi, phiêu lưu, câu cá..., anh muốn chơi cái gì.” Chu Lăng nói xong, nhìn thấy bộ dạng không có hứng thú của anh, lại nói, “Tôi đi sang bên kia lễ chùa, anh muốn đi không?”

Tiền Gia Tô còn chưa tỉnh ngủ -- Hương Nghị nhìn lướt qua lều trại phía bên kia, hoàn toàn không có quá trình đấu tranh tâm lý gì cả, vứt bỏ thằng em họ, nhét điện thoại đi động vào trong túi, đi tới.

“cô còn có sở thích cầu thần bái phật à?”

“Hừ.....” Chu Lăng trừng mắt nhìn, nụ cười có chút giả hoạt, “Bên trong miếu có hai cây sơn tra, quả sơn tra rất lớn, cực kỳ đỏ lại ăn ngon vô cùng, hiện tại vừa đúng lúc chín.”

Hương Nghị cười hai tiếng, đuôi lông mày nhấc lên.

Mặc dù hai ngọn núi có đường đi rất hiểm trở nhưng đi qua cũng không tốn sức. Ngôi miếu không nhỏ lắm, du khách cũng chỉ có vài người tốp năm tốp ba, không biết có phải là nguyên nhân ở sâu trong rừng núi nên không tìm thấy được hay không.

Mặc dù đi đến nơi này vì quả sơn tra nhưng Chu Lăng vẫn đốt một nén nhang cắm vào lư hương trong sân, quăng một chút tiền vào hòm công đức, hy vọng Phật tổ tha thứ cho ham muốn ăn uống của cô.

Hương Nghị thì hết sức thành tâm vào đại điện lễ bái, đại khái là có nguyện vọng quan trọng gì đó.

Chu Lăng hơi ngạc nhiên vì anh lại có thể tin vào tín ngưỡng này, chờ đến lúc anh đi ra, chỉ vào chỗ rút quẻ nói: “Nơi này có bùa bình an rất linh nghiệm, anh muốn đi xin một cái không?”

cô chưa từng thử qua, nhưng mà có đứa bạn nói sau khi xin được lá bùa bình an ở chỗ này thật sự gặp may mắn. Thứ này, nếu lúc nào đó có tâm nguyện thì có thể tin tưởng được đó.

Nếu là trước kia Hương Nghị nhất định sẽ không tin, là một quân nhân chịu sự ảnh hưởng của khoa học giáo dục, so với việc thần thần quỷ quỷ càng tin tưởng hơn vào Đảng. Nhưng nghĩ đến thân thể càng ngày càng kém của bà nội, anh vẫn muốn đi xin một cái, phù hộ cho bà được bình an.

Chu Lăng đã đi hái quả sơn tra ở phía sau rồi, lúc Hương Nghị đi qua, cô ngồi trên tảng đá nhỏ dưới tàng cây, đang gặm mấy quả sơn tra, nhìn thấy anh lại đây lập tức bật dậy.

“anh sẽ trèo cây sao?”

Hương Nghị trực tiếp giơ tay bắt lấy một cành cây, đề xuống, sau đó cúi đầu liếc nhìn cô.

“.....” Người cao đề ép thì rất thú vị hả?

Chu Lăng cực kỳ thức thời nở nụ cười với anh, không biết từ nơi nào móc ra một cái túi nhỏ, đứng ở trên tảng đá kia, hái được hơn nửa túi từ trên cành cây anh kéo xuống.

Trở lại nơi cắm trại là lúc sắc trời đã tối đen, Hương Nghị vẫn để cho cô đi lên phía trước, Chu Lăng dùng đèn pin soi đường, bị gió thổi qua, sợ run cả người. Nhiệt độ không khí trên núi thấp hơn vài độ so với phía dưới kia, áo khoác mỏng manh trên người khiến cô không chịu nổi.

Hương Nghị nhìn cô một cái, kéo khóa trên áo ra.

- - Đúng lúc này có một ánh sáng mạnh hơn rơi đến đây, ở trên người hai người lung lay qua lại hai lần, ngay sau đó truyền đến giọng nói bất mãn oán giận của Tiền Gia Tô bị vứt bỏ trong doanh trại: “Hai người đi đâu, sao không gọi em hả?”

Hương Nghị lặng lẽ kéo lại khóa kéo trên áo, Chu Lăng ở phía trước cười tươi trả lời: “đi hái trộm sơn tra.”

“Nơi này còn có sơn tra hả?” Tiền Gia Tô lập tức chạy tới lần mò mấy quả trong túi, sau đó quay đầu nhìn ông anh họ nhà mình, lại nhìn Chu Lăng, nhỏ giọng nói thầm, “Lén lút sau lưng mình ở chung với nhau từ lúc nào nhỉ?”

Bữa tối ăn thịt nướng.

Ba người đàn ông được sắp xếp đi nướng thịt, sau khi mua nguyên liệu và gia vị để nấu ăn, Chu Lăng lén lút lấy ra cái bánh sinh nhật trong balô – mua riêng vào buổi sáng, hình dạng giống chiếc bánh donut, màu sắc như ánh sáng lung linh trên bầu trời đêm, lớp kem trên bề mặt bóng loáng.

Khuyết điểm duy nhất là vì xóc này, bánh ngọt đã bị méo mó biến dạng nho nhỏ.

“nói thật xem nào, cậu nhìn trứng ông anh họ kia đúng không?” Đinh Y Y vừa giúp đỡ cắm ngọn nến, vừa ép hỏi Chu Lăng, “Đến đây leo núi còn đặc biệt vác theo cái bánh ngọt trên lưng, mưu đồ quan tâm như thế cơ mà?”

Chu Lăng mặt mày bất động: “Cậu không biết sở thích của tớ chính là giúp đỡ người khác tổ chức sinh nhật sao?”

“Ồ, đã quên mất cậu là người rảnh rỗi đây chị hai Chu.” Đinh Y Y nói xong, đột nhiên lại đổi đề tài, cười ‘haha’ hai tiếng, “Nhưng mà điều này cũng không thể che giấu hết về sống động về mưu mô của cậu nhá! Mẹ kiếp, hôm nay vẫn liên tục đề phòng không cho tớ tới gần đây, cực cung với cái quái gì ấy nhỉ... , cậu nhanh chóng thừa nhận đi, đồ hèn hạ kia!”

Chu Lăng cười ném một đôi mắt quyến rũ về phía cô ấy: “Cậu đoán xem tớ có thừa nhận hay không.”

“đã trở lại đã trở lại --!” cô nàng phụ trách trông chừng vừa nhìn thấy bóng người lập tức lên tiếng nhắc nhở, Chu Lăng vội vàng đem cây nến cuối cùng cắm vào, giấu bánh ngọt sau lưng.

Ba người đàn ông lưu loát đem thịt nướng đặt trên bếp nướng than hoa, đốt lửa lên, Tiền Gia Tô ra dấu tay với một người khác, hai người lén lút chôn đi. Hương Nghị hồn nhiên không phát hiện ra, cúi đầu chuyên chú đem thịt đã tẩm ướp gia vị đặt lên vỉ nướng, quét bơ lên trên.

“Chúc anh sinh nhật vui vẻ.....”

Giai điệu quen thuộc từ sau lưng vang, Hường Nghị theo phản xạ muốn đi lấy điều khiển từ xa, sau đó mới ý thức được âm thanh này không phải truyền ra từ tivi nhà mình, càng không phải là giọng hát ma quỷ của bé gái kia.

anh xoay người, đèn trong lều trại đã tắt hết, ánh lửa miễn cưỡng chiếu ra được hình dáng vài người, Chu Lăng dẫn đầu, tay cô đang cầm một cái bánh sinh nhật cắm đầy nến.

một bài hát chậm dứt, mấy người cùng hô to một câu: “Sinh nhật vui vẻ!”

Hường Nghị giờ cái kẹp thịt nướng đứng tại chỗ, nói một tiếng ‘Cảm ơn’. Khi tầm mắt đảo qua nụ cười yêu kiều Chu Lăng thì dừng lại lâu hơn vài giây đồng hồ.

Hóa ra cái hộp mà cô ấy vác theo dọc đường chính là cái bánh sinh nhật này?

Sân bãi không rộng đồ dùng cũng có hạn nhưng lại náo loạn đủ trò bịp bợm, sau khi thổi nến ăn bánh ngọt, mấy người vây quanh cùng nhau ăn thịt nướng rồi chơi trò chơi. Tiền Gia Tô đặc biệt hưng phấn, cũng vô cùng đen đủi thua liên tiếp, sau khi uống vài chai bia, cao hứng biểu diễn một bài hát cho mọi người [Hôm nay là sinh nhật của anh họ tôi].

Chẳng qua ngày mai còn phải dậy sớm xem mặt trời mọc, mọi người không dám âm ỉ đến quá muộn, uống xong thu dọn đồ đạc rồi đi ngủ.

Hường Nghị rửa mặt xong trở về, đụng phải Chu Lăng đang đứng bên ngoài đặc biệt chờ anh, mặc một bộ quần áo dày, trong tay cầm theo một thứ, cười tủm tỉm ngoắc tay với anh.

“Chưa ngủ sao?” anh đi qua đây.

Chu Lăng quơ quơ món đồ trong tay: “Tặng cho anh.”

Khi nói chuyện anh đã đi trên tấm ván gỗ, kẻ sát mang đến một sự ấm áp khác hẳn với không khí lạnh lẽo xung quanh, hơi thở quyến rũ nam tính đầy kích thích. Chu Lăng đem món đồ đưa cho anh, “Sinh nhật vui vẻ.”

Nhìn đến một chuỗi kí tự không nhận ra nhưng có phần quen thuộc thì trong đầu Hường Nghị đã có dự cảm, anh nhận lấy, trước tiên không mở ra ngay lập tức, trông mắt nhìn lướt qua phía bên trong, chau mày, ánh mắt nhìn về phía cô có ý nghĩ sâu xa.

Chu Lăng bỗng nhiên ý thức được cái gì đó, sắc mặt trở nên kỳ dị một chút.

“Caravat đúng không?” Hường Nghị nhìn cô, giọng nói khẳng định.

Chu Lăng hết sức do dự gật đầu. Lần trước cô tiện tay tặng cho anh cái quai gì vậy? cô trở về mang theo rất nhiều món đồ từ Hongkong, sẽ không trùng hợp đến mức cả hai lần đều tặng caravat chứ?

Cái gọi là “Tiện tay”, là thật sự tiện tay, ngay cả nhìn qua cũng không thèm liếc mắt một cái, khiến cho cô hoàn toàn không có ấn tượng gì cả. Nhưng nhìn về mặt chắc chắn và biểu tình nằm trong dự liệu của anh.....sự xấu hổ của cô bắt đầu trỗi dậy.

“cô bán buôn à?” anh hỏi, trong mắt có một chút ý cười chế nhạo.

Chu Lăng quả quyết xoay người đi vào lều, “Ngủ ngon!”

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: [Nhật ký của anh Hường]

Ngày X Tháng X Năm 2016

Tặng quà sinh nhật là đồ bán buôn.

Bạn đang đọc truyện *Sự Quyến Rũ Nam Tính* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 8

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Editor: MỘC DI

Lúc trời tờ mờ sáng, đoàn người đã thu thập sẵn sàng chuẩn bị xuất phát, Chu Lăng đem thức ăn nước uống và những thứ cần thiết cất vào trong balô, vẫn mang theo cái máy ảnh công kênh như cũ.

Cô gái vể tung tung phải đi lau sạch nên lãng phí một chút thời gian, ba người đàn ông đã đứng chờ ở bên ngoài.

Editor: Mộc Di

Truyện được edit tại cungquanghang.com

"Buổi sáng tốt lành." Da mặt của Chu Lăng đã tu luyện được rất dày, qua một đêm nhìn Hương Nghi không hề có chút cảm giác xấu hổ nào, vui mừng sung sướng chào hỏi, đem balô quăng lên trên vai.

Nhưng được nửa đường lại bị một bàn tay chặn lại. Hương Nghi đem balô vác lên trên lưng mình, đối với những ánh mắt khác thường xung quanh dường như không có cảm giác, như không có việc gì cất bước đi thẳng về phía trước.

Nơi cắm trại trên đỉnh núi còn cách một đoạn, nhưng so với ngày hôm qua thì chặng đường này chỉ là chuyện cón con.

Editor: Mộc Di

Truyện được edit tại cungquanghang.com

Tiền Gia Tô nhờ anh họ cầm cái túi hộ mình nhưng lại bị cự tuyệt đang cực kỳ tức giận, hình như cố ý muốn phân cao thấp với ai đó, một tiếng trống làm tinh thần hăng hái thêm vọt tới phía trước Hương Nghi, bỏ xa bọn họ.

Chu Lăng cầm đèn pin soi đường, cùng Hương Nghi một trước một sau, nói chuyện phiếm câu được câu không.

Editor: Mộc Di

Truyện được edit tại cungquanghang.com

Đề tài trong lúc này là các cung hoàng đạo, Chu Lăng đột nhiên nhớ đến ngày sinh nhật hôm qua của anh, tò mò hỏi: "Anh là cung Xử Nữ sao?"

"Không phải." Hương Nghi quay đầu lại nhìn cô một chút, giải thích nói, " Sinh nhật của tôi tính theo

lịch âm. Nếu tính theo lịch dương, là cung Thiên Bình."

"Thiên Bình?" Chu Lăng nhướn mày, "Nghe nói chòm sao Thiên Bình đều là người ham mê sắc đẹp."

Hương Nghi cười cười, không nói gì. Quá xinh đẹp thì không ai thích đâu.

Editor: Mộc Di

Truyện được edit tại cungquanghang.com

"Ai ya, anh thích gái đẹp à, tốt quá, ở đây đang có hai cô đó!" Chẳng biết từ lúc nào Đinh Y Y đã đuổi kịp tốc độ của bọn họ, đột nhiên mở miệng ở phía sau, cố ý trêu ghẹo hỏi, "Anh thích cô nào?"

Cô ấy thở phì phò tóm lấy tay Chu Lăng, không có hình tượng khom người treo trên người cô.

Editor: Mộc Di

Truyện được edit tại cungquanghang.com

Đàn ông chỉ cần một mình ở cùng một chỗ với hai người phụ nữ trở lên, luôn luôn phải trải qua những câu hỏi cố ý trêu chọc. Hương Nghi xoay người, thực ra hai người phụ nữ này đều rất quyến rũ, một người ngay lập tức thẳng lưng, đôi mắt chớp chớp liếc mắt đưa tình rồi hôn gió với anh, một người dù đang bận nhưng vẫn ung dung nhìn anh, dường như rất hứng thú đối với đáp án này.

Editor: Mộc Di

Truyện được edit tại cungquanghang.com

"Chọn một người đi." Đinh Y Y vịn lấy Chu Lăng móp méo cái tạo hình quyến rũ, ánh mắt như điện giật hướng về phía anh.

Chỉ có điều ánh mắt Hương Nghi lại rơi trên mặt Chu Lăng: "cô không nghi một lát sao?"

"Cần không?" Chu Lăng nhún mày.

Hai người nhìn nhau vài giây đồng hồ, Hương Nghi nở nụ cười ý nghĩ sâu xa, xoay người đồng thời nhẹ nhàng trả lời ba chữ: "không cần thiết."

Đinh Y Y nhìn bóng lưng dày rộng cường tráng của người đàn ông, sau đó nghiêng người nhìn Chu Lăng cúi đầu hé miệng bên cạnh, khoe mắt đuôi lông mày đều ở nhận nhạo, nhất thời cảm thấy một bầu không khí ái muội đáng ghen tị ào đến làm cho cô ấy muốn mù mắt.

Mẹ kiếp, rốt cuộc tại sao cô lại muốn tự rước lấy nhục nhã hả trời?

Editor: Mộc Di

Truyện được edit tại cungquanghang.com

Khi tới đỉnh núi, vừa mới gặp gỡ phía chân trời chợt tiết thứ nhất vạch kim quang, thái dương theo Viên Sơn sau lưng toát ra đầu, đem tầng mây vừng nhuộm thành đậm kim sắc, vạn trượng sáng mờ giống như trời hạ bệ, sự huyền diệu miêu tả không

quang như cầu từ như cụ cầu nội cầu, như cầu xem
thế là đủ rồi tráng lệ cảnh sắc.

Tần Gia Tô đến nơi đầu tiên đang đứng ở sườn núi có vị trí chụp ảnh thuận lợi, vung hai tay: "Chị Lăng, mau chụp cho em một tấm!" Editor: Mộc Di

Editor: Mộc Di

Truyện được edit tại cungquanghang.com

Chu Lăng lấy ra cái máy ảnh từ balô trên lưng Hương Nghi, nhấn phim chụp được hình dáng Tiên Gia Tô hưng phấn đến mất nhe răng trợn mắt. Cậu chụp đủ liền phi sang đây, đón lấy chiếc máy ảnh từ trong tay cô: "Chị đi đi, em giúp chị chụp!"

"Được." Chu Lăng biết nghe lời nói.

Tiền Gia Tô cúi đầu kiểm tra mấy tấm ảnh đẹp của mình vừa chụp một chút, hài lòng ngẩng đầu, lúc này mới phát hiện Hương Nghi và Chu Lăng vai kề vai đứng chung một chỗ, hai người đang nói gì đó, xoay người đồng thời ăn ý nhìn nhau cười.

"Tốt lắm." Chu Lăng không dao động, dáng vẻ thành thoi đứng yên, nghiêng đầu về phía Hương Nghi, nụ cười xinh đẹp.

Editor: Mộc Di

Truyện được edit tại cungquanghang.com

Tiền Gia Tô nhìn vẻ mặt lơ đãng tươi cười của ông anh họ nhà mình, oán thềm nhấn phím chụp.

Chụp ảnh chung cùng nhau hiển nhiên là phân đoạn không thể thiếu, mấy người đang chụp ảnh tự sướng cũng tụ tập lại đây, Chu Lăng cầm máy ảnh đi nhờ một chàng trai xa lạ chụp hộ, vừa quay đầu đã phát hiện cái đồ bỉ ổi Đinh Y Y đang lách đến bên người Hương Nghi, hai con mắt háo sắc đang híp lại nhìn chằm chằm vào trước ngực Hương Nghi.

Người phụ nữ này đói khát quá..... Cô lắc đầu, đi qua đứng vững. Editor: Mộc Di

ngưỡng. Editor: Mộc Di

Truyện được edit tại cungquanghang.com

Hình chụp chung cũng không tệ lắm, Tiền Gia Tô đặc biệt vừa lòng, cảm thấy hình của mình cực kỳ đẹp trai cực kỳ khi. sau đó lại lấu diên thoai di đũa

của mình ra chụp lại phong cảnh nhân tiện tư sướng vài kiểu, chụp xong cậu chia sẻ ảnh với bạn bè trên mạng xã hội.

Editor: Mộc Di

Truyện được edit tại cungquanghang.com

Cậu có thói quen đem tâm trạng và hoạt động hàng ngày, bao gồm giữa trưa ăn món gì, buổi tối làm cái quái gì đều phải đăng lên mạng xã hội chia sẻ với bạn bè, bởi vậy cũng không ý thức điều này có gì không ổn.

-- Cho đến khi mấy giờ sau, đoàn người rời khỏi công viên sinh thái Hạc Sơn, quay về nội thành, đi tới nhà hàng cùng nhau ăn cơm.

Đến khi xuống xe, điện thoại di động của Tiên Gia Tô vang lên,

Editor: Mộc Di

Truyện được edit tại cungquanghang.com

lúc đó cậu đang tán gẫu cùng Chu Lăng về concert lưu động sắp tổ chức của Lục Gia Hòa, nhìn thấy dãy số điện thoại liền biến sắc, lập tức tắt máy cất vào trong túi.

Ánh mắt dò xét của Chu Lăng nhìn sang, cậu ra vẻ bình tĩnh cười cười, "Nơi này em chưa tới bao giờ, ăn ngon không ạ?"

"Hải sản cũng được không tệ lắm, thích ăn cái gì thì ăn nhiều một chút." Chu Lăng coi như không có việc gì cùng cậu sóng vai đi vào nhà hàng, được nhân viên phục vụ dẫn tới phòng đặt trước.

Khi gọi món ăn thì điện thoại di động của Tiên Gia Tô lại vang lên lần thứ hai, Chu Lăng đang cầm thực đơn ngược mặt lên, cười nhẹ một chút.

Ánh mắt kia giống như nhìn thấu tất cả làm cho trong lòng Tiên Gia Tô lộp bộp một cái, chột dạ né tránh tầm mắt đó. Cậu tắt nhạc chuông, đứng dậy đi ra ngoài nghe máy.

Người gọi điện thoại tới chính là người giao dịch với cậu lần trước.

Editor: Mộc Di

Truyện được edit tại cungquanghang.com

Buổi tối hôm đó ra quân bất lợi từ lúc mới bắt đầu đã bị Chu Lăng nhìn thấu, mặc dù có lúc chỉ số thông minh của Tiên Gia Tô biến mất khỏi não bộ, nhưng tự biết mình đao hạm căn bản không đủ, bởi vậy sau khi trở về đã cự tuyệt bên kia.

Cậu nghĩ dù sao cũng đúng lúc không ngờ được tiến độ sẽ "Nhanh" như vậy, chưa kịp nói xong giao phó đã đưa tiền cọc, giao dịch không thành công, không ngờ đối phương sẽ liên lạc lại với cậu.

"Tôi nói tôi không làm !" Phía bên kia nhắc lại chuyện cũ, Tiền Gia Tô tự nhận mình là bạn tốt của Chu Lăng đương nhiên không chịu đáp ứng, "..... Dù sao tôi cũng không làm được, anh nên tìm người khác đi, tôi không lấy tiền của anh đâu nhé."

Editor: Mộc Di

Truyện được edit tại cungquanghang.com

Bên kia tận tình khuyên bảo cậu cũng không nghe lọt: "Quan hệ không tệ không có nghĩa là sẽ yêu tôi, hơn nữa đó là chuyện của tôi, anh đừng xen vào! Lớn lên giống Lục Gia Hòa có đầy người, nếu không thì anh đi phẫu thuật thẩm mỹ chỉnh lại cái mặt mình ý, tôi bảo không làm là không làm, tạm biệt!"

Cậu cảm phần trào dâng cúp điện thoại, vừa quay đầu, đã đối diện với một đôi mắt cười như không cười.

Chu Lăng khoanh tay tựa lên trên tường, dáng vẻ ung dung trên mặt mang theo nụ cười, 80% là đã nghe thấy hết những lời cậu vừa nói.

Editor: Mộc Di

Truyện được edit tại cungquanghang.com

"Chị, chị ra khi nào thế?" Tiền Gia Tô có tật giật mình nên khi thế lập tức giảm xuống, ánh mắt né tránh, thậm chí không dám đối diện với cô.

Chu Lăng cười tủm tỉm nháy mắt: "Sau khi cậu đi."

Xong đời, Tiền Gia Tô theo bản năng lui về phía sau nửa bước. Chu Lăng thông thả khoan thai đi tới phía cậu, trong giọng nói rõ ràng mang theo một chút ý tứ chế nhạo: "Ai muốn yêu cậu cơ?"

"....." Dãy lòng chết lặng của Tiền Gia Tô đấu tranh trong hai giây, vẫn bỏ qua, bả vai tiu nghỉu xuống, giống như làm chuyện xấu bị bạn bè bắt được, rút cổ lại uể oải nhận sai: "Thực xin lỗi."

"Thực xin lỗi cái gì?" Chu Lăng cố ý hỏi.

Tiền Gia Tô ấp úng không nói nên lời, thật mất thể diện.

Editor: Mộc Di

Truyện được edit tại cungquanghang.com

Truyện được edit tại cungquanghang.com

Nhìn thấy cậu căng thẳng lỗ tai đỏ lên, Chu Lăng từ bi quyết định không trêu cậu nữa, thu lại lời trêu trọc bên miệng, nghiêm mặt nói: "Biết người liên lạc với cậu là ai không?"

Editor: Mộc Di
Truyện được edit tại cungquanghang.com

"..... anh ta chưa nói."

Chu Lăng hiểu rõ gật đầu, thực ra cũng không trông cậy có thể hỏi cậu ở nơi này, có khi Tiền Gia Tô còn không biết nhiều bằng cô.

Chỉ có điều cô thật sự tò mò, "Bọn họ đã nói với cậu như thế nào?"

"thì ngay đó ở quán bar ý, khi lần đầu tiên nhìn thấy chị đúng lúc anh ta gọi điện thoại tới," Tiền Gia Tô ngượng ngùng như đầu, "Để cho em mượn cơ hội tiếp cận chị, bảo chị là fan của Lục Gia Hòa, em lớn lên giống người đó, chị nhất định sẽ hứng thú....."

Đúng như suy đoán của cô, Chu Lăng gật đầu: "Tiếp cận tôi, sau đó thì sao?"

Tiền Gia Tô cẩn thận nhìn cô, cảm thấy xấu hổ không nói nên lời, ấp a ấp úng nói: "Chính là, làm chị..... Làm chị cái đấy ý, em thôi....."

Editor: Mộc Di

Truyện được edit tại cungquanghang.com

"Làm cho tôi yêu cậu?" Đuôi lông mày Chu Lăng khẽ nhú, đôi mắt mang theo ý cười tìm tìm.

Cô nói không e dè, ngược lại Tiền Gia Tô càng cảm thấy thẹn thùng, gương mặt đỏ bừng.

Chu Lăng vẫn còn vui vẻ, sau đó chị gái gương mẫu đưa tay xoa đầu của cậu, cổ vũ nói: "Vậy cậu cố lên ha."

Editor: Mộc Di

Truyện được edit tại cungquanghang.com

"....." Tiền Gia Tô không chống đỡ được, quay đầu chạy.

Cậu giống như con thỏ hoảng hốt chạy bừa chạy trời chết, liều mạng chui đầu vào toilet, Chu Lăng thấy vậy buồn cười không thôi. Đang định quay lại phòng, phía sau đột nhiên có người tới gần, ngay sau đó có một giọng nói lạnh như băng gần như không có tình người vang lên phía sau đầu.

"Ban của em hả?"

Editor: Mộc Di

Chu Lăng xoay người đồng thời tránh đi một bước, nụ cười trên mặt đã không còn sót lại chút gì, thay vào đó là sự chán ghét không thềm che giấu. Cô ghét bỏ phũ phũ bả vai, không để ý tới Thời Tuấn, vòng qua hẳn tránh ra.

Editor: Mộc Di

Truyện được edit tại cungquanghang.com

Thời Tuấn nắm cổ tay cô níu lại, xoay người cô lại đây mặt quay về phía mình, ánh mắt đen tối mù mịt nhìn chằm chằm cô, cảnh cáo nói: "Không được thân thiết với loại người như vậy."

Editor: Mộc Di

Truyện được edit tại cungquanghang.com

"Dừng chỗ mồm vào chuyện của tôi," Chu Lăng cười lạnh rút tay về đến, "Anh đang tính toán cái gì đấy?"

Sắc mặt Thời Tuấn lạnh xuống, Giọng nói âm u: "Tôi quan tâm em."

"Thôi đi," Chu Lăng cười giễu cợt, "Sự quan tâm của anh khiến cho người khác cảm thấy ghê tởm, thu lại đi."

Editor: Mộc Di

Truyện được edit tại cungquanghang.com

Cô một giây cũng không muốn đợi thêm, không kiên nhẫn xoay người, bước chân mạnh mẽ lại dừng lại -- Hương Nghi đứng ở cửa phòng cách đó năm mét, không biết đã đi ra bao lâu rồi.

Bốn mắt nhìn nhau, Chu Lăng cười tươi thoải mái: "Sao lại đi ra thế?"

Editor: Mộc Di

Truyện được edit tại cungquanghang.com

Tầm mắt của Hương Nghi vòng vo xoay chuyển giữa hai người, trên mặt không có biểu cảm gì: "Có chút việc gấp, phải đi trước một bước."

Editor: Mộc Di

Truyện được edit tại cungquanghang.com

"Tôi đưa anh đi." Chu Lăng nói.

Hương Nghi nhìn vào đôi mắt của cô, vài giây sau mới chậm rãi đi tới: "Được."

Bạn đang đọc truyện *Sự Quyến Rũ Nam Tinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full\(cham\)Net](http://EbookFull(cham)Net).

Chương 9

Editor: Mộc Di

Câu nói muốn đưa anh về hoàn toàn là buột miệng nói ra, chính Chu Lăng cũng không nói rõ rốt cuộc xuất phát từ tâm tính gì. nói là mời mọi người ăn cơm, kết quả là khách mời chạy trước ư?

Nhưng nói thật, tâm tình tốt của cô trong hai ngày này khi nhìn thấy gương mặt cá chết kia thì trong nháy mắt đã bị hủy hoại chẳng còn lại bao nhiêu, cũng không có tâm trạng ăn uống gì nữa.

Nhân cơ hội này chuẩn đi cũng tốt.

“anh chờ tôi một chút,” cô nói với Hường Nghị, “Tôi đi vào trong lấy điện thoại di động.”

Hường Nghị dứt hai tay vào trong túi, gật gật đầu.

Sau hai câu nói này có một ánh mắt khiến cho người khác không thấy thoải mái dừng trên lưng anh, Hường Nghị nhìn cô vào cửa, rồi xoay người, người đàn ông đang mặc âu phục phẳng phiu đang nhìn chăm chăm và đánh giá anh, sắc mặt tối tăm

một lát sau hắn lấy ra một tấm danh thiếp trong ví đưa cho anh, ngắn gọn tự giới thiệu bản thân: “Thời Tuấn.” Phong thái giờ tay nhấc chân đều lịch sự, nhưng cũng mang theo một thái độ ngạo mạn.

- - Tổng giám đốc tập đoàn Đại Nguyên. Hường Nghị quét mắt, tiện tay nhét vào trong túi: “Hường Nghị.”

Hai người cũng không nói chuyện với nhau nữa rồi dè nén tâm trạng, nhưng chẳng có ai rời đi trước, vẫn đứng đối mặt với nhau như cũ, không hiểu tại sao lại giằng co.

một người khí thế sắc bén, một người nhìn thấy nhưng không thêm đề ý.

“Tớ phải đi trước” Chu Lăng cầm lấy điện thoại di động và túi xách, nói xin lỗi với mọi người “Các cậu cứ ăn thật ngon vào, nhớ đưa hóa đơn lại cho tớ.”

Đinh Y Y không bỏ qua, ‘bóp’ một tiếng đặt mạnh cái chén lên trên bàn: “Ôi chào đám người các cậu sao lại thế này hả, Tam Kim chạy anh họ Hường cũng chạy, hiện tại cậu cũng muốn đi, ba người bàn bạc trước với nhau đúng không?”

“Hôm nay thật sự xin lỗi, hôm khác lại mời các cậu.” Chu Lăng đi qua từ phía sau lưng ôm đầu cô ấy rồi cọ cọ, nói thì thầm bên tai: “Thời Tuấn ở bên ngoài.”

“.....Tại sao chỗ quái nào cũng đều có hắn vậy!” Là một trong số ít người biết được khúc mắc giữa bọn họ, Đinh Y Y nhất trí cùng chung chiến tuyến với Chu Lăng, hùng hùng hổ hổ đứng lên, “đi, đi luôn tớ đưa cậu ra ngoài.”

Nhưng cô ấy lại Chu Lăng dè xuống: “Tớ rất bình tĩnh.”

- - Năm phút sau, Chu Lăng đã bị chính mình ‘bóp bóp’ làm mất mặt.

cô đang muốn rời đi cùng Hường Nghị, Thời Tuấn lại ngăn cản cô: “Xế chiều hôm nay có một cuộc họp của hội đồng quản trị, em lại quên à.”

Chu Lăng nghi ngờ quay đầu. cô đúng là hay quên, nhưng không tin thật lại đúng dịp như thế.

“Em nghĩ rằng anh đang lừa em sao?” Thời Tuấn lạnh nhạt hỏi lại.

Chu Lăng cười nhẹ một tiếng: “Bịa đặt thân thế, tranh thủ sự đồng tình, làm chuyện dè tiện, thủ đoạn nào anh đều dùng qua, còn có chuyện gì không làm được ư?”

Vừa dứt lời đã thấy ánh mắt của Thời Tuấn chuyển sang rét lạnh, nhìn chòng chọc vào cô trong chốc lát, mới áp chế tức giận xuống: “Em có thể gọi điện thoại hỏi trợ lý và các thành viên hội đồng quản trị đang chờ em trong phòng họp để xác nhận. Nếu anh thật sự muốn lừa em, còn chưa đến mức phải dùng cái cớ sứt sẹo như vậy.”

“Cho nên Thời tổng xuất hiện ở nơi này không phải ngẫu nhiên, là đặc biệt đến đón tôi à?” Chu Lăng trầm ngâm một lát, bỗng nhiên hỏi một câu.

Thời Tuấn lạnh lùng nhìn lại cô, ngầm thừa nhận.

Hường Nghị ở bên cạnh không lên tiếng trầm lặng nhìn tiết mục này hình như nó chứa rất nhiều nội tình, anh móc ra một điều thuốc rồi châm lửa.

Nhưng sau đó anh thấy Chu Lăng cúi đầu lướt vài cái trên di động, rồi đột nhiên giương tay, dứt khoát ném đi, ném cái điện thoại di động màu trắng mới

nhất vào cái thùng rác cách đó hai mét, “Bụp --” một tiếng vang rất lớn.

Hương Nghị đứng cách thùng rác không quá nửa mét nhưng đôi mắt cũng chưa hề chớp một cái, trong lòng còn tương đối tán thưởng, ném chuẩn phết.

“Điện thoại của tôi bị cài phần mềm định vị lúc nào thế?” Chu Lăng giấu cợt liếc nhìn người đàn ông áo quần bảnh bao trước mặt, “anh xem, tôi đã nói chuyện đề tiện nào anh cũng đều làm được mà.”

Hương Nghị nhìn thấy cô đi về phía mình, anh dập tắt khói thuốc rồi vút vào thùng rác.

anh tưởng cô có lời gì muốn nói nhưng không ngờ cô lại đặt tay lên bờ vai của anh, nhón chân lên rồi nghiêng mặt hôn anh một cái.

Hương Nghị hơi ngẩn ra, xúc cảm ấm áp mềm mại vừa chạm vào đã rồi đi, cô tươi cười xinh đẹp vẫy tay, “Hôm khác gặp lại nhé.” nói xong nhanh chóng đi ra ngoài.

Vị Thời tổng theo sát phía sau rồi đi, trước khi đi còn nhìn anh với ánh mắt sắc bén như đao.

Chu Lăng mặc nguyên một bộ thể thao xuất hiện trong phòng họp hội nghị cao cấp của tập đoàn Đại Nguyên, cúi người xin lỗi với các thành viên trong hội đồng quản trị. Cuộc họp của hội đồng quản trị là thật, tất cả đều đang đợi cô cũng là sự thật.

Có khối người bên trong bất mãn với cô, ngày thường ngại vì thân phận chủ tịch của cô nên không dám nói lời oán giận, lần này hiển nhiên là bắt được cơ hội liên hung hăng chèn ép một phen. Toàn bộ những lời chỉ trích Chu Lăng đều mỉm cười đón nhận, chờ đến khi họ trút xong oán hận, cô mới gõ bàn ra hiệu mọi người im lặng: “Tốt lắm, chúng ta bắt đầu đi.”

Cái giá phải trả khi đến muộn chính là không trốn được cuộc xã giao vào buổi tối, cùng một đám đàn ông lòng mang quỷ kế lá mặt lá trái, thăm dò lẫn nhau dù sáng hay tối.

-- Đây là loại mà Chu Lăng chán ghét nhất, có một số người khi càng có nhiều dục vọng thì khe rãnh lại càng lớn, sau đó sẽ không nói được những lời tốt đẹp gì, nhất định phải lừa gạt mấy vòng, một bữa ăn cứ như một trò chơi tính kế vậy.

Việc uống rượu là không thể tránh khỏi, sau khi kết thúc còn chưa kịp gọi người lái hộ cái xe, cô đã bị Thời Tuấn lôi vào xe của hắn. Hắn thậm chí còn thân thiết giúp cô cài dây an toàn, Chu Lăng hừ nhẹ một tiếng, quay kính xe xuống rồi bị gió đêm lạnh lẽo không chút lưu tình vỗ vào mặt.

Thời Tuấn đóng kính xe vào một nửa, “Bên ngoài gió lớn, cẩn thận bị cảm đấy.”

Chu Lăng cố chấp lại hạ cửa kính xuống “Nóng.”

“Em uống nhiều quá.”

“Tôi đương nhiên uống nhiều rồi,” Chu Lăng rên rỉ cười châm biếm, khoanh tay nhào người về phía trước, nửa khuôn mặt lộ ra bên ngoài, “anh nhìn tôi uống nhiều, không phải sao?”

Canh tay của Thời Tuấn đang duỗi ra một nửa chợt cứng đờ, lại bình tĩnh thu về.

Lúc sắp đến nhà đột nhiên trời đổ mưa to, giọt mưa lớn như hạt đậu rơi trên trán, Chu Lăng đành phải lui vào trong, ngoan ngoãn đóng cửa sổ rồi rúc lại trên ghế.

“Người đàn ông kia làm nghề gì?” Thời Tuấn đang yên lặng rút cuộc cũng mở miệng, hỏi về vấn đề đã kim nén rất lâu.

Chu Lăng không để ý đến hắn, nhắm mắt lại như đang ngủ.

Thời Tuấn biết cô không ngủ, nghiêng đầu quét mắt vài lần, sau một lúc lâu lại hỏi một câu: “Quen biết lâu chưa? Biết rõ lại lịch không?”

“Đủ rồi,” Chu Lăng mở to mắt, miệng nói lời châm chọc, “anh không phải muốn hỏi cái này sao -- cơ thể rất tuyệt, thể lực rất mạnh, kỹ thuật tốt lắm, khá vô cùng. Cần tôi chia sẻ tí mĩ hơn nữa cho anh không?”

Kết --!

Xe mạnh mẽ thẳng gấp một cái rồi dừng lại, khó khăn lắm mới đỗ trước vạch kẻ trên đường.

Đêm khuya trên đường quốc lộ trống trải mà yên tĩnh, đèn đường lạng lẽ đứng sừng sững dưới bầu trời đêm, những con số trên đèn đỏ đang chậm rãi nhảy múa.

Nhờ có dây an toàn bảo vệ ít nhiều nên Chu Lăng không bị đập đầu về phía trước, cô cau mày ngồi ổn định lại, cố ý nói không rõ ràng, mĩa mai hắn: “Kỹ thuật không giỏi thì trở về luyện tập nhiều vào, đừng thể hiện mặt mặt xấu hổ lắm.”

Thời Tuấn xót xa nhìn chằm chằm về phía trước, hai tay nắm chặt tay lái, đường gân xanh dưới áo sơ-mi nổi lên. Huyết thái dương đập thành thịch một hồi lâu, hắn mới áp chế cảm xúc giận dữ quay về, khôi phục dáng vẻ bình tĩnh tự kiềm chế.

“Em đói khát như vậy, loại đàn ông nào cũng chơi sao?”

“Đừng nghĩ nhiều,” Chu Lăng dùng ánh mắt coi thường quét từ trên xuống dưới người hắn một lượt, cười đến mức có một chút xấu xa, “Loại người như anh không giỏi việc đơn giản này đâu, khẳng định không cứng được.”

không biết có phải thật sự bị những lời nói này kích thích hay không, nửa chặng đường sau Thời Tuấn không nói một chữ nào nữa, sau khi đưa cô về biệt thự, ngay cả sân cũng không tiến vào, đứng ở cửa, giọng nói lạnh như băng đuổi cô xuống xe.

Chu Lăng cởi dây an toàn ra, dùng sức đóng sầm cửa xe, ở trong màn mưa cũng không quay đầu lại đi vào cánh cửa sắt màu đen của biệt thự.

Mưa rơi không nhỏ, một đoạn đường ngắn ngủn đã đem toàn thân cô gội ướt, đi Thu vội vàng đi lấy khăn mặt sạch sẽ đến, Chu Lăng qua quạt xoa nhẹ mái tóc hai lần, sau đó cô quăng trở lại, bước chân liên tục lên lầu.

“cô chủ.....” Di Thu muốn nói lại thôi, “Thời tiên sinh không phải trở về cùng cô sao? đã muộn như thế vì sao còn đi nữa?”

“Đoán chừng là muốn báỉ sư học nghệ suốt đêm ấy mà.” Chu Lăng thuận miệng nói, đi được hai bước lại đột nhiên dừng lại, quay đầu từ trên cao nhìn xuống, “Di Thu đây không phải là nhà của hắn, hắn đương nhiên không thể ở lại. Nhưng di quan tâm tới hắn như thế thì ngày mai trực tiếp thu dọn đồ đạc đi đến hầu hạ hắn đi, đừng ở chỗ của tôi mà tạm thời nhân nhượng vì lợi ích chung.”

Sắc mặt Di Thu hoảng hốt, vội vàng nói: “cô chủ tôi không phải.....”

Chu Lăng không nghe nữa, chỉ chừa cho bà một bóng dáng kiên quyết.

Trận mưa mùa thu kéo dài liên tục trong vài ngày, trong lúc đó ánh mặt trời chỉ đi ngang qua cơn mưa đúng một lần, dừng lại ngắn ngủi một buổi chiều rồi lại biến mất phía sau tầng mây âm u.

Khi trời trở lạnh không khí phò phùng cũng náo nhiệt hơn – Tết Trung thu đến rồi.

Siêu thị gần nhà nhân dịp ngày lễ áp dụng chương trình giảm giá, Hường Nghị nhận lệnh đến đây để tranh nhau mua hàng hóa khuyến mãi, thân thể cường tráng cao lớn chen chúc giữa một đám ông bà già, cũng không dám nhiệt tình quá, chỉ sợ đụng phải người khác lại có chuyện không hay xảy ra.

anh ý vào vóc dáng cao to cánh tay dài lấy được không ít thứ: Táp dẻ và giấy vệ sinh chỉ có một nửa giá tiền, mua một cái nồi còn được tặng một cái cốc. anh còn bị chị gái bên cạnh dùng con mắt tinh tường nhận ra phẩm chất anh hùng cầu xin sự giúp đỡ nên đoạt được một hộp bánh bích quy hai hộp Oreo và ba vỉ sữa chua.

anh đứng trước gian hàng chật chội, không hiểu tại sao giữa một đám người đông đúc lại nhớ tới người phụ nữ ngồi sóng vai cùng anh ăn sữa chua và hoa quả mấy ngày trước.

Trước khi đi người phụ nữ ấy còn bắt ngờ hôn anh.

Hường Nghị đem sữa chua nhét vào chiếc xe đẩy của chị gái đang ướt sũng mồ hôi kia, xoay người kéo xe đẩy đi tính tiền.

Lúc về đến nhà thì Tiền Gia Tô đã trở lại, đang cùng bà cụ hăng hái bưng bưng nghiên cứu một gói hàng thoát nhìn đắt tiền hơn nhiều lần so với bánh trung thu.

“Đây là socola giòn rụm bà không ăn được đâu,” Tiền Gia Tô cầm lấy cái khác nhìn một chút, “Những thứ này bà có thể ăn nè, xoài buri và đậu xanh. Hương vị của cái này cũng kỳ lạ quá.....”

Hường Nghị thu lại chiếc ô, đặt hai túi đồ to xuống mặt đất, xoay người đổi giày.

“anh họ, anh mau tới đây,” Tiền Gia Tô giương giọng kêu anh, “Chị Lăng tặng cho chúng ta bánh trung thu, có cả bánh nướng và bánh dẻo, chờ máy bay từ Hongkong tới đây đó!”

Hường Nghị dừng lại động tác một chút, “Em ăn trước đi, anh đi thay quần áo đã.”

Mưa quá lớn, bà vai ông quần đều bị ướt hết, Hường Nghị đóng cửa phòng, lấy ra một bộ quần áo sạch sẽ từ trong tủ, đặt lên giường, sau đó đột nhiên tạm dừng động tác xoa bóp trong chốc lát đi tới khóa cửa lại, nghe ngóng động tĩnh phía bên ngoài.

Hơn nửa này anh mới thở nhẹ ra, lấy điện thoại di động, do dự gọi điện thoại.

anh đứng ở bên giường một tay xoa lưng, nghe thấy điện thoại phía bên kia truyền đến một giọng mũi nồng đậm nói một tiếng: “Alô.....”

Hường Nghị ngẩn ra: “cô bị cảm sao?”

“Ừ, hơi bị sốt,” Chu Lăng mệt mỏi lên tiếng, yếu ớt hỏi, “anh là ai vậy nhỉ?”

“.....” Hường Nghị giờ phút này không biết làm sao, thở dài thật sâu, lần thứ ba nói ra tên của mình cho cô ấy.

“À, anh họ, tôi đổi điện thoại nên chưa kịp lưu lại danh bạ.” Vừa nghe thấy là anh, Chu Lăng rõ ràng có sức sống hơn, “Ngày tết vui vẻ nhé, tôi tặng cho mọi người bánh trung thu đây, Tam Kim nhận được chưa? Nhà này làm bánh ăn rất ngon, anh ăn nhiều một chút nha.”

Hương Nghị nói ‘Cảm ơn’, lại hỏi cô: “đã uống thuốc chưa?”

Biết thực cách mấy cây số, vì là ngày tết đoàn viên nên Chu Lăng biết ý đều cho người làm nghỉ phép, kết quả vừa ngủ dậy thì con cảm cúm lập đi lập lại mấy ngày nay bỗng nhiên nặng thêm, còn hơi sốt nhẹ, một mình cô nằm lê loi trên giường, nghe được lời nói quan tâm mặc dù trên thực tế cũng không cảm động lòng người cho lắm, đột nhiên lại già mồm cảm thấy ảm ức.

Đem microphone trở lại yên tĩnh trong vài giây đồng hồ, đề dòng lệ không có tiền đồ kia xuống, cô mới ra về thoải mái mà nói: “Chưa uống đâu, anh mua thuốc cho tôi nhé?” Lời nói vừa ra khỏi miệng mới ý thức được không ổn, vì thế không đợi anh trả lời đã nói tiếp ngay sau đó, “Quên đi, hôm nay là tết đoàn viên mà, anh quay quần bên người nhà đi.”

Dễ nhận ra anh cũng không có ý định sẽ đưa thuốc trong cơn mưa ngàn dặm này, cô tán gẫu vài câu không mặn không nhạt rồi cắt đứt cuộc điện thoại.

Chu Lăng đặt điện thoại di động qua một bên, nghiêng đầu nhìn cơn mưa tầm tã ngoài cửa sổ. Ngày lễ ngày tết đã mưa to lại còn phát sốt, vì sao lại khiến cho cô thể lương như thế?

đang cân nhắc muốn xuống lầu đem hai chú chó lên đây cùng chơi đùa thì điện thoại bên gối lại vang lên.

Vẫn là dây số lúc nãy, cô nhận máy, một tiếng buồn bực “Alô” còn chưa ra khỏi miệng, giọng nói trầm thấp của đàn ông đã truyền đến trước một bước, giống như xuyên qua màn mưa không ngớt, chân thành vang lên bên tai:

- -“nói địa chỉ nhà cô cho tôi biết.”

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: nói ra địa chỉ nhà ư? anh muốn làm gì! Muốn làm gì!

Bạn đang đọc truyện *Sự Quyến Rũ Nam Tính* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Editor: Mộc Di

Hương Nghị thay xong quần áo rồi đi ra, hai người trong phòng khách đang đưa lưng về phía anh vừa xem ti vi vừa nhấm nháp bánh trung thu, trao đổi tâm đắc với nhau. anh đi qua rồi tiện tay cầm lấy một miếng màu xanh, không biết là hương vị gì.

“Cháu đi ra ngoài một chuyến.” Giọng điệu anh qua quýt nói chuyện như ngày thường.

Hai người đang ăn bánh trung thu dừng lại động tác một chút, đồng loạt xoay đầu lại, hai ánh mắt tròn vo nhìn anh chăm chăm, bên trong rõ ràng viết hai chữ “Ngạc nhiên”. Bà cụ đem miếng bánh trung thu trong miệng nuốt xuống, hỏi: “đã mượn thế này rồi còn ra ngoài hả?”

Hương Nghị theo bản năng không muốn giải thích quá nhiều, cắn một miếng bánh trung thu nói: “Gặp một người bạn ạ.”

anh suốt ngày ru rú trong nhà, ngoại trừ đi uống ít rượu với mấy người bạn, ngày thường đều ít khi ra khỏi cửa, loại người này vào dịp lễ tết nên nghỉ ngơi quay quần với người nhà chứ, anh ấy muốn đi gặp ai nhỉ?

Tiền Gia Tô chống tay lên quai hàm vẻ mặt đăm chiêu, bà cụ đang lo lắng đến mức rớt tim vì thằng cháu trai già rồi còn ế mốc ế meo lại cao hứng đến phát điên luôn, hai mắt phát sáng lấp lánh hỏi: “Là phụ nữ hả?”

Hương Nghị bình tĩnh gật đầu.

Rốt cuộc cũng thông suốt rồi! Bà cụ lập tức cười quên trời quên đất, phấn khích đứng lên đẩy anh ra ngoài: “Vậy cháu đi đi, đi nhanh lên!” Đẩy tới cánh cửa, trong mắt tràn đầy mong đợi hỏi, “Buổi tối không về nhà đúng chứ?”

Hương Nghị còn chưa kịp nói cái gì, bà cụ đã lôi kéo anh kiểm tra từ trên xuống một lần, thấy đã thay quần áo sạch sẽ mới yên tâm, lại gần hỏi nhỏ: “Thay quần lót chưa đấy? Nếu không thì cháu đi tắm rửa trước rồi hãy đi?”

“..... Bà đừng lo nghĩ vớ vẩn.” Hương Nghị vừa bắt đầu đi vừa buồn cười, ấn bà cụ còn kích động hơn cả anh ngồi xuống, cầm lấy chiếc chìa khóa xe và cái ô đi xuống lầu.

Nhận điện thoại của Hường Nghị xong, Chu Lăng vẫn liên tục chống đỡ không ngủ, sợ rằng nếu ngủ mất sẽ không nghe được tiếng chuông cửa, trong nhà lại không có người khác. Nửa giờ trước thật ra cô hơi có chút hưng phấn, còn đặc biệt đứng lên đi đánh răng rửa mặt, miễn cho tóc tai rồi bù mặt mũi bản thân như thế này thì quá thất lễ rồi.

Sau khi sự nhanh nhẹn qua đi, đầu lại bắt đầu nặng hơn, mí mắt của cô không để ý liền khép lại.

Khi trong sân có tiếng xe vang lên, cô vô thức bừng tỉnh từ trong giấc ngủ, gần như là nhảy xuống giường. Lao ra khỏi phòng đi xuống cầu thang được một nửa, chợt nhận thấy có gì đó không đúng -- cửa vẫn đóng, làm sao có thể trực tiếp lái xe vào được?

Ý thức được điểm này, vốn dĩ nét mặt có chút vui mừng nhảy nhót như chim sẽ lập tức lại trở nên mệt mỏi, cô vịn vào lan can chậm rì rì đi xuống dưới, quả nhiên nhìn thấy cánh cửa gỗ màu đỏ thẫm đang mở toang, người đàn ông lạnh lùng mặc cả cây đen đang tiến vào phòng khách ấm áp.

“Đứng lại.” Chu Lăng dựa lên lan can, áo ngủ tơ tơ tằm màu đỏ được ngọn đèn hắt vào những vầng sáng ấm áp, trên mặt không trang điểm, nhìn dịu dàng hơn nhiều so với lúc bình thường, nhưng trong mắt lại tràn đầy sự bức mình không thêm che giấu.

Thời Tuấn thờ ơ liếc nhìn cô một cái, tự mình cầm dép lê lên thay, chiếc ô đứng yên trong một góc đang chạm rãi cả xuống một vũng nước.

“Hôm nay đúng lúc đến đây thì trả lại chìa khóa đi.” Chu Lăng khoanh tay lạnh lùng nhìn hắn, “Đêm hôm khuya khoắt có người lạ trực tiếp cầm chìa khóa mở cửa vào nhà của tôi, đáng sợ lắm.”

Thời Tuấn chỉ coi như chưa nghe thấy gì, cởi áo khoác ra rồi lập tức đi tới phía cô, đưa tay đặt lên trán cô, nhưng mà Chu Lăng đã sớm có phòng bị, “Bốp” một chút kéo tay hắn ra, sau đó cũng hoàn toàn mất hết kiên nhẫn, trực tiếp vút cho hắn một cú: “Cút!”

Có lẽ đã chuẩn bị đầy đủ tâm lý nên Thời Tuấn đã không bị cô dễ dàng chọc giận như lúc trước, bị đánh cũng làm như không có việc gì thu tay về, nhìn lướt qua chỗ bị cô đánh đã nhanh chóng đỏ lên. “không phải là bị ốm sao, giương nạng múa vuốt còn hoạt bát lắm.”

Chu Lăng lười để ý đến hắn, “Biết tôi bị ốm thì đừng làm phiền tôi nữa, trả chìa khóa đây, sau đó anh có thể cút.”

hắn đi công tác ở bên ngoài, nghe di Thu nói cô bị ốm trả lại cho người làm nghỉ phép, gấp gáp trở về đón ngày lễ cùng cô, có lòng tốt lại không đòi được sắc mặt vui vẻ dù chỉ một giây. Ánh mắt Thời Tuấn nặng nề nhìn chằm chằm nàng cô, một lúc lâu cũng không nói chuyện.

Cuối cùng đương nhiên là cụt hứng bỏ về.

Sau khi đem người đuổi đi trong lòng Chu Lăng vẫn cảm thấy có chút bức bối, trở lại phòng trên tầng hai, đem mình bao bọc trong chiếc chăn ấm áp dễ chịu. không biết có phải do chạy ra ngoài một chuyến nên lại bị lạnh hay không, đầu càng ngày càng đau.

không bao lâu sau thì chuông cửa vang lên, chính xác là Hường Nghị đến.

cô dùng điều khiển từ xa mở cánh cửa lớn bên ngoài ra, sau đó ôm cái đầu nặng trĩu đi xuống lầu.

Hường Nghị dừng xe bên ngoài, che ô đi vào, dưới hành lang hắt lên một ánh đèn yếu ớt, một lát sau cánh cửa từ bên trong mở ra, ánh đèn rực sáng trong veo đỏ xuống, một người phụ nữ mặc áo ngủ mỏng manh xuất hiện ở cửa, sau lưng là căn nhà sạch sẽ ấm cúng, phía trước là màn mưa lầy lội mà rét lạnh.

cô đứng ở chỗ ranh giới vẫy tay với anh, nụ cười ấm áp vui vẻ, nhưng sắc mặt xem ra lại rất yếu ớt.

Hường Nghị bước dài lên bậc thang, đóng lại chiếc ô.

“Bị sốt còn ăn mặc phong phanh như thế, hay là ngại không sốt cao cho lắm?”

Việc đầu tiên anh làm khi đến đây chính là trách cứ, nhưng Chu Lăng không có cảm giác khó chịu như lần bị quở trách trước kia, cô dẫn anh vào cửa rồi lấy ra một đôi dép dành cho nam mới tinh từ trong tủ đựng giày, đồng thời giải thích: “Trong nhà không lạnh.”

Hường Nghị ‘À’ một tiếng: “Vậy tại sao cô bị sốt?”

Khi cúi đầu phát hiện ra trên mặt đất có một vũng nước đọng chưa khô cùng với dấu giày dính bùn, anh dừng lại một chút, như không có việc gì thay dép lê.

Cái này hả, bị cảm cúm vì ngày đó mắc mưa, ban đầu uống thuốc đã có chuyển biến từ từ tốt lên, nhưng mấy ngày nay mưa dầm dề, ngày hôm qua cuối cùng thì ánh mặt trời cũng chịu lộ rạng, cô thấy thời tiết tốt, không nhịn được xuống nước bơi một giờ, sau đó sáng sớm hôm nay khi ngủ dậy bị sốt luôn.

Thuốc hạ sốt không biết vút ở xó xỉnh nào nữa, cô cũng lười đi tìm, cũng chẳng muốn nấu nước uống thuốc.

không có người làm, ngày cả nước ấm trong nhà cũng không có.

Chu Lăng ôm cái gối lông xù làm ổ trên ghế salon, nhìn Hường Nghị đang bận rộn trong phòng bếp, đột nhiên phát ra cảm xúc, nhỏ giọng nói ngậm ngùi một câu: “Trong nhà không có người không được.”

Hương Nghị quay đầu lại nhìn cô, không nói chuyện.

một lát sau, Chu Lăng ngửi được một mùi thơm đồ ăn quen thuộc, hít mạnh mấy hơi, leo xuống ghế salon, kéo lê chiếc dép đi tới phòng bếp: “anh nấu cái gì thế?” Khi thấy rõ đĩa chua và lát măng đang sôi sùng sục trông nồi liền ngẩn người, kinh ngạc ngẩng đầu, “Mỳ bằng hữu* hả?”

“Ừ.” Hương Nghị thả vắt mỳ sợi vào trong nồi, khuấy đũa hai lần, “không phải cô là người thành phố H sao?”

Đây là món ăn đặc sắc của quê hương cô, sau khi đến phương Bắc rất nhiều năm rồi chưa ăn qua. Chu Lăng nhất thời cũng không rõ trong lòng ngực đang dâng trào cảm giác gì, xoay người dùng sức nghe qua hai cái.

Tiếp đó đã bị Hương Nghị đang thêm gia vị vào trong nồi đuổi ra ngoài.

anh cởi áo khoác, trên người chỉ có một chiếc áo T-shirt màu cà phê cổ chữ V, hơi hơi cúi đầu, bả vai dày rộng mạnh mẽ. Nhìn một người đàn ông rất ‘man’ đi xuống bếp thật sự là một trải nghiệm rất thú vị, Chu Lăng ngồi trên một cái ghế nhỏ chân cao phía sau anh, vô cùng kỳ lạ đầu cũng không thấy đau nữa.

“Làm sao anh biết tôi là người thành phố H vậy?” cô chống cằm hỏi.

“Tiểu Hâm nói.” Hương Nghị tắt lửa, múc đồ ăn đã nấu xong ra một cái bát sạch sẽ, đặt lên trên chiếc bàn bằng đá cẩm thạch bên cạnh cô.

“anh không ăn à?” Chu Lăng lễ phép hỏi anh.

Hương Nghị nói: “Tôi ăn cơm rồi.”

“Vậy tôi không khách khí nhé?”

“Ăn nhanh đi.” Hương Nghị có chút bất đắc dĩ nói.

Chu Lăng từ buổi sáng đã không thèm ăn, cả ngày nay cũng chưa ăn cái gì, nhưng lúc này thật sự bị bát mỳ bằng hữu nóng hổi dâng lên một chút thèm ăn. cô khăn trương nếm thử một miếng, lập tức bị hương vị quê hương đã lâu lắm rồi làm cảm động đến rồi tỉnh rồi mù.

Từ năm 18 tuổi rời xa gia đình, tính đến bây giờ, đã hơn 10 năm rồi đó.

Hương Nghị ngồi ở chỗ đối diện với cô, nhìn nàng vén tóc ra sau tai, lộ ra lỗ tai trắng dưới ánh đèn gần như có chút trong suốt, tay áo rộng thùng thút xuống, một cánh tay tinh tế trắng muốt. Sau khi sửa sang lại ổn thỏa cô mới cầm đũa lên, động tác ăn uống nhã nhặn mà xinh đẹp.

Đôi môi vốn dĩ không có huyết sắc sau khi húp canh nóng lại dần dần hiện lên màu đỏ hồng khỏe mạnh. Khi húp nước có một ít nước canh còn sót lại nơi khóe miệng, cô rất nhanh liếm sạch một chút.

Hương Nghị dời mắt, bàn tay nhét vào trong túi đựng đến hộp thuốc lá, dừng một chút, lại nhét xuống, nhấc hai chân đứng lên.

Ăn vài miếng, cô hít hít cái mũi, đưa tay ra lấy giấy vệ sinh, Hương Nghị hơi ngạc nhiên: “Khóc à?”

“..... Lau nước mũi mà thôi.” Khi bị cảm việc này là tệ nhất, ăn chút đồ nóng sẽ chảy nước mũi, cực kỳ ảnh hưởng đến hình tượng. Chu Lăng xoay người đưa lưng về phía anh, lau xong nước mũi mới quay người lại, vùi đầu tiếp tục ăn mỳ.

“Muốn hút thuốc thì đi vào toilet hút đi, anh nghiện thuốc lá nặng thật đấy.”

Hương Nghị dùng thời gian hút một điếu thuốc để suy tư một chút về cuộc đời, chờ cảm giác khác thường kia lui xuống mới đi ra ngoài. Chu Lăng đã ăn xong, hơn nữa còn rất tự giác rót nước ấm uống một phần thuốc anh mang tới.

Lúc chuẩn bị đi vào phòng bếp dọn dẹp lại bị cô ngăn lại: “Để đó đi, ngày mai sẽ có người dọn dẹp sau.”

Chu Lăng một lần nữa đã ngồi xuống góc thoải mái nhất trên salon, gập hai chân lại đắp một cái chăn trắng tinh lên, cười tươi nhìn anh, bàn tay vỗ vỗ vị trí bên cạnh. “Lại đây nói chuyện phiếm đi.”

“Uống thuốc xong thì nghỉ ngơi sớm một chút.” Hương Nghị vừa nói, vừa đi tới.

anh quả thực giống như một đồng than lửa cả người đều tỏa ra nhiệt lượng, Chu Lăng nhìn xuống cmm kích thích, đem chân kéo lên đến cổ: “Đợi lát nữa một rồi ngủ tiếp.”

Hương Nghị thật ra cũng không dễ chịu cho lắm, lúc ngồi xuống vì chưa nhận ra nên cố ý ra vẻ thông dong, sau đó khi cái mũi bị một mùi hương vây quanh mới phát hiện mình ngồi hơi gần. Cái loại tình cảnh cùng với bầu không khí này dễ dàng nảy sinh những suy nghĩ ‘rục rịch rợn rợn’ trong đầu, nhất là anh càng hiểu rõ bản thân mình hơn so với bất luận kẻ nào khác, cũng biết trong lòng đang cất giấu điều bất chính gì.

“Trong tủ lạnh có rượu, muốn uống một chút không?” Chu Lăng mở miệng, phá vỡ bầu không khí xấu hổ này.

Vừa uống thuốc xong lại uống rượu là muốn tìm đến cái chết sao? Hương Nghị liếc mắt quét cô một cái, đem nước ấm trên bàn trà lại đây, tức giận nói:

“Uống nước ấm của cô đi.”

“Ôi, thật là hung dữ”, Chu Lăng cười rộ lên, không biết tại sao bị quở trách lại còn rất vui vẻ, “Tôi mời anh uống mà.”

Mỗi một người uống rượu là có ý gì, hơn nữa còn ở trong tình huống này, uống rượu không khác gì đốt lửa tự thiêu. Hường Nghị tự rót cho mình một cốc nước, hỏi cô: “cô muốn tán gẫu cái gì?”

Chu Lăng nghiêng đầu nhìn anh: “Hỏi anh tiêu chuẩn lựa chọn người yêu.”

“Còn có tiêu chuẩn lựa chọn hả?”

“Có chứ”, Chu Lăng nháy mắt: “Gia đình, học thức, bạn bè, nghề nghiệp, sở thích, tuổi tác, anh thích người như thế nào?”

Hường Nghị cầm cái cốc trên tay một lúc, xoay đầu lại.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: [Vờ kịch nhỏ]

Chu Lăng: Có năng lực * người trưởng thành, 18 & cấm, thông minh ♂ ham học hỏi, thân thể % nghệ thuật, tình yêu @ động tác, anh chọn một cái đi.

Hường Nghị: Tôi chọn người có tính cách trẻ con. [v]

**Mỳ Bàng Hữu (片儿汤): Món ăn truyền thống có lịch sử hàng trăm năm được chế biến từ mì sợi, tỏi băm, tàu xì, ớt, măng chua, thịt bò băm, bột tiêu ... thường được làm món khai vị, có tác dụng chống cảm, được nhiều người yêu thích và truyền tới ngày nay.*



Bạn đang đọc truyện *Sự Quyến Rũ Nam Tinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11

Editor: Mộc Di

không khí rất nóng, hơi thở càng nóng hơn, cảm giác bị đè lên như thiếu đốt người khác, bao bọc lấy cô trong lò lửa vô hình, bên tai là tiếng thở dốc lỗ mũi của người đàn ông, thỉnh thoảng còn vang lên một tiếng ngậm nga nặng nề.

Thân thể giống như chiếc thuyền lênh đênh, bị con sóng biển không ngừng va chạm, lay động, rất sung sướng, cũng rất dày vò, muốn hét to, càng muốn những con sóng ấy mãnh liệt hơn nữa.

Phía sau người đàn ông là cái gáy cùng với sống lưng buộc chặt, cơ thể cường tráng cứng rắn, giọt mồ hôi chảy dọc theo làn da màu đồng, trượt xuống rồi tiến vào lỗ tai, xuống chút nữa là cái miệng tròn trĩnh đang ưỡn cong.....

.....

Chu Lăng mở mắt, thở dốc trong tiếng mưa đang dần dần trở nên rõ rang rồi chậm rãi bình tĩnh lại, cái đèn treo trên trần nhà trong bóng đêm như ẩn như hiện.

Cảnh tượng kịch liệt nóng bỏng kia còn lưu lại trong đầu không lái đi được: Phía sau lưng người đàn ông ướt đẫm mồ hôi cùng với cái thắt lưng khiêu gọi..... Cái tư thế cơ thể quý dị gì thế này!

Chỉ trò truyện có hai câu thôi, sao lại có thể mơ một giấc mơ hoang đường không có tiền đồ một lời khó nói hết thế này chứ. Chu Lăng trở mình, hai chân kẹp lấy cái chân.

Ôi, ba mươi như sói.

Mặc kệ quá trình như thế nào, uống thuốc đã ra mồ hôi, cơn sốt đã giảm rất nhanh. Nhờ vào lợi ích của việc tập luyện hàng ngày, thể chất Chu Lăng cũng không tệ lắm, khi tỉnh lại vào buổi sáng đã khỏe như vâm.

Hết mưa rồi, khi cô xuống lầu thì dì Thu đã trở lại, đang bận rộn nấu ăn trong bếp.

Chu Lăng nhìn thoáng qua cánh cửa ra vào, giày của Hường Nghị đã không thấy đâu nữa.

thật ra tối hôm qua cũng không đùa giỡn anh được bao lâu, khi thuốc phát huy công dụng cô liền buồn ngủ, Hường Nghị đưa cô lên lầu nghỉ ngơi, cô vừa nằm trên giường thì ngủ luôn, cũng không biết anh đi từ khi nào.

Lúc mở điện thoại di động ra thì phát hiện có một tin nhắn, đến từ “anh Hường”:

- - Tôi nấu cháo cho cô, buổi sáng thức dậy ăn đi, tôi đi đây. Nhớ phải uống thuốc.

Chu Lăng đang định trở về phòng lập tức thay đổi phương hướng đi vào phòng bếp, tìm một vòng không thấy đâu, đành hỏi dì Thu đang chuẩn bị điểm tâm: “Cháo trong nồi của cháu đâu ạ?”

“cô nói nồi cháo trắng kia sao? đã bị nguội, tôi nấu sữ đậu nành, cô.....”

Dì Thu nói chưa nói xong đã bị Chu Lăng trực tiếp cắt ngang: “Cháu muốn ăn cháo trắng.”

Dì Thu sững sốt, lúng ta lúng túng gật đầu: “Tôi đi hâm nóng lại cho cô. Còn có vài món ăn ngon lắm, nếu cô đói thì ăn há cảo trước đi, vừa hấp xong, nhân bánh là tôi mang từ nhà tới, thịt đùi vịt bỏ thêm năm hương cùng với đậu hà lan.”

Chu Lăng gật đầu, lấy một cái há cảo rồi cắn một miếng, mọi người đang đi ra cửa bỗng nhiên lộn trở lại, sắc mặt cô còn có chút trắng bệch nhưng hai mắt là thần thái sáng láng: “Dì hấp bao nhiêu cái thế?”

Hiệu quả cách âm ở phòng này cũng quá kém.

Sáng sớm, Tiền Gia Tô bị tiếng động trong phòng khách đánh thức, ngáp dài, từ trong phòng đi ra, mắt cũng chưa thèm mở, như người mộng du đi đến cái ghế salon bên cạnh, bị vấp phải góc bàn một chút, thuận thế ngã lộn nhào trên ghế salon.

“Àm ỉ người khác trong khi ngủ chẳng khác nào phạm tội giết người!” Mặt cậu chôn trong ghế salon lên án nói. Tối hôm qua thức khuya chơi game, buồn ngủ chết đi được.

Hường Nghị mặc áo khoác vào đang chuẩn bị ra ngoài bỗng nhiên nhận ra cảm giác không không hợp lý trong hai ngày nay xuất phát từ nơi nào rồi -- ngày nghỉ lễ là thời điểm bận rộn nhất của quán bar, Lose Demon còn thường xuyên mở cửa đến khuya, cậu là ca sĩ chính trong quán, nhưng lại nghỉ ngơi ở nhà những ba ngày.

“Em bị đuổi việc rồi hả?”

Tiền Gia Tô cứng đờ, chậm rãi ngẩng đầu lên, vẻ mặt chột dạ.

Vất vả lắm mới có được việc làm kéo dài hơn nửa năm, bây giờ lại bị đuổi việc. Hường Nghị nheo mắt, trầm giọng nói: “Em lại đây, theo anh đi ra tiệm.”

Ngay cả điểm tâm cũng không thể ăn ngon, Tiền Gia Tô vội vàng húp một nửa bát cháo, cầm một cái bánh nướng áp chảo nóng hổi, vừa cắn vừa đi theo Hường Nghị.

“Chuyện gì xảy ra?” Sau khi ra khỏi tiểu khu rồi quẹo vào trong con hẻm nhỏ, Hường Nghị véo tai kéo cậu lại đây.

“Ồi anh buông tay buông tay ra, nếu để cho người khác nhìn thấy thì em còn có thể làm người được không hả!” Tiền Gia Tô thoát khỏi sự kiềm chế của anh, oán hận cắn một miếng bánh nướng áp chảo, “Cũng bởi vì cái chuyện lần trước ý.”

“Chuyện lần trước là thế nào?”

“thì chị Lăng á.....” Bấy giờ nhắc tới chuyện này Tiền Gia Tô còn cảm thấy thẹn thùng nho nhỏ, “Có người nhờ em tiếp cận chị ấy, em cự tuyệt, dù cho bọn họ cưỡng bức dụ dỗ các loại, em vẫn kiên quyết, sau đó bị quán bar kia cho thôi việc luôn.”

Hương Nghị nhíu mày: “Người đó là ai?”

“Em làm sao biết được chứ.” Tiền Gia Tô than thở nói.

Hương Nghị đập một cái vào gáy cậu: “Em gây ra chuyện mà em lại không biết!”

Vội vàng ôm đầu nửa cái bánh thịt đều rớt mất tiêu, Tiền Gia Tô linh hoạt né tránh, sau đó lẩm bẩm nói: “Nếu không thì hỏi thử chị Lăng một chút nhá?”

- - Nhắc Tào Tháo Tào Tháo đến luôn.

Tiền Gia Tô nhìn thấy người phụ nữ bước xuống từ chiếc xe thể thao màu trắng trước cửa tiệm, ngay lập tức như thấy được cứu tinh, hai mắt tỏa sáng lấp lánh chạy ra thật nhanh.

Nhưng lại bị Hương Nghị tóm lấy, cảnh cáo nói: “Trong khoảng thời gian này ngoan ngoãn ở nhà đợi, trông nom bà cho tốt đấy.”

“đã biết!” Tiền Gia Tô mặc kệ anh, chạy chậm chậm vọt tới trước mặt Chu Lăng.

Chu Lăng cười tủm tỉm sờ đầu cậu, giống như đang chơi đùa với chú chó nhỏ, sau đó quơ quơ hộp thức ăn trong tay: “Ăn há cáo không, nhân bánh là thịt đùi vịt, còn nóng lắm.”

“Em ăn!” Tiền Gia Tô bật nhảy lấy cái chìa khóa mở cửa tiệm ra.

Chu Lăng không vội vàng đi vào, ánh mắt như có như không nhìn lên thân thể của người phía sau đang lững thững đi tới.

Hôm nay cô mặc một chiếc váy liền màu đen cổ chữ V, thiết kế bó sát người ôm trọn cái mông, khoe trọn dáng người là lứt và những đường cong quyến rũ -- không thể không thừa nhận là cực kỳ gợi cảm mê người, nhưng ánh mắt Hương Nghị lại đảo qua hai cái đùi trắng nõn như tuyết của cô, muốn nói cái gì đó, lại nhin xuống không nói nữa.

“Ánh mắt gì thế,” Chu Lăng cúi đầu nhìn lại bản thân mình, tí nữa còn muốn đến công ty một chuyến, cô đặc biệt lựa chọn một bộ đồ phù hợp với văn phòng đấy chứ. “Khó coi à?”

Hương Nghị và cô một trước một sau vào sân, vô cùng thành thật trả lời một câu: “Đẹp mắt.”

Chu Lăng chớp chớp đôi mắt, hai tay đặt ở phía sau, bước chân nhẹ nhàng: “Ừ, đáng người đẹp, mặc cái gì cũng dễ nhìn.”

Hương Nghị cười nhẹ một tiếng.

Mặt sân xi măng không được bằng phẳng, mái hiên dưới bậc thềm đang chảy những giọt nước róc rách, có một vũng nước đọng đang chắn đường đi. Chu Lăng mặc chiếc váy bó sát nên cảm thấy khó khăn, cô cúi đầu nhìn đôi dầy cao gót để bằng da thật trên chân, cái này không thể bị dính nước nha.

Hương Nghị cũng cúi đầu nhìn xuống cái váy của cô, lại ngẩng đầu -- Tiền Gia Tô đã chạy vào nhà lấy dưa rồi.

anh đưa tay chụp lấy, ôm ngang eo cô nhấc lên, bước từng bước chân dài, sau đó bỏ người xuống buông tay ra -- toàn bộ quá trình không đến hai giây, vừa buông tay trong nháy mắt đúng lúc Tiền Gia Tô lấy xong chiếc dưa rồi đi ra, búng búng mở hộp thức ăn ra ngửi ngửi: “Thơm quá đi mất!”

Lần này được ngồi thuyền nhỏ miễn phí, Chu Lăng không hiểu tại sao lại có một loại vui sướng như kiểu bí mật làm chuyện xấu giữa ban ngày ban mặt, khóe miệng khẽ vênh lên nho nhỏ. Hương Nghị đã ngồi trên cái ghế xếp nhỏ như không có chuyện gì, tiện thể mang ra một chiếc ghế nhỏ có chỗ dựa lưng cho cô.

Tài nấu ăn của dì Thu không còn lời nào để nói, Chu Lăng mang đến đây hai lồng bánh há cáo thì một mình Tiền Gia Tô chén hết ba phần tư, Hương Nghị đã ăn sáng rất no cũng nể tình ăn vài cái.

một miếng cuối cùng còn chưa nuốt xuống thì điện thoại đã vang lên. Trần Hi gọi tới, xe bị hỏng ở trên đường, nhờ anh giúp đỡ.

Hương Nghị và Tiền Gia Tô mang theo dụng cụ cùng nhau ra ngoài, Chu Lăng nhận thấy dù sao còn có thời gian nên ngồi dưới mái hiên nhón nhờ nghịch điện thoại đi động.

một lát sau có tiếng bước chân nhỏ nhẹ vang lên, cô ngẩng đầu, là một cô gái trẻ mặc một chiếc quần jeans màu xanh, đang có chút nghi hoặc nhìn chăm chăm vào cô.

“Mua xe sao?” Chu Lăng ngồi yên không nhúc nhích, chỉ chỉ tay một loạt chiếc xe máy điện màu sắc rực rỡ ở chỗ góc tường bên tay phải, “Mấy cái xe này tương đối thích hợp với con gái.”

“Tôi không mua xe, tôi tìm anh Nghị”, cô gái kia cười cười, tự ý xách hai túi nước hoa quả tiến vào buồng trong.

Khi đoàn người Hường Nghị trở về, người đang ngồi trong sân đã biến thành Tổng Phi: “Sao cô lại đến đây?”

“Đương nhiên là tới đây tặng quà lễ tết nha, hai ngày trước bận quá, hôm nay rảnh rồi nên tranh thủ chạy sang đây xem một chút.” Tổng Phi cười nói, “Mới từ nhà hai người qua đây.”

“Đừng như thế, chúng tôi không phải thân thích của nhà các người cũng chẳng phải người tai to mắt lớn, không nhận nổi mấy thứ quà Tết này đâu.” Tiền Gia Tô vẫn còn nhớ kỷ mẹ cô ta ghét bỏ bọn họ nghèo khó như thế nào, còn nói lung tung khắp mọi nơi với người khác là anh họ chỉ là một thằng sửa xe quèn nhưng lại liều chết quẩn quýt không chịu buông tha cô con gái đang làm ở ngân hàng của mẹ ta. Rốt cuộc thì ai quẩn quýt lấy ai hả!

Tổng Phi đang tươi cười bỗng cứng đờ, nhìn về phía Hường Nghị xin giúp đỡ, đã thấy anh quét mắt nhìn xung quanh một vòng, hình như đang tìm ai đó: “cô ấy nói có việc đi trước.” Tổng Phi giải thích.

Hường Nghị ‘Ừ’ một tiếng, đi qua mở vòi nước rửa tay.

“Ngày nghỉ nhiều như vậy có thể làm gì nhỉ.” Tiền Gia Tô buồn bực gãi đầu, ban nãy còn nghĩ gọi Trần Hi đến đây bọn họ vừa đủ bốn người có thể chơi mạt chược một lúc, kết quả vừa trở về lại không thấy người đâu nữa.

Nghệ qua giống như là chị ấy bị cô ta đuổi đi, Tổng Phi có chút mất hứng: “Tôi làm sao mà biết được, cũng không phải chuyện của tôi.”

“Tiểu Phi!” Trần Hi đỗ xe bên ngoài toét miệng hô to một tiếng, chạy chậm qua đây nói: “Chỗ ngân hàng của các em cũng được nghỉ à, chúng ta đi trượt băng đi, không phải em nói muốn học sao, anh biết một sân trượt băng, ít người, không phải chen lách một chút nào.”

Tổng Phi quay đầu nhìn về phía Hường Nghị: “anh Nghị, anh đi không?”

Hường Nghị đứng lên lau lau tay: “không đi.”

“Vậy em cũng không đi.” Tổng Phi lập tức nói.

Về mặt vui sướng của Trần Hi trở nên có chút xấu hổ, “Vậy..... hay là chơi mạt chược đi.”

Mấy ngày tiếp theo có chút bận rộn, hạng mục liên kết xây dựng khu nghỉ dưỡng của tập đoàn Đại Nguyên và Quan Ý chính thức được đăng lên báo, Chu Lăng cùng với người phụ trách của Quan Ý đích thân mang theo một đoàn người của hạng mục này đi khảo sát hiện trường, khi xử lý xong đủ loại quyết sách và chuyện vụn vặt đã trôi qua hơn nửa tháng.

cô và Hường Nghị không liên lạc với nhau, nhưng lại thường xuyên nói chuyện phiếm với Tiền Gia Tô trên WeChat. Thằng nhóc này thất nghiệp rồi, gần đây vô cùng rảnh rỗi, Chu Lăng liền hẹn đưa bạn mới khai trương một quán bar đi ăn cơm, định bụng giới thiệu Tiền Gia Tô cho hắn.

“Yes!”

Hường Nghị vừa bán được một chiếc xe máy điện, chợt nghe thấy Tiền Gia Tô làm ỏ ở trong phòng nghịch điện thoại di động bỗng nhiên hét to một tiếng, sau đó hết sức phấn khởi chạy ra, “Chị Lăng muôn năm!”

Hường Nghị ngậm điều thuốc, ngón tay nhanh chóng đếm xong chỗ tiền kia, liếc nhìn cậu một cái: “Hai người vẫn còn liên lạc với nhau à?”

“Vẫn thường xuyên nói chuyện nhá!” Tiền Gia Tô đang vui sướng không nhận ra những ý nghĩa sâu xa kín đáo của lời nói này, nhìn thấy xấp tiền trong tay anh lập tức vờn móng vuốt xông tới “Cho em ít tiền tiêu vặt đi! Chị Lăng giúp em tìm việc rồi, em phải ăn mặc thật đẹp không thể để chị ấy mất mặt được!”

“Tiêu vặt cái quái gì”, Hường Nghị giơ tay lên muốn đánh cậu “Tiền lương của em hơn nửa năm trong quán bar đâu? Đều tiêu hết rồi chứ gì?”

“Em không phung phí! Em dành dụm tất cả chỗ đó rồi chuẩn bị trả lại hết cho mẹ Tổng Phi!” Tiền Gia Tô có chút sốt ruột giải thích, “Để tránh mẹ ta suốt ngày nói chúng ta nợ tiền không trả.”

Hường Nghị thu tay về: “Được bao nhiêu rồi?”

“Hai vạn bảy, còn thiếu ba ngàn nữa.”

“Lấy ra đi.”

Tiền Gia Tô lăm bắm lấu bầu móc cái thẻ ATM trong ví tiền ra rồi đưa cho anh, “Mật mã là sinh nhật của bà ngoại.”

Hường Nghị nhận lấy rồi nhét vào trong túi, rộng rãi rút một nửa xấp tiền trong tay đưa cho cậu, “Cầm lấy tiêu vặt đi.”

“Hôm nay rộng rãi ghê.....” Tiền Gia Tô sợ anh lại đổi ý nên vội vàng cất tiền vào trong ví, một mặt lại nghi ngờ liếc nhìn anh một cái. Cậu không phát hiện ra nụ cười ý vị sâu xa trên mặt ông anh họ nhà mình, còn rất hiểu chuyện dẫn anh, “anh nhớ gom góp đủ tiền sớm sớm vào nhà, đưa cho bố của Tổng Phi ý, đừng đưa cho mẹ cô ta, chẳng may mẹ ta nhận tiền rồi còn ăn quỵt thì chết.”

Hường Nghị phì cười một chút, xoay người rồi cười: “đã trả xong từ lâu rồi.”

..... đã trả xong từ lâu rồi?!

Tiền Gia Tô bối rối một lúc lâu, tức giận xông tới phía anh: “Đồ giết người không dao! anh trả lại tiền cho em!”

Hương Nghị quay người lại, đảo mắt quét về phía này một cái.

Tiền Gia Tô lập tức dừng xe lại, đứng ở đằng kia cầm hận trừng mắt với anh. Tiếng chuông điện thoại trong túi vang lên, cậu lấy ra rồi nhìn thoáng qua, vừa đi ra ngoài vừa thờ phỉ phò nói: “Em sẽ mách với chị Lăng!”

“.....” Hương Nghị thiếu chút nữa bị sặc khói thuốc.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: [Tam Kim mách lẻo]

Tam Kim: Chị Lăng, anh họ bắt nạt em!

Chu Lăng: Chị không xen vào nha

Hương Nghị: Em quản được

Tam Kim [cực kỳ hiểu chuyện]: Chị dẫu!

Chu Lăng: Ngoan ~

Tam Kim: anh họ bắt nạt em!

Chu Lăng: Chị bắt nạt anh ấy giúp em [*/ω*]

Hương Nghị:[◡v◡]

Tam Kim:..... Tại sao bầu không khí hôm nay lại giống mùi thức ăn cho chó thể nhỉ?[◡o◡]

Bạn đang đọc truyện *Sự Quyến Rũ Nam Tinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12

Editor: Mộc Di

Bọn họ ăn cơm Tây.

Bầu không khí trong nhà hàng Tây rất tốt, những món ăn đều tinh tế và đắt tiền, Tiền Gia Tô thay cho mình một bộ trang phục mới: âu phục màu xanh đậm, somi trắng và một chiếc nơ caro màu ghi, một quả đầu màu vàng chói mắt, trong nháy mắt khí chất thay đổi từ tên nhóc côn đồ trở thành một công tử bột.

Nhưng mà nói cho chính xác thì cậu làm dáng như vậy, đứng chung một chỗ với Chu Lăng đang mặc một chiếc váy liền caro, trông rất đẹp mắt. Ngay cả nụ cười trên mặt cũng tươi như hoa không chút rụt rè.

Vì thế đám bạn bè lần nào cũng chỉ khen ông anh họ của cậu lần này dè dặt không dám nữa.

Buổi tối khi Tiền Gia Tô trở về còn rất sớm, mỗi một sợi tóc đều trong trạng thái kích động, lòng bàn chân như chứa lò xo, mỗi bước đi đều bật nhảy tung tung.

“Nhìn này!” Cậu nhảy múa dưới đôi chân run lẩy bẩy, giờ một tấm thẻ màu vàng đi lướt qua Hương Nghị đằng trước, lại đổi phương hướng trượt qua đây, trên trán có khắc bốn chữ to tướng “Em - muốn - khoe - khoang”.

Hương Nghị phối hợp nhìn lướt qua: “Em bị bao dưỡng chứ gì?”

“..... Cút!” Tiền Gia Tô lờm anh một cái, giờ tấm thẻ lên trước mắt anh khoe khoang, “Đây là thẻ VIP chị Lăng cho em, nhà hàng Tây này do chính chị ấy mở ra, được miễn phí cả đời đó!”

“Miễn phí cả đời?”

Hương Nghị đưa tay muốn nhận lấy xem qua một chút, Tiền Gia Tô mới bị lừa tiền qua một lần đã có tính cảnh giác cực kỳ cao lập tức rút tay về, giữ khư khư tấm thẻ trên ngực, “anh muốn có thì tự túc đi mà xin chị Lăng, đừng trấn lột của em!”

“Có tiến bộ.”

Cuối cùng Hương Nghị vẫn phải liên lạc với Chu Lăng, song không phải vì tấm thẻ VIP được miễn phí cả đời, mà bởi vì chiếc xe máy điện bị bỏ quên trong tiệm của anh hơn một tháng.

Ngày đó sau khi liên tục hạ nhiệt độ là lúc thời tiết đẹp hiếm thấy, ánh nắng mặt trời ấm áp chan hòa, Chu Lăng dẫn hai chú chó đi dạo – Hương Nghị chủ động liên lạc với cô giống y hệt cảnh tượng lần trước: Đầu là khi xa cách nhiều ngày, đều có hai chú chó ở bên cạnh, hơn nữa đều là vì chiếc xe máy điện kia.

Thực ra lúc ấy yêu thích cái xe kia chủ yếu là nhìn thấy nó rất đáng yêu, thời gian dài như vậy trôi qua, sự mới lạ nhiệt tình cũng đi luôn, đã không còn nhiều hứng thú nữa rồi.

cô ngồi xuống chiếc ghế gỗ ven đường, Pomeranian chạy theo nhảy lên ghế rồi ngoan ngoãn ngồi xổm bên cạnh cô, Husky quay đầu muốn chạy đi chơi đùa, bị dây xích túm trở về, bắt đầu lấy miệng cắn ống quần của Chu Lăng, cô đặt microphone ra xa cúi đầu mắng một tiếng: “Sit down!” Husky lập tức ngồi xuống, nhưng cái miệng còn đang kháng nghị nhỏ giọng rầm rì.

Hương Nghị ở đầu bên kia điện thoại vẫn nghe được: “cô đang làm gì đấy?”

“Dẫn chó đi dạo ấy mà.” Chu Lăng vuốt ve bộ lông mềm mại bông bông của Pomeranian, Husky thấy thế lại bắt đầu cắn ống quần của cô, bị cô trừng mắt một cái, không cam lòng nằm trên đất.

Lúc đó Hương Nghị đang ở trong tiệm một mình, ngồi trên cái ghế nhỏ dưới mái hiên, lưng dựa lên tường, đôi chân dài duỗi ra, tay phải kẹp một điếu thuốc. Xe cần sửa chữa đã sửa xong hết, tạm thời không có khách hàng tới cửa, có lẽ là quá rảnh rồi, anh hỏi một câu: “Giống chó gì thế?”

“một con là Pomeranian, một con là Husky.”

“Pomeranian rất ngoan.” Hương Nghị nói.

Chu Lăng nghiêng đầu, Pomeranian ngồi ở đằng kia giống như một quả bóng nhỏ màu trắng, đôi mắt đen nhánh đang nhìn cô. Chu Lăng cười xoa đầu nó: “Đúng vậy.”

“Đắt sang đây đi.” Hương Nghị cúi xuống quan sát, nhìn chăm chú vào làn khói bay lên từ ngón tay, giọng điệu bình tĩnh nói.

Đắt qua đó? Chạy mấy km để dắt chó qua bên kia? Nghe qua rất giống người có bệnh.

Chu Lăng ôm microphone nở nụ cười hơn nửa ngày, hắng giọng một cái, mới đặt điện thoại đi động tới bên tai, điềm nhiên như không trả lời: “Được thôi.”

Cúp điện thoại xong, Chu Lăng mang theo hai chú chó về nhà thay quần áo, áo len ngắn màu hồng đất, quần ống rộng màu trắng, nhẹ nhàng lại xinh đẹp.

cô thay một chiếc xe lớn hơn, Husky rất thích được đi chơi, bị dắt qua thì tự túc bật nhảy lên xe, Chu Lăng ôm lấy Pomeranian chân ngắn, nhận lấy hai túi đồ ăn vặt mà Di Thu đưa cho.

“Mang bọn nó đi theo không phiền phức chứ?” Di Thu vừa vui mừng vừa lo lắng không yên, nghe nói cô muốn dẫn chó đi chơi, liền sợ một mình cô không xoay sở được, “Nhị ngọc vừa ra bên ngoài liền chạy đi chơi đùa, cô nhớ cầm chắc sợi dây xích nhé.”

“Được rồi, cháu cam đoan sẽ mang nó nguyên vẹn trở về.” Từ khi mang hai chú chó này về đây vẫn do một tay Di Thu chăm sóc, còn yêu quý chúng hơn cả cô. Chu Lăng khoát tay, cho xe chạy.

Lần này trên đường cái không có mấy đứa nhỏ chơi nhây dây, cô trực tiếp lái xe đến cửa tiệm Hương Dương, Hương Nghị nghe thấy tiếng xe ngâm thuốc đi ra đón cô, liền chống lại ánh mắt của một chú chó đang thò đầu ra ngoài cửa sổ xe.

Ánh mắt Husky sắc bén, trong cổ họng phát ra tiếng gầm nhẹ uy hiếp. Hương Nghị đưa tay dùng sức gãi đầu nó, đang muốn mở cửa xe, phía bên kia Chu Lăng đang ôm Pomeranian ra ngoài vội vàng kêu lên: “Chờ một chút!”

Hương Nghị dừng lại, nhìn sang phía này. Chu Lăng cời sợi dây đang buộc trên tay ra rồi đưa cho anh, dặn dò: “Cầm chắc vào, cái này mà tuột ra là nó chạy như điên đây.”

“Nó có tên không?” Hương Nghị cuốn chặt sợi dây trên tay vài vòng, mở cửa xe cho nó chạy xuống.

Chu Lăng đang ôm Pomeranian quay đầu lại, trả lời anh: “Nhị ngọc.”

“Đại ngọc là cô à?” Hương Nghị cười liếc nhìn cô một cái.

Chu Lăng trừng mắt, ánh mắt xinh đẹp. “Gọi là Nhị ngọc vì nó họ Nhị.”

“Thế còn con kia?” Hường Nghị nhìn về phía cục bông Pomeranian lông trắng như tuyết trong lòng cô.

“Chúng tôi gọi là nữ chiến sĩ xinh đẹp.” Chu Lăng ôm Pomeranian đi vào trước, cười tủm tỉm vầy vầy với anh.

Hai người mang theo hai chú chó chân trước vừa mới bước vào, cánh cửa lại lộ ra một cái đầu đang thập thò, Trần Hi híp hai con mắt bé tí như tên trộm đánh giá người phụ nữ bên cạnh anh Hường, hôm nay là Bentley SUV, lần trước là Rolls-Royce Phantom, lần trước nữa là xe thể thao Ferrari.....

Người phụ nữ này có lai lịch như thế nào nhỉ?

Chu Lăng hơi ngại đồng bụi trên mặt đất này sẽ làm bẩn bàn chân của Pomeranian, do dự một lúc đang định buông ra, Hường Nghị đã cầm sợi dây xích trong tay đưa tới, nhận lấy chú chó, bàn tay kéo đến trước ngực, ôm vững vàng.

“Để tôi ôm cho.” anh kéo cái ghế ra rồi ngồi xuống, đặt Pomeranian lên trên đùi, không nghĩ rằng vừa buông tay nó lập tức nhảy xuống mặt đất, cùng Husky ngồi xõm bên chân Chu Lăng.

Nhóc này rất nhát gan, Chu Lăng trấn an sờ sờ đầu nó.

“anh Hường, có khách à?” Trần Hi cột nhà đi vào, ánh mắt tò mò vẫn đảo quanh trên người Chu Lăng như cũ, nín hót vươn tay ra, “Xin chào người đẹp, anh tên là Trần Hi, Hi trong từ vui mừng.”

“Xin chào.” Chu Lăng lễ phép đáp lại một câu, đối với hai tay đang vươn ra của hắn không phản ứng gì, tiếp tục vuốt ve bộ lông của Pomeranian.

Trần Hi cũng không thể không biết xấu hổ, như không có việc gì thu tay lại, chỉ vào Hường Nghị lúi kúi kéo làm quen nói: “Đây là đại ca của anh!”

Chu Lăng nhướn mày, nhìn về phía Hường Nghị: “anh còn có tiểu đệ à?”

Hường đại ca khom lưng đem Pomeranian bắt trở về, đặt lên trên đùi không cho chạy nữa, không xem trọng vấn đề này: “cô nhìn tôi giống người lăn lộn trong giới xã hội đen không?”

“Vây cũng không nhất định”, Chu Lăng cười nói: “Con người không thể chỉ nhìn vẻ bề ngoài, có một số thứ không tận mắt thấy qua, sao có thể xác định được.”

Hường Nghị gãi phần dưới cằm cho Pomeranian một chút, ánh mắt hứng thú khó hiểu nhìn sang đây.

không biết trong đầu anh đang chứa nhiều ý nghĩ xấu xa, hay là trong lời nói của cô ấy thật sự ám chỉ cái khác, anh không kìm lòng nổi nhớ lại buổi tối hôm đó ở trong nhà cô, phòng khách dưới ánh đèn dịu dàng, cô chống cằm hứng thú dạt dào muốn anh chia sẻ kích cỡ của cái đó.

Lúc ấy anh ngậm một ngụm nước trong miệng hơn nửa ngày mới nuốt xuống, buồn bực không hiểu tại sao cô lại có khẩu vị nặng như vậy, là bởi vì đêm dài vắng người thiên thời địa lợi dễ lộ bản tính, hay là uống thuốc cảm nên đầu óc bị hỏng rồi.

Hường Nghị nhìn Pomeranian trên đùi vì sợ anh nên không dám di chuyển, không chút để ý hỏi: “Chẳng hạn như?”

Chu Lăng rũ mắt xuống mỉm cười, nhìn lướt qua người thứ 3 đang có mặt tại đây, không nói gì. Tầm mắt Hường Nghị cũng quét qua, Trần Hi bị gạt sang một bên cười ngượng ngáp hai tiếng, lập tức thức thời nói còn có việc phải đi trước.

Chờ hắn ra khỏi cánh cửa, Hường Nghị đang chuyên tâm đùa vuốt ve Pomeranian mới nâng mí mắt lên: “Bây giờ có thể nói rồi.”

Chu Lăng dựa vào phía sau, vui vẻ nói, “Chẳng hạn như lần trước anh nói cái đồ của anh dài 18cm, làm sao tôi biết được anh có lừa tôi hay không.”

Quả nhiên không phải chỉ mình anh mới có vấn đề..... Hường Nghị nhìn chăm chăm vào gương mặt đang mở cờ trong bụng của cô, trước kia anh cảm thấy người phụ nữ này phóng khoáng không ngại ngùng, hiện tại mới phát hiện, cô không chỉ không ngại ngùng, ngay cả kẻ kéo lê cũng không có luôn.

Ngày đó câu trả lời của anh không suy tính trước, ai lại nhàn rỗi không có việc gì đi cân đo cái thứ kia chứ.

cô bật cười, sau đó cầm điều khiển tivi hỏi: Có dài như vậy không?

một người đàn ông như anh cũng cảm thấy xấu hổ, nhìn lướt qua không nói gì. Sau đó cô lấy thêm hai cái nữa cho anh chọn, cũng không biết sao trong nhà lại có nhiều điều khiển như vậy. Cuối cùng cũng bị âm ỉ không có cách nào chọn bừa một cái, cô vừa cười vừa nói: Ừm, cái này vừa vặn 18cm nha.

Chu Lăng thoải mái đối mặt với anh, nụ cười dí dỏm lại thân nhiên. thật ra khuôn mặt của cô có chút đỏ ửng, nhưng Hường Nghị không biết là cô đang đánh phấn hồng, hay là xấu hổ. Suy nghĩ một chút, cô có thể năm lần bảy lượt nói những lời trêu ghẹo, dù sao cũng không thể là người biết xấu hổ.

Cho nên một người đàn ông như anh cần gì phải kiêng dè? Hường Nghị đuổi đôi chân dài: “Thế nào, cô muốn tận mắt nhìn không?”

Chu Lăng nghiêng đầu: “anh cho tôi nhìn sao?”

Hướng Nghị thông dong ung dung thu chân lại: “không cho.”

Sau đó hai người không hẹn mà cùng nở nụ cười, không nói gì, giống như cái gì cũng không cần nói nữa.

nói là dắt chó đến đây chơi, kết quả là hai chú chó bị mang ra làm bia đỡ đạn, một con bị xích đang khổ thân trách móc, một con bị người đàn ông có khí lực rất lớn giam giữ, phải lắng tai mà nghe hai cái con người này tán gẫu đề tài không thích hợp với trẻ em.

Mãi cho đến khi Tiền Gia Tô đi chơi trở lại, hai chú chó mới được thả tự do.

“Ồi giời ơi!” Tiền Gia Tô vừa vào cửa đã hoảng sợ, “Chó ở đâu ra thế này?”

Hướng Nghị đang lấy đồ ăn vặt đồ dành trêu chọc Pomeranian cũng không thèm ngẩng đầu lên nói: “Từ trên trời rơi xuống.”

Tiền Gia Tô lén lút ra nhìn ra phía bên ngoài coi chừng, rồi chạy tới kể tai anh nói nhỏ: “anh ăn trộm hay là nhặt được thế? Nếu không thì chúng ta giữ lại nuôi nhá, em thích chó nhất luôn.”

“Được đấy” Hướng Nghị nói, “Thức ăn chia ra từ suất của em.”

“anh có còn là con người không hả, hiện tại em ăn rất ít đấy nhá!” Tiền Gia Tô ngồi xuống tháo sợi dây xích vô nhân đạo kia ra, sau đó ôm Husky rồi cọ cọ, thỏa mãn nhắm mắt lại. Đến lúc cậu mở mắt ra mới phát hiện trong nhà đột nhiên có thêm một người, Chu Lăng không biết xuất hiện từ khi nào đã đi tới.

“Chị Lăng, chị đến đây lúc nào thế?” Về mặt Tiền Gia Tô ngạc nhiên vui mừng, “Em đã nói với chị là em phỏng vấn thành công chưa vậy, tối hôm nay bắt đầu đi làm luôn đấy! Buối tối chị có rảnh không, đến xem em biểu diễn đi, em đãi khách!”

“Được nha,” Chu Lăng cười nheo nheo mặt cậu, “Tôi đưa chó về nhà trước đã, sau đó lại đến tìm hai người.”

“Chú chó này là của chị hả,” Tiền Gia Tô chỉ vào ông anh họ rồi tố cáo, “Ban nãy anh ấy còn lừa em bảo là từ trên trời rơi xuống, chị nói xem đó có phải là tật xấu hay không?”

Chu Lăng nhướn nhướn mày: “không phải là tật xấu đâu, bọn nó là tiên nữ ma ma, đúng là từ trên trời xuống đây đó.”

“.....” Tiền Gia Tô trừng mắt to khó mà chấp nhận thực tế, hơn nữa ngày mới dùng vẻ mặt uất ức bất ngờ nói, “Hai người cuối cùng lại cùng chung một chiến tuyến!”

Buổi biểu diễn bảy giờ mới bắt đầu, Chu Lăng đưa hai chú chó về nhà, nhìn thấy thời gian vẫn còn sớm, đi tắm rửa rồi thay một cái váy, đi đến quán bar đương nhiên phải ăn mặc phù hợp với không khí nơi đó chứ.

không may là ra ngoài lại bị kẹt xe, lúc Tiền Gia Tô gọi điện thoại thúc giục thì cô còn đang ở trên mấy con phố đông nghịt kia, khi đến “Reeling Away” đã hơn bảy rưỡi rồi, trong quán bar sôi nổi hơn bao giờ hết, phải chen lấn mới có thể đi vào.

Trước khi siêu sao Lục Gia Hòa nổi tiếng thì anh ta chỉ là một ca sĩ quen hát trong quán bar “Reeling Away” này, Tiền Gia Tô có thể thuận lợi thông qua phỏng vấn, không những nhờ bạn của Chu Lăng giúp đỡ làm cầu nối dễ giới thiệu, mà còn bởi vì ông chủ nhìn trúng gương mặt quá giống Lục Gia Hòa của cậu.

Khi tuyên truyền buổi biểu diễn đầu tiên vào mấy ngày trước đã có không ít khách quen của Reeling Away và fan hâm mộ của Lục Gia Hòa đến đây, muốn nhìn thấy phong thái của vị “Tiểu Lục Gia Hòa” này. thật sự có rất nhiều người, quán bar bắt buộc phải đóng kín cửa trước, còn có rất nhiều fan ở bên ngoài không chen lách vào được.

Chu Lăng vừa thấy tình huống này, quả quyết đi vòng qua cửa sau.

Hướng Nghị đi ra đón cô, lúc nhìn thấy người bỗng giật mình – váy ngắn màu đen cổ chữ V rất sâu, kiểu dáng rất đơn giản, nhưng lại ôm sát lộ ra những đường cong quyến rũ người khác, có vẻ chẳng phải bình thường.

Chu Lăng đi tới trước mặt anh, cố ý đến gần hơn một chút, đôi môi ướt át nhẹ nhàng nhếch lên.

Những đường cong như những nét vẽ sống động ấy cách thân thể anh chỉ có mấy cm, Hướng Nghị rất bình tĩnh xoay người, “Vào đi, đã bắt đầu rồi.”

Chu Lăng đi theo phía sau anh, im lặng nở nụ cười.

Còn chưa tới đại sảnh, âm thanh huyền ảo đã truyền qua đây, chấn động màng nhĩ của người ta đến mức nổ tung.

Phía sau những bậc thang màu đen, Chu Lăng mang giày cao gót không theo kịp bước chân Hướng Nghị, đành phải đưa tay túm lấy anh: “Chậm một chút.”

đi mấy bước là rẽ qua đại sảnh đang hò hét ầm ĩ, Hướng Nghị bỗng nhiên dừng bước rồi quay lại. anh nắm lấy ngón út trên bàn tay của cô, nhỏ nhắn trắng nõn, trên cổ tay đeo một chiếc lắc bằng vàng. Ngước lên trên, ánh đèn yếu ớt chiếu lên gương mặt cô, mặt mũi rung động lòng người.

“Làm sao vậy?” Chu Lăng dừng bước theo, ngẩng đầu lên.

Vốn dĩ trong hành lang cũng không sáng sủa lắm, trước mắt bỗng nhiên tối sầm, anh không hề báo trước cúi đầu xuống hôn lên môi cô.

Bạn đang đọc truyện *Sự Quyến Rũ Nam Tính* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 13

Editor: Mộc Di

Chu Lăng bị một lực mạnh mẽ xô lên trên tường, bả vai cùng cái gáy bị đụng phải có chút đau, càng đau hơn là đôi môi bị đập vào hàm răng của Hường Nghị, lúc ấy cô đau đến mức khẽ hừ một tiếng.

Cái người đầu sỏ gây nên không hề muốn lùi ra, ngược lại còn đưa tay ra bức tường phía sau để đỡ lấy gáy cô, khiến cho cô ngẩng đầu lên, đồng thời thân thể càng áp sát gần hơn nữa.

cô gần như phải suy nghĩ rất lâu: cơ bắp, trước ngực, cơ bụng, bắp đùi, giờ phút này đang dính sát vào cô không có một chút kẽ hở, nhiệt độ cơ thể nóng như lửa đốt, xúc cảm cứng rắn cùng với sức lực mạnh mẽ, cô đều cảm nhận được cực kỳ rõ ràng. Nhất là bàn tay đang xiết chặt lấy cái eo của cô, nóng đến dọa người, giống như mang theo dòng điện, làn da ở phía dưới cũng sắp bị bỏng rồi.

anh dường như không có nhiều kinh nghiệm hôn môi, hôn chẳng có trình tự kết cấu gì, nhưng lại có sự áp bức mạnh mẽ, căn bản không cho phép người khác lưu lại một tia cự tuyệt nào. trên thực tế Chu Lăng cũng không muốn cự tuyệt, tất cả lực chú ý của cô đều bị đột tấn công mạnh mẽ cùng với hương vị của rượu và mùi thuốc lá nhàn nhạt trên đầu lưỡi của Hường Nghị cuốn bay đi mất, hô hấp dồn dập đến mức cô không kiểm soát được.

Đau đớn trên môi lúc ban đầu đã dần dần được sự gặm nhấm tê tê giữa môi và răng thay thế, thậm chí cô còn nếm được mùi vị son môi của mình, hơi hơi khó nuốt. cô chưa từng nếm thử thời son nào khác nên cũng không biết nhãn hiệu nào để nuốt hơn cả.

Song Hường Nghị dường như ăn rất ngon, cô thầm nghĩ, son môi đều bị anh ấy ăn sạch rồi, nhưng đôi môi chắc chắn sẽ rất đỏ, cứ theo như cách gặm cắn này của anh ấy thì không sung thành cái lạp xưởng thì quá sai luôn.

Khi hô hấp hai người trở nên rất gấp, cực kỳ nặng, có chút hỗn hển, chỉ có thể cố gắng hít thở, cùng chia sẻ khí ôxy trong miệng với nhau.

Tiếng hít thở chồng lên nhau tràn đầy mờ ám, nghe một chút thôi cũng khiến cho người khác mặt đỏ tai hồng, huống chi nó vang ngay bên tai cô, không khí ẩm ướt gần như bỏ nhào vào lỗ tai. Chu Lăng chỉ cảm thấy có một dòng điện đang chạy dọc từ mang tai đến cột sống, hơi ngứa ngáy.

Giây tiếp theo bàn tay đặt ở nơi đó lại đột nhiên xiết chặt hơn, rồi bóp nhẹ một cái lên eo cô, lực đạo hơi lớn, mặc dù hơi đau nhưng lại cực kỳ gây nghiện.

cô không kìm được lại hơi khom người dán sát thân thể về phía trước, sức lực của bàn tay kia trong nháy mắt cũng mạnh hơn không ít.

Người chiến sĩ sẽ hy sinh khi Tổ Quốc cần máu mình

Cờ đỏ thắm sẽ tung bay trong ngày chiến thắng huy hoàng.

Tiếng chuông lỗi thời đột nhiên lại vang lên, thế giới riêng của hai người trong nháy mắt bị chọc thủng một lỗ, hơi thở nóng bỏng mập mờ không thể ngăn cản được hiện thực, lý trí dần dần quay lại, máu huyết trong thân thể đang vọt lên cao cũng giảm bớt tốc độ.

Hường Nghị vừa mới nếm được một tí lợi lộc không cảm lòng cắn nhẹ lên đôi môi đang sưng đỏ của Chu Lăng, mạnh mẽ mút một cái, rồi mới lưu luyến buông ra.

anh ôm Chu Lăng rồi lấy điện thoại, khi thấy rõ dãy số mới lùi ra, nghiêng người sang bên cạnh nhận máy.

sự nóng bỏng vừa rời khỏi, Chu Lăng đã cảm thấy có chút lạnh, ôm cánh tay hít sâu một hơi, liếm đôi môi đang chết lặng, lỗ tai dựng lên nghe anh nói chuyện.

Hơi thở của Hường Nghị còn chưa trở lại bình thường, Giọng nói không ổn định “Àlo” một tiếng, sau vài giây loại, không biết bên kia nói cái gì, giọng nói anh trở nên nặng nề hơn: “Bà đừng vội, cứ nằm xuống đã, cháu về ngay đây!”

Chu Lăng quay đầu, men theo bức tường đứng lên: “Xảy ra chuyện gì à?”

“Cơ thể của bà nội anh hơi khó chịu,” Hường Nghị dập điện thoại, nhìn cô, tạm ngừng hai giây, giọng nói đang sốt ruột cũng dịu đi đôi chút: “anh phải đi đây.”

Chu Lăng gật đầu, “Có cần em đưa anh đi không?”

“anh có xe rồi.” Hương Nghi cắt điện thoại di động vào túi quần.

À, Chu Lăng gật gù, nhất thời không biết nên nói cái gì. “Vây, lần sau lại tiếp tục nhé?”

Dù trong lòng vẫn đang lo lắng cho bà nội nhưng Hương Nghi cũng không nhịn được cười khẽ, “Được.” Bốn mắt nhìn nhau, tầm mắt dây dưa, nhưng đều không thể nói rõ hết được.

“anh đi đây.” anh nói xong cũng không hề dừng lại, đi ra theo con đường lúc này, anh kéo cửa ra, thân hình cao lớn biến mất trong bóng đêm.

Chu Lăng nhìn cánh cửa nặng nề đang khép lại một lúc, hít sâu rồi xoay người đi vào quán bar.

Trong đại sảnh những tiếng thét chói tai đang nổ tung, nhiệt độ không khí cũng tăng vọt nhưng cũng chẳng có cách nào khiến cô hưng phấn hơn được, cô tìm được Tiền Gia Tô đang ngồi ở chiếc ghế dài phía trước, vô cùng ngạc nhiên khi lại nhìn thấy Đinh Y Y cũng ở đó.

“Sao cậu lại ở đây?” Nhìn thấy rượu trên bàn, cảm giác khát nước lập tức tăng cao, một đồng ly rượu bừa bộn không biết của ai với ai, cô liền cầm ly rượu trước mặt của Đinh Y Y lên uống.

“Bạn của Tam Kim mời tớ đến,” Đinh Y Y duỗi đôi chân dài đang mang quần tất đen, “anh họ Hương đâu, không phải đi đón cậu sao?”

“Có việc đi trước rồi.” Chu Lăng cực kỳ bình tĩnh trả lời.

Ánh mắt Đinh Y Y mang mấy phần sâu xa nhìn cô, vẻ mặt nhộn nhạo tươi cười: “Thành thật khai báo đi, hai người phát triển đến mức nào rồi? Môi sung như thế kia, vừa rồi làm gì chuyện xấu đúng không?”

“Còn có những người khác à?” Chu Lăng cố ý đánh trống lảng.

“Bạn của Tam Kim, đều là mấy thằng nhóc choai choai, đang chơi ở phía trước kia kìa. Đến đây trao đổi một chút nào,” Đinh Y Y nháy mắt ra hiệu với cô, trực tiếp đi thẳng vào vấn đề thứ nhất, “Làm chưa?”

Chu Lăng không kìm được cười rộ lên, sung sướng dựa vào phía sau một chút, ngón tay gõ nhẹ trên đầu gối, đuôi lông nhác lên cao: “Sắp.”

Đinh Y Y cười ‘ha ha’ mấy tiếng, trực tiếp cầm hai chai rượu lại đây, “Đến, vì ‘Trầm mê nam sắc từ từ gây yếu’ cụng ly nào!”

Chu Lăng buồn cười cụng ly với cô ấy.

Thừa dịp đám nhóc con kia chưa quay lại, Đinh Y Y đột nhiên nhớ tới cái gì đó, hỏi cô: “không phải lần trước cậu nói định phải một con bé ở chỗ anh ấy sao, chắc không phải là bạn gái của anh ấy chứ?”

“Chưa hỏi, nhưng tớ cảm thấy không phải, nhìn anh ấy không giống với người bắt cá hai tay,” Chu Lăng từ từ uống một hớp rượu, “Một bỏ xừ.”

“Hai người các cậu đã là gì của nhau đâu mà được coi là bắt cá hai tay chứ.” Lời nói sắc sảo của Đinh Y Y chỉ ra mấu chốt của vấn đề, “Huống hồ lời nói này cũng không chính xác lắm, không thể chỉ nhìn người khác qua vẻ bề ngoài, điều này cậu không biết à.”

Phốc..... Nửa câu đầu Chu Lăng đã cảm thấy ngực mình bị đâm mạnh một đao, sau khi nghe xong nửa câu còn lại thiếu chút nữa phun một ngụm rượu ra ngoài. cô nhất thời nghĩ tới đoạn đối thoại của mình với Hương Nghi lúc trước, không thể chỉ nhìn người khác qua vẻ bề ngoài, chắc.

một lát sau, Đinh Y Y thu hồi giọng nói trêu chọc, vẻ mặt nghiêm túc hỏi: “anh ấy đã biết chuyện của cậu chưa?”

Chu Lăng lắc đầu, “Còn chưa tới mức đó.”

“Vây là tốt rồi, hai người cũng chưa quen biết được bao lâu, dù sao thì cái đó cũng chính là một ngòi thuốc nổ. Mới thân thiết nên không cần biết quá nhiều, anh tình tôi nguyện đừng để mọi người bị trúng độc là được.”

nói qua loa nhưng chẳng hề qua loa. Song Chu Lăng cũng không có ý định giấu diếm, chẳng qua vẫn chưa gặp được thời cơ thích hợp mà thôi, cô không trộm không cướp cũng không làm chuyện gì trái lương tâm, không sợ người khác hiểu lầm.

Nhưng phải nói rằng, cô thật sự cảm thấy hứng thú với chuyện tình trường của Hương Nghi, tò mò với những cô bạn gái trước kia của anh rồi cuộc là loại người gì.

“Bất kể cô ta có là cái loại gì đi chăng nữa,” Đinh Y Y ghen tị nói, “thì lúc trên giường thể nào cũng mệt chết đi được.”

“.....” Chu Lăng huých cô ấy một cái, nhất thời cảm thấy giấc mộng xuân lần trước của mình chẳng là cái thứ gì cả, người phụ nữ này đã có chồng rồi còn đòi khát hơn cả cô, ba mươi như sói ôi như sói.

Trong lúc được nghỉ ngơi Tiền Gia Tô đã vượt qua cả biển người để chạy tới tìm bọn họ, cậu hát đến mức mồ hôi chảy đầy đầu, cầm lấy một chai rượu

rồi uống ừng ực, rồi vui vẻ hỏi hai cô: “Biểu hiện của em thế nào, có được không vậy?”

“Cực kỳ tốt,” Tuy không xem được là bao nhưng Chu Lăng vẫn không đổi sắc khen ngợi, lấy một tờ giấy ăn giúp cậu lau chỗ rượu đang chảy trên áo vì rớt quá mạnh, “Tỉu lượng không tốt thì đừng uống gấp như vậy.”

sự hưng phấn của Tiền Gia Tô không kìm nén được: “Em thích nơi này, so với mấy cái chỗ trước kia tốt hơn nhiều, không khí tốt, cảm giác cũng tốt, cái gì cũng tốt!”

Chu Lăng cười nói: “Vậy thì biểu hiện thật tốt vào.”

Tiền Gia Tô dùng sức gật đầu, sau đó ngó nghiêng khắp mọi nơi: “anh họ em đâu rồi? đi khiêu vũ à?”

“anh ấy về rồi, bà nội cậu, à không phải, hẳn là bà ngoại cậu, hình như thân thể không được khỏe……”

“Tại sao lại không được khỏe chứ?” cô vừa nói dứt lời, Tiền Gia Tô đã đứng bật dậy, sốt ruột tìm đi động khắp nơi, “Điện thoại của em đâu rồi?”

“Dùng của tôi đi.” Chu Lăng đưa điện thoại di động của mình qua, nhìn ngón tay Tiền Gia Tô đang ấn nhanh xuống một dãy số, lơ đãng hỏi: “anh họ của cậu còn có thể khiêu vũ ư?”

“Dạ, anh ấy biết mà lúc nhảy trông đẹp trai lắm.” Điện thoại có tín hiệu, Tiền Gia Tô xoay người đi về phía toilet, phần tên được lưu trong danh bạ của dãy số này hiện ra, cậu nhìn mà sững sờ.

…… anh Hường?

Phía bên này, Hường Nghị đã đưa bà cụ vào bệnh viện.

Bà cụ bị ung thư thực quản thời kỳ cuối, phẫu thuật cùng với việc hóa trị đã khiến cho cân nặng từ 75kg đã bị sụt giảm xuống 40kg, nhưng cũng may tình thần càng ngày càng tốt, sinh hoạt cũng dần dần khôi phục lại bình thường, thỉnh thoảng sẽ có chút không thoải mái, nhưng cũng không có chuyển biến gì xấu.

Chỉ là lần này bà cụ cực kỳ đau bụng, siêu âm không phát hiện ra vấn đề gì, phải đợi kết quả chụp CT mới biết được.

“Bà ngủ rồi, em cứ làm việc đi, nơi này có anh rồi.” Hường Nghị đứng ở hành lang của phòng bệnh hút thuốc, qua ô cửa sổ trong suốt có thể nhìn thấy đèn đêm của muôn vàn ngôi nhà ở phía xa xa.

Nhưng Tiền Gia Tô sao có thể an tâm được: “Tan làm em sẽ lập tức đến đó, anh đừng có ngủ đấy nhá, nhớ phải xuống dưới đón em.”

Hường Nghị đồng ý.

Lúc Tiền Gia Tô trả lại điện thoại cho cô, Chu Lăng hỏi: “Sao rồi?”

“Bà em nhập viện rồi, nhưng chưa biết bị làm sao.” Tâm tình Tiền Gia Tô sa sút hơn lúc trước khá nhiều, “Tí nữa tan làm em qua đó xem tình hình như thế nào.”

Chu Lăng an ủi vỗ vỗ bờ vai của cậu: “Đề tôi đưa cậu, nhiều người thế này khó bắt taxi lắm.”

“Cám ơn chị Lăng.” Tiền Gia Tô cảm kích nhìn cô, “Chị tốt với em quá đi mất”

Chu Lăng cười cười, nói với cậu: “không tốt chỉ sợ cậu không cố gắng ấy mà.”

“Cố gắng để làm gì?” Đinh Y Y ở bên cạnh tò mò lại gần, Tiền Gia Tô xấu hổ luống cuống, cũng chẳng dám quay đầu lại nhanh nhẹn chuồn lên sân khấu.

sự thật chứng minh quyết định lần này của “Reeling Away” cực kỳ chính xác, sức quyến rũ của “Tiểu Lục Gia Hòa” không thể khinh thường, sự sôi động vẫn diễn ra liên tục mãi cho đến quán bar đóng cửa mới kết thúc.

Tiền Gia Tô trong không khí sôi động ấy ca hát nhảy múa suốt cả đêm, thoải mái dễ chịu, đồng thời sự mệt mỏi cũng nhanh chóng xuất hiện, lúc ra từ cửa sau để lên xe của Chu Lăng đi đến bệnh viện, cậu ngồi lì ở trên ghế nhắm mắt lại rồi ngủ luôn.

Chu Lăng lái xe đến bệnh viện xong mới đánh thức Tiền Gia Tô đang ngủ đến mức choáng váng. Cậu giật bản cả mình tỉnh ngủ, xuống xe đi được vài bước thì sự mơ màng mới tiêu tan một ít, lúc kịp phản ứng dừng lại bước chân rồi xoay người lại, xe đã quay đầu muốn dời đi rồi.

Chạy một mạch đến khu nội trú, gọi điện thoại kêu anh họ xuống lầu đón, Tiền Gia Tô đi theo anh vào đại sảnh của khu nội trú lạnh tanh trong đêm khuya, móc cái điện thoại từ trong túi quần ra: “Em phải gọi điện thoại cho chị Lăng đã.”

Hường Nghị quay đầu nhìn cậu: “Gọi điện thoại để làm gì?”

“Chị ấy đưa em đến đây, vừa rồi xuống xe nhanh quá em chưa kịp nói lời cảm ơn.”

Hương Nghị dừng lại bước chân, đôi mắt ý vị sâu xa của Tiền Gia Tô liếc anh, nói lẩm bẩm: “Đừng nhìn em, người cũng đã đi rồi, bây giờ anh muốn đuổi theo cũng không kịp đâu!”

“Em chẳng được tích sự gì cả?” Hương Nghị nâng tay lên định đánh cậu, Tiền Gia Tô linh hoạt lùi một bước tránh khỏi bàn tay của anh, đứng ở nơi đó rồi gào lên với anh: “Đừng có đánh em! Em sẽ nói cho anh một bí mật!”

Hương Nghị thu tay về, đút hai tay vào túi quần: “nói đi.”

Chỉ thấy Tiền Gia Tô cười “hì hì”, một quả đầu màu vàng tiến về phía này, còn úp úp mở mở, đôi mắt nheo lại như tên trộm: “anh có biết chị Lăng lưu tên của anh trong danh bạ là gì không hả?”

Bạn đang đọc truyện *Sự Quyến Rũ Nam Tinh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14

Editor: Mộc Di

Vấn đề của bà cụ là hiện tượng trào ngược sau khi phẫu thuật, mặc dù có chút nghiêm trọng, nhưng so với tình huống xấu nhất là lây lan đến các hạch bạch huyết thì đã may mắn hơn nhiều rồi.

Trong thời gian nằm viện quan sát, Tống Phi mang theo hoa quả tới thăm, nhưng không khéo là Hương Nghị vừa com nước xong xuôi cho bà cụ xong đã đi rửa bát rồi, Tiền Gia Tô ở trong phòng bệnh cùng bà ngoại, đang đọc tin tức giải trí cho bà: một ngôi sao nữ hạng ba và một nam diễn viên bị truyền ra scandal, kết quả chứng thực là chính cô gái kia đã tung ra tin tức gây tranh cãi này.

“Cháu thấy cộc đi tìm trâu chẳng hay ho gì cả.” Tiền Gia Tô nói cảm nghĩ của cậu.

“9x mà còn cổ hủ như vậy à,” Ngược lại bà cụ lại có tư tưởng rất tiến bộ, “Đám con trai các cháu chỉ lãng phí thời gian vào mấy thứ linh tinh, còn không bằng để cho phía nữ chủ động ấy chứ.”

Tiền Gia Tô nói: “Nhưng người ta không có ý đó, chủ động không phải tự rước lấy nhục ạ.”

trên thực tế cậu không nhìn đến cánh cửa đã bị mở ra một nửa kia, cậu cũng không phải cố tình chĩa mũi nhọn vào Tống Phi, nhưng những lời này lọt vào trong tai cô ta, chẳng khác gì chỉ chó náo náo, sắc mặt cô ta trong nháy mắt không được tự nhiên. Bà cụ thấy cô ta, vội vàng hô: “Tiểu phi vào đây đi.”

“Bà nội,” Tống Phi bung ra khuôn mặt tươi cười, “Bà thấy thế nào, còn khó chịu không ạ?”

“Tốt hơn nhiều rồi,” Bà cụ nói, “Hôm nay cháu không phải đi làm ư, sao còn chạy một quãng đường xa xôi để tới đây? Ăn cơm chưa cháu?”

“Cháu ăn rồi, chỉ là cháu lo cho bà, tranh thủ lúc nghỉ trưa chạy nhanh đến đây để tới xem một lúc ạ.”

Bà cụ khuyên nhủ: “Công việc vẫn quan trọng hơn, mau về đi. Bà không có chuyện gì đâu, hai ngày nữa có thể xuất viện rồi.”

Tống Phi cười giữ chặt tay bà cụ: “không sao ạ, còn sớm mà, để cháu nán lại với bà thêm một chút nữa.”

Tiền Gia Tô đang gọt hoa quả bên cạnh bữu mô.

Cùng lúc đó, Hương Nghị rửa bát xong đang đi tới phòng bệnh, trước cửa gặp một người đàn ông lịch sự mặc âu phục, đang cầm hoa và thuốc bổ trong tay, hình như là tới thăm bệnh nhân.

anh không để ý, đang muốn đẩy cửa, người nọ đã gọi anh lại: “Chào anh, anh là Hương Nghị - Hương tiên sinh đúng không ạ.” Hương Nghị quay đầu, gương mặt của đối phương ôn hòa, lễ phép cười, đưa những thứ đó qua, “Đây là tấm lòng của chủ tịch chúng tôi, mong anh nhận cho, chúc bà nội của anh mau chóng bình phục.”

Trong những người quen của Hương Nghị, có thể làm ra chuyện này, ngoại trừ người phụ nữ kia ra chẳng còn ai khác cả.

“cô ấy đâu?”

Nụ cười của đối phương vẫn không thay đổi: “Chủ tịch của chúng tôi đang bận bịu công việc, không thể tự mình đến đây, xin thứ lỗi.”

Hương Nghị trầm lặng một lúc, mới đưa tay nhận lấy mấy thứ kia, nhìn cái giỏ to được đóng gói kỹ càng này liền biết có giá trị rất không hề rẻ, bó hoa cắm chương tuyệt đẹp cũng được cắm một cách rất tùy ý.

Lúc vào cửa nhìn thấy Tống Phi, anh dùng giọng nói nhàn nhạt chào hỏi một tiếng.

Tống Phi nhìn thấy tư thế ấy của anh vội vàng đứng dậy, đang muốn đi qua giúp đỡ, không ngờ được Tiền Gia Tô đã đi hai bước lướt qua cô ta, đưa tay nhận lấy những thứ kia, buồn bực nói: “anh đi rửa bát mà còn có thể nhặt được nhiều đồ như vậy à?”

“Có người tặng.” Hường Nghị mang mấy cái bát cất kỹ đi, thuận tay cầm lấy trái táo Tiền Gia Tô vừa gọt xong cắn một miếng.

Tiền Gia Tô nghiên cứu những thực phẩm chức năng nhãn hiệu nước ngoài, rồi kinh ngạc khâm phục, cuối cùng cực kỳ khẳng định nói: “Chắc chắn là chị Lăng tặng.”

Giác quan thứ sáu nhạy bén của phụ nữ khiến Tống Phi lập tức hỏi một câu: “Ai vậy?”

“À, là một người bạn của tôi, chị ấy vừa tốt bụng, lại còn cực kỳ xinh đẹp nữa nhá.” Tiền Gia Tô hoàn toàn không ý thức rằng vẻ mặt của mình lộ rõ sự đắc ý, bởi vậy cũng không thể lĩnh hội được chính xác ánh mắt của ông anh họ nhà mình. Cậu léo nhéo run run cất hết các loại thuốc bổ đầy dinh dưỡng đi, sau đó giải thích với bà cụ đang có vẻ mặt đầy tò mò: “Chính là cái chị lần trước tặng bánh trung thu cho chúng ta đấy.”

Bà cụ bỗng nhiên hiểu ra “À” một tiếng, ngược lại hỏi Hường Nghị: “cô ấy đâu rồi? Sao cháu không bảo cô ấy vào đây thế?”

“cô ấy nhát gan lắm, không dám tới đâu.” Hường Nghị dựa lên trên tường, cắn táo, rồi cúi đầu nghịch điện thoại di động.

Chu Lăng nhát gan giờ phút này đang ở trong vườn hoa của nhà mình, tỉa tót trang trí cho những cành hoa. Bình thường những bông hoa này có chuyên gia xử lý, không cần cô phải nhúng tay vào, chẳng qua hôm nay hơi rảnh rỗi, kết quả là học nghệ không tinh nên cắt xén chẳng ra hình thù gì cả.

Vì vậy cô không thêm làm nữa, tết một vòng hoa nhỏ, đội lên đầu Pomeranian, sau đó hứng thú bưng bưng lấy máy ảnh chụp cho nó mấy tấm hình.

Ba giờ đi Thu mang bánh ngọt và trà đến, cô ngồi trong vườn hoa phơi nắng và thưởng thức trà chiều, tiện thể chọn một tấm hình hài lòng nhất trong những tấm ảnh chụp để đăng lên chia sẻ với bạn bè: [Thủy thủ mặt trăng [đáng yêu quá]]

Chưa đến một phút đã nhận được rất nhiều trái tim màu đỏ yêu thích, bình thường cô đều không xem bình luận, nhưng hôm nay có một cái hấp dẫn đến sự chú ý của cô.

anh Hường: Bọn bề công việc?

Chu Lăng bị sắc một ngụm trà rồi ho khan, rồi rấm rùi giấy mới quyết định vẫn cứ giả bộ như không nhìn thấy gì cả.

Bác sĩ kê đơn rất có hiệu quả, tình huống của bà cụ đã dần dần chuyển biến tốt đẹp, anh nhớ rằng đã lâu rồi mình không gọi những món trộn để ăn. Hường Nghị nhanh chóng quay về trông coi tiệm sửa xe rồi tranh thủ ăn cơm, chiếc xe máy điện kia vẫn còn đang đỗ ở trong tiệm của anh, đã phủ đầy một tầng bụi rồi.

Có một người hàng xóm bị hỏng xe, sáng sớm đã mang xe tới tiệm để sửa chữa, không có vấn đề gì lớn, Hường Nghị bận rộn một buổi sáng, cơ bản đã làm xong.

Cậm cùi nửa ngày trời khiến cho cái lưng bị mỏi nhừ, anh quăng cái cờ lê ra, tháo bao tay xuống, rồi đứng lên duỗi lưng, động tác tiếp theo mạnh hơn một chút -- dưới mái hiên chẳng biết từ khi nào đã có một người xuất hiện, mặc một chiếc áo khoác da màu đen, cổ áo đen vạt áo trước có một lớp lông trắng mềm mại, một tay chống cằm, gương mặt nhỏ nhắn trắng như dải lông nơi ống tay áo.

cô cười khanh khách dõi theo anh, cũng không biết đã nhìn bao lâu rồi.

“Đến đây lúc nào thế?” Hường Nghị ngồi xổm trước máy nước để rửa tay.

Chu Lăng cũng vươn vai đứng lên, mặc một cái quần bó lộ ra đôi chân trắng tấp: “anh yêu thích công việc của mình ghê, cứ say mê như thế, cả một cái sân chứa đầy xe này của anh em có thể trộm đi một nửa đấy.”

Toàn bộ xe ở nơi này cộng lại cũng không bằng một lần bảo dưỡng chiếc xe thể thao của cô, Hường Nghị nở nụ cười, lấy chiếc áo khoác đang treo ở một bên rồi mặc vào. “Trộm cái chiếc xe của em trước đi, đỗ ở đằng kia hai tháng rồi đấy.”

“Hôm nay em đến đây không phải để mang nó về.” Chu Lăng đi về phía chiếc xe máy điện màu vàng cát bị quên lãng rất lâu kia, nhú mày khi nhìn thấy một tầng bụi dày đặc, “Có khăn mặt không?”

Hường Nghị nhặt một chiếc khăn mặt lên từ bên trong một đồng hồ đồng ngang. Chu Lăng vừa nhìn thấy màu đen sì và lớp bụi kia thì lông mày càng nhíu chặt hơn nữa: “..... Có cái nào sạch hơn một tí không?”

Hường Nghị đưa chiếc khăn mặt lau tay sang, trực tiếp giúp cô lau sạch sẽ từ trên xuống dưới, lúc ngồi dậy nhìn lướt qua đôi chân của cô, một đôi giày bằng da lộn, rất tốt, so với mấy đôi cao gót nhọn hoắt có thể làm hung khí của cô thì đôi này tốt hơn nhiều.

“Em biết lái à?” anh lấy một hộp thuốc lá từ trong túi ra.

Chu Lăng đang bắt chước động tác thu chân lần trước của anh, đá một cái cũng không đi được, nghe vậy liền ngẩng đầu lên tươi cười nói: “anh bán xe

mà không hướng dẫn à?”

Hương Nghị móc ra một điều thuốc, rồi lại nhét vào, than thở nói: “Có hướng dẫn.”

Chạy xe máy điện thật ra rất đơn giản, cơ bản chỉ cần chỉ một lần là biết ngay, Hương Nghị lờn ít mà ý nhiều nói các bước trong một lần, cúi đầu nhìn cô: “Hiểu chưa?”

Chu Lăng ngẫm nghĩ một lúc rồi gật rồi: “Đơn giản!”

Hương Nghị dắt xe ra bên ngoài đường lớn, tiện cho việc tập luyện của cô. Chu Lăng dựa theo lời anh, trước tiên thu chân lại, cầm lấy tay lái rồi ngồi lên. Lần này rất ổn định, đi vừa loạng choạng rồi dừng lại cũng coi như là đi được một đoạn, kết quả học tập khá khả quan.

cô quay đầu nhìn Hương Nghị, anh đang hút thuốc lá, lười nhác dựa vào cánh cửa, kẹp điều thuốc nhả ra mấy làn khói mờ mờ.

cô chống chân, vòng xe lại, đi qua trước mặt Hương Nghị, lần này còn ổn hơn cả lúc này, tốc độ cũng nhanh. Nhưng mà vừa đắc ý không nổi hai giây, tay phải không khống chế tốt tốc độ, xe lao nhanh về phía trước, định đâm về phía Hương Nghị liền.

“Ồi --!” Chu Lăng hoảng sợ đôi tay theo bản năng giữ chặt lấy tay lái, ngược lại không cẩn thận chạm vào công tắc điện. May mà Hương Nghị phản ứng nhanh nhẹn tránh ra, đồng thời nhảy một bước lên phía trước, dùng tay níu lại chiếc xe chuẩn bị đâm vào cánh cửa.

Trong lúc sợ hãi anh vứt điều thuốc đi lúc nào không hay, Hương Nghị có chút bất đắc dĩ nói: “Buông tay ra.”

Chu Lăng chưa hết hoảng hốt lập tức nghe lời bỏ tay ra, cánh tay anh chụp tới, ôm ngang người cô lên, đặt trên mặt đất. Ổn định lại chiếc xe, lúc xoay người anh còn cô ý nói: “Có ý kiến gì với anh à?”

Người phụ nữ thiếu chút nữa mà mưu sát anh đang giờ hai tay ôm mặt, có chút ngây ngốc dõi theo cánh tay anh.

Hương Nghị ngược lên không khách khí vỗ một cái trên đầu cô: “Bị sợ đến mức choáng váng ư?”

Chu Lăng buông đôi tay ôm mặt ra, dút vào trong túi áo, vì che giấu sự chột dạ của mình, cô mím môi cười hi hi với anh: “anh đàn ông quá đi mất.”

Hương Nghị hừ một tiếng, ngữ khí lạnh nhạt nói: “Vậy em còn dám lái xe trượt gập lên anh nữa không?”

“Đây chẳng qua là ngoài ý muốn,” Chu Lăng nhún nhún vai, “Em cũng muốn trượt gập giống như lời anh nói lắm, nhất định là anh rất thích cái cách này.”

“.....” Hương Nghị nhìn đôi mắt trong sáng long lanh của cô, cúi đầu nở một nụ cười bất đắc dĩ.

Có thêm một trải nghiệm đầy bất ngờ, lúc sau lái xe cũng quen tay hơn nhiều, Chu Lăng chậm rì rì lái đến đầu phố, chuyển khúc cua rồi lái xe về.

Các cửa hàng nhỏ ở hai bên đường có không ít người đứng ở cửa căn hạt dưa nhìn ngắm tò mò, xem hơn nửa ngày, có người mở mồm hỏi Hương Nghị: “Tiểu Hương, đây là bạn gái của cậu hả?”

Chu Lăng chạy xe vút qua chào chị gái ấy một chút, “Chào chị.”

“Ồi chào xin chào xin chào.” Đối phương cười ha ha đáp lại.

Hương Nghị dựa lên chiếc xe thể thao màu trắng phía sau, nhìn hai người đang chào hỏi nhau, không nói gì.

Cả con đường này đều là người quen biết, hàng xóm láng giềng thân thiết, nhiều chuyện nhưng chẳng biết nói lời khéo léo. Đến giờ cơm trưa, chị gái phía trước đang nói chuyện với Chu Lăng kêu Hương Nghị sang bên này ăn cơm, sau đó nhiều người thấy thế cũng đứng hết cả lên, thậm chí có người còn trực tiếp tiến về phía Chu Lăng giới thiệu các món ăn ngon của tiệm nhà mình.

Hương Nghị đều từ chối hết: “không được, tôi phải về nhà nấu cơm cho bà nội.”

Chu Lăng đang nghe giới thiệu mấy món ăn ngon quay đầu lại nhìn anh, Hương Nghị vẫy tay: “Lại đây.”

Chu Lăng mỉm cười nói với mọi người nếu lần sau có cơ hội nhất định sẽ đến ăn thử, sau đó lái con xe màu vàng cát đi về phía Hương Nghị, đã thấy anh khóa cửa xong rồi. “anh phải về nhà ư?”

Hương Nghị gật đầu, “đi thôi.”

Chu Lăng kinh ngạc chớp mắt, Hương Nghị nhìn chăm chăm cô, hai người nhất thời cũng không nói chuyện. Sau khi nhìn nhau một lúc, cô làm như không có việc gì cười cười: “Em không đi đâu.”

Hương Nghị cũng không thuyết phục thêm nữa: “Vậy em chờ anh một lát.”

một người cầm điện thoại đứng chờ còn phải đối phó với sự tò mò của các bác trung niên, Chu Lăng không có tâm tình gì cả, cho nên sau khi Hương Nghị rời đi vài phút, trong ánh mắt tò mò của các vị láng giềng thân thiết, cô lái chiếc xe máy điện màu vàng cát chậm rì rì về phía tiểu khu Hương Dương.

Hương Nghị đã làm com cho bà cụ xong xuôi, vừa xuống dưới lầu đã nhìn thấy cô, cúi đầu ngồi ở trên xe nghịch điện thoại di động.

Chu Lăng nghe thấy tiếng bước chân, ngược mắt lên rồi cười tươi, “Em dào anh đi.”

“Đào anh để trút giận lên bức tường ư?” Hương Nghị không nề nang nói thẳng.

“.....” Chu Lăng trừng mắt, từ trên xe bước xuống, “Vậy anh dào em nhé.”

Hương Nghị nhìn cái chỗ ngồi xinh xắn kia: “Ngồi chật lắm.” Chiếc xe máy điện này chỉ được cái đẹp mắt chứ chẳng có tính ứng dụng trong thực tế gì cả, hai nữ sinh ngồi lên đã không thoải mái rồi, chứ đừng nói là một người đàn ông to lớn như anh.

Chu Lăng không cho là đúng: “Ngồi chật một chút cũng được mà.” Cho tới bây giờ cô chưa được ai dào cả, ngay cả xe đạp cũng chưa được.

Hương Nghị nhìn cô một lúc lâu, cuối cùng vẫn phải thở dài thỏa hiệp, duỗi chân ra, cầm tay lái rồi ngồi sát hết mức có thể về phía trước. “Lên đây đi.”

Chu Lăng đưa tay nắm lấy bả vai anh, nâng chân ngồi lên, cũng may mà cô gầy, nhưng vẫn phải tiếp xúc với tấm lưng kiên cường và chỗ tựa phía sau chiếc xe trong một không gian chật hẹp. Hương Nghị mang theo tâm trạng phức tạp xê dịch thêm về phía trước.

“Được rồi.” Chu Lăng ổn định xong, vỗ một cái lên bả vai của anh, ý bảo có thể đi rồi.

Hương Nghị vận tay ga, tốc độ chạy xe nhanh gấp ba lần so với Chu Lăng lao về phía trước.

Gió lạnh tấp vào mặt, cô rút cổ lại, chôn mặt vào tấm lưng to lớn của người đàn ông phía trước.

Hương Nghị nhìn thoáng qua chiếc kính chiếu hậu hình tròn, hai bên đầu của anh đều là những làn tóc đang bay múa, anh đưa tay gạt những sợi tóc đang bám ở trên cằm khiến anh hơi ngửa đầu ra, vừa buông tay, nó lại lập tức bay tới.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: [Vở kịch nhỏ]

Hỏi: Có biết tại sao anh Hương lại không ngồi phía sau không?

Chị Lăng: Nghi ngờ kỹ năng lái xe của tôi [ʌ ʌ]

anh Hương: Mong quá to không ngồi phía sau được [ʘʘ]

Tiền Tam Kim: Vì ngồi phía sau được ôm ấp dễ dàng hơn đó! [doge]

Bạn đang đọc truyện *Sự Quyến Rũ Nam Tính* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Editor: Mộc Di

Hương Nghị đưa cô đến một tiệm có mặt tiền rất nhỏ, là một quán ăn vặt được trang trí rất mộc mạc, nhìn chung ở đây khá sạch sẽ, nhưng Chu Lăng vẫn tỏ ra không vừa ý. Tuy trên mặt nhìn không ra sự khác thường, nhưng cô chỉ nhìn lướt qua chiếc ghế màu đỏ, rồi chuyển tầm mắt về phía Hương Nghị: “anh có khăn tay không?”

Hương Nghị quay lại cho cô một ánh mắt “Em xem anh là loại người à?”.

“Chắc,” Chu Lăng đành phải lấy tạm một cuộn giấy vệ sinh kém chất lượng trên bàn, vừa xé ra vài đoạn đặt kín lên trên ghế, vừa nói: “đi ra ngoài với phải nữ nhất định phải mang theo khăn tay, tại sao một chút tự giác về điều này cũng không có chứ?”

cô cẩn thận ngồi xuống, tiếp tục xé thêm hai đoạn giấy nữa, trải lên trước mặt trên bàn. Hương Nghị thấy vậy rất bất đắc dĩ, đưa thực đơn cho cô rồi nói: “Gọi chút đồ ăn đi.”

Bánh tai mèo, bánh cuộn hành lá, bánh rán, bánh bơ..... Nhìn xuống dưới là một loạt các món ăn quen thuộc, thế nhưng tất cả đều là các món ăn vặt nổi danh của quê hương cô.

Khẩu vị của người miền Nam và người miền Bắc cực kỳ khác nhau, để thích ứng với khẩu vị của người bản địa nên hương vị sẽ thay đổi ít nhiều, vì vậy

Chu Lăng cũng không ôm nhiều hy vọng lắm, nhưng sau khi đồ ăn được bưng lên, cô ăn thử một miếng, kích động đến mức đập mạnh chân.

Mấy năm rồi cô mới nếm được hương vị chính tông như vậy!

“Ông chủ của tiệm này là người thành phố H ư?” cô thậm chí còn không quan tâm đến đáng về lúc bấy giờ, đồ ăn trong miệng còn chưa nuốt xuống đã mình ngạc vui mừng ngẩng đầu lên.

Hương Nghị nhìn thấy cô như vậy không nhịn được lộ ra ý cười: “Ừ, có ngon không?”

“Ngon tuyệt!” Chu Lăng không tiếc lời khen ngợi, vừa vội vàng ăn vừa giờ ngón tay cái lên với anh. cô nhớ tới lần trước khi bị ôm Hương Nghị nấu cho cô bát mì bằng hữu, hương vị cũng rất ngon.

một bàn món ăn này cô ăn rất thỏa mãn, Chu Lăng vốn có vóc dáng gầy nên hiếm lắm mới ăn no căng như hôm nay, lúc đi cô còn sờ cái bụng của mình, trong lúc này còn rất cảm khái.

Lúc đi về Hương Nghị không đèo cô nữa, anh đi bộ để tiêu thực, để cho cô lái xe chạy chậm chậm.

một khoảng không gian không có những tòa cao ốc chọc trời, con đường cũng không rộng lớn, hai bên đều là những cửa hang nhỏ và tiệm ăn, hơi thở cuộc sống cực kỳ nồng đậm.

Lúc đi ngang qua một cửa hang bán đồ lưu niệm lấp lánh, Chu Lăng quay đầu nhìn Hương Nghị, hai mắt cũng sáng long lanh: “anh họ.”

Hương Nghị dừng bước, một tay rút trong túi quần, một tay cầm điều thuốc, vô cùng khí phách nói với cô một từ: “nói.”

“Chúng ta vào xem một chút nhé.” Chu Lăng đuổi cánh tay chỉ vào cửa hàng nho nhỏ trên treo đầy đồ trên cánh cửa.

“đi.” Hương Nghị lời ít mà ý nhiều nói thêm một từ.

Chu Lăng đỗ xe bên lề, Hương Nghị đi hai bước rồi đập tắt khói trên thùng rác, đi vào theo sau cô, nhân viên bán hàng lập tức đưa chiếc rổ nhỏ lại đây, anh nhận lấy, xách ở trên tay.

Bên trong không lớn lắm, ở giữa đặt hai giá đựng đồ, để lại một lối đi nhỏ chỉ đủ một người đi qua.

Chu Lăng hứng thú búng búng vừa đi vừa nhìn, Hương Nghị như một người vệ sĩ đi theo phía sau cô. Cái gì cô cũng ngắm nhìn, nhưng chưa lấy gì cả, lúc đi sang phía bên kia cô liếc mắt một cái đã nhìn trúng một chiếc mũ lông che tai rất đáng yêu, đội thử lên trên đầu một lúc.

“Trông đẹp không?” cô quay đầu hỏi Hương Nghị.

Đáng người người, mặc cái gì cũng đẹp. Gương mặt cô đã nhỏ lại trắng, ngũ quan tinh xảo, đội mấy chiếc mũ xấu cũng rất đáng yêu. Song Hương Nghị không nói gì, ngắm cô vài lần, giờ tay lên trực tiếp tháo cái mũ của cô xuống, bỏ vào trong rổ.

Chu Lăng cũng không giận, cười rồi vuốt lại tóc.

Lúc này có mấy khách hàng đi sang bên này, một đôi gà bông, nam sinh nắm tay nữ sinh, không kiên nhẫn nói với hai người đang chặn đường: “Nhường đường một chút nào.” Đồng thời không khách khí đưa tay đẩy người sang chỗ khác.

Hương Nghị khẽ nhíu mày, đưa tay kéo Chu Lăng đến bên cạnh mình.

Hai người kia đã chen chúc đi qua, sau vài giây im lặng, Chu Lăng vẫn còn dán trên người Hương Nghị không nhúc nhích.

- - nói một cách chính xác, là anh ôm lấy eo cô không chịu buông tay.

Khỏe miệng cô cong lên, ánh mắt cười nham, Hương Nghị không cảm thấy ngượng ngùng, không tránh né nhìn thẳng vào cô. một lát sau, anh chậm rãi cúi đầu, đôi môi hướng về phía cô, Chu Lăng lùi ra phía sau, cười tùm tùm tác ra từ trong ngực anh.

cô chấp tay sau lưng nghiêng cứu bức tranh cảnh xuân tươi đẹp trên cái giá, giọng nói nhàn nhạt: “Ban ngày ban mặt, phải chú ý giữ thể diện chứ.”

Hương Nghị ở phía sau rút tay vào trong túi, liếm nhẹ môi dưới.

Hương Nghị mang chiếc mũ đi thanh toán, vừa ra khỏi cửa lại đội lên đầu cô, sau đó trả thù vỗ nhẹ một cái. Chu Lăng đội chiếc mũ hoạt hình màu xanh da trời chẳng liên quan đến phong cách một chút nào, rồi lái chiếc xe nhỏ màu vàng cát.

Hai người chậm rãi đi về tiệm, trước cửa đã có người đứng chờ, từ xa nhìn thấy Hương Nghị liền chạy đến đón: “Tiểu Hương à, chiếc xe kia của chị không nạp điện được, em xem hộ chị có chuyện gì với. Chị muộn giờ làm rồi nên phải đi đây, tan tầm chị qua lấy nhá?”

Hương Nghị nhìn lướt qua chiếc xe máy điện dãi dầu sương gió ngoài rồi nói: “6 giờ em đóng cửa tiệm rồi, chị nhớ qua lấy trước lúc đó đấy.”

“Được.” Người nọ cười rồi gạt đầu, trước khi đi không dấu vết liếc mắt một cái đánh giá Chu Lăng.

Hương Nghị mở cửa, mang xe vào, Chu Lăng lái xe vào theo, chậm rãi đỗ xe bên cạnh tường, lúc đứng dậy lo lắng hỏi một câu: “Cái chị gái lúc này, hai người có thân thiết lắm không?”

“Cũng bình thường, là hàng xóm.” Hương Nghị nói.

Chu Lăng ‘À’ một tiếng, ngồi ở trên ghế nhìn anh, không hỏi thêm nữa.

Trong viện trầm lặng hẳn, không khí quá im lặng cũng có chút quái dị. Hương Nghị xoay người kiểm tra vấn đề của xe, một lát sau lại ngẩng đầu nói thêm: “Chị ấy từng giới thiệu đối tượng cho anh.”

Chu Lăng chớp mắt, hèn gì, vừa rồi nhìn ánh mắt của chị ấy kỳ lạ như vậy.

“nói em nghe một chút về quá khứ hẹn hò của anh đi.” cô bắt chéo chân, chống cằm cười tươi nhìn anh. cô rất tò mò với lịch sử tình trường của anh, một người đàn ông tuyệt vời như vậy, lên giường với anh chắc chắn là một chết đi được, thân thể cường tráng, cơ bắp rắn chắc, lại còn độc thân.

“không chia sẻ được.” Hương Nghị kiên quyết cự tuyệt.

Chu Lăng bĩu môi, ngáp một cái, cô hơi buồn ngủ rồi. cô đẩy mấy đồ vật trên bàn lùi vào một chút, còi mũ xuống rồi trải lên trên, rồi trực tiếp nằm đổ gục trên bàn.

không có chuyện gì lớn, chẳng qua là bình điện bị hỏng, thay một cái mới là được. Hương Nghị làm xong liền đi rửa tay, lấy khăn mặt lau khô, rồi lại đẩy bề người phủ nữ đang nằm sấp ngủ trên bàn.

Bên trong phòng có giường, đệm và chăn, ngoại trừ anh hay thỉnh thoảng ở lại chỗ này nghỉ ngơi, hoặc ban ngày Tiền Gia Tô ở trong này chơi, thì phần lớn thời gian không có ai ngủ cả, song cô nàng thích sự đẹp đẽ này nhất định sẽ không thích lắm. Nhưng kệ cô vậy, đang ngủ còn chọn cái gì nữa chứ.

anh cẩn thận ôm cô vào phòng, đặt ở trên giường, lúc đứng dậy thì cổ bỗng nhiên bị ôm chặt lấy. Người vốn nên ngủ đang mở mắt, ánh mắt sang long lanh.

“Em giả vờ ngủ à.” Hai tay anh chống đỡ trên giường, nằm sấp trên người cô.

“Em không giả vờ nhé, không phải bị anh đánh thức ư.” một tay Chu Lăng ôm cổ Hương Nghị, một tay ờ lau nhẹ tầng mồ hôi mỏng manh trên trán của anh. trên người anh vừa có mùi mồ hôi vừa có mùi khói thuốc, rõ ràng đều là thứ mà cô chán ghét, nhưng không biết tại sao cô rất thích mùi hương này trên người anh.

Mùi của đàn ông sao? Ngón tay cô mân mân dọc theo chiếc cằm có đường nét rõ ràng của anh, rồi lại đột nhiên chuyển phương hướng, đi lên trên đụng vào bờ môi của anh, chạm nhẹ hai lần.

Tầm mắt cô nhìn theo ngón tay của mình, vì vậy không thấy được trong lúc đó con ngươi của Hương Nghị trở nên tối sẫm.

Chu Lăng muốn ngẩng đầu hôn lên, lại bị Hương Nghị dùng ngón tay nắm lấy chiếc cằm, ngón tay có vết chai sần, nhưng ngoài ý muốn lại làm cô cảm thấy rất thoải mái. Giọng nói của Hương Nghị cũng trầm hơn bình thường: “không phải mới vừa rồi em đã từ chối anh à?”

Ở cửa hàng lưu niệm sao, người này còn dễ bụng đây..... Mặc dù cô không sợ thân mật nơi công cộng, nhưng chọn một nơi rộng rãi thoáng mát không phải tốt hơn ư?

Chu Lăng nhướn mày, về mặt thành khẩn nói: “Tạm thời nhẫn nại để buông thả tốt hơn.”

Hương Nghị cười thành tiếng: “Em thú vị thật đấy.”

“Môi của em còn thú vị hơn cơ,” Chu Lăng cười, trong ánh mắt có một tia mỉa mai hoặc, quân quít lấy đôi mắt sâu thẳm của anh, giọng nói cũng trở nên quyến rũ hơn, “anh có muốn thử một chút không?”

Về vấn đề này, Hương Nghị trực tiếp dùng hành động để trả lời.

Khác với sự thô lỗ và mãnh liệt của lần trước, dường như lần này anh đã học được cách thức hôn môi, anh nhẹ nhàng ngậm lấy cánh môi cô, chậm chậm tỉ mỉ liếm hôn, hút cắn, nhấp nháp đủ rồi mới từ từ đưa đầu lưỡi vào thăm dò, đi tìm lưỡi của cô. Đầu lưỡi anh đi đến đâu, cơ thể cô run rẩy đến đấy.

Rốt cuộc khi cuốn lấy đầu lưỡi linh hoạt mềm mại của cô, thì hơi thở của Hương Nghị chậm lại, sau đó sự dịu dàng được thay thế bằng sự mạnh mẽ, bàn tay anh nâng đầu cô lên, rồi mút chặt lấy lưỡi của cô.

Chu Lăng thờ dốt, khó khăn lắm mới đẩy anh ra một ít, hơi thở không ổn định nói: “anh luyện tập nhiều lắm đúng không, huh?”

“không cần luyện tập.” Hương Nghị quỳ gối bên cạnh người cô, nói xong câu này lại lập tức hôn, trong lúc đó bàn tay đặt lên tấm lưng của cô, xóc chiếc áo bó sát lên rồi sờ soạng vào trong.

trên lưng cô một chút sẹo lồi cũng không có, làn da trơn nhẵn, cũng cực kỳ mềm mịn. Hương Nghị không biết nên hình dung như thế nào, chỉ biết xúc

cảm kia vô cùng thoải mái, khiến cho lòng bàn tay tới cánh tay rồi đến trong lòng anh đều cực kỳ thỏa mãn.

anh không nhịn được buông tha cho đôi môi của cô, cúi đầu xuống, muốn nhấm nháp nơi khiến anh yêu thích không muốn buông tay kia một chút.

Làn da trên lưng cô cũng trắng nõn nà, nhắn mịn bóng loáng, giờ phút này đang hơi phập phồng theo hô hấp của cô. Hương Nghị mãi mê ngắm nhìn, trong lồng ngực có một cỗ lửa đốt khiến anh miệng đắng lưỡi khô, anh cúi đầu, vội vã dùng đôi môi hơi lạnh tiếp xúc với làn da ấm áp của cô.

Chu Lăng khẽ hừ một tiếng, chân cô không kiềm chế được khẽ cong lại.

**Chủ thích:*

[1] Bánh tai mèo:



[2] Bánh cuộn hành lá:



[3] Bánh rán:



[4] Bánh bơ:



Bạn đang đọc truyện *Sự Quyến Rũ Nam Tinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 16

Editor: Mộc Di

“anh Nghị --”

Trong bầu không khí nóng như lửa đốt thế mà lại xuất hiện một giọng nói không thích hợp, Hường Nghị theo bản năng đứng dậy, trước khi đầu óc kịp phản ứng đã nhanh chóng sửa sang lại quần áo chỉnh tề cho Chu Lăng. Sau khi tình cờ bị bắt gian trong hoàn cảnh yêu đương vụng trộm, anh mới ý thức được giọng nói kia là của Tổng Phi.

Hường Nghị hắng giọng, dòng máu nóng đang chảy cuộn cuộn trong thân thể cũng dần dần nguội lại.

Bị cắt ngang sự hứng thú, Chu Lăng ghen quá hóa giận, bực mình đập xuống ván giường, nghiêng người sang, nuốt lại tiếng chửi thề suýt nữa bật thốt ra ngoài.

Mặc dù anh cũng phải cố gắng đè nén sự tức giận của mình nhưng khi nhìn thấy đôi lông mày nhíu chặt vì tức giận của cô thì Hường Nghị lại muốn bật cười. anh trấn an Chu Lăng bằng cách vỗ nhẹ lên vai cô một cái, nhưng đáp lại là một đôi mắt đẹp đang trừng lại.

Hướng Nghị bắt đầu đi, điều này đầu trách anh được, anh cũng rất tức giận mà.

Trong sân Tổng Phi cầm theo hai lọ tương ớt tự làm, nhìn thấy cánh cửa lớn đang rộng mở, nhưng không ai lên tiếng trả lời, cảm thấy khó hiểu gọi thêm một tiếng nữa, rồi quen cửa quen nẻo đi vào phía phòng trong.

Tiếng bước chân đến gần, sự nóng bỏng vẫn chưa hoàn toàn được hạ nhiệt, Hướng Nghị đứng lên, cúi đầu nhìn chiếc quần rộng thùng thình bên dưới, may mà không ra được sự khác thường. Nhưng anh không ngờ người phụ nữ đang giận dữ nào đó đột nhiên ngồi dậy, nhanh như chớp đưa tay về phía đũng quần của anh, sờ soạng ở nơi đang nhô cao đó một lúc.

Hình như tính cách của Hướng Nghị đã bị ăn mòn, phản ứng chậm một nhịp, không thể tránh thoát bàn tay móng vuốt ấy, anh kinh ngạc như ngơ mỳ nhìn về phía cô.

-- Kịch cỡ không tồi một chút nào. Chu Lăng đạt được mục đích, nhếch môi cười tươi, như lão Phật gia phát tay, ý bảo anh có thể đi được rồi.

Người phụ nữ này..... Hướng Nghị hít sâu một hơi cố gắng bình phục lại, đi ra ngoài trước khi Tổng Phi kịp bước vào.

“anh ở đây à, thế mà em cứ tưởng không có người, sao em gọi nửa ngày mà anh không nói tiếng nào vậy.”

Hướng Nghị không trả lời vấn đề của cô ta, trực tiếp hỏi: “Tìm tôi có việc gì?”

“Em mang sang cho anh hai lọ tương ớt tự tay em làm.” Tổng Phi cười đưa thứ đang cầm trong tay cho anh, “Còn có một việc nữa, bố em đồng ý cho em mua xe rồi, nhưng em không biết rõ lắm, em muốn nhờ anh tư vấn cho em một chút.”

Hướng Nghị còn chưa nói gì, đã muốn có người thay anh trả lời --

“Tôi giúp cô nhé,” Chu Lăng từ trong nhà đi ra, bước chân nhàn nhã, nét mặt lười biếng, mái tóc dài hơi bừa bộn, bộ dạng như vừa tỉnh ngủ. Trên người cô chỉ có một chiếc áo len mỏng màu trắng, bó sát tôn lên bộ ngực đầy đặn và vòng eo nhỏ nhắn, phía dưới là một đôi chân dài thẳng tắp, đáng người đẹp đến nỗi khiến cho người khác phải đỏ mặt hâm mộ.

“cô muốn kiểu dáng như thế nào? Tôi có người bạn vừa mở một showroom xe hơi, tôi dẫn cô đi xem thử nhé.”

Trong khoảnh khắc nhìn thấy cô Tổng Phi rõ ràng rất sùng sốt, sắc mặt cô ta ngay lập tức thay đổi, cảm xúc phức tạp trong đôi mắt chuyển thành sự không cam lòng, cô ta bật thốt lên một câu: “Sao cô lại ở đây.”

Sau đó cô ta vừa tủi thân vừa khó tin nhìn về phía Hướng nghị, nhưng sự chú ý của anh dù chỉ một tí tẹo thôi cũng không chia cho cô ta, anh đang nhìn chăm chăm vào người phụ nữ đang cố ý đi ra để kích động người khác, cau mày lại, ăn mặc mỏng manh như vậy không sợ bị lạnh à.

“đi vào mặc thêm áo đi.” anh trách mắng.

Chỉ một câu ngắn gọn như vậy thôi cũng làm cho sắc mặt của Tổng Phi càng khó coi hơn, một câu nói vô cùng thân thiết hàm chứa lượng tin tức phong phú đã chỉ rõ quan hệ không tầm thường giữa hai người. Tầm mắt cô ta xoay chuyển trên người hai người, rồi lại dần dần đổ lên.

Thành công trong việc quấy rối, Chu Lăng mới bớt khó chịu trong lòng hơn một chút, cô thân nhiên xoay người đi vào trong phòng.

Mặc quần áo xong, điện thoại di động ở trên giường rung lên, trên màn hình là hai chữ mà cô không muốn nhìn thấy nhất -- Thời Tuấn.

Chu Lăng cứ để điện thoại rung mọ hồi lâu rồi cô mới bắt máy, lạnh lùng phun ra một tiếng: “nói.”

“Giám đốc Trần và Trần phu nhân từ Hongkong sang đây, anh đang trên đường đến sân bay, em chuẩn bị một chút, buổi tối ở nhà tiếp đãi hai vị ấy.”

“Nhà của tôi khi nào thì đến phiên anh làm chủ thế?” Chu Lăng không vui, “anh tưởng nhà tôi là cái khách sạn à, muốn mang người đến liền dẫn người đến ư?”

Bên kia trầm lặng một chút, “anh cho rằng mối quan hệ của em và Trần phu nhân không tệ, hơn nữa cũng nên đón tiếp họ thật tốt.”

Chu Lăng cười lạnh: “Cái tật xấu tự cho mình là đúng của anh có thể sửa được rồi đây.”

Trong lòng cô tức giận, nhưng cô vẫn phải trở về nhà để chuẩn bị. Tuy qua hệ của cô và Trần phu nhân cũng chưa đến mức thân thiết, nhưng mỗi lần đi đến Hongkong đối phương đều tiếp đón rất chu đáo, càng không nói đến công ty hai bên còn đang có hạng mục phải cùng nhau hợp tác.

cô đi ra ngoài rồi nói với Hướng Nghị, “Em đi đây.”

Hướng Nghị nhìn cô, trên mặt không nhìn ra cảm xúc gì: “đi đâu thế?”

Cuộc điện thoại vừa rồi anh có nghe được một ít, tuy không biết đối phương là ai, cũng không thể từ mấy câu nói ngắn gọn ấy mà đoán ra được điều gì, nhưng trực giác khiến cho anh nghĩ đến người đàn ông mà anh đã từng gặp qua một lần kia -- chỉ có người ấy thì cô mới gất gồng như vậy.

“Em về nhà, có khách từ xa đến.” cô lấy chiếc chìa khóa trong túi xách, vẫy tay, rồi đi lướt qua hai người.

Xe thể thao đỗ trước cửa lớn, bên cạnh đang có một người, trong tay cầm một bó hoa màu vàng nhạt. Chu Lăng nhìn hần thấy hơi quen mắt, nhưng nghĩ mãi không ra, song khi người nọ thấy cô, đã đứng lên nhiệt tình gọi lớn: “Chào chị dâu.”

À, đàn em của Hường Nghi đây mà. Chu Lăng bật cười vì cách xưng hô ấy: “Chào cậu.” cô nhìn lướt qua bó hoa trong tay Trần Hi rồi nói, “Hoa đẹp phết nhì, có thể tặng cho tôi không?”

Trần Hi theo bản năng vui bó hoa vào trong lòng.

Chu Lăng vui vẻ, đội kính lên rồi cười với hần: “Đùa cậu thôi.”

“Chị dâu đi thông thả nhé!” Trần Hi gật đầu, cười tươi nhìn nọt.

Đàn ông ít nhiều đều hứng thú với xe thể thao, lúc Tống Phi đi ra, Trần Hi còn nhìn phượng hướng chiếc xe biến mất với vẻ chưa thỏa mãn, hần vẫn đang đắm chìm trong tiếng ầm ầm của động cơ. Nghe được tiếng bước chân phía sau, hần vội vàng quay đầu, vui sướng tiến lên đón, “Tiểu Phi.”

“Sao anh lại đến đây?” Tống Phi ngẩng đầu, đôi mắt đỏ hồng.

Trần Hi ngăn ra, “Em bị sao vậy?” hần liếc mắt nhìn về phía trong sân, Hường Nghi đang đứng hút thuốc ở đối diện cánh cửa, lười biếng nhắm mắt lại, bộ quần áo trên người rộng thùng thình, lộ ra dáng người cao lớn.

Trần Hi thu hồi tầm mắt, gơ bó hoa trong tay tới trước mặt Tống Phi, lấy lòng nói: “anh tặng em này.”

Lúc nhìn thấy Tống Phi từ đầu phố, hần lập tức bỏ mặc mấy đàn em bên cạnh lên vào trong sân của một ngôi nhà hái trộm, ngắm nghía cả buổi trời, cẩn thận không dám buông tay cũng chẳng dám nắm chặt quá.

“Đừng mang cho em mấy thứ này!” Bó hoa nho nhỏ này cũng chẳng đỡ cho Tống Phi vui vẻ, ngược lại còn bị cô ta bực tức vứt xuống, chẳng thèm để ý đến sự ngạc nhiên của người bên cạnh, chạy vụt đi.

Trần Hi nhìn những bông hoa phân tán trên mặt đất, ngồi xổm xuống rồi nhặt một bông lên.

Trước khi dời đi Chu Lăng đã gọi điện thoại cho dì Thu, bảo dì làm bữa tối để tiếp đãi khách quý. Đây là sở trường của dì Thu, chỉ cần cho dì hai tiếng cũng đủ để hoàn thành một bàn tiệc với đầy đủ món ăn.

Khi hai vợ chồng giám đốc Trần đến biệt thự thì Chu Lăng đã thay một chiếc váy thướt tha để đón tiếp họ.

Sau khi hàn huyên xong, cô hứng thú bưng bưng dẫn Trần phu nhân đi thăm quan căn nhà. Lúc hai người đi đến vườn hoa, ở một góc độ có thể nhìn thấy hai người đàn ông ngồi đối diện nhau trong khách trò chuyện, Trần phu nhân kéo tay cô, cười nói một câu: “Thời tổng rất quan tâm đến cô đấy, cậu ấy còn hỏi tôi về những món ngọt mà cô thích nữa đó.”

Chu Lăng cười, cười nói: “Nếu xét theo vai vế thì hần còn phải tôi một tiếng mẹ đấy.”

Trần phu nhân nở nụ cười: “cô đừng lấy cái có đấy để trói buộc mình, phụ nữ tìm một người đàn ông yêu thương mình vẫn là quan trọng nhất.”

Chu Lăng nhún nhún vai: “cô cũng nói là tìm một người đàn ông yêu thương mình,” cô nhìn lướt qua người đàn ông quần áo chỉnh tề bên trong, “hần có thể yêu thương người khác hay không thì tôi không biết, nhưng về khoản lừa gạt người khác thì giỏi lắm đó.”

trên bàn ăn Chu Lăng có chút không yên lòng, không hiểu là do lời nói của Trần phu nhân khiến cho cô bản khoăn, hay là ngồi cùng bàn với Thời Tuấn khiến cô khó chịu, từ đầu tới cuối cô chẳng có khẩu vị gì cả, thừa dịp bọn họ trò chuyện, cô lên lời chiếc điện thoại di động ra, ở dưới bàn ăn gửi một tin nhắn cho Hường Nghi: [Chiếc xe của em lại để quên ở chỗ anh rồi.]

Bên kia rất nhanh đã nhắn lại, chỉ có một chữ duy nhất mà thôi: [Ủ]

Ngay cả dấu chấm câu cũng chẳng có.

Chu Lăng: [Vậy cứ để ở đó, dù sao nó cũng là một cái cơ tốt để anh hẹn gặp em]

Hường ca ca: [Được]

Đúng là cái đồ tiếc chữ như vàng..... Chu Lăng bĩu môi, đang muốn nhắn lại, Thời Tuấn ngồi cách cô một chỗ đã đưa tay về phía điện thoại của cô, Chu Lăng để máy sang bên cạnh, nhủ mày không vui nhìn sang. Thời Tuấn thu tay về, thần nhiên nói: “Chuyên tâm một chút.”

Lúc tiễn khách ra về là khoảng hai tiếng sau, sau khi đưa hai vợ chồng giám đốc Trần lên xe, Chu Lăng kéo lê tấm thân mệt mỏi trở về, đang muốn đi lên lầu, Thời Tuấn đã đi ra cửa lại lộn trở lại, mang theo hai cái hộp đồ ngọt đưa đến trước mặt cô, nhãn hiệu trên cái hộp đúng là của nhà hàng mà cô thích nhất.

“Em thích ăn.....”

hắn chưa nói xong, Chu Lăng đã hất xì một cái, vẫy tay cho có lệ: “đi về đi.”

cô tựa lên chiếc lan can chạm trổ hoa văn oán trách mấy câu, rồi nhấc tay lên gỡ cây trâm trên đầu xuống, lắc đầu, mái tóc dài dưới ngọn đèn ảm áp tràn ngập ánh sáng.

Tay của Thôi Tuấn vẫn đang giơ lên giữa không trung, nhìn cô vừa dùng cây trâm đùa nghịch lộn tóc, vừa cúi đầu nhìn điện thoại, cũng không biết nhìn thấy cái gì mà gương mặt ừ ừ trong nháy mắt tiêu tán không thấy tăm hơi nữa, thay vào đó là một nét mặt rạng rỡ mà đã lâu lắm rồi hắn chưa nhìn thấy.

thật ra hắn có chuyện muốn bàn bạc với cô nhưng đột nhiên lại cảm thấy không cần thiết nữa.

Chu Lăng không hề hay biết một tí gì về sự biến hóa phức tạp trong nội tâm của người phía sau, cô chỉ lo cúi đầu nhìn tin nhắn nửa giờ sau đó của Hường Nghị gửi đến, ánh mắt mừng rỡ cong lên.

anh Hường: Lần sau còn tiếp tục không?

Dù thế nào đi chăng nữa thì một người đàn ông cô đơn gối chiếc cũng hay bị mất ngủ lắm. Chu Lăng rút cuộc cũng chờ được cơ hội này, ngón tay lướt trên bàn phím, cô mở cửa trong bụng gửi cho anh một chữ: [không]

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: [Vô kịch nhỏ]

Hường Nghị: Lần sau còn tiếp tục không?

Chu Lăng: không

Hường Nghị: Em nghĩ kĩ chưa?

Chu Lăng: Muốn

Chu Lăng: Hỏi

Chu Lăng: Trục

Chu Lăng: Tiếp

Chu Lăng: Cơ [phải xem xét đã ๐v๐]

Bạn đang đọc truyện *Sự Quyến Rũ Nam Tính* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17

Editor: Mộc Di

Hường Nghị đúc kết ra được một quy luật, mỗi lần Chu Lăng rời đi từ chỗ anh, một thời gian sau sẽ quên sạch anh luôn, không liên lạc gì. Cùng cảnh ngộ với anh còn có con xe nhỏ màu vàng cát đang đậu ở kia.

Cái kết luận này sau khi cô rời đi được ba ngày mới ngẫm ra được, mawch dù đã đỡ hơn mấy lần trước, nhưng đối với anh mà nói thời gian ấy cứ dài đằng đẵng.

Tâm tình của anh càng phức tạp hơn khi phát hiện ra rằng — cái thằng em họ của anh và cô ấy còn giữ liên lạc với nhau đến tận bây giờ, hừ.

Tiền Gia Tô vừa kiểm ra tiền được vài ngày đã nhanh chóng lên taobao sắm một bộ quần áo và phụ kiện mới, hoan hỉ khoe với Hường Nghị sẽ được chị Lăng dẫn đi xem trình diễn thời trang!

Trình diễn thời trang!

Nơi tụ tập toàn ngôi sao!

Vốn được biết đến là một bà chủ giàu có, tuổi trẻ, nhan sắc, dáng người đều có hết, tuy Chu Lăng không chạy theo mốt, nhưng các loại kiểu dáng mới trước khi đưa ra thị trường đều được dâng lên trên tay cô để cô chọn lựa, các nhãn hiệu cũng hay mời cô đến dự.

Song Chu Lăng có đi hay không đều dựa theo tâm trạng của cô, mấy năm trước còn có chút hứng thú, gần đây cô càng ngày càng cảm thấy chán

ngán, đã hơn một năm nay cô không đến tham dự mấy sự kiện như thế nữa, hôm nay cô đến đây, là vì có ngôi sao mà cô yêu thích Lục Gia Hòa, về điểm này người tổ chức sự kiện đã cố ý nhấn mạnh để mời cô tới.

Chỗ này có rất nhiều ngôi sao nữ, Chu Lăng chẳng thèm thi đua nhan sắc làm gì, cô chỉ mặc một bộ trang phục màu trắng, bên ngoài khoác một chiếc áo khoác, đơn giản mà lại phong cách.

cô đến vì Lục Gia Hòa, vì thế nên cô chỉ chăm chú ngắm thần tượng của mình.

Tiền Gia Tô là lần đầu tiên đến đây, cậu không thể nào kiềm chế sự kích động của mình, nhất là khi nhìn thấy sự xuất hiện của ngôi sao nữ mà cậu thích, giống như có ánh sáng trắng lấp lánh hiện ra. Cũng là một fan hâm mộ, những Chu Lăng bình tĩnh hơn nhiều, cố ý thừa dịp người đại diện của Lục Gia Hòa không có ở nơi này cô đi đến chụp ảnh chung, lấy thân phận là một fan hâm mộ -- người này vốn nổi danh về sự thẳng thắn, không để anh ta hiểu lầm là cô đang dụng quy tắc ngầm là được.

Quả nhiên Chu Lăng chọn đúng thời cơ, hình như tâm trạng của Lục Gia Hòa đang rất tốt, vui vẻ chụp một tấm ảnh chung với cô, hơn nữa còn vô cùng hứng thú với Tiền Gia Tô đang chụp ảnh cho bọn họ.

“Tôi đã nghe qua về cậu, quả thật là cậu rất giống tôi đó.” Lục Gia Hòa thích thú đánh giá Tiền Gia Tô -- ngũ quan giống anh ta đến bảy phần, chỉ là gầy hơn nhiều so với anh ta. Sau đó Lục Gia Hòa hỏi thẳng cậu, “Cậu phẫu thuật thẩm mỹ à?”

“Hoàn toàn tự nhiên,” Về mặt Tiền Gia Tô kiêu ngạo, “Ngũ quan này thì làm gì có cái bệnh viện nào có thể phẫu thuật được chứ!”

Lục Gia Hòa cũng cho là đúng gât đầu.

Cái vụ “Song bào thai” không thể hiểu rõ hoàn toàn được, Chu Lăng cũng không để ý lắm. Giống hệt với một ngôi sao đang được nhiều người hâm mộ khiến tâm trạng Tiền Gia Tô vô cùng tuyệt vời, đi đến đâu cũng ngẩng cao đầu ưỡn ngực, sau đó bỗng nhiên nhớ tới cái gì đó, nhắc nhở cô: “Chị đang ảnh chia sẻ với bạn bè chưa đó, đừng để cho anh họ em nhìn thấy nhá.”

cô đăng ảnh lên rồi. Chu Lăng thờ ơ nhường mày: “anh ấy nhìn thấy thì làm sao?”

“anh họ sẽ ghen đó.” Tiền Gia Tô thốt ra.

Chu Lăng dừng chân, sự mập mờ giữa cô và Hường Nghị đến Tiền Gia Tô cũng nhìn ra được sao?

Tiền Gia Tô còn đang lẩm bẩm nói: “anh họ hẹp hòi lắm, chị không biết đâu, chỉ bởi vì chị quan tâm tới em hơn anh ấy mà mỗi ngày anh ấy đều châm chọc khiêu khích em đấy.”

Chu Lăng xì một tiếng vui vẻ: “Chị quan tâm tới em hơn anh ấy ư?”

“Có mà.” Về mặt Tiền Gia Tô thành thật mà kiên định, tặng quà cho cậu nhiều hơn so với anh họ, lại thường xuyên dẫn cậu đi ăn, đi chơi, quả thật quan tâm tới cậu nhiều hơn hẳn ông anh họ kia.

“Như vậy sao.” Chu Lăng hơi dăm chiêu rồi gật đầu, xem cô thật sự chưa quan tâm tới anh ấy nhiều lắm thì phải.

Ông anh họ hẹp hòi lại có máu ghen trong người đang xem hình ảnh mới nhất mà Chu Lăng chia sẻ với bạn bè, bức ảnh chụp trong khung cảnh trình diễn thời trang, cô chỉ mặc một bộ trang phục đơn giản, tuy vậy vẫn cực kỳ đẹp mắt, nhưng hình như cô vui hơn mọi khi thì phải.

Người đàn ông bên cạnh cô anh có biết, là Thiên Vương mới nổi – người rất giống với Tiền Hâm, bộ dạng rất đẹp trai, dáng người khá cao, phù hợp với tiêu chuẩn của cô ấy. không thể không thừa nhận, mặc dù ngũ quan rất giống, nhưng thần thái kia thì thẳng thớm Tiền Hâm không thể bì được.

Trai xinh gái đẹp đứng cạnh nhau trông cực kỳ bắt mắt, một người hiền ngang, một người nở nụ cười ngọt ngào.

Hường Nghị thoát ra, tầm mắt lại nhìn về hàng chữ nhỏ bên trên:

- - Niềm ao ước bấy lâu nay đã thành hiện thực √[đáng yêu]

Sinh nhật năm nay của Đinh Y Y vừa khéo là lúc tiết trời chuyển lạnh, cũng thật không khéo cũng là dịp tập đoàn Đại Nguyên họp cổ đông. Chu Lăng ngồi trong phòng hội nghị sang choang, ánh mắt nhìn về phía bên ngoài cửa sổ.

Dự báo nói tuyết sẽ rơi, nhưng đến bây giờ chẳng thấy bóng dáng đâu cả.

Hai bên trái phải là chiếc bàn dài màu nâu sẫm, toàn là một đám đàn ông lớn tuổi mập mập đầu tóc hoa râm, trong đó chỉ có duy nhất một người đàn ông trẻ tuổi đẹp trai đang ngồi bên tay phải cô, Chu Lăng quét mắt một vòng -- vẫn là ngắm nhìn phía bên ngoài cửa sổ là tốt hơn hết.

5h45’.

Chu Lăng đã ngồi lì ở đây hơn ba tiếng đồng hồ, cái công việc nhàm chán này lặp đi lặp lại mỗi năm chẳng mới mẻ gì sất.

Giữ chức vụ chủ tịch của tập đoàn Đại Nguyên, ngoài việc thỉnh thoảng cô phải phê duyệt một số quyết sách trọng đại ra, thì phần nhiều cô chỉ

là một biểu tượng may mắn ngồi đây cho có mặt là xong. Cái cuộc họp này, cứ bảo trợ lý đưa bản thảo, cô sẽ xem lại sau.

Vất vả lắm mới được tan họp, Chu Lăng thờ một hơi dài nhẹ nhõm, đứng lên đầu tiên, mở cửa đi ra ngoài. Thời Tuấn đang nói chuyện cùng vài vị cổ đông gọi cô lại: “Chờ một chút, anh có chuyện muốn nói với em.”

Chu Lăng nhìn thoáng qua cái đồng hồ, không để ý tới hân, đi thẳng.

Trợ lý đã mang những thứ cô cần để ở trong văn phòng, thời gian quá cấp bách, Chu Lăng chỉ kịp chải một kiểu tóc đơn giản, thay bộ lễ phục đã đặt trước – một chiếc váy dài kiểu đuôi cá, màu đỏ rượu, cực kỳ xinh đẹp; Thay xong trang phục, cô cài một chiếc cặp tóc khảm kim cương lên trên đầu.

Sinh nhật lần thứ ba mươi – cái độ tuổi mà Đinh Y Y chẳng hề muốn thừa nhận một chút nào, vậy mà chồng cô ấy vẫn đánh trống khua chiêng tổ chức một bữa tiệc sinh nhật, mời rất nhiều bạn bè và tầng lớp thượng lưu tham gia.

Lúc Chu Lăng đến nhà Đinh Y Y đã hơn bảy giờ, mấy chị em tốt đã đến đông đủ, chủ nhà đang đứng tiếp đón. Chu Lăng vào cửa, cởi chiếc áo khoác bên ngoài ra, rồi đi lên lầu tìm cô bạn thân.

Đinh Y Y nhìn người đối diện trong gương, tức giận cầm lấy thoi son môi chỉ vào cô: “Cậu là đồ đáng ghét, hôm nay là sinh nhật tớ đấy, cậu ăn mặc như thế sẽ cướp đi hết sự nổi bật của tớ đó! Nhìn viên kim cương trên đầu cậu đi, chộc mù mắt tớ rồi!”

“Đẹp không?” Chu Lăng đắc ý tào đả, trêu ghẹo Đinh Y Y ngay đang tức giận đùng đùng. Đùa một lúc xong cô gỡ nó xuống, rồi cài lên tóc cô ấy, “Tặng cậu đó.”

“yêu cậu nhất trên đời!” Đinh Y Y trong nháy mắt đã thay đổi sắc mặt, chỉnh lại chiếc cặp tóc trên đầu, chia sẻ một tin tức cực kỳ quan trọng với cô, “Tớ mời anh họ Hương họ cậu đấy, phòng cho khách đã chuẩn bị xong rồi, giường cực lớn vô cùng ấm áp lãng mạn cho những đôi tình nhân, đầy đủ đồ bảo hộ, chắc chắn sẽ khiến hai người vừa lòng~”

Chu Lăng đang ngồi trên salon thiếu chút nữa bị trật thất lưng: “..... Tớ vô cùng đội ơn cậu.”

Lúc hai người cùng nhau xuống lầu, khách mời đã đến khá đông đủ, nhân vật chính vừa xuất hiện đã bị một đám chị em tốt vây quanh, Chu Lăng thoát ra khỏi vòng vây, đi đến bàn tiệc lấy đồ ăn.

“Dì Chu.”

đang ăn hoa quả, sau lưng cô vang lên một giọng nói, Chu Lăng quay đầu – người gọi cô là Chung Phi vẫn đang học năm thứ hai tại trường quốc tế, mặc một bộ lễ phục màu hồng nhạt, trang điểm dễ thương, khuôn mặt vui vẻ tươi cười.

“không lễ phép gì cả,” Chu Lăng nói, “Gọi chị thôi.”

“Dì lớn tuổi rồi đừng giả bộ nữa, dì Chu ơi,” Nhị tiểu thư nhà họ Chung cười tươi, tiện tay chưa hỏi mà đã lấy luôn đĩa salad của Chu Lăng, “Dì ngang hàng với bố mẹ cháu, đương nhiên cháu phải gọi là dì rồi. Về sau anh Thời Tuấn sẽ đính hôn với chị gái cháu, mọi người sẽ là người một nhà, dì là trưởng bối của cháu còn gì nữa.”

Thời Tuấn sẽ đính hôn với đại tiểu thư nhà họ Chung ư? Chu Lăng ngẩn ra, hôm nay hân muốn nói với cô về chuyện này sao?

“Cho nên nhà họ Chung các cô cư xử với bậc trưởng bối như thế hả? Trở về học tập lễ nghi cho thật tốt đã, đừng xen vào chuyện của người lớn nữa.” cô cười nói nhẹ nhàng nhưng không thêm kiêng dè lấy thân phận là “Trường bối” lấy lại bát salad trong bàn tay bé nhỏ kia.

Nghĩ đến việc giữu võ dương oai của mình không thành công, nhị tiểu thư nhà họ Chung không vui, hậm hực bỏ lại một câu: “Bố mẹ tôi sẽ đến tìm dì bàn chuyện đính hôn, hy vọng đến lúc đó dì còn cười được.” Sau đó kiêu ngạo hất cằm mà đi.

Chu Lăng cười tươi, tại sao cô lại không cười được hả, môn đăng hộ đối như thế, tốt quá đi chứ.

Nhị tiểu thư nhà họ Chung nhị tiểu thư đi rồi, nữ chủ nhân nhìn thấy tình hình vừa rồi vội chạy tới, kéo Chu Lăng sang một bên hỏi: “Con nhóc kia nói gì với cậu thế -- cũng không biết đi theo ai đến đây, mình không hề mời người nhà họ Chung mà.”

“Cũng không có gì, gọi mình là dì, trẻ con bây giờ không được dạy dỗ từ tế gì cả.” Chu Lăng hiển nhiên cực kỳ để ý với tiếng dì kia, hừ, đặt bát salad trên tay xuống, cầm lấy ly sâm banh lên.

“Thời Tuấn và đại tiểu thư nhà họ Chung sắp đính hôn, cậu biết chưa?” Chu Lăng nhìn nhị tiểu thư nhà họ Chung đang chạy loăng quăng bên kia, chậm rãi hỏi.

“thật hay giả thế?” Đinh Y Y thiếu chút nữa hét lên, ý thức được mình đang quá kích động, vội vàng đè thấp giọng nói, vui sướng khi người khác gặp họa nói, “Hai con người tòi tẹt ở chung một chỗ với nhau, chắc..... Vậy thì cậu sắp được giải thoát rồi, chúc mừng chúc mừng.”

Chu Lăng chậm rãi gật đầu với cô ấy: “Ăn mừng nào.”

Hướng Nghi và Tiền Gia Tô kẹt xe nên đến muộn một lúc, trước tiên gửi lời chúc đến Đinh Y Y rồi tặng cô ấy một món quà nho nhỏ.

Đình Y Y cười tủm tỉm nhìn Tiền Gia Tô rồi khen ngợi: “Hôm nay trông cậu đẹp trai nhì.” Cậu mặc một chiếc áo khoác màu nâu nhạt, trông chừng chặc hơn hẳn.

Tiền Gia Tô cười toe toét lộ ra hàm răng trắng bóng.

Hướng Nghị ở phía sau đương nhiên chỉ chúc mừng qua loa, vừa bước vào thì ánh mắt của anh đã quét trọn một vòng. Đình Y Y biết anh đang tìm ai, cô cười trộm, chỉ chỉ vườn hoa phải bên ngoài.

“Cám ơn.” Hướng Nghị cũng chẳng thèm che giấu mục đích của mình, mặc kệ thằng em họ mà đi đến phía vườn hoa.

Tiền Gia Tô tức giận gờn ngón giữa lên, đúng là cái đồ không có nhân tính, chẳng ra đáng anh họ gì cả!

“Xin hỏi.....” Nhị tiểu thư nhà họ Chung không biết đến đây từ lúc nào, đôi mắt sáng rực như hổ đói nhìn chăm chăm vào gương mặt Tiền Gia Tô, mê muội ngăm nhìn. “anh là Lục Gia Hòa ư?”

Hai người đến lúc này mới để ý đến cô gái mặc váy hồng, Tiền Gia Tô luôn luôn làm bộ dạng lạnh lùng với người không quen, nghe vậy cậu liền lạnh mặt, cực kỳ nghiêm túc trả lời: “cô nhận nhầm người rồi.”

Đình Y Y cười liếc mắt nhìn cô ta, “Mắt kém quá đi mắt, học dốt bây giờ cũng bị cận thị ư?” Đứng gần như thế còn nhận nhầm, vừa nhìn qua đã biết không phải là fan ruột rồi.

Chu Lăng ngồi trên chiếc xích đu trong vườn hoa, bắt chéo chân đung đưa.

Bên ngoài vẫn rất lạnh, uống mấy ly rượu cũng không chịu đựng được lâu, cô đang định chống đỡ thêm hai phút nữa rồi quay lại, một bóng dáng màu đen men theo ánh sáng tiến lại đây.

Trong vườn hoa hơi tối, nhưng Chu Lăng vẫn nhận ra người đang tới; Hướng Nghị cũng chỉ cần liếc mắt một cái đã tìm thấy cô, lập tức đi về phải bên này.

Ánh sáng hui hắt bên cạnh miễn cưỡng lắm mới nhìn thấy dáng vẻ của anh, đuôi lông mày Chu Lăng nhwusong cao, cô huyết sáo – hôm nay anh mặc một chiếc áo khoác màu đen, bên trong là một chiếc áo sownmi màu trắng, phong cách trang trọng hơn nhiều, khác biệt hoàn toàn so với ngày thường, đẹp trai ngời ngời đến nỗi khiến cho người khác không thể dời mắt đi được.

anh bước vào chỗ tối tăm, che khuất hết ánh sáng sau lưng, thân hình cao ráo kiên cường, bước đi thong dong, khí thế mạnh mẽ.

Bạn đang đọc truyện *Sự Quyến Rũ Nam Tính* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 18

Editor: Mộc Di

đã là cuối tháng 11, nhiệt độ ban đêm gần 0°C, tuyết đầu mùa năm nay sắp buông xuống rồi. Nhưng khi Hướng Nghị xuyên qua con đường mòn mờ tối, đi hướng về phía cái xích đu kia, bỗng nhiên có chút hoài nghi có phải đã nhầm mùa rồi hay không.

Chu Lăng mặc một chiếc váy đỏ ngồi ở đó, xung quanh là nhiều loại hoa mà anh không biết hết tên, rồi lạnh như vậy mà những bông hoa đó vẫn kiên cường nở rực rỡ, ngọn đèn màu vàng rọi xuống bên dưới, thiết kế tỉ mỉ lại có góc độ, phản chiếu một thế giới ánh sáng nhu hòa, giống như đang ở trong một mùa xuân ấm áp đầy rực rỡ.

Hướng Nghị đi đến trước mặt cô, chưa lên tiếng, lông mày đã nhíu chặt, anh cời áo khoác ném cho cô rồi nói: “Mặc vào.”

Người phụ nữ này, chỉ vì làm đẹp mà sức khỏe cũng chẳng thèm để ý.

“anh họ hung dữ quá đi mắt.” Chu Lăng cười rồi đưa tay nhận lấy chiếc áo khoác vừa dày vừa nặng, còn nhận ra rằng quen biết Hương Nghị đã lâu, hình như cô đã bắt đầu có khuynh hướng M rồi, bị anh trách mắng như vậy, còn ngốc nghếch cảm thấy rất vui, ngữ điệu không kiên nhẫn lại tràn đầy quan tâm này thật thích biết bao.

cô đứng lên, khoác áo lên trên vai, hai tay áo dài còn thừa một đoạn lớn, sau đó kéo vạt áo lên, lập tức được bao trùm bởi sự ấm áp.

trên áo khoác của anh còn có hơi ấm sót lại, cũng dễ dàng nhận ra được, nó thuộc về hơi thở của anh.

- - Hai người ngồi trên một chiếc ghế, cũng không quá rộng, Hướng Nghị ngồi xuống đã chiếm hơn một nửa diện tích, Chu Lăng ngồi xuống cũng không thể không sát lại gần anh.

một chút cô cũng không muốn lùi ra xa, bởi vì trên người của anh thật sự rất ấm áp!

Chu Lăng rút cổ lại, nghịch ngợm nghịch, người đàn ông này quá tuyệt, như vậy có khả năng trên giường chắc chắn sẽ mệt chết đi được, mùa đông sẽ phau phau làm ớn trong chăn, chắc chắn cái đó sẽ rất lớn.

cô theo bản năng lại co rúc vào người anh, nhiệt độ nóng như lò lửa. Đôi mắt của Hường Nghị lướt qua cô rồi giao nhau, không hề chớp mắt.

“anh thay đổi phong cách rồi à?” Chu Lăng nghiêng đầu nhìn anh, vẻ mặt thích thú hỏi. Phong cách lịch lãm này chẳng giống anh chút nào, chắc chắn là có sự nhúng tay của Tam Kim.

“Bình thường trông anh rất quê mùa sao?” Đối với vấn đề này Hường Nghị cũng không quá để ý.

Chu Lăng cười hi hi gật đầu: “Hơi quê nhưng man lắm”

Lần đầu tiên anh được nghe sự nhận xét như vậy, Hường Nghị nở nụ cười, hỏi cô: “Lạnh như vậy không sợ bên trong đội ra ngoài làm cái gì thế?”

“Em đi ra hít thở không khí, suy nghĩ về đời người.” trên người đã ấm rồi, những đôi chân bắt đầu cảm nhận được sự lạnh giá, Chu Lăng giẫm nhẹ chân, rồi hỏi lại “Còn anh, cũng ra đây để tìm em à?”

Hường Nghị ừ một tiếng, chân đứng đưa một chút, chiếc xích đu lại đu đưa.

“Tìm em để làm gì hả?” Chu Lăng chớp mắt, có ý trêu chọc hỏi, “Tiếp tục chuyện làm trước ư?”

Hường Nghị nghiêng đầu nhìn cô: “Em muốn tiếp tục ở chỗ này à?”

“.....” Vấn đề này bị bắn trở lại cho cô, Chu Lăng như bị chọc trúng huyết cườ, cười khanh khách không ngừng. Hường Nghị bắt đầu đi, gờ tay lên vuốt nhẹ tóc cô. một lúc sau cô mới ngừng lại, hai mắt long lanh nhìn anh, nét cười trong đáy mắt vẫn chưa tan hết.

“anh dám không?” cô nhướn mày, trong nụ cười cất giấu một chút khiêu khích. Đây là vườn hoa của chủ nhà, thỉnh thoảng sẽ có người lui tới.

“không dám,” Hường Nghị trả lời lưu loát, không phải vì lo sợ, mà lý do là: “Lúc về em bị cảm lạnh anh lại phải mang thuốc nấu cháo cho em.”

nói thật ra, lần trước Hường Nghị mang thuốc đến là ngoài dự đoán của cô. Chu Lăng cảm động nghiêng đầu dựa vào vai anh.

“anh rất tốt.” cô nói.

“Em định tặng anh cravat nữa à?” Hường Nghị rũ mắt xuống, chỉ có thể nhìn mái tóc dài đen bóng, hơi thở đều tràn ngập mùi hương của cô. anh không thích mùi nước hoa, những mùi hương ấy lưu trên người cô lại khiến anh cảm thấy thoải mái, cả người đều dễ chịu.

anh muốn hút một điếu thuốc, sờ xuống túi quần mới phát hiện không mang theo. đành phải bỏ qua rồi hít sâu một hơi, đề ý nghĩ kia xuống.

Hôm nay Chu Lăng cười nhiều hơn mọi ngày, lại càng vui hơn, “anh được nhận nhiều caravat lắm à, miễn cảm quá đấy?—Ồi lạnh quá đi mất!”

một trận gió lạnh thổi qua, cô vội vàng lấy tay chà xát bàn chân đang run rẩy.

Động tác hơi mạnh, Hường Nghị cũng cúi đầu nhìn sang, lúc này mới phát hiện đôi chân đang run rẩy vì lạnh kia. anh nhéo chặt lông mày, đứng dậy nói: “Vào trong thôi.”

“Ngồi thêm một lúc nữa đi.” Chu Lăng túm lấy tay anh, ánh mắt tha thiết.

Hường Nghị nhìn cô một lát, đành phải thỏa hiệp, bắt đầu đi thở dài, cúi người cầm lấy bàn chân cô. Chu Lăng kinh ngạc mở to mắt nhìn anh, chỉ thấy anh đặt chân cô lên đùi anh, cõng đôi giày cô xuống, dùng bàn tay xoa chân cho cô.

Mấy năm nay sống to gió lớn gì cô đều từng trải qua, lúc này lại bị một động tác nho nhỏ khiến cho cô bất ngờ không kịp phòng bị. Ánh mắt từ khiếp sợ chuyển thành cảm động đến phức tạp không nói nên lời, cô há miệng thở dốc, lại chẳng biết nên nói gì.

Bàn chân sắp đông cứng vì lạnh được bàn tay ấm áp ôm lấy, trong nháy mắt dễ chịu hơn nhiều, nội tâm cô xúc động, cô không thể hình dung được tâm tình phức tạp của mình như thế nào.

Bàn chân được sưởi ấm là chuyện rất lâu trước kia, khi đó luôn là mẹ dịu dàng sưởi ấm bàn chân lạnh lẽo cho cô.

“..... anh thấy chưa, anh thật sự rất tốt.” Mãi lâu sau cô mới thốt ra được một câu.

Hường Nghị xoa nhẹ chân cho cô, nghe thấy thế không đầu không đuôi nói một câu: “Hai cái caravat, đều là em tặng.”

- - Câu nói này là trả lời câu hỏi trước của cô.

Chu Lăng lại bị chọc cười: “Nếu anh không muốn caravat, em tặng anh cái khác nhé?”

cô nói xong, liền dịch người về phía anh, rồi ngồi lên trên đùi Hường Nghị. Tư thế như vậy khiến hai người đối mặt với nhau, co nghiêng người, tiến tới trước mặt anh, lại dừng lại.

Đôi môi đỏ hồng mềm mại gần trong gang tấc, Hường Nghị chủ động hôn cô.

Phía trên là ánh trăng sáng dưới mặt đất là trăm nghìn bông hoa rực rỡ, tình cảm nhanh chóng mà mãnh liệt, Chu Lăng nhắm mắt đắm chìm trong nụ hôn tuyệt vời ấy, thân thể dần dần nóng lên, xen lẫn mạch nước ngầm sắp bùng nổ.

Chỉ nụ hôn thôi không đủ, cô ôm lấy cả vai Hường Nghị, vừa hôn anh say đắm, vừa kéo chiếc váy muốn sát lại gần anh hơn. Nhưng chiếc váy đuôi cá này thiết kế quá cứng nhắc, không thể tách bấp đùi ra được, cô cố gắng đến mấy cũng không thành công, lại bắt đầu ảo não vì mình chọn trang phục quá sai lầm.

Cảm thấy chiếc váy này quá vướng bận còn có Hường Nghị, anh muốn vuốt ve cô, nhưng không thể thực hiện được, cảm xúc bị ảnh hưởng, vén làn váy cũng chỉ đụng đến cẳng chân cô.

Quả thực không thể nào xuống tay.

“Em chọn cái váy gì thế này.....” Đấu tranh lại bị thất bại, Hường Nghị buông Chu Lăng ra, hơi có chút ghét bỏ nói.

Chu Lăng nhất thời lại vui vẻ, liếm đôi môi vừa đỏ vừa sưng, cảm lấy đôi bàn tay của Hường Nghị, nằm lên vai anh, rồi cười tủm tỉm. Cái người gấp đến nỗi suýt chút nữa xé váy không phải là cô đâu.

Hường Nghị để cho cô cười thoải mái, lòng tràn đầy bất đắc dĩ.

Cười đủ rồi, Chu Lăng đi giày vào, nháy mắt nhìn anh: “đi!”

“Chờ một lát đã.” Hường Nghị nghĩ cô phải đi về, nhưng thân thể anh còn chưa hồi phục, liền ngồi không nhúc nhích. Tình huống đặc biệt này rất cần một liều thuốc.

“đi thôi đi thôi!” Chu Lăng cảm lấy tay anh, cảm giác lạnh buốt đã sớm biến mất thay vào đó cả người cô đều sôi trào, hưng phấn lôi Hường Nghị dậy.

Trong phòng khách ánh đèn rực rỡ, bữa tiệc sinh nhật đang đến lúc cao trào nhất. Chiếc bánh ngọt nhiều tầng được mang ra, chủ nhân chính đang cài chiếc cặp tóc đính kim cương đang đứng ở vị trí trung tâm, trên mặt tràn đầy hạnh phúc, giống như một vị nữ hoàng đầy quyền lực.

Tiền Gia Tô thành công trong việc giao tiếp với giới thượng lưu cũng vui vẻ đi đến nhìn cái bánh ngọt nhiều tầng ấy, sau đó cực kỳ ngoan ngoãn nhớ đến ông anh họ của cậu, vội vàng nhìn ra phía vườn hoa xem xét tình hình.

Hai người kia đang làm gì thế nhỉ, ở bên ngoài lâu như vậy rồi sao vẫn chưa quay lại?

“Em đi gọi bọn họ nhé.”

Cậu vừa đứng lên, đã bị Đinh Y Y kéo trở về: “Đừng lán phí hai người họ, đi cắt bánh ngọt với chị đi.”

Giờ phút này hai con người khiến Tiền Gia Tô nhớ thương đã lên lút chuẩn đi mất, Chu Lăng quen thuộc lối đi nhà Đinh Y Y, nắm tay Hường Nghị đi thẳng ra phía cửa chính, ngồi trên xe của mình, hưng phấn chỉ huy tài xế: “Lái xe đi!”

Tài xế đang muốn bật đèn, bị Chu Lăng quát một tiếng: “không cần bật!”

Mặc dù rất tò mò vì cô chủ dẫn theo một người đàn ông, nhưng tài xế không có can đảm nhiều chuyện, cung kính lên tiếng, khởi động xe rồi rời đi.

Khác với sự cẩn thận lúc trước, phía sau xe đã bắt đầu trình diễn khung cảnh nóng bỏng

Xe vừa nổ máy, Chu Lăng đã nghiêng người sang hôn Hường Nghị, một bàn tay vịn lấy cổ anh, một bàn tay khác linh hoạt sờ soạng vào bên trong chiếc áo sơ mi mà lúc trước cô đã cài gần hết khuy trong vườn hoa.

Hường Nghị hưởng sự chủ động của cô, tùy ý để cô đốt lửa trên người mình, nhưng hơi thở càng ngày càng nặng hơn, bàn tay nắm lấy chiếc eo cô cũng chặt thêm, trong lòng bàn tay là sự nóng bỏng.

Chu Lăng lại leo lên người anh, bàn tay Hường Nghị chậm rãi cởi khóa, áo khoác và chiếc váy lộ ra một khe hở, dọc theo khóa kéo một đường hướng thẳng lên phía trên.

Tâm lý của tài xế quả thật quá ổn định, phía sau không ngừng truyền đến tiếng động ái muội khiến người ta mặt đỏ tai hồng, mà tài xế có thể không để ý mà lái xe thẳng về biệt thự.

Xe tiến vào trong sân, dừng lại trước cửa, hai người phía sau còn đang quấn chặt lấy nhau, dường như không để ý đến mọi thứ bên ngoài. Tài xế ngưng ngưng chờ đợi một lát, sau đó đành phải can đảm lên tiếng nhắc nhở: “cô chủ, đến nhà rồi.”

Lúc này Chu Lăng mới ý thức được xe đã dừng lại cả buổi, cô thoáng lùi ra phía sau, dùng sức đẩy cái lưới đang quấn quít kia ra, ổn định hơi thở, rồi nói: "Chú vào nhà trước đi"

Tài xế lập tức vâng lời xuống xe, ánh mắt lơ đãng đảo qua, nhất thời nhìn thấy cảnh tượng nóng bỏng ấy, vội vàng chạy nhanh ra xa.

Bạn đang đọc truyện *Sự Quyến Rũ Nam Tính* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 19

Edit: Michellevn

Tối mờ đến độ như không nhìn rõ người trong xe, Chu Lăng vòng tay ra sau lưng cố gắng mấy lần, không làm được, thế là tức giận đẩy vai Hường Nghị một cái, "Kéo trả lại cho em!"

Dây khóa vấy sau lưng của cô đã bị thằng cha không dẫn nổi này kéo mở ra rồi, ý cô áo khoác che chắn muốn làm gì thì làm.

đã được hưởng thụ phúc lợi đương nhiên phải phụ trách khắc phục hậu quả, lúc này tâm tình Hường Nghị thực không tệ, nghe vậy rất thuận theo mà lấy tay luồn vào sau lưng cô, lần mò kéo dây khóa lên, không nhân cơ hội chấm dứt thêm nữa.

anh kéo xong rút tay lại, chỉ vào mình, quần áo bên trong gần như đã hở ra hết, "Tôi phiền em"

Chu Lăng cúi đầu liền thấy anh áo quần tán loạn, nhất thời lại bắt đầu một trận vui vẻ. Hường Nghị cũng cười, may mắn là đã dừng xe, trường hợp nếu không dừng thì một khi xảy ra là không thể ngăn lại. Chu Lăng từng nút từng nút cài lại cho anh xong, lúc này mới từ trên đùi anh xuống.

So với cảnh náo nhiệt khác thường ở nhà Đinh Y Y, nhà mình lại hết sức yên tĩnh, mọi khi Chu Lăng chắc chắn sẽ chê quá quanh quệ, hôm nay ngược lại hài lòng vô cùng. Xuống xe, một tay xách làn váy, một tay kéo Hường Nghị vào cửa.

"Sao em gấp vậy chứ?" Hường Nghị còn đang ở phía sau cười cô.

Chu Lăng quay đầu lườm anh một cái, tầm mắt cố ý chăm chú nhìn về thân dưới của anh vừa nãy còn phản ứng kịch liệt, cũng không biết ai kia gấp hơn.

"Thế nào mà trở về sớm vậy, ăn cơm gì chưa?" Di Thu vẫn chưa đi nghỉ, trông thấy Chu Lăng kéo một người đàn ông xa lạ, ngăn người ra.

Chu Lăng khoát khoát tay: "Đi đi tắm rửa nghỉ ngơi đi, không cần để ý cháu."

Dứt lời thì kéo Hường Nghị lên lầu.

"cô chủ!" Di Thu ngược lại có phần sốt ruột mà gọi cô lại, "Thời tiên sinh....."

Lời nhắc mới nói ra được nửa, hai người Chu Lăng và Hường Nghị đã đứng ở chỗ rẽ cầu thang.

trên mấy bậc thang phía trên, Thời Tuấn cùng bộ tây trang tối màu vạm vỡ năm không thay đổi đã dừng bước lại, một tay dứt túi, một tay cầm một phần giấy tờ, ánh mắt sâu thẳm nhìn về bên này.

Lúc Chu Lăng nhìn thấy gương mặt kia của Thời Tuấn, mới giật mình phát giác, số lần gặp mặt của hai người gần đây hình như thật sự ít, có thể nhận thấy trạng thái cô vẫn luôn rất tốt đã nói lên điều đó. Suy cho cùng gặp mặt là đối chọi gay gắt, tuy rằng phần lớn thời gian đều là cô cố tình chọc Thời Tuấn nổi điên, tâm tình của mình cũng sẽ trở nên rất tồi tệ.

không biết có phải do ánh đèn âm áp quá hay không, khuôn mặt người chết kia của Thời Tuấn hiếm khi có được tia ôn hòa, nhưng ngay sau đó tầm mắt đảo qua cái áo đàn ông trên người cô, tiếp đó chạm đến người đàn ông phía sau cô, lập tức âm u lại.

Phía sau Chu Lăng, Hường Nghị lẳng lặng đối diện anh ta, nét mặt bình tĩnh.

Lần thứ hai gặp mặt, bầu không khí giữa hai người cũng không có gì cải thiện so với lần trước.

- -----Cuộc đối đầu không thể giải thích, như sự thù địch theo bản năng giữa giống đực.

Ý cười ngập tràn trong mắt Chu Lăng đã được thu lại, nhìn Thời Tuấn hỏi: "Sao anh lại đến nữa?" Có lẽ trước đó tâm trạng quá tốt, giọng điệu của cô vẫn còn được gọi là nhã nhặn, không có thiếu kiên nhẫn như bình thường.

"Lấy chút đồ." Thời Tuấn nói rõ.

Chu Lăng nhìn lướt qua cặp tài liệu trong tay anh ta, không lưu tâm.

đang muốn tiếp tục lên lầu, bỗng dừng nhớ đến cái gì, nghiêng người qua nhìn Hường Nghị, "À, tuy rằng lúc trước hai người đã từng gặp mặt, hôm nay chính thức giới thiệu một chút nhé," cô qua loa chỉ tay vào Thời Tuấn đang đứng bên kia, trịnh trọng nói : " Đây là con riêng của em "

Lời vừa nói ra, thì Hường Nghị trông thấy cặp lông mày của "Con riêng" nhăn tít lại, rõ ràng là không hề muốn tiếp nhận mối quan hệ này, hoặc là thừa nhận.

không biết có phải đã đoán ra từ trước, hay là năng lực tâm lý tiêu hóa quá mạnh, anh không tỏ ra bất ngờ, nhàn nhạt gật đầu gật đầu." Rất vui được gặp anh."

Từ trên gương mặt Chu Lăng, Thời Tuấn thu lại ánh mắt mờ mịt, liếc nhìn anh," Khách khí."

Màn giới thiệu này đã tiêu hết kiên nhẫn vốn có của Chu Lăng, việc đứng đắn hôm nay vẫn còn, những cái linh tinh khác để sau này có cơ hội sẽ nói sau. cô kéo Hường Nghị lên lầu, quăng lại một câu:" Lấy xong rồi thì đi đi, không tiễn."

Hai người đi qua bên cạnh, Thời Tuấn không nhìn theo, cũng không động đậy, một lát sau, cuối cùng không nhịn được quay đầu lại, đúng lúc nhìn thấy Chu Lăng kéo người đàn ông kia vào phòng, khoảnh khắc trước lúc cửa phòng khép lại, trong khe hở lộ ra sườn mặt của cô, cố ý dùng ánh mắt khiêu khích người đàn ông, về mặt mê mị quyến rũ người ta.

Vào giờ này, đưa một người đàn ông về nhà, vội vã chui vào phòng, chuyện gì sắp phát sinh đã rõ ràng rành.

anh ta xoay người đi xuống dưới, ngực như bị chẹn lại, không có cách nào tháo gỡ được. anh ta có phần suy nghĩ chằm chọc, hôm nay không phải sinh nhật chị em tốt của cô sao, lên giường cùng đàn ông lại quan trọng hơn tình cảm chị em sao.

Di Thu vẫn luôn thấp thỏm đứng trong phòng khách, nhìn thấy anh ta từng bước một bước xuống dưới, có hơi đau lòng mà mở miệng:" Thời tiên sinh, đã muộn vậy rồi còn muốn ra ngoài sao?"

Thời Tuấn liếc nhìn bà, khoe miệng kéo xuống tự giễu, không phải muốn ra ngoài, mà là chủ nhà hiện giờ không cho phép anh ta ở lại. Huống chi, nếu không đi ngay bây giờ, có thể anh ta sẽ không nhịn được mà làm ra một số việc quá giới hạn.

Thời Tuấn vẫn không nói gì, chỉ vỗ vỗ vai của bà, bước nhanh rời đi. Tới huyền quan kéo mở cửa, dừng lại một chút, vẫn cứ quay đầu lại bỏ sung một câu," Di chú ý sức khỏe, chăm sóc tốt cho cô ấy."

Di Thu lập tức rơi nước mắt, vội vàng quay lưng lại che mắt. Bà không hiểu người một nhà tốt như vậy, có sao lại biến thành cục diện ngày hôm nay.

Trong phòng ngủ lầu hai, Chu Lăng đã cởi áo khoác ngoài của nam ra, rót một ly nước tựa bên bàn uống, dù bận rộn vẫn ung dung mà nhìn Hường Nghị đang quan sát phòng của cô.

Đây là lần thứ hai anh đến tòa biệt thự này, cũng là lần thứ hai anh vào căn phòng này.

Bố trí bên trong cũng không có gì thay đổi, chân dung để trần thân trên của thiên vương giới ca sĩ vẫn để bên trên tủ nhỏ đầu giường của cô, cơ bắp sáng bóng như được thoa một lớp dầu, đặt song song bên cạnh là bức ảnh của chính cô.

Phòng rất lớn, trang hoàng lại hết sức đơn giản, ngoại trừ vật dụng cần thiết trong nhà, các loại gối ôm và đệm lót lông mịn, cũng không trang trí gì nhiều. Chiếc giường kia xem ra mềm mại vô cùng, lần trước hình ảnh cô đổ xuống suýt nữa này lên khiến Hường Nghị ấn tượng rất sâu sắc.

Đại khái là con mèo đã chui vào lồng có chấp cánh cũng khó mà chạy thoát, về đến nhà, rồi vào phòng, Chu Lăng ngược lại không gấp rút nữa, chậm chậm uống hết ly nước, mở tủ quần áo ra, từ trong một thùng áo ngủ kiểu dáng khác nhau cầm lấy một cái áo dài tay bình thường mặc ở nhà ---- chỉ có áo.

Hường Nghị nghe thấy âm thanh dây khóa kéo quay đầu lại, đúng lúc nhìn được chiếc váy đỏ có thể cản trở giao tiếp của con người một cách hiệu quả đang rơi từ trên người Chu Lăng xuống mất cá chân, cô đưa lưng về phía anh, dưới ánh sáng âm áp của đèn chùm phòng ngủ phơi bày ra mảng lớn da thịt trắng như ngọc, đường cong là lướt cân xứng, mỗi một chỗ đều đẹp đúng mức.

Tựa như không phát hiện ra tầm mắt nóng rực phía sau, cô giữ giữ tóc, vừa đi về hướng phòng tắm, vừa đưa tay lên quần tóc lại, đường cong duyên dáng của cơ thể càng trở nên nổi bật hơn.

Yết hầu Hường Nghị lẩn lộn, yên lặng dõi tầm mắt sang chỗ khác.

" Em tắm trước nhé." Chu Lăng vào phòng tắm rồi lại thò đầu ra, rói rõ với anh.

Hường Nghị không nhìn sang bên đó, trầm thấp đáp lại một tiếng.

anh càng trốn tránh, thì Chu Lăng ngược lại càng muốn trêu chọc anh, làm như cố ý trung cầu ý kiến mà hỏi:" Muốn tắm cùng nhau không?" Giọng nói phát ra lại chậm rãi khiêu khích và trêu đùa.

"Từ chối." Hường Nghị ngồi xuống ghế dài hoa văn trạm trổ phía cuối giường, vô cùng lạnh lùng mà đáp trả hai chữ.

Chu Lăng hừ một tiếng.

Căn cứ vào điệu bộ hận không thể xé nát nhau ra lúc ở vườn hoa, còn có lúc ở trong xe kia, vẻ gấp rút chỉ cần một chút nữa thôi là có thể làm trọn vẹn quá trình chăm sóc sức khỏe, Hường Nghị sao cũng không nghĩ tới, thời điểm thực sự cần làm, nhịp điệu của họ lại thông dong nhàn nhã như vậy.

anh nhàm chán ngồi ở cuối giường, đợi mãi Chu Lăng mới chậm rãi tắm rửa xong đi ra, chỉ mặc một chiếc áo màu hồng sâm banh khó khăn lắm mới dài đến ngang hông cùng với cặp chân trần, chất liệu tơ tằm, vô cùng trơn mịn, hình dạng xương bướm trên vai cũng hiện ra rõ ràng.

cô đứng ở đó sậy tóc, Hường Nghị hí mắt nhìn đi vào phòng tắm tắm rửa, tắm xong đi ra, không thấy người nữa.

Quần khăn tắm đi một vòng trong căn phòng rộng lớn như vậy, vẫn không thấy người, anh cầm khăn mặt đứng trước gương.

Lau tóc được một nửa, phía sau vang lên tiếng bước chân rón rén, anh không dừng động tác, cũng không quay đầu lại, vài giây sau, có một thứ mềm mại, trơn trượt dán sát vào lưng anh, một cánh tay trắng nhỏ chầm chậm lướt từ mạn sườn lần mò đến vuốt ve cơ bụng anh.

Nhẹ nhẹ vân vân xoay tròn khiêu khích.....

"Tắm xong rồi hả?" Giọng nói Chu Lăng từ phía sau truyền tới, trong mềm mại mang theo hai phần ướt át.

Hường Nghị ừm một tiếng, hỏi cô:" đi đâu vậy?"

anh bỏ khăn mặt xuống, đang định xoay người, bị Chu Lăng đẩy trở lại, bờ môi dán lên lưng anh, mở ra khếp vào tựa như lông chim quét qua làn da.

" anh đừng động." cô khẽ nói .

Hường Nghị phối hợp dừng lại, tư thế này chỉ có thể nhìn chính mình trong gương, đường cong cơ thể cường tráng cùng hình dáng cơ bắp rõ nét, tương phản trên làn da màu lúa mạch là cánh tay trắng như tuyết.

Hình ảnh đó phần nào đã gây lực sát thương, hơi thở anh nặng nề, nhưng hoàn toàn không có gì giảm bớt đi, tiếp theo thì thấy cánh tay kia đột nhiên hướng xuống dưới, gây mép khăn tắm ra, chiếc khăn tuột xuống.

Bạn đang đọc truyện *Sự Quyến Rũ Nam Tinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20

Edit: Michellevn

Hường Nghị tỉnh giấc không tỉnh là sớm, thức dậy đã hơn chín giờ, mặc dù đêm qua tiêu hao một lượng lớn tinh lực, nhu cầu cấp bách là một giấc ngủ đầy đủ mới bổ sung lại được, nhưng giường này mềm quá, anh ngủ không quen.

anh xoay xoay đầu, nằm ngủ bên phải anh là chủ nhân chiếc giường, đưa lưng lại với anh, gương mặt vui trong chăn. Xem ra cô đã mệt lắm rồi, ngủ say mê man. Hường Nghị trêu chọc cô một lúc cũng không tỉnh, cứ để cô tiếp tục nghỉ ngơi, còn mình thì mặc quần áo đi xuống lầu.

Tuy rằng Chu Lăng một tuần có khoảng năm ngày không ăn sáng, di Thu vẫn cứ mỗi ngày đều chuẩn bị đầu đó. Bà trông thấy Hường Nghị xuống lầu, khách khí mà cười cười:" Chào buổi sáng, ngài chờ một lát, tôi đi xới cơm."

" Để tự tôi làm đi." Hường Nghị không quen được người ta hầu hạ như vậy.

Di Thu xua xua tay:" Ngài ngồi, ngài ngồi đi ạ, để tôi làm là được rồi."

Hường Nghị không ép nữa, rất nhanh di Thu đã chuẩn bị xong một phần đồ ăn sáng bung lên, sau đó xoa xoa tay đứng bên cạnh, kính cẩn hỏi:" Ngài họ gì ạ?"

"Hường Nghị." anh nhìn nhìn di Thu thấy bà có hơi căng thẳng," không cần khách khí như vậy."

Di Thu cười cười, dùng một lúc nhìn nhìn trên lầu, hỏi:" cô chủ vẫn chưa dậy sao ạ?"

Hường Nghị ừm một tiếng:" Để cô ấy ngủ thêm một lúc đi."

Di Thu không nói gì thêm nữa, quay vào phòng bếp của bà, đến lúc Hường Nghị ăn sắp xong mới chui ra dọn dẹp, có phần thân thiết mà chỉ chỉ:" cô chủ

mà ngủ như vậy cũng phải đến trưa, nếu ngái buồn chán thì có thể xem ti vi."

"Con chó đâu rồi?" Hường Nghị không hứng thú gì xem ti vi, nhớ tới hai con chó lần trước đó.

"Ở phòng thú cưng đó, từ vườn hoa đi tới là có thể nhìn thấy." Di Thu có vẻ hơi kinh ngạc khi thấy anh biết hai con chó nhỏ nhỏ kia, "Ngài đã nhìn thấy chúng nó rồi sao?"

Hường Nghị ừ một tiếng.

"Căn nhà lớn như vậy lại chỉ có một mình cô chủ, may mà còn có con chó ở bên cô ấy, cũng không quanh quẩn lắm. Chỉ là Nhị Ngốc ồn ào vô cùng, cô chủ nuôi nó ở cùng trong nhà, toàn bộ đồ gia dụng bị nó gặm hỏng hết." Nhắc tới hai con chó lời của Di Thu có phần thân thiết, "Tiểu Mỹ ngoan lắm, năm ngoái lúc sinh nhật cô chủ, Thòi tiền sinh tặng cho cô ấy, vô cùng nghe lời, có đôi khi còn có thể trông coi được Nhị Ngốc."

Lời này của bà có thể là vô tâm, nhưng quả thật đã thành công trong việc đảo ngược thứ hạng của nhị ngốc và tiểu mỹ xinh đẹp trong lòng Hường Nghị.

Vật nhỏ đáng yêu như vậy thế mà lại là do vị Thòi mặt đen kia đưa tới.....Chắc.

Giấc ngủ này của Chu Lăng thật sự sâu, lúc tỉnh giấc cũng là một cơn đau mỗi chân và xương sống thắt lưng, vừa hơi cử động, liền bị một trận tê mỏi làm cho không nhận được khê rên rì ra tiếng. Cảm giác này sao lại giống như hôm qua đã chạy marathon vậy nhỉ?

Khó khăn nhấc đầu ra khỏi chăn, làn mồ lạnh di động đang rung ở đầu giường qua, rồi lại nằm sắp trở về, nhắm mắt lại nhận cuộc gọi.

cô ư ử cất tiếng "Alô", bên kia im lặng mấy giây, truyền đến giọng nói có chút ngập ngừng của Tiền Gia Tô: "Chị Lăng hả?"

"Hả?" Chu Lăng nhắm mắt lại

"anh họ em có phải ở chỗ chị không ạ?" Tiền Gia Tô có chút xấu hổ hỏi. Tối hôm qua cậu uống nhiều, ngủ ở phòng khách nhà Đinh Y Y, vừa thức giấc đã lo lắng cho ông anh họ không đáng tin của mình, ai mà biết điện thoại di động ấy vậy mà tắt luôn.

Vấn đề này có vẻ hơi dư thừa, dù sao tối qua hai người cùng nhau biến mất, Tiền Gia Tô có chút lo quấy rầy đến chuyện tốt ủa hai người, dẫu sao dựa theo thể lực của anh họ nhà cậu, thức dậy vào buổi sáng e là không có vấn đề gì.

Nhưng cậu vẫn phải hỏi một chút, chưa xác nhận được sự an toàn của anh họ, cậu về nhà không biết ăn nói làm sao với bà ngoại.

"Ở chỗ tôi chứ đâu," Chu Lăng mắt nhắm tịt vươn tay sang bên cạnh sờ sờ --- trống không. cô lập tức mở mắt ra, "Ừa? không có."

Tiền Gia Tô mờ mịt: "Hả? Vậy rốt cuộc có ở hay không?"

Chu Lăng nhắc cơ thể bần rần ngồi dậy: "Tôi đi xem thế nào, chút nữa gọi lại cho cậu."

Cúp điện thoại, cô vỗ vỗ thắt lưng, chân trượt xuống, lộ ra thân trên lỏa lồ, bầu ngực, bả vai, sau lưng, tất cả đều là vết tích mờ ám xanh xanh hồng hồng. Chu Lăng xuống giường tìm bộ quần áo rộng rãi mặc vào, xỏ đôi dép lê đi xuống lầu, tìm kiếm người đàn ông bị nghi ngờ chơi xong liền bỏ chạy.

cô không nhìn thời gian, có điều chắc là đã sắp giữa trưa rồi, Di Thu vẫn luôn bận rộn trong phòng bếp. Chu Lăng dạo quanh phòng khách một lượt, đi vào hỏi bà: "Di Thu, đi có nhìn thấy Hường Nghị không?"

"Hường tiên sinh ở sân sau." Di Thu nhìn cô muốn nói gì đó lại thôi, cuối cùng chỉ nói, "Bên ngoài đã có tuyết rơi, cô mặc dày chút đi."

"Tuyết rơi?" Chu Lăng kinh ngạc quay đầu lại, xuyên qua lớp kính cửa sổ sát đất nhìn ra ngoài, bên ngoài quả thực đã một mảnh trắng xóa. cô đi đến bên cửa sổ, những bông hoa tuyết vẫn đang bay bay, trên mặt đất đã có một tầng tuyết đọng lại, trong vườn hoa bị tuyết trắng bao phủ vẫn thật sự có một người, đang cầm một quả bóng ném đi lừa Nhị Ngốc nhảy trong tuyết.

Đứng không bao lâu thì cảm thấy mỏi, Chu Lăng ngồi xuống ghế mây trước cửa sổ, nhìn họ chơi đùa ngoài cửa sổ. không ngờ Nhị Ngốc nhìn thấy cô trước, không thèm bóng nữa, cong đít chạy như điên về phía này, ở bên ngoài cách lớp kính hướng cô sủa gâu gâu.

Hường Nghị xoay người lại, nhìn thấy cô trên mặt hơi hiện ra ý cười, tuyết rơi đầy trên tóc trên vai, nhưng vẻ tươi cười lại khiến người ta dạt dào ấm áp.

anh vẫy vẫy tay kêu cô đi ra ngoài, Chu Lăng mím môi lắc đầu, lạnh lắm đó ai thèm chứ. Có điều cô nhớ lại giữa đêm qua sau khi cuối cùng đã yên tĩnh, hai người họ đánh cược, cược ai sáng ra có thể thức dậy trước. Tuy rằng rất ngại thơ đấy, nhưng xác thực anh đã thắng.

Hường Nghị đi tới, trong tay đã làm xong một quả cầu tuyết và ấn nó lên mặt kính đối diện cô.

anh dắt Nhị Ngốc chuẩn bị vị phòng thú cưng, không nghĩ tới nó ghì lại không chịu đi. Đại cầu trưởng thành hơn hai mươi kg, kéo như nào cũng không nhúc nhích.

Chu Lăng cũng không hỗ trợ, chỉ chống cằm nhìn anh cười nhạo, đuôi lông mày nhếch lên đắc ý. Chó của cô không nghe lời như thế, cũng không biết có gì hay mà đắc chí chứ, Hường Nghị quét ánh mắt bay bổng nhìn cô, khom người xuống cứ thế mà ôm con Husky hình thể khổng lồ lên.

Kể từ sau khi trưởng thành vẫn chưa bị người ôm như vậy, về mặt Nhị Ngọc cứ gọi là đàn thổi đàn nát ra, tức khắc cảm tình đối với nhân loại giống được đây về uy hiếp này đã dâng lên nhiều thêm một chút. Trưởng thành thì cũng vẫn là bảo bối mà, cần được ôm ôm!

Khi Hường Nghị quay trở lại phòng khách, Chu Lăng đang nghe điện thoại, nét mặt rất nghiêm túc, giữa đôi lông mày lộ ra cảm giác xa cách, không giống như ở trước mặt anh luôn mang theo ý cười.

"Vậy tối nay đi nhé, tôi sẽ đưa Hi Mạn đi cùng.... Được, cứ như vậy đi." cô cúp máy, xoay điện thoại hai vòng trong tay, thở ra một hơi. Chung phu nhân gọi tới, mời cô tới nhà chơi, thuận tiện bàn bạc chuyện hôn sự của hai cô "con gái."

Hường Nghị cởi áo khoác ra, giữ giữ tuyết, treo lên móc áo.

Chu Lăng đặt điện thoại đi động xuống đi tới, vươn tay muốn ôm eo anh, bị anh ấn đầu ngăn lại: "Đừng chạm, trên người anh lạnh."

Di Thu đưa khăn mặt và trà nóng lên tới, Chu Lăng và Hường Nghị ngồi xuống bên cửa sổ, uống trà ngắm tuyết -----Loại chuyện văn vẻ này hai người đương nhiên không làm, chủ đề bàn luận lại hết sức ấu trĩ.

Hường Nghị lau tóc xong, tiện tay đặt điện thoại đi động lên bàn: "Đánh cược hôm qua vẫn còn tính chứ?"

Sao không tính, cô cũng đâu phải người không giữ lời. Chu Lăng thờ ơ ăn trái cây: "Muốn yêu cầu gì, cứ nói."

Hường Nghị không cần suy nghĩ gì, hiển nhiên là đã có âm mưu từ lâu: "Ảnh chụp của ai kia trên đầu giường em, ném đi." anh nâng chung trà lên uống một ngụm "Lúc ngủ bị thằng khác nhìn, khó chịu."

Chu Lăng cũng không thêm suy nghĩ, trả lời như đinh đóng cột: "Đổi cái khác đi." Đó chính là Idol của cô, có thể tùy tiện ném đi thì không gọi là Idol nữa rồi.

"Chi cái này." Hường Nghị cũng khăng khăng hết mức.

Chu Lăng nhìn anh chăm chú, chậm chậm nuốt xuống miếng dưa lê trong miệng, đặt đĩa ăn màu bạc tinh xảo xuống. Ngón trở cô móc lấy cổ áo, hơi kéo xuống, trên vùng cổ và xương quai xanh từng mảng từng mảng dấu hôn cứ thế mà phơi bày trọn vẹn trong mắt người đối diện.

"Ai làm, hả?" cô nhượng nhượng mày hỏi.

Tầm mắt Hường Nghị lướt nhanh qua từng vết tích anh đã lưu lại, giống như huy chương đại diện cho chiến tích đêm qua. Qua hồi lâu, anh khẽ thờ dài, nghe có vẻ rất bất lực, nhưng nếu nhìn kỹ, sẽ thấy khóe miệng anh cong lên.

anh bung chung trà trước mặt lên: "Được rồi, em giữ lại đi."

Ý đồ của Chu Lăng đạt được thì cười rộ lên, thanh thoi dựa người ra sau, tầm mắt chuyển ra cảnh tuyết rơi im ắng ngoài cửa sổ.

Đây là trận tuyết đầu mùa năm nay, xem chừng là tối qua bắt đầu rơi, đã vậy phải một thời gian nữa mới ngừng. Dự báo thời tiết đôi khi khá chính xác.

Bỗng dưng Chu Lăng nhớ tới bộ lông Pomeranian nhà mình cũng trắng như tuyết, nhất thời có chút ngứa tay, liệu kêu người ôm lại đây.

Buổi sáng tuyết rơi quá nhiều, Hường Nghị sợ cô nhóc không chịu được lạnh, nên không đưa nó ra ngoài chơi, rốt cuộc nhóc kia được thả ra, vừa vào nhìn thấy Chu Lăng, giẫy dụa đòi xuống, chân ngắn cùn phình phịch chạy tới.

Chu Lăng ôm cô nhóc lên đùi, thấy cô nhóc nhìn chăm chăm trái cây thèm thuồng, lấy cái nĩa đút cho cô nhóc ăn.

Hường Nghị trầm mặc nhìn hai người (theo editor thì phải là nhìn một người một chó ^^), một lát sau đột nhiên hỏi: "Chó này là con riêng của em tặng hả?"

Chu Lăng hơi dừng động tác, giương mắt nhìn anh.

Hường Nghị đặt chung trà xuống: "không nói một chút về con riêng của em sao?"

Bạn đang đọc truyện *Sự Quyến Rũ Nam Tinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 21

Edit: Michellevn

" không nói một chút về con riêng của em sao?"

Đối diện một người một chó cùng nhìn qua đây, biểu cảm như một. Ánh mắt Hường Nghị sâu kín nhìn họ.

Chu Lăng nhìn thẳng vào anh, vẻ mặt ung dung thư thái, chỉ là cổ tình bóp méo ý tứ của anh, khôì hài mà hỏi lại:" anh có hứng thú với anh ta à? Hiểu được anh ta đến đâu rồi, nói chút thử xem "

" Có quan hệ với em " Hường Nghị nói

Chu Lăng tiếp tục đút trái cây cho Pomeranian, vừa cười nhạt nhẽo:" thì chính là quan hệ mẹ kế và con nuôi đó."

"Ngoại trừ con nuôi và mẹ kế chứ." Hường Nghị vươn tay tóm lấy con chó nhỏ đang ngoan ngoãn há miệng chờ ăn mang qua đặt lên đùi mình, nó tui thân rên ư ử muốn chạy, bị cánh tay mạnh mẽ của người đàn ông nhốt lại, tay kia thì xoa lưng tung mấy lượt trên đầu nó." Giữa hai người chắc là còn có cái gì đó."

Chu Lăng thờ dài hết sức khoa trương, sau đó nói với về cò kè:" Trước tiên nói về những lần xem mắt của anh đi. một đồng tuổi như anh được người khác giới thiệu nhiều đối tượng như vậy, sao anh vẫn độc thân thế?"

"Cũng chỉ có hai lần." Hường Nghị thẳng đuột nói ra hết," một lần đi tong, còn có lần kia, qua lại được một thời gian, cũng đi tong luôn rồi."

" Chà, còn từng qua lại cơ đấy," Tới đây Chu Lăng đã hào hứng, kè sát lại gần nằm nhào lên bàn, ánh mắt sáng rực nhìn anh," Làm công việc gì vậy, xinh đẹp không ?"

Là một người có thâm niên yêu cái đẹp, Hường Nghị nhớ lại dáng vẻ của đối phương, rất nghiêm túc mà đánh giá:" Bình thường thôi. Là giáo viên mầm non."

Chu Lăng hiểu ra gật gật đầu, tiếp tục tò mò hỏi:" Giáo viên mầm non chắc là rất dịu dàng hả, có phải ở trên giường anh hung mãnh quá dọa người ta rồi không ?"

Hường Nghị quét ánh mắt ngả ngón sang cô : " Sao, dọa em rồi hả?"

" Còn được mà, trong dự liệu." Chu Lăng nhướn mày, cong khóe miệng nhìn anh cười với vẻ mặt mờ ám," Việc không tốt như em tưởng tượng đó."

Việc anh làm không tốt sao? Tới qua cũng không biết ai mở miệng là kêu anh trai suốt, cuối cùng bị làm đến khóc ra luôn. Hường Nghị khẽ cười, không bình luận về tính đàng trí có chọn lọc của cô." Chưa tới bước kia đâu." Giọng nói anh thân nhiên," Lý do chia tay là anh không lãng mạn, không biết cưng chiều người ta."

Chu Lăng vậy mà không đồng ý?" Sao em cảm thấy anh biết cưng chiều người ta lắm á?" Lòng bàn tay cô bọ lấy cằm, cười hi hi," anh chưa nấu mì cho cô ấy sao? không đưa cô ấy đi ăn đồ ăn vặt quê nhà hả? không dạy cô ấy chạy xe đạp sao? không làm ấm chân cho cô ấy à?"

" Giữa hè thì ấm chân cái gì."

" Cũng chưa đưa thuốc cho cô ấy sao?" không biết vì sao, trong lòng Chu Lăng có chút vui sướng nho nhỏ, như này xem ra cô vẫn có chút đặc biệt đây.

Dáng vẻ của Hường Nghị như trước kia vẫn không quá quan tâm:" cô ấy không sinh bệnh, hơn nữa anh không biết nhà cô ấy ở đâu."

Chu Lăng liền thấy vui hơn:" Được rồi, em hiểu rồi, anh chắc chắn cũng không chủ động hẹn, không tặng quà cho người ta, không đi tong mối lạ."

Hường Nghị cười cười, không chối.

" Tới em đó, mẹ kế."

Tâm tình Chu Lăng đang phơi phới uống hai ngụm trà, vừa nghe giọng nói thờ ơ của anh ở đối diện, lập tức bị xung hô này gây nghẹn suýt thì sặc, vội đặt chung trà xuống há miệng nuốt khí.

" Cũng không có gì," Giọng nói cô hết sức bình thản," Chỉ là năm đó tuổi trẻ không biết gì, mơ hồ quen người ta, bị tra nam lừa gạt thôi."

Tình cảm của cô đối với Thời Tuấn thật sự rất phức tạp, anh ta đã cứu cô một mạng, từng bước một phụ giúp cô đi đến ngày hôm nay, hiện tại Chu Lăng có cuộc sống có thể ăn sung mặc sướng tiêu tiền như nước, chạy xe thể thao ở biệt thự, công lao của anh ta " không thể không có". nói căm ghét thì có phần vong ân phụ nghĩa, nhưng trong lòng cô quả thật là sự căm ghét chiếm ưu thế.

Kể ra thì cuộc đời cô trước kia thật sự quá bi thảm, mất cha từ nhỏ, năm 8 tuổi mẹ cũng qua đời luôn, được người cậu duy nhất nuôi nấng, mẹ thì khát khe, em họ ghét bỏ, đến cả bà ngoại ruột cũng mang chửi cô là đồ sao chổi.

Trưởng thành trong hoàn cảnh khốn khổ như vậy, thi đỗ đại học, vốn cho rằng rốt cục cũng thoát khỏi lồng giam, thư thông báo lại bị người mẹ xé nát với lý do trong nhà không có tiền.

cô một thân một mình rời xa quê nhà đi đến thành phố nơi trường học tọa lạc, lúc ấy một đứa nhà quê ngốc như vậy, không biết rằng không có thư thông

báo vẫn có thể báo danh, vừa làm các loại việc vặt, vừa lén lút đến trường đi học ké. Nơi ở chính là tầng hầm ẩm mốc, rò rỉ và không thấy ánh sáng mặt trời, còn chưa kể ăn uống, mì ăn liền đã là bữa ăn rất quan trọng.

Thời Tuấn là được quen biết trong những ngày khốn khó nhất đó.

Học trường cùng trường, về ngoài nhà nhận, chăm sóc cô đủ kiểu, giới thiệu cho cô công việc tiền lương nhiều lại không mấy vất vả, đã vậy còn hao tâm tổn trí giúp cô khôi phục tư cách sinh viên, cho cô có thể quang minh chính đại đến trường.

anh ta còn từng cứu mạng cô.

Năm đó ở nhà ga, gặp phải một hội buôn người sử dụng bà già làm mồi nhử để hỏi đường, ngọc ỏi là ngọc bị bắt đi, suýt nữa thì bị bán đến vùng núi lạc hậu heo lánh phía tây. Là Thời Tuấn phát hiện cômặt tích, không biết dùng thủ đoạn và mối quan hệ như thế nào, ấy vậy mà dẫn người đuổi tới một thị trấn nhỏ cách đó hơn một ngàn km, cứu được cô ra.

Mặc dù sau đó cô cũng biết, vẫn luôn giúp đỡ cô chính là cha nuôi của Thời Tuấn ----- Chủ tịch tập đoàn Đại Nguyên, chồng trước của cô. Nhưng đối với hai chuyện này, cô vẫn luôn rất cảm kích Thời Tuấn.

Bên cạnh có một người ưu tú đối xử với cô được gọi là "tốt" như vậy, cô gái nhỏ không cha không mẹ như cô mà nói, không động tâm chắc là rất khó mà. Thế nhưng hết thầy tâm tư đẹp đều kết thúc tại lúc Thời Tuấn tự tay tặng cô cho cha nuôi.

- -----Lúc ấy hai người họ rõ ràng đã đang quan hệ qua lại.

Thời điểm đó Chu Lăng cũng mới được biết, bản thân mình đã được họ chi mười lăm vạn "mua đứt" từ trong tay người mợ. cô gái nhỏ nghèo khổ đến chỉ còn lại lòng tự trọng, sao chống lại nổi sự phản bội và nổi nhục nhã.

hiện tại nhớ tới loại chuyện này, vẫn cứ cảm thấy khó thở uất ức. Chu Lăng tựa người ra phía sau, quay đầu nhìn bông tuyết mềm mại rơi xuống, chậm rãi thở ra một hơi. Ngừng trong chốc lát, trên mặt mới khôi phục lại thần thái ung dung thoải mái trước đó.

"nói xong rồi đó!" cô khoát khoát tay, dáng vẻ như không để ý, vẫn còn tâm trạng đùa giỡn cùng anh," nói ra thì em còn phải cảm tạ anh ta đó chứ, ba chuyện lớn của đời người không phải là thăng quan, phát tài, chồng chết sao, đây chính là ước ao không được mà."

Hương Nghị đặt chố xuống, đứng dậy đi đến bên cạnh Chu Lăng, ôm chặt lấy cô.

thật ra trong lòng anh vẫn còn nhiều nghi vấn, có một số chỗ được cô nhắc tới một cách mơ hồ, rõ ràng phía sau còn có tình tiết khác. Nhưng anh không hỏi nữa, cũng không nói gì nữa, chỉ ấn đầu cô vào trước lồng ngực mình, giống như vừa rồi ve vuốt con chó kia, xoa xoa nhẹ nhẹ.

Chu Lăng không kháng cự lại, ôm lấy vòng eo anh, một lát sau một bàn tay trượt đi xuống, néo một cái lên bờ mông cơ bắp căng chặt mượt mà của anh. Sau đó còn buông một câu đầy cảm xúc:" Mong vĩnh thật đấy."

"....." Hương Nghị buông tay ra, vỗ một cái lên đầu cô, quay về chỗ ngồi xuống.

Trong danh sách người ghét nhất của Chu Lăng, Thời Tuấn xếp thứ nhất, con gái riêng của chồng Bùi Hi Mạn xếp thứ hai.

Nhưng thật không may, hôm nay cô đều phải gặp cả hai, còn phải giả bộ có một gia đình hạnh phúc trước mặt người ngoài, sắm vai một người mẹ kế có trách nhiệm.

Buổi tối gặp mặt người nhà họ Chung, Chu Lăng là người tới trễ nhất, Thời Tuấn và Bùi Hi Mạn đều đã tới rồi, bốn người nhà họ Chung cũng tề tựu đông đủ. Chu Lăng mặc áo khoác rất thoải mái, vào cửa thicối ra, bên trong là áo lông cao cổ hay mặc ở nhà cùng với quần bò.

Chung phu nhân thách lịch trong chiếc sườn xám cách tân màu tím nhạt, trên mặt ần ần vẻ không vui, hiển nhiên là không hài lòng lắm đối với cách ăn mặc không trang trọng của cô.

Vị Chung phu nhân này và Chu Lăng thật ra lại rất có duyên, đều là người làm mẹ kế, đối địch với con gái riêng của chồng, nhưng buồn cười chính là hai cô con gái riêng thì đã cùng về một chiến tuyến, mà hai bà mẹ kế thì lại nhìn nhau không vừa mắt.

Chu Lăng làm như không phát hiện ra cặp chân mày nhíu lại của cô ấy, mỉm cười cất tiếng chào hỏi, với chủ tịch Chung đang nói chuyện cùng Thời Tuấn cũng đánh tiếng chào, sau đó thản nhiên ngồi xuống ghế sofa da thật ở phòng khách.

"Thần sắc Nguyên phu nhân thật không tệ." Chung phu nhân vừa khách khí vừa chân tình mà khen một câu. Bản thân cô ta bảo dưỡng cũng rất tốt, tuy rằng con gái cũng đã mười sáu tuổi, nhìn đáng đáp cô ta cũng không hơn kém ba mươi tuổi. Nhưng hôm nay Chu Lăng da dẻ hồng hào tinh thần sung mãn, sắc mặt tự nhiên mà khỏe mạnh, cũng không phải ti mi bảo dưỡng là có thể đạt được.

Chu Lăng chỉ nhướng mày cười cười, vui vẻ nhận lấy kích lệ của cô ấy. Suy cho cùng vừa mới được động cơ vĩnh cửu của anh trai Hương tưới nhuận qua, khí sắc đương nhiên tốt.

Bùi Hi Mạn ngồi bên cạnh, vẫn như cũ cố gắng kiềm chế để che giấu sự ghê tởm và coi thường trong mắt." Hôm nay không phải không đến công ty sao, bận rộn cái gì chứ, Thời Tuấn đính hôn, chuyện lớn như vậy mà cô cũng đến muộn được."

Chu Lăng cũng lười làm đáng về giả mù sa mưa, cứ thế mà đâm thẳng vào chỗ đau của cô ta." Tôi không bận gì cả, trái lại là cô kia, nghe nói nhà chồng cô sắp phá sản rồi, không chống đỡ được thì có thể nói một tiếng, đều là người một nhà, sao có thể trơ mắt nhìn cô ăn ngủ đầu đường chứ."

trên thực tế cô đương nhiên có thể làm được.

Về điểm này hiển nhiên Bùi Hi Mạn rõ ràng hơn ai hết, sắc mặt hơi biến đổi." Chuyện nhỏ mà thôi, đừng nghe tiếng gió mà nghĩ trời mưa."

Chu Lăng cong khoe miệng không nói gì, nhị thiên kim Chung Niệm Đồng thay đổi vẻ kiêu căng vô lễ lần trước, tự mình bung trà đưa đến trước mặt cô, vẻ mặt nhu thuận lấy lòng." Di Chu, uống trà."

Chu Lăng cười liếc nhìn cô ta, nói tiếng cảm ơn, trà cũng không chạm

Chung Niệm Đồng cười hi hi." Di Chu, cháu đưa đi đi tham quan phòng cháu một chút nhé."

Cũng không biết con bé này định giờ trò gì, đối với khuê phòng của cô ta Chu Lăng chẳng có hứng thú gì, đang định từ chối thì Chung phu nhân đã mở miệng ngăn cản." Ăn cơm giờ rồi, con đi gọi chị con xuống đi."

"Chị ấy ra về ta đây quá đấy....." Chung Niệm Đồng trề môi, than thở một tiếng, xong vẫn ngoan ngoãn chạy đi. Sau vài phút, nhân vật nữ chính Chung đại tiểu thư mới khoan thai xuống lầu, nét mặt lãnh đạm, không nhìn thấy nét tươi vui trên khuôn mặt.

một bữa cơm mà có rất nhiều tâm tư khác nhau.

Hôn sự đã được định đoạt, việc cụ thể thế nào căn bản cũng không tới phiên Chu Lăng quan tâm, hôm nay mời cô đến, chỉ là nghi thức đi ngang sân khấu một chút. Vì vậy, gửi lời chúc phúc và bày tỏ khôngphản đối với việc sắp xếp tiệc cưới, nhiệm vụ hôm nay xem như đã hoàn thành.

Lúc rời đi, Chung Niệm Đồng xưng phong nhận nhiệm vụ đi ra tiễn khách, cô ta đi theo Chu Lăng, nhân lúc mọi người không chú ý lặng lẽ hỏi." Chị Chu ơi, sau này em có thể tìm chị chơi cùng không?"

Đối với vẻ thức thời của cô ta Chu Lăng rất vừa lòng, nhưng vẫn không có hứng thú chơi cùng con nhóc con chưa đủ lông đủ cánh. Về mặt cô buồn cười." Chơi nhà chòi sao?"

"Đương nhiên không phải!" Chung Niệm Đồng có phần bức bối, vẫn muốn nói gì đó, gõ gõ quai hàm, lời đến bên miệng lại nuốt trở lại," Dù thế nào em cũng sẽ hẹn chị." cô ta khua khua tay, giống như con bướm bay trở lại.

Chu Lăng không để tâm, mở cửa xe đang định lên xe, Thời Tuấn chạy tới bên cạnh cô, nhìn vào chiếc áo len cao cổ trong áo gió của cô, rồi lại dời ánh mắt đi không để lại dấu vết.

"Tôi đưa em đi, có mấy lời nói với em" nói xong cũng không đợi Chu Lăng tỏ thái độ, cúi đầu phân phó tài xế trong xe về nhà trước.

Bạn đang đọc truyện *Sự Quyến Rũ Nam Tính* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 22

Edit: Michellevn

nói là có lời muốn nói với cô, sau đó lên xe lại vẫn luôn trầm mặc. Hơi ẩm tỏa ra trong xe, Chu Lăng ngán ngẩm mở cửa sổ ra một khe nhỏ, ngưng một lát, vẫn thấy chán, cứ thế mà nhìn đến tận cùng luôn.

"Chuyện đính hôn không phải cố ý giấu em, ngày đó họp xong căn bản muốn nói với em," Chiếc xe rẽ vào đại lộ đông đúc, lúc này Thời Tuấn cuối cùng cũng mở miệng, quay đầu liếc nhìn cô, giọng nói tựa như có chút ý tứ trách cứ," Em đi nhanh quá đấy."

Chu Lăng không hiểu tầm quan trọng anh ta có ý giải thích lại là ở đâu." Loại chuyện này vốn dĩ khôngcần thiết nói với tôi, chuyện của anh tự anh làm chủ là được rồi, tính xem tôi là mẹ thật à?"

cô luôn có bản lĩnh chọc chuẩn xác đúng điểm nỗ lực của Thời Tuấn, sắc mặt anh ta đen đi một chút, nhưng lại khôi phục rất nhanh như ban đầu." Chúng ta âm ỉ đã nhiều năm như vậy, em vẫn chưa thấy đủ sao?"

Chu Lăng hừ lạnh một tiếng." Sao có thể gọi là âm ỉ, rõ ràng là anh cứ diễn vai tình thánh trước mặt tôi, mà tôi thì không có hứng thú đóng kịch với anh."

"Em cho rằng tôi vì em làm hết thấy đều là đóng kịch sao?" Thanh âm Thời Tuấn có phần âm trầm.

"không phải sao, Thời tổng?" Chu Lăng nhẹ nhàng linh hoạt hỏi lại," Đừng nói như thế anh đã vì tôi mà trả giá bấy nhiêu, ngoại trừ đưa tôi vào cửa

Nguyên gia. Có thể sống đến giờ, nắm được di sản, đều là tôi dựa vào chính bản thân mình thực hiện được. anh đối với tôi, ngay từ lúc bắt đầu không phải chỉ là lợi dụng sao."

Thời Tuấn trầm mặc hồi lâu, mới có phần đề nén mà nói : " E rằng còn có chút gì đó khác."

" Thôi đi, trong mắt anh ngoại trừ lợi ích, còn nhìn được thứ gì khác nữa sao? anh và Chung Niệm Vi kết hôn, chẳng lẽ không phải vì cổ phần của Đại Nguyên và Chung Phi Quốc Tế?" Chu Lăng xì nhẹ một tiếng, " Yên tâm đi, đến lúc con anh được sinh ra, thực sự mang họ Nguyên rồi, 10% cổ phần kia sẽ không thiếu anh."

Thời Tuấn nghẹn một hơi trong lồng ngực, lên không được mà xuống không xong, cũng mở cửa sổ bên này ra, gió lạnh tràn vào không thương tiếc, có vẻ dễ chịu hơn một chút. Chậm rãi thở ra một hơi ấm ức, giống như không muốn so đo cùng cô:" không nói cái này nữa."

không nói cái này, thì cái kia càng không có gì để nói nữa. Chu Lăng xoay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, lại nghe thấy trong tiếng gió rít gào, tiếng nói của Thời Tuấn tựa như bị thổi tan ra:" Người đàn ông hôm qua kia, không nên tiếp tục nữa."

" anh còn có tâm trạng quản việc của người khác mà không liên quan tới mình," Chu Lăng châm biếm nói," Có thời gian này không bằng đi tra xét một chút coi vị hôn thê kia và bạn trai cũ đã cắt đứt sạch sẽ chưa, anh sẵn lòng đội mũ xanh(bị ngoại tình) đi kết hôn không phải là không được, nhưng mặt mũi Đại Nguyên gánh không nổi chuyện này đâu."

"Em đừng quan tâm!" Về mặt Thời Tuấn đột nhiên lạnh đi, sau đó tựa như ý thức được giọng điệu mình nặng quá, dừng lại, giọng nói hạ thấp xuống một chút:" Cái đó không quan trọng."

anh ta vì lợi ích, đến cả tôn nghiêm đàn ông cũng có thể không cần, Chu Lăng mới lười chẳng muốn nói thêm gì nữa. Nhưng đối với việc riêng của Thời Tuấn cô không có hứng thú, không có nghĩa là Thời Tuấn sẽ dễ dàng buông tha chuyện của cô.

" một quân nhân xuất ngũ, thợ sửa xe, em vui đùa chút rồi thôi đi, đừng làm chuyện ngu xuẩn."

Nhất thời Chu Lăng trở nên rất không kiên nhẫn, lông mày xoắn kết lại:" đã nói không được quản việc không liên quan tới anh rồi mà, tự tôi có chừng mực."

Xe đến biệt thự, chậm rãi dừng lại ở giữa sân, Thời Tuấn quay đầu lại nhìn cô, nét mặt hơi ừ ừ:" Tôi chỉ là nhắc nhở em, chớ quên rằng em có thể được hưởng thụ hết thảy điều kiện này."

Chu Lăng không để ý anh ta, một giây đồng hồ cũng không muốn ở lại, xuống xe trút con giắc dừ mà đóng sầm cửa xe lại.

không biết có phải là do ban ngày thẳng thắn cùng Hường Nghi, hay là một màn nói chuyện kia với Thời Tuấn hồi tối, mà giấc ngủ đêm nay của Chu Lăng không tốt mấy, ban đêm lại có giấc mơ không hay lắm. Hơn bốn giờ sáng đã bừng tỉnh, mồ hôi lạnh đầy người, trong phòng ngủ một mảnh tối đen, yên tĩnh không tiếng động.

Lòng ngực có chút khó chịu, cô mở đèn, xuống giường mở cửa kính ra, trong nháy mắt gió lạnh tràn vào mặt, lạnh đến run người, vội vàng đóng cửa lại.

Lại quay trở về giường nằm, khó chịu trong lòng không cách nào đề xuống được, trần trọc lăn qua lăn lại, dứt khoát khoác thêm quần áo, xỏ dép lê xuống lầu.

Trong phòng khách yên tĩnh mờ nhạt, chỉ có thể nghe được tiếng dép lê của cô loẹt xoẹt trên nền nhà. Vào lúc này mọi người đều đang ngủ, Chu Lăng rót cho mình ly nước, bắt chập gió lạnh đi qua sân sau đến phòng thú cưng.

Hai con chó cũng đang say giấc nồng, bừng tỉnh bởi tiếng bước chân rất nhỏ, mí mắt cụp xuống nhìn nhìn cô, phát ra âm thanh ư ư lăm lăm. Chu Lăng ôm và vuốt ve từng con một, sau đó mới đề chúng về ngủ.

Quay về phòng ngủ vẫn cảm thấy muộn phiền như trước, gọi điện thoại đánh thức trợ lý đang trong giấc mộng, kêu cô ta đặt vé bay chuyến sớm nhất, bay vào sáng sớm vượt mây đi thành phố đảo tận hưởng gió mùa hè.

Loại hành trình giải sầu nói đi là đi này đã không phải lần đầu tiên, chỗ ngồi ở thành phố đảo này cũng đã tới không ít lần, ngay cả hành lý Chu Lăng cũng không mang, xuống máy bay thấy thời tiết không xấu, tâm trạng mới thoải mái một chút.

Tập đoàn Đại Nguyên có khách sạn nghỉ dưỡng riêng ở đây, Chu Lăng trước hết đi ngủ bù một giấc, tỉnh dậy vừa lúc nắng chiều, ăn chút đồ rồi đi ra bờ biển. cô mua ngay tại chỗ một bộ bikini, nhưng dấu hôn trên người vẫn chưa tan biến hết, đành phải trùm lên người chiếc áo choàng hoa mỏng sắc sỡ, dài -----bởi vì bắp đùi của cô cũng không may mắn tránh khỏi.

Biển đẹp vô cùng, trên bờ cát cũng rất nóng nực, Chu Lăng nằm trên ghế bãi biển dưới tán dù che nắng, uống nước dừa tận hưởng ánh nắng mặt trời, nguồn năng lượng tiêu cực đã được thanh lý sạch sẽ bởi mặt trời ấm áp, dễ chịu hơn rất nhiều.

cô chụp một tấm hình biển rộng trời trong xanh, đăng lên vòng bạn bè. không bao lâu đã nhận được bình luận của Tiền Gia Tô: anh họ em?

Chu Lăng gửi video chat cho cậu ta, Tiền Gia Tô vẫn đang trên giường, nhìn giống như vừa mới tỉnh ngủ, quả đầu bù xù y hệt tổ chim.

" anh họ cậu làm sao?" cô hỏi

"Bên cạnh chị kia không phải anh họ em sao?" Tiền Gia Tô dướn đôi mắt nhấp nhệp ngẩng lên, gầy gầy tóc trước ống kính." Cái người trong hình chị vừa chụp á."

Người bên cạnh nào nhỉ? Chu Lăng nghi hoặc mở lại tấm hình mình chụp, lúc này mới phát hiện góc phải tấm hình lấp ló một bắp đùi màu đồng cổ. Chắc chắn, so với anh họ cơ bắp không kém, nhưng màu da thì xem ra còn đen hơn anh họ.

Chu Lăng uống một ngụm nước dừa tươi mát, trả lời bằng hai chữ:" Người qua đường "(Hai chữ là 路人)

"Em cũng nói mà, tôi qua anh họ vẫn ở nhà, sao mà mới sáng sớm đã có thể đến bờ biển được, lại còn không mặc quần áo, phóng túng thế cơ đấy."

Chu Lăng cười vui vẻ:" Giờ đã xế chiều rồi cậu thiếu niên ạ."

"Với em mà nói mới chỉ buổi sáng thôi, em chính là người làm ca đêm." Tiền Gia Tô nói xong, cười nham hiểm hai tiếng," Bị anh họ em nhìn thấy chị chết chắc rồi, hi hi."

Vừa nói xong những lời này, di động của Chu Lăng có cuộc gọi tới --- cái miệng quạ đen này. Chu Lăng tắt video, chuyển qua nhận điện thoại của Hường Nghị.

"đi biển à?" Giọng anh nghe có vẻ khá bình thường.

Chu Lăng ừ một tiếng.

anh lại hỏi:" đi chơi sao?"

Chu Lăng tiếp tục ừ.

" đi lúc nào vậy?"

" Sáng nay."

Hường Nghị mơ hồ cười một tiếng:" Hành tung của em thật khó nắm bắt."

Chu Lăng hiện giờ nghe được thanh âm của anh, trước mắt lại nhảy ra hình ảnh buổi tối hôm đó điên cuồng dữ dội, bị ánh mặt trời chiếu rọi không hiểu sao cơ thể có một chút mềm mại.

cô đuổi người ra, ngậm ống hút cười hi hi hỏi:" Sao nào, nhớ em rồi hả?"

" không có mà." Hường Nghị nói

Từ " mà " không chắc chắn này, khiến Chu Lăng nhất thời lại vui nữa rồi, trái dừa trong tay đặt xuống cái bàn nhỏ, cười khanh khách không dừng được.

Hường Nghị cũng cười khê theo hai tiếng, đợi cô cười đủ dừng lại, mới hỏi:" Em mặc gì vậy?"

Khó khăn lắm mới ngừng lại được mà tức khắc Chu Lăng lại muốn cười nữa, cố nén cười trả lời:" Bikini đó, anh muốn nhìn không?"

" không nhìn," Hường Nghị vô cùng thẳng thắn mà cự tuyệt, sau đó rề rà nói : " Em không mặc gì anh cũng đã nhìn hết rồi, bikini thì có gì đẹp mà nhìn."

Chu Lăng hừ nhẹ : " Vậy mà anh còn hỏi?"

Hường Nghị không trả lời vấn đề này, trái lại hỏi một câu:" Xuống nước rồi chứ?"

" không ." Tiểu soái ca mỉm cười trêu chọc khi đi qua cô, Chu Lăng cười vẩy vẩy tay lại, " Em không biết bơi."

Ngay lập tức nghe thấy Hường Nghị nhẹ nhàng bay bổng một câu:" không xuống nước mà vẫn mặc bikini?"

Chu Lăng lại cười như hiểu ra:" Phơi nắng ấy mà." Rồi không đợi anh nói gì, chủ động khai báo." một mình em, nửa cái chân trong hình là người qua đường."

Đầu bên kia ngừng mấy giây, Hường Nghị hết sức tự nhiên mà thay đổi chủ đề:" Em không biết bơi à?"

" không ạ, ạ lắm hà." Ngày nhỏ cô bị thằng em họ trêu chọc ngã cắm đầu vào trong thùng nước, đầu bị nhấn xuống không cho ra, nếu không phải cậu về kịp lúc, có thể sống được hay không cũng khó nói. Dù sao từ đó về sau đã có tâm lý ám ảnh với nước, trong biệt thự có một hồ bơi rất lớn, cô nhiều nhất cũng chỉ là nằm phơi nắng, cho tới bây giờ vẫn chưa từng xuống nước.

Hường Nghị nói:" Lúc nào ấm lên anh dạy em bơi nhé." Đặc biệt man mà theo sát bổ sung một câu," sẽ không làm em chìm."

thật ra Chu Lăng cũng không có suy nghĩ học bơi, có điều bỗng dưng nghĩ tới ngày đó trong phòng tắm, hình ảnh được một cánh tay của anh kẹp lên;

Còn có lúc tập xe buýt nữa thì đụng đến anh, chỉ một tay dễ dàng không chế được; Cả lần leo núi trước đó nữa, bị anh xách lên tảng đá như xách một đứa trẻ.

Dừng một lát, cô cười rộ lên: "Được ạ."

Hân huyền câu được câu không trong chốc lát, ngắt điện thoại, Chu Lăng lại nằm một lúc, thời điểm lướt vòng bạn bè lần nữa, phát hiện Hường Nghị thả tim cho cô.

Khóe miệng không kìm được cong lên, cô đặt di động sang một bên, nhắm mắt lại nghỉ ngơi. một lát sau mờ bưng mắt ra, vươn tay cảm lấy di động đang định gọi điện cho trợ lý, tiếng chuông lại vang lên trước.

Chuyện Hường Nghị ghét nhất có lẽ chính là lúc ngủ bị điện thoại đánh thức, nhưng có thằng em họ ban đêm vẫn còn ở ngoài làm việc thì không thể tắt máy.

Vì thế lúc bị tiếng chuông ồn ào đánh thức, theo bản năng cho rằng đó là thằng em họ không bớt lo kia, mò di động lại nhận máy, giọng nói vô cùng không kiên nhẫn: " nói ."

Bên kia im lặng vài giây, sau đó truyền đến một giọng nữ ngả ngớn: " không cần hung dữ với em như vậy, em sẽ không vui đấy."

Hường Nghị giật mình, cầm điện thoại lại nhìn nhìn, là Chu Lăng.

Nhân thể nhìn thời gian, hay thật, năm giờ mười phút.

" Sao dậy sớm vậy?" Giọng anh đã mềm dịu hẳn xuống, ngồi dậy, xoa xoa mặt.

Chu Lăng vậy mà lại nói : " Lát nữa thì tán gẫu tiếp nhá, em đang ở dưới lầu nhà anh, lạnh lắm đó."

Hường Nghị gần như cho rằng mình chưa tỉnh ngủ mà nghe nhầm " Em đang ở đâu?"

" Dưới, lầu, nhà, anh." Chu Lăng hà hơi vào đôi bàn tay sắp bị đông cứng, " anh có xuống hay không, không xuống em đi à."

Bạn đang đọc truyện *Sự Quyến Rũ Nam Tinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23

Edit: Michellevn

Hường Nghị mặc quần áo xong đầu đó ra mở cửa, tận lực giảm nhẹ động tác, nhưng lúc đi qua phòng bà nội, quả nhiên bà vẫn nghe thấy, hơn nữa theo tiếng bước chân phán đoán chuẩn xác là anh, bên trong hỏi vọng ra: " Nghị à, sao không ngủ thêm chút nữa, vẫn còn sớm mà."

" Cháu ra ngoài một lát ạ." Cách lớp cửa Hường Nghị đáp lời, " Bà ngủ đi ạ, lát nữa thì gọi Tiểu Hâm dậy làm cơm."

" đi đâu vậy hả, mới sáng sớm mà." Bà lão không yên tâm hỏi.

Hường Nghị không biết phải nói làm sao, suy nghĩ nửa ngày bịa ra lời nói dối: " đi ra tiệm ạ, có chiếc xe người ta cần gấp."

" Xe ai mà gấp rút vậy chứ." Bà lão không nghi ngờ, không vừa lòng mà than thở một câu, cản dận anh: " Vậy cháu đi đi, bên ngoài vẫn tối lắm đó, cẩn thận một chút."

Hường Nghị đáp dạ, lấy xương chìa khóa trên nóc tủ ở huyền quan nhét vào túi quần, mở cửa sắt phòng trộm ra.

Năm giờ hai mươi, ánh sáng mặt trời le lói, bên ngoài yên tĩnh vô cùng, lúc Hường Nghị ra cửa, vẫn có thể nghe thấy tiếng ho khan của ông cụ nhà đối diện.

Đèn hành lang đã bị hư, chỉ có ánh sáng yếu ớt chiếu vào từ cửa sổ, gần như không nhìn rõ bậc cầu thang. Nhưng bước chân của Hường Nghị không mấy may bị ảnh hưởng, lao một mạch xuống lầu, sai bước đi qua cầu thang bên dưới gian phòng quanh năm lưu trữ xe điện và xe đạp. Vậy mà đi ra công, vừa nhìn xung quanh, trong sân không có một bóng người.

Đúng lúc đó, bờ vai phải bị người ta vỗ mạnh một cái từ phía sau, anh phản xạ xoay tay lại túm lấy -----cảm xúc thật mềm mại, tinh tế mịn màng, có hơi lạnh giá.

Hường Nghị xoay người, nhân tiện nắm lấy bàn tay nhỏ bé lạnh lẽo kia ủ ấm trong tay mình, " Sao tay lạnh như vậy hả?"

"Lạnh mà." Chu Lăng thấy anh thì toét miệng cười vui, cũng không biết vui ở đâu nữa.

Vừa từ biển đảo nóng ẩm trở về, phương bắc rộng lớn quả thật quá là lạnh, cô bị đông lạnh đến nổi rụt cả cổ, rất tự giác mà xích lại gần cơ thể tỏa nhiệt của Hường Nghị, sau đó đưa luôn tay kia cho Hường Nghị.

Hường Nghị đứng tại chỗ chắn gió cho cô, nhìn thấy chiếc áo khoác mỏng đến đáng thương trên người cô, cùng cổ chiếc áo sơ mi màu trắng bên trong nhin xuống không nói cô .

"Sớm thế này muốn đi đâu đây?"

"đi đến tiệm của anh đi." Chu Lăng vui đùa nói, "Em vừa xuống máy bay, mệt chết được."

Vốn định quay về hồi chiều, bị chuyện lúc đó giữ chân lại.

Tuy là hành trình riêng tư, nhưng người phụ trách chi nhánh của Đại Nguyên nhận được tin, không dám chậm trễ chút nào, đặc biệt cho cô một bữa tiệc chào mừng. Thời điểm gọi điện cho cô thì mọi thứ đều đã được chuẩn bị sẵn sàng, xe đón cô cũng đã đến nơi.

Sau đó chính là một hồi đi qua đi lại. Bọn họ sắp xếp rất nhiều tiết mục, nhưng Chu Lăng vội đi gấp, chỉ ở lại cùng ăn bữa com, tiếp đó thì tranh thủ bay suốt đêm trở về.

Đương nhiên, trước khi đến tìm Hường Nghị, cô đã về nhà tắm rửa thay quần áo trước rồi.

Chu Lăng đỗ xe ở bên ngoài, lúc Hường Nghị và cô đi lấy xe, rốt cuộc vẫn không nhìn được, tức giận mà quở trách:" Em ngốc à, không biết đợi trong xe sao?"

"Như này không phải anh sẽ càng yêu thương em hơn sao." Chu Lăng trêu đùa nói. Thực ra khi đó thích thú cứ thế mà chạy thẳng đến cửa nhà họ, nếu không phải đột nhiên nhớ ra trong nhà anh có cụ già, đã lao đến gõ cửa từ lâu.

Hường Nghị nhìn cô mà không nói gì, vô cùng muốn kéo người qua cho một trận tét mông.

Lái xe vòng đường lớn đi đến cửa phòng làm việc, Hường Nghị còi dây an toàn, đang tính xuống xe, bỗng dung Chu Lăng la một tiếng:" Chờ một chút."

cô dừng hẳn lại bước xuống xe, chạy vòng sang phía Hường Nghị, mở cửa xe vươn tay làm động tác xin mời:" Ông chủ Hường, mời xuống xe."

"....."

Lúc lấy chìa khóa mở cửa, cô còn hỏi phía sau: "Thầy giáo Hường không cho chút tiền boa sao?"

Hường Nghị quay đầu liếc nhìn cô:" Đợi chút nữa xem biểu hiện của em."

Chu Lăng liền cười:" Ông chủ tốt!"

Trong phòng không có hệ thống sưởi, vẫn rất lạnh, Hường Nghị đi vào mở điều hòa không khí trước, sau đó đóng cửa lại, vừa quay đầu liền ngây người ra -----Chu Lăng đã cởi áo khoác ra, tiện tay vắt lên trên ghế, trên người là bộ vest đen sọc sành điệu, đường cong cơ thể gọn gàng tuyệt đẹp, quần dài làm nổi bật lên đôi chân thon dài thẳng tắp, càng xinh đẹp hơn nữa.

Quả nhiên là người làm chủ tịch, còn rất xuất sắc.

Chu Lăng dạo một vòng trong phòng, sau đó tự mình cởi giày leo lên giường, trong phòng vẫn chưa ấm lên, cô ôm chân, thẳng thắn mà ngoắc ngoắc Hường Nghị, giục anh : " Mau lại làm ấm giường nào."

Hường Nghị mở chăn ra phủ lên người cô, lúc này Chu Lăng cũng chẳng thèm quan tâm chê bai, cứ thuận thế mà nằm xuống, sau đó dịch vào bên trong một chút, để cho anh có chỗ nằm. Trong chăn cũng đang lạnh, cô cuộn chân lại, lúc Hường Nghị cởi áo khoác xong xốc chăn chui vào, thì ngay lập tức ụp cả người vào trong lòng anh.

Cấu tạo của nam và nữ đúng là không giống nhau mà, người luôn nóng hằm hập, Chu Lăng chen chân vào giữa hai chân anh kẹp lại, tay thì từ bên dưới vạt áo nỉ màu xám khói của anh lần mò tiến vào trong, mu bàn tay lạnh giá dán lên lưng anh, thờ ra một hơi khoan khoái.

Hường Nghị cũng không ghét bỏ cô, còn dùng tay che tai lại cho cô.

không khí trong phòng dần ấm lên, ổ chăn và anh cũng nóng hừng hực, rất nhanh Chu Lăng cũng đã được sưởi ấm, nhấc lên gương mặt đang vui trong lòng anh, hôn hôn cái cằm đang lún phún mọc râu của anh.

Hường Nghị cúi đầu hôn cô, cánh tay khoát sau lưng cô hơi dôi xuống phía dưới, trượt đến bờ mông vênh hết sức kia, xoa nắn một hồi.

Tay đặt chỗ đó cả nửa ngày, cứ chờ xem thế nào. Chu Lăng không nén nổi cười rộ lên, mập mờ mà nằng nặc : "Đồ bại hoại!"

"Em quyền rũ anh trước mà." Hường Nghị hơi lui lại, nhún nhún bàn tay cô đang xoa loạn xạ trên vòm ngực mình, xoay người phủ lên cô. đang định cúi đầu hôn tiếp, đột nhiên Chu Lăng đẩy anh ra, ngồi dậy.

Sau đó vén chăn ra đằng sau, leo lên trên người anh.

Gương mặt cô đã dần trở nên đỏ hồng, tóc hất ra sau, bắt đầu cởi khuy áo tây trang.

Hường Nghị phối hợp ngồi ngửa ra sau, tựa vào đầu giường, không dời mắt nhìn chăm chú động tác của cô ----- cởi áo ngoài, tiếp theo là áo sơ mi màu trắng, bên trong vẫn còn một cái áo bó ôm sát, bộ ngực đầy đặn vươn cao ngạo nghễ.

Còn mặc đến là nhiều, Hường Nghị từ từ thở ra luồng khí nóng, tay đã không tự chủ mà đặt lên lưng cô.

anh mới vừa hơi động một chút, thì bỗng dưng thấy Chu Lăng cong khoe miêng nở nụ cười sâu xa, sau đó vươn tay ra, từ bên trong giường mò ra một cái hộp rất xa hoa -----quen mắt vô cùng, chính là cái cà vạt cô tặng lần đầu tiên kia.

Hường Nghị nhường nhường mày, lơ mơ đoán ra cô muốn làm gì." Em đây là muốn báo thù sao?"

" Cũng để cho anh hưởng thụ một chút cảm giác được người ta phục vụ, không tốt sao?" Chu Lăng lấy cà vạt ra, quấn hai vòng lên tay anh, chợt nhớ ra cái gì, lại tháo ra, cởi áo lót ni trên người anh xuống trước đã.

Hường Nghị không phản kháng, vô cùng phối hợp, để cô muốn làm gì thì làm. Vui đùa các kiểu mà, đàn ông nào không thích.

Chu Lăng không buộc cà vạt qua người, sợ anh sức lớn giã cái là ra, buộc chặt vô cùng, quấn hai vòng thì thắt nút một cái, rồi quấn thêm một vòng, thắt một cái nút cuối cùng.

Tự cô cảm thấy thế là chắc chắn lắm rồi, lúc này mới hài lòng ngồi thẳng dậy, cởi phăng áo bó và trở ngại cuối cùng bên trong.

Hai luồng trắng như tuyết phơi bày trước mắt, ánh mắt Hường Nghị cũng nóng lên, muốn nâng lên cánh tay vừa bị buộc chặt chẽ, Chu Lăng đã áp sát tới trước, nâng gương mặt anh lên hôn anh .

Từ vị hưởng thụ bị động cũng không chênh lệch mấy so với chủ động, hơi thở Hường Nghị rất mau nặng nề, Chu Lăng rời môi anh, hôn tới cằm anh, sau đó tiếp tục đi xuống, hé môi ngậm lấy hầu kết của anh.

Yết hầu Hường Nghị lặn lộn, phát ra tiếng rên rỉ thoải mái.

Chu Lăng tựa như hài lòng với phản ứng của anh, hôn hôn liếm liếm mấy cái, lại rê từ từ xuống dưới, vừa duỗi tay xuống phía dưới, kéo quần anh xuống, cách quần lót nắm một cái. cô thả động tác hết sức chậm gương mặt vui theo sau, vén tóc ra sau tai, sau đó từ góc độ kia nâng cặp mắt quyến rũ hút hồn nhìn anh, vươn đầu lưỡi liếm lấy môi dưới.

Động tác này của cô hiệu quả kích thích rõ rệt, hô hấp của Hường Nghị đột nhiên tăng lên, ánh mắt đã sâu không tưởng nổi. Giây tiếp theo anh vươn hai tay ra, lòng bàn tay nóng rực nắm lấy vòng eo cô.

- ---- Cà vạt trên cổ tay vậy mà không thấy tăm hơi.

Chu Lăng sừng sốt,"..... anh tháo ra lúc nào vậy hả?" cô đã thắt hai cái nút chết cơ mà.

cô không biết rằng, đối với Hường Nghị tháo mấy cái nút thắt là chuyện vô cùng đơn giản, nhưng lúc này anh cũng không còn sức lực mà đi giải thích nữa, túm lấy gáy cô ấn người tới gần, hung hăng hôn lấy.

" Ừm....." Chu Lăng vẫn chưa phản ứng kịp, quyền chủ động đã trở lại trong tay Hường Nghị.

.....

Cuộc vận động say sưa trong phòng vẫn đang tiếp diễn, cảnh trời bên ngoài đã dần sáng lên, rèm cửa thì mở rộng ra. Hai người đang vui vẻ đều không chú ý, chỉ lo đắm chìm trong lửa nhiệt của nhau.

Mãi đến khi cửa lớn khép hờ bị đẩy ra, nện xi măng phát ra tiếng ma sát nặng nề, hai người đang quấn chặt nhau trên giường cùng dừng lại.

Giây tiếp theo, giọng Tiền Gia Tô ở trong sân vọng đến:" anh họ -----"

Hai người cùng quay đầu, theo ánh sáng nhìn về phía ánh nắng mặt trời rực rỡ ngoài cửa sổ. Hường Nghị phản ứng lại trước, ôm lấy Chu Lăng dưới thân, nhanh chóng xuống giường trốn vào góc khuất bên cửa sổ.

" Đóng tấm rèm kia ngốc ạ!" Chu Lăng cũng bị biến cố bất thành linh làm cho căng thẳng, đập vai anh một cái, thì thào.

Ngoài cửa phòng vang lên từng tiếng bước chân, là Tiền Gia Tô đã đi vào -----

Trong nháy mắt Chu Lăng ngừng thở, ôm chặt cổ Hường Nghị.

Ở bên ngoài Tiền Gia Tô đẩy cửa một cái, phát hiện là cửa khóa, kỳ lạ ơ một tiếng, cách lớp cửa truyền đến giọng lầm bầm "Ngủ rồi sao?". Tiếp đó gõ mạnh lên cửa hai cái, lớn tiếng gọi "anh họ! Mở cửa! Dậy ăn cơm!"

Cảm giác mạo hiểm bị "bắt gian tại giường" qua đi, Chu Lăng đã bình tĩnh lại, hết sức khê khàng mà quay đầu, cảm thấy thực thú vị khi nhìn thấy gương mặt hiểm khi căng thẳng của Hường Nghị.

cô nói ý xấu mà cắn cắn vành tai anh, đầu lưỡi nhẹ nhàng quét từ bên trên.

Quả nhiên cơ thể Hường Nghị trở nên căng cứng, xoay người đè cô lên tường.

Gọi cửa mãi mà không đáp lại, Tiền Gia Tô liền nghĩ anh họ phỏng chừng đã ra ngoài, thế là quay người ra cửa trước rồi đi.

Chu Lăng vội vàng đẩy đẩy người Hường Nghị đã lại tiến vào cơ thể cô, nhỏ giọng nhắc nhở anh: "Rèm cửa!"

Hường Nghị một tay kéo cô, tay kia lần tới dây xích của rèm cửa, kéo một cái.

Roẹt ----- Tiếng vang không nhẹ không nặng.

Động tĩnh nhỏ đó không ngờ lại gây chú ý cho Tiền Gia Tô, lúc đó cậu ta đã xách phần cơm sáng đặt lên trên bàn, đang định rời đi, cảm thấy không đúng lập tức quay đầu lại, nhìn thấy tấm rèm che lại được phần nửa cửa sổ.

Cậu hơi dừng lại, về mặt nghi hoặc đi tới, lúc vừa rồi cậu tới rèm cửa có kéo không nhỉ?

Hường Nghị ở bên trong theo tiếng bước chân nghe thấy cậu ta đã lại gần cửa sổ, ngừng động tác lại.

Đáy mắt Chu Lăng đã ngập tràn nước, lại cắn chặt môi không phát ra âm thanh, Hường Nghị như là muốn trả thù chuyện xấu cô vừa làm, cố ý rút ra, rồi lại mạnh mẽ đâm vào.

"....." Chu Lăng nuốt chút nữa kêu ra tiếng, ngoạm một miếng trên đầu vai anh.

Rèm cửa không kéo kín, phía dưới chỉ còn chừa lại độ rộng một nắm tay, không có ánh sáng bên ngoài, trông có vẻ hơi tối, không nhìn rõ cái gì, Tiền Gia Tô bèn cho rằng mình ảo giác, xoay người bước đi.

Cậu mới chỉ ngủ có bốn tiếng, mệt chết được, chạy nhanh về ngủ bù cái đã.

Ngáp dài ra cửa lớn, đột nhiên cảm thấy có gì đó sai sai, cậu khép cái miệng đang rộng mở lại, quay đầu, nhìn phía bờ tường ----- Xe thể thao màu trắng đang đỗ yên tĩnh ở đó.

..... Đây không phải, xe của chị Lăng, sao?

Sau hai giây, Tiền Gia Tô chợt quay đầu lại, không chỉ chú ý tới điều hòa không khí đang chạy ro ro, mà còn nhìn đến tấm rèm cửa in hình bãi biển và cây dừa trên đó, giờ phút này đã được kéo kín kè lăm rồi.

Cậu trừng mắt không thể nào tin nổi, cả nửa ngày mới tìm lại được chút tinh thần, nghĩ đến hai kẻ bên trong đang làm chuyện không biết xấu hổ kia, nhất thời lỗ tai cũng đỏ rực lên.

Cậu run rẩy giơ ngón tay lên, áp úng nửa ngày, mắng một câu:

- ---- "Hai người bệnh thần kinh à!"

Bạn đang đọc truyện *Sự Quyến Rũ Nam Tính* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 24

Edit: Michellevn

Sau khi Tiền Gia Tô đi không bao lâu, hai người bên trong rốt cuộc cũng xong việc, Hường Nghị ôm Chu Lăng lên giường nghỉ ngơi, phủ kín chăn, kéo người vào trong lòng.

Sau một trận vận động nhẽ nhãi triển miên, thì một mối kéo đến, Chu Lăng vui mình trong lòng anh không muốn động đây, một lát hồi phục lại, bắt đầu cảm thấy trên lưng ân ân đau.

"Đau." cô rầm rì hai tiếng.

Hương Nghị đang nhắm mắt sắp chìm vào giấc ngủ liền mở bừng mắt ra, anh cho rằng vừa rồi đúng làm cô quá mạnh bạo khiến cô bị thương, ngồi dậy vén chăn lên muốn đẩy chân cô ra nhìn.

Chu Lăng uể oải đáp anh một cái, "trên lưng á." Sau đó nằm úp xuống, đưa lưng ra cho anh nhìn.

Phần da ngay giữa sống lưng bị xây xát một chút, hẳn là vừa rồi bị cọ xát trên bờ tường. Hương Nghị phủ chăn lên cho cô, xoay người định xuống giường, "anh đi mua chút thuốc."

"không cần đâu, qua hai ngày là hết ngay thôi." Chu Lăng mệt đến không mở nổi mắt, kéo anh lại không cho đi, "Ngủ cùng em một lát, mệt lắm rồi."

Hương Nghị đành phải nằm trở lại.

Bị đồng hồ réo ầm ỹ đánh thức lúc tám giờ ba mươi phút, chỉ ngủ được có một tiếng, vẫn còn buồn ngủ vô cùng, Chu Lăng cúi kinh lẫn người qua, trong tiếng chuông đồng hồ kêu dai dẳng vẫn cố nằm lì thêm nửa phút, rồi đột nhiên ngồi bật dậy.

Bên cạnh đã không còn ai, Hương Nghị không biết đã đi đâu rồi.

"Hương Nghị?" cô gọi một tiếng, không ai đáp lại, lại nâng cao giọng lên gọi, "anh họ?"

Vẫn không có tiếng đáp lại.

Thế quái nào mà lần nào cũng thế, chơi xong phát là bỏ chạy luôn. Chu Lăng dụi dụi con mắt nhập nhèm, kéo quần áo lại mặc vào.

Sửa soạn đàng hoàng xong đi từ trong phòng ra, bên ngoài quả thực không có người, cửa lớn vẫn đang đóng, trên cái bàn nhỏ dưới mái hiên đặt một bình giữ ẩm màu xanh nhạt, chắc là vừa này Tam Kim đưa tới.

Chu Lăng nhớ lại tiếng мэng chửi cuối cùng đầy vẻ giận dữ trước khi cậu ta ra khỏi nhà kia, cảm thấy vui lên.

Nước từ vòi nước trong sân vô cùng lạnh giá, Chu Lăng vừa kêu hít hà vừa rửa mặt nhanh chóng, từ một hàng khăn mặt dưới mái hiên chọn lấy một cái sạch sẽ nhất lau mặt.

Lúc soi gương phát hiện trên cổ lại bị Hương Nghị để lại dấu vết, phần trên cổ cổ áo, một mảnh hết sức rõ ràng. cô chặc một tiếng, quay vào phòng lục tìm được một cái khăn quàng cổ nam giới màu xám, ngửi ngửi, là mùi vị trên người Hương Nghị, sẽ không làm cô ghét bỏ, qua loa quấn hai vòng trên cổ.

Cháo kê và bánh trứng chiên Tiên Gia Tô đưa từ nhà mình tới, hương vị cũng tạm tạm. cô vừa ăn vừa đánh giá trong lòng, vẫn là tay nghề của anh họ tốt hơn một chút.

Mãi cho đến khi cô ăn xong, Hương Nghị vẫn chưa trở lại, thời gian không còn kịp nữa, Chu Lăng không đợi thêm nữa, để lại một tin nhắn cho anh, lái xe rời đi.

Cuộc họp thường kỳ của công ty, cô vẫn đến muộn mấy phút, mấy chục con người đều đang chờ cô.

Hiếm cái là lần này Thời Tuấn thể mà không thúc giục cô, ngồi đó xoay cây viết, cửa phòng họp bị đẩy ra, anh ta nâng mắt, ánh mắt hơi đảo qua dừng dừng lại nơi khăn quàng trên cổ cô, rồi thu lại rất nhanh, gõ gõ ngồi bút xuống mặt bàn "Bắt đầu thôi!"

Trong cuộc họp, Chu Lăng vẫn không ngừng há miệng ngáp, khiến cho mọi người cứ nhìn mãi.

Thời Tuấn thừa dịp vị quản lý nào đó báo cáo công việc, trầm giọng nhắc nhở cô: "Em chú ý chút đi."

Đây cũng không phải là chuyện cô có thể kiểm soát, Chu Lăng lờm anh ta, sau đó lại ngáp một cái. cô thờ dãi, cúi xuống lấy điện thoại di động ra.

Vài phút trước, anh giai Hương đã gửi cho cô tin nhắn: 【đi công ty hả?】

Chu Lăng ngả người vào lưng ghế, quét ánh mắt nhìn mọi người, phía dưới bàn lén lút gõ chữ trả lời anh: 【đang họp. anh chạy đi đâu vậy?】

Hương Nghị vậy mà trả lời trong một giây: 【Mua thuốc】

【Mua thuốc mà lâu vậy à?Đầu đường không phải có một tiệm thuốc đó sao.】

anh giai Hương: 【Còn có bánh bơ nữa】

Được nha, thì ra là chạy đến tiệm ăn vặt bên kia nữa cơ đấy, chỗ đó có hơi xa. Chu Lăng không kìm được cong khóe miệng, bởi vì tư thế ngồi vắt chân mà khi đùi rung rung mũi chân đã không cần thận đá tới cái bàn.

"Đồng -----" một tiếng, người hai bên đều đồng loạt quay đầu nhìn lại.

Trước đó Chu Lăng đã ngẩng đầu lên, trông thấy vị quản lý đang phát biểu bị tiếng động phải ngừng lại, nét mặt nghiêm túc, dáng vẻ trông rất ư là chăm chú lắng nghe. Sau đó như mới chú ý tới ánh mắt của mọi người, làm bộ nhú mày nghi hoặc.

Trong bầu không khí xấu hổ, Thòi Tuấn mặt vô cảm nói : " Tiếp tục."

Bài phát biểu vô vị lại tiếp tục, Chu Lăng làm ra vẻ được một lát, rồi lại lên lút gửi tin nhắn: **【Em lấy trộm khăn quàng cổ của anh】**

Lần này Hường Nghị qua một lúc mới trả lời tin nhắn, liền tiếp một chuỗi biểu cảm:

【Nhàm chán quá ~ đi làm chút gì.jpg】

【đi trộm áo ngực.jpg】

【Trộm được rồi, là của lâu trên.jpg】

"....." Chu Lăng cúi đầu, một bàn tay che trước mặt, cắn môi cố kìm tiếng cười, nhưng từ bờ vai đang không ngừng rụt lại, vẫn có thể nhìn ra cô đang cười. So với hồi mới quen, dáng vẻ của anh mãi là một kiểu không quan tâm đến người khác, giờ thì thật sự là quá nhàm chán!

cô đang vui vẻ, Thòi Tuấn bên cạnh nhú mày khẽ gõ gõ mặt bàn, nhắc nhở cô tập trung.

Họp xong Chu Lăng quay về văn phòng, trên bàn làm việc hồ sơ chất chồng chờ cô ký tên, cô tùy tay lật lật, nhìn chưa được hai dòng, đã ngáp một cái rồi.

không xem nữa, không xem nữa, cô đưa tay đóng tệp hồ sơ lại, đứng lên duỗi duỗi cơ thể, đi vào phòng nghỉ ngơi bên trong ngủ bù một giấc.

Giấc ngủ này thẳng đến giữa trưa trợ lý gọi cô dậy ăn cơm, căn cứ vào sở thích ngày thường của cô, đặt món ăn bên ngoài giao đến của một khách sạn năm sao gần đó. Chu Lăng tiện tay kéo cái túi lần trước bỏ quên ở đây qua, nhìn nhìn xem bên trong có đồ gì quan trọng không, sau đó cứ thế mà đưa luôn cả túi và mấy loại mỹ phẩm hóa trang trong đó tặng cho trợ lý:"cô vất vả rồi, mau đi ăn cơm đi."

Trợ lý rối rít cảm ơn rồi lui ra ngoài.

Trợ lý cực kỳ hiểu rõ khẩu vị của cô, thức ăn rất ngon, chỉ là Chu Lăng không có hứng thú ăn uống, vì thế chụp mấy tấm hình, gửi cho Hường Nghị nhằm mục đích kích thích kích thích anh.

【Hình ảnh】【Hình ảnh】【Hình ảnh】Cơm trưa (๖๖๖)】

Hường Nghị cũng gửi lại cho cô **【Hình ảnh】【Hình ảnh】【Hình ảnh】【Hình ảnh】Cơm trưa (๖๖๖)】**

Trong hình là một vài món ăn gia đình hết sức bình thường: Trứng sốt cà chua có lương tâm nhất mà cô từng thấy, trứng gà trần ngập súp che kín cả cà chua; không có quá trình xử lý chỉnh sửa, màu sắc hình ảnh vẫn rất tươi sáng; một cái nồi vô cùng giản dị, ngoại trừ con gà hầm vàng thơm ra không hề nhìn thấy thứ gì khác.

Chu Lăng lại cúi đầu nhìn nhìn phần cơm kiểu phương tây tinh xảo trước mặt, mẹ con gà chứ, sao cảm thấy của mình thua kém thế nhỉ?

cô liếm liếm cái đĩa: **【anh làm hả?】**

anh giai Hường: **【Ừm】**

Chu Lăng: **【Em cũng muốn ăn [đáng thương]】**

anh giai Hường: **【Muốn ăn thì đến】**

Chu Lăng:**【Buổi chiều vẫn phải làm việc [tui thân]】**

anh giai Hường: **【Buổi tối qua đây】**

Chu Lăng dừng một lát, gửi một cái biểu tình mập mờ dần đi.

Tán dóc như vậy cả nửa ngày, tin nhắn cuối cùng trong khung chat vẫn là con vật nhỏ kỳ lạ dễ thương.cô cũng không nói rốt cuộc tới hay không. Hường Nghị nhìn nhìn, đặt đi động xuống.

Vừa ngẩng đầu, bởi vì chuyện buổi sáng kia mà Tiền Gia Tô nhìn anh rất không vừa mắt, hiện giờ lại đang dùng ánh mắt tìm tòi nghiên cứu mang theo chút ghét bỏ, trong ghét bỏ còn có chút chút căm giận nhìn anh, không thể nào hiểu nổi.

Hường Nghị quét mắt nhìn cậu ta:" Em nhìn cái gì?"

Tiền Gia Tô hừ hừ:" Nhìn anh ăn cơm mà còn nhìn chăm đi động, anh bận rộn thật đấy."

Hướng Nghị phóng ánh mắt qua, còn chưa nói gì, bà lão bên cạnh đã không vui trước mà vỗ Tiền Gia Tô một cái, "Ăn của cháu đi."

một tên lão quang côn (*), khó khăn lắm mới biết dùng wechat trò chuyện với con gái, sao không để anh nói chứ.

(*)lão quang côn dùng để gọi những người đã lớn tuổi mà chưa có vợ.

Trung tâm bách hóa mới hôm nay khai trương, buổi chiều Chu Lăng phải đi cắt băng khai trương.

Chương trình xem như đơn giản, lúc lên sân khấu thì lên sân khấu, cầm cây kéo làm bộ trước ống kính truyền thông một lát, vừa xoẹt xoẹt cắt, thế là xong việc. Sau khi kết thúc Chu Lăng cùng một số vị quản lý cao cấp đến trung tâm tham gia hoạt động chào mừng, nhân tiện thị sát.

Vì chúc mừng khai trương, trong sảnh lớn có dựng sân khấu, mời một số ngôi sao đến biểu diễn. Nghi thức cắt băng kết thúc, phân biểu diễn chính thức bắt đầu. Chu Lăng đứng bên ngoài đám đông nhìn một lát, ngoại trừ vài ca sĩ có chút tiếng tăm, số còn lại đều là tuyển nghệ sĩ nhỏ hạng ba hạng bốn.

cô quay đầu hỏi người phụ trách trung tâm "Loại hoạt động này sẽ làm thường xuyên chứ?"

"sẽ à." trên mặt người phụ trách mang theo ý cười và sự cung kính, "Dịp lễ tết đều có hoạt động, tuyên truyền điện ảnh, gặp mặt ngôi sao, cũng đều thích làm ở chỗ chúng ta."

Ra là vậy, Chu Lăng gật gật đầu, vậy có thể sắp xếp Tam Kim tới, hiện giờ cậu đang lẩn lộn trong quán bar, độ nổi tiếng vẫn khá mạnh.

"Hoạt động lần sau là khi nào?" cô hỏi

Người phụ trách không hiểu được vì sao đột nhiên cô lại quan tâm đến loại chuyện này, theo bản năng liếc nhìn Thời tổng bên kia, sau đó đoán đo báo cáo: "Lễ Giáng sinh à, ngày lễ gần nhất chính là lễ giáng sinh."

Chu Lăng cười tủm tỉm "Kế hoạch lúc đó đưa tôi xem qua."

"Vâng à."

cô xoay người đi phía trước, người phụ trách mới vuốt vuốt mồ hôi lạnh trên đầu.

Khai trương ngày đầu tiên các thương hiệu giảm giá khá mạnh mẽ, cùng với sự hấp dẫn từ các ngôi sao, trong trung tâm thương mại có rất nhiều khách hàng. một đám đàn ông tây trang giấy da đi bên cạnh Chu Lăng, giống như dẫn theo một đám vệ sĩ, trên đường đi tỷ lệ người quay đầu nhìn lại rất chỉ là cao.

Thị sát từ lâu một đến lâu ba, có một thương hiệu dệt may gia đình nổi tiếng, thời điểm Chu Lăng đi qua lướt mắt nhìn, đi xa đã mấy mét, đột nhiên lại quay trở lại, để những người kia đợi bên ngoài, tự mình đi vào trong cửa hàng. Các vị quản lý cấp cao trước đây chưa bao giờ biết cùng vợ đi mua sắm nay đứng chờ bên ngoài, ngơ ngác nhìn nhau.

Quản lý cửa hàng nhận ra là các ông tổng của trung tâm thương mại, vội vàng chạy đến mời các vị đại gia mà vừa nhìn đã biết là không phải khách hàng bình thường đi vào bên trong ngồi, cho dù bên trong căn bản không đủ chỗ ngồi.

Người phụ trách nhìn Thời Tuấn thăm dò, mà anh ta thì đang nhìn chằm chằm vào người phụ nữ đang tập trung vào chân lông bên trong, không nói gì.

Người phụ trách đã hiểu, ra hiệu với người quản lý, người kia vội vã quay về, một lát sau tự mình đưa nước trà tới.

Mười lăm phút trôi qua, Chu Lăng chọn xong một bộ chăn nệm, bắt đầu chọn cái thứ hai.

Bên ngoài mấy vị quản lý cấp cao đưa mắt nhìn nhau, một lát sau có người mở miệng tăng bốc: "Chủ tịch Chu quả nhiên là người chú tâm vào sinh hoạt, những thứ vật vãnh này mà cũng tự mình đi chọn lựa."

Những người khác liền phụ họa tới tấp.

Thời Tuấn khề nhếch môi chế giễu.

Những người này đều không biết bình thường cô nhân rồi đến mức nào, hứng thú lớn nhất chính là giày vò cuộc sống chính mình, ngay cả ga giường cũng là nhà thiết kế thiết kế riêng biệt, loại thương hiệu này, cô mới không thèm dùng.

Quả thật Chu Lăng không phải chọn cho mình, có điều cũng là vì mình.

Chọn được sáu bộ cả chăn gối ga giường, ghi lại địa chỉ để cửa hàng giao hàng tới cửa. Lúc chuẩn bị quẹt thẻ mới phát hiện túi của mình để ở trong xe, cô vô thức mà quay đầu lại, Thời Tuấn tiện tay đưa cái tách cho người bên cạnh, đi tới.

Chu Lăng quay mặt lại, nói với nhân viên thu ngân của cửa hàng: "Ghi sổ trước đi, tối nay sẽ có người quay lại tính tiền."

Nhân viên cửa hàng nhận được ánh mắt của người quản lý thì vội vàng biểu thị: Khách hàng đầu tiên mở hàng có thể được mua hàng miễn phí, Chu Lăng

cũng không khẳng khái nữa, lúc xoay người đứng lúc Thời Tuấn đi tới, cô làm như không thấy, cứ thế mà lướt qua người anh ta bước đi.

Hai tiếng sau đó.

Buổi chiều buồn bán không tẻ, bán liên tiếp được ba chiếc xe, ông chủ Hường chuẩn bị đóng cửa trước giờ, về nhà nấu cơm cho bà nội. Rửa tay ở hồ nước bên cạnh xong đứng lên, phía sau có người gõ hai cái lên cửa. anh xoay đầu lại, là một người đàn ông mặc đồng phục.

" Xin hỏi ngài có phải là Hường tiên sinh không ạ?"

" Là tôi." Hường Nghị cầm khăn lau khô tay, đi tới, " Có chuyện gì?"

Đối phương cười lễ phép:" Đồ dùng ngài đặt giao tới rồi, mời kiểm tra một chút."

Hường Nghị không hiểu chuyện gì:" Đồ gì vậy?"

Trong lúc nói chuyện đã có người xách mấy cái túi thêu hoa văn chìm màu đỏ thẫm đi vào, người đàn ông mặc đồng phục vào trước nhất đang cầm đơn hàng đối chiếu:" một cái chăn nhung lông ngỗng nhập khẩu Canada; một chăn lông ngỗng đồng ; Bốn cái gối ôm ruột lông ngỗng trắng ; Sáu cái vỏ gối nhung dài dệt hoa màu xanh lục, một cái dệt hoa màu đỏ ---- Hường tiên sinh, ngài kiểm tra một chút."

Hường Nghị đại khái đã đoán được chuyện gì xảy ra, nhìn những thứ xanh xanh đỏ đỏ kia, có hơi đau đầu. Lấy bao thuốc trong túi ra, rút lấy một điếu, tụy tay chỉ chỉ phía dưới mái hiên:" Đề qua bên đó đi."

Bạn đang đọc truyện *Sự Quyến Rũ Nam Tinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 25

Edit: Michellevn

Lễ mừng khai trương kết thúc, theo lệ thường có đãi tiệc. Người phụ trách làm chủ nhà, mở tiệc chiêu đãi các vị sếp lớn đến từ tổng bộ của tập đoàn. Ngoài việc chúc mừng khai trương, còn có một sự kiện trong đại khác ---- Đó là tin tức đính hôn của Thời Tổng và Chung đại tiểu thư đã được công bố, vậy nên mọi người đều nhân cơ hội kính rượu bày tỏ chúc mừng.

Nhóm các ông uống rượu hết sức high, Chu Lăng yên tĩnh ngồi ăn ở bên cạnh, không hề muốn tham dự. Có điều cả một bàn đều là đồ ăn đất đỏ tỉnh xảo, mà cô lại không có khẩu vị gì, chỉ có chán và chán, lại gửi tin nhắn cho Hường Nghị.

【 [Hình hành] [Hình hành] Bữa tối anh ăn gì vậy?】

Gần đây tốc độ trả lời tin nhắn của Hường Nghị rất nhanh, thật đáng khen ngợi: 【Món hầm thập cẩm, bánh nướng có nhân, không chụp ảnh】

(*)Món hầm thập cẩm 炖 đây là một món ăn trộn hỗn hợp của Đông Bắc gồm sương sườn, ngô, đậu cô-ve, ớt xanh, mộc nhĩ, hành ... cho vào cùng một nồi hấp chín)

A món hầm thập cẩm.....A bánh nướng có nhân.....

không biết vì sao nghĩ nghĩ lại cảm thấy nhất định ăn rất ngon, Chu Lăng vô ý thức gấp một đũa khôngbiết thức ăn gì vào trong miệng, không có mùi vị gì. 【Em cũng muốn ăn đồ do anh làm [Buồn bã】】

Hường Nghị vô cùng không dè dặt không thân mật cũng không thêm thương hương tiếc ngọc mà trả lời: 【Đừng muốn nữa, ăn nhiều sẽ mập】

"....." Chu Lăng cắt điện thoại di động đi, không thêm nói chuyện với anh nữa.

Kết thúc bữa tiệc đã hơn tám giờ, theo lệ cũ, thì vẫn còn một số chương trình giải trí đặc biệt nữa, cái loại hình thức đó hiển nhiên là Chu Lăng không thích hợp tham gia. Nhưng trong hội sở cũng có chương trình giống như vậy dành cho nữ giới, người phụ trách khéo léo gợi ý với cô, Chu Lăng không có hứng thú, tự mình lái xe rời đi, đi vui chơi lẫn lộn.

Tiền Gia Tô đã ở trên sân khấu, đang biểu diễn một ca khúc tiếng anh kinh điển, hôm nay trong quán bar không nhiều người lắm, thế nhưng vẫn có một hàng em gái nhỏ cuồng nhiệt vây quanh phía trước mặt, thậm chí đi kèm với thiết bị hỗ trợ. Trong lúc vô tình, cậu cũng đã có nhóm fan hâm mộ của riêng mình.

Chu Lăng cũng lại gần đứng xem, phát hiện mỗi lần Tiền Gia Tô hơi có động tác nhỏ khi hát đến đoạn phiêu, nhóm các em gái nhỏ ở phía dưới sẽ gào hét lên, vây các thiết bị hỗ trợ để đáp lại cậu.

Hát đến đoạn điệp khúc thâm tình nhất, Tiền Gia Tô mở lớn mắt, đưa tay về phía các fan ---- đúng lúc chạm phải ánh mắt đầy vẻ thỏa mãn "Nhà có gái mới lớn" của Chu Lăng đứng đằng sau đám đông.

cô cười hươ hươ tay, Tiền Gia Tô cả người kích động, lạc giọng luôn.

Chu Lăng lắc đầu bật cười, ngồi lại chỗ cũ, kêu mấy chai rượu, lấy di động ra đang định gọi điện thoại. Đúng lúc này, có người sắp lại gần, hết sức thân thiết vô cùng ngọt ngào mà gọi: "Chị Chu."

Giọng nói mềm mại đầy sức sống này..... Chu Lăng nhướng mắt lên, quả nhiên là cái cô nhị tiểu thư nhà họ Chung kia.

cô tạm thời để di động lại: "Sao em lại ở đây thế, không phải đến trường sao?"

Chung Niệm Đồng cười ngồi xích lại một chút: "Tôi nay phải học thêm, em không đi, lên chạy đến đây đây."

Chu Lăng nhếch môi cười: "Em nhìn thấy chị cũng không tránh, không sợ chị nói với ba mẹ em sao?"

"Chị sẽ không mà." Chung Niệm Đồng lại sắp sắp gần với cô hơn, "Chị Chu à, có phải chị rất thân với Tiền Gia Tô đúng không ạ?"

thì ra là vì Tam Kim mà tới, Chu Lăng vắt chéo chân, thờ ơ đáp: "Chưa trưởng thành, cấm yêu sớm."

"Vậy sao chị cũng tới đây đó, quê mùa, trung học tui em có người đã có đôi có cặp rồi đấy." Chung Niệm Đồng rất không vui, "Mà em cũng không phải yêu sớm nhá, em chỉ cảm thấy anh ấy rất thú vị, kết bạn chơi chơi không được sao?"

Chu Lăng còn rất nghiêm túc mà hỏi: "Em cảm thấy cậu ta thú vị chỗ nào chứ?"

"anh ấy....." Chung Niệm Đồng nhất thời nghẹn lời, rồi nhanh chóng phát biểu hùng hồn, "anh ấy hát hay, nhìn còn rất giống Lục Gia Hòa."

Chu Lăng có chút cạ lời: "Em cuồng sao thì cuồng Lục Gia Hòa thôi, không thể so bì đẹp trai hơn hay hát hay hơn Tiền Gia Tô được. Vừa hay trong tháng này có buổi hòa nhạc, chỗ chị có vé đấy, nếu em muốn đi thì chị tặng cho mấy tấm."

"Muốn ă!" Chung Niệm Đồng trả lời ngay lập tức, rồi lại ừ rừ đá đá chân bàn, "Nhưng mà bình thường không phải muốn gặp nhau là có thể gặp....."

Có thể để bé muốn gặp mà có thể gặp liền thì đã không gọi là thiên vương rồi. Chu Lăng chẳng muốn nói chuyện xàm xí với thể loại thiếu nữ thời kỳ phản nghịch này, nhìn nhìn đồng hồ, hỏi: "Em học thêm mấy giờ thì xong?"

"Chín giờ."

"Vậy em nên đi rồi đấy," Chu Lăng quyết đoán nói, "Giờ đã tám giờ năm mươi rồi, em ra ngoài mua tạm chút đồ gì ăn uống để át bớt mùi rượu trong miệng đi, sau đó về nhà, thế là rất đúng giờ."

"Trời ơi, mọi người đều như vậy, phiền quá đi thôi!" Ngoài miệng thì nói thế, nhưng trong lòng rõ ràng là vẫn rất sợ cha mẹ phát hiện, Chung Niệm Đồng không cam lòng mà đứng lên, trước khi đi còn nhấn mạnh với cô: "Em sẽ còn tìm chị nữa đấy."

Chu Lăng khoát khoát tay cho qua.

Uống ly rượu dần xuống, cô tiếp tục nhấn số máy hồi nãy chưa kịp gọi, hẹn Đinh Y Y ra ngoài chơi. Con bạn này gần đây giống như đột nhiên cải tà quy chính, lâu rồi không thấy đi buôn thả.

"Em yêu à ~ "Đinh Y Y ồm ồm năm năm không đổi," Sao hôm nay lại nhớ tới người ta mà gọi điện thoại vậy, còn tưởng rằng cậu có anh họ Hướng thỏa mãn hết mọi việc, thì quên luôn người ta rồi chứ."

Chu Lăng bị cái giọng nhão nhột kia làm đến cái mũi cũng nhăn nhăn lại: "yêu quái! Còn không mau mau hiện nguyên hình!"

"Biến!" Đinh Y Y đã khôi phục lại giọng điệu bình thường, "Gọi điện thoại chi vậy, đây là kiểu muốn hẹn tôi ra ngoài chơi sao?"

Chu Lăng cời áo khoác vắt sang bên cạnh, vừa nói: "Đúng đấy, ra uống rượu thôi, mấy ngày nay không gặp cậu rồi."

"không được, haizz, sắp tới tớ cũng không thể ra ngoài chơi rồi." Kê thâm niên ham chơi nói ra loại lời này mà không hề có chút nào tiếc nuối, ngược lại nghe nhẹ nhàng vô cùng, còn có một chút gì đó khoe khoang.

"Sao hả, chồng cậu đánh gãy chân cậu rồi à?"

"Thấy ghét! Chúng tớ là chuẩn bị cho bầu bì, anh ấy không cho tớ uống rượu."

Cái ngữ điệu hạnh phúc nhỏ bé này..... Chu Lăng yên lặng nuốt vốc thức ăn chớ này: "Được, vậy cậu yên ổn ở nhà tịnh dưỡng đi, hôm nào tớ tới thăm cậu ----- À mà thôi, ngày mai luôn đi, hình ảnh cậu bị nuôi thành heo khiến tớ phản kích không thể chờ đợi được muốn đi xem liền. "

Đinh Y Y tức giận chửi toáng lên: "đi cái anh họ nhà cậu á!"

Đầu này Chu Lăng vui vẻ không ngừng.

Có lẽ do tác dụng "ân cần thăm hỏi" của Đinh Y Y, điện thoại của anh họ Hường nhanh chóng bay vèo vèo tới.

Chu Lăng nhận máy, còn chưa kịp bày tỏ sự bất mãn của mình về "sự trả thù thù thái" trước đó, giọng nói cực kỳ trầm thấp của Hường Nghị đã truyền qua điện thoại đến trước: "đang ở đâu?"

"Quán bar đó," Chu Lăng vắt chân lác lư, "Tối đây cùng uống rượu đi."

Hường Nghị ừm một tiếng, trả lời rất nhanh gọn: "Chờ đó."

Sau đó ngắt điện thoại cũng rất nhanh gọn.

Chu Lăng bỗng chốc không phản ứng lại kịp, sao lại giống như muốn tìm cô hèn hò ấy nhỉ.

Hai mươi phút sau, Hường Nghị lặn mình tới, gọi điện thoại kêu cô ra ngoài. Chu Lăng đã tự mình uống hết hai chai, mặc áo khoác vào đi ra từ cửa sau, khẽ bị gió thổi qua, nhưng có lẽ là do tác dụng của rượu, nên cũng không cảm thấy lạnh.

Hường Nghị lái xe tới, đây cũng là lần đầu tiên Chu Lăng nhìn thấy xe của anh, một chiếc xe tư nhân hết sức bình thường, nhưng khá sạch sẽ.

Cửa kính xe hạ xuống, Chu Lăng cúi đầu nhìn nhìn, xác nhận là anh, mở cửa xe đi lên. "Sao hả, còn không vào trong, cứ bắt em phải ra ngoài."

Vừa nói xong, Hường Nghị đã đưa một cái ô giữ ấm đến trước mặt.

Chu Lăng ngỡ ngàng, nháo nháy cái liền hiểu ra, chớp chớp mắt nhìn anh: ".....anh tôi chỉ là đưa cho em cái này á?" Đón lấy mở ra, là món lần trước anh đã làm chụp hình gửi qua.

Hường Nghị mở hết cửa kính ra, lấy một đôi đũa vệ sinh đưa cho cô: "Ăn đi."

thật ra Chu Lăng cũng không đói, dù sao buổi tối cũng đã ăn một chút, trong dạ dày còn được lót cả hai chai rượu, có điều ô giữ ấm nóng hôi hổi này vẫn khiến cô thèm ăn, cởi áo khoác ra nâng ô giữ ấm lên hít hít hà hà.

Hường Nghị thêm thuốc, đi xuống đứng dựa xe hút điếu thuốc, sau đó đến siêu thị cách đó không xa mua chai nước. Lúc quay về Chu Lăng đã ăn gần hết mì, một tay cầm ô giữ ấm, một tay vuốt vuốt cái bụng ăn đến căng phình của mình.

May mà cái ô này chứa được ít, chứ nhiều hơn nữa cô cũng ăn không nổi.

Hường Nghị nhận lại ô giữ ấm, đưa nước cho cô, thấy cô uống liền mấy ngụm rồi hài lòng hỏi người bên cạnh: "Lần nào cũng đều xuyên từ ảnh mà ra, anh tính cứ dùng như vậy để chinh phục em sao?"

"Vậy em đã bị chinh phục chưa?" Hường Nghị hỏi bằng giọng nói rất qua loa, vừa nâng cửa sổ bên cô lên hơn nửa, sau đó điều chỉnh hạ ghế xuống một chút.

Ăn xong mà nằm liền rất dễ béo nha, thế nhưng Chu Lăng vẫn hết sức dễ chịu mà đuổi người ra sau. côngghệ đầu đưa mắt nhìn qua, duyên dáng nói: "anh dùng * có thể sẽ nhanh hơn chút đấy."

"* của anh không phải đã nhận được rồi." Hường Nghị nhìn cô, giọng nói mang ý cười.

Chu Lăng vui không chịu được, cười một hồi, bốn ngón tay đưa về phía anh cụp xuống: "Cách mạng chưa thành công, đồng chí vẫn phải cố gắng."

Ăn uống no say chỉ lát sau Chu Lăng đã bắt đầu mệt mỏi muốn ngủ, vùi mình vào ghế nhắm mắt lại, Hường Nghị kéo cửa kính lên, mở hệ thống sưởi. Hơi nóng phả ra, càng làm người ta buồn ngủ, Chu Lăng ngáp một cái: "anh đưa em về nhà đi, nếu không được ngủ em sẽ phải hôn cổ bây."

"Hôn cổ bây là gì?" Hường Nghị hỏi với vẻ mặt chịu khó học hỏi

Chu Lăng hí hóp mắt liếc anh: "Chính là bất tỉnh luôn đấy, anh họ à, anh thật quá quê mùa đó, phải học theo cách bắt kịp trào lưu thời thượng chứ."

"không theo." Hai chữ ngắn gọn đanh thép, anh lúc nào cũng thích nói như vậy, dứt khoát đến nỗi có thể cứ thế mà làm người ta nghẹn chết.

Chu Lăng nằm đó cười toe, Hường Nghị nghiêng người cài dây an toàn cho cô, lúc sắp ngồi thẳng dậy lại bị cô kéo lại, thò đầu hôn một cái lên khoe môi anh. cô liếm liếm môi, vỗ vai anh: "Xuất phát thôi, tài xế Hường."

Tài xế Hường được hôn một cái càng nhẫn nhục chịu khó mà khởi động lái xe đi.

trên đường Chu Lăng quả nhiên ngủ luôn, đôi mắt rất biết quyến rũ người kia đang nhắm chặt, hai gò má đỏ au. Hường Nghị chạy xe vào trong biệt thự, dừng xe, nhìn cô một lát, mới nắm lấy mũi cô, đánh thức cô dậy.

Chu Lăng nâng bàn tay mềm mại lên đập anh, mơ mơ màng màng mở mắt ra. Bên ngoài là khoảng sân và ngôi nhà quen thuộc hết mức, cô tháo dây an toàn, vurun vai đuổi người một cái.

" Em về đây." cô quay đầu nhìn nhìn Hường Nghi, đèn trong xe mờ mờ, đôi mắt anh sâu thăm thẳm.

" Nghi ngại sớm một chút." Hường Nghi nói.

Chu Lăng gật đầu:" anh cũng ngại ngại sớm chút nhé."

cô xuống xe, đóng cửa xong mới nhớ tới một chuyện, khom người gõ gõ cửa kính. Cửa kính xe hạ xuống, cô ghé người vào hỏi:" Đồ em kêu người ta đưa tới anh nhận được rồi chứ?"

" Ừ."

" Vậy anh đổi đi nhé." Chu Lăng dặn dò, " Nhớ là phải giặt trước đây."

Cái từ " Đổi" đơn giản này, trên thực tế là bao gồm một loạt công việc như trải ga giường, bộ chăn nệm, nhồi vỏ gối, lễ dĩ nhiên, trước đó còn phải giặt qua một lần theo yêu cầu của cô.

Hường Nghi nhìn cô không rõ ý tứ, sau vài giây, mới nói xa xôi:" Em nhìn anh có giống người lồng chăn không ?"

"Giống nha," Chu Lăng cười tùm tùm, còn nháy mắt tinh nghịch với anh, " anh là vạn năng mà."

Hường Nghi:"....."

Kháng cự thì cứ kháng cự, sau khi Hường Nghi về nhà, vẫn cứ ngoan ngoãn xách đồ vào nhà, ném vào máy giặt quay một lần. Trận chiến với sáu bộ lớn như vậy, bà nội và Tiên Gia Tô hiển nhiên là phát hiệnra, lúc anh lên phơi ở ban công, hai người thì thào thầm cười hi hi phía sau lưng, Hường Nghi cũng chỉ có thể làm như không nghe thấy.

Sau khi phơi khô xách đến cửa hàng, đúng lúc hôm đó trời nắng rất đẹp, Hường Nghi cũng đem chăn mới ra phơi nắng cả buổi trưa, chăn bông mềm mại, bông bênh xốp xốp, sờ lên vô cùng êm dịu.

Trải ga giường xong, nhồi cả gối đầu, cuối cùng ôm chăn về phòng, đặt trên tấm đệm đã được giặt sạch sẽ, theo thói quen Hường Nghi còn gấp thành hình dạng vuông vuông vắn vắn.

trên giường đã rực rỡ hẳn lên, ngăn nắp chỉnh tề, mềm mại mà sạch sẽ. anh đã dùng bộ xanh xám kia, mặc dù cả đám hoa thêu nổi khiến anh cảm thấy rất khó nói, nhưng nghĩ nghĩ tới trong tủ còn một bộ khác màu đỏ giống y như kết hôn, ngay lập tức có thể chịu được.

Hường Nghi thở dài, điểm mấu chốt của con người quả nhiên có thể liên tục được làm mới.

anh chụp tấm ảnh gửi cho người nào đó: 【Hoàn thành nhiệm vụ】

Bên kia trả lời trong một giây: 【Ngoan thật đấy ~ [hôn hôn]】.

Bạn đang đọc truyện *Sự Quyến Rũ Nam Tinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26

Edit: Michellevn

Như đã hẹn, ngày hôm sau Chu Lăng đi thăm Đinh Y Y, cuộc sống của cô ấy hiện giờ mới thật đúng là phu nhân hào môn xa xỉ, chuyện ăn mặc đều có nhà chồng mời chuyên gia hầu hạ, cái không được hoàn mỹ chính là bị hạn chế đi rất nhiều ; không nói giảm một lượng lớn số lần đi dạo phố, giày cao gót mà cô ấy yêu thích nhất đã có lệnh cấm rõ ràng, thực đơn mỗi ngày thi hành theo nguyên tắc " ăn nhiều bữa nhỏ", được điều phối và kiểm soát chặt chẽ bởi một chuyên gia dinh dưỡng đầy trách nhiệm.

Lúc Chu Lăng tới cô ấy đang ôm hộp kem hết sức thòm thềm, ở bên cạnh chuyên gia dinh dưỡng khuyên nhủ không cho ăn, Đinh Y Y ngang ngược nói, tôi chỉ nhìn một chút thôi.

Sau đó thừa dịp chuyên gia dinh dưỡng đi bưng trà dưỡng sinh, nhanh chóng mở nắp hộp ra dùng thìa xúc một lượng tương đối lớn cho vào trong miệng, vừa nghe thấy động tĩnh thì gấp rút nhét vào trong tay Chu Lăng, dùng kỹ năng diễn xuất thượng thừa chỉ trích cô : " Biết rõ là tở không thể ăn còn diễn trò ăn trước mặt tở, cậu còn là người sao?"

"....." Chu Lăng chỉ đành phải phối hợp mà cũng xúc một thìa lên ăn, sau đó cố ý liếm liếm khoe miệng không dính gì của mình, Đinh Y Y hiểu ngay, vội vàng liếm mép sạch sẽ trước khi chuyển gia đình đường đi tới.

Vốn còn cho rằng cô ấy đang rắc thức ăn chó, giờ tận mắt chứng kiến, lại cảm thấy có chút thâm. Chuẩn bị mang thai thôi mà, thế mà cũng chuyện bé xé ra to, sau này thật sự mang thai, không biết chừng còn bị trói buộc thành kiểu gì nữa.

Bất ngờ chính là, vợ chồng son bọn họ hiệu suất cao thật, không quá mấy ngày sau khi Chu Lăng tới thăm, Đinh Y Y đã xác nhận mang thai. Tuy nói ba tháng đầu không được nói cho người ngoài biết, nhưng đối với cô ấy Chu Lăng không phải người ngoài, Đinh Y Y ngay lập tức gọi điện tới báo tin vui.

Lúc đó Chu Lăng mới vừa họp xong quay về văn phòng, trợ lý đưa tới một tấm thiệp mời màu trắng tinh xảo, cô nhận lấy tiện tay để qua một bên, khoát tay cho cô ấy ra ngoài, cửa đóng lại mới kìm nén không được: "thật hay giả đây? Các cậu vậy mà cũng nhanh quá đó!"

"Chân thật như bộ ngực 36D của cậu." Đinh Y Y vẫn là cái vẻ bí ối như vậy.

Chu Lăng đã có hơi cảm khái, người phụ nữ dung tục này chẳng mấy chốc sẽ phải làm mẹ, vậy sau này ai sẽ cùng cô chơi, cùng cô buông thả đây.

"Cậu tìm anh họ Hường của cậu mà chơi á," Đinh Y Y nói, "Cậu cũng cố lên đi, đừng để đến lúc tớ chọn lựa trường tốt cho con mà cậu vẫn còn đang chọn bím, chắc chắn, chúng ta sẽ có khoảng cách thế hệ đây."

Nhắc tới cái này, Chu Lăng liền có phần cụt hết cả hứng: "Tớ không có hứng thú với chuyện sinh con, phiền hà lắm."

Đinh Y Y hừ cô một tiếng: "không sinh con thì gia sản đó cậu để lại cho ai hả?" Dừng một lát, đột ngột đổi giọng: "không sinh càng tốt, gia sản xem như đều cho con trai tớ."

Chu Lăng cười rộ lên: "OK Ok Ok, con trai cậu chính là con trai tớ."

Cúp điện thoại, Chu Lăng đứng trước cửa sổ sát đất, bên ngoài là các tòa nhà chọc trời nối tiếp san sát nhau, cao vợi vợi, to lớn ngăn nắp, nhưng lại thiếu chút hơi ấm tình người.

cô nhớ tới bản thân mình hồi mới đến Nguyên gia, Nguyên tiên sinh đưa cô đi tham dự các loại yến tiệc với các nhân vật nổi tiếng, để mở mang kiến thức về sự sang trọng cùng xa hoa lãng phí của giới thượng lưu; Còn sắp xếp cô vào công ty với thân phận trợ lý đặc biệt của chủ tịch, làm quen với nghiệp vụ công ty. Sống trong biệt thự cao cấp hàng đầu, ra ngoài có xe riêng đưa đón, đồ mặc trên người chính là lễ phục và đồ công sở được thiết kế riêng, chuyện ăn uống thì chỉ một miếng nhỏ thôi cũng có thể tiêu tốn nửa năm chi phí sinh hoạt của cô.

Nhưng bên ngoài có hoa mỹ đi chăng nữa, chức danh có êm tai đi chăng nữa, cũng không che giấu được vẻ gượng ép từ trong ra ngoài của cô. Lúc đó quả đúng là một đứa quê mùa đến từ nông thôn, cảm thấy hoàn toàn xa lạ với mọi thứ xung quanh, thậm chí ngay cả một người bạn có thể sẽ chia cũng không có.

đã không còn nhớ nổi là quen được Đinh Y Y ở buổi tiệc thứ bao nhiêu rồi, cô ấy không giống lắm với các vị phu nhân mang vẻ ngạo mạn từ đầu đến chân, trông thấy cô là người mới vừa bước vào vòng luẩn quẩn kia, câu nói đầu tiên đã không mang ý tốt: "Cậu gả cho lão già đó, phương diện kia có thể được được?"

Chu Lăng thời điểm đó tuy không tính là tiểu bạch thỏ ngây thơ, nhưng cũng là lần đầu tiên đụng câu hỏi trực tiếp trần trụi như vậy, lập tức đỏ mặt né tránh như tránh ôn thần.

nói về chuyện đó, cô chính là bị kẻ bí ối Đinh Y Y này lôi kéo hư hỏng. Ấy vậy mà cái kẻ lôi kéo cô làm chuyện xấu này, hiện giờ vẫn phải từ bỏ cách sống phóng túng bừa bãi trước kia.

Chu Lăng thu xếp xong ra khỏi phòng làm việc, trước khi đi tầm mắt đảo qua tấm thiệp mời trong góc phòng, cầm lên.

- -----Tiệc đính hôn của Thời Tuấn, xác định vào tuần cuối tháng này.

Chu Lăng tiện tay lại đặt xuống, xách giỏ rồi bước đi.

Tới phòng làm việc Hường Dương vừa đúng là thời gian cơm chiều, cho nên vẫn chưa thể gặp được Hường Nghị, Chu Lăng ôm một chậu hoa nhỏ, nhún nhảy đứng trước cổng lớn gọi điện cho anh.

Tiểu khu Hường Dương, trong không gian phòng bếp nhỏ hẹp, Hường Nghị tắt bếp, bung chảo gạo nếp được nấu đến mềm nhừ đặt qua một bên, rồi làm nóng dầu trong chảo xào rau.

Khoai tây cắt khối bọc bột chiên lên, làm thành một nồi khoai tây xốp giòn vàng óng; Nấm đùi gà cắt thành khối nhỏ, dùng hành xắt khúc và đậu phộng rang chín làm thành món nấm đùi gà thanh đạm; Còn thêm một nồi canh rong biển đậu hũ. Bà nội dạ dày không tốt, không ăn được đồ dầu mỡ, sau khi phẫu thuật căn bản chỉ là ăn chay.

Đương nhiên mỗi bữa vẫn sẽ có món mặn, dù sao trong nhà có hai người đàn ông mạnh khỏe, không thể không vui. Hôm nay là gà hầm nấm, chính là món tủ của bà nội, đã làm xong từ lâu.

Khi sắp nấu xong canh, bà nội đi vào, cầm di động đang kêu không ngừng của anh, trên mặt tràn đầy vẻ vui sướng: "Cháu có điện thoại!"

Hương Nghị chỉ mặc một cái áo mỏng, cũng đã đỏ đầy mồ hôi, nhìn nhìn canh trong nồi, vẫn không quay đầu mà hỏi: "Ai gọi ạ?"

"không biết ai, ba dấu ngã!" Ghi chú đặc biệt như vậy vừa nhìn đã biết là không phải bạn bè bình thường, bà nội vậy mà cười đến là vui vẻ, dùng một ngón tay cẩn thận giúp anh nhấn nhận máy, nâng cao tay đưa sát lại bên tai anh.

Lúc Hương Nghị nghe được ba dấu ngã lập tức xoay người qua, nhận lấy điện thoại, chuyển qua bên tai kia, dưới ánh mắt lấp lánh long lanh vẻ chờ mong của bà nội, "Alo" một tiếng.

"anh họ ~~~" Người phụ nữ đầu bên kia cố tình mềm mại kéo dài giọng tạo ra một giai điệu khiến cho người ta đến cả xương cốt cũng có thể nhũn mềm trong nửa ngày.

Hương Nghị trơ mắt nhìn bà nội cười từ một bông hoa thành một bó hoa lớn, thái dương giật giật, đẩy vai đuổi người ra ngoài, đóng cửa lại, lúc này mới nói vào trong máy: "Sao thế?"

"Em đang ở cửa hàng của anh nè." Chu Lăng nói

Lần này thực sự có một chút xấu hổ, Hương Nghị hoặc là đang nấu cơm hoặc là đã làm xong cơm đang ăn cùng người nhà, cô cũng có hơi thiếu tự tin.

Hương Nghị không trách cô, trái lại hỏi: "Ăn cơm chưa?"

"Chưa đâu, anh ăn rồi sao?"

"Mới vừa nấu xong."

Chu Lăng ngay lập tức há miệng hỏi lại: "Hôm nay làm món gì thế anh?"

Hương Nghị tắt bếp, nhìn lướt qua món ăn đã thành hình trong nồi, bấm báo chi tiết: "Khoai tây chiên khô, nắm đùi gà bung, canh rong biển đậu hũ, còn có gà nhỏ hầm nấm."

"A!" Chu Lăng cũng sắp chảy nước miếng đến nơi rồi, ngồi xồm xuống bên cạnh tường, "anh vậy mà còn thay đổi mỗi ngày đó nha, đầu bếp lớn."

Hương Nghị ừ một tiếng: "Đầu bếp lớn là vạn năng mà, cái gì cũng có thể."

Đồ mặt dày, Chu Lăng cười "xi" với anh, sau đó nói lời trái lòng: "Vậy anh mau cùng bà nội anh ăn đi, em ở đây chờ anh."

Đây là chơi chiêu lật mềm buộc chặt rồi..... Hương Nghị sao có thể để cô thật sự chờ ở đó, còn mình yên ổn ăn cơm, thờ dài rất khê mà rằng: "một lát nữa đưa tới cho em."

Chu Lăng thực hiện được âm mưu, lập tức cười hi hi: "Cảm ơn anh họ!"

Sau khi ngắt điện thoại, Hương Nghị lấy ra âu giữ nhiệt, bà nội vẫn luôn ghé tai lên ván cửa nghe nãy giờ đây cửa bước vào, cười đến là vui mừng: "Đưa cơm cho người ta hả?"

Hương Nghị có hơi bất đắc dĩ: "Bà nội người khác lỡ tai cũng nghe ngãng cả rồi, sao lỡ tai bà lại càng ngày càng thính thế."

Bà nội không để ý đến lời này của anh, nhìn lướt qua âu giữ nhiệt chỉ chứa được một lượng nhỏ kia, liền nói ngay: "không dùng cái này, nó nhỏ quá đấy, đựng chẳng được bao nhiêu." Chỉ ngón tay lên phía trên nóc tủ, "Cháu mở ra, trong đó có cái mâm bằng gỗ đó, có mấy tầng lặn, dùng cái đó đi."

Hương Nghị theo sự chỉ đạo của bà, phía dưới hai cái hộp trong chỗ sâu nhất của cái tủ, tìm được hộp đựng thức ăn lớn 3 tầng kia, vẫn còn trong bao bì đóng gói, nhấn niêm phong đã được bóc đi, mới toanh. "Bà giấu cũng sâu thật đấy."

"Bình thường cũng có dùng mấy đâu." Bà nội cũng đã quên cái này là hàng tặng phẩm trước kia mua đồ gì rồi, dù sao giờ đúng lúc có thể dùng tới, "Cháu rửa sơ đi, lấy cho người ta nhiều một chút."

Hương Nghị lấy từ trong tủ lạnh ra mấy hộp giữ tươi sạch sẽ, rửa sạch một lượt. Bà nội ở bên cạnh nhìn anh, sau một lúc lâu mới thử hỏi dò: "Cháu đưa đi đâu vậy, xa hay không? Nếu không thì đón người ta đến nhà ăn đi....."

"không xa ạ, ngay trong cửa hàng thôi ạ." Hương Nghị biết bà nội vô cùng hi vọng anh có thể mang một cô gái về nhà, có điều thời cơ còn chưa tới. Đối với chuyện gặp người nhà anh Chu Lăng giống như rất cự tuyệt.

Bà nội có hơi thất vọng mà ừ một tiếng, vẫn cứ ở bên cạnh anh, mãi đến khi Hương Nghị đóng gói đồ ăn xong đi ra cửa, bà theo tới cửa, vẫn có chút không cam lòng mà hỏi: "Ta không thể đi cùng nhìn một chút sao?"

"Quay về đi mà, lần sau đưa về cho bà nhìn." Hương Nghị nâng tay xoa xoa đầu bà, "Lát nữa thì Tiểu Hâm về đến nhà rồi, hai bà cháu ăn nhé."

Lần sau này ai mà biết là lúc nào chứ, thời gian của bà có hạn nào biết có thể đợi được hay không đây, Bà nội nhìn theo anh xuống lầu, đóng cửa lại, thờ một hơi dài ừ ừ.

Thời tiết mùa đông năm nay có phần quý dị, tháng 11 mà đã có tuyết rơi, sau đó lại đón mấy ngày nắng lớn, tuyết đọng nhanh chóng tan rã. Về sau, nhiệt độ tăng trở lại, khi trời âm, có thể tăng hơn chục độ, gần đây, trời bắt đầu lạnh trở lại, nghênh đón từng cơn gió bắc ngày một lạnh giá.

Hương Nghi lo Chu Lăng lại ngốc nghếch ở bên ngoài lạnh cóng, vội vã tăng tốc bước nhanh đi.

Kết quả không ngoài dự liệu của anh, người phụ nữ kia chỉ yêu cái đẹp không yêu mạng sống, vẫn như trước chỉ mặc áo khoác mỏng, choàng khăn quàng cổ màu xám của anh, đứng ở cửa lạnh đến không ngừng giậm chân. Hơn mười chậu cây xanh lớn nhỏ dưới chân, các giống khác nhau, xếp thành một hàng.

Hương Nghi đã lười đến chẳng muốn quở trách cô nữa, thời điểm lấy chìa khóa mở cửa, Chu Lăng mở vén áo khoác của anh nhét tay vào trong, vừa run cầm cập hồ lạnh, Hương Nghi liếc xéo cô, trả cho một chữ: "Đáng."

Vẫn phải tha thứ cho anh vì đã đích thân đưa đồ ăn đến đó. Cửa vừa mở Chu Lăng đã chạy ngay vào trong phòng mở điều hòa trước, Hương Nghi bày biện đồ ăn lên bàn xong, rồi đi ra di chuyển các chậu trồng cây ở bên ngoài vào trong.

Chu Lăng vừa đắc ý ngồi ăn thức ăn nóng hôi hổi, vừa chỉ huy anh đặt chỗ này để chỗ kia. Hương Nghi làm xong hết việc ngồi xuống, cô đã không hề khách khí mà uống hết nửa bát canh nóng, ăn uống no đủ đặt đĩa xuống, hết sức thoải mái mà uốn éo đi về phía giường đệm mềm mại.

Hương Nghi ngồi xuống, xử lý nốt nửa bát cháo và thức ăn cô ăn còn thừa lại.

Ăn xong thu dọn chén đĩa lại, Hương Nghi nhướng mắt lên nhìn, Chu Lăng đã leo lên giường, nằm bò trên giường chống cằm nhìn anh, đối diện với ánh mắt của anh, hé môi cười cùng anh.

"Em hẳn là nên rửa bát chứ hả?" Hương Nghi nhìn cô, hỏi.

Về lý thuyết có vẻ là nên như thế, người này làm cơm, thì người kia rửa bát, nhưng bên ngoài nước lạnh như thế, Chu Lăng cũng không nguyện ý chạm vào. cô chớp chớp mắt, trả lời hết sức nghiêm túc: "không nên."

Hương Nghi lườm cô, tự giác mà lấy bát đi ra ngoài rửa.

Lúc anh quay trở lại, Chu Lăng đã sung sướng chui vào trong ổ chăn, dựa vào đầu giường, đặt một cái gối ôm trên đùi, đang xem một cuốn sách tiện tay lấy từ trên bàn.

Hương Nghi đóng cửa lại đi tới, đưa tay tới trước mặt cô, trên ngón tay treo một cái vòng chìa khóa nhỏ, trong đó chỉ lẻ loi 2 cái chìa khóa. Chu Lăng nhìn anh không hiểu gì, nên không nhận, cũng không nói gì.

"Chìa khóa của chỗ này," Hương Nghi nói.

Chu Lăng vẫn cứ như vậy mà nhìn anh: "Cho em sao?"

"Lần sau không có anh ở đây tự em mở cửa mà vào." Hương Nghi đặt chìa khóa vào lòng bàn tay cô, ý tứ có phần chẳng còn gì để mất nữa, "Dù sao thì chỗ này cũng sắp bị em chiếm cứ rồi."

Bạn đang đọc truyện *Sự Quyến Rũ Nam Tinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 27

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Edit: Michellevn

Hậu quả của việc cho Chu Lăng chìa khóa, chính là địa bàn sắp bị cô chiếm đóng đã rất nhanh bị cô chiếm đóng hoàn toàn, không chỉ là đồ dùng trên giường lúc ban đầu; về sau tăng dần các loại cây nhỏ và đồ trang sức trang trí; Và sau đó là cái bàn mặt tích tích một cách khó hiểu, và cái dùng để thay thế ----- Bàn đọc sách hai người ngay khúc quanh bị cô cải tạo một nửa thành bàn trang điểm; Ngay đến cả trong phòng vệ sinh cũng kêu người tới lắp đặt bình nước nóng.

Đặt dưới mái hiên một chiếc xích đu treo, khi thời tiết không quá lạnh, Chu Lăng thích chầm thắm lòng vui mình trong đó, nhìn Hương Nghi làm việc, thuận tiện thưởng thức ly cà phê, và bánh ngọt bên ngoài giao tới.

Dĩ nhiên, máy pha cà phê cũng là cô mới mua.

Và thế là toàn bộ cửa hàng đã không còn được đáng về vốn có nữa.

Hường Nghị không ngờ cô hành động lớn như vậy, nhưng cũng không ngăn cản cô, để tùy cô trang hoàng giống như nhà mình, dựa theo sở thích của cô mà tất cả mọi chỗ đều đổi mới một lượt.

Cửa hàng này được mở dưới tên của Tiền Gia Tô, lúc trước cứ lúc nào rảnh rỗi thì đều chui rúc ở đây, nhưng từ lần trước cậu gặp phải chuyện không nên nhìn, đã rất ít xuất hiện. Lần đến cuối cùng, trông thấy cửa hàng đã hoàn toàn thay đổi, biểu cảm "Địa bàn của ta ta không làm chủ được nữa rồi", được Chu Lăng thưởng cho một miếng bánh ngọt, ăn xong thì lặng lẽ rời đi.

Đồ trong phòng vốn không nhiều, sau khi được Chu Lăng sắp xếp phân loại và lưu trữ gọn gàng, căn phòng đã trở nên ngăn nắp hơn.

Ngày đó lúc Hướng Nghị đang rửa xe, Chu Lăng bề bộn công việc trong phòng điều hòa đột nhiên đi ra, trên người chỉ mặc một chiếc áo len bó sát, đứng dưới mái hiên nhìn anh có phần kỳ lạ.

Hường Nghị nâng mắt, đầu mày nhíu lại: "đi ra thì mặc áo khoác vào."

Chu Lăng đi tới trước mặt anh, giơ tay lên, giữa các ngón tay kẹp một tấm thẻ: "Ở đâu ra?"

Hường Nghị tắt nước trước khi cô đi tới, nhìn lướt qua, chữ mạ vàng in trên nền màu trắng, là tấm danh thiếp kẹp trên cần gạt nước xe của anh trước đó rất lâu. anh đặt dụng cụ xuống rửa tay, ngồi xuống ghế, châm một điếu thuốc: "Em đưa mà."

"Khi nào thế, em không nhớ nổi là đã đưa cho anh." Về mặt Chu Lăng nghi hoặc. cô thường xuyên thay đổi túi xách, luôn luôn quên kẹp danh thiếp, do đó, không có thói quen trao đổi danh thiếp.

"Trước khi chúng ta quen nhau." Ngón tay kẹp thuốc của Hướng Nghị vẫy vẫy, dựa lưng vào ghế ngồi, nét mặt cười như không cười. "Xe của anh đỗ ở ven đường không hiểu sao bị đâm vào, lái xe gây chuyện để lại danh thiếp."

Chu Lăng suy nghĩ một hồi, về mặt mờ mịt dần dần biến thành cười ngược ngùng, cũng kéo cái ghế ngồi xuống trước mặt anh, cánh tay chống lên đầu gối, cơ thể đổ về phía trước.

"Hóa ra lần đó em đụng vào là xe của anh hả." thật không nghĩ tới bọn họ vậy mà còn từng có duyên như vậy, thế nhưng Chu Lăng thực sự phải giải thích cho mình một chút. "Lúc đó em đang lái xe, đột nhiên bị viêm dạ dày cấp tính, em muốn dừng xe vào ven đường, mà do đau quá đi mất, thế là tay run lên không cẩn thận đâm vào hông xe của anh."

Hường Nghị buồn cười.

Lúc anh quay trở lại có người đi đường chứng kiến hảo tâm nhắc nhở, đâm vào xe anh là một tài xế nữ, xe không sao nhưng người đâm lại đi bệnh viện rồi, thì ra là do viêm dạ dày.

"Cười cái gì mà cười!" Chu Lăng hứ một tiếng, đứng dậy ngồi lên đùi anh, nhéo nhéo hai má anh, "không phải em để lại cho anh mảnh giấy sao, kêu anh liên hệ em chuyện bồi thường đó, sao không liên hệ?"

Lúc nói chuyện đã rất chủ động mà kéo xuống dây khóa áo khoác của Hướng Nghị, kề sát vào cơ thể nóng hằm hập của anh, ôm lấy sườn ảm. Hướng Nghị rù mắt, nhìn vàng trán mịn màng của cô, cả những sợi lông tơ mềm mại trên gương mặt.

"Giờ không phải bồi rồi sao." anh dập tắt thuốc, vươn tay ném vào thùng rác, dùng áo khoác bọc cô lại.

Hôm sau lúc Hướng Nghị trở lại trong cửa hàng, vừa mở cửa ra, thấy một chiếc xe thể thao đỗ trong sân, một màu đen tuyền, mới toanh mà tràn đầy khí thế ----- Được biết đến như là thần chiến tranh, Gtr.

Bước chân anh hơi dừng lại.

Phần sân nhỏ, Chu Lăng trước nay chưa lái xe vào trong, hướng chỉ cô yêu thích đường nét tuyệt đẹp, động cơ mạnh mẽ của Ferrari, giá cả của xe này, còn không bằng một phần năm chiếc xe thông thường của cô.

Hường Nghị dừng lại mấy giây, nhấc chân đi tới, xuất phát từ bản tính yêu xe, không khỏi nhìn lâu hơn. trên kính xe phía trước kẹp một mảnh giấy ghi chú màu vàng, anh cầm lên, phía trên chỉ có một câu:

- -----Bồi thường cho anh [Cười tươi]

Mấy chữ đơn giản, nét chữ rất đáng yêu, Hướng Nghị nhìn lâu thật lâu, một lát sau ngẩng đầu, mảnh giấy trong tay đã cuộn tròn lại, lúc đi qua thùng rác, tiện tay ném luôn vào.

Đứng dưới mái hiên hút xong hai điếu thuốc, anh nhấn số gọi điện cho Chu Lăng, nhưng lại không phải người đó nhận máy, một người xưng là trợ lý của cô, thái độ còn rất mực cung kính: "Hướng tiên sinh chào ngài, chủ tịch đang ký kết, ba mươi phút nữa có lẽ mới xong, ngài có chuyện gấp cần tôi thay lời truyền đạt không ạ?"

Hường Nghị im lặng một lát, trầm giọng nói : "không cần."

không đợi đầu dây bên kia nói gì nữa, anh cúp máy, nhìn ba dấu ngã kia trên màn hình, sau một hồi quảng di động lên bàn.

Hôm nay vừa đúng ngày Thờ Tuấn đính hôn cùng Chung đại tiểu thư, cho nên nghi thức ký kết mới phải do Chu Lăng tự mình ra trận. Công ty đối tác làm việc rất trôi chảy, vì thế cả quá trình diễn ra hết sức thuận lợi, thậm chí sớm hơn năm phút so với dự kiến.

Từ phòng họp đi ra, trợ lý chờ bên ngoài giờ tay ra hiệu với cô, Chu Lăng gật đầu tỏ vẻ mình đã biết, mỉm cười nói lời khách sáo sau cùng, kêu người tiền mấy vị khách xuống lầu.

"Vừa rồi Hường tiên sinh gọi điện tới....." Trợ lý đưa di động cho cô, nói có phần dè dặt. Ghi chú là "anh giai Hường", quan hệ của hai người dường như không bình thường, trợ lý e ngại mình vô tình mà bị sắp giận chó đánh mèo.

Chu Lăng đón lấy di động, khoát tay áo với cô ấy, vừa nhấn số gọi lại.

Chu Lăng vào thang máy, trợ lý đã giúp cô ấn xong số tầng, rồi thức thời mà lui ra ngoài. Điện thoại đổ chuông ước chừng hơn mười tiếng, bên kia mới nhận máy, giọng trầm thấp của Hường Nghị truyền tới.

"Thấy xe rồi sao?" Chu Lăng hỏi. Vốn dĩ cô định tặng một chiếc Porsche, Lamborghini, vừa khí thế lại phong cách, thế nhưng cuối cùng vẫn cứ chọn chiến thần, không đắt lắm, chắc là anh có thể tiếp nhận.

"Thấy rồi." Ngừ khí Hường Nghị nhàn nhạt.

Số trên thang máy không ngừng nhảy lên, từ phản chiếu của bức tường kim loại. Chu Lăng có thể nhìn rõ nét bóng người dựa trên đó, "Kiểu mới nhất đó, phiên bản kim cương đen hoàn toàn mới, thích chứ?"

Ngừng một lát, bên kia mới đáp lại một câu: "Thích."

Giọng điệu của anh so với ngày thường không giống lắm, nhưng Chu Lăng có phần lơ đãng, nên không nghe ra. "anh thích là được rồi. Chút nữa còn có việc nữa, làm xong em sẽ tìm anh."

Tiệc đính hôn của Thờ Tuấn, Chu Lăng trên danh nghĩa là mẹ kế của anh ta, vẫn phải tiếp tục đảm đương vai diễn trưởng bối, đi uống rượu đính hôn. Có điều cô quả thực không đề tâm như thế, quên luôn cả chuyện đặt lễ phục, chỉ có thể tạm thời đi chọn một bộ may sẵn, cũng không mất nhiều công sức, cứ thế mà chọn một bộ váy mỏng màu trắng giản đơn, không có bất kỳ trang sức gì, ấy vậy lại càng tôn thêm dáng người và khí chất.

Làm xong hết thấy thời gian đã chẳng còn lại bao nhiêu, Chu Lăng tự mình tranh thủ lái xe đến khách sạn tổ chức tiệc, trên đường lúc đi qua một cửa tiệm thương hiệu gia đình, cô đột nhiên dừng xe chạy xuống, mua chiếc khăn quàng cổ cashmere màu xanh nước biển trưng bày trong tủ kính.

Lần trước trộm khăn quàng cổ của anh họ vẫn chưa trả lại anh, tặng anh một cái mới là được rồi.

cô để xe chạy chậm như rùa, quả nhiên khi đến khách sạn đã bị muộn.

Đám hỏi của hai đại gia đình giàu có, tiệc đính hôn lễ dĩ nhiên là ngập tràn phô trương, ngoài người thân và bạn bè của hai nhà, còn có những người nổi tiếng của cả giới chính trị và doanh nghiệp đều được mời đến tham dự tại khách sạn siêu năm sao Đại Nguyên.

Lúc Chu Lăng vào cửa, người gác cửa mặc đồng phục vurun tay ra chặn đường cô: "Quý cô, xin cho xem thiệp mời."

Thiệp mời không biết đã bị quăng đi đâu từ lúc nào lúc nào rồi, Chu Lăng giờ tay vỗ vỗ vai đối phương: "Thanh niên à, thời điểm đào tạo các cậu hẳn là đã nắm rõ bài học lịch sử phát triển của tập đoàn chứ hả, đáng về chủ tịch của các cậu đẹp như vậy, cậu cũng không nhìn ra sao?"

Cậu bé đứng cửa hơi hơi ngẩn ra, nhìn cô với ánh mắt đầy vẻ nghi hoặc, cánh tay vẫn đưa ra không hề khách khí: "thật ngại quá, vẫn mong quý cô đưa ra thiệp mời của mình một chút ạ."

Lúc này có chút lúng túng, Chu Lăng nhìn nhìn chàng thanh niên cương trực công chính này.

đang tiếp khách ở cửa, Thờ Tuấn chú ý tới tình huống bên ngoài, nhỏ giọng dặn dò Chung Niệm Vi ở bên cạnh một tiếng rồi cất bước đi tới, tự mình đưa Chu Lăng vào trong.

Trong bộ váy trắng lộng lẫy, Chung Niệm Vi đứng ở cửa, nhìn hai người đi tới trước mặt, chỉ hơi mỉm cười, cất giọng chào Chu Lăng: "Nguyên phu nhân."

Chu Lăng nhếch môi cười một cái, không nói gì, lướt qua người cô ta đi thẳng vào phòng tiệc.

Đình Y Y đã đến, đang chán đến rầu rĩ luôn, trông thấy Chu Lăng thì ngay lập tức lao tới, đoạt lấy người trước khi mấy vị khách muốn tiến lên bắt chuyện, kéo cô qua một bên.

"Sao cậu mặc đơn giản thế này, tốt xấu gì cũng là tiệc đính hôn của con trai cậu," Đình Y Y ôm một khay đồ ngọt, cười bí ối nói, "Dạo này tiến triển với anh họ Hường thế nào rồi, tớ thấy trong vòng bạn bè của Tam Kim rồi, anh họ còn dạy cậu chạy xe, hai người đã từng thử xe chấn trên xe điện chưa? Kịch thích chứ?"

"Điện à!" Chu Lăng cười mắng cô ấy," Cậu làm mẫu một cái cho tớ nhìn thử xem."

Đình Y Y chặc một tiếng:" Body đó của anh giai Hường, hàng này không nhỏ đâu à nha, cậu về mau mau thử một chút, nhớ là phải chia sẻ với tớ một tí đấy."

Có vẻ như là một ý tưởng không tồi. Chu Lăng lấy một ly rượu, chậm rãi nhấp nháp.

Mỗi lần tán gẫu cùng Đình Y Y, chủ đề luôn lao không ngừng theo hướng dung tục, Chu Lăng thì ồm ồm qua lại, cũng chia sẻ không ít tình tiết về anh giai Hường. Mãi cho đến khi ông xã của Đình Y Y không yên tâm đi tìm cô ấy, câu chuyện phòng the không xấu hổ mới tạm thời kết thúc.

Đình Y Y vừa đi, thì đã có ngay một vị trung niên đầu hói tiến đến gần, tự xưng là ông chủ của công ty vật liệu xây dựng nào đó, Chu Lăng khách khí nói hai câu, mượn cớ phải đi xem cô dâu chú rể, lặn luôn.

Dĩ nhiên cô sẽ không đi xem cô dâu chú rể, chạy đến phòng nghỉ muốn gọi điện cho Hường Nghi.

Là nhân vật chính của buổi tiệc, Thòi Tuấn phải tự mình đón tiếp những vị khách đến tham dự, lập đi lập lại những lời khách sáo, lời chúc mừng của người khác kỳ thật cũng không có gì vui thật sự. Xã giao có phần mệt mỏi, đi qua một bên hút thuốc thư giãn, vừa rít được hai hơi, qua lớp cửa kính nhìn thấy Chu Lăng ở trong phòng nghỉ, hơi dừng lại, dập tắt thuốc rồi đi tới.

Điện thoại của Hường Nghi vậy mà gọi không được, Chu Lăng nhỏ giọng lầm bầm hai câu, gửi tin nhắn cho anh:【Buổi tối có việc không, qua đây đón em?】

Đợi mấy phút cũng không thấy tin trả lời, cô cất điện thoại đi động đi, rót một tách trà.

Thoáng thấy có người đẩy cửa bước vào, cô không để ý, tập trung uống nước. Thòi Tuấn đi đến bên cạnh cô, do dự một lúc rồi nói:" không muốn xã giao thì về trước đi, loại trường hợp này có em hay không cũng không sao."

" Còn chưa được uống rượu cô dâu kính, sao có thể đi ." Chu Lăng cong khóe miệng, nụ cười có tia châm chọc. Tiệc đính hôn của con riêng cô, không có mặt e sẽ là chủ đề mọi người đàm tiếu, nếu như có thể, cô ước gì bỏ qua luôn cho rồi.

Dường như Thòi Tuấn thật sự mệt mỏi, không có thái độ hung hăng dọa người như bình thường, cũng không tranh luận với cô, chỉ rút một xâu chìa khóa trong túi quần ra đưa cho cô:" Chìa khóa của nhà, không phải em vẫn muốn lấy lại sao."

Chu Lăng khựng lại, đặt tách trà xuống, nâng mắt nhìn anh ta.

Thòi Tuấn hơi hơi rù mắt, không nhìn ra được nét mặt:" Sau này chính là một mình em một địa bàn, em vui rồi chứ?"

" Đương nhiên." Chu Lăng nhận lấy chìa khóa, khẽ mỉm cười với anh ta.

Thòi Tuấn không nói gì nữa, xoay người rời đi.

Chu Lăng ngồi trở lại, cúi đầu nhìn chìa khóa trong tay, mỗi hồi sau ngẩng đầu lên, đúng lúc chạm phải đôi mắt ----- qua lớp kính trong suốt không nhiễm một hạt bụi, Chung đại tiểu thư đang nhìn cô, không nhìn ra cảm xúc trên mặt, nhưng có lẽ đã thu lại một màn vừa rồi vào trong mắt.

Đổi mặt vài giây, Chu Lăng khe khẽ cười.

Chung Niệm Vi nhìn cô, cũng cười đáp lại, trong thái độ cư xử lộ ra một chút khách sáo mà xa cách.



Chiến thần - GTR



Lamborghini



Porch

(Xe nào cũng cool ngầu)

Chương 28

Edit: Michellevn

Từ phòng nghỉ đi ra, gặp ngay vợ chồng chủ tịch Chung cách đó vài bước, trong chiếc sườn xám dệt gấm màu tím nhạt, vóc dáng Chung phu nhân uyển chuyển dịu dàng, khí chất thanh lịch. Mà Bùi Hi Mạn ở bên cạnh đang nói chuyện cùng bà ấy, trên mặt hiện giờ đã phơi bày toàn bộ vẻ không hài lòng với cuộc sống, thậm chí nhìn nét mặt trông còn lớn hơn Chung phu nhân đến cả mười tuổi.

Đối với cô con riêng của chồng này, Chu Lăng có đôi khi cũng rất cảm thông.

Bùi Hi Mạn qua lại thân thiết với Chung Niệm Vi, điểm giống nhau duy nhất giữa hai người, đó là bởi vì chuyện người cha đã ly hôn của họ tiếp tục kết hôn, khiến họ trở nên không còn thân thiết với cha nữa.

Khác biệt là Bùi Hi Mạn thì ngu ngốc hơn ----- Thời điểm ông Nguyên ly hôn với vợ trước, Bùi Hi Mạn đã trưởng thành, ấy vậy mà lựa chọn đổi thành họ của mẹ, cắt đứt quan hệ với cha ruột.

cô ta đổ lỗi vì Chu Lăng mà cha mẹ cô ta ly hôn, từng đặt ra lời thề: Ngày nào Chu Lăng còn chưa dứt ra khỏi nhà họ Nguyên, thì ngày đó cô ta sẽ không thừa nhận cha ruột. Thậm chí quãng thời gian ông Nguyên sinh bệnh nặng kia, cũng rất ít thăm hỏi.

Để lại cho cô ta một phần gia sản cuối cùng kia đã là rất nhân từ rồi, thế nhưng Bùi Hi Mạn lại không cam tâm để Chu Lăng đoạt đi những gì mà cô ta đáng có, đặc biệt là gần đây gia đình nhà chồng kinh doanh không tốt đang phải đối mặt với chuyện phá sản, chuyện mờ ám sau lưng càng lúc càng thường xuyên.

Tuy nhiên cô ta thật sự rất ngu xuẩn, rốt cuộc chỉ số IQ thế nào mới có thể nghĩ ra loại ý tưởng tồi tệ là tìm một người đàn ông giống Lục Gia Hòa để quyến rũ cô, vấn đề mấu chốt là còn tìm được một kẻ ngốc oi là ngốc kia.

Chu Lăng đi tới chỗ họ, trong lòng cảm khái, sao không tìm Hường Nghị đi, mạnh mẽ hơn Tiền Gia Tô mọi mặt đó.

Bùi Hi Mạn thấy cô đi tới, vốn dĩ đang tươi cười lập tức thay đổi nét mặt, cặp mắt nhăn nhúm thành hình tam giác. Vốn đã trông không được xinh đẹp cho lắm, giờ biểu cảm lại méo mó như vậy, trông lại càng xấu xí.

Chu Lăng mỉm cười bước tới, cất tiếng chào hỏi với chủ tịch Chung và Chung phu nhân, đang hàn huyên, Chung Niệm Đồng trong bộ lễ phục nhỏ màu xanh nhạt không biết từ đâu lao ra, vô cùng thân thiết mà khoác lên cánh tay Chu Lăng.

"Chào dì Chu." cô nàng này thay đổi xưng hô còn hết sức thoải mái, Chu Lăng nhìn lướt qua tay nhỏ bé đang ngoắc trên khuỷu tay mình, vẫn duy trì nụ cười khéo léo.

Chung phu nhân rất ngạc nhiên không hiểu hai người từ khi nào đã trở nên thân thiết rồi, khẽ nhíu mày lại, đang tính nói cái gì, Chung Niệm Đồng đã mở miệng líu lo: "Ba mẹ, dì Chung muốn mời con đi xem buổi hòa nhạc, cuối tuần sau ạ, con báo trước ba mẹ một tiếng không thì ba mẹ lại la rầy."

cô chỉ mới nói có khả năng tặng cô ta mấy tấm vé thôi mà.....cô gái nhỏ mà đã rất có tâm cơ, Chu Lăng vẫn duy trì nụ cười.

"Buổi hòa nhạc của ai vậy?" Ở bên cạnh Bùi Hi Mạn mỉm cười từ ái.

Mối quan hệ của Chung Niệm Đồng với bà chị cùng cha khác mẹ đã không tốt, cho nên dẫn tới đối với cô bạn khuê mật này của bà chị cũng không tốt luôn, hơi có vẻ lãnh đạm nhìn lướt qua cô ta, e ngại cha mẹ đang ở bên cạnh, vẫn trả lời câu hỏi của cô ta: "Lục Gia Hòa."

Sắc mặt Bùi Hi Mạn trong nháy mắt có chút kỳ lạ, theo bản năng nhìn sang phía Chu Lăng.

Chu Lăng lại không hề nhìn cô ta.

"Con thì chỉ biết chơi." Chung phu nhân không hài lòng, "Sắp thi cuối kỳ rồi, ở nhà ôn tập cho tốt đi."

Chung Niệm Đồng lập tức quay qua làm nũng với chủ tịch Chung: "Ba ba ~~~"

Chủ tịch Chung liền cười: "Muốn đi thi cho nó đi đi, thả lỏng tâm trạng một chút, một kỳ thi thôi mà, đừng quá căng thẳng, Đồng Đồng của chúng ta đầu óc thông minh, không cần phải bỏ nhiều công sức như vậy." lại xoay qua nói với Chu Lăng, "Đồng Đồng nghịch ngợm, khiến Nguyên phu nhân phiền nhiều rồi."

Chu Lăng nhường nhường mày, đã nói đến mức này, cũng chỉ có thể mà đáp ứng thôi.

Sau nghi thức đính hôn, người hai nhà còn phải ngồi xuống dùng cơm với nhau, lúc kết thúc đã là giữa khuya, Chu Lăng choàng thêm áo khoác ra ngoài, vừa đi về phía bãi đỗ xe vừa cúi đầu kiểm tra di động.

Hương Nghị gửi tin nhắn cho cô nói rằng đã đến rồi, nhìn thời gian thì đã được gửi trước đó một tiếng đồng hồ.

Phản sau bận rộn xã giao mà vẫn chưa nhìn đến điện thoại, không ngờ lại hại anh đợi lâu như vậy. Chu Lăng vội vàng gọi điện lại cho anh, có điều chuông kêu mấy tiếng, còn chưa nhận máy, cô đã trông thấy xe của mình đỗ cách đó không xa, cùng với người đang đứng dựa vào xe, lập tức ngắt điện thoại bước nhanh đi tới.

Hương Nghị ngậm điều thuốc, cúi đầu không biết đang suy nghĩ gì, nghe thấy tiếng bước chân, ngẩng đầu lên, neho mắt lại nhìn cô chăm chú qua màn sương khói, không động đậy.

Chu Lăng bị gió thổi gần như không mở nổi mắt, mấy bước cuối cùng là chạy lao tới, cứ thế nhào lên người anh. Lúc này Hương Nghị mới rút tay từ trong túi ra, đỡ lấy cô một cách yếu ớt.

"Sao anh biết em ở đây?" hiện giờ Chu Lăng đã dưỡng thành thói quen, nhìn thấy anh là không nói không rằng kéo tuột dây khóa áo khoác của anh xuống, quần lên eo anh, áp cả thân mình lên cơ thể nóng hập hập của anh.

"Đợi lâu lắm rồi hả, nhóc đáng thương?" cô ngửa đầu nhìn Hương Nghị, cười hi hi vươn tay gãi gãi cằm anh.

Tiệc đính hôn linh đình như vậy, các mạng truyền thông lớn đều đã đưa tin, muốn tra cái địa điểm là chuyện hết sức đơn giản. Hương Nghị ấy vậy mà không lên tiếng, dập tắt thuốc ném đi, đỡ bả vai cô, đẩy ra:"đi nào."

Chu Lăng ngẩn ngẩn người, lúc này mới cảm thấy thái độ của anh có hơi không bình thường:"Sao vậy, tâm trạng hôm nay không tốt hả?"

"Rất tốt." Hương Nghị hờ hững trả lời, đi vòng qua ghế lái bên kia, lên xe trước.

Kể đó trên đường đi có hơi yên lặng. Chu Lăng nghiêm chỉnh ngồi trên ghế phụ lái, không hỏi anh vì sao không lái xe đến, cũng không nói buổi tối mình có uống hơi nhiều rượu, kỳ thực đầu óc có chút choáng.

Hương Nghị vẫn không nói chuyện, tập chung lái xe, ánh mắt nhìn con đường đêm phía trước. hiện tượng này rất không giống với trước đây, Chu Lăng hiển nhiên đã nhận ra. Thế là trong đoạn lộ trình ngắn ngủi, dịch chuyển thời gian về trước, lược qua tất cả những chuyện xảy ra gần đây, cuối cùng cũng tìm ra được một chuyện mà mình có khả năng khiến anh buồn bực.

À mà không, là vài chuyện cơ đấy.

Vứt bỏ không ít quần áo cũ của anh, dựa theo số đo của anh, đặt shop hàng hiệu giao tới lô hàng mới;

Thay đổi toàn bộ cửa hàng của anh, tặng thêm rất nhiều đồ dùng của cô;

Còn có, bồi thường cho anh chiếc chiến thần kia.

Cơ mà anh thực sự tức giận về chuyện gì nhỉ? không thích cô nhúng tay quá nhiều vào cuộc sống của anh, hay là quà tặng đắt tiền khiến anh cảm thấy không thoải mái? Hoặc là tất cả?

Chu Lăng thở dài một hơi gần như không ra tiếng, chống khuỷu tay lên cửa gỗ gõ huyệt thái dương.

Vào giờ này, hầu hết cư dân chỗ tiểu khu Hương Dương đã đi ngủ, trong sân tối như mực, trên lầu chỉ còn hai ba hộ là sáng đèn. Hương Nghị chạy xe đến dưới lầu, tắt máy.

Chu Lăng cũng không hỏi vì sao không đưa cô về nhà, mà lại đưa cô tới nơi này, chỉ chuyển mắt qua nhìn Hương Nghị chăm chú. anh tựa lưng vào ghế, hơi ngửa đầu ra, ánh mắt nhìn khoảng sân yên tĩnh, dường như tạm thời không có ý định xuống xe.

Chu Lăng trầm ngâm hồi lâu, cuối cùng vẫn cứ không hỏi thêm gì, tháo dây an toàn trên người, vịn ghế xe, khom người bò qua leo lên đùi Hương Nghị, chen chúc vào giữa Hương Nghị và tay lái.

"Làm gì?" Hương Nghị liếc cô, rót cục cũng mở miệng nói được hai chữ.

"Làm á." Trần xe thấp, Chu Lăng không ngồi thẳng được chỉ có thể quỳ gối trên ghế, nhanh chóng sửa sang lại cái váy, bụng lấy khuôn mặt anh hôn xuống.

Hương Nghị vô thức hé miệng ra hòa theo cô, phản ứng bản năng của cơ thể.

Lúc đang hôn nồng nhiệt, có người đi qua bên cạnh xe, dường như chú ý tới trong xe mờ tối có bóng người lay động, lại gần dán mặt lên cửa kính xe nhìn trộm vào bên trong, không nhìn rõ lắm, lại cố ý vòng ra đằng trước xe.

Sau khi thấy rõ việc hai người bên trong đang làm, tức thì con mắt như bị chọc đến bùng nổ, vừa lâu bầu gì đó rồi rồi đi.

Hai người trong xe không hề phát giác, cũng có thể đã nhận ra, nhưng căn bản là không thêm phân chia tình lực đi để ý nữa. Tay Hường Nghị đã không thành thật mà từ dưới dưới váy cô lần mò đi vào, bàn tay nóng rực vuốt nhẹ nhàng trên cặp đùi trơn bóng của cô, cứ vuốt ve như vậy lúc nặng lúc nhẹ, làm cho cả một khoảng da kia cũng bốc nhiệt lên.

Chu Lăng cũng không chịu yếu thế kéo khóa quần của anh xuống, cách lớp quần lót xoa vào vị trí đã trở nên ngẩng đầu.

cô dịu dàng mà lại hết sức thành thạo chơi đùa vô vẻ khiến cho anh cứng rắn không chịu được, hơi thở Hường Nghị trở nên nặng nề, càng lúc càng thô dòn dập, vang vọng trong thân xe chật hẹp, hấp dẫn vô cùng.

anh hưởng thụ sự phục vụ của cô, nhưng ngay tại lúc tay cô luồn vào trong quần lót, lại đột nhiên dùng sức nắm lấy cổ tay cô .

"Hả?" Chu Lăng thoáng lui lại một chút, mở ánh mắt mệnh mang mờ sương nhìn anh khó hiểu, "Sao vậy?"

Đáy mắt cô long lanh ngập nước, bờ môi cũng ẩm ướt, nếu có ánh sáng vào lúc này, sợ sớ có thể nhìn thấy gò má ửng hồng lên khi động tình. Hường Nghị vươn tay xoa xoa khoe môi cô, giọng nói khàn khàn:"Đổi chỗ khác."

Chu Lăng mềm mại dựa lên người anh, rì rào bên tai anh : "đi đâu á?"

Đương nhiên là đi đến một chỗ không có người.

Hường Nghị ôm cô từ trên đùi xuống đặt lên ghế phó lái, sau đó nổ máy lái xe ra khỏi sân nhỏ vắng lặng yên tĩnh.

anh không đi chỗ qua xa, sự thực thì anh cũng đang vô cùng cấp bách, cứ thế mà chạy xe đến bên ngoài phòng làm việc.

trên con đường đó đều là cửa hàng, lúc này đều đã đóng cửa, ai cũng đã về nhà nghỉ ngơi; đi vào bên trong là một con đường hẻo lánh, vào ban đêm sẽ không có người đi qua ---- Đúng là nơi thích hợp để làm chuyện nào đó.

Cảnh tượng trên đường đi đều rất quen thuộc, dĩ nhiên Chu Lăng hiểu được ý đồ của anh, dùng tay chống cằm, thấy vui vui. không biết vì sao, địa điểm quen thuộc, ấy vậy mà cảm thấy thú vị hơn.

Hường Nghị vừa mới để đầu xe dừng lại trước cửa lớn phòng làm việc, cô đã rất chủ động mà nhấc người lên, thuận thực ngồi vắt ngang trên đùi anh. Động tác của cô dường như rất nôn nóng, không đợi Hường Nghị nổi lên phản ứng, đã ôm lấy đầu anh mà hôn xuống, theo cách của phụ nữ, triển miên mà dịu dàng.

"không đi vào trong sao?" Giữa sự va chạm răng môi, Hường Nghị hỏi một cách mơ hồ, đồng thời hơi hơi hé miệng, đón lấy đầu lưỡi cô quét chậm chậm từ trên môi anh, rồi sau đó khéo léo tiến sâu vào bên trong, ý đồ cạy mở khớp hàm anh.

"không muốn....." Chu Lăng vừa hôn anh vừa mơ hồ nói, " Ngay tại chỗ này đi, anh không thích hả?"

Hường Nghị không nói gì, chỉ bóp chặt vòng eo cô, kéo cô sát vào mình.

Nhiệt độ bên trong xe ngày càng cao, cho nên quần áo của hai người từng cái một cởi ra cũng không cảm thấy lạnh chút nào.

Hôm nay Chu Lăng mặc váy, khỏi phải nói có bao nhiêu tiện lợi, ngay cả trình tự cởi quần áo cũng được giảm xuống, tay Hường Nghị từ dưới váy luồn vào, kéo cái quần nhỏ xuống.

Áo trên người anh cũng đã bị cởi ra hết, tay của Chu Lăng du ngoạn lên vòm ngực rắn chắc trên người anh, sau đó trượt xuống phía dưới, dễ dàng mà giúp anh giải quyết cái quần vừa kéo khóa xuống, tuột luôn cả cái quần lót góc bẹt bên trong.

Tiểu Hường Nghị lao vọt ra, cứng ngắc, trên đỉnh đã có chút ướt át cọ qua mu bàn tay cô, một lớp nhẵn mịn. một tay Chu Lăng chống lên bờ vai anh, một tay đỡ lấy nó, chậm rãi ngồi lên.

.....

Trải qua trận vận động kịch liệt, hai người đều thở hổn hển, Chu Lăng nằm sấp trên người Hường Nghị, mặt dán vào vùng ngực đầm mồ hôi của anh, không thoải mái lắm nhưng vẫn không chịu ngồi dậy.

Hường Nghị ôm cô hồi phục một lát, bỗng dừng cúi đầu nhìn vàng trán rịn mồ hôi của cô bị tóc mai dính vào, nâng tay vén vén ra, nói với giọng khàn khàn vẫn chưa phai nhạt:"đi nhà anh đi."

đang thở thoi thóp, Chu Lăng ngẩng ra, ngồi dậy từ trên người anh. Ánh mắt dò xét dừng lại trên khuôn mặt anh, nhìn nhau hồi lâu, không nhìn ra cái gì, chỉ biết, ánh mắt của anh là nghiêm túc.

"Tam Kim nói nhà anh hiệu quả cách âm rất không tốt, ái chà, ho khan một tiếng cũng có thể nghe được, động tĩnh của chúng ta lớn như vậy, không sợ gây náo động đến bà nội anh hả?" một lát sau cô mới mở miệng, nhướn mi, giọng điệu làm ra vẻ thoải mái.

cô cố ý lảng tránh vấn đề, Hường Nghị liền dựa theo lời cô mà nói : " Em không kêu thì sẽ không gây náo động "

Bạn đang đọc truyện *Sự Quyến Rũ Nam Tinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 29

Edit: Michellevn

Chuyện trên giường, trước giờ Chu Lăng chưa bao giờ để mình phải đè nén, muốn kêu thì kêu, hơn nữa còn phải kêu vang dội. Bình thường Hường Nghị quả thật rất thích nghe các loại tiếng kêu rên và hơi thở hỗn hển của cô, thậm chí có đôi lúc sẽ cố tình bức ép cô kêu ra, ép cô phải nói ra một số lời không biết xấu hổ là gì nữa.

Giờ lại bảo cô không được kêu.....Chu Lăng nhìn anh chăm chú hồi lâu, cất giọng cười hừ: " Ngọn nguồn ở đây chẳng lẽ không phải ở chỗ anh hả, sao không là bản thân anh kìm nén để đừng có động đến em, cứ gì lại yêu cầu em phải nhẫn nhịn không được kêu?"

HỒi xong mới phát giác hình như mình nhầm trọng điểm, nhưng còn chưa kịp chữa cháy thì Hường Nghị đã thuận theo mà nói : " Vậy thì anh kìm nén."

Trong lúc nói chuyện hai tay đã vòng ra sau lưng Chu Lăng, "jeer" một cái kéo dây khóa kéo của váy lên, sau đó moi áo của mình lên nhanh chóng mặc vào, vắt áo khoác lên tay, nói với cô: " đi nào."

Chu Lăng: "....."

cô không nhúc nhích, Hường Nghị liền mở cửa xe, cứ thế mà ôm ngang người xuống xe, bọc áo ngoài lên người cô, giữ giữ áo khoác của mình phong độ choàng lên người, sau đó dắt tay cô, khóa xe lại men theo đường cũ ----- một loạt động tác vô cùng gọn gàng trôi chảy, căn bản là không có chỗ cho phản ứng.

Chu Lăng bị anh kéo đi vài bước, đã biết rõ là đêm nay trốn không thoát, cào cào tóc phiền muộn, dứt khoát không giãy dụa gì nữa. cô kéo kéo cổ áo, bước về phía trước đi theo Hường Nghị.

Phải thừa nhận, bước chậm chậm như vậy như trên đường khuya, cảm thấy vẫn có chút kỳ diệu. không được hoàn mỹ chính là gió đêm lạnh lẽo, tạt đến đau cả mặt, Chu Lăng rụt cổ lại, rúc rúc vào sát người Hường Nghị.

Hơn mười hai giờ đêm, bà nội đã ngủ từ lâu, Hường Nghị mở cửa gây tiếng động rất khẽ, nhưng vẫn đánh thức lỗ tai nhạy bén của bà lão: " Nghị hả, về rồi sao?"

đang rón ra rón rén theo sau bóng Hường Nghị, Chu Lăng đột nhiên dừng lại, theo bản năng nắm chặt đầu ngón tay của Hường Nghị. Hường Nghị trấn an nhéo nhéo cô, cách bờ tường đáp lại bà nội một tiếng.

" Ăn cơm chưa, có đói bụng không ?" Bà nội lại hỏi.

"Ăn rồi ạ," Hường Nghị đáp, " Bà ngủ đi, không cần để ý cháu đâu."

Bà nội thúc giục: " Cháu cũng mau chóng đi ngủ đi, hơn nửa đêm rồi."

Lúc kết thúc màn đối thoại này, Chu Lăng đã núp cả người ở sau lưng Hường Nghị, dán chặt vào người anh, giống như mọc trên lưng anh vậy.

Hường Nghị quay đầu lại nhìn cô, đang định kéo cô vào phòng mình, Chu Lăng vội vàng ghì lại, chỉ chỉ gầy cao gót trên chân mình. Để cao gót nhọn, sẽ gây tiếng vang khi bước trên nền nhà.

Hường Nghị rù mắt nhìn nhìn, cúi người xuống, bế ngang cô lên.

anh bế cô thoải mái như không trọng lượng, cánh tay mạnh mẽ rắn chắc, vững vàng. Cảm giác tự nhiên này rất tốt, Chu Lăng tự giác mà vòng tay qua cổ anh, ngả đầu tựa lên vai anh.

Hường Nghị bế cô đến cửa phòng, Chu Lăng vươn tay vặn mở cửa, đi vào trong lại nhẹ nhẹ khép lại, vô cùng cực kỳ có ý thức mà gian khổ khóa trái cửa lại.

Phòng này và phòng làm việc kia giống nhau, có thể thấy thói quen sinh hoạt của anh rất tốt, thu dọn đến là gọn gàng ngăn nắp, gần như không có đồ gì dư thừa. Chu Lăng mới chỉ vội vàng quét hai mắt, còn chưa nhìn được gì nhiều, người đã bị đặt lên trên giường, ngay sau đó thân hình Hường Nghị đổ ập áp xuống, vừa hôn cô vừa nhanh chóng cởi quần áo của cô.

Ở trong nhà mình, tăng hăng một tiếng cách vách cũng có thể nghe được, với anh mà nói đó là một loại kích thích khác biệt.

Chu Lăng cũng cảm thấy vui vẻ mới lạ, hiện trường nom nớp lo sợ thế này đến nói chuyện cũng không dám lớn tiếng, so với xe chấn vừa rồi hình như còn hồi hộp hơn, càng dễ dàng khiến người ta hưng phấn.

Hô hấp của Hường Nghị đã cấp bách lắm rồi, vậy mà động tác lại hết sức chậm chạp dịu dàng, vô cùng quen thuộc mà lột sạch hết những gì che phủ trên người cô, cúi đầu ngậm lấy một bên đỉnh núi no đủ.

Chu Lăng cong người lên, đến cả thở cũng không dám thở mạnh.

Hường Nghị rất mau động tình, cô cũng vậy, chỉ cảm thấy dường như khát khao anh tiến vào hơn bất kỳ lúc nào khác. Thế nhưng lần này Hường Nghị lại đi theo con đường điềm đậm, hôn môi, vuốt ve đều vô cùng nhẹ nhàng từ tốn, đến nỗi không gấp gấp tiến vào, hôn từng tắc từng tắc trên khắp cơ thể cô, ngay cả đầu ngón chân trắng ngọc cũng không bỏ qua.

Dưới lưng Chu Lăng chèn cái gối đầu, cứ nửa nằm như vậy, nhìn động tác của anh, nhìn anh trầm mê hôn mình, từ trên xuống dưới, sau đó dọc theo cẳng chân trắng nõn lại hôn lên trên.

cô bị khai mở toàn bộ, bàn tay thô to của Hường Nghị đè cô xuống, dần dần hướng nụ hôn vào trong, cuối cùng dừng lại nơi bí ẩn giữa bụi hoa. anh dán môi lên, Chu Lăng mãnh liệt ngửa người ra sau, đưa tay lên chặn lại tiếng rên rỉ suýt nữa bật ra khỏi miệng.

.....

Hơn hai giờ Tiền Gia Tô mới lết người về đến nhà, tự lực cánh sinh đi vào phòng bếp ăn sạch phần cơm nóng hôi bà ngoại lưu lại cho cậu, sau đó vào nhà tắm tắm rửa.

Cách một cánh cửa, ở trong phòng, hai người trên giường vẫn đang quấn lấy nhau, Hường Nghị chống trên người Chu Lăng, chậm rãi ra vào, một bàn tay bụm lấy miệng cô, chặn lại hết mọi âm thanh ưm ư a.

Tiếng bước chân lẻ mề đi qua đi lại trước cửa phòng, Chu Lăng sẽ luôn theo tiềm thức cơ thể mà siết chặt, và khoảnh khắc dồn nén của sự siết chặt đó gần như làm Hường Nghị muốn phát điên, chỉ có thể giảm bớt bằng cách càng dùng sức dấn mạnh hơn và sâu hơn. Hơi thở của anh nặng nề đến nỗi anh không kim nén được nữa, cúi đầu, cắn lấy đầu vai trắng mịn trơn bóng của Chu Lăng.

Bên ngoài lại vang lên tiếng bước chân, là Tiền Gia Tô tắm rửa xong đi ra, hai người vẫn đang tiếp tục, chỉ là đổi tư thế.

Tiền Gia Tô có lẽ là có chuyện tìm anh họ mình, đi tới vặn vặn cửa phòng, vặn không ra, thấp giọng mắng: "Móa, lại còn khóa cửa....."

Thanh âm của cậu từ ngoài cửa truyền lại, bên tai nghe hết sức rõ ràng, Chu Lăng vui đầu vào gối, cơ thể lại căng lên, dẫn tới chỗ ấy cũng xoắn chặt lại, Hường Nghị bị kẹp đến toàn thân cứng đờ, trong nháy mắt hô hấp cũng đã dừng lại. Phút dừng lại ngắn ngủi, rồi đột nhiên anh bắt đầu tăng tốc, sau hơn mười cú thúc mạnh mẽ đâm vào nơi sâu nhất, Chu Lăng dưới thân chột nẩy ga giường, cơ thể run lên.

Sau vài giây, Hường Nghị thả lỏng người, chậm chậm rút khỏi cơ thể cô.

Chu Lăng đã mềm nhũn tê liệt nằm sấp trên giường, không còn tí sức lực nào nữa, hỗn hạo hỗn hển trong dư vị vẫn chưa tản ra hết từ trận chiến kia. Hường Nghị lấy khăn giấy lau chùi sạch sẽ, ôm người vào trong lòng, hôn hôn lên vành tai thấm mồ hôi của cô.

cô khẽ lầm bầm: "Cũng không biết thằng lừa đảo nào nói phải kim nén."

"không kim được." Hường Nghị ôm cô từ phía sau, nắm lấy bàn tay nhỏ của cô để trong lòng bàn tay mình, vờ vẽ đầu ngón tay, nắm trong lòng tay gối gãi chơi đùa.

Chu Lăng khó chịu, nhắm mắt lại đầu lông mày khẽ chau lại, lầm bầm: "không được quậy em....."

"Rồi, anh không quậy em." Hường Nghị bị cô hăm hù đến trái tim cũng mềm đi mấy phần, lập tức ngoan ngoãn dừng tay lại, rồi hôn hôn lên vành tay nhỏ của cô, dịu dàng nói: "Ngủ đi."

Hường Nghị thức dậy sớm, trời còn chưa sáng. Lúc ra cửa hiem khi không đánh thức đến bà cụ, anh nhẹ nhàng đóng cửa lại xuống lầu.

Nửa giờ sau, bà cụ dậy sớm mở cửa phòng đi ra, vừa vặn vẹo cơ thể.

Mọi thứ trong nhà không khác gì trước kia, bà cụ rửa mặt xong, theo lệ thường đi xem hai thằng cháu ngủ nghệ thế nào. Ghé phòng cháu ngoại nhỏ trước, đi vào nhìn nhìn, hờ, ngủ ngoan cái mớ ra không khác gì con heo, chăn cũng rơi hết xuống nền nhà.

Nhặt chân lên và đắp cho nó xong, tiếp đó đi đến phòng của cháu nội lớn, vặn mở cửa, thò đầu nhìn nhìn bên trong, trên giường nổi lên một cái ụ. Hai mắt bà cụ xem xét, lầm bầm: "Còn sớm mà, ngủ thêm chút nữa đi."

Lúc bước ra chuẩn bị đóng cửa, cho rằng không khí trong phòng khá oi bức, bà cụ rón rén bước trở lại, he hé mở cửa sổ ra, thông gió.

Bà cụ liếc liếc phía giường, cảm giác có gì đó sai sai ----- Thằng cháu nội lớn tướng ngủ vô cùng tốt của nhà mình trước giờ chưa ngủ như này bao giờ, đi tới kéo kéo cái chăn xuống: "Thằng nhỏ này ngủ sao mà lại trùm kín cả đầu, không sợ ngộp....."

một nửa câu mắc kẹt trong cổ họng, bà nhìn chăm chăm mái tóc dài dài lại còn uốn cong kia, không biết gọi là màu vàng hay màu nắng, hay là màu nâu, ngốc luôn rồi.

"Ừ....." Tôi qua quạ thật là bị lẫn lộn đến quá mệt mỏi, Chu Lăng lúc này ngủ ngon vô cùng, đột nhiên cảm thấy phía sau lưng man mát, vươn tay ra mông lung mò mẫm, cuộn tròn chần lại mà không hiểu sao vừa rồi lại bị mờ ra, không hề mờ mất, vùi đầu ngủ tiếp.

Bàn tay nhỏ bé trắng nõn nà kia chớp nhoáng lướt qua, khiến cho bà cụ đã bị choáng váng toàn tập, chăm chú nhìn cái khối chần cuộn tròn kia, trông mắt cũng sắp lồi cả ra ngoài.

Này này này con gái ở đâu ra vậy hả?

Đứng tại chỗ cả nửa ngày, cuối cùng bà cụ mới tiêu hóa được cái sự thực không dễ tiêu hóa này là "đã không thấy thẳng cháu nội lớn nhà mình, mà trên giường có một cô gái tóc dài tay nhỏ trắng". Bà lại rón ra rón rén xê dịch bước chân, vươn tay tới, dùng động tác nhẹ nhàng nhất từ trước đến nay mà vén vén mái tóc dài kia, muốn nhìn cho rõ khuôn mặt.

Thế nhưng cái tiếp xúc nhỏ đến mức gần như không thể nhận ra vẫn khiến Chu Lăng không vui, rầm rì một cách cẩu kính, rút người lại, nói trong sự mơ hồ: "Hương Nghị, đừng quậy em...."

Bà cụ vội vàng rút tay lại, không dám thờ ơ mạnh mẽ, lại rón ra rón rén đi ra ngoài, đóng cửa lại.

Mới ngủ chưa được bốn tiếng, Tiền Gia Tô đã bị đánh thức tàn nhẫn bằng một trận đất trời rung chuyển, mí mắt mở đến gần như không mở ra nổi, cậu cũng cẩu kính, đẩy bàn tay làm xáo trộn giấc mơ vào sáng sớm của bà ngoại ra, vui cả người vào trong chần: "Cháu mệt chết được, kêu anh họ làm cơm đi....."

Làm cái gì mà làm hả! Bà cụ không thể kìm chế được sự phấn khích của mình, lại kéo chần ra lần nữa, không thương tiếc đập mấy cái lên người Tiền Gia Tô: "Dậy dậy! Cháu dậy ngay cho bà!"

"Gi thế hả?" Tiền Gia Tô bực mình, nhưng vẫn ngồi dậy, cố gắng nhìn bà với đôi mắt nhấp nhem, "Bà không thoải mái ở đâu hả? anh họ đâu rồi?"

Bà cụ nắm chặt cánh tay cậu, hạ thấp giọng xuống hết mức có thể, nhưng nét mặt lại rõ ràng hiện ra vẻ kích động, ánh mắt lấp la lấp lánh, không biết còn cho là bà ra cửa nhặt được tiền." nói cháu nghe nè! anh trai cháu! Trong phòng có một cô gái ! đang ngủ ó!"

"Giè?" Ánh mắt Tiền Gia Tô mờ mịt, lát sau mới phản ứng dữ dội lại, nhất thời giật mình lên ----- cô gái nào đó ở đâu ra, không phải chính là chị Lăng chứ?

Hương Nghị ra ngoài mua đồ, lo Chu Lăng thức dậy không tìm thấy anh, cũng e ngại bà nội sau khi thức giấc vào phòng xem anh, không dám đi quá xa, chỉ tới siêu thị gần đó mua chút đồ dùng rửa mặt cho Chu Lăng, tiện thể ghé tiệm ăn sáng đầu phố mua luôn đồ ăn sáng.

anh đã cố gắng tranh thủ quay về sớm, vậy mà vẫn bị chậm một bước. Vừa vào cửa, dội ngay vào mắt là hình ảnh hai người đứng ở cửa phòng mình ---- -Tiền Gia Tô với mái tóc vàng rực rồi bù, quần áo còn chưa mặc đàng hoàng, một góc áo len còn lòi cả ra ngoài; Dính chùm một chỗ với cậu là bà cụ gầy tong teo yếu ớt, hai cái đầu tím chum lại, thì thà thì thầm, không biết đang thầm thì cái gì.

Động tác Hương Nghị hơi dừng lại, lúc đóng cửa thì thoáng dùng thêm chút sức.

Lúc này hai cái người đang thầm thì mới chú ý tới động tĩnh nơi cửa, cùng loạt xoay quay đầu lại, nhìn thấy Hương Nghị, phản ứng đầu tiên rõ ràng là chột dạ và né tránh, sau đó rất nhanh ánh mắt liền có chút sâu xa thì vị.

Đặc biệt là bà cụ, gần như là khắc luôn ba chữ "vui tràn trề" trên trán.

Bạn đang đọc truyện *Sự Quyến Rũ Nam Tinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30

Edit: Michellevn

Hương Nghị mặt không đổi sắc đi vào, biểu cảm nghiêm chỉnh như thể không biết trong phòng mình có một cô gái. Bà cụ vui rạo rực kéo kéo anh sang một bên, chỉ vào trong phòng nhỏ giọng hỏi: "Cháu đưa con gái về đó hả?"

Hương Nghị đặt đồ xuống, dạ một tiếng.

"Ây dô ây dô!" Cảm giác phấn khích lộ rõ trên nét mặt của bà cụ, nhất thời không biết nói gì luôn, bước vòng vòng tại chỗ, vẫn không kìm chế được

kích động, giờ tay lên vỗ vỗ anh hai cái liền," Ấy dô ây dô!"

"Đừng ây dô nữa mà," Hường Nghị có hơi buồn cười, xoa xoa đầu bà cụ," Cháu đi gọi cô ấy dậy."

Bà cụ vội vàng kéo anh lại:" Ôi ôi ôi, để người ta ngủ thêm chút nữa đi, vẫn còn sớm mà, sớm mà sớm mà, hi hi."

"Nên dậy rồi." Hường Nghị nói, rồi đi về hướng phòng.

Tiền Gia Tô vẫn đang núp ở cửa, có chút chột dạ vì đầu đứng ở đó, ở góc độ bà ngoại không nhìn thấy, hỏi bằng khẩu hình:" Chị Lăng hả?"

Hường Nghị đã không trả lời, còn vươn tay vỗ một cái lên đầu cậu. Tiền Gia Tô tức đến muốn chửi, văng đến miệng rồi lại nghẹn trở về. Vô duyên vô cớ lại đánh cậu, mất công cậu vì giữ bí mật còn phải diễn trò trước mặt bà ngoại! Cậu thức dậy vào sáng sớm bộ đồ dễ dàng lắm hả!

Hường Nghị mở cửa đi vào, sau đó lại đột ngột đóng cửa lại, suýt chút nữa thì kẹp luôn cả cái đầu chó Tiền Gia Tô đang muốn chen vào xác nhận gì đó.

Bắt ngồi cái là, người trên giường đã thức dậy. anh mới đi tới bên giường, cuộn chăn cuộn kín kẻ kia được kéo xuống một chút, lộ ra nửa khuôn mặt, Chu Lăng mở to đôi mắt vô cùng tươi sáng, hiển nhiên là đã dậy được một lúc rồi.

"Dậy nào." Hường Nghị ngồi xổm bên giường, luồn tay vào từ phía dưới chăn.

"Tay anh lạnh!" Bàn tay bình thường ấm áp cũng xem như lạnh khi ở trong ổ chăn, Chu Lăng bị lạnh đến run lên, bật cười khanh khách, giống như con sâu mà uốn éo trốn tránh bàn tay anh, cuối cùng cuộn chặt lại lăn tuột vào bên trong giường.

Hường Nghị khẽ cười, lôi quần áo của cô từ cuối giường lại. Chu Lăng lại không bằng lòng mặc, lướt mắt qua, cuộn chặt không nhúc nhích." Bẩn rồi."

"Mặc tạm đi." Giọng điệu Hường Nghị vẫn xem như dịu dàng mà dễ dàng, cầm lấy đồ nhỏ của cô," anh giúp em mặc nhé?"

Chu Lăng nhủ mảy mềnh bỏ:" Cái này hôm qua bị bẩn rồi."

"Phải chịu." Hường Nghị trực tiếp túm lấy chân cô từ trong chăn, Chu Lăng kêu nhỏ một tiếng, dùng sức giãy chân ra khỏi tay anh, chui vào phía trong giường. Hường Nghị đứng lên cạnh giường, người đàn ông cao lớn, trên tay lại cầm cái quần nhỏ xíu màu trắng, đã không cảm thấy không xấu hổ thì thôi, còn giờ giọng uy hiếp:" Lại đây!"

Chu Lăng lui vào góc tường, càng cuộn chặt hơn một chút:" đã bảo không mặc mà!"

Dường như sợ người bên ngoài nghe thấy, giọng nói của cô đè thấp hết mức, nhưng thái độ lại thể hiện rõ ràng sự không kiên nhẫn. Chỉ là hiện giờ khuôn mặt còn đang đỏ bừng, đầu tóc rối tung, trũng to mắt nhìn Hường Nghị, đáng vẻ ngang ngược đó vậy mà khiến anh cảm thấy có chút đáng yêu.

Hường Nghị hơi mềm lòng, mềm mỏng thương lượng với cô:" Vậy thì không mặc, cứ mặc vậy đi, không nhìn ra đâu."

Chu Lăng bất động, giận hờn tựa như chui đi đâu mất rồi. Vừa rồi còn cười đùa lúc bị anh túm được, gương mặt lúc này thay đổi y như lật sách.

không chỉ là không muốn mặc quần áo bẩn, mà có lẽ bởi vì tình hình bây giờ hoàn toàn nằm ngoài kế hoạch của cô.

Hôm qua quả thật là tự mình đi theo, bởi vì thằng cha này tức giận, lúc dụ dỗ cô đến trông như đang đùa giỡn, nhưng thực ra thái độ lại có hơi cứng rắn. âm mưu của Chu Lăng là thức dậy sớm một chút rồi len lén chuẩn bị, kết quả buổi khuya bị anh lén qua lộn lại quá hung hãn, ngủ một mạch không nhớ gì nữa.

Buổi sáng có người vào phòng, còn chạm vào cô, đúng là cô có ấn tượng, ngủ đến mơ mơ hồ hồ, cứ nghĩ là Hường Nghị, kể đó, tỉnh dậy trong giọng nói thì thầm của hai người bên ngoài, mới ý thức được rất có thể chính là vị bà nội trong nhà kia. Ngay lập tức tỉnh ngủ, nhưng lại không có dũng khí ra khỏi giường, mặc dù biết ngủ nướng ở nhà người khác là vô cùng không lễ phép.

Tự cho là mấy năm qua sóng to gió lớn đều đã từng trải, bình thường gặp phải chuyện gì cũng có thể bình tĩnh xử lý, loại người nào cũng có thể thân thiện đối mặt. Nhưng loại tình huống hiện tại này, cô quả thật là có chút không biết làm sao.

cô nên tự giới thiệu như thế nào, bà cụ lớn tuổi rồi, cơ thể cũng không tốt, có thể chấp nhận cho cháu nội bà với một quả phụ hay không?

Càng nghĩ càng phiền muộn, giờ tay cào cào tóc.

Thình lình chăn bị xốc mạnh lên, cả người cô gần như lăn vòng. Hường Nghị quỳ một chân lên giường, ném chăn xuống chân giường, nhìn cơ thể nhăn nhui của cô, vươn tay nắm lấy cổ chân nhỏ xinh.

"Hường Nghị!" Chu Lăng quay đầu ngoái anh, còn chưa dứt lời đã bị anh kéo cả người lại.

Bàn tay to của anh quờ cả người ôm vào trong lòng, phía sau lưng có cảm giác lạnh lạnh khi chạm vào quần áo anh, Chu Lăng không thoải mái giấy dụa. Chỉ một cánh tay Hường Nghị vòng ôm cô chặt chẽ, cúi đầu hôn một cái lên vành tai cô, dịu như dỗ một đứa trẻ:" Nghe lời nào."

Thấy cô không vùng vẫy nữa, lấy áo ngực treo lưng lẳng trên cổ tay xuống, làm một loạt cử chỉ bao quanh cả người cô.

Trong thoáng chốc Chu Lăng đã không còn căng thẳng nữa, bật cười ra tiếng.

"anh giúp em nhé?" Rốt cục Hường Nghị cũng tìm được phương hướng đúng, từ phía sau dán cả người lên, hai tay vòng qua từ dưới nách, lúc cài cho cô, dĩ nhiên không quên nhân cơ hội cọ quẹt vài cái lên hai khối tròn đầy.

"Sờ đâu thế hả!" Chu Lăng bị anh làm cho nhột nhột, đập rớt tay anh, tự mình ngồi sang một bên điều chỉnh lại.

Còn Hường Nghị thì tiếp tục nhặt lại quần lót, phân biệt rõ ràng mặt trước mặt sau, nắm lấy cổ chân cô mặc vào kéo lên trên. Chỉ có điều lúc bàn tay sờ qua sờ lại trên đùi cô, đã bị một cước đạp thẳng vào ngực.

Trong lúc này hai người bên ngoài đang núp góc tường nghe lén cảm thấy xấu hổ không chịu được với đoạn hội thoại mà hàm chứa nội dung quá mức là phong phú, ần ỷ cùng quay đầu nhìn nhau, bà cụ giờ tay lên đập bộp một phát vào lồng ngực Tiền Gia Tô, nhỏ giọng mắng cậu: "Thằng nhóc lưu manh! Tránh ra tránh ra."

Xém chút là Tiền Gia Tô hộc máu, là bà muốn kéo cháu đến nghe đó à!

Mặc quần áo xong lại chậm chậm dùng ngón tay sửa sang lại mái tóc, Chu Lăng lúc này mới giống như đã điều di theo sau Hường Nghị. Lúc nhìn bà cụ có phần xấu hổ, cô cười cười, cất tiếng chào: "Bà nội ạ "

"Ôi chao, chào cháu!" Vốn dĩ bà cụ đang trông ngóng, vừa nghe cô chào cả người lập tức ngồi không yên, vui tươi hơn hờ mà đi tới cầm lấy tay cô, "Nào nào nào, ăn sáng thôi, Hường Nghị vừa xuống lầu mua đồ, vẫn còn nóng nha. Ăn một chén tầu hủ đi, ta đã bỏ đường cho cháu rồi!"

"Cháu cảm ơn ạ! "

Hiếm có lúc Chu Lăng không biết phải cư xử thế nào, chỉ biết vui đầu vào ăn.

Hồi nhỏ bà ngoại của cô cứ hờ một chút là mắng chửi đánh đập cô, sau đó lại suýt chút nữa bị một bà già lừa bán đi, đối với các bà cụ tuổi này cô có phần bị ám ảnh, hoàn toàn không biết nên sống chung thế nào.

Nhưng đối với bà cụ mà nói, đây có lẽ là một ngày vui vẻ nhất trong mấy năm gần đây, thời điểm ăn mà vẫn nhìn Chu Lăng cười tí mắt, càng nhìn càng vừa lòng. Con mắt của cháu nội bà tốt thật đấy, chọn được cô gái đẹp thế này cơ chứ, trông còn rất tinh tế.

"Bà nội." Hường Nghị gấp một cái bánh bao chay chiên cho bà, bà cụ nhìn một cái liền hiểu ánh mắt của anh, lúc này mới thoáng nghiêm túc lại.

Tiền Gia Tô bên cạnh chống đỡ cặp mắt thâm quầng, sợ bị đánh cũng không dám nhiều lời, ánh mắt lảo liên hết nhìn bên này lại liếc bên kia, chị Lăng phóng khoáng thoải mái mà cậu gấp gần đây cứ vui đầu suốt, dường như có phần bền lên, liền thân thiết mà cầm cái đĩa nhỏ gạt mấy cái bánh bao cho cô, "Nước sốt này ngon lắm ạ."

Chu Lăng quay đầu cười với cậu: "Cảm ơn."

Tiền Gia Tô cũng toét miệng cười, sau đó vừa ngẩng đầu lên không hiểu sao bị bà ngoại trừng mắt một cái, ngay lập tức khép miệng lại. Ánh mắt dời sang bên một chút, đựng ngay ông anh họ, ánh mắt đó thoát nhìn cũng chẳng có gì là tốt lành. Tiền Gia Tô lẩm bầm một câu, cúi đầu ăn phần mình.

Sau khi ăn xong Tiền Gia Tô bị sai đi rửa bát. Ba người ngồi trong phòng khách bắt đầu tiến hành khâu xấu hổ gấp phụ huynh. Con người bà ngoại rất hòa nhã, vẫn không hỏi tên của cô, mở miệng là gọi con gái hết sức thân thiết, vậy mà Chu Lăng vẫn chưa thả lỏng được, trong lòng bàn tay hơi hơi đổ mồ hôi.

"Ăn quýt đi, quýt này ngọt lắm đó." Bà cụ chọn liền mấy quả quýt nhất, đặt vào trong tay cô, "Con gáià, cháu là người ở đâu vậy?"

"Quê ở H thị ạ." Chu Lăng giữ nguyên nụ cười trên môi, cố gắng trả lời được tự nhiên nhất. Trái quýt trong tay không động đậy, một lát sau bị Hường Nghị ở bên cạnh vươn tay cầm lấy.

"H thị được lắm à, điều kiện tốt, con gái đều xinh đẹp." Bà cụ cười tủm tỉm, "Vậy hiện giờ người nhà cháu đều vẫn sinh sống bên này sao?"

Chu Lăng nhấp môi dưới, vẫn giữ nụ cười trả lời: "Cháu không có người nhà. Cháu là cô nhi, cha mẹ đã qua đời từ lâu rồi ạ."

Bà cụ ngây người, kế tiếp ánh mắt trở nên yêu thương, rõ ràng ngồi đó thấp hơn Chu Lăng cả cái đầu, vậy mà vươn dài tay ra vuốt vuốt tóc cô: "Tội nghiệp con gái, chắc là hồi nhỏ khổ lắm hả, sau này đến chỗ này của bà nội đi, bà nội thương cháu."

Loại yêu mến thông thường này của người lớn, Chu Lăng lại không biết làm phải trả lời thế nào, chỉ cười cười nói cảm ơn bà nội.

Đúng lúc này Hường Nghị đưa tới trái quýt đã bóc xong, Chu Lăng không muốn ăn, đẩy đẩy cổ tay anh. Hường Nghị hơi ngừng động tác, tầm mắt liếc về cái tay kia của cô.

Dừng một chút, nhét luôn trái quýt vào miệng, đứng dậy quay về phòng cầm áo khoác của hai người đưa: "Cháu đưa cô ấy đi làm, tới giờ rồi ạ."

"Ồ ờ," Đối với người lớn, bài tập và công việc của con cháu vẫn luôn được cực kỳ xem trọng, mặc dù bà cụ có hơi luyến tiếc, nhưng vừa nghe vậy liền

gật đầu lia lịa, " Vậy mau đi đi, đừng để công việc chậm trễ."

Chu Lăng cảm thấy nhẹ nhõm, nói với bà nội trước khi đứng dậy:" Lần sau cháu lại tới thăm bà nữa ạ."

đi xuống lầu, bị gió thổi lạnh thấu xương, cuối cùng Chu Lăng cũng trở lại bình thường, thở một hơi thật dài. Lòng bàn tay đầy mồ hôi, cô len lén lau lau lên áo khoác.

Ra khỏi cổng tiểu khu, Hường Nghị kéo người đến trước mặt, tỉ mỉ đánh giá nét mặt cô : " Căng thẳng cái gì?"

Chu Lăng nở nụ cười, hơi hơi rủ mắt tránh tầm nhìn của anh, giờ tay sờ sờ cổ:" Vẫn ổn mà." Sau một lát mới ngẩng đầu, nhìn anh, giống như vui đùa mà hỏi:" anh một vóc tuổi rồi, trước giờ vẫn chưa từng mang phụ nữ về sao?"

sự vui sướng và thân thiết của bà cụ nằm ngoài những gì mà cô dự đoán, bởi vậy lại càng khó có thể tưởng tượng, một ngày nào đó, sau khi biết rõ lai lịch của cô, cảnh tượng sẽ là cái dạng gì đây.

Hường Nghị không trả lời, Chu Lăng liền không nói gì thêm nữa.

Hai người đứng bên đường nơi tụ tập đông đúc người qua lại vào buổi sáng, áp ủ trong chốc lát, Hường Nghị buông tay ra, móc điều thuốc, nghiêng người, châm thuốc trong lòng bàn tay. Chu Lăng dứt tay vào trong túi áo khoác, xoay người chậm rãi đi về phía trước, rủ đầu, không biết suy nghĩ gì.

trên đường không nói chuyện.

Tới cửa phòng làm việc, Chu Lăng mở cửa xe, hơi dừng lại, quay đầu lại. Hường Nghị vẫn luôn đi chậm chậm theo sau cô, lúc này đã hút xong điều thuốc, đứng đó yên lặng nhìn cô.

Chu Lăng vịn cửa xe, nở nụ cười:" Em đi trước đây."

Hường Nghị gật đầu.

Lại nhìn nhìn anh, Chu Lăng vẫy vẫy tay, lên xe, thuận thực quay đầu xe lái đi.

Bạn đang đọc truyện *Sự Quyến Rũ Nam Tinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31

Edit: Michellevn

Số lần Chu Lăng tìm anh đã trở nên ít đi, Hường Nghị cảm giác rõ ràng như vậy. Trước đây chỉ cần cô không bận rộn, sẽ đến hàng ngày, dù sao thì người vẫn cứ lắc lư trước trước mắt anh, thời gian ở chỗ của anh phỏng chừng còn nhiều hơn ở nhà cô.

Đôi lúc hai người ngủ cùng nhau, rồi đôi lúc Hường Nghị làm việc còn cô tự mình ngủ, đa phần thời gian trong đó, cô sẽ nằm dưới mái hiên trong chiếc xích đu treo của mình, ăn bánh ngọt tự mình kêu bên ngoài giao tới, hoặc là Hường Nghị mua chút đồ ăn vặt cho cô, sau đó cô sẽ chơi điện thoại di động và nhìn anh làm việc.

Gần đây thì đến ít hơn, thỉnh thoảng đến một lần, ngủ với anh một giấc, ở trên giường vẫn nhiệt tình quấn lấy anh như trước đây, nhưng về cơ bản thì cứ tỉnh phát là đi, giống y như một ** hết sức chuyên nghiệp.

*(Xin phép, edit đến đoạn này muốn phì cười với ** của anh giai Hường)))*

Nghĩ đến từ này Hường Nghị thấy không thoải mái lắm, anh đã không gặp Chu Lăng đúng một tuần rồi. anh chiếm lấy xích đu của cô, không hề thương tiếc mà đặt mông ngồi lên tám thăm nhỏ cô rất yêu thích kia, ngón tay kẹp điều thuốc, chậm chậm rít vào.

Đây không phải là trạng thái anh yêu thích.

Hường Nghị hút xong nửa bao thuốc, mới chợt nhận ra cảnh trời đã hơi tối. anh đứng lên, giống như mỗi ngày trước đây, khóa cửa, về nhà.

Như này không được, anh nghĩ. Lúc đi đến đầu ngõ, rút đi động từ trong túi ra mò mẫm nửa ngày, mò danh bạ ra, ngập ngừng hồi lâu ở cái tên ba đầu ngõ, lại dứt trở lại.

Bỏ đi, trực tiếp tìm cô đi .

Làm xong cơm chiều cho bà nội, trời đã hoàn toàn tối đen, Hường Nghị mặc áo khoác chuẩn bị ra cửa, bà cụ đưa một một cái túi cho anh:" Cảm cho vợ

cháu đi, là áo len ta tìm đi Lư dưới lầu đan đây, đặc biệt chọn sợi len mềm mại nhất, da dẻ con bé tính tẻ, mặc vào dễ chịu. Cờ chắc là vừa đây, cháu để nó thử một chút, nếu không được thì cầm về lại tìm đi Lư của cháu mà sửa."

nói lèm bèm liên miên một hồi, vừa ngắm quần áo trên người Hường Nghi, lập tức đập một cái lên cánh tay anh." Ô kia, sao cháu không thay quần áo hã, mặc cả một ngày rồi! đi thay bộ sạch sẽ đi, mau lên!"

Hường Nghi cực kỳ vâng lời quay vào thay quần áo, bà cũ vẫn lèm bèm phía sau." Đúng lúc mặc áo len mới của cháu đi, ta đặt ngăn tủ phía trong cho cháu rồi đây."

Mở tủ ra liền thấy ngay, áo len đỏ chói, xếp hết sức chỉnh tề. Hường Nghi có chút bất đắc dĩ, dừng dừng lại, mở cái túi vừa rồi ra xem, nhìn nhìn chăm chú, không nhiều lời thay luôn áo len.

Lúc anh đi ra, bà cụ vẫn còn chưa bắt đầu ăn cơm, cười tí mắt đứng chờ ở đó. Hôm nay Tiền Gia Tô không về, một mình bà cụ ăn cơm, Hường Nghi đang chần chừ, bà cụ lại cuống quýt thúc giục anh không ngừng:" đi đi, đi đi mà, buổi tối không cần về nhé! nói ngọt một chút, con gái muốn được dỗ dành lắm."

"Bà ăn cơm đi, có việc thì gọi điện thoại cho cháu." Hường Nghi dằn dờ mấy câu, bị bà cụ sốt ruột đẩy thẳng ra khỏi cửa luôn.

Khi đến đại lộ Xingyi, trời đã rất tối, dì Thu mở cổng cho anh, Hường Nghi lái xe vào trong biệt thự, mang theo một cái túi màu xám tro. Trong biệt thự đã có không khí ngày giáng sinh, trông thấy cây thông Noel rực rỡ sắc màu trong phòng khách kia, Hường Nghi mới giật mình ý thức, Lễ Giáng Sinh tới rồi.

"Hường tiên sinh," Dì Thu vẫn khách sáo với anh như cũ, "cô chủ đi tham gia party Giáng sinh với bạn bè rồi, hôm nay không chắc có thể về. Ngài không hẹn trước với cô ấy sao?"

Vậy quả thật là không đúng lúc. Hường Nghi nghĩ nghĩ, cuối cùng vẫn nói:" Tôi ở đây chờ cô ấy vậy."

Party vui hết mình đêm bình an, Chu Lăng uống có phần vụng đầu, rúc vào một góc trong ghế sofa nghỉ ngơi, nhưng rượu trong tay vẫn không ngừng, ngồi bên cạnh cô uống nước ép trái cây là người đã có được giấy phép đặc biệt tham gia Party, Đinh Y Y.

Tiếng cười đùa hòa lẫn trong âm nhạc cách đó không xa, mọi người high đến sắp không tìm ra hướng bắc. Góc nhỏ nơi đây lại có không khí hoàn toàn khác biệt, yên tĩnh một cách lạ lùng.

không bao lâu những tên kia quây đủ rồi, hình như muốn chuyển chiến trường, có chị em đi tới kêu hai cô:" Hội sở Hoàng Đình mới tới một đám tiệc thật tươi, đi chơi cùng không?"

Đinh Y Y chỉ chỉ bụng mình:" Điều kiện thiết bị không hỗ trợ."

Đối phương đã hiểu cười cười, tầm mắt chuyển sang Chu Lăng:" Chị, cùng đi đi mà, đám tiệc thật tươi này đều được lắm, kiểu chị thích đó, vô cùng năng nổ nha."

"Các cô đi đi," Đôi mắt Chu Lăng đã có phần mờ màng, học điệu bộ của Đinh Y Y, cũng chỉ chỉ bụng mình:" Điều kiện thiết bị không hỗ trợ."

Người vừa đi, cảnh vật chung quanh vốn huyền ảo trong nháy mắt yên tĩnh lại, cây thông và bong bóng vẫn còn ở đó, thế nhưng không khí ngày lễ lại giống như đột nhiên biến mất. Đinh Y Y lé mắt nhìn Chu Lăng:" Di cả của cậu cũng đã mấy ngày rồi, vẫn chưa đi hả? Ở lại để chuẩn bị đón năm mới chắc?"

"Đây không phải là Tết đến rồi không mua được vé tàu sao." Chu Lăng cười hi hi, ợ một hơi rượu.

Đinh Y Y cười "xì" cô." Sao cậu không cùng anh họ Hường lăn lộn qua Tết? Giờ hai người không phải quan hệ mật thiết à?"

"anh ấy phải dành thời gian cho người nhà rồi." Chu Lăng cười cười, muốn đứng lên, loạng choạng hai cái lại ngã nhào xuống ghế sofa, xung động mạnh như vậy nhất thời khiến cô buồn nôn, ngửa mặt nằm trên sofa, mãi mà vẫn không thấy đỡ chút nào.

"anh họ Hường tốt lắm đây." Thời điểm đầu óc quay cuồng, dường như bên tai nghe thấy tiếng thờ dài sâu kín của Đinh Y Y, cả thanh âm lơ mơ," Chu Lăng, ông xã tở, hình như có chuyện rồi...."

Khi chuông Giáng sinh vang lên, vừa đúng lúc Chu Lăng về tới biệt thự, từ trên xe bước xuống, đi lảo đảo mông lung. Bước chân có phần bất ổn, vịn lấy lan can, bước từng bậc một lên thêm nhà.

Về đến nhà, cả người thả lỏng đi rất nhiều, dì Thu đã mở cửa ra nghênh đón cô, Chu Lăng không muốn bà ấy đỡ, tự mình đổi giày, đi vào trong, sau đó bỗng dừng bước lại.

- ---- Có một người nằm ngửa trên ghế sofa phòng khách, cánh tay khoát lên mắt hình như đã ngủ. Nằm úp sấp trên người anh là một khối tròn tròn trắng như tuyết, ngủ say cùng tiếng ngáy nho nhỏ .

Dường như lúc này dì Thu mới nhớ ra, vội vàng giải thích:" Hường tiên sinh đã chờ cô lâu lắm rồi, tôi không chú ý, anh ấy vậy mà ngủ luôn ở chỗ này." Bà ấy treo áo khoác của Chu Lăng lên rồi hỏi, "Muốn đánh thức anh ấy không ạ?"

"không cần," Chu Lăng kéo dép lê nhẹ đi tới, Pomeranian thức giấc, nhảy từ trên người Hường Nghị xuống, xoay tít mù chạy đến bên chân cô, nhỏ giọng kêu hư hư. Chu Lăng ôm nó lên thom một cái, gãi gãi lông, giao cho Di Thu, "Mang nó về ngủ đi, lấy chăn xuống đây."

Di Thu đáp lời, đưa con chó nhỏ về phòng thú cưng trước, sau đó quay về lên lầu một ôm một cái chăn lông mới tinh. đi đến phía trước ghế sofa, bỗng dừng bước chân lại.

Chu Lăng đã leo lên ghế sofa, nằm nghiêng người, chen vào khe hở chật hẹp giữa ghế sofa và cơ thể cường tráng của người đàn ông, đầu gối lên ngực anh, ôm sát lấy vòng eo anh, đôi mắt nhắm chặt, hơi thở kéo dài đều đặn. Di Thu ngáy người một lúc lâu, khẽ kháng đắp chăn lên cho hai người, tắt đèn.

.....

Ánh mặt trời chiếu sáng trên đỉnh đầu, ấm áp, như thể mang người ta hòa tan dưới ánh nắng, được bao phủ trong lòng lòng chim mềm mại, rất mềm mại, thật thoải mái, ngọn lông nhỏ xúu quét qua làn da trần, nhón nhột, không kìm được cơ thể khẽ khẽ run lên.

- ---- Chu Lăng bật ra tiếng rên, ngay sau đó tỉnh lại trong chính âm thanh của mình, mở con mắt mờ sương, hình ảnh lông nhung mềm mại ấm áp biến mất trong nháy mắt, một hồi cảm xúc mềm nhẹ như lông chim kia, thực chất là từ một bàn tay đang ngoay du làm loạn trên người mình.

cô mê man mấy giây, mới phản ứng lại được, đây là phòng khách, tối qua cô leo lên ngủ cùng Hường Nghị.

Hình như trời hửng còn sớm, Di Thu còn chưa thức dậy, trong nhà rất yên tĩnh, chỉ có xúc cảm cơ thể là vô cùng rõ ràng. Chu Lăng uốn éo người, quay đầu qua, chỉ nhìn được mái tóc ngắn màu đen.

Hường Nghị đang vùi đầu sau lưng cô, hôn cái gáy mịn màng bóng loáng của cô, phía dưới chân, một bàn tay không biết từ lúc nào đã chui vào bên trong áo cô, tham lam mà tóm lấy hai khối tròn tròn phía trước, bàn tay ép lại vẫn về nhào nặn.

Người trong lòng vừa động, Hường Nghị liền biết cô đã tỉnh dậy, anh không ngừng đầu lên, tăng dần sức mạnh của nụ hôn, đồng thời buông lỏng một bên ra, bắt đầu dùng ngón cái thô ráp cọ sát viên đậu đỏ trên đỉnh, khiến nó rất nhanh dựng đứng lên.

Chu Lăng xoay đầu lại, xốc chăn lên nhìn, váy trên người gần như bị tuột hết, mò tìm áo ngực thì đã rớt xuống tận eo. cô khẽ thở ra, lại kéo chăn lên trùm kín, vùi đầu vào trong ghế sofa dẹt vải, bàn tay thế mà lại đi sờ anh từ phía dưới chân.

không bao lâu, trong phòng khách vang lên tiếng dép lê rất khẽ trên sàn nhà, hình như là Di Thu đã thức dậy. Việc không thể miêu tả của hai người trên sofa đồng loạt ngừng lại, Chu Lăng yên lặng hơi rụt người lại ở dưới chân.

May mà Di Thu rất có chừng mực không đi tới quầy rầy, cũng không có nhìn nhiều, đi thẳng vào phòng bếp làm việc.

Chu Lăng nhẹ nhàng thở ra, sau đó kéo ra bàn tay Hường Nghị đã chạm đến mép quần nhỏ của cô.

"Về phòng nào." cô thì thào nói, quay đầu nhìn anh. Hường Nghị lại nhân cơ hội dán sát lại cắn lấy môi cô, đầu lưỡi tiến sâu vào khoang miệng vẫn còn mùi rượu của cô.

Thế là cọ quẹt một hồi nữa, Hường Nghị mới hơi hơi lui ra, ánh mắt nóng rực nhìn cô, chốc lát sau vén một góc chăn ra, đứng lên. Quần áo trên người anh vẫn khá ổn, ngoại trừ cái lều nhỏ không thể xem thường ở thân dưới, thì xem ra vẫn còn được gọi là chỉnh tề.

Còn Chu Lăng thì gần như bị lột sạch, sờ soạng ở trong chăn, đang muốn mặc váy vào, Hường Nghị đã khom người xuống, cứ thế mà dùng chân bọc cô lại, cuộn thành một con sâu lông, bế ngang người lên.

Dường như cảm thấy tư thế này vẫn không đủ ngẫu, Hường Nghị đưa luôn cái cuộn tròn kia vác lên vai, cứ hiên ngang như vậy lên lầu hai.

Về đến phòng dĩ nhiên là một trận ân ái triền miên cực hạn, xong việc, Chu Lăng cuộn tròn trong lòng anh hồi phục, Hường Nghị ôm cô, mồ hôi trên người vẫn chưa tản hết, hơi thở vẫn chưa ổn định, nhưng vẫn không ngừng hôn hôn cô. Vàng trán, chóp mũi, vành tai, bờ vai..... Hôn hết sức là dịu nhẹ, giống như một loại vũ vè.

"Sao anh lại tới đây?" Trải qua trận chiến, Chu Lăng mở mắt ra, lông mi rung rung. Khóe mắt cô vẫn hơi hồng hồng, đó là vừa rồi bị anh ức hiếp hết sức hưng hân, quả thật là bị làm đến khóc.

Hường Nghị lại hôn hôn đôi mắt cô, ấn đầu cô sát vào ngực mình, ôm chặt thêm mấy phần.

"Nhớ em" anh nói.

Chu Lăng kề sát lồng ngực anh, không nhìn được nét mặt của anh lúc nói lời này, nhớ lại bộ dạng như ăn thịt người vừa rồi của anh, hừ một tiếng:" Nhớ em hay là muốn làm em?"

"Nhớ em, thì mới muốn làm em." Hường Nghị trả lời như vậy, cũng không tức giận, chỉ là nghiêm khắc trừng phạt, vỗ một cái lên bờ mông vô cùng cong mẩy của cô:" Em thì chỉ muốn làm anh hả?"

Chu Lăng liền im ru, rúc vào lòng anh giả chết.

Bạn đang đọc truyện *Sự Quyến Rũ Nam Tinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 32

Edit: Michellevn

Chu Lăng tắm xong, bọc áo choàng tắm, dây đai thắt qua loa, kéo cửa ra, đập vào mắt là một đôi mắt khiêu khích. Hường Nghị ngã người vào đầu giường, thân trên trần trụi, cơ bắp cường tráng, nửa người dưới ẩn trong chăn.

Trong nhà không có quần áo đàn ông, anh tắm xong thì cứ như vậy không tự nhiên mà để trần tất tẩn tật.

"Em kêu người đưa tới cho anh một bộ quần áo." Chu Lăng lau tóc đi về phòng để trang phục, tiện tay bỏ khăn xuống.

"không cần để ý vậy đâu." Hường Nghị nói, rồi rất không để ý mà trần truồng đứng lên, nhìn nhìn xung quanh, dường như tìm đồ gì đó.

Chu Lăng dừng bước, ánh mắt không kìm được lưu luyến trên người anh, hết nhìn nổi, đi tới sờ soạng trên lưng anh. Thời điểm bàn tay trượt xuống bị Hường Nghị trở tay bắt được, mười ngón giao nhau, nắm trong lòng bàn tay.

"Tìm gì á?" Chu Lăng hỏi anh.

"Đồ hôm qua anh mang tới." Có lẽ đã bỏ quên ở phòng khách lầu dưới, Hường Nghị buông cô ra, nhanh chóng tròng cái áo len và cái quần, đi xuống lầu lấy.

Chu Lăng cũng không để ý, đi thẳng vào trong thay quần áo.

Hường Nghị trở lại rất nhanh, vào trong phòng trang phục tìm cô, cầm một cái áo len màu sắc và kiểu dáng giống y chang cái anh đang mặc trên người. Chu Lăng vừa cài xong móc áo ngực, Hường Nghị nhìn nhìn hai cái khối tròn tròn kia, cuộn cuộn áo len lại, chum lên đầu cô.

".....Cho em á?" Mặt bị áo len trùm lên, giọng nói có phần bức bí từ bên trong truyền ra.

"Ừm, bà nội tìm người ta đàn." Hường Nghị tròng áo qua khỏi đầu cô xong, rất bình tĩnh nhìn nét mặt cô.

"Quà tặng giáng sinh sao?" Nét mặt Chu Lăng thoát nhìn không có gì thay đổi, thậm chí còn mang theo ý cười, "Em quên mất chuẩn bị quà tặng cho mọi người rồi, làm sao đây?"

Hường Nghị nghiêm trang nhìn cô, giọng nói nén thấp lại: "Em chính là quà tặng của anh."

Sao mà cái miệng ngọt quá vậy.

Chu Lăng cười lờm anh, ngoan ngoãn xỏ tay vào, để anh mặc cho mình, sau đó cúi đầu sửa sang lại một chút, kích cỡ thật vừa vặn. "Em nói mà, có gì anh lại có thể mặc một cái đồ chòe thế này. không ngờ thoải mái thiệt nha, anh giúp em nói cảm ơn bà nội nhé."

cô chọn mặc kết hợp với quần bò, Hường Nghị khoanh tay trước ngực đứng dựa tủ, nhìn cô mặc quần, ánh mắt khó hiểu. Chu Lăng cài nút xong, lúc xoay người đi chọn giày, ở phía sau bỗng đứng nghe thấy anh mở miệng, hỏi một câu: "Em không thích bà nội anh hả?"

Chu Lăng kinh ngạc quay đầu lại: "Sao lại hỏi thế? Em vì sao có thể không thích bà nội được chứ?"

Bà nội Hường tính cách hiền lành, lại dễ thương, chỉ là Chu Lăng bởi vì bản thân thiếu tự tin, đối với sự nhiệt tình và thân thiết của bà có phần khó mà chống đỡ, nói không thích thì thật sự là không có.

"Em biết vì sao mà anh hỏi như vậy." Ánh mắt Hường Nghị nhìn cô thâm trầm.

Chu Lăng mím mím môi, đột nhiên không có cách nào nhìn thẳng anh, xoay đầu qua, cầm đại một đôi giày thể thao và tất, ngồi trên băng ghế. Hường Nghị đi theo tới, quỳ một gối xuống trước mặt cô, cầm lấy đôi tất từ trong tay cô, sau đó chuyển bàn chân cô qua đặt lên đầu gối mình.

anh rù rụt, chăm chú đi tất xỏ giày cho cô, cột dây giày cũng hết sức tỉ mỉ. Hai chân đầu đó đang hoang, đặt chân cô xuống, mới ngẩng đầu lên, đôi mắt nhìn cô sâu thẳm.

"Là anh nóng vội, trước đó không thương lượng với em, đã đưa em về nhà. Tính ra thời gian chúng ta quen biết cũng chưa bao nhiêu, cũng chưa đủ để hiểu nhau....." Dường như anh muốn xin lỗi, mà nói đến đây lại không biết nói thế nào. Ngưng mấy giây, anh đứng lên, hít một hơi thật sâu và thở ra

như một tiếng thở dài.

Chu Lăng găm đầu rũ bả vai ngồi ở đó, nhìn chăm chăm sàn nhà hoa văn nhạt màu, tiếng nói có hơi nhỏ: "Em không có không thích bà nội, em chỉ là cảm thấy, bà có thể không tiếp nhận được,.....một quả phụ như em."

cô không nhìn thấy, hai chữ kia vừa ra khỏi miệng, Hường Nghị rõ ràng sững người lại, ánh mắt nhìn cô đã hơi hơi thay đổi, nhíu mày lại. Đút tay vào túi quần, muốn lấy điều thuốc, sò soạng hai cái, trống không.

"Rất bình thường mà, là em em cũng không bằng lòng." cô vẫn không ngẩng đầu, chỉ hơi cười, mang theo mấy phần tự ti, "Nếu không thì anh suy nghĩ lại chút đi, hai chúng ta, có thể không thực sự phù hợp.....Đúng lúc, em cũng cần nghĩ thêm một chút."

Bỗng dung Hường Nghị thấy bức bối không hiểu nổi, trả lời gần như đĩnh đông cột: "Bà cụ không phải là người cổ hủ, không cần thiết phải để ý những thứ này. anh tự biết bản thân mình muốn gì, cũng biết anh đang làm gì, không có gì phải suy nghĩ cả."

anh xoay người đi ra ngoài, "Em muốn nghĩ thì cứ nghĩ đi, nghĩ cho rõ ràng rồi lại nói tiếp. Giờ đi ăn cơm trước đã. "

Bữa sáng di Thu đã làm xong từ sáng rồi, kết quả hai người vốn ngủ trên ghế sofa, rõ ràng là đã thức dậy, lại đi lên lầu không biết làm cái gì, lè mề cả mấy tiếng đồng hồ mới thấy xuống, đã lại đến giờ cơm trưa.

Bà ở trong bếp dự trù chuẩn bị bữa trưa, Hường Nghị đi vào, nói với bà: "Đề tôi làm đi."

Di Thu vội vàng: "Vậy sao được ạ! Ngài là khách....."

"Đề anh ấy làm đi." đi xuống phía sau Chu Lăng cũng theo vào, đẩy di Thu ra ngoài. Hường Nghị đã thuận thực sẵn tay áo, rửa tay dưới vòi nước, cô tựa vào bồn rửa bên cạnh, cẩn thận nhìn anh dò xét: "Em giúp anh nhé?"

Hường Nghị chỉ hỏi cô : "Muốn ăn gì?"

Thật ra Chu Lăng cũng không biết trong nhà đã có nguyên liệu nấu ăn gì, mở tủ lạnh ra quan sát, đầy ắp lại rất phong phú, nhưng là một người không hiểu bếp núc, thì đối với các thành phần nguyên liệu nấu ăn không hề có một sự liên kết nào cả.

"anh quyết định đi." cô nghiêng người tránh ra, đề Hường Nghị thuận tiện chọn lựa.

Hường Nghị nhanh chóng lướt qua một lượt, lấy ra mấy loại, dạ dày heo, sò khô, củ cải và bắp ngô, dùng để nấu canh ; Ngoài ra chiên thêm hai miếng sườn cừu, tôm xào bông cải xanh, thêm một món thịt kho tàu độc nhất vô nhị của anh ; Tiện tay anh làm một món chay ăn thử, dưa leo, dưa xào với nấm đùi gà, vị chua ngọt, hương vị chắc là ổn.

Những lần trước khuất mắt không tính, đây là lần đầu tiên Chu Lăng tận mắt nhìn Hường Nghị làm cơm.

cô không biết đàn ông khác lúc nấu cơm sẽ có dáng vẻ như thế nào, dù sao đi nữa, cô nhìn Hường Nghị, chỉ cảm thấy anh đảo cái xẻng thôi cũng đẹp trai lắm rồi, lúc thái rau còn đẹp hơn, xuống tay lưu loát, pập pập pập xắt gọn gàng một trái dưa leo.

Vốn dĩ Chu Lăng xung phong nhận làm trợ thủ cho anh, thế nhưng động tác quá chậm không theo kịp tốc độ của anh, cả quá trình cũng chỉ giúp rửa được một quả dưa leo, ném mấy miếng rau.

Nhân lúc anh thái rau muốn cầm cái xẻng đảo giúp mấy cái, bị dầu trong chảo bắn tung tóe dính lên bông tay, kêu lên hoảng sợ.

Hường Nghị nhíu mày lại, kéo tay cô đến dưới vòi nước, sau đó quăng người ra xa một bên: "Đứng đó cầm nhúc nhích."

Hung dữ thật đấy. Chu Lăng bĩu môi, ò một tiếng.

Động tác Hường Nghị hết sức nhanh gọn, bốn món một canh, chưa đến một giờ đồng hồ đã làm xong. Cơm cũng đã nấu xong, Chu Lăng xới cơm cho hai người xong, khom người dùng tay quạt quạt ngửi mùi vị: "Woa, thơm quá à!"

Hường Nghị ngồi xuống đối diện cô, gấp một miếng thịt kho tàu định cho cô , Chu Lăng đã không thể chờ đợi mà đút ngay một miếng vào trong miệng, quai hàm hoạt động hết sức tích cực. Lúc này cô mới chú ý đôi đũa Hường Nghị đưa qua, vội vàng cầm bát lên nhận lấy.

Sau đó trong lòng không khỏi phỉ nhổ chính mình, cũng không biết vì sao mà lại sợ anh như vậy.

Có điều hôm nay cuối cùng cũng đã đạt được mong muốn, ăn được đồ ăn do Hường Nghị làm.

anh làm thật sự ăn rất ngon, không phải là kiểu ngon như nhà hàng cao cấp năm sao hay là các quán ăn nổi tiếng, mà chính là hương vị gia đình, đặc biệt là thịt kho tàu kia, đầu cô thấy anh thêm gia vị gì đặc biệt đâu, thế nhưng ngon đến độ khiến người ta có thể ăn thêm một chén cơm.

Lần này Chu Lăng rất chủ động đi rửa chén, Hường Nghị thì đứng phía sau cô, nhìn cô lạng lẽ.

Hai người mặc áo len đỏ kiểu tình nhân, anh nấu ăn em rửa chén, như kiểu phân công của vợ chồng nhỏ, thế nhưng bầu không khí lại không thích hợp lắm. Kiểu yên lặng không có gì để nói này, hoàn toàn khác với tình trạng trước đây khi Hường Nghị làm việc còn cô thì tự mình ngồi chơi trên xích đu

treo.

Hiển nhiên loại tình trạng hiện giờ này chẳng có gì là dễ chịu, Chu Lăng buộc lòng phải tìm chuyện để nói." Hôm nay Tam Kim có xuất diễn, anh có muốn đi xem không?"

Hoạt động mừng giáng sinh tại trung tâm thương mại mới khai trương kia, cô sắp xếp Tam Kim vào danh sách khách quý, cát sê biểu diễn và tất cả đài ngộ đều dựa theo tiêu chuẩn của các ngôi sao hàng đầu. Chuyện này Tiền Gia Tô ở nhà đã lủi lo nhắc đi nhắc lại nhiều lần, Hường Nghị cũng biết, nghe vậy gật gật đầu nói:" đi."

Vừa ra trước cửa, Chu Lăng vừa tính toán mặc một cái áo khoác đẹp đẹp, lại bị Hường Nghị thuận tay ở tủ áo kéo xuống một cái áo lông màu trắng, có phần cứng rắn bọc cô lại. Lúc này Chu Lăng có chút sợ anh, vẫn không dám phản kháng, để tùy anh lấy tiếp một cái khăn quàng cổ, quần làm ba vòng hết sức chặt chẽ, che đi cả nửa gương mặt.

cô đột nhiên nhớ lại lần trước mua cho anh cái khăn quàng cổ kia, để ở trên xe, thế nhưng vẫn quên chưa đưa cho anh.

Lúc ra cửa Hường Nghị đi lấy xe, Chu Lăng đi trước đến xe của mình, lấy ra khăn quàng cổ đã để đó lâu rồi. cô cũng giống như Hường Nghị vừa rời quần cho anh ba vòng như vậy, phục thù xong, có chút đắc ý cong khóe miệng:" Giáng sinh vui vẻ."

Hường Nghị kéo cô qua hôn một cái, nổ máy xe, lại hết sức tùy tiện tháo cái khăn ra.

Đến trung tâm thương mại vừa đúng lúc mới bắt đầu, Tiền Gia Tô đang ở hậu trường vô cùng hồi hộp mà làm công tác chuẩn bị, trang phục đã thay xong, không chịu để thợ trang điểm vẽ mặt mình như phụ nữ. Vừa trông thấy Hường Nghị và Chu Lăng, đã vui vẻ lao tới:" Hai người đến xem em hả!"

Vào trung tâm thương mại Chu Lăng thấy nóng đã bỏ khăn quàng cổ ra, cậu ngắm ngắm cô, nói bằng giọng u sầu:" Sao hôm nay chị lại mặc thế này?"

Áo lông, quần bò, giày thể thao, trên cổ áo còn hé lộ một phần áo len màu đỏ chóc bên trong ----- không hề giống với sở thích của cô chút nào.

Chu Lăng không nói gì, một ngón tay chỉ vào Hường Nghị.

Tiền Gia Tô tức thì làm ra biểu tình " thì ra là thế ", ánh mắt khinh bỉ liếc anh họ nhà mình.

Khóe miệng Hường Nghị gật gật, nhìn cậu cười:" Hát cho tốt vào, đại minh tinh, có ghi hình lại đấy, đừng làm anh mày mất mặt."

Tiền Gia Tô vốn dĩ đã căng thẳng lắm rồi, bị anh nói vậy lại càng hồi hộp. Đây là lần đầu tiên cậu chính thức lên sân khấu, cảm giác không hề giống với lúc hát ở quán bar, vừa rồi len lén nhìn ra ngoài, phía dưới sân khấu người đông nghìn nghịt, lại còn giữa ban ngày ban mặt nữa chứ, nào có mờ tối như ở quán bar.

" Tiêu rồi, không xong rồi, em cảm thấy em thế này chắc chắn là tai nạn hiện trường!" Tiền Gia Tô bắt đầu túm lỗ tai không ngừng đi tới đi lui, nhìn lại hai người bên kia đều lộ vẻ mặt buồn cười, tức thì thẹn quá hóa giận mà đuổi người đi," Hai người đi đi, nhanh lên! đi dạo ngắm nghía đi ! không được nhìn em!"

Chu Lăng buồn cười vỗ vỗ vai cậu:" Đừng căng thẳng, em gấu mà!"

" Em gấu đó!" Tiền Gia Tô nắm tay lại, sau đó cúi đầu hừ một tiếng," Em mới không thèm gấu!"

Hường Nghị mặc kệ cậu, thuận thế dắt tay Chu Lăng, dẫn cô lên lầu." Xem phim hả?"

" Được ạ." Hiện giờ Chu Lăng hoàn toàn không dám làm trái ý anh, vẻ mặt ngoan ngoãn gật đầu, đi theo vào rạp chiếu phim, đứng bên cạnh chờ anh mua vé.

anh chọn một bộ phim hoạt hình đã được công chiếu một thời gian, Chu Lăng ngó ngó nhìn anh, không nói gì.

Rạp chiếu phim không nhiều người lắm, anh chọn chỗ ngồi trong góc hẻo lánh, Chu Lăng lại ngó ngó nhìn anh, xoay lưng qua cười một cách lén lút.

Hường Nghị nhét bông ngô vào trong lòng cô, liếc nhìn cô, dường như biết tổng ý nghĩ dung tục trong đầu cô:" Em nghĩ nhiều quá đấy."

".....Ồ." Chu Lăng nuốt một viên bông vào trong miệng, cười và đi về phía khán phòng.

Bạn đang đọc truyện *Sự Quyến Rũ Nam Tinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 33

Edit: Michellevn

Lúc Chu Lăng ôm bông ngô bước vào khán phòng, trên màn ảnh đang quảng cáo, cô không biết chỗ ngồi ở đâu, đứng ở dưới bậc thang. Hường Nghị đi đến cạnh cô, cũng dừng lại, coca cola trong tay đưa tới bên miệng cô. Chu Lăng cúi đầu ngậm ống hút, uống chưa hết một ngụm đã ợ một cái, thế là nổi lên cả đồng bóng bóng.

" Ngốc." Hường Nghị liếc nhìn cô, nhỏ giọng phun ra một chữ.

Chu Lăng còn chưa kịp phân biệt giọng điệu cái chữ này rốt cuộc là khinh bỉ hay cung chiêu, thì Hường Nghị đã lại dặt tay cô bước từng bước lên bậc cầu thang, đưa cô đến chỗ ngồi.

anh đi vào trước ngồi xuống, sau đó ấn cái ghế bên cạnh xuống, đợi Chu Lăng ngồi yên ổn xong, cũng không rút tay lại, thuận thế ôm lấy vòng lưng cô. Tay ghế ở giữa đã được nâng lên, Chu Lăng dịch dịch mông sang bên cạnh, ngả đầu, gối lên bờ vai anh.

không thể không thừa nhận, dựa vào vòm ngực dày rộng của anh xem phim như thế này, khẳng định thú vị hơn nhiều so với khi cùng Đinh Y Y.

Có điều.....

" Chuyện này anh thông thạo thật đó nha," cô nghĩ đến gì đó, đột nhiên ngẩng đầu lên, ở trong bóng tối liếc mắt nhìn Hường Nghị," Trước kia hay đưa các cô đến đây lắm hả?"

Hường Nghị xoay đầu qua, trong ánh mắt phản chiếu ánh sáng từ màn ảnh, trong sáng rực rỡ," Em nói Tiền Hâm hả?"

Chu Lăng ngây người một lát mới phản ứng lại được, tức thì dựa người vào ghế không ngừng cười khúc khích.

Sau khi phim chính thức được bắt đầu, lại có một ít người lục đục đi vào. Chu Lăng ăn bông ngô, nhân thế quan sát một chút, cả khán phòng chiếu phim, tổng cộng cũng không vượt quá hai mươi người; Hơn nữa lấy hai họ làm tâm vòng tròn, năm sáu chỗ ngồi xung quanh đều còn trống.

cô đặt bông ngô xuống, xoa xoa tay và miệng, uốn éo thắt lưng, đôi môi khẽ sát lại Hường Nghị.

không ngờ anh bỗng nhiên nắm lấy cằm cô, lực không nặng nhưng cũng không dễ gì mà chống cự được, ấn người ta về vị trí cũ, cả quá trình tầm mắt vẫn luôn không rời màn ảnh chiếu phim, rất chi là nghiêm túc.

"Tập chung xem đi." anh nói

Chu Lăng:"....."

Cuộc đời cô gần ba mươi năm, chẳng mấy khi đến rạp chiếu phim, đã vậy đều là dính một chùm đi với Đinh Y Y. Tính ra, đây vẫn là lần đầu tiên cô đi xem phim cùng một người đàn ông.

Luôn nghe nói có một số cặp đôi to gan lớn mật có thể làm một số chuyện xấu hổ trong rạp chiếu phim, cô thì không muốn tìm loại kích thích đó, thế nhưng vì ở cùng Hường Nghị trong một nơi mang tính bí ẩn giữa chốn công cộng, vẫn rất mới lạ.

Cho nên lúc nhìn thấy anh chọn vị trí góc xó, lập tức đã nghĩ đến việc không đứng đắn.

Ấy vậy mà, Hường Nghị dùng hành động thực tế chứng minh, cô quả thật là nghĩ hơi bị nhiều.

Chu Lăng khẽ thở dài, nhắc coca cola lên uống một ngụm

Phim hoạt hình về các công chúa, Chu Lăng đã không còn là các cô bé tuổi dậy thì, không hứng thú gì mấy. Người bên cạnh thì lại muốn làm ra vẻ Liễu Hạ Huệ, không chịu phối hợp với cô làm chút chuyện kích thích, thật sự là quá nhàm chán, ăn bông ngô ngọt ngào được một lát, rúc vào trong lòng Hường Nghị, từ từ khép mí mắt lại.

Mãi cho đến khi đèn trong rạp sáng bừng lên, Chu Lăng mới giật mình thức tỉnh, tính phản xạ ngồi thẳng người lên, vừa đúng lúc nhìn phía trước cách đó không xa, một đôi tình nhân đang ôm hôn nhau say sưa cũng cuống quýt rời nhau ra, người con trai như còn thòm thèm vẫn cố níu muốn hôn nữa, bị bạn gái xấu hổ cáu lên thui cho một phát vào ngực.

Chu Lăng yên lặng nhìn nhìn, hai người kia ngọt ngào dính lấy nhau nắm tay đi rồi, mới xoay đầu nhìn cái kẻ nào đó không hiểu phong tình ở bên cạnh." anh thắng rồi."

- --- Chỉ để chứng minh cô nghĩ linh tinh, mà ngay cả hôn một cái cũng không có.

" Gì hả?" Hường Nghị nhướng mắt, trong mắt vẫn còn phần nào mờ mịt chưa hiểu hết.

Về mặt Chu Lăng hoài nghi nhìn anh đánh giá vài giây, bỗng dưng thông suốt mà nở nụ cười.

Nụ cười đó vô cùng cổ quái, Hường Nghị không để ý tới, kéo tay cô đứng lên:" đi nào."

"Phím nói về cái gì vậy?" Chu Lăng được anh nắm tay dắt ra khỏi rạp chiếu phim, bắt đầu hỏi anh liên tục, giống như thật sự quan tâm đến nội dung phim lắm á," Hay lắm hả? Công chúa và hoàng tử ở bên nhau rồi chứ?"

Hương Nghị "ừ" một tiếng hết sức là trang nghiêm.

Chu Lăng lập tức cười khoái chí: "Biết ngay là anh không xem mà, phim này căn bản không có hoàng tử nào hết á." Giống như sau khi đi một vòng cuối cùng để chứng minh mình là người chiến thắng, cô hếch cằm lên khuôn mặt tràn đầy vẻ đắc ý chế nhạo, "Làm ra về với em."

Hương Nghị bị vạch trần cũng không đổi sắc mặt, nắm tay cô nhét vào trong túi, đi thang cuốn xuống lầu.

Mấy tầng dưới đều là cửa hàng của các thương hiệu khác nhau, hai người cũng không có việc gì khác, nhân tiện đi dạo ngắm nghía.

Bình thường Chu Lăng không hay đi dạo phố, cho nên mỗi lần đi đều là mua cả đồng túi lớn túi nhỏ. Lần này cũng vậy, không mất bao lâu, đã mua không ít đồ: Quần áo cotton nhẹ nhưng cực kỳ giữ ấm; Giày chất lượng tốt; khăn quàng cổ lông dê; quần áo mặc ở nhà mềm mại thoải mái.....

Đồ mua rồi hiển nhiên nhét hết cho người đàn ông cao to vạm vỡ, mua được khá khá rồi, cô lẩm nhẩm liệt kê: "Áo len mỏng và quần là của anh, còn lại là của bà nội, em mua số nhỏ nhất rồi, bà chắc là mặc vừa hết thôi. Giày thì em không biết mua có chuẩn không, anh mang về cho bà thử đi chút xem, nếu không vừa có thể đổi."

Hương Nghị nhìn cô, đang định nói gì đó, bỗng dừng Chu Lăng ngẩng đầu lên nói: "À đúng rồi, chỗ em hình như có mấy cái thẻ mua sắm, hôm nào đưa cho anh, anh có thời gian thì cùng đưa bà nội đi một vòng nhé."

Vấn đề thích hay không thích bà nội vào buổi sáng kia, Hương Nghị không thật sự nghĩ như vậy, lúc ấy thật ra là muốn hỏi dò cô, muốn biết trong lòng cô tính toán thế nào.

Thái độ hồi sáng của anh không tốt tí nào, hiện giờ nhìn thấy đáng về lấy lòng của cô, ấy vậy mà lại có chút áy náy.

Thực ra cô là một phụ nữ rất tốt, đối tốt với anh là chuyện hiển nhiên không cần phải nói, ngoại trừ không biết nấu cơm, không thích rửa chén lại có hơi lười, thì vẫn là người rất biết yêu thương. Trước đó lúc còn dính nhau nhất kia, sau khi anh kết thúc công việc thường thường giúp anh mát xa, tuy rằng phương pháp không được tốt lắm, lại còn luôn thích nhân cơ hội chằm mút sờ mó.

Với Tiền Hâm cô cũng rất tốt, trước lúc hai người yêu đương, cũng đã rất quan tâm cậu ta. Công việc ở quán bar, show diễn hôm nay, ngoài ra còn không ngần ngại đưa một số quà tặng quý giá.

Ngay cả đối với bà nội, ngày hôm sau cô đi, cũng kêu người đưa tới nhà rất nhiều thực phẩm dinh dưỡng.

cô thật sự rất tốt.

Mặc dù sâu trong nội tâm anh, đối với những quà tặng mà tiêu chuẩn khác xa cuộc sống của họ khiến anh khó tránh khỏi có chút kháng cự, nhưng cũng rất ý thức về điểm này.

Một tay Hương Nghị xách cả đồng đồ nặng trĩu, kéo cô vào trong lòng.

anh muốn có cô, nhưng lại không biết cô nghĩ gì.

Chu Lăng không hề cảm nhận được hàm ý của cái ôm này, chỉ là ngoan ngoãn trong vòng ôm của anh. Điện thoại của Hương Nghị trong túi rung lên, cô lấy ra xem, là Tam Kim gọi, quệt ngón tay nhận máy đưa lại sát tai Hương Nghị.

"anh họ!" Đầu bên kia Tiền Gia Tô kêu toáng lên, "Em xong rồi! Ah xí ----- em hát xong rồi! anh chị đang ở đâu thế, xuống đây đi em mời hai người ăn cơm! Hôm nay anh đây có tiền!"

Giọng điệu đó Chu Lăng cũng đã nghe thấy, úp mặt vào bờ vai Hương Nghị cười.

"Được thôi." Hương Nghị cũng hơi hơi cong khóe miệng.

"Vậy thì đưa cả bà ngoại đến đây luôn đi, cùng ăn luôn, vừa lúc lâu rồi bà cũng chưa ra ngoài dạo phố." Kê đã có sức mạnh Tiền Gia Tô vô cùng phong thái mà phản phó Hương Nghị, "Quyết định như vậy nhé, anh quay về đón bà ngoại đến đây đi!"

Ngắt điện thoại, Hương Nghị buông Chu Lăng ra, nói mà không cho phép từ chối: "Em cũng đi cùng đi."

Chu Lăng lấy điện thoại cất vào túi anh, vừa nói: "Bà nội có phải ăn chay hay không? Gần chỗ này có một quán ăn chay, làm cũng ăn ngon lắm."

cô không đáp ứng ngay, Hương Nghị không chịu bỏ qua cho cô, lặp lại lần nữa: "Cùng đi."

Chu Lăng bó tay, đành phải đáp ứng, nhướn mắt nhìn anh, mắt cong cong ý cười: "Biết rồi, anh họ đại nhân."

Hương Nghị về nhà đón bà cụ, tiện thể mang đồng đồ Chu Lăng mới vừa mua về nhà.

Chú ý của anh là đưa Chu Lăng cùng về, cô không nguyên ý lắm, lại không dám từ chối, thời điểm gặp Tiền Gia Tô ở lầu 1, nhìn thấy tiệm bán kem phía trước, lập tức mắt sáng lên, gọi Tiền Gia Tô: "Ăn kem lý không?"

"Ăn!" Tiền Gia Tô gật đầu cái rụp.

Hai người ăn rơ với nhau, cũng không để ý Hương Nghi nữa, Chu Lăng túm Tiền Gia Tô chạy về phía tiệm kem, vào tiệm kem rồi mới quay đầu lại, cười hi hi hươ hươ tay với Hương Nghi.

Hương Nghi bó tay, tự mình lấy xe về nhà.

đi đi về về, cả thời gian bà cụ hào hứng thay quần áo mới, tổng cộng mất không đến một giờ đồng hồ.

trên đường Chu Lăng gửi tới địa chỉ quán ăn chay, nói cứ chờ họ ở đó, Hương Nghi lái xe đến đó, lại chỉ thấy vị kim chủ ngày hôm nay, Tiền Gia Tô một mình ngồi trong căn phòng trang nhã.

"Ây dô!" Bà cụ vừa vào đến đã ôm cái đầu chó của Tiền Gia Tô mà xoa xoa, "Tiểu Hâm của chúng ta có triển vọng rồi, biết kiếm tiền mời bà ngoại ăn cơm rồi đó!"

Tiền Gia Tô cúi đầu để bà xoa hai vòng cho đỡ ngứa, mới đứng thẳng dậy, sửa sang lại kiểu tóc ngẫu nhiên của mình, vừa đắc ý cười hi hi. "Hiện giờ cháu có thể kiếm tiền sánh ngang anh họ, về sau bà không được nói gì cháu nữa đó."

Bà cụ cũng không nề tình, trả lời ngay: "Thì anh cháu vẫn cứ mạnh mẽ hơn."

Tiền Gia Tô không phục mà hừm hừ, nhìn người anh họ trong lòng bà ngoại so với cậu vĩnh viễn hiểu chuyện đáng tin cậy, thấy anh vừa vào đã nhìn bốn phía một vòng, tiếp đó lông mày rõ ràng cau lại.

"Hình như chị Lăng có việc gấp," Tiền Gia Tô nói rõ nguyên do, "Chị ấy nói ngày khác lại ăn cùng chúng ta."

"A," Dáng điệu bà cụ có chút thất vọng, "Ta đã thay quần áo mới muốn để con bé xem đó, rất là đẹp, thật là vừa vặn" Thực ra có hơi rộng một chút, bà hiện giờ rất gầy, căn bản không mua được cái gọi là quần áo vừa vặn, nhưng là cháu dâu mua, bà thích vô cùng, không vừa vặn cũng phải ép cho vừa vặn.

Tiền Gia Tô lơ đãng nói: "không sao ạ, lần sau lại để chị ấy xem cũng vậy mà." Cậu kéo bà cụ ngồi xuống, lấy menu cho bà xem, "Tiệm ăn này là chị Lăng giới thiệu, chỉ làm món chay thôi, bà nhìn thử xem muốn ăn gì nào."

Hương Nghi cũng ngồi xuống, nét mặt hơi hơi trầm xuống, cảm di động do dự một lát, cuối cùng vẫn đặt trở lại.

Chu Lăng không phải lâm trận bỏ chạy, mà là có việc thật sự.

Ăn một ly kem với Tiền Gia Tô xong đi ra, đang định đi đến nơi đã hẹn, đột nhiên nhận được một cuộc điện thoại. Sắc mặt cô thay đổi mạnh mẽ, dặn dò một tiếng, vội vàng chặn một chiếc xe, rồi đi.

Thời điểm đến bệnh viện, gặp ngay chồng của Đinh Y Y đang lật đật chạy tới. Chu Lăng nghiêm mặt lại, phủ đầu mắng luôn một câu: "anh làm gì rồi!"

trên mặt người đàn ông có vài phần xấu hổ, dường như sợ mất mặt, vội nhỏ giọng khuyên nhủ: "đi lên xem thế nào rồi nói sau."

Đinh Y Y vẫn còn trong phòng giải phẫu chưa ra, bảo mẫu trong nhà đang lo lắng đứng chờ bên ngoài. Người đàn ông bước nhanh tới, không hề có vẻ chột dạ như đối diện với Chu Lăng mà vẻ mặt nghiêm khắc chất vấn bảo mẫu: "Rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra? Cuối cùng là cô ấy đã nhìn thấy cái gì hả?"

"Giờ là lúc hỏi mấy cái này hả?" Chu Lăng cực kỳ không kiên nhẫn cắt ngang lời anh ta, kéo bảo mẫu sợ tới mức có hơi run rẩy sang một bên, "Tình trạng của cô ấy thế nào?"

"Chảy máu nhiều lắm ạ," Hai tay bảo mẫu xoắn chặt lại, lo lắng căng thẳng, "Đứa bé chắc là không giữ được rồi...."

Sắc mặt người đàn ông nháy mắt trở nên trắng xanh, Chu Lăng cắn răng, đôi mắt sắc lẹm liếc nhìn anh ta. cô hít sâu mấy hơi liền, bắt buộc bản thân phải bình tĩnh lại, nắm tay siết chặt bên người, mơ hồ có thể thấy được các mạch máu màu xanh trên mu bàn tay.

"cô nói cô ấy bởi vì nhìn ảnh chụp mới trượt chân ngã sấp xuống, ảnh chụp đâu?" Thấy bảo mẫu trong nháy mắt liếc về phía ông chủ một cách dè dặt, vươn tay nắm bả vai cô ta, hơi hơi dùng lực, "không cần đề ý anh ta, có chuyện gì cứ nói với tôi."

Người đàn ông bên cạnh nhìn bảo mẫu một cách đe dọa, nhưng vào lúc này uy tín của anh ta đến cả người ngoài cuộc cũng đã không cần, bảo mẫu nghiêng đầu tránh đi: "Tôi có mang ảnh chụp theo đây....." cô ta lấy từ trong túi ra một tấm ảnh có hơi nhấn nhúm, đưa cho Chu Lăng.

Mặc dù đã đoán trước chuyện gì xảy ra, nhưng nhìn thấy hình ảnh một nam một nữ trần truồng* đây đây, trong nháy mắt Chu Lăng vẫn cứ không nén nổi phần nộ, quay đầu hung hăng trừng cái khuôn mặt giống y chang khuôn mặt trong tấm hình kia.

Người đàn ông không dám nhìn cô, chột dạ ngoảnh mặt đi hướng khác.

Chương 34

Edit: Michellevn

Nửa giờ sau, Đinh Y Y được đẩy ra từ phòng giải phẫu, nét mặt trắng bệch cắt không ra giọt máu, không còn lại chút nào thần thái của ngày thường. Người đàn ông tranh vượt lên trước, nắm chặt lấy tay cô ấy, khuôn mặt tràn đầy vẻ tự trách và hối hận.

"anh buông tay! " hiện giờ đến cả nói chuyện Đinh Y Y cũng rất vất vả, muốn rút tay về, nhưng lại không thể địch nổi sức lực đàn ông.

Chu Lăng đi tới, chẳng nói chẳng rằng hất tay hấn ta ra, sau đó nắm thật chặt tay Đinh Y Y, khom người xuống, giọng nói nhỏ hết sức, giống như sợ ai làm phiền, hỏi cô ấy: "Đau không?"

"Đau." Đinh Y Y nhếch miệng lên, muốn cười với cô, nhưng nhìn cứ như là đang khóc.

Hốc mắt Chu Lăng tức khắc đỏ lên, cắn răng kìm nén nước mắt trở về. "Đừng khóc nhé," cô cười dịu dàng với Đinh Y Y, thanh âm nói chuyện nhẹ cực kỳ, chỉ có hai người mới có thể nghe được, "Tớ nhất định trả lại bọn nó gấp bội."

Đinh Y Y ngơ ngời, nắm tay cô siết chặt lại, há miệng muốn nói gì đó, thì đột nhiên cửa phòng bệnh bị đẩy mạnh ra ---- Là cha mẹ chồng cô ấy nhận được tin cùng nhau chạy đến, lo lắng bước nhanh đến trước giường bệnh, hỏi bằng giọng khẩn cấp: "Cơ thể thế nào rồi?"

Đinh Y Y chống tay muốn ngồi dậy, bị mẹ chồng vội vàng ấn xuống: "Đừng động đừng động, mau nằm xuống nghỉ ngơi."

Biết được cơ thể cô ấy không quá đáng ngại, chỉ là không thể giữ lại đứa bé, hai ông bà yên tâm, nhưng cũng lộ ra vẻ tiếc nuối rõ ràng. Lúc này ông bà mới dành thời gian để ý đến đứa con đáng xấu hổ bên kia, có phần nghiêm khắc mà kêu hấn ta tự mình nói rõ mọi chuyện.

Hai ông bà dạy dỗ con, Chu Lăng không tiện ở lại nữa, dặn dò bảo mẫu vài câu cẩn thận thì rời đi. cô mới ra ngoài, cửa phòng bệnh sau lưng đóng lại, tiếng la mắng nổi giận từ bên trong truyền ra: "Quý xuống!"

Chu Lăng nhìn cánh cửa màu trắng khép chặt lại, sau một lát xoay người, lại lần nữa gọi điện thoại cho trợ lý trong giờ nghỉ.

Thức ăn chay tiệm này quả thật không tệ, dựa theo vị các món mặn, màu sắc cực đỉnh, hương vị cũng ngon vô cùng. Mặc dù Hường Nghị không có khẩu vị gì, nhưng thấy bà cụ ăn đến là vui vẻ, nên tâm tình cũng theo đó mà thoải mái chút ít.

Bởi vì điều kiện sức khỏe, đã lâu lắm rồi bà cụ không đi ra ngoài dạo chơi, ăn ở tiệm ăn bên ngoài. Bao tử của bà đã không dám đương được sức ăn của người bình thường nữa, bình thường chủ yếu đều là thức ăn lỏng, bày trước mặt đồ ăn ngon nhiều như vậy, cũng chỉ có thể ăn được mấy miếng cho đãghiền mà thôi.

Có điều hôm nay bà cụ miễn nguyện lắm, thời gian qua cháu ngoại nhỏ không làm việc đáng hoàng, quả trời công việc nghiêm túc thì không tìm, lại nhất định đi đến quán bar hát cái gì mà ca. Thỉnh thoảng cũng kiếm được một món phụ giúp gia đình, nhưng đa phần thời gian, đều là ngửa tay xin anh họ tiền tiêu vật.

Hiện giờ xem như đã có triển vọng, con đường ca hát đang dần nổi tiếng, một suất diễn có thể kiếm được ngang bằng anh của cậu một năm. Bà cụ vô cùng yên tâm vui vẻ, nghe Tiền Gia Tô khoe khoang cậu ở trên sân khấu biểu hiện anh tuấn cỡ nào, đẹp trai ra sao, cứ hớn hờ cười suốt.

Tiền Gia Tô hì hăng lắm rồi, sau đó cứ vậy mà ăn no luôn, lúc trở về dựa nửa người ở chỗ ngồi phía sau, để bà ngoại xoa bụng cho cậu.

"A....." Tiền Gia Tô dễ chịu mà híp mắt lại, không biết nghĩ đến cái gì, bỗng dưng cảm khái một câu, "Em thật là yêu chị Lăng quá đi!"

Bà cụ nghe vậy lập tức chau mày, giờ tay đánh mạnh vào người cậu, Tiền Gia Tô tức thì vòng tay lên ôm ngực hít hà một tiếng, hai mắt tròn lên: "Sao lại đánh cháu?"

"không được nói bậy bạ!" Bà cụ trừng cậu.

Tiền Gia Tô ngậy người một lát mới phản ứng lại kịp, nhất thời không nói nên lời chỉ bật cười. Cậu "khụ" một tiếng, về mặt bí hiểm nhìn bà cụ: "Bà ngoại, bà có biết, anh họ quen chị Lăng như thế nào không?" Cậu ngồi thẳng người, vô cùng phóng khoáng mà vỗ vỗ áo khoác, sau đó vươn một ngón tay ra, chỉ vào chóp mũi anh tuấn của mình, "Là do con đây."

Ở phía trước Hường Nghị tập chung vào lái xe, vẫn luôn không lên tiếng, lúc này lại nhìn lướt qua kính chiếu hậu, hai người phía sau vẫn không phát hiện.

Về mặt bà cụ hoài nghi nhìn Tiền Gia Tô chăm chú: "Cháu thì có chuyện gì ở đây?"

"anh họ có thể quen được chị Lăng, đều là nhờ hào quang của cháu!" Về mặt cậu kiều ngạo, "Bà còn lo lắng cháu cạy góc tường của anh họ sao? Về lý mà nói, nếu cháu có ý nghĩ kia, căn bản là không tới phiên anh họ.....Ái ui!"

đang thao thao thì bị bà cụ đập cho một phát vào đầu, Tiền Gia Tô xoa xoa đầu, lằm bằm: "không tin thì thôi."

Hường Nghị yên lặng thu lại ánh mắt, đối với việc này không ý kiến. trên thực tế, quả thật anh phải cảm kích thẳng em họ thiếu năng này.

Vì tập luyện mà mấy ngày rồi Tiền Gia Tô không được ngủ đủ giấc, về đến nhà đã há mồm ngáp, đi tắm rửa trước. Hướng Nghị rót ly nước ấm, lấy thuốc của bà cụ đưa đến phòng của bà, nhìn bà uống xong, lại không rời đi ngay, mà ngồi xuống bên giường.

Lúc này bà cụ mới nhận ra, vui vẻ cả ngày hôm nay, cháu nội lớn nhà mình hình như từ đầu chí cuối không hề nói gì cả.

"Sao thế hả," Bà hỏi trêu đùa, "không có vợ cháu ăn cơm cùng nên cháu không vui hả?"

Hường Nghị mỉm cười, kéo bà qua ngồi xuống, sắc mặt hiếm khi nghiêm trang: "Cháu nói với bà chuyện này."

Tâm tình anh vốn có hơi nặng nề, thế mà vừa nói ra những lời này, tức khắc trông thấy hai mắt bà cụ sáng rõ lên trông thấy, biểu cảm "Vui mừng quá đời" hết sức sống động.

Nhất thời Hướng Nghị có hơi buồn cười: "Bà lại nghĩ đi đâu vậy?"

"không nghĩ đi đâu á!" Bà cụ mừng khắp khối, "không phải cháu muốn nói chuyện kết hôn với bà à?"

".....Vẫn sớm mà." Hướng Nghị bó tay xoa xoa cái trán.

"Trước khi kết hôn, có một số chuyện cháu muốn nói rõ trước với bà." Hướng Nghị nhìn bà, nói nghiêm nghị: "Trước kia Chu Lăng đã từng kết hôn một lần."

Bà cụ kinh ngạc mở to hai mắt, Hướng Nghị tiếp tục nói: "Bởi vì một số nguyên nhân thân bất do kỷ (*), cũng không phải ý muốn ban đầu của cô ấy. Chồng trước của cô ấy đã qua đời, những chuyện khác, sau này có cơ hội cháu sẽ giải thích với bà."

(*) thân bất do kỷ: không thể tự làm chủ bản thân, cuộc đời, vận mệnh mình.

Mỗi bà cụ mấp máy, nhưng lại không phát ra âm thanh.

Hường Nghị cũng không nói thêm gì nữa, dành thời gian cho bà tiếp nhận.

Mãi nửa ngày, bà cụ mới giống như bình thường lại, người khẽ động dẩy kéo tay Hướng Nghị, nhẹ giọng hỏi: "Vậy cháu nói thử ta nghe, cháu nghĩ thế nào?"

"Cháu không quan tâm nhưng cái đó," Hướng Nghị nắm chặt tay bà, "cháu hy vọng bà cũng đừng để ý."

Bà cụ yên lặng một lúc lâu, mới hít một hơi dài: "Ta để ý gì chứ, ta không phải quan tâm cháu sao. Cháu không thêm người khác chỉ biết thích người ta, ta ngăn được sao." Giọng nói bà có phần nhỏ dẻ, mang theo mấy phần ý tứ thỏa hiệp, "Kết hôn lần hai thì lần hai, ta nhìn con bé đó thấy rất được, nó cũng không dễ dàng gì."

Cho đến khi bà buông ra câu cuối cùng, Hướng Nghị mới thật giống như trút ra một tiếng thở dài nhệnhôm từ sâu tận đáy lòng, siết chặt tay bà nội, nổi lòng phức tạp, nhất thời lại không biết phải nói gì.

Vai bà cụ rũ xuống, vẫn không nhìn anh, một lát sau bỗng dừng lại hỏi: "Vậy chừng nào thì đám cưới đây?"

"....." Hướng Nghị bật cười, nâng tay nhẹ xoa xoa đầu bà.

Sáng hôm sau, trên tòa nhà văn phòng trong khu trung tâm thương mại nào đó, một cô gái xinh đẹp trẻ trung, thu dọn đồ dùng của mình, trong tiếng xì xào của cả phòng, bước ra khỏi công ty, đôi mắt đỏ lên muốn khóc, giống như đã chịu bao nhiêu là oan ức.

không ai thông cảm cho cô ta, trong một đêm lời đồn đại trên mạng nội bộ công ty đã truyền ầm lên, mọi người đều biết cô ả này mới đến đây chưa được nửa năm mà thủ đoạn rất cao tay, quyền rũ vị quản lý cấp cao nào đó, đã vậy còn mưu mô khó lường mà gửi những bức ảnh thiếu đứng đắn trêngiường của mình cho người vợ chính thức đang mang thai, làm hại người ta hư thai phải vào bệnh viện.

- ----Lòng dạ đen tối độc ác tham lam, bây giờ còn giả bộ Bạch Liên Hoa cái nỗi gì.

Thậm chí còn không thêm để ý đến vẻ đáng thương và căng thẳng khi cô ta luôn miệng nói "Tôi khôngcó." Là liêm sỉ ấy hả? Vậy xác thực là không có rồi.

Bên ngoài tòa cao ốc có mấy chiếc xe giá trị xa xỉ, trong đó khiến người ta chú ý nhất, là chiếc xe thể thao màu trắng ngay cửa đối diện kia, thân xe

thuần một màu trắng tinh sạch sẽ, sáng chói mắt người nhìn. một người phụ nữ xinh đẹp mỹ miều dựa người vào xe, bên trong áo khoác màu nâu nhạt là bộ vest màu trắng, hai chân thon dài thẳng tắp, khí chất cao quý lạnh lùng, vô cùng thu hút người khác.

Chu Lăng không để ý đến tầm mắt thỉnh thoảng rơi trên người mình, khoanh tay trước ngực nhìn chăm chú cửa kính trước mặt.

không bao lâu, bóng dáng cô gái ôm cái thùng xuất hiện, Chu Lăng đứng thẳng lên, nâng chân thong dong bước đi tới.

- --- Dáng vẻ quả thật không tệ, miễn cưỡng có thể kêu một tiếng người đẹp, cặp mắt rất đẹp, lúng liếng trong suốt động lòng người, đúng là loại hình khiến cho đàn ông dễ dàng sa ngã.

cô à kia trông thấy có người đi thẳng về phía mình, theo bản năng né tránh, Chu Lăng làm bức tường cản lại đường cô ta đi, nhếch khóe môi xinh đẹp lên, trong ánh mắt lại dâng tràn vẻ dữ tợn.

"không biết tôi à?" Chu Lăng nở nụ cười không hề có ý tốt, "Bộ phận nhân sự làm ăn cái kiểu gì thế nhỉ, nhân viên quên người một người hai đều không biết chủ tịch, đào tạo cũng chỉ là bày trò quái gì đâu thôi."

cô à ngắn người, vẫn chưa phản ứng lại được:" cô là?"

Chu Lăng vô cùng phong cách mà tự mình giới thiệu:" cô có thể kêu tôi là Chu ngày lành, bởi vì mục đích của tôi là, dùng một trăm loại phương pháp để cô không thể lẫn lộn ngoài đời được nữa." cô mỉm cười, "Tất nhiên, khi cô quyền rũ cấp trên của mình, trước khi bị Đại Nguyên khai trừ, tôi vẫn là chủ của cô." ----- Lý lịch cô ta hiện giờ đang đặt trên bàn làm việc của Chu Lăng, lúc mới vừa tốt nghiệp đã thực tập ở Đại Nguyên, biểu hiện rất tốt đã vượt qua kỳ đào tạo, nhưng chưa kết thúc thời gian thử việc đã xin nghỉ.

nói ngắn gọn, có tiền án.

" cô nói bậy bạ gì đó!" Về mặt cô gái trẻ tràn đầy sự tức giận và oan ức khi vô duyên vô cớ bị oan ức, "Tôi không"

Chu Lăng lại chẳng hề kiên nhẫn xem cô ta đóng kịch, không kiên nhẫn mà cắt ngang:" Tôi không biết cô mượn gan chó ở đâu ra, đã chen chân vào hôn nhân của người khác, lại còn dám gửi ảnh điều võ dương oai, nhưng tôi sẽ cho cô biết, "Lòng cao hơn trời, mạng mỏng hơn giấy", mấy chữ này đến cùng viết như thế nào".

cô à nghiêng răng nghiêng lợi, dường như là biết có thanh minh cũng vô dụng, trừng mắt nhìn cô một lát, bỗng nhiên cười khẩy:" cô thì có tư cách gì mà nói tôi? Làm tiểu tam như nhau, cô chẳng qua là đã thành công chiếm được mà thôi, cao quý hơn tôi bao nhiêu chứ?"

Còn nghĩ đến chiếm được cơ đấy? Chu Lăng nâng tay lên nhanh gọn cho một cái tát, nụ cười trên mặt vẫn chưa đọng vẻ khéo léo:" Ngại quá, tôi đây chưa bao giờ làm tiểu tam, xác thực cao quý hơn cô rất nhiều."

"Làm gì thế hả! cô là ai? Ở đâu tới?"

- ----- Đột nhiên bên tai vang lên tiếng hét to, là bảo vệ tòa nhà lao ra, hiển nhiên là có quen biết với cô ta này, kéo cô ta ra phía sau, tiếp đó không phân biệt tốt xấu gì cả đẩy người phụ nữ vừa động thủ ra.

Chu Lăng mang giày cao gót suýt nữa thì bị đẩy ngã, còn chưa đứng vững, tên bảo vệ đã tiếp tục xông tới trước mắt.

Giữa lúc đó như tia lửa xẹt qua, vòng eo được một cánh tay rắn chắc quấn chặt, vững vàng giữ chặt cô từ phía sau, đồng thời túm lấy cánh tay tên bảo vệ, trở tay vịn một cái, khiến hắn phải xụi người xuống.

"..... Sao anh lại ở đây?" Chu Lăng xoay đầu, ý chí chiến đấu vốn đang sôi sục, trong nháy mắt khí thế liền tụt giảm, sờ sờ mũi, không biết vì sao tự dưng mình chột dạ.

Tay Hường Nghị dùng sức đẩy tên bảo vệ kia ra, lúc này mới rũ mắt lướt nhìn người phụ nữ trong lòng, lông mày nhíu chặt lại. anh không trả lời câu hỏi của Chu Lăng, chỉ trầm giọng hỏi cô : "Xong việc rồi hả?"

Chu Lăng mất nhìn mũi, mũi nhìn tim, gật gật đầu:" Xong rồi ạ."

Hường Nghị không nói thêm gì nữa, nắm cổ tay cô lôi đi.

Lên xe, Hường Nghị không nổ máy ngay, yên lặng ngồi trên ghế, cũng không nói gì. Chu Lăng dè dặt dò xét nét mặt anh, nhưng anh không hề có biểu tình gì, không biết là rốt cuộc có tức giận hay không.

Lòng bàn tay anh ản ản tê tê, cái tát kia vừa rồi đánh hết sức là sáng khoái, tay mình cũng đau luôn. cô cúi đầu nhìn nhìn lòng bàn tay, có hơi đỏ, yên lặng tự mình dùng tay trái xoa xoa.

Ánh mắt Hường Nghị đảo qua:" Sao rồi?"

"Tay đau." Chu Lăng giơ tay lên cho anh xem.

Hường Nghị hừ một tiếng mũi:" Đáng!"

"Đau thật mà....."

Chu Lăng nhỏ giọng lẩm bẩm, cái miệng hơi dẩu lên, đang định thu tay lại, bỗng dung cổ tay bị nắm lấy, Hường Nghị kéo tay cô qua, rũ mắt nhìn kỹ, đưa đến bên miệng, thổi hai cái cho cô .

.....Đây là vù vù?

Chu Lăng vội vàng mím chặt môi, cố gắng để không bật ra tiếng cười.

Bạn đang đọc truyện *Sự Quyến Rũ Nam Tinh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 35

Edit: Michellevn

Hường Nghị đang suy nghĩ, về người phụ nữ này mình vẫn chỉ hiểu được một phía mà thôi, dường như ở cô có những thứ anh chưa từng thấy qua.

Ví như vừa rồi lúc hưng hăng vênh vào dạy dỗ cô à kia ; lại ví như, kỹ thuật lái xe như bay trên đoạn đường tới đây.

Nghĩ tới một màn kia, động tác tay của Hường Nghị không khỏi nặng thêm hai phần, tay Chu Lăng bị nắm đau, hít hà một tiếng, Hường Nghị bình tĩnh lại, động tác xoa tay cho cô liền nhẹ nhàng đi.

Tối hôm qua tâm sự cùng bà nội thu được kết quả rất tốt, bà cụ quả thực không làm anh thất vọng, tuy trình độ không bao nhiêu, nhưng cách sống lại tiến bộ hơn rất nhiều người.

Chỉ có điều, vấn đề bà cụ đã giải quyết thuận lợi, trong lòng anh vẫn có một tảng đá đè nặng.

- -----anh biết, trong lòng Chu Lăng không chỉ vương vấn một chuyện này, dường như còn có chuyện khác mà anh không biết, nhưng cô không muốn nói, anh cũng không muốn ép cô.

Thái độ của bà nội vẫn cứ phải nói cho cô biết, những cái khác, để bản thân cô tự quyết định.

Thuận lợi qua cửa của bà nội, quả thực trong lòng Hường Nghị nhẹ nhõm không ít, đêm qua vô cùng nhớ cô, sáng ra không đi cửa hàng nữa, mà chạy thẳng đến biệt thự tìm cô, lại từ chỗ đi Thu nghe được sáng sớm cô đã ra cửa đi công ty rồi.

Sau đó lại một mạch chạy tới tập đoàn Đại Nguyên, xe còn chưa dừng hẳn, đã thấy cô trong bộ đồ vest lạnh lùng nhưng không mất vẻ tao nhã, thần thái sang chảnh đi ra từ cửa lớn toà cao ốc, lên chiếc xe thể thao màu trắng kia, lướt gió trên đường.

Thời điểm cô tạo đủ kiểu dáng đợi người ở cửa, Hường Nghị đã đứng quan sát từ cách đó không xa, vốn cũng không tính ra mặt, rất muốn xem coi cô tràn đầy khí thế phóng xe như bay như vậy rốt cuộc là muốn làm gì.

Thế nhưng bảo vệ từ trong tòa nhà lao ra, mục đích rõ ràng là nhằm thẳng vào cô, anh không ngồi yên được nữa.

Xoa nhẹ tay cô trong chốc lát, lại sượt ầm trong lòng bàn tay, Hường Nghị nhìn sang cô, mở miệng với giọng nói lạnh lạnh:" Mới sáng ra đã hăng hái thế, đưa xe đến đánh người? "

Phóng xe thì phóng bạt mạng, đánh người thì đánh cũng rất lưu loát. anh chưa hề biết cô còn có thể có chiêu này.

Trong mắt Chu Lăng hiện lên tia kinh ngạc, anh còn nhìn thấy cô đưa xe à? Bị tầm mắt anh hờ hững quét qua nhìn, liền vội vàng che dấu nét mặt, làm ra dáng vẻ thành khẩn, trình bày rõ ràng:" Hôm nay là quá nóng vội mới lái nhanh như vậy, về sau sẽ không có nữa đâu."

Hường Nghị hừ lạnh một tiếng, hiển nhiên là không tin lời nói dối của cô, vẫn giữ nguyên ánh mắt khiến cô cảm thấy chột dạ không tự chủ." Vì sao đánh người ta, không tính nói chút hả?"

Nhưng Chu Lăng lại dẩu môi, giọng điệu có phần chua xót:" Thế nào chứ, anh thấy người ta mảnh mai yếu đuối như vậy, có phải cũng đau lòng rồi không ----- ải!" đang nói ngon tròn thì bị Hường Nghị vỗ đầu một cái, cô kinh ngạc mở lớn mắt nhìn anh.

anh thế mà lại đánh cô ?

Hường Nghị đánh xong cũng phản ứng lại liền, nhanh chóng xoa xoa lên chỗ vừa đánh kia.

"Ái, không phải," Bàn tay anh lớn, nhưng cái đập kia lại là nhẹ, đau thì cũng không đau lắm, nhưng Chu Lăng không bỏ qua, "anh vì cô ta mà đánh em? Vừa thấy mặt một cái là đã che chở rồi?"

"không yên được có phải hay không?" Hường Nghị có phần cạn lời, nhéo nhéo mặt cô mang tính trừng phạt.

Chu Lăng túm cổ tay anh quăng đi, quay cả nửa người lại, vòng tay trước ngực đưa lưng về phía anh, làm như căm tức nói : "Tránh ra tránh ra, giận rồi!"

"....." Hường Nghị có phần đầu hàng mà thở dài, phụ nữ đều là như này sao, rõ ràng là bản thân làm sai, lại còn kiêu có tức giận để quật ngược lại.

Cái kiểu làm bộ tức giận đưa nguyên cái ót bướng bỉnh về phía anh, Hường Nghị quét mắt nhìn phía ngoài cửa xe, chồm người qua, nắm lấy bả vai cô xoay về phía bên này, nhắm ngay cái miệng nhỏ nhắn của cô hôn xuống.

Chu Lăng tiếp tục rầm rì vờ vênh đẩy ra, sức lực thì như gãi ngứa, môi lưỡi thì lại hết sức chủ động nghênh đón anh. Hường Nghị có phần không thu lại được nữa, vốn dĩ chỉ nghĩ tùy tiện hôn hai cái để dành cô, thế nhưng nghe cô mềm mại rên rỉ, bị cô cố ý cào cào nhẹ ở lồng ngực, cơ thể không chịu nổi đã có phản ứng.

Và thế là nụ hôn ngày càng sâu hơn, cũng càng ngày càng nồng nhiệt, Hường Nghị dựa vào tia lý trí cuối cùng, lúc lấy bàn tay cô từ trên người mình ra, hơi thở hai người đều đã trở nên bất ổn.

anh vừa mới lui lại, Chu Lăng theo bản năng bám theo, vẫn muốn được tiếp tục. Hường Nghị nắm cằm cô ấn trở về, dùng bụng ngón tay xoa xoa nước miếng lấp lánh lưu lại trên môi cô.

Chu Lăng mở mắt ra, ánh mắt nhìn anh ướt rười rượi, môi đỏ mọng he hé, hơi thở vẫn nóng rực. Hường Nghị không nhịn được, lại cúi đầu hôn một cái, lúc này mới ngồi trở lại, thở ra một hơi dài thật dài.

Cửa sổ xe hạ xuống một khe nhỏ, hơi lạnh tràn vào, nhanh chóng cuốn đi mùi hương kiều diễm, Hường Nghị bình tĩnh trở lại, xoay đầu nhìn cô." Rồi đó, mục đích của em đã đạt rồi, bây giờ có thể nói đảng hoàng chưa?"

Chu Lăng liếm liếm đôi môi có chút tê dại, hơi hơi do dự, thành thật khai báo động cơ gây án của mình.

nói cho cùng cũng là vì trút giận cho Đinh Y Y, đương nhiên, việc cô làm không chỉ đuổi người ra khỏi công ty, thường cho cô ta một cái tát là xong đâu.

Công ty là của gia đình nhà chồng Đinh Y Y, đuổi cô à kia cũng được đích thân cha đẻ của *oss truyền đạt mệnh lệnh xuống. Chu Lăng chỉ là đem câu chuyện về vang của cô ta công khai truyền đi, giúp cô ta nổi tiếng một lần ; Ngoài ra tạo áp lực đưa tư liệu xử phạt vào hồ sơ nhân sự của cô ta.

Tất nhiên, những gì cô làm là nhiều hơn, nhưng những cái khác, không muốn để Hường Nghị biết lắm. Bởi vì những chuyện đó đều không quá phức tạp, cô không biết có nằm trong phạm vi tiếp nhận của Hường Nghị hay không. cô nói sẽ khiến cô à kia không thể lẫn lộn ngoài đời được nữa, không phải là nói chơi.

Về phần tên đàn ông khốn nạn kia, cứ để lại cho Đinh Y Y tự mình giải quyết.

Hường Nghị nghe xong vậy mà lại không có phản ứng gì, không lên tiếng, thậm chí cũng chẳng có động tác gì. Hai người im lặng đối mặt, qua một lúc lâu, anh bỗng đứng nâng tay lên, vỗ nhẹ lên đầu Chu Lăng, không hiểu là ý gì.

Chu Lăng còn muốn đi bệnh viện, Hường Nghị cũng cùng đi thăm Đinh Y Y.

"Hey, anh họ đến à nha." Đinh Y Y đã khôi phục được ít sức lực, để bảo mẫu đỡ mình ngồi lên, sắc mặt rõ ràng đã kém đi rất nhiều, vẫn không sửa được bản tính đáng khinh, tầm mắt càn rỡ trên cơ thể rắn chắc của Hường Nghị." Đến đúng lúc thật, mau cho tôi rửa mặt chút nào, ở đây nhìn đâu cũng chỉ thấy đàn bà bụng bự."

"đã như vậy rồi thì nghiêm túc tí đi ." Chu Lăng tức giận mắng cô ấy, xong rồi lại kéo tay cô ân cần hỏi," Hôm nay có thoải mái hay không ? Còn đau không ? "

"Đau, đau chết được!" La lên đau, nhưng trên mặt lại hi hi cười, còn nói với Hường Nghị," anh họ, anh nhìn tôi bây giờ này, có thảm thương không ? anh cần phản đối xử tốt với Lăng nhà chúng tôi đây, không được để cô ấy chịu loại đau khổ này."

- ----Án tượng về một người phụ nữ rất thẳng tính sôi nổi, hiện giờ lại yếu đuối ngồi đó, nét mặt tái nhợt tiêu tụy, quả thật làm cho người ta thốn thức.

Song Hường Nghị còn chưa trả lời, Chu Lăng đã túm cái miệng Đinh Y Y lại." nói ít thôi mà giữ sức, ngoan."

Thời gian họ đến cũng là một sự trùng hợp ngẫu nhiên, không có ai khác ở đó, chỉ có bảo mẫu ở trong phòng bệnh, trong lòng Chu Lăng có chút không vui, nhưng vẫn không nói gì. Đinh Y Y cũng có tâm sự, tán gẫu mấy câu, xoay đầu qua nói với bảo mẫu." cô đi ra ngoài trước đi, chị em tôi có chuyện riêng muốn nói."

Bảo mẫu nghe lời lui ra ngoài, Hường Nghị cũng thức thời nói với Chu Lăng:" anh ở ngoài chờ em."

Đinh Y Y cười hi hi nói với bóng lưng anh:" anh họ đừng nghe lén nhé, chúng tôi muốn nói một chút chuyện xấu hổ."

".....nói đi." Hường Nghị tri kỷ mà đóng cửa lại, đi ra xa xa hút thuốc.

Cửa khép chặt lại, Đinh Y Y mới ra hiệu Chu Lăng lại gần, thì thầm cùng cô.

"không phải cậu giúp tớ dạy dỗ con điểm kia rồi chứ? " cô ấy kéo tay Chu Lăng, mang theo cảm giác có lỗi nói với cô, " Là lỗi của tớ không nói trước cùng cậu, hại cậu cũng lo lắng theo. Hôm qua họ đều ở đây, không có cơ hội nói với cậu, đứa bé là tự tớ làm hư."

Chu Lăng kinh ngạc há hốc miệng:" Cậu....."

Đinh Y Y thờ dãi, ra hiệu cô nhỏ tiếng:" Ảnh chụp cũng là tớ dùng tên cô ta gửi tới. Chuyện này chỉ có hai chúng ta biết, tớ sợ cậu lo lắng vớ vẩn nên nói cho cậu biết đó, giữ bí mật á bí mật. Dù sao cậu đừng nhúng tay vào nữa, để tự tớ xử lý cô ta, tớ có chừng mực, cậu yên tâm đi."

" Cậu làm cái gì vậy hả?" Chu Lăng đề thấp giọng." Vì cô ta mà bỏ đứa bé đi có đáng hay không hả?"

" Sao không đáng chứ," Đinh Y Y nhếch môi lên, ánh mắt tỏa ra hơi lạnh lẽo," Con điểm đấy cũng mang thai rồi, cậu biết không, đã vậy còn mang trước cả tớ. Tớ nghi ngờ thằng chồng tớ khi đó đột nhiên nói muốn có con, chính là nguyên nhân này. một kẻ ngu xuẩn, lỗ tai nhu nhược, con điểm đó chỉ vừa khóc một tý thôi là đã không nỡ bỏ cái thai rồi, tớ đoán là muốn để đến lúc tớ sinh, ôm loại điểm đó về nuôi dưỡng, đến lúc ấy sinh cũng sinh rồi, cha mẹ hẳn ta chắc chắn sẽ giữ lại. Nuôi một đứa cũng là nuôi, nuôi một cặp cũng là nuôi, ài, thật sự là một kẻ giỏi tính toán!"

Lông mày Chu Lăng nhíu chặt lại, im lặng một lúc lâu, mới hỏi:" Vậy giờ cậu tính làm gì?"

" Yên tâm, tớ sẽ không để bản thân mình chịu thiệt," Đinh Y Y mỉm cười với cô, đẩy mắt lại ân ân mây mù," không lấy đủ lời lãi, sao có thể xứng với bảo bối mà tớ đã hi sinh."

Chu Lăng lại im lặng một hồi lâu nữa, kéo cô ấy lại ôm trong vòng tay." Còn có tớ mà, tự cậu mà không làm được thì cứ đến tìm tớ."

Giữa trưa ông xã của Đinh Y Y tự mình đưa cơm đến, lúc nhìn thấy Chu Lăng thì thái độ có chút dè dặt. Chu Lăng thì lại chẳng có tâm tình mà để ý hẳn ta, cả khách sáo cũng lười luôn, cứ thế mà ra khỏi phòng bệnh đi tìm Hường Nghị.

Hai ngày này Tiền Gia Tô ở nhà nghỉ ngơi, Hường Nghị không cần vội vã trở về làm cơm cho bà cụ, nguyên cả một ngày đều ở cùng Chu Lăng, ăn cơm trưa xong buổi chiều cùng cô đi đến công ty họp.

Tới bãi đỗ xe, Chu Lăng quay đầu xác nhận lại lần nữa với anh : " anh xác định là muốn cùng em đi lên hả?"

Hường Nghị tắt máy, quét mắt nhìn cô : " Sao, anh không thể gặp người khác sao?"

" Đẹp trai quá chỉ sợ bị người khác nhìn thấy thôi." Chu Lăng cười hi hi nói, tháo dây an toàn xuống xe, kéo Hường Nghị cùng bước vào thang máy.

Cho rằng không có gì quan trọng, liền đưa người về thẳng văn phòng của mình, ấy vậy mà rất không may là ở cửa phòng gặp ngay Thời Tuấn đến tìm cô.

" Cuộc họp bắt đầu liền rồi, em chuẩn bị chút đi." Thời Tuấn nói xong, lúc này mới chú ý đến người đàn ông phía sau cô, mày nhíu chặt, lúc nhìn lại Chu Lăng giọng nói bỗng lạnh đi, " Đây là công ty, em đưa anh ta đến làm gì?"

Tiếng nói vừa dứt, trong phòng làm việc lập tức an tĩnh lại, một đám thư ký nhỏ thờ mạnh cũng không dám, cũng không dám liếc mắt nhìn, người nào người nấy cúi gằm đầu, cố gắng giảm bớt cảm giác tồn tại ---- Bầu không khí giữa chủ tịch và tổng tài vẫn luôn giương cung bạt kiếm, chẳng ai đại gì mà để xui xẻo vào lúc này. Trong nháy mắt chỉ còn tiếng máy đánh chữ vang lên rất nhỏ trong lúc làm việc.

" Vệ sĩ mới thuê đấy, anh có ý kiến hả?" Chu Lăng nói xong, đi thẳng đến mở ra cửa văn phòng, sau đó xoay đầu, ngoắc ngoắc ngón tay với Hường Nghị, " Vệ sĩ, lại đây."

Hường Nghị quét ánh mắt lên khuôn mặt âm u của Thời Tuấn, nhấc chân bước tới mà không hề do dự, chẳng cần chào hỏi gì cả, cứ thế mà lướt qua anh ta, đi theo Chu Lăng tiến vào phòng làm việc rộng rãi thoải mái.

Diện tích có thể chứa được cả căn nhà họ bên đó, ngược lại trang hoàng thì đơn giản ; một bộ sofa tiếp khách, một giá sách, một bàn làm việc bằng gỗ vô cùng lớn.

Chu Lăng cởi áo khoác, tìm phần tài liệu trên bàn, chuẩn bị đi họp." anh ở đây chờ em nhé," cô nhìn đồng hồ," Cuộc họp này chắc cũng phải hơn tiếng đồng hồ, bên trong có giường, anh có mệt thì ngủ một chút."

Hường Nghị lên tiếng đáp lại, ngồi xuống ghế sofa.

Chu Lăng nhìn nhìn anh, bỗng dừng lại đi tới, ngồi lên đùi anh, vòng tay ôm cổ anh : " Hôn một cái."

Hường Nghị phối hợp chạm nhẹ nhàng vào môi cô .

Chu Lăng lại chê không đủ, giữ lấy đầu anh đang định lui về, với đầu lưỡi vào trong miệng anh khuấy đảo một hồi, sau đó ngay tại lúc anh nổi cơn thèm thường quần lấy, thì lại buông anh ra đứng lên, liếm liếm môi vừa lòng.

"anh ngoan ngoãn đi ha." cô nói xong, cầm lấy tệp tài liệu bước nhanh ra khỏi khỏi làm việc.

Bạn đang đọc truyện *Sự Quyến Rũ Nam Tinh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 36

Edit: Michellevn

Trong cuộc họp, đã có một chút tranh cãi về việc lựa chọn dự án mới, thời gian kéo dài hơn dự kiến, Chu Lăng chịu đựng hết sức vất vả đến khi kết thúc, lúc về đến phòng làm việc, đã sắp hết hai tiếng đồng hồ.

cô gần như chạy trên đường về, nét mặt đỏ hồng mở cửa ra, ánh mắt long lanh tìm kiếm bốn phía ---- Phòng khách không người; Bàn làm việc không người; Phòng nghỉ cũng chẳng có ai.

Thần thái trong mắt liền dần âm trầm đi, sau khi đứng một lúc ở cửa nhìn phòng nghỉ không bóng người, lại đóng cửa lại. Lấy di động ra nhìn nhìn, cũng chẳng thấy có tin nào chưa đọc.

không phải đã nói ở yên đây chờ cô sao, đi mà cũng chẳng nói tiếng nào.

Vừa rồi trong cuộc họp lén lút lên mạng, nhìn thấy có dân mạng chia sẻ một tiệm thịt nướng mới khai trương, miếng thịt rất lớn rất thơm, số lượng mỗi ngày đều có giới hạn. Vốn đang nghĩ đưa Hường Nghị đi ăn, anh thích ăn thịt như thế mà.

Chu Lăng ném di động lên bàn, ngồi xuống ghế của boss, ngửa đầu ra, có chút mất hứng.

Xoay xoay hai vòng, cô thẳng người dậy, mò lấy di động, nhấp vào đầu danh sách trò chuyện, gửi một tin nhắn cho anh giai Hường: 【Hôm nay sự yêu thích đối với anh muốn giảm bớt một chút】

Bên kia phản hồi trong vòng một giây: 【Vì sao】

Bởi vì anh không đợi em đó. Trong lòng Chu Lăng nghĩ như vậy, dĩ nhiên không trả lời thẳng như vậy, nghĩ nghĩ, nhắn lại: 【trên hoàng lịch nói hôm nay ky đàn ông】

anh giai Hường:【Hoàng lịch của em có khả năng là giả】

Chu Lăng:【Còn chân thật hơn lời hứa hẹn của đàn ông】

Đợi một lát không thấy có tin nhắn trả lời, đoán chừng là chột dạ mà, Chu Lăng khẽ hừ một tiếng, lại quăng di động ra xa, kéo tài liệu trên bàn qua, mò ra.

Nhìn chưa được năm chữ, trong không gian yên ắng đột nhiên vang lên tiếng xả bồn cầu, cô ngẩn người, theo bản năng quay đầu lại, cây bút xoay giữa các ngón tay rơi xuống bàn.

- --- Vài giây sau, cánh cửa bên cạnh phòng nghỉ mở ra, Hường Nghị từ trong toilet bước ra, quét mắt nhìn qua bàn làm việc bên này trước, tầm mắt dừng dừng trên gương mặt cô, kéo cửa lại, rề rà đi về phía cô.

Hóa ra là không đi nha..... mũi chân Chu Lăng chạm sàn, xoay người qua, đuôi lông mày nhướng lên, u oán vừa rồi đã không còn dấu vết.

"anh không phải có bệnh không tiện nói ra đó chứ, sao mà ngồi WC lâu như vậy." Đuôi lông mày cô cong lên, nói chuyện mà ánh mắt đồng thời cố ý lướt qua bộ vị nào đó.

"Rất khỏe mạnh." anh giữ lấy cái ghế, dùng lực xoay cả người cô lại, sau đó đứng phía sau cô, hơi hơi khom lưng, "Hoàng lịch của em đâu, cho anh xem nào."

Chu Lăng ngửa đầu ra, nhìn ngược lại anh." Là giả, ném đi rồi."

cô ngửa mặt nhìn anh cười, phiền môi đỏ tươi, cong thành nụ cười tươi vui. Hường Nghị từ trên cao nhìn xuống cô, trong con mắt tối tăm phản chiếu đáng vẻ xinh đẹp của người phụ nữ.

Sau một lát, vươn ngón tay tới nâng cằm cô, cúi đầu hôn xuống.

Từ thế hôn môi này, thật cũng là một loại thể nghiệm khác biệt, ánh mắt chỉ cần liếc sơ sơ, có thể nhìn đến căn cổ trắng nõn của cô, hình dạng xương quai xanh duyên dáng, cùng với một vùng thần bí mờ hồ bên trong cổ áo.

Phòng làm việc sáng sủa sạch sẽ, ngăn nắp mà rộng thoáng, nơi nơi đều là không khí đứng đắn nghiêm túc, cách một bờ tường bên ngoài văn phòng làm việc, nhóm thư ký đang hết sức tập trung làm việc.

Hương Nghị không thể không thừa nhận, chính mình có phần nổi lên tâm tư không đứng đắn, sự phản kích khi khai phá những cảnh tượng và tư thế mới dần dần chiếm lĩnh bộ não, anh bùng lấy khuôn mặt Chu Lăng hôn càng lúc càng nóng bỏng, một tay đã theo bản năng mà hướng xuống dưới, linh hoạt cời bỏ hai cái nút phía trên cổ áo của cô, trượt vào dán lên làn da trơn bóng.

Chu Lăng túm lấy bàn tay đang làm loạn kia, nhưng địch không nổi sức lực đàn ông, cổ tay kia kéo cũng chẳng đi, cách lớp áo đẩy cũng chẳng đẩy ra được, ngược lại hai ba cái đã bị anh lạnh lẽo chen ngón tay vào bên trong áo lót, từ dưới lên trên, đè xuống vân vân.

"Uhm....." Hơi thở Chu Lăng siết chặt lại, cơ chân lại theo phản xạ, dẫm lên mép bàn.

Lưng ghế trượt ra phía sau đụng vào cơ thể người đàn ông, bị cứng rắn chặn lại, Hương Nghị buông môi cô ra, nhưng cũng chỉ là hơi tách ra, gần như dán sát lên gương mặt cô, khàn khàn giọng hỏi: "Còn kỳ đàn ông không?"

Kỳ chứ, ngay tại trong văn phòng nghiêm túc như vậy lại quyến rũ cô làm chuyện không nghiêm túc, sao không kỳ hả. Cách quần áo, Chu Lăng đè tay anh lại, hơi thở khi nói vẫn có phần chênh vênh: "anh muốn làm gì hả, vệ sĩ Hương?"

"Đương nhiên là dốc sức để chứng minh, hoàng lịch của em là giả." Hương Nghị nói mà lòng bàn tay đã nắm lấy một bên trắng mịn mềm mại, đầu ngón tay vân vân vân về hạt châu nhỏ nơi đỉnh nhọn.

Cơ thể Chu Lăng lại căng ra, nghiêng người cuộn tròn trên ghế, ấn chặt lên bàn tay anh, không cho anh cử động nữa: "anh là vệ sĩ công ty nào, em phải khiếu nại, đi hạ phạm thượng (*)"

(*)Dĩ hạ phạm thượng (以下犯上): người dưới mạo phạm người trên.

Hương Nghị cười nhẹ trên đỉnh đầu cô, một lát sau, rút tay mình ra.

Chu Lăng thở ra nhẹ nhõm, nhưng bàn tay nóng rực rồi đi, vậy mà lại có một cảm giác mát mát không dễ chịu, cô lặng lẽ đưa tay lên, ấn ấn vào nơi mát mát kia. Giấy tiếp theo, ghế ngồi dưới thân đột nhiên chuyển động, gót giày cô va vào bàn, phát ra tiếng động trầm đục.

Lúc dừng lại, bờ lưng rắn chắc của người đàn ông xuất hiện trước mắt, Chu Lăng nhấc chân lên đá anh, bị anh túm lấy cổ chân, sau đó bàn tay to luôn vào, bế ngang cô lên.

Ngay sau đó anh tự mình ngồi xuống ghế, đặt Chu Lăng lên đùi mình.

"Đừng đùa ở đây mà," Chu Lăng bị anh điều chỉnh tư thế giống như đùa nghịch món đồ chơi, hạ giọng nói: "Em chính là chủ tịch đứng đắn đó."

"Em đứng đắn là chuyện của em, anh chơi là chuyện của anh." Động tác dưới tay của Hương Nghị không dừng lại, tách hai chân cô ra, đè xuống phía trước người mình.

Nơi đó của anh rõ ràng đã cứng lên, Chu Lăng bị khiêu khích cũng có chút ngứa ngáy, vịn bả vai anh không nhận được muốn cười: "Em thật sự phải khiếu nại anh đó."

Hương Nghị vui cầm vào cổ cô cọ cọ: "Khiếu nại anh cái gì?"

"Ừm....." Khiếu nại anh không rèn luyện chuyên môn, không chuyên tâm làm vệ sĩ, thêm muốn sắc đẹp của chủ nhân."

"Vậy đợi anh thêm muốn xong thì hãy đi khiếu nại nhé." Hương Nghị nói xong, hé miệng ngậm lấy vành tai trắng mềm của cô, đầu lưỡi thô ráp liếm qua vị trí nắn cảm bên tai, Chu Lăng khẽ thở gấp lên, nhắm hai mắt lại.

"Cốc cốc....."

Đột nhiên vang lên tiếng gõ cửa, làm kinh động đến vị chủ tịch vốn đã mềm nhũn dưới sự "thèm muốn" của vệ sĩ, mở bừng mắt ra, đang định xuống từ trên người anh, lại bị anh ấn trở lại bởi hai cánh tay dùng lực không dễ gì mà kháng cự.

Giọng nói của trợ lý từ bên ngoài truyền vào: "Chủ tịch, kế hoạch kinh doanh đã sửa xong rồi ạ, trình chị xem qua và ký tên ạ."

"Chờ chút đi!" Chu Lăng nâng cao giọng nói lên, cúi đầu dùng sức đẩy đẩy Hương Nghị, "Đừng quậy nữa, nhanh đi em xuống đi."

Cuối cùng, Hương Nghị néo một cái trên cặp mông tròn trịa của cô, mới miễn cưỡng buông tay ra và để cô xuống.

Chu Lăng cúi xuống nhanh chóng sửa sang lại nút áo, lúc ngược mắt lên, phát hiện anh vẫn ngồi nguyên trên ghế không hề nhúc nhích, ánh mắt không chớp nhìn chăm chăm động tác của cô. Chu Lăng bó tay buồn cười, cúi đầu đặt một nụ hôn lên trán anh, túm cái người cứng đầu này lên, đẩy mạnh vào phòng nghỉ.

Lần nữa sửa sang lại dáng vẻ, Chu Lăng mới hăng hăng giọng, khôi phục lại phong thái bình tĩnh kìm chế của chủ tịch: "Vào đi."

Trợ lý không thể hiện bất kỳ sự tò mò nào về quãng thời gian đáng ngờ này, càng không dám nhìn nhiều về đồ hồng phơi phới trên mặt chủ tịch, rù mắt đưa tài liệu tới, chờ cô ký xong, lại yên lặng rời khỏi phòng.

Khoảnh khắc đóng cửa lại, tầm mắt lơ đãng lướt qua, đã thấy nữ chủ tịch luôn ung dung tao nhã đứng lên từ sau bàn làm việc, bước chân nhẹ nhàng chạy bước nhỏ về phía phòng nghỉ, lúc quay người đóng cửa, trên nét mặt rõ ràng mang theo thần thái ngọt ngào phấn khởi của cô gái nhỏ.

Đến cuối cùng Hường Nghị vẫn không thể hoàn thành việc mà anh hết sức hứng thú, đó là Văn phòng Play - Di hạ phạm thượng, giữa vệ sĩ và chủ nhân xinh đẹp, hai người ngọt ngào nghiêng ngả trong phòng nghỉ đến lúc tan ca, cùng nhau đi ăn ở quán thịt nướng trong truyền thuyết kia.

Quả thật miếng thịt rất lớn, nướng lên cũng hết sức ngon lành, ăn vào vô cùng thỏa mãn đã nghiền. Vốn dĩ Chu Lăng vì giữ dáng, bữa tối ăn rất ít, lại càng không thể ăn thịt lớn như vậy, có điều ở cùng với Hường Nghị, nên cũng chẳng còn gì là động lực tiết chế nữa, hết miếng này đến miếng khác, ăn còn ngon hơn cả anh.

Hường Nghị cũng thật là, rõ ràng lần trước còn nói cô ăn nhiều sẽ béo lên, trên thực tế đút cho cô ăn như nuôi heo, cuối cùng Chu Lăng ăn đến căng phình, còn bị anh nhét một miếng vào miệng với lý do "Lăng phí đáng xấu hổ."

Ăn uống no đủ, Hường Nghị đưa cô về nhà, vốn không tính ngủ lại, kết quả đi được nửa đường nhận được điện thoại của Tiền Gia Tô, mở miệng ra nói một câu chẳng hiểu ra làm sao: "Bà ngoại nói bà đã phê chuẩn lời thỉnh cầu đêm nay không về nhà của anh!"

Ở bên cạnh Chu Lăng đã bật cười khúc khích, rồi như chợt nghĩ đến cái gì, nụ cười lại nhanh chóng vụt tắt.

Hường Nghị nhân nhặt liếc qua cô, nói vào điện thoại: "anh mày thỉnh cầu hỏi nào thế?"

Đầu dây bên kia dừng một lát, rồi vang lên tiếng Tiền Gia Tô nghiêm trang chuyển lời: "Bà ngoại nói, không quan tâm, anh đã thỉnh cầu rồi!"

".....Rồi, anh biết rồi." Hường Nghị có hơi bất đắc dĩ ngắt điện thoại.

Vì thế sau khi về đến biệt thự, Hường Nghị cũng cùng xuống xe, nắm tay Chu Lăng, giống như quay về nhà của mình, thông thả đi vào cửa.

Chu Lăng kêu người dắt chó ra vườn hoa, đi qua đi lại, nhân tiện tiêu thực. Husky từ xa đã nghe tiếng kêu gào, sau khi nhìn thấy Chu Lăng lại càng vui sướng, mạnh mẽ giẫy khò tay người hầu, thè lưỡi lao hồng học về phía cô.

Thực tế Chu Lăng hoàn toàn có thể kêu nhị ngốc dừng lại, tuy nó điên điên, nhưng lại rất mực nghe lời cô. Thế nhưng cô lại không lên tiếng, có ý đẩy Hường Nghị một cái, còn mình thì cười tránh né.

Hường Nghị bị cô đẩy lên vị trí đối diện với nhị ngốc, con chó lớn đã bay vọt lên, anh chỉ còn cách giơ tay đón lấy, vùng ngực bị đập lên có hơi đau. Nhị Ngốc bị cánh tay mạnh mẽ của người đàn ông ôm lấy chặt chẽ, mắt to mắt nhỏ nhìn anh trừng trừng, cái đuôi thì ngoáy tít mù, quất liên tiếp lên đuôi Hường Nghị.

Ở bên cạnh Chu Lăng ôm Pomeranian xinh xắn đáng yêu không ngừng cười, Hường Nghị buông con chó ngốc kia xuống, đi tới, đoạt lấy tuyết trắng nhỏ xinh trong lòng cô. Pomeranian vẫn luôn sợ anh lần này lại không kháng cự, còn dùng móng vuốt sò sò mặt anh hết sức dịu dàng.

Hai người ở vườn hoa chơi cùng chó một hồi, Chu Lăng chỉ huy hai con chó lao vào Hường Nghị, cười đùa âm ỉ, cả người ra đầy mồ hôi. cô về phòng tắm rửa trước, lúc tắm xong, vừa lúc Hường Nghị trở về phòng, kéo ngay người phụ nữ mới tắm rửa sạch sẽ vào trong lòng, giống như chó mà người người người cô, hít hà hương thơm trên người cô.

"anh bị Nhị Ngốc lây truyền rồi hả." Chu Lăng cười đẩy anh ra, đi lấy tới áo tắm tự mình chuẩn bị riêng cho anh. Ngoài cái này ra, còn có mấy bộ quần áo thay đổi, đều là cô theo số đo của anh, tự mình đi sắm sửa.

Trong đồ đưa cho anh còn có một cái quần lót đàn ông màu đen, Hường Nghị nhận lấy, cúi đầu nhìn nhìn, nhất thời không nói gì. Áo tắm mới tinh, đã qua một lần giặt, bên trên đó là mùi hương mà anh rất quen thuộc.

Chu Lăng không để ý đến vẻ mặt khác thường của anh, nắm lấy khuôn mặt mặt anh xua xua đi: "Tự mình đi tắm đi, chú chó bẩn."

Lúc này Hường Nghị mới ngẩng đầu lên, chớp nháy mí mắt, nghiêng người để cô lên tường, dùng răng nanh cắn cả cạ vành tai cô, mới lưu luyến buông ra, trước khi bước vào phòng tắm để lại cho cô một câu hung ác: "Em đợi đó cho anh."

Bạn đang đọc truyện *Sự Quyến Rũ Nam Tinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 37

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Edit: Michellevn

không biết là vội vã để bù đắp lại tiếc nuối văn phòng play bị gián đoạn, hay là muốn dạy dỗ lại lời cô nói anh là chú chó bẩn kia, lần này Hường Nghị tắm rửa đến là nhanh, bằng tốc độ chiến đấu tắm cho mình từ trên xuống dưới sạch bóng kìn kít, không thêm lau khô nước trên người, cứ thế mà choàng áo tắm lên, buộc một nút thắt, kéo cửa ra.

Chu Lăng vừa mới sấy tóc xong, rất ngạc nhiên khi tiếng nước trong phòng tắm ngừng nhanh vậy, vừa quay đầu lại nhìn, đã thấy thân hình cao lớn của người đàn ông ngập tràn hơi nước từ trong phòng tắm bước ra, dây đai áo choàng tắm buộc lỏng lẻo, lộ ra vùng ngực và bắp chân màu đồng, cùng với bọt nước chạy dọc theo đường vân cơ bắp.

Đèn lớn phòng ngủ đã được tắt đi, chỉ còn lại một ngọn đèn nhỏ mờ ảo, Chu Lăng đang tựa người vào cạnh bàn, cầm bật lửa châm cây nến mùi hương cỏ. Bầu không khí như này thật không tệ, ánh sáng vàng ấm áp bao trùm khắp cơ thể, cả người và ánh sáng đều hiện ra vẻ vô cùng dịu dàng.

Bước chân Hường Nghị hơi dừng lại, ánh mắt thăm thẳm nhìn cô chăm chú, vừa cầm khăn mặt lau loạn xạ trên đầu vài cái, tiện tay quăng đi, sau đó chậm rãi bước tới, ôm vòng lấy cô từ sau lưng.

Ôn hương nhuyễn ngọc trong ngực, trong mũi vương vít mùi hương thanh khiết dễ ngửi trên người cô, Hường Nghị vui mặt vào hõm vai cô, hít một hơi thật sâu.

"Châm nén làm gì?" Cầm anh cọ cọ trong hõm vai cô, vừa hỏi.

Chu Lăng khe khẽ cười: "Tăng thêm tình thú đó."

"Tình thú của chúng ta còn chưa đủ hả?" Hường Nghị dùng cảm đẩy cổ áo choàng tắm của cô ra, làn da trơn mịn trượt dưới lớp vải dệt, vừa di chuyển bàn tay xuống phía dưới, nắm lấy bờ mông căng đầy mềm mại co dãn, chậm chậm gom lại trong lòng bàn tay, "Ngày nào cũng làm vẫn không thỏa mãn được em sao, hửm? Em là chó mẹ nhỏ à....."

Còn chưa dứt lời, cảm nhận được xúc cảm trong lòng bàn tay mình, hô hấp bị kiềm hãm. anh ngước mắt lên, từ trong tấm gương bàn trang điểm nhìn thấy lông mày cong cong trên gương mặt người phụ nữ.

"không mặc gì bên trong?" Hường Nghị kè sát tai cô, hỏi bằng giọng cực thấp.

Chu Lăng nhìn anh đối diện trong gương, nhướn mày lên, cong lên thành một vòng cung quyến rũ. "Mặc rồi không phải cũng bị anh cời ra đó sao."

Hường Nghị hé miệng cắn vành tai cô, nén cười thì thầm "Chó mẹ nhỏ."

Trong lúc nói, một bàn tay đã vòng lên trước người cô, chạm đến vạt áo choàng tắm, gạt nhẹ một cái, tà áo khép hờ liền mở ra.

Trong gương, giữa vải vóc trắng tinh, hiện ra cơ thể tinh tế người phụ nữ, hai ngọn núi trắng như tuyết he hé một nửa, vurun cao ngạo ngễ, cùng với đường cong tròn trịa. Xuống chút nữa là vùng bụng săn chắc bằng phẳng, sâu trong đó là thung lũng bí ẩn sâu hun hút.

Mỗi một chỗ trên thân thể này, Hường Nghị đều đã thăm dò đến tận cùng, thậm chí còn muốn quen thuộc hơn cả cơ thể mình, thế nhưng nhìn rồi sờ rồi đã hôn lên rất nhiều lần, vẫn vẹn nguyên sự yêu thích không buông tay, vẫn luôn như trước sẽ dễ dàng bị khơi gợi lên dục vọng. Đặc biệt là cô như hiện tại, nửa kín nửa hở, cực kỳ mê người.

Hường Nghị vurun tay, động tác cực nhẹ đẩy ra một bên vạt áo, để cho một ngọn núi cao ngất kia có thể lại thấy ánh mặt trời, hạt châu đỏ tươi nơi đỉnh nhọn đã tự mình đứng lên. Đầu ngón tay Hường Nghị cầm lấy, vừa nhìn chăm chú trong gương, hai tay người phụ nữ ôm lấy cánh tay anh, mắt nhắm lại, hơi hơi ngửa đầu ra, đáng vẻ động tình.

Bỗng dung Hường Nghị nhớ lại lần đầu tiên khi hai người làm chuyện đó, hình như khung cảnh có hơi giống nhau, cũng tại căn phòng này, cũng là ở trước gương, chỉ khác cái là vị trí của họ đã thay đổi.

Đột nhiên trong lòng sinh ra một loại cảm giác khó nói thành lời, anh cúi đầu, cứ dùng tư thế kỳ cục này mà hôn xuống.

Người phụ nữ trong ngực hé mở hàm răng, đầu lưỡi cũng chủ động quấn lấy. Hường Nghị mở tay ra dùng sức nắm lấy một khối kia, xoa nắn mấy cái, liền nghe được tiếng thở mềm mại mà gấp gáp của cô.

cô đưa tay lên, nhưng lại không phải ngăn cản anh, mà là phủ lên mu bàn tay anh, dường như chê anh động tác quá chậm. Hường Nghị trở tay túm lấy, đè lại tay cô vào chỗ đó, để cô cùng vurun vô nơi đó.

.....

Lúc kết thúc hai người đã trở lại giường, vẫn như trước là tư thế ôm sau lưng, Hường Nghị cuốn Chu Lăng vào trong lòng, hai bàn tay bên trái nắm lấy nhau, mười ngón đan xen. Người anh nóng, mồ hôi vã ra, dính dính không thoải mái, Chu Lăng dịch ra trước một chút, giây tiếp theo lại bị lôi trở về, lưng dán lên vùng ngực săn chắc thấm mồ hôi của anh.

" Cuối tuần có rảnh không." Chợt Hường Nghị mở miệng sau lưng cô, giọng nói trầm thấp bình thường." Sinh nhật bà nội, cùng nhau ăn bữa cơm."

Mắt Chu Lăng vốn đang tròn, nghe vậy lập tức nhắm chặt mắt lại.

Hường Nghị nheo nheo đầu ngón tay cô, thấy vẫn không có phản ứng, cố ý nói lại:"Đừng giả chết, bà đã biết chuyện của em rồi."

Ánh mắt Chu Lăng lại từ từ mở ra, chăm chú nhìn góc chần thêu hoa văn chìm trước mắt, sau vài giây, quay ngược người lại, đối diện với Hường Nghị:" Sau đó thì sao? Bà nói thế nào?"

Hường Nghị nói :." Vừa nãy em cũng đã thấy thái độ của bà rồi đó." Còn đặc biệt gọi điện thoại "phê chuẩn" cho bạn đến anh không cần về nhà, vô cùng có tâm.

nói về lý, bà lão có tư tưởng tiến bộ như vậy có đốt đèn lồng cũng khó mà tìm được. Chu Lăng nhất thời có hơi kinh ngạc, tâm tình cũng có chút phức tạp, cô cho rằng bà cụ thương Hường Nghị như vậy, chắc chắn sẽ không đồng ý để anh yêu đương cùng một người phụ nữ một đời chồng.

- --- Bà còn hỏi chừng nào thì chúng ta kết hôn, ánh mắt Hường Nghị nhìn cô chăm chú, yên lặng một thời, cuối cùng vẫn không nói ra câu này.

Chu Lăng mím môi, suy nghĩ chốc lát, hỏi anh :." Em nên tặng quà chứ nhỉ?Bà nội có muốn cái gì không?"

Hường Nghị lặng lẽ thả lỏng tâm tình, nheo nheo mắt cô nói :." Muốn chất trai."

Chu Lăng:"....."

Vấn đề quà sinh nhật làm Chu Lăng bối rối mất mấy ngày, sắp đến ngày cuối cùng, vẫn xoắn xuýt không ra được cái kết quả, đành phải nghĩ đến mua hết những đồ dùng thiết thực. Nào là robot quét nhà, nệm gối lông dê, kéo cắt móng tay với kính lúp, cộng thêm một bộ quần áo đầy đủ từ trong ra ngoài.



(Robot quét nhà)



(Nịt gối lông dê)

带放大镜 优质指甲剪



送家人贴心实用礼物

Cắt móng tay kính lúp

Tiền Gia Tô bị cô gọi đi shopping cùng, từ lúc hai tay trống trơn cho đến khi túi lớn túi nhỏ treo đầy hai tay, vừa cảm khái vừa chụp tấm ảnh đăng lên vòng bạn bè -----

【Vĩnh viễn không được xem thường sức chiến đấu của phụ nữ o('□ ')o】

Đồ mua xem ra cũng gần đủ rồi, Chu Lăng tìm quán cà phê ngồi nghỉ, Tiền Gia Tô chỉnh sửa câu cú xong đăng lên, sau đó ngẩng đầu lên hỏi cô: " Sinh nhật em cũng là loại đãi ngộ này chứ?"

" Em ấy hả," Chu Lăng liếc cậu, từ lúc họ quen nhau đến giờ, quần áo đồng hồ gì gì đó cô đã tặng không ít, ngược lại quà sinh nhật thì lại chẳng có gì hay ho để tặng. " Em muốn gì nào, dù sao sinh nhật vẫn có thể tặng em."

Tiền Gia Tô chiếm được câu trả lời vừa lòng, bắn tim ngay: " Chỉ mong câu này của chị! Quả nhiên vẫn là chị đối với em tốt nhất, muah muah!

Chu Lăng vui vẻ, bắn trả lại cho cậu một cái "muah muah."

Trong nhà có một bà lão và hai người đàn ông, ngày trước trải qua sinh nhật chính là cùng nhau ăn một bữa tiệc lớn phong phú hơn bình thường một chút, bánh ngọt cũng chưa hề mua.

Thế nhưng không có bánh ngọt sao có thể gọi là sinh nhật chứ, Chu Lăng tự mình đến tiệm bánh ngọt đặt một cái bánh ngọt không đường, uống xong cà phê với Tiền Gia Tô, cùng nhau đi lấy.

không ngờ vừa ra khỏi cửa bị chặn lại bởi một con bướm bướm nhỏ cổ ý tới tìm cô.

" Chị Chu ơi! " Hôm nay Chung Niệm Đồng không mặc váy công chúa, áo khoác màu xanh nhạt, đầu cột tóc quả táo, nhìn trông rất thanh xuân ngọt ngào. cô ta chạy tới chào hỏi Chu Lăng, ánh mắt thì đã dính lên người Tiền Gia Tô, có phần thân thiết mà khoác cánh tay cậu, " Hi, trùng hợp ghê."



(Tóc cột quả táo)

Trong tay Tiền Gia Tô vẫn đang cầm mấy cái túi, cau mày hất tay cô ta ra: "Đứng xa chút đi, xa chút đi!" Con nhóc mới lớn khuôn mặt chưa thành niên này, luôn luôn lao bổ tới, đủ thứ mảnh khảnh quần lầy cật, đáng ghét vô cùng.

Chung Niệm Đồng chu cái mỏ, hai tay lại bỏ lên cật, nghẹo đầu, hỏi Chu Lăng đang dùng ánh mắt nghiêm ngẫm nhìn hai người họ: "Chị Chu, đã nói là hôm nay phải đưa em đi xem hòa nhạc mà, sao chị lại không nhận điện thoại của em vậy?"

Cái vị đại tiểu thư này đã vài ngày không đến làm phiền cô, cũng không biết như nào mà tìm được đến nơi này. Hai tay Chu Lăng đút trong túi, mỉm cười với cô ta: "Sắp thi cuối kỳ rồi, về nhà ôn tập đi, ngoan."

Lão đại Chung Niệm Đồng mất hứng nhủ mày: "Chúng ta đều đã hẹn xong hết rồi, ba mẹ em cũng đã đồng ý rồi, sao chị lại dùng bài này với em chứ."

"Tôi chưa hẹn với cô nhé." Chu Lăng nhún nhún vai, nói cũng là cô ta tự nói, "Hôm nay tôi còn có việc, không đi buổi hòa nhạc được, cô tìm người khác đi cùng cô đi."

Lục Gia Hòa là idol chung của cô và Đinh Y Y, đã nói từ lâu rồi là sẽ cùng nhau đi xem hòa nhạc, hiện giờ cô ấy nằm trong bệnh viện, Chu Lăng nào còn tâm trạng để mình đi. Huống hồ nếu so sánh, sinh nhật của bà nội Hường Nghị vẫn quan trọng hơn phần nào.

Hòa nhạc của Lục Gia Hòa vẫn có thể mở rất nhiều đợt, thế nhưng sinh nhật của bà lão không biết có thể được mấy lần nữa.

Chung Niệm Đồng hừ một tiếng, chỉ ngay vào Tiền Gia Tô nói: "Vậy chị kêu anh ấy đi cùng em"

"Tôi cũng có việc!" Tiền Gia Tô nói bằng vẻ mặt không kiên nhẫn, "Mà kể cả không có việc cũng sẽ không đi cùng cô, về nhà mình làm bài tập đi, con nít con nôi theo cái gì mà ngòi sao."

"không được! Chỉ muốn anh đi cùng!" Chung Niệm Đồng thể hiện tính vô lại.

Chu Lăng nâng tay lên nhìn đồng hồ, đã đến giờ về nhà ăn cơm rồi. Hai người bên cạnh đang cãi nhau một cách trẻ con, Chu Lăng hất thẳng cánh tay Chung Niệm Đồng trên người Tiền Gia Tô xuống, không nói rằng túm cô ta đi ra ngoài, vừa dặn dò Tiền Gia Tô: "Em tự mình cầm bánh ngọt về trước đi, chị đưa cô ta đi, sẽ đến thẳng nhà em sau."

Chung Niệm Đồng nghe vậy nháy mắt không chối từ, chủ động nắm lấy tay áo Chu Lăng: "Chị muốn đình hà anh ấy hả? Hai người có quan hệ gì thế, chị đến nhà anh ấy làm gì? Em cũng muốn đi!"

Chu Lăng không phản ứng, cứ thế nhét người vào trong xe.

Chung gia cách trung tâm thương mại này khá xa, Chu Lăng chẳng có thời gian đâu mà tự mình đưa cô ta về nhà, sau khi lái xe ra đường lớn, gọi một cuộc điện thoại.

Cuối tuần, Thời Tuấn không đi làm, cả ngày ở nhà nghỉ ngơi, buổi tối có hẹn đi ăn cơm, đã thay xong quần áo đi ra cửa, di động trong túi vang lên, một chuỗi vô cùng quen thuộc, cũng là dãy số lâu lắm rồi không nhìn thấy.

cô thế nào mà nhớ tới việc gọi điện thoại cho anh ta đây?

Bước chân Thời Tuấn dừng lại, gần như là lập tức nhận điện thoại, giọng nói người phụ nữ truyền qua dòng điện, một câu vừa trực tiếp lại quá quyết: "đang ở đâu?"

"Ở nhà." Thời Tuấn đáp: "Em tìm tôi?"

Chu Lăng nhún nhún mày, dừng một chút, lại hỏi: "Nhà anh ở đâu?"

Đầu bên này điện thoại, khoe môi Thời Tuấn khẽ nhếch lên, anh ta đã dọn ra khỏi nhà bao lâu rồi? Tính ra, cũng đã ba, bốn năm rồi, anh ta vẫn luôn ở căn hộ này, vậy mà đến bây giờ cô cũng không biết.

Nén xuống sự suy sụp chán nản trong lòng, anh ta báo địa chỉ, bên kia quãng lại một câu "Chờ đó", vô cùng dứt khoát lưu loát cắt đứt điện thoại.

Tiếng "tút -----tút -----" vang lên bên tai, Thòi Tuấn rũ mắt nghe trong chốc lát, mới từ từ bỏ điện thoại ra, nhìn chăm chăm dãy số kia, cắt điện thoại đi.

cô chủ động tìm anh ta, khẳng định không thể là cái nguyên nhân anh ta hy vọng kia. Thế nhưng trái tim, vẫn cứ không thể không chế mà sinh ra một chút vui sướng vô vọng.

Bạn đang đọc truyện *Sự Quyến Rũ Nam Tinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 38

Edit: Michellevn

Chung cư cao cấp thuộc khu vực trung tâm thành phố và môi trường cực tốt, đoạn đường từ trung tâm thương mại chạy đến cũng chỉ hơn mười phút. Chu Lăng chạy xe đến cổng lớn bên ngoài chung cư, Thòi Tuấn đã đứng chờ bên cạnh xe của mình.

một chiếc xe thể thao màu trắng trắng gấp dừng lại ở ven đường, cánh cửa xe bên ghế lái mở ra, Chu Lăng bước xuống xe, trên người là áo khoác lông chồn màu trắng, bên trong là váy len dài màu hoa hạnh, cả người trông mềm mại thoải mái đến không ngờ, tóc vén ra phía sau, trên đầu là mũ dạ màu xám.

cô vòng qua phía đầu xe bên này, vừa cúi đầu lấy ra điện thoại di động, hình như có điện thoại gọi đến. Thòi Tuấn đã cất bước đi tới, thấy cô đột nhiên dừng lại, đưa điện thoại lên tai nhận cuộc gọi, đồng thời khước miệng cong lên, quay người đưa lưng lại.

"Hello." một tay Chu Lăng chống lên mui xe, cười hi hi vào điện thoại.

Điện thoại là Hường Nghị gọi tới, hỏi cô như xét hỏi: "Lại đi đâu đấy?"

(*)Xét hỏi: nguyên văn là “tra cương” (查岗), cách nói dùng cho cặp yêu nhau, tra hỏi đường đi nước bước của người yêu để phòng ngừa ngoại tình.

Cái từ "lại" này, phản ánh sâu sắc sự bất an và u oán bên trong của người nói. Đừng trách anh căng thẳng, trải qua việc lần trước anh vừa về nhà một cái thì người đã bỏ chạy, vẫn còn rành rành trước mắt, cho nên vừa nhìn thấy chỉ mình Tiền Gia Tô xách theo đồ trở về, tình trạng y như vậy, làm anh không thể tránh khỏi liên tưởng tương tự.

"Hey, yên tâm đi mà, không chạy đâu," Chu Lăng buồn cười sờ trán, "Đợi em hai mươi phút nữa, sẽ về liền thôi."

Hường Nghị ừ một tiếng: "Com làm xong rồi, em nhanh lên đi." Dừng lại một lát rồi bỗng dưng thông báo thực đơn: "Thịt kho tàu, gà nắm đông cô, canh đậu hũ tôm nõn, ốc xoắn xào tỏi hấp miền,....."

Buồn cười quá đi mất, thế mà còn nghĩ đến lấy đồ ăn ra dụ dỗ cô, cô tham ăn lắm đấy.....Chu Lăng vui vẻ hết sức, cười một hồi, liếm liếm mép, được à nha, quả thật là sự thèm ăn đã được khơi gợi lên rồi.

"Mười lăm phút, không thể nhanh hơn được nữa đâu!"

Đầu dây bên kia Hường Nghị cười khế cười, sau cùng lại dặn dò cô: "Lái xe chậm chút."

Chu Lăng cười, nói biết rồi, vừa cúp điện thoại thì đột nhiên phía sau vang lên tiếng hô nhỏ: "Cẩn thận -----!"

cô giật mình, ngẩng đầu theo phản xạ, còn chưa kịp xem rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra, cánh tay bị người ta nắm chặt lấy, kéo ra phía sau. Bò lưng đập vào lồng ngực, ngay lúc đó, một chiếc xe tốc độ cực nhanh gầm rú xẹt qua trước mặt, chỉ trong chớp mắt đã lao như bay phóng đi cả mấy trăm mét.

Chiếc xe kia giá trị xa xỉ, cũng không biết là nhị thế tổ nhà nào bảo xe trên đường lớn.

Phải mất vài giây mới phản ứng lại được, hai chân Chu Lăng trụ vững lại, lập tức hát người phía sau ra, cau mày phui phui chỗ quần áo đã bị anh ta túm.

sự ghét bỏ của cô không hề che giấu, Thòi Tuấn thu tay lại, đáy mắt tối sầm.

Chu Lăng đã vòng sang bên kia mở cánh cửa phía sau, nghiêng người nhìn cái miệng dẩu ra có thể treo được cả chai dầu của Chung Niệm Đồng: "Xuống đi."

"không xuống!" Chung Niệm Đồng ôm lấy ghế ngồi phía trước, bày ra tư thế nhất định chây ì, "Em muốn cùng chị đi tìm Tiền Gia Tô! Em cũng muốn chơi những gì mọi người chơi, chị cho em leo cây thích phải chịu trách nhiệm!"

Chu Lăng đang gấp trở về ăn cơm, không có thời gian lễ mễ với cô ta, cứ thế mà túm lấy cổ tay trắng nõn mảnh dẻ, cứng rắn lôi người xuống. Chung Niệm Đồng nhủ kêu lên đau đớn, Chu Lăng cũng không thêm để ý, cứ thế đẩy đến bên cạnh Thời Tuấn: "Em vợ của anh thì anh tự xem mà lo liệu đi."

nói xong, đóng sầm lại cánh phía sau, đi về phía chỗ ngồi tay lái.

"Sao chị lại như thế hả!" Chung Niệm Đồng thờ phỉ phỉ muốn đuổi theo, bị Thời Tuấn kéo trở về.

Chu Lăng lên xe, giẫm mạnh chân ga phóng vút đi.

không may là trên đường lại gặp một đoạn tắc đường, tới tiểu khu Hướng Dương đã quá thời gian mười phút. Chu Lăng dừng xe lại trong sân, gần như chạy chậm chậm lên đến lầu ba.

Đến trước cửa ngừng lại, hồn hển giờ tay lên, lại do dự chớp chớp mắt, không gõ được.

Giây tiếp theo, cửa được mở từ bên trong, là bà cụ ở trên lầu nghe được tiếng xe, chạy ra đón người. Bà cười tủm tỉm đứng ở cửa, cơ thể gầy gò được bao phủ bởi một chiếc áo khoác lông tương tự như của Chu Lăng, bên trong cũng là bộ quần áo cotton cô mới mua cho.

"Con gái tới rồi!" Bà cụ vui vẻ hô lên, đóng cửa lại, không hề dừng lại mà dạo bước một vòng quanh người Chu Lăng, "Đẹp không?"

"Đẹp." Chu Lăng cười, chúc, "Chúc bà sinh nhật vui vẻ ạ!"

Có lẽ vì bà cụ đã biết lịch sử hôn nhân của mình, cô ngược lại cảm thấy đỡ căng thẳng hơn một chút, mặc dù vẫn còn phản xạ có điều kiện khi đối mặt với người già, nhưng không căng thẳng như lần trước, không có vấn đề gì khi nói chuyện trực tiếp.

Tiền Gia Tô thò đầu ra ngoài cửa ngắm nghía, nhìn thấy hai người mặc đồ giống nhau, nghe rằng ra cười vui vẻ.

Bà ngoại còn không rụt rè bằng cậu, vừa mang quần áo về nhà bà cụ đã hết sức vui sướng mà thay luôn, nói là muốn để cháu dâu của bà tới cho người ta xem. Cái áo khoác lông này vốn dĩ bà e ngại sang trọng quý phái không tình nguyện mặc, nhưng Tiền Gia Tô vừa nói hôm nay chị Lăng cũng mặc loại này, bà cụ lập tức phủ lên ngay.

Lúc Chu Lăng bị bà cụ kéo vào trong nhà, nghe thấy bà thì thào: "Sau này đừng mua quần áo cho ta nữa, mua nhiều cũng có mặc được hết đâu. Cháu để tiền lại mà mua quần áo cho mình ấy, đừng mua đồ cho bà nội nữa."

"không có gì đâu ạ," Chu Lăng định nói con vốn nhiều tiền mà, thế nhưng đến bên miệng lại biến thành: "Quần áo con nhiều mà."

Hướng Nghị bung đồ ăn đã làm xong lên, một bàn đầy ắp, hết sức phong phú.

Bà cụ ăn một chén trứng chưng sữa bò, đồ ăn cũng nếm mấy miếng, rồi uống thêm một chút canh, thì không ăn được gì nữa, thời gian còn lại vẫn luôn cười tủm tỉm nhìn Chu Lăng ăn, gấp đồ ăn cho cô.

Chu Lăng thì khẩu vị được kích thích, vui đầu ăn, liên tục không dừng lại.

Tiền Gia Tô bên cạnh nhìn thấy vậy chép miệng: "Hôm nay chị mang theo hai cái dạ dày hả, sao mà ăn nhiều như vậy chứ?"

"Ăn của cháu đi, lo nhiều quá đấy." Bà cụ đập một cái lên lưng cậu, quay về phía Chu Lăng lại là vẻ mặt tươi cười, thấy cô thích ăn thịt kho tàu, dứt khoát đem cả đĩa để trước mặt cô, "không cần để ý nó, ăn nhiều một chút. Nhìn cháu gầy thế này, trên người cũng đâu được mấy lạng thịt."

Sút nữa thì Chu Lăng phì cười, cả cái miệng đầy thịt còn chưa kịp nuốt, lấy tay bịt lại, ánh mắt chan chứa ý cười liếc nhìn Hướng Nghị, trên người cô còn ít thịt hả? Thế nhưng chỗ cần lớn cũng không nhích chút nào đâu.....

Khỏe miệng Hướng Nghị khẽ cong lên, không nói gì, tay ở dưới bàn lén nhéo một cái lên eo cô.

Tiền Gia Tô và hai miếng cơm, vươn tay muốn gấp thịt kho tàu, vậy mà chỉ thấy thịt đâu, tìm một vòng không biết đã chạy đến trước mặt chị Lăng của cậu rồi. Mới đuổi đôi đứa ra, đã bị bà cụ chọc vào mu bàn tay, chỉ vào đĩa rau xanh trước mặt cậu nói: "Cháu ăn cái đó."

"Cháu cũng gầy lắm đó, sao bà không cho cháu ăn thịt chứ?" Tiền Gia Tô bất mãn nói thăm hai câu, vòng đĩa lại, gấp gà om trước mặt anh họ.

"Cháu gầy là bởi vì yếu ớt, chứ bộ ăn ít thịt sao?" Bà cụ không lưu tình nói, "Suốt ngày thức đêm, không thì co quắp trên giường nghịch di động, cũng không chịu vận động. Cháu xem anh cháu kia, ngủ sớm dậy sớm, mỗi ngày rèn luyện, thân thể tốt bao nhiêu."

Tiền Gia Tô không nghiêm túc nói: "Cháu mà có bạn gái thì ngày nào cháu cũng vận động đấy."

Động tác ba người dừng lại, đồng loạt nhìn cậu, bà cụ sững người một lát mới phản ứng lại kịp, đánh hai cái lên lưng cậu, vừa cố gắng kìm nén nụ cười: "nói gì vậy hả, nhóc lưu manh!"

một bữa cơm ăn tương đối vui vẻ, Hướng Nghị dọn dẹp sạch sẽ cái bàn bữa bọn, Chu Lăng đội cho bà cụ cái mũ sinh nhật, bên kia Tiền Gia Tô đã châm nến xong, đèn vừa tắt, hát lên bản hát chúc mừng sinh nhật: "Chúc bà sinh nhật vui vẻ ~ Mừng bà sinh nhật vui vẻ ~"

Hát hết một lượt lại hát quay lại, Hường Nghị dị ứng với giai điệu này, không thể nhịn nữa, vỗ một cái lên đầu cậu." Được rồi đấy."

Bà cụ vui cười hóm hờ hởi:" Có phải nên ước nguyện không ?" Nhận được câu trả lời thuyết phục, liền khom người, hai mắt lấp lánh nhìn bánh ngọt nói :"
Ước muốn sang năm có thể được ẩm bồng chất trai lớn!"

" Ấy dô, sao bà lại nói thẳng ra như thế, ngay trước mặt con gái nhà người ta, xấu hổ quá đi mất ha ha ha ha ha!" Tiền Gia Tô ngồi luôn xuống đất cười không ngừng lại được.

Chu Lăng theo bản năng đưa mắt nhìn Hường Nghị, đúng lúc gặp ánh mắt anh cũng đang nhìn mình, đáy mắt sâu thẳm phản chiếu ánh sáng lấp lánh của ngọn nến.

Bánh ngọt không đường, bà cụ chỉ ăn một miếng nhỏ, không bao lâu dạ dày liền cảm thấy khó chịu. Chu Lăng đang thảo luận với Tiền Gia Tô về mùi vị bánh ngọt, hốt hoảng, vội vàng chạy tới phòng bếp gọi Hường Nghị.

anh đang xắn tay áo rửa chén bát, trên tay đều là bọt xà phòng." Thuốc ở trong ngăn kéo phía dưới tủ ti vi," anh chỉ cho Chu Lăng đi lấy," lọ màu trắng đây, uống một viên là được."

Nhìn bà cụ uống thuốc xong, Chu Lăng lại đi tới phòng bếp, yên lặng đứng phía sau anh.

Hường Nghị cảm nhận được cảm xúc của cô không đúng, quay đầu nhìn cô, nói trấn an:" không có gì đâu, đừng căng thẳng." cô cúi đầu, đứng yên không nhúc nhích, Hường Nghị nói tiếp:" Em đưa bà xuống dưới đi dạo một chút đi, tiêu thực."

Chu Lăng vẫn cúi đầu, đi ra ngoài.

Bà cụ chỉ là ăn nhiều quá, không có gì đáng ngại, lúc xuống lầu còn ngược lại an ủi Chu Lăng, trên sân đang có hàng xóm tán gẫu, trông thấy hai người mặc áo khoác lông chồn bước ra từ hành lang bụi bặm, ấn ý ngừng lại.

Có người nhận ra bà cụ, đơn đả cất tiếng chào:" Ấy dô, hôm nay ăn mặc sang trọng như vậy ư?"

Chung cư chủ yếu là người nghèo, trông thấy áo khoác lông chồn như thế, tất cả phản ứng đầu tiên đều là -----Giả thôi. Nhưng rồi khi tầm nhìn rơi lên người Chu Lăng đứng bên cạnh khí chất nổi bật, thì khó tránh khỏi trở nên khác thường.

cô từ đầu tới chân, áo nón và giày nhìn ra đều là hàng hiệu cao cấp, không hề giống giả tí nào. một phụ nữ xinh đẹp vừa có tiền như vậy, hiển nhiên không phải người của tiểu khu chỗ họ.

" Ai vậy nhỉ?" Ánh mắt mọi người đều lướt trên người Chu Lăng, có người tò mò hỏi.

Bà cụ liếc mắt nhìn đối phương, cười ha ha, có ý giới thiệu về cô : " Đây là bạn gái Hường Nghị nhà chúng tôi, hôm nay tới mừng sinh nhật tôi đấy!"

Người kia làm ra vẻ không tin tưởng cho lắm:" thật sao, đáng đáp thật xinh đẹp, đối tượng ai giới thiệu cho vậy hả?"

Bà cụ không thèm để ý, kéo Chu Lăng nói : " Đây là mẹ của Tổng Phi. Cháu gặp Tổng Phi rồi nhỉ, trước kia hay đến nhà chúng ta chơi, từ nhỏ đã rất thích quần quít Hường Nghị."

Lời này là có ý nói cho mẹ của Tổng Phi nghe. Quan hệ hai nhà vốn dĩ không tồi, mấy năm này lại vì chuyện ồn ào của hai đứa trẻ mà không vui vẻ lắm. Mẹ Tổng Phi gặp ai cũng than phiền Hường Nghị sửa xe không có tương lai, cứ quần lấy con gái nhà họ không tha, có cả một thời gian hai nhà không qua lại vì chuyện này.

Tổng Phi.....Chu Lăng vẫn có chút ấn tượng, không phải chính là người thích Hường Nghị kia sao, cô gái nhỏ rất hay chạy đến phòng làm việc đó à. Thời điểm lần đầu tiên gặp mặt, còn muốn dùng điệu bộ bà chủ lấn áp cô, Chu Lăng cũng không khách sáo, xem cô ta như bảo mẫu mà sai cô ta mang nho đũa.

Chuyện mẹ của cô ta Tiền Gia Tô cũng đã nhắc qua một chút, Chu Lăng nhìn bà ta, mỉm cười:" Xin chào."

Sắc mặt mẹ Tổng Phi nhìn không tốt lắm, bĩu môi. Người bên cạnh bà ta lập tức hòa hoãn nói : " Đây là chuyện ngày nhỏ thôi, giờ Tiểu Phi tương lai rộng mở, đang làm việc ở ngân hàng, tiền lương được cả vạn ấy chứ hả?"

" Hết năm nay nghe nói còn muốn tăng nữa đấy." Mẹ Tổng Phi có phần đắc ý, rồi lại hỏi Chu Lăng:" cô làm công việc gì vậy?"

Chu Lăng hơi nghiêng đầu, tủm tỉm cười nhìn hai người kẻ xướng người họa, nghe hỏi vậy bình thân thờ ơ trả lời:" Tôi tự mình mở công ty."

Con mắt mẹ Tổng Phi hơi có phần mở to ra, nhưng có vẻ cũng không tin cô có thể mở được công ty từ tế gì." thật á, công ty làm gì vậy?"

" Bất động sản ạ." Chu Lăng đáp tùy tiện.

Mẹ Tổng Phi và bạn tốt liếc mắt nhìn nhau, ngầm hiểu lẫn nhau ---- Chắc chắn là khoác lác, một cô gái tuổi còn trẻ như vậy, có thể làm được bất động sản sao?

" Ấy dô, vậy chắc là kiếm được nhiều tiền lắm hả, một tháng có thể kiếm được bao nhiêu thế?"

Chu Lăng khẽ nhướn mày, thu nhập của công ty một tháng bao nhiêu, cô quả thật là không biết.

" Này khó nói lắm ạ."

Mẹ Tổng Phi lập tức lộ ra biểu tình " Bà xem, tôi biết ngay là cô ta khoác lác mà", vẻ khinh thường hiện cả ra trước mắt.

Chu Lăng không nhìn bà ta, nghĩ nghĩ, quay đầu, chỉ vào chiếc xe của mình ở dưới lầu, nói : " Dù sao một tháng đổi một xe thể thao cũng không có vấn đề gì."

Mẹ Tổng Phi tức khắc ngăn người ra, vừa rồi bọn họ mới bình luận về chiếc xe đó, ít nhất phải là 7 con số ấy chứ. Mấy tháng này thường xuyên nhìn thấy xe thể thao chạy vào trong tiểu khu, mọi người đều lên nói có phải con gái nhà ai bám được người có tiền hay không , thì ra là Hường Nghị đó hả?

Thằng nhóc đó thế mà lại bám được một phú bà?

Bạn đang đọc truyện *Sự Quyến Rũ Nam Tinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 39

Edit: Michellevn

Cả đời mình tích cóp, lại thêm đập nôi bán sắt bán luôn cả cái nhà cũng không mua nổi một chiếc xe thể thao, cô gái trẻ đẹp này có thể một tháng đổi một chiếc, đây là khái niệm gì hả trời?

(*) đập nôi bán sắt (quyết hoàn thành bất chấp tổn kém)

Mấy người hàng xóm đưa mắt nhìn nhau, ngay cả chính bà cụ cũng có chút kinh ngạc, cháu dâu bà có tiền như vậy sao?

Hơn nửa cuộc đời cũng chưa gặp hạng người có tiền như vậy, hiếm lắm mới được gặp gỡ, mấy người liền mở khóa chế độ hóng chuyện, từ chuyện nhà cửa, hỏi đến khu đất phía tây chính phủ muốn khai phá kia, lúc Chu Lăng trả lời các vấn đề đã có người ghi nhớ lại, tuy chỉ tiết lộ ra sức mạnh kinh tế phần nổi của tảng băng chìm, nhưng vẫn có thể áp dụng lên mấy cái tiểu khu nhỏ phía bên đó.

nói chuyện với mọi người một lát, Chu Lăng kéo bà cụ về nhà, mơ hồ vẫn nghe thấy mẹ Tổng Phi nói một câu: " một thằng sửa xe còn học đòi làm trai bao, may là không đẻ Phi Phi nhà chúng tôi với nó yêu nhau, quả nhiên là không phải thứ tốt gì."

Chu Lăng hơi dừng bước lại, quay đầu lại, nhìn chằm chằm mẹ Tổng Phi, ánh mắt lạnh lùng. " Con gái bà, đang làm việc ở ngân hàng nào?"

Đây rõ ràng là giọng điệu muốn tra xét, mặc dù trong lòng vẫn còn bán tín bán nghi về năng lực của cô, mẹ Tổng Phi ấy thế mà cũng ngậm miệng ngay lập tức, bĩu bĩu môi hất cái đầu sang bên, không trả lời câu hỏi này. Bà cụ Chu Lăng lại, thờ dài nói : " Thôi bỏ đi, con bé Tiểu Phi kia rất tốt, chính là bị phá hủy bởi cái miệng này của mẹ nó. Chúng ta không cần so đo với cô ta. "

Chu Lăng liền không nói gì thêm nữa, thu lại tầm mắt, đỡ bà cụ đi lên lầu.

Về đến nhà, hai tên đàn ông đã mở hai bình rượu đế, nhâm nhi cùng hai đĩa đồ nhắm nhỏ.

" Sao còn uống nữa vậy?" Tiền Gia Tô có từ lượng tầm thường, khuôn mặt lúc này đã đỏ lên, hai con mắt lóe sáng mở to hết cỡ. Bà cụ đi tới sờ sờ cái trán cậu, " Uống bao nhiêu rồi đó."

Tổng cộng rót cho cậu ta hai ly, cộng đi cộng lại đến giờ còn chưa uống xong ly thứ hai, thứ đồ vô dụng mà.

" Nó không uống mấy đâu." Trong giọng nói Hường Nghị mang theo chút ý cười, ánh mắt lướt qua bà cụ, dừng lại trên người Chu Lăng ở phía sau. Nhìn anh thì trông còn khá tỉnh táo, duy chỉ có đôi mắt là có phản ánh ánh sáng.

Ánh mắt bị đắm chìm trong men rượu đường như cũng mang theo độ nóng, cứ nheo nheo nhìn Chu Lăng chăm chú một hồi, mới quay lại nói với bà cụ: " Bà đi nghỉ đi. "

Bà cụ dặn dò mấy câu uống ít một chút, về phòng nghỉ ngơi trước.

Cửa phòng bên đó vừa đóng lại, Hường Nghị đã vươn tay ra ngay lập tức kéo Chu Lăng lại gần.

"Làm gì thế làm gì thế!" Tiền Gia Tô la lên quàng quạc, còn cầm một chiếc đũa chỉ vào hai người họ, "Ở đây còn có một thằng bé chưa dậy thì đấy! Hai người muốn làm gì! Muốn làm gì hả!"

Chu Lăng cười vui vẻ, quay đầu nhìn thằng bé chưa dậy thì này. Hường Nghị cũng liếc mắt có phần ghét bỏ thằng em họ kỳ đà, bỗng dưng nói : "Tiền này rót kìa."

"hả?" Tiền Gia Tô lập tức mở to hai mắt, khom người chui vào dưới gầm bàn bắt đầu tìm, "Tiền em rơi đâu rồi?"

Tầm nhìn bị mặt bàn ngăn cách, Chu Lăng đang cười, thì bị Hường Nghị lấy tay đè cái ót xuống, nhận được một nụ hôn không mấy lãng mạn pha lẫn mùi rượu và thuốc lá.

không để đến nụ hôn thứ hai Chu Lăng đã đẩy anh ra, mày khế cau lại, ghét bỏ nhỏ giọng nói : "Thối chết được."

Phía đối diện Tiền Gia Tô thò cái đầu lên, nhặt được một đồng tiền xu nhỏ không biết của ai đánh rơi từ góc nào, vô cùng vui sướng la lên. "Tìm được rồi nè!"

Chu Lăng cười mãi không thôi, thò tay qua muốn sờ đầu cậu, bị Hường Nghị mau lẹ túm trở về, sau đó chọc chọc tay cô giống như trừng phạt, chọc xong rồi lại xoa xoa cho cô, xoa xong rồi lại hôn một cái.

Đây rốt cuộc là có say hay không đây.....Chu Lăng cười nheo nheo mặt anh.

"Chị Lăng, nào! Cùng uống nào!" Tiền Gia Tô cất đồng tiền xu quý báu vào trong ví, đứng lên và quay vòng vòng, "Ê, cái ly đâu?"

"cô ấy không uống." Hường Nghị kéo tay Chu Lăng, thay cô trả lời trước, sau đó gãi gãi lòng bàn tay cô, giọng nói khi nói với cô rõ ràng nhẹ nhàng hẳn đi. "Em ngủ trước đi."

Chu Lăng quả thật không có hứng thú với rượu đế, gật gật đầu tự mình về phòng trước, tìm một bộ đồ ngủ của Hường Nghị trong tủ quần áo, đi tắm rửa.

không có bồn tắm lớn cũng không có tinh dầu, không thể ngâm mình được, Chu Lăng liền nhanh chóng tắm cho xong, đồ mặc quá rộng, đồ ngủ nam giới phải xắn tay áo vào ống quần lên 3-4 lần, mở cửa phòng tắm ra.

Hai người đang uống rượu cùng đồng loạt hướng mắt qua nhìn, Chu Lăng chậm chạp đi ra, vừa nghiêng đầu lau tóc, áo ngủ rộng thùng thình, dán lên người nhưng vẫn có thể hiện ra đường cong cơ thể uốn lượn ---- Hường Nghị gần như là đứng lên ngay lập tức, nhấn đầu Tiền Gia Tô xuống bàn, bước tới che chắn Chu Lăng ra đằng sau, đẩy mạnh cô vào phòng, sau đó nhanh chóng đóng sầm cánh cửa lại.

Lúc xoay người, Tiền Gia Tô đã lồm cồm bò từ bàn lên, bấu môi dựng thẳng ngón giữa về phía anh.

Bên trong cánh cửa ngăn cách, Chu Lăng bị đẩy mạnh vào phòng mà không nói gì, nhìn cánh cửa đóng sầm lại trước mắt, ngẩn người.

Tình huống gì thế nhỉ?

Chăn và ga giường đều là bà cụ đặc biệt thay mới, Chu Lăng sấy tóc xong, nằm trong ổ chăn còn mềm mại hơn cả lần trước. Thoải mái thật thoải mái, có điều không có mùi vị trên người Hường Nghị.

Chơi đi động lâu ời là lâu, hai người bên ngoài kia vẫn chưa uống xong, Chu Lăng buồn ngủ liền tự mình ngủ trước. Chỉ là nhắm mắt chưa được bao lâu, thời điểm ngủ mơ mơ màng màng, cảm giác được một bàn tay chui vào trong chăn, sột sột soạt soạt sờ sờ trên người cô.

Chu Lăng bị làm cho tỉnh ngủ, cau mày đẩy đẩy cái đầu đang vùi trong hõm vai cô ra. Hường Nghị ngẩng đầu, trong tối đen như vậy vô cùng chuẩn xác tìm được môi cô, nụ hôn mang theo mùi rượu nồng đậm.

"Ừm ~" Chu Lăng ghét bỏ né tránh, thanh âm mới vừa tỉnh ngủ vẫn còn mềm mại, "anh đi tắm đi....."

Ôn hương nhuyễn ngọc đã ôm trong lòng, loại thời điểm này sao bỏ đi được, Hường Nghị giống như không nghe thấy, vùi đầu găm bờ vai cô, bàn tay cũng đi thẳng vào chủ đề chính lột luôn cái quần ngủ của cô.

Chu Lăng không thể nhịn được nữa, cách tắm chăn đập cho anh một cước, tối om vậy cũng không biết đá vào đâu, dù sao đúng là thành công đập người ta xuống.

cô vươn tay bật đèn, lúc này mới phát hiện một cước kia của mình không ngờ rất mạnh mẽ, Hường Nghị ngồi luôn dưới đất, không biết là uống rượu đến lơ mơ luôn, hay là bị đập cho lơ mơ, biểu tình có phần hơi mờ mịt. Nhưng theo ánh đèn sáng lên, trông thấy Chu Lăng trong chăn đã bị cời mấy nút áo, một vùng da trắng như ẩn như hiện, chút mờ mịt đó rất nhanh tiêu tán, ánh mắt phát sáng một cách khác thường, nhìn cô chằm chằm giống như phát hiện ra con mồi.

Nhìn nhau vài giây, anh đột nhiên đứng dậy lao mạnh về phía giường, vội vã muốn đè ngã cô, Chu Lăng đã có chuẩn bị, lại nhấc chân đập anh xuống.

"không tắm không được lên!" cô quần chặt chắn lại, nhìn Hường Nghị ngồi quỳ bên giường nhìn cô đăm đăm, không hề nhúc nhích, đành phải nghiêng người tới, hôn một cái lên môi anh, "Ngoan nhé, đi tắm trước đi."

Hương Nghị kéo cô lại, hôn liên tiếp hai cái liền, lúc này mới đứng lên, vuốt mặt, chấp hành lệnh cầm quần áo đi tắm rửa.

đã hơn một giờ sáng rồi, Chu Lăng thật ra đã buồn ngủ lắm rồi, nhưng nghĩ anh quay về chắc chắn còn có giày vò, liền ráng nhin không ngủ. Hôm nay Hương Nghị tắm đặc biệt nhanh, nhanh đến độ Chu Lăng đoán là anh đến phòng tắm xoay một vòng, ngủ thấy trên người anh không còn mùi rượu, mới để anh lên giường.

Nôn nóng cùng cô ôm ấp, Hương Nghị tắm xong áo cũng không mặc, chỉ xò một cái quần, lúc lên giường thì hai ba cái quăng mất luôn, xóc cái chăn lên, nhào vào cơ thể ấm áp của người phụ nữ.

Có lẽ là uống rượu hưng phấn, hôm nay anh rất gấp gáp, ra tay cũng nặng, vừa vuốt ve vừa lưu loát lột bỏ quần áo của cô, ngoạm một cái lên bờ vai cô. Chu Lăng bị đau rên một tiếng, ngăn lại anh đang khẩn cấp muốn đưa đồ tiến vào, hỏn hển nhắc anh." Mang bao đi."

Loại chuyện này anh vẫn luôn rất tự giác, mỗi lần đều làm biện pháp, cũng không biết hôm nay bị làm sao, hơi dừng lại một chút, rồi lại dán lên, đẩy tay cô ra liền thúc vào bên trong. Chu Lăng nhắc chân muốn đạp, lần này không thành công, bị anh túm lấy cổ chân thuận thế gập chân lại, không thèm nói gì chen mình đi vào.

Chu Lăng giãy dụa không có kết quả, ngược lại kích thích anh gia tăng động tác, từng cú thúc khiến cô gần như không chịu nổi, vội vàng thả lỏng, cắn môi không kêu ra tiếng.

Lời ước nguyện kia của bà cụ hồi tối thỉnh linh nhảy ra, Chu Lăng liền phiền muộn không thôi, tức giận cào lên lưng Hương Nghị." Dám bắn vào trong, anh chết là cái chắc!"

Cơ bắp cả người Hương Nghị đều căng ra, nghe vậy hơi dừng động tác lại, giãy tiếp theo, tiến sâu vào trong cô với tốc độ và sức mạnh mãnh liệt hơn, Chu Lăng bị đâm đến cuối cùng nói không ra lời, tay nắm thành quyền đê chặt lên môi, ngăn lại tiếng rên rỉ không ngừng kìm nén. Cũng còn may là dù còn lên nào anh vẫn biết điểm dừng, cuối cùng đã rút ra kịp thời.

Trong lòng Chu Lăng vẫn còn tích đầy bức bối, thừa dịp anh cúi đầu lau chùi, nhắc chân đạp tới.

Sáng sớm hôm sau, từ trong mê man Hương Nghị tỉnh lại, cả bộ não vẫn có chút trì trệ, theo thói quen vươn tay sờ sờ bên người, một tia ấm áp cũng không có.

một lát sau mới phản ứng lại kịp, anh mở bừng mắt ra ngồi dậy, nhìn xung quanh, Chu Lăng đã không ở trong phòng, bộ quần áo ngủ kia bị quăng trên nền nhà, quần áo và mũ của cô đều đã biến mất.

Hình ảnh điên cuồng đêm qua nhảy ra trong đầu, Hương Nghị nhớ lại quá trình mình khiến cô tức giận, cũng nhớ lại trong lúc tức giận cô hung hăng tung vài cú đập vào ngực anh. Vừa nhớ ra, liền nhất thời thấy vùng ngực ần ần đau, Hương Nghị lấy tay ấn ấn, có phần ảo não cúi đầu, nhéo nhéo mi tâm.

Mặc quần áo xong đi ra khỏi phòng, trong phòng khách chỉ có một mình bà cụ, đang đeo kính lão nghiên cứu nhân sâm ngày hôm qua Chu Lăng mua về.

"Dậy rồi à?" Bà cụ đặt đồ trong tay xuống, tháo mắt kính, nhìn anh hơi hơi có phần bất mãn," Ngày hôm qua cháu đã uống bao nhiêu rồi hả, ngủ đến giờ mới chịu dậy, cũng không đưa vợ cháu đi làm nữa."

Hương Nghị không dám nói gì khác, ngồi xuống ghé sô pha, giọng nói còn mang theo chút khàn khàn." cô ấy đi lúc mấy giờ ạ?"

" Còn chưa đến bảy giờ đã đi rồi, nói là buổi sáng có họp hành." Bà cụ nhớ lại Chu Lăng nói tự mình mở công ty, cảm khái nói," Tự mình làm chủ cũng không thoải mái, sớm như vậy đã phải đi làm rồi."

Hương Nghị không nói gì, ngồi một lát thì đứng dậy, dường như muốn quay về phòng, đi tới cửa lại dừng lại, dừng một lát, lại quay trở về ngồi xuống.

"Cháu sao vậy hả?" Bà cụ buồn bực liếc nhìn anh .

Hương Nghị lấy bao thuốc dưới bàn trà, đang muốn châm, bà cụ mắg." Hút hút hút, mới sáng ra đã hút, hút cho cái phổi cũng đen hết rồi! Có gì hay ho mà hút chứ, cả người hôi mùi thuốc, còn có thể vô sinh, sau này sinh con cũng bị ảnh hưởng nữa, cháu biết không hả?"

Thuốc đã ngậm trong miệng, nhớ tới ngày hôm qua Chu Lăng chê hỏi không cho hôn, Hương Nghị yên lặng đặt thuốc trở về.

Hôm nay công ty không hề có cuộc họp nào, Chu Lăng lái xe từ nhà Hương Nghị đi, đến một quán ăn uống đóng gói một chút đồ ăn, đi bệnh viện thăm Đinh Y Y.

Bảo mẫu đã chuẩn bị xong bữa sáng dinh dưỡng, Đinh Y Y đang ăn trong đau khổ, thấy Chu Lăng xách đồ tới cũng không hăng hái lên bao nhiêu, nhưng để ý tới ký hiệu quán ăn uống trong tay cô, ngay lập tức quăng luôn cái muỗng vào trong tổ, giang rộng cánh tay ra nhe răng." Ô, Lăng Lăng thân yêu của tớ!"

Bảo mẫu đành phải dọn cơm xuống, bày lên đồ ăn và cháo hải sản Chu Lăng mang tới, kiên trì nhắc nhở." Bà chủ, đồ ăn bà có thể ăn, nhưng vẫn nên ăn cháo nhà chúng ta, hải sản tính hàn, hiện giờ cô không thể ăn đâu ạ."

Đinh Y Y thờ ơ." Ài, chỉ ăn một chút thôi....."

"A, xin lỗi nha, tớ không biết." Đinh Y Y đã ôm cháo hải sản vào trong lòng bị Chu Lăng vội vàng lấy lại, "Cái này vẫn là không nên ăn."

Bảo mẫu lại bùng lên cháo nhà mình nấu, Đinh Y Y than thở cảm thía, bỗng nhiên nghe được một hồi tiếng chuông điện thoại quen thuộc, ngừng đầu nhắc nhở Chu Lăng: "Điện thoại cậu kêu kìa, sao không nghe vậy?"

"Ồ, " Chu Lăng gấp một cái bánh bao gạch cua, nét mặt không thay đổi, "không nghe thấy."

"Ô Ô Ô, giận dữ rồi hả?" Đinh Y Y cắn cái xiên nướng, cười một cách sâu xa. Chu Lăng không nói gì, chậm rãi ăn xong bánh bao, lúc này mới lấy điện thoại đi động từ trong túi ra, tiếng chuông đã tắt, còn nhìn, là anh giai Hường gọi tới.

không muốn gọi lại, đang định cất điện thoại đi, lại dính một tiếng, có tin nhắn tới. Chu Lăng nhìn biểu tượng gương mặt Hường Nghị, không cần mở ra vẫn có thể đọc được tin nhắn bốn chữ ngắn gọn

【anh cai thuốc rồi】

Bạn đang đọc truyện *Sự Quyến Rũ Nam Tính* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 40

Edit: Michellevn

Hường Nghị nghiện thuốc lá rất nặng, gần như là thuốc không rời người, thỉnh thoảng thì lại hút một điếu. Nhưng trên người anh cũng không nặng mùi thuốc, chủ yếu là loại hơi thở nam tính độc đáo, Chu Lăng càng yêu thích hương vị của anh.

Nhưng mà có thể bỏ hút thuốc vẫn luôn tốt hơn hút thuốc, bằng vào trước kia nói không chừng Chu Lăng sẽ vui vẻ thưởng cho anh một nụ hôn, hiện giờ nổi nóng, ăn hết một xiên thịt nướng hai cái sủi cảo tôm nửa bát cháo, mới từ từ trả về một chữ cho tin nhắn của anh : 【Ồ】

Còn chưa đặt điện thoại xuống, điện thoại bên kia đã gọi ngay lại, Chu Lăng nghe tiếng chuông reo mấy hồi, mới nhận máy, đặt bên tai, cũng không nói gì. Giọng nói Hường Nghị nghe ra khá mềm mại: "Ồ công ty hả?"

Chu Lăng "Ừ" một tiếng.

Hường Nghị giống như không nhận ra âm điệu cô lạnh đi, tiếp tục ôn hòa nhỏ nhẹ hỏi: "Buổi trưa muốn ăn gì, anh làm cho em. Em không có thời gian về, anh đưa đến cho em, hửm?"

"không cần," Chu Lăng rũ mắt, chọc chọc muỗng trong tô cháo, nét mặt có chút lãnh đạm, "Em hẹn người khác rồi."

Bên kia im lặng một lúc, rồi nói tiếp: "Vậy buổi tối anh đi đón em nhé?"

"nói sau đi." Thái độ dè dặt của anh Chu Lăng hiển nhiên có thể cảm thấy, nhưng bức bối không dễ gì loại bỏ, nghĩ đến đêm qua anh đã làm kia liền nổi nóng, qua loa rồi cúp điện thoại.

Phía đối diện Đinh Y Y đã ăn gần như xong, lấy khăn ăn lau lau khóe miệng, vừa chăm chú nhìn cô thăm dò: "Sao vậy, cãi nhau thật sao?" Về mặt cô nàng kinh ngạc, "Với anh họ mà cũng có thể cãi nhau sao? Nhìn anh ấy không giống người biết cãi nhau nha."

Chu Lăng khẽ hừ một tiếng: "anh ấy không biết cãi nhau, cho nên tớ đây không phải một mình tức giận sao."

"Giận cái gì hả, anh ấy chọc giận gì cậu chứ?" Đinh Y Y vui cười nói.

Chu Lăng để bảo mẫu dọn dẹp chén đĩa xuống, đổi vị trí, nằm nghiêng sát bên cạnh Đinh Y Y, thờ dãi có mấy phần muộn phiền. Sau một lúc lâu, lại hỏi cô ấy trước: "Con kia xử lý xong rồi hả?"

Cha mẹ chồng Đinh Y Y đều là người vô cùng trí thức hiểu lễ nghĩa, rất dễ bụng với chuyện kẻ thứ ba này, cũng biết tất cả đều là lỗi của thằng con nhà mình, không chỉ đồng ý sang tên một nửa tài sản cho Đinh Y Y xem như đền bù, mà còn tỏ thái độ cứng rắn yêu cầu thằng con và người phụ nữ bên ngoài kia cắt đứt quan hệ, ngay cả đứa nhỏ cũng nhất định phải xử lý sạch sẽ.

Chồng cô ấy cũng tỏ thái độ ăn năn hối lỗi, gần đây cư xử với cô vô cùng đặc biệt, chỉ là anh ta là người mềm yếu, làm việc dài dòng, chưa thể xử lý chuyện này dứt khoát được. Trước kia con đàn bà đó có bản lĩnh dụ dỗ anh ta cho giữ lại đứa bé, thì lần này cũng có thể không thành thật mà xóa bỏ đứa bé.

"Tớ tìm người theo dõi rồi, tạm thời trước mắt để anh ta ra mặt đi," Đinh Y Y cũng nằm xuống, mặt đối mặt với Chu Lăng, "Nếu ngay cả cái

này anh ta không làm được, thì khả năng chỉ có tớ ra tay giúp anh ta thôi."

Chu Lăng kéo kéo tay cô ấy," Sau khi xử lý xong thì cậu tính thế nào?"

"Đội thủ tục sang tên xong thì nói tiếp," Đinh Y Y thực ra vẫn chưa quyết tâm, nở nụ cười ra vẻ thoải mái, nét mặt dí dỏm," Ít nhất cũng phải cầm được đồ trong tay trước cái đã."

Tán gẫu xong chuyện của Đinh Y Y, thì đến phiên Chu Lăng.

"Hôm qua sinh nhật bà nội anh ấy, cậu có biết bà ước nguyện điều gì không?" nói tới đây, chính cô mỉm cười bất lực," Mong muốn sang năm có thể ăn chất trai lớn ----- lúc ấy tớ ngồi ngay bên cạnh bà, áp lực quả thực là rất lớn."

"Người già đều là như vậy, đừng quá để ý. Có điều, cậu chỉ đơn giản là không muốn có con, hay là không muốn có trách nhiệm với anh họ hả?" Đinh Y Y có phần không hiểu, "Tớ thấy cậu quan tâm anh ấy như vậy, đã theo người ta về gặp mặt người lớn rồi, còn cho rằng cậu đã sẵn sàng cùng anh ấy kết hôn đấy. Rốt cuộc là cậu nghĩ gì vậy hả?"

"Tớ cũng không biết tớ nghĩ sao nữa....." Chu Lăng lật ngược bàn tay lên che mắt, nghĩ đến liền thấy phiền muộn không thôi, nhin không được lại thở dài một tiếng.

Đinh Y Y ôm ôm cô an ủi:" Đừng nghĩ nhiều như vậy, cậu cứ để tay lên ngực tự hỏi mình, có yêu thích anh ấy không, có muốn ở bên anh ấy hay không, thì xong ngay thôi, chuyện đơn giản hơn đó. nói về lý, vóc dáng anh họ vừa đẹp vừa có năng lực, còn bao luôn cả nấu cơm rửa chén, đốt đèn lồng cũng khó kiếm đấy." Dừng lại rồi tiếp, "Khuyết điểm duy nhất chính là nghèo tí thôi, nhưng mà đối với cậu mà nói cái này căn bản không phải là vấn đề mà, chủ tịch."

Chu Lăng im lặng một hồi, mới bỏ tay ra, nhìn Đinh Y Y, nói yếu ớt:" Chủ tịch và đàn ông, không thể có cả hai."

"Ý gì đây?" Đinh Y Y nhún mày nghi hoặc.

đi động lại vang lên, Chu Lăng không quan tâm, nhún yên lặng quăng sang một bên, hỏi một câu không đầu không đuôi:" Cậu không hiểu kỳ, năm đó ông Nguyên vì sao để lại gia sản cho tớ sao?"

"Đây có gì mà phải hiểu kỳ chứ, vợ trước của anh ta và con gái đều không phải thứ tốt lành, chỉ có sinh một cô con gái như thế, nuôi hai mươi năm mới phát hiện không phải ruột thịt, cấm một cái sừng đến là cứng chắc. Bùi Hi Mạn cũng là nãi tử, không phải cha ruột thì cũng đã nuôi cô ta nhiều năm như vậy, nói không nhận là không nhận ngay. không có lương tâm, cũng không có đầu óc."

Song ông Nguyên cũng là một người đàn ông hiếm thấy, dựng nghiệp bằng hai bàn tay trắng sáng lập ra một đế quốc thương mại khổng lồ, nhưng gia đình lại là một mớ hỗn độn, biến động gia đình đã trở thành trò cười cho người trong giới.

Đinh Y Y nói:" Lúc ông ấy bệnh đều là cậu chăm sóc ngày đêm, không để lại cho cậu thì để lại cho ai chứ?"

Chu Lăng lại cười lắc lắc đầu. Cho dù không có Bùi Hi Mạn, vẫn còn có một người con nuôi. Thời Tuấn là một tay ông ta đào tạo ra, năng lực cũng rõ như ban ngày, để công ty lại cho Thời Tuấn, rõ ràng tốt hơn nhiều so với việc để lại cho cô không biết gì. Huống hồ về lý mà nói, đứa con nuôi mười mấy năm, sao có thể so bì với người vợ kế mới cưới chưa đầy hai năm như cô.

nói đến nguyên nhân thì thật buồn cười, ông Nguyên bởi vì chịu đả kích vì chuyện con gái không phải là con ruột, lúc ấy không để ý người khác chỉ trích, cưới Chu Lăng nhỏ hơn ông hai mươi mấy tuổi, chỉ là muốn có huyết mạch của chính mình. Đáng tiếc ông ta quanh năm cơ thể mệt mỏi đã chẳng còn mấy sức lực, không bao lâu thì ngã bệnh.

Hết hi vọng về con ruột huyết thống, trong đầu ông Nguyên liền có ý tưởng để Thời Tuấn đổi thành họ Nguyên, không ngờ thằng con nuôi này hết sức cố chấp, cho đến thời khắc ông ấy hấp hối cũng không ghé miệng. Trong cơn tức giận ông Nguyên đã đem toàn bộ tài sản cả một đời dành dụm của mình để lại hết cho Chu Lăng, quyền kinh doanh công ty giao cho Thời Tuấn, tất cả cổ phần công ty đều nằm trong tay Chu Lăng.

Những chuyện bên trong này Đinh Y Y quả thật không rõ ràng lắm, nhất thời cũng không biết nói sao cho phải, sau một lúc lâu ngập ngừng một câu".....Tớ chưa từng gặp người đàn ông ghen khuất như vậy. "

Chu Lăng ngừng trong chốc lát, nói tiếp:" Gia sản để lại cho tớ, có điều kiện trước tiên."

"-----Tớ không thể tái hôn."

Để lại cho cô gia nghiệp khổng lồ như vậy, ngoại trừ xúc động vì cô chăm sóc không quản ngày đêm, và đối với cô trong lòng có phần áy náy, thì còn có cả sự giận dữ trong đó. Nhưng một góa phụ trẻ tuổi và xinh đẹp, có khả năng tái hôn bất cứ lúc nào, sao ông có thể cam tâm.

Chuyện này cô không nói với bất kỳ ai, ngoài di chúc có công chứng của mấy vị luật sư, thì chỉ có Thời Tuấn ở đấy là được biết.

"Hèn chi....." Nhất thời Đinh Y Y cũng yên lặng luôn, hai chị em nắm tay nhau, cả một khoảng thời gian dài không nói gì.

không biết đây có được xem là cùng chung hoạn nạn hay không, các cô bây giờ đều đang ở giao lộ cuộc đời, tiếp tục đi thẳng trên con đường ổn định đã được thiết lập, hay là dừng cảm để thay đổi một lối sống mới mà phiêu lưu?

Quyết định này cũng không dễ dàng.

Trước kia Chu Lăng không nghĩ tới, có một ngày mình phải đối mặt với loại lựa chọn này. đang trong lúc yêu nhau, bị bạn trai tận tay tặng cho cha nuôi, gả cho một ông già đáng tuổi cha cô, sau khi thừa kế gia sản kếch xù, lại hiểu được lòng dạ khó lường của đủ loại đàn ông, nói thực ra, cô đối với tình yêu đã không còn ảo tưởng gì.

Đối với Hường Nghị, lúc ban đầu cũng chỉ là cơ thể hấp dẫn lẫn nhau.

cô không nghĩ tới sẽ cùng anh đi tới bước này. thật ra nhiều khi cũng không phải là ý mình, cũng không nghĩ rõ ràng, do do dự dự, bất tri bất giác, thì đã theo anh đi rồi.

Cả buổi sáng đều ở bệnh viện cùng Đinh Y Y, buổi trưa đích thân mẹ chồng cô ấy đưa cơm tới, Chu Lăng mới rời đi. không có tâm trạng căn cơm, muốn đi uống rượu, nhưng đang là ban ngày, cũng chẳng có hẹn ai, thế là một mình thẳng tiến trung tâm thương mại căn quét một vòng, thay luôn cả một bộ trên người.

Váy maxi hoa tối màu, áo khoác dài tới mắt cá chân, đôi giày đế bằng đặc biệt mang ngày hôm qua cũng được thay thế bằng giày cao gót ----- ăn mặc xinh đẹp sáng sủa, tâm trạng cũng có chút thoải mái.

không ngờ tới công ty, đã thấy Hường Nghị đứng ở dưới lầu, cúi đầu hút thuốc.

Chu Lăng hơi do dự, vẫn dừng xe lại, đi về phía người đàn ông quay lưng lại với cô.

Dường như Hường Nghị cảm nhận được người đi tới gần là cô, đập tắt thuốc, quay người lại. Vừa nhìn thấy cô mặc ít như vậy, vạt áo lại còn mở rộng, mây đã nhôu lại trước rồi.

" anh làm gì ở đây vậy?"

Chu Lăng dừng lại cách xa anh vài bước, không đến gần, Hường Nghị cất bước đi tới, vươn tay khép vạt áo cô và cài lại nút áo." Đợi em."

Sau đó không để cô nói gì thêm, cứ thế kéo người vào trong ngực, nhỏ giọng nói bên tai cô:" anh biết lỗi rồi."

Nhận lỗi còn rất thẳng thắn. Chu Lăng hừ một tiếng, không nói gì.

" Đừng giận nữa mà." Hường Nghị nhẹ giọng dỗ dành.

Quen anh lâu như vậy, cũng chưa từng nghe qua anh nói với giọng điệu nhẹ nhàng như vậy, sự tức giận lúc vừa nhìn thấy anh đã bị ngưng đọng trong nháy mắt, sau đó thì tan biến ngay tại chỗ.

Vẫn không nói gì, để mặc Hường Nghị ôm chặt cô ở chốn đông người. Cảm giác ôm ấp yên ổn này, sau khi tâm sự nổi lòng với Đinh Y Y, có vẻ càng rõ ràng, khó mà xem nhẹ được. cô nhìn vào thùng rác kim loại phía sau Hường Nghị, không muốn thừa nhận lắm.

Dễ nhận thấy Hường Nghị không biết dỗ dành, đại khái là hai câu nói thấp kém kia đã bào mòn hết cả da mặt của anh, cứ yên lặng như vậy mà ôm cô, cũng không lên tiếng nữa.

một lúc lâu, Chu Lăng mới mở miệng phá vỡ sự im lặng mang phần tâm sự riêng này:" không phải nói cái thuốc sao?"

" Điều cuối cùng." Hường Nghị nói xong, dường như thể hiện sự quyết tâm, lấy bao thuốc và bật lửa trong túi ra, ở trước mặt cô ném vào trong thùng rác.

Chu Lăng liếc nhìn anh, xoay người bước vào trong tòa cao ốc.

Hường Nghị cất bước đuổi theo cô, trong ánh mắt kính trọng và kỳ lạ của nữ nhân viên lễ tân, mặt không đổi sắc theo sát Chu Lăng băng qua đại sảnh, bước vào thang máy. Trong thang máy chuyên dụng chỉ có hai người họ, Hường Nghị đi tới kéo tay Chu Lăng, bị cô né tránh.

Nhóm thư ký văn phòng vẫn nhớ vị " Vệ sĩ " này, nhìn về phía chủ tịch cất lời chào hỏi, rồi người nào người nấy tự hiểu mà cúi đầu tiếp tục làm việc.

Hệ thống sưởi ấm trong văn phòng mở vừa đủ, Chu Lăng vừa vào đã cởi áo khoác ra, treo lên giá áo, rồi tự mình ngồi vào sau bàn làm việc, bắt đầu xem tài liệu. Đường như đã quên sự tồn tại của một người đàn ông cao lớn.

Cái váy này thật sự rất đẹp, lộ ra một vùng cổ nhỏ và bắp chân trắng không lời nào tả được. Hường Nghị thấy có chút ngứa ngáy, nhưng lúc này lại không dám phá rối cô, ngồi trên ghế sofa ở khu vực tiếp khách xa xa, chống cằm nhìn cô làm việc.

Bất luận đàn ông hay phụ nữ, dáng vẻ chăm chú làm việc luôn làm người ta say mê. anh không dời mắt nhìn Chu Lăng đắm đuối, ước chừng phải hơn mười phút, bỗng nhiên cất tiếng cười nhẹ, đứng dậy, cởi áo khoác, cầm đến móc lên giá áo.

Sau đó không quay về ghế sofa nữa, đi thẳng đến bàn làm việc.

Chu Lăng ngẩng đầu quét mắt nhìn anh, sắc mặt trầm tĩnh, mang theo mấy phần không kiên nhẫn, rất có hơi hướm uy nghiêm của chủ tịch. Hường Nghị khẽ cong khỏe miệng, đi tới bên cạnh cô, kéo ghế ngồi của ra phía sau, cúi người ôm cô lên.

"anh làm gì thế hả!" lông mày Chu Lăng xoắn lại, tức giận mắng nhỏ, cơ thể ở giữa lưng chừng khônggiấy dựa được, vẻ mặt giận dữ trừng mắt nhìn anh.

Hường Nghị lại giống như lần trước, bình chân như vại ôm cô ngồi xuống ghế dựa, sau đó vươn tay, cầm tới phần tài liệu mà cô xem nửa ngày vẫn chỉ dừng ở trang đầu tiên.

"Xem đi." anh nói, "anh ôm em cứ xem."

Chu Lăng cảm lấy kẹp tài liệu muốn ném ra ngoài, lại bị Hường Nghị đưa tay đón lấy, mở ra, đặt trênmặt bàn trước mặt cô, hỏi vô cùng đứng đắn, "Vừa rồi xem đến trang mấy rồi."

".....Biến đi !" Hiển nhiên Chu Lăng biết anh cố ý, suýt nữa thì không nhận được bật cười, vội vã nghiêng đầu sang bên, mím mím môi, nén tiếng cười.

Bạn đang đọc truyện *Sự Quyến Rũ Nam Tính* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 41

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Edit: Michellevn

cô ngoảnh đầu sang bên, vùng cổ trắng nõn kéo thành đường cong duyên dáng, Hường Nghị vui đầu, dùng cằm cọ cọ, giọng nói trầm thấp:" không muốn xem sao? Vậy anh đọc cho em nghe nhé?"

"anh đủ rồi đấy!" Chu Lăng bị anh làm cho nhột, cuối cùng vẫn không nhận được, vừa cười tránh né vừa trở tay đẩy anh ra.

Hường Nghị dường như chơi đùa đến nghiện, gạt tài liệu sang, lấy cằm cọ cô ngày càng táo tợn, đồng thời lấy tay quấy nhiễu vùng eo mẫn cảm của cô.

Chu Lăng cười không ngừng được, vịn vẹo uốn éo trên người anh, không bao lâu thì phát giác dưới hông bị thứ gì đó chọc vào. Hường Nghị lập tức dừng tay, ấn chặt cô lại không cho động, vui đầu vào hõm vai cô, hít một hơi thật sâu.

anh không làm chuyện quá mức nữa, Chu Lăng cũng an tĩnh lại, cứ ôm ấp như vậy, không ai nói gì cả.

Di động trên bàn đột nhiên vang lên, Chu Lăng liếc liếc mắt nhìn, không muốn động đây, nên cũng chẳng quan tâm. Hường Nghị đưa tay lên vén tóc cô ra sau tai, đặt một nụ hôn lên vành tai đầy đặn." Bớt giận chưa hả?"

Chu Lăng không trả lời. Tối hôm qua quả thật Hường Nghị làm đến là quá đáng, nhưng bản thân côcũng không có bao nhiêu tức giận.

Đợi một lát không thấy đáp lại, Hường Nghị lại nói: " không nói gì thì xem như em không giận nữa rồi. Buổi tối không muốn đi nhà anh thì anh cùng em về chỗ em. Cũng đã mấy ngày không được nhìn hai con chó ngọc rồi. "

Chu Lăng hé miệng, đang tính nói cái gì, cửa phòng làm việc bỗng dung có tiếng gõ, giọng nói trợ lý có chút khẩn cấp truyền vào." Chủ tịch, xảy ra chuyện rồi....."

Chu Lăng nghiêm túc lại, đứng dậy, Hường Nghị cũng đứng lên theo, quay về ghế sofa bên kia ngồi xuống.

"Vào đi."

Nét mặt trợ lý có phần lo lắng, vội vã bước vào trong đóng cửa lại, nhận thấy có người đàn ông đangngồi trên ghế sofa bên kia, nhất thời có hơi do dự. Chu Lăng nhìn thoáng qua, nói:" không sao hết, cứ nói luôn đi."

" trên mạng mới xuất hiện một weibo với tin tức bùng nổ....."

Trợ lý đưa qua chiếc máy tính bảng trong tay, sắc mặt cứng lại," Chị xem một chút đi."

Chu Lăng nhận lấy, vừa nhìn đã thấy ngay một hàng chữ:

- -- Tin sốc! Nữ doanh nhân nổi tiếng và con riêng ôm ôm ấp ấp giữa ban ngày.

Hai cái danh xưng này thật có thể khiến Chu Lăng điên đầu, cô nhú nhú mày, trượt xuống hình ảnh bên dưới, trong hình quả nhiên là cô và Thời Tuấn.

Là cái cảnh ở bên ngoài nhà Thời Tuấn ngày hôm qua, không biết bị " người có tâm" nào chụp được.

Tung lên mạng là một thành viên có không đến hai mươi ngàn người theo dõi, ngay trong khoảng thời gian ngắn ngủn lúc Chu Lăng đang xem, lượng chia sẻ đã lao vùn vụt lên đến mấy trăm, bình luận chủ yếu là mắng chửi họ, tác phong hỗn loạn. Chia sẻ qua năm trăm, đã có thể bị kết án, Chu Lăng chẳng muốn xem thêm nữa, tiện tay đưa trả lại máy tính bảng: " Giao cho bộ phận quan hệ xã hội xử lý đi."

Loại tung tin bịa đặt này, không tạo được làn sóng lớn gì cả.

Sau khi trợ lý đi rồi, Hường Nghị bước tới, thấp giọng hỏi cô : " Sao thế hả?"

" một kẻ nhảm chán mà thôi." Chu Lăng vốn định âm ờ cho qua, lại nghĩ nghĩ, rồi vẫn giải thích với anh, " Ngày hôm qua em đưa Chung Niệm Đồng tới chỗ Thời Tuấn, bị chụp hình rồi."

Hường Nghị rất nhạy bén nhận thấy ngay trọng điểm trong đó, chống một tay lên bàn, hơi khom người xuống: " Bị chụp lại cái gì?"

" Chính là lúc nhận điện thoại của anh, suýt nữa thì bị một chiếc xe tông vào, là anh ta kéo em ra." Chu Lăng dựa người lên ghế, chăm chú nhìn ánh mắt anh, xem phản ứng của anh.

Nếu thấy có chi là đáng vẽ dăm chiêu của Hường Nghị, trầm ngâm một hồi, bỗng dung hỏi: " Sao không chụp chúng ta?"

Tung tin weibo về một nam một nữ, nội dung không gì ngoài điểm ấy, nếu muốn tin tức mạnh bạo, chụp hai người họ không phải mãnh liệt hơn sao?

Chu Lăng cạ lời thui một cái lên ngực anh: " anh muốn nổi tiếng như thế hả?"

Hường Nghị khẽ cười, đưa tay lên xoa xoa tóc cô.

Thực ra hôm nay công ty không có chuyện gì cần Chu Lăng xử lý, vậy mà lại nảy ra một chuyện bực mình như vậy, mặc dù không quá để tâm, nhưng tâm trạng vẫn bị ảnh hưởng.

" Chúng ta đi thôi." Nán lại trong chốc lát, Chu Lăng thật sự là ngồi không yên, thờ ra một hơi rồi đứng lên, mặc áo khoác vào.

Hường Nghị không hỏi đi đâu, cầm áo khoác theo cô ra cửa.

Bên ngoài các thư ký vẫn làm việc bình thường, tuy rằng mối quan hệ giữa chủ tịch và tổng tài vẫn luôn là đề tài cấm kỵ, gần đây sự xuất hiện của thân phận "vệ sĩ " này cũng có phần đáng ngờ, nhưng trong công ty luôn duy trì sự chuyên nghiệp của mình và không bao giờ cho thấy bất kỳ sự khác biệt nào.

Chu Lăng nhìn lướt qua, trợ lý vẫn chưa quay lại, cô đi tới gõ gõ lên bàn một thư ký: " Tôi đi trước đây, weibo xử lý xong thì báo cáo lại cho tôi."

Thư ký thấp giọng đáp dạ, cô quay đầu ngoác ngón tay với Hường Nghị, đi ra văn phòng trước.

Hiện giờ dính chùm một cục với Hường Nghị, Chu Lăng đã lái xe ít đi, cô thường xuyên ngồi xe của Hường Nghị, bên trong đó đã tích dần dần không ít đồ dùng của cô. Như là cả bộ đệm ngồi bằng da thật làm theo yêu cầu, chai nước hoa phía đầu xe, cả dây cài an toàn trang trí bằng gối ôm hoạt hình.



Chu Lăng cài dây an toàn xong, ôm gối ôm màu hồng phấn nói : " đi uống rượu đi. Kêu cả Ba Kim cùng đi nữa.

Hường Nghị nghiêng đầu nhìn cô, gật đầu nói được.

Kể từ xuất diễn lễ giáng sinh kiếm được một món nhỏ, Tiền Gia Tô đã tập chung tại trung tâm thương mại, tuy khả năng nhận show không nhiều lắm,

nhưng tiền nhận được lại rất ấn tượng. Cậu đã nghỉ việc ở quán bar, song vẫn có hứa hẹn với ông chủ, sẽ thường xuyên trở lại chạy show.

Hai ngày này rảnh rỗi ở nhà chơi game cả ngày, Hường Nghị gọi điện thoại cho cậu, gọi cậu đi uống rượu, cậu còn không tỉnh nguyện, mãi đến khi lời tên chị Lăng thân yêu của cậu ra, cậu mới dễ chịu mà đáp ứng.

Họ tìm thấy một quán bar yên tĩnh mở cửa vào buổi chiều, trên sân khấu các ca sĩ hát những bài dân gian nhẹ nhàng, không khí khá thanh nhã. Hiện giờ Tiền Gia Tô ở trong giới đã có chút danh tiếng, vừa vào đến nơi đã bị nhận ra, ca sĩ im bật lại, ô oa kêu lên kinh ngạc, cầm micro mời cậu lên cùng hát.

Tiền Gia Tô cao hứng vô cùng, phát tay chào hỏi Chu Lăng và Hường Nghị, lên sân khấu.

Chu Lăng nhìn bóng dáng hăng hái của cậu chàng, cười tủm tỉm nói với Hường Nghị: "Ba Kim của chúng ta còn nổi tiếng hơn nữa đó nha."

"Đó là bởi vì em chiều cô nó." Hường Nghị không đồng ý.

"Em chỉ giới thiệu cho nó hai lần, hoạt động còn lại đều là tự nó nói chuyện." Chu Lăng ăn đồ ăn vặt, vừa nhìn Tiền Gia Tô tràn đầy tự tin chinh âm ghi-ta trên sân khấu, "Có phải địa vị của nó ở nhà đã trở nên cao hơn không hả, giờ lợi hại hơn cả anh rồi chứ."

Hường Nghị nhướn mày, "Em là đang móc ngoéo anh không biết kiếm tiền đúng không?"

"Nào có ạ," Suýt nữa thì Chu Lăng bị sặc, khụ khụ hai tiếng, "Trong nhà anh làm ông chồng nấu nướng là được rồi, em nuôi gia đình."

Lời vừa ra khỏi miệng, tự lòng mình bỗng dừng lại trầm xuống.

cô liếc mắt nhìn Hường Nghị, lại gục đầu xuống, uống một ngụm rượu, trong lòng có điểm chốt dạ. Để tay lên ngực tự hỏi, lúc vừa nói ra câu nói kia, trong đầu xuất hiện hình ảnh, thật khiến người ta rung động.

Phía đối diện, Hường Nghị cũng rủ mắt, không biết đang nghĩ cái gì.

Nếu không xuất tiền cho anh mở cái cửa hàng 4S gì gì đó? Bỗng nhiên trong đầu Chu Lăng nảy ra một ý tưởng, sau đó nhớ đến chiếc xe GTR vẫn chưa từng thấy anh lái lần nào, lặng lẽ kìm nén lại. Quên đi, cái tính khí thối đó của anh, không biết phải tức giận đến mức nào.

đang nghĩ ngợi, điện thoại trong túi rung lên, là trợ lý gọi.

Chắc là đã xử lý xong cái weibo kia rồi, Chu Lăng nhận máy, hỏi thẳng luôn: "Xử lý xong rồi chứ?"

"Chủ tịch, sự tình có chút nghiêm trọng," Trợ lý nói cực nhanh, "Lúc đầu weibo đó đã xóa rồi, nhưng đột nhiên có rất nhiều người đăng weibo y như vậy, diễn tả quá đáng hơn, còn liên lụy đến cả ông Nguyên nữa.....Dường như là có người thuê thuê quần."

Chu Lăng nhíu chặt mi lại, mím môi nói: "Thời Tuấn đâu rồi?"

"Thời tổng không có ở đây, hôm nay không tới công ty."

"Kêu bộ phận quan hệ xã hội xử lý chặt chẽ vào." Chu Lăng dặn dò xong, tắt điện thoại, lập tức nhấn số của Thời Tuấn, đồng thời giơ tay ra với Hường Nghị, "Cho em mượn dùng đi động của anh."

Khoảnh khắc điện thoại được kết nối, cũng vừa lúc phát hiện tên cô và Thời Tuấn đang nằm trong hot search, nhấp vào thì là một dãy Weibo mạnh hơn gấp nhiều lần so với trước đây:

- ---Người phụ nữ huyền thoại, ép vợ trước, đuổi đi con gái độc nhất của người chồng đã chết, di sản kếch sù đến tay dễ dàng.

- --- Phim truyền hình cầu huyết của năm, tình yêu của mẹ kế và con chồng, chồng chết không nhắm mắt.

- --- Chứng cứ chính xác! Người yêu xưa trở thành mẹ kế, liên kết lừa lấy di sản!

.....

Chu Lăng nhíu chặt mi lại, điện thoại vừa mới được kết nối, cô chưa nói gì, đầu dây bên kia Thời Tuấn đã giành nói trước: "Chuyện Weibo tôi đã biết rồi, em đừng lo lắng, giao cho tôi."

"Hôm qua anh đi đâu, làm gì hả?" Giọng điệu Chu Lăng tương đối lạnh lẽo, lúc cô đến chỗ Thời Tuấn, cả lộ trình trước sau cũng không hơn hai mươi phút, hoặc là có người vẫn luôn theo dõi cô, hoặc là chính phía bên Thời Tuấn có cố vấn đề.

Thời Tuấn im lặng hồi lâu, chỉ nói: "Ăn cơm cùng lãnh đạo thành phố, không có gì khác. Việc này em không cần lo nữa, yên tâm chờ đợi, để tôi xử lý."

Loại tình huống này có thể yên tâm mới là lạ, Chu Lăng cười lạnh, không thêm nhiều thêm lời nào nữa với anh ta, cứ thế mà cắt máy luôn.

Trong thời gian một phút này, Hường Nghị đã cầm lại điện thoại di động, nhìn thấy mấy trang weibo tràn ngập ác ý kia.

Chu Lăng buồn bực quăng điện thoại lên trên bàn, giấy tiếp theo, tay liền bị túm lấy. Giương mắt lên nhìn thấy sắc mặt anh cũng nghiêm trọng, khóe miệng vẫn kéo lên cười cười: "không có gì, yên tâm đi."

Phía bên kia, bởi vì say rượu xin nghỉ ngơi ở nhà, Thôi Tuấn vội vàng thay quần áo ra cửa, lái xe chạy tới công ty, trên đường gọi liền mấy cuộc điện thoại, hỏi tiến triển sự việc.

Việc này rõ ràng là có người rắp tâm bôi nhọ, mồi sỏ lượng thủy quân khổng lồ, thời gian ngắn ngủn đã gây ồn ào trên weibo. Rất nhiều tin tức của anh ta và Chu Lăng đều bị bung ra hết, từ trình độ hiểu biết của người tung tin đối với nhà họ Nguyên mà nói, rõ ràng là người bên cạnh gây nên.

Liên quan đến loại tin đồn bí mật hào môn, luôn cực kỳ dễ khiến cư dân mạng háo hức, ngoài ào ào mắng chửi và chỉ trích, giá cổ phiếu của Đại Nguyên cũng đã bắt đầu sụt giá.

Thôi Tuấn lại gọi đến một dãy số.

"Có gì không?" một giọng nữ bình tĩnh truyền đến, bình tĩnh đến độ giống như căn bản không biết trên mạng đã trời long đất lở.

"Là cô làm hả," nét mặt Thôi Tuấn hung ác nham hiểm, "Để từ hôn, có cần làm đến tuyệt tình thế không?"

Giọng điệu Chung Niệm Vi vẫn bình tĩnh như trước: "Khả năng phương pháp có chút cực đoan, nhưng hiệu quả nhất mà, không phải sao. anh không làm được điều đã hứa với tôi, thỏa thuận của chúng ta sẽ hết hiệu lực."

"Bạn trai trước của cô, vấn đề đã không còn là hút thuốc phiện nữa, hẳn ta đã tham gia buôn bán, cô đã biết từ lâu rồi chứ? Tình tiết nghiêm trọng, thứ cho tôi bất lực." Thôi Tuấn cất tiếng cười lạnh, "Nhưng, có thể làm ra loại chuyện này, vậy thì hi vọng cô có khả năng gánh chịu hậu quả kia."

Bên kia im lặng giây lát, Chung Niệm Vi mới nói: "Tôi chỉ nhận cái thứ nhất, còn lại, không có liên quan gì tới tôi."

Lời còn chưa dứt, điện thoại đã cứ như vậy mà bị ngắt.

Bạn đang đọc truyện *Sự Quyến Rũ Nam Tính* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 42

Edit: Michellevn

"anh về đi." Có Hường Nghị ở bên cạnh quan sát, Chu Lăng chẳng thể uống bao nhiêu, lúc từ trong Thanh Bar đi ra, còn tỉnh táo hơn cả khi chưa uống rượu.

cô không muốn cùng anh quay về, Hường Nghị biết, cũng không nói gì, đưa tay khép lại vạt áo cho cô. "Muốn đi chỗ nào chơi thì kêu Tiểu Hâm đi cùng em nhé, có việc thì gọi điện thoại cho anh."

Chu Lăng gật đầu, Hường Nghị khẽ ôm cô một cái, xoay người rời đi.

Vóc dáng người đàn ông mạnh mẽ kiên cường, trông vô cùng tin cậy. Chu Lăng nhìn theo anh đi đến bên cạnh xe, mở cửa xe xong lại quay đầu nhìn về phía cô. cô cong khóe miệng lên, vẫy vẫy tay.

Xe đi rồi, Tiền Gia Tô yên lặng một cách lạ thường giờ mới từ từ đi tới, cầm điện thoại di động, đứng bên cạnh Chu Lăng, nhìn cô muốn nói lại thôi, ngón tay túm chặt vạt quần có chút bất an.

Chu Lăng kêu lái xe tới đón, trong thời gian chờ đợi, mua hai cây kem, đứng ở bên đường run cầm cập cùng cậu ăn. Tiền Gia Tô đã không còn vẻ tự mãn trên sân khấu vừa rồi, tâm sự nặng nề đều viết hết lên trên mặt.

"Sao thế hả?" Chu Lăng buồn cười nhìn cậu, "Muốn nói gì với chị hả?"

Tiền Gia Tô nhìn nhìn cô, lấy kem trong miệng ra, liếm liếm bờ bên khóe miệng, giống như sợ bị ai nghe thấy, nhìn nhìn xung quanh, ghé sát tai cô, nói nhỏ: "trên weibo nhiều người đang nói chị lắm đó.....Chị đã xem chưa hả?"

Hèn chi mà lúc sau này uống rượu vẫn luôn không yên lòng, hóa ra là đã nhìn thấy mấy thứ đó. Chu Lăng gật gù, nét mặt tràn đầy vẻ không thèm để ý: "Em tin rồi hả?"

"Đương nhiên là không!" Tiền Gia Tô căm giận nói, "Chắc chắn là có kẻ tung tin đồn nhảm, em giúp chị lấy trở về."

Chu Lăng vui vẻ, thật sự là không uống công thương cậu mà. Đúng lúc lái xe đón họ đã tới, cô xoa xoa đầu Tiền Gia Tô, dắt cậu lên xe: "đi nào, hôm nay

mời em đi ăn nhà hàng xoay tròn."

Tâm tình của cô dường như không bị ảnh hưởng bởi những lời đồn ác ý đó, lúc này Tiền Gia Tô mới yên tâm một chút, toét miệng hồ hởi đáp ứng.

Sau khi quen chị Lăng, cậu đã được dẫn đi ăn rất nhiều nhà hàng lớn, nhưng nhà hàng xoay tròn vẫn là đến lần đầu tiên, ngồi ở tầng cao nhất của tòa nhà, quan sát thành phố từ trên cao, có một cảm giác hết sức là phóng khoáng anh hùng.

Chỉ là tâm tình tốt chẳng duy trì được bao lâu, cùng với sự xuất hiện của một người phụ nữ khó hiểu, đã dừng lại tức thì.

Bùi Hi Mạn cũng không ngờ có thể đụng độ Chu Lăng ở chỗ này, hay là cô ta đã từng được gán nhiệm vụ "Sứ giả" bí mật. Có điều, chút kinh ngạc này, không hề ảnh hưởng cô ta tiến tới châm chọc khiêu khích một phen.

"Tổ tông tám đời cũng sắp bị người ta đào sạch lên rồi, cô còn có tâm tình ngồi ở đây ăn cơm hả." Nét mặt Bùi Hi Mạn ác ý cùng vẻ tự đắc không hề che giấu, nhìn thấy vẻ chán nản của Chu Lăng, trong lòng cô ta vô cùng vui sướng." thật đúng là bi ối mà, cả thế giới đều đang mắng chửi cô, vậy mà vẫn có thể yên tâm thoải mái như thế."

Chu Lăng sung sướng cắt bỏ bít tết, thậm chí trên mặt còn mỉm cười:" Cả thế giới ở chỗ nào, tôi chỉ nhìn thấy đầu một con heo."

" cô ! " Bùi Hi Mạn tức giận nghiêng răng, duỗi ngón tay màu mè đẹp để chỉ vào cô," Lúc này rồi mà cô còn cười được, Chu Lăng, tôi chưa từng thấy người phụ nữ nào mặt dày hơn cô!"

" Heo còn cười được, có gì tôi lại cười không được?" Chu Lăng vẫn mỉm cười, đến nỗi vô cùng có ý tốt mà nhắc nhở cô ta," Nguyên Hi Mạn, thật đó, có thời gian rảnh rồi thì chịu khó bồi bổ não đi."

nói cô ta là heo vẫn là đã coi trọng cô ta, trong đầu cô ta có lẽ đều là xi măng đóng đặc, không kể vụ mua chuộc Tiền Gia Tô đi quyến rũ cô, giờ thì vì bồi nhọ cô mà không từ thủ đoạn tồi tệ nào, thậm chí danh dự công ty cũng không tiếc bồi xấu. Cho dù cuối cùng cô ta có được công ty như ý nguyện, thì bằng cái đầu óc đó của cô ta có bản lĩnh để thu xếp được cục diện rối rắm sao.

Bùi Hi Mạn lập tức nổi điên lên:" không được gọi tôi là Nguyên Hi Mạn! Tôi họ Bùi!"

Chu Lăng nhếch miệng trào phúng, trên thế giới này luôn có người tham lam mà ngây thơ như thế, không muốn thừa nhận cha cô ta, mà lại nhớ đến gia sản của cha cô ta.

Tiền Gia Tô cũng chả hề nhìn được người phụ nữ mà từ đầu đến chân tản ra hơi thở chán ghét này, nét mặt cậu vô cùng khó coi, không phải vì cái khác, mà là hai người phụ nữ khác đi cùng cô ta, đang chỉ chỉ chỏ chỏ phía sau Chu Lăng, lảng máng có thể nghe thấy một ít từ ngữ không hay lắm.

Tiền Gia Tô nghe thấy không ngừng nhíu mày, đưa tay lên, không để ý quẹt qua ly rượu trên bàn, trong nháy mắt sắp đụng tới, ly rượu lại bị Chu Lăng vươn tay cầm lên, rót thêm rượu cho cậu.

Tiền Gia Tô len lén nhìn cô, ngược ngừng rút tay lại.

Nhiều năm như thế, ở trước mặt Chu Lăng, Bùi Hi Mạn vẫn chưa từng chiếm được lợi lộc gì, lần này cũng là châm biếm không thành tự mình bị tức giận đến đỏ mặt tía tai, hất tay cầm giận mà đi chỗ khác.

Chỉ còn lại hai người họ, bầu không khí cũng không được thoải mái như trước nữa. Tiền Gia Tô gãi gãi đầu lúng túng, không biết nói cái gì cho phải.

Chu Lăng giống như nhìn thấu suy nghĩ của cậu, cười cười:" không cần chấp nhặt với loại người này. Họ không có phẩm chất là chuyện của họ, chúng ta vẫn nên làm người tao nhã."

" Nhưng em thấy người ta nói chị như vậy, mà không làm được gì cả, cảm thấy mình vô dụng lắm đấy." Tiền Gia Tô buồn bực gầy gầy khấn trời bần," anh họ anh ấy biết chuyện này không ạ?"

Chu Lăng gật đầu.

" Vậy chắc hẳn anh ấy còn buồn bực hơn." Tiền Gia Tô nói.

Chu Lăng ngẩn người, nhất thời im lặng.

Trong tiểu khu Hường Dương cách đó mấy cái quảng trường, Hường Nghị được nhớ thương đã làm cơm xong đâu đó cho bà cụ, mình lại không ngồi ăn, vào phòng, đóng cửa lại.

Lại thêm thuốc lá rồi, sờ sờ túi, trống không; kéo học tủ để thuốc lá ra, trong đó còn nguyên một cây thuốc chưa bóc, bàn tay vươn ra, dừng dừng lại rồi đóng học tủ lại.

anh quay người bước tới, cầm lấy áo khoác, trong túi có một hộp kẹo, là Chu Lăng mua cho hồi chiều. Lấy ra, cầm lấy hai viên bỏ vào trong miệng nhai, vừa cúi đầu lướt tay trên điện thoại, gọi tới một dãy số đã lâu lắm rồi không liên hệ.

Khi sắc trời tối đen, chiếc xe hơi màu đen xa hoa bản giới hạn dừng lại dưới lầu tiểu khu Hường Dương, cửa xe mở ra, Tiền Gia Tô bước xuống, vịn cửa

xe khom người xuống, hỏi lại lần nữa: "Chị không lên thật hả?"

Chu Lăng ngẩng đầu, nhìn thoáng qua hướng cửa sổ lầu ba, thu lại tầm mắt: "Em về đi, chị sẽ không lên làm phiền nữa."

"Có gì mà phiền hà chứ." Đều là người nhà cả. Tiền Gia Tô lẩm bẩm, phát tay tạm biệt cô, "Vậy chị về nghỉ ngơi sớm chút đi. Em và anh họ đều tin tưởng chị."

Chu Lăng nở nụ cười, kêu tài xế quay đầu xe chạy đi.

Tiền Gia Tô đứng tại chỗ nhìn theo, mãi đến khi không còn nhìn thấy xe nữa mới quay người, thở dài.

Lúc về đến nhà, bà cụ đã về phòng nghỉ ngơi, Hường Nghị ngồi phòng khách, đối diện với cái tivi không mở, ăn từng viên kẹo một. Tiền Gia Tô đóng cửa bước vào, vẻ mặt khó tin trừng mắt nhìn anh: "anh vẫn có tâm trạng ăn kẹo sao?"

Hường Nghị quay đầu lại, nhìn thoáng qua phía đằng sau cậu.

"Đừng nhìn nữa, chị Lăng không tới đâu, về nhà rồi." Tiền Gia Tô bước tới, nằm co quắp lên ghế sofa, thở dài phiền muộn với trần nhà, "Phải làm sao bây giờ hả anh họ, chị Lăng có chuyện, chúng ta lại chẳng giúp được gì cả."

không ai đáp lại cậu, Tiền Gia Tô ngừng lại một chút, thanh âm có phần thấp xuống: "Trước tới giờ em không cảm thấy nhà chúng ta nghèo, ngoại trừ lúc bà ngoại sinh bệnh, việc buôn bán của cha mẹ em cũng gặp vấn đề, mượn được ít tiền..... Trước kia cảm thấy nhà chúng ta như vậy là đã ổn lắm rồi, nhưng giờ đây, mới phát hiện, không có tiền thật sự là vô dụng lắm á."

Hường Nghị vẫn không nói gì, Tiền Gia Tô đột nhiên nhớ ra cái gì, ngẩng phắt đầu lên: "anh họ, không phải anh có bạn học làm hacker sao, có thể tìm anh ấy đến giúp đỡ không, hack luôn cái kẻ tung tin đồn nhảm kia đi."

"Đây không phải là chuyện em lo nghĩ." Hường Nghị nhét kẹo vào trong tay cậu, đứng lên trở về phòng.

Bộ phận quan hệ xã hội của Tập đoàn Đại Nguyên cũng không phải ăn không ngồi rồi, trong thời gian ngắn ngủn đã xóa toàn bộ những gì có thể xóa ở trên mạng, các từ khóa liên quan cũng đã bị chặn. đã đưa ra tuyên bố chính thức, cũng không hề thiếu sót phát đi thư của luật sư đến các tài khoản weibo và phương tiện truyền thông tung tin đồn thất thiệt.

Chỉ còn lại anh hùng bàn phím và thủy quân kia, người đông miệng nhiều không phải nói chặn là chặn được.

Trong dự đoán bình luận trên mạng là rất khó nghe, Chu Lăng dứt khoát tắt luôn điện thoại di động, không thèm quan tâm gì nữa mà ngủ một đêm. Sáng sớm hôm sau thức dậy, mở điện thoại lên, lập tức có vô số tin tức dồn dập kéo tới.

Vụ việc lần này đã ảnh hưởng trái chiều cực lớn đến uy tín của công ty. Vào buổi sáng, thị trường chứng khoán mở cửa và giá cổ phiếu của Đại Nguyên giảm mạnh, trong thời gian ngắn tổn thất đã lên tới cả trăm triệu. Các cổ đông rất tức giận, triệu tập cuộc họp cổ đông tạm thời, yêu cầu lời giải thích rõ ràng của hai nhân vật chính trong sự kiện.

Chu Lăng nhìn nhìn, rồi tiện tay quăng điện thoại di động đi.

Cái gì mà giải thích rõ ràng, đơn giản là muốn cô nhượng lại vị trí chủ tịch thôi.

"cô chủ, Thời tiên sinh tới đón cô rồi." Di Thu hiển nhiên cũng đã nghe được tin đồn, vừa thấy cô xuống lầu liền lại tiếp đón, sắc mặt lo lắng nhìn cô, "Bữa sáng chuẩn bị xong rồi, ăn trước một chút rồi hãy đi."

"Được ạ." Chu Lăng gật đầu, không hề sốt ruột, thản nhiên ngồi xuống trước bàn ăn. Di Thu xới cơm cho cô, nhìn nhìn bên ngoài, muốn nói lại thôi. Chu Lăng nhìn nhìn bà ấy, "Ra gọi anh ta vào đi."

Di Thu vâng dạ đáp lại, khó nén vui mừng chạy chậm ra ngoài, gọi Thời Tuấn đã đợi một lúc lâu đi vào trong.

Đối với chuyện cô đột nhiên mời mình vào cửa, rõ ràng Thời Tuấn có chút kinh ngạc, sau khi vào len lén nhìn cô, Chu Lăng cúi đầu rề rà húp cháo, chỉ làm như không nhìn thấy. Loại tình huống này, cũng không thể không cùng anh ta đứng chung một chiến tuyến.

Trước khi tiến vào con cuồng phong, cùng nhau ăn xong bữa sáng yên ổn này, Chu Lăng lên lầu thay đồ công sở, cùng Thời Tuấn ra cửa.

"Lát nữa em không cần nói gì hết, họ nói gì cũng không cần để ý, giao hết cho tôi." Hoàn toàn có thể tưởng tượng được những chỉ trích sắp phải đối mặt, Thời Tuấn thấp giọng dặn dò, mở cửa xe cho cô.

Chu Lăng lại bỗng dừng dừng bước, nhìn phía trước, không có động tác tiếp theo.

"Sao vậy?" Thời Tuấn quay đầu, theo tầm mắt của cô nhìn tới, một chiếc xe con có vẻ ngoài và nhãn hiệu hết sức bình thường đang đỗ ngoài cửa lớn, cửa xe mở ra, bước xuống là một người đàn ông thân hình cao lớn dũng mãnh.

anh ta không vui nhú chặt lông mày, Chu Lăng đã vòng qua anh ta, đi về phía người đàn ông kia.

"Sao anh lại tới đây?" Chu Lăng nhìn Hường Nghị, nét mặt của anh xem ra còn nặng nề hơn cả cô. cô đưa ta ra sờ sờ gương mặt anh, ầm ập hỏi anh, "Ăn cơm chưa, trong nhà vẫn có đồ ăn đó."

Hường Nghị không trả lời, chỉ hỏi cô: "đi công ty hả?"

Chu Lăng "ừ" một tiếng.

"Hôm nay muốn họp báo để làm sáng tỏ sao?" Hường Nghị lại hỏi.

Ngày hôm qua trận phong ba ồn ào huyền ảo kia, tuy rằng tin tức liên quan đều đã bị chìm xuống, nhưng bình luận về chuyện này lại vẫn không ngừng nghỉ. Tập đoàn Đại Nguyên đã tổ chức cuộc họp báo về sự kiện tin tức vụ khổng tung tin đồn nhảm, vậy là vào sáng sớm, nó đã được công bố trên các phương tiện truyền thông lớn, đến cả quán ăn sáng đầu phố cũng đưa tin, và Hường Nghị hiển nhiên biết điều đó.

Chu Lăng gật đầu, nhớ đến câu nói "Vậy chắc chắn anh ấy còn buồn bực hơn" của Tiền Gia Tô ngày hôm qua, mỉm cười, an ủi ngược lại anh: "Sắp xử lý xong rồi, anh không cần lo lắng."

Nhưng sao có thể không lo lắng chứ. Hường Nghị khẽ kéo tay cô, trầm ngâm một lát, mới lại ngẩng đầu lên: "anh đi cùng em nhé?"

"anh không đi được." Chu Lăng gần như là trả lời ngay tức khắc. Lời vừa ra khỏi miệng, trong lòng bỗng dưng dâng lên một nỗi bất an mãnh liệt.

Hường Nghị nhìn cô chăm chú, xúc cảm trong mắt khó phân biệt, một lát sau buông tay ra, giọng nói rất khẽ trả lời bằng một chữ: "Được."

Thời Tuấn chậm chậm lái xe đến qua, dừng ở bên cạnh Chu Lăng, cô đứng đó không hề động đậy, ánh mắt phức tạp nhìn Hường Nghị, rất muốn nói với anh chút gì đó, nhưng rồi lại không biết nên nói cái gì.

Nét mặt anh không thay đổi, còn giúp cô mở cửa xe, động tác cực kỳ dịu dàng vỗ vỗ đỉnh đầu cô, "Em đi đi."

không hiểu sao Chu Lăng có chút hoảng hốt, theo bản năng túm lấy anh.

Hường Nghị cúi đầu, tay cô trắng nõn nhỏ xinh, nắm chặt bàn tay thô ráp tương phản của mình. Hường Nghị trở tay nắm chặt lại cô, kéo cô vào trong lòng, nhẹ nhàng đặt một nụ hôn trên trán cô.

"anh chờ em."

Lúc này trong lòng Chu Lăng mới hơi hơi yên ổn phần nào, cuối cùng nhìn anh một cái, ngồi lên xe.

Bạn đang đọc truyện *Sự Quyến Rũ Nam Tính* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 43

Edit: Michellevn

Thời Tuấn giẫm chân ga, xe nhanh chóng chạy ra khỏi biệt thự, bóng người trong kính chiếu hậu rất nhanh liền bị bỏ xa lại. Người phụ nữ trong bộ trang phục công sở cuối cùng cũng xoay đầu trở lại, một tay chống trán tựa lên cửa xe, ánh mắt rơi vào khoảng không, không biết suy nghĩ gì.

"Chơi còn chưa chán hả?" Trước đó tự cho là dịu dàng giờ đã chẳng còn tăm hơi, nét mặt và tâm trạng của Thời Tuấn cùng trầm xuống. "Tôi đã nhắc em rồi, chơi bời thì có thể, đừng có mà hăm quá sâu."

"Lo việc của bản thân anh cho tốt đi." Chu Lăng nhếch miệng châm chọc, "Trước khi mở miệng không bằng nghĩ lại một chút, cục diện hôm nay là ai ban tặng."

Thời Tuấn mím mím môi, im lặng một lát rồi mới nói: "Ảnh chụp là do Chung Niệm Vi tung lên mạng, cô ấy là vì muốn từ hôn. Về phần sau này, chắc hẳn em cũng ra rồi, là Bùi Hi Mạn thừa cơ mà làm, cô ấy không liên quan."

Chu Lăng cười lạnh: "nói gì thì nói cô ta chính là người cầm đầu."

"Tôi chỉ là nhắc nhở em." Giọng Thời Tuấn lạnh lùng "một tên sửa xe, chẳng qua chỉ là coi trọng tiền của em, dụ dỗ lừa phỉnh bằng mấy lời ngon ngọt, em thực sự tin tưởng anh ta yêu em nhiều sao?"

"Tôi chính là có tiền, thì cam tâm tình nguyện bị anh ấy lừa, vậy thì có đáng giá gì đến anh chứ?" Chu Lăng không kiên nhẫn ngắt lời, "Lái xe của anh đi."

Lúc tới công ty, cách giờ họp chỉ còn mười phút, Chu Lăng không đợi Thời Tuấn, xuống xe đi vào thang máy trước, một mình đi vào phòng họp. Các cổ đông tham dự hội nghị đã đến đông đủ, cô vừa xuất hiện, liền có người quở trách phũ phàng: "cô còn có mặt mũi mà đến! cô xem xem công ty bị cô hại thành cái dạng gì rồi?"

Chu Lăng không thay đổi sắc mặt đứng lại: "không phải các người có ý kêu tôi tới hay sao?"

"cô còn làm ra vẻ ngang ngược? Công ty cũng bị cô hủy hoại đến nơi rồi cô còn không biết xấu hổ mà còn ngang ngược với tôi?" Đối phương tức giận hằn hắc. "Lão Nguyên thật sự là thông minh một đời hồ đồ một giây, bị lừa gạt bởi loại phụ nữ bụng dạ khó lường như cô, công ty tốt đẹp đều cho cô giày xéo!"

Thời Tuấn đuổi theo phía sau, không nhiều lời đứng chắn trước người Chu Lăng: "Chú Trần, nhiệm vụ cấp bách nhất là làm thế nào để cứu vãn tình hình, giảm thiểu tổn thất cho công ty." Ánh mắt nhìn về phía đám đông, nói tiếp, "Về phần kẻ phá rối phía sau là ai, hãm hại tôi và chủ tịch, tôi đến công ty, đương nhiên tôi sẽ tìm cho ra."

"Đừng dài dòng nữa," Chu Lăng đã ngồi xuống vị trí chủ tọa, nét mặt lãnh đạm tựa người lên lưng ghế, "Bắt đầu đi, muốn **muốn nói rõ thì tranh thủ đi."

Ông chú Trần kia đối với thái độ của cô càng thêm phần bất mãn, hừ lạnh một tiếng, ngồi xuống chỗ của mình ở bên dưới: "Ngược lại là hai người nói chút đi, nghĩ xem xử lý thế nào."

Cả đám cáo già kiêu gì cũng không dễ lừa gạt, một cuộc họp kéo dài từ mười giờ rưỡi đến một giờ chiều mới kết thúc. Ra khỏi phòng họp lại phải đi tới cuộc họp báo ngay, hai giờ bắt đầu, Chu Lăng không có thời gian cũng không có tâm trạng ăn uống gì.

Dự thảo phát biểu và các câu hỏi câu trả lời để đối phó có thể gặp phải, đã có chuyên gia chuẩn bị kỹ càng, Chu Lăng xem qua loa, nhắm mắt lại dựa người vào ghế nghỉ ngơi.

Trợ lý gõ cửa bước vào, trình lên cô mấy phần tài liệu: "Đây là anh Hường vừa đưa tới, bản giao dịch ghi chép mấy cái tài khoản weibo bị mua chuộc tung tin đồn, chị xem một chút chứ?"

Hường Nghị?

Chu Lăng kinh ngạc mở to mắt, tiếp nhận từng phần tài liệu, theo thứ tự là những tài khoản có số lượng share nhiều nhất trước khi bị xóa thông tin, chi tiết giao dịch cùng sao kê chuyển khoản đều được liệt kê rõ ràng, đủ để chứng minh việc này là có người ở sau lưng thao túng, có ý định bôi đen. Thời gian có hạn, vẫn chưa tìm thấy danh tính của chủ mưu đứng phía sau, nhưng thật ra không cần tra trong lòng Chu Lăng rất rõ ràng.

Có điều, từ đâu mà Hường Nghị tra được ra những thứ này? Chu Lăng đặt mấy trang giấy kia xuống, ngẩng đầu lên: "Người đâu rồi?"

Trợ lý nói: "anh Hường đã đi rồi ạ."

"cô đi ra ngoài trước đi, giao cái này cho Thời Tuấn, anh ta sẽ xử lý."

Trợ lý vâng lời đi ra, Chu Lăng cần điện thoại di động lên, nhấn một dãy số vô cùng quen thuộc, hơi dừng lại, rồi thoát ra khỏi giao diện nhấn số.

cô gửi cho Hường Nghị một tin nhắn, nhưng mãi cho đến khi lên đường đến buổi họp báo, cũng không nhận được trả lời.

Trường ngoại ngữ thành phố.

Chưa đầy hai tuần nữa là thời gian thi cuối kỳ, chính là thời khắc căng thẳng nhất, buổi trưa nghỉ ngơi ngắn ngủi, hầu như tất cả học sinh đều đang giành giật từng giây mà đọc sách, ở hàng cuối cùng trong góc của lớp học, Chung Niệm Đồng nằm trên bàn đang lén nghịch điện thoại giấu trong ngăn bàn.

Tiền Gia Tô gần đây vô cùng hứng thú chủ động liên hệ với cô, không ngoài dự liệu là vì sự kiện kia.

CHung Niệm Đồng bĩu môi, vừa thoăn thoắt gõ chữ 【Em đang trên lớp, học tập là quan trọng.】

Tiền Tô Tô: 【Em nhất định phải đến, không làm mất của em bao nhiêu thời gian đâu.】

Chung Niệm Đồng: 【không muốn, anh cự tuyệt em bao nhiêu lần rồi, em cũng muốn cự tuyệt anh.】

Tiền Tô Tô: 【Bớt lèm bèm! Nửa tiếng sau gặp ở cổng trường, em dám không ra cho anh xem đi!】

Có việc nhờ người ta còn không biết nói chuyện đàng hoàng, Chung Niệm Đồng hừ hừ.

Hai mươi phút sau, tiếng chuông vang lên, thời gian nghỉ trưa kết thúc, một loạt đầu cúi xuống cả một thời gian dài rốt cuộc cũng ngẩng lên, tiếng nói chuyện trong phòng học tăng dần lên. Chung Niệm Đồng cất điện thoại di động vào trong túi, đứng lên, cùng các bạn học đi toilet ra khỏi phòng học.

Bảo vệ gác cửa trường học nghiêm khắc, trong thời gian đi học nếu không có giấy xin phép được chủ nhiệm lớp phê chuẩn thì sẽ không được ra, Chung Niệm Đồng không đi cửa chính, vòng đến vườn hoa nhỏ phía sau toilet, thuần thục trèo qua lan can.

Lại mất một ít thời gian để vòng qua lối cổng chính, chàng thanh niên tóc vàng thời thượng đang lo lắng đi qua đi lại trước cổng, còn không ngừng bấm điện thoại.

Hai tay Chung Niệm Đồng cầm trong túi, rề rề lác lác đi tới. Tiền Gia Tô vừa trông thấy cô, lập tức thu lại điện thoại di động, bước nhanh tới." Điện thoại di động của em bị ăn rồi hả, anh gọi cho em cả mười mấy cuộc sao không nhận hả?" Rồi không đợi cô trả lời, túm lấy cánh tay cô nhét vào trong xe tắc xi bên đường, "đi đi đã, không kịp rồi!"

Xe chạy được mấy trăm mét, bỗng dừng Chung Niệm Đồng mở miệng nói : " Mẹ em không cho em tham gia vào chuyện này."

"Đây sao gọi là tham gia, nói cho cùng việc này là do em mà ra, em là nhân chứng duy nhất chứng kiến, có thể ngoảnh mặt làm ngơ sao?" Tiền Gia Tô liếc mắt nhìn cô, ngừng một lát rồi nói tiếp, " Nếu mẹ em mắng em, em cứ nói là bị anh bắt cóc."

" Ngay cả cửa trường học anh còn không vào được, đòi bắt cóc." Chung Niệm Đồng áp sát lại, " Trước tiên giờ nói sao cho tốt nè, anh định báo đáp em thế nào?"

Tiền Gia Tô không hề có cảm giác của người cầu xin, lườm cô:" Vậy chứ em muốn gì?"

"Giờ chưa nghĩ ra, sau này hãy nói nhé." Chung Niệm Đồng ôm cánh tay cậu, cười tí tởn, " Dù sao thành thiếu em một ân tình lớn, đừng hòng chối bỏ."

Về mặt Tiền Gia Tô ghét bỏ rút cánh tay ra.

Buổi họp báo được tổ chức tại hội trường Đại Nguyên nhà mình, Chu Lăng có mặt trước giờ, chờ ở phòng nghỉ. Thời Tuấn đã đến đang ở bên ngoài trao đổi với mấy cơ quan truyền thông, không đến xem cô.

Lúc sắp bắt đầu, Chu Lăng đứng dậy, đi ra khỏi phòng nghỉ, điện thoại lại vang lên đúng lúc. cô thuận tay định quăng cho trợ lý, nhìn lướt qua lại phát hiện là số của Tiền Gia Tô, thế là cầm trở lại, nhận máy.

" Ba Kim hả?"

Đầu bên kia Tiền Gia Tô thở hồng hộc la lên:" Chị Lăng, em ở cửa công ty chị nè, họ không cho em vào!"

"Giờ này em tới làm gì hả?" Thời Tuấn nhỏ giọng nhắc cô phải lên bục, Chu Lăng bảo anh ta chờ một chút, nói với điện thoại, " Em về nhà trước đi, xong việc chị đi tìm em."

Tiền Gia Tô có chút nóng nảy:" Em đưa cái người, cô ta tên gì ấy nhỉ, là cô gái nhỏ rất quán người họ Chung ấy đến á chị, ngày đó cô ấy ở cùng với chị, có thể làm chứng."

Thực ra Chung Niệm Đồng tới hay không cũng không có ảnh hưởng mấy, nhưng Chu Lăng biết, Ba Kim đã rất cố gắng muốn vì cô làm chút gì đó, ngay tại thời khắc khẩn trương áp lực này, đột nhiên có phản xúc động mà nở nụ cười. Phản phó trợ lý ra cửa đón hai người xong, Chu Lăng để điện thoại di động lại, một trước một sau cùng Thời Tuấn đi về phía vị trí chủ tịch.

Chợt lóe lên ánh đèn flash, Chu Lăng do dự nhìn về phía dưới sân khấu, vô số gương mặt xa lạ. Trong đại sảnh nghiêm túc và có phần hơi lạnh lùng, nơi góc xa xa có một đôi tay huơ lên, cô nhìn tới, trong mắt có thêm ý cười.

Đứng sau đám đông, Tiền Gia Tô hướng về phía cô vẫy vẫy tay, miệng làm khẩu hình " cô lên."

Chu Lăng rũ mắt, vội vàng quét mắt qua bài phát biểu, sau khi MC giới thiệu xong, đứng dậy cúi đầu về phía mọi người, chậm rãi mở miệng với micro.

"Các cơ quan truyền thông bạn bè, chào buổi chiều, tôi là chủ tịch của công ty TNHH cổ phần xí nghiệp Đại Nguyên, Chu Lăng.

Trước hết, tôi xin thay mặt cho Đại Nguyên, chân thành cảm ơn và rất hân hạnh được đón tiếp các vị tham dự buổi họp báo lần này; Đứng trước những tuyên bố sai lệch về bản thân tôi và công ty bị phân tán trên Internet ngày hôm qua, hiện giờ thay mặt cho bản thân tôi cùng với công ty, xin trình trọng làm sáng tỏ:

Giữa Chu Lăng tôi và ông Thời Tuấn, giám đốc điều hành, không tồn tại bất kỳ mối quan hệ không đứng đắn nào; Cái gọi là tin tức nóng hổi xuất hiện trên Internet ngày hôm qua là không có cơ sở, và đó là một tin đồn được dự tính trước nhằm mục đích tấn công tôi và ông Thời Tuấn, cũng như công ty.

Việc này là có người ác ý thao túng quan hệ xã hội đen gây nên, trước mắt chúng tôi đã nắm giữ được ghi chép giao dịch giữa người thao túng phía sau và các tài khoản weibo tung tin sai sự thật, đối với hai bên này, chúng tôi sẽ lưu lại truy cứu quyền lợi trách nhiệm pháp lý.

.....

Tiếp đó là phát biểu của Thời Tuấn, lời chứng của Chung Niệm Đồng, cùng với công bố bản ghi chép giao dịch. Nhân chứng vật chứng đều đủ cả, buổi họp báo tiến triển hết sức thuận lợi. Thái độ cứng rắn của tập đoàn Đại Nguyên đối với những tin đồn và thông qua các biện pháp pháp lý đã có tác dụng răn đe. Các câu hỏi được đưa ra bởi các phương tiện truyền thông trong phần câu hỏi cũng đều được chuẩn bị tốt.

Phong ba lần này, cho đến lúc này phần nào đã kết thúc, giá cổ phiếu của Đại Nguyên bắt đầu tăng dần trở lại, tuy đã tạo thành tổn thất không thể cứu vãn, nhưng cũng có thể xem như xứng với danh xưng ứng cứu kịp thời.

Sau khi kết thúc, trước tiên Chu Lăng phái người lần lượt đưa Tiền Gia Tô và Chung Niệm Đồng ai về nhà người đó, cô ở lại công ty tiếp tục xử lý công việc sau đó, mãi đến sẩm tối mới rời đi.

Đến bãi đậu xe lấy xe xong, nhất thời lại có chút mờ mịt, không biết kế tiếp nên đi đâu.

Điện thoại cho Hường Nghị không được, tin nhắn gửi đi đến giờ vẫn chưa thấy trả lời, nửa năm nay quen anh, đây vẫn là lần đầu tiên gặp loại tình huống này.

không hiểu có phải vì cả ngày hôm nay tinh thần căng thẳng, giờ được thả lỏng, cảm thấy có chút mệt mỏi. cô ngửa mặt tựa người lên ghế, điện thoại di động xoay tròn trong lòng bàn tay, sau một lát rốt cuộc mới ngồi thẳng dậy, nỏ máy xe, lái ra khỏi bãi đậu xe.

Giờ phút này rất muốn rất muốn nhìn thấy Hường Nghị, muốn được dựa vào anh nghỉ ngơi một chút.

Đường cũ quen thuộc chạy vào dưới lầu tiểu khi Hường Dương, Chu Lăng ngồi trong xe, nhìn đèn lầu ba còn sáng điện, nhưng lại không có can đảm đi lên. không biết hai ngày nay bà nội Hường có nhìn thấy cái tin tức oanh tạc kia không, cô không dám mạo hiểm.

Hường Nghị chắc là không ở nhà rồi. anh sẽ không cố tình không trả lời tin nhắn của cô.

Yên lặng ngồi dưới lầu một lát, Chu Lăng cầm lên điện thoại di động này giờ vẫn không động tĩnh, lại gửi cho Hường Nghị một tin nhắn: 【Em ở trong cửa hàng chờ anh】

Đúng như dự liệu, không có hồi âm.

Chu Lăng thờ dãi thườn thọt, tiện tay để điện thoại di động lên ghế phụ lái, quay đầu xe lái đi, chạy đến phòng làm việc Hường Dương. Trời đã tối đen, cửa lớn khóa chặt, cửa hàng chung quanh cũng đã đóng cửa hết, cả dãy phố đều im ắng.

Chu Lăng tự mình vào trong, rồi khóa trái cửa lại. Chiếc xe Tiểu Hoàng bóng bẩy kia vẫn để đằng sau góc khuất cánh cửa lớn, lầu rồi không có người ngồi, đã phủ một lớp bụi trên mặt. Chu Lăng nhìn nhìn, xuyên qua mảnh sân quen thuộc, đi vào phòng trong.

Trong phòng cũng tối om, cô bật điện lên, tất cả vị trí đồ dùng đều vẫn y như lần trước cô rời đi. Giống như hai ngày này Hường Nghị cũng không tới.

Rèm cửa vẫn còn đang kéo lại. Có khoảng thời gian họ thường xuyên làm chuyện xấu hổ giữa ban ngày, vì để giảm bớt việc, đã lâu rồi không mở ra.

trên bàn trang điểm, mỹ phẩm của cô được đặt gọn gàng. Chu Lăng ráng lết chút sức lực cuối cùng, tắt máy trang, sau đó bật điều hòa, cởi quần áo, trèo lên giường đắp chăn, và nhắm mắt lại.

Mệt quá rồi, muốn ngủ một lát.

Bạn đang đọc truyện *Sự Quyến Rũ Nam Tinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 44

Edit: Michellevn

Lúc Hường Nghị từ trong hội sở đi ra, đã là mười một giờ đêm, cả một ngày bị hai anh em Thiệu Gia quần chân, muốn gọi một cuộc điện thoại hỏi xem hợp báo tiến triển thế nào, mà vẫn không tìm được cơ hội.

May thay trong nhà lão đại Thiệu Thành có bà vợ đang mang thai, một đám người không dám quấy đến quá muộn.

Ngày hôm nay qua lại mấy vòng, Hường Nghị bị chuốc không ít rượu, lúc đi ra đã có vài phần men say. Thiệu Thành sắp xếp người đưa anh về, Hường Nghị nói lời cảm ơn, tiếp theo quay qua Thiệu Triển đứng kế bên, lại nói nữa: "Lần này thật là phiền cậu rồi."

"Đều là người một nhà, khách khí gì chứ." Thiệu Triển khoác vai anh thân thiết, "Trái lại là chúng tôi dùng ân tình này lừa cậu đấy, xấu hổ thật mà. Chủ yếu là tình hình lúc này của anh tôi, cậu cũng biết rồi đấy, chị dâu tôi năm sau sinh rồi, quả thật là không đi được."

Hường Nghị không nói gì, chỉ nâng cánh tay lên vỗ vỗ lưng anh ta.

Giữa huynh đệ không cần nhiều lời, Thiệu Triển cười cười, đưa cho anh một điều thuốc. Hường Nghị không nhận, nhàn nhàn cười đáp lại "Cai rồi."

Thiệu Triển đã hiểu, lấy thuốc lại, cười nói : " Lần tới đưa chị dâu tới cùng ăn bữa cơm, cũng là để cho chúng tôi diện kiến."

Hương Nghị đáp được, lên xe, lấy ra điện thoại một ngày không động đến: Bảy cuộc gọi nhớ, hơn mười tin nhắn chưa đọc.

Lướt qua một lần, tầm mắt dừng ở trên tin nhắn cuối cùng Chu Lăng gửi cách đây hai giờ, dừng dừng lại. Hương Nghị gọi lại, vậy mà lại không có người nhận, âm thanh tút tút vang lên đến lúc tự động ngắt.

Gọi hai cuộc liên tiếp đều là như vậy, mi tâm anh nhúu chặt, gọi cho Tiền Gia Tô hỏi tình hình.

Buổi họp báo đã đạt hiệu quả, dư luận trên mạng đã chuyển thành hướng gió có lợi, giá cổ phiếu của tập đoàn Đại Nguyên cũng đã tăng trở lại. Còn về phần Chu Lăng, Tiền Gia Tô cũng không liên lạc được, nhắn tin không trả lời, điện thoại không nhận. đã nói sau khi kết thúc thì đi tìm cậu, vậy mà đợi mãi chẳng thấy tin tức đâu.

Giọng nói của cậu nghe ra còn lo lắng hơn cả anh, dè dặt hỏi: "Chị Lăng có thể xảy ra chuyện gì khôngđây? Em không phải miệng quạ đen, chỉ là những tài khoản bị truy tố kia kia, lẽ đâu bắt chấp tất cả mà trả đũa thì phải làm sao?"

"Mày xem phim nhiều quá rồi đấy." Hương Nghị nhéo nhéo mi tâm, "Mày đừng lo nữa, đi ngủ trước đi."

nói xong cũng không đợi cậu đáp lại, ngắt luôn điện thoại.

Hương Nghị kêu tài xế chạy xe đến phòng làm việc, chiếc xe kia của Chu Lăng an tĩnh đậu ở cửa, cửa lớn lại khóa trái. Hương Nghị lấy chìa khóa ra mở cửa, nhìn thấy ánh sáng âm ập từ khe hở tấm rèm, mới cảm thấy nhẹ nhõm.

Sải bước vào phòng trong, mở cửa ra, thấy ngay trên giường một cái ụ phồng lên trong chiếc chăn màu đỏ thẫm. anh mở cửa động tĩnh cũng không nhẹ, thế nhưng người trên giường lại ngủ đến là sâu.

Tay Hương Nghị đặt trên tay nắm cửa, đứng đó nhìn một lát, nhẹ nhàng đóng cửa lại, đi đến bên giường, ngồi xuống.

trên giường, quần áo phụ nữ xếp thành một tòa núi nhỏ, cả người Chu Lăng vùi trong chăn, chỉ lộ ra cái đầu với mái tóc đen xõa tung trên mặt gối đỏ thẫm. Men say chưa tiêu, trong lòng khơi dậy thêm mấy phần mềm mại, Hương Nghị kéo chăn xuống một chút, lộ ra non nửa khuôn mặt cô.

Chỉ là trên trán cô lấm tấm một tầng mồ hôi mỏng, lông mày nhúu chặt lại, tóc con rối bời dính vào hai bên má.

Giương mặt đỏ lên có vẻ cũng không bình thường lắm. Hương Nghị lập tức đưa tay lên sờ trán cô, nóng hằm hập; Phũ người xuống dùng đôi môi hơi lạnh của mình chạm chạm vào, nóng rực luôn.

anh gọi vài tiếng, mí mắt Chu Lăng giật giật, có phần mê man mở mắt ra.

"anh về rồi hả?" Bởi vì không có sức mà giọng nói vô cùng mềm yếu, mang theo một chút xiu khàn khàn.

Hương Nghị nằm phũ lên người cô, sờ sờ gương mặt cô, khẽ nói : "Em sốt rồi."

Thế nhưng Chu Lăng lại giống như không nghe thấy, chỉ vươn cánh tay trần ra khỏi chăn, vòng lên cổ anh, "Em chờ anh lâu lắm rồi....."

Phần da bên trong cánh tay cọ vào mặt anh, nóng kinh người, Hương Nghị nhét cánh tay cô về lại trong chăn: "anh đưa em đi bệnh viện."

"Nhớ anh" Chu Lăng không hề cùng một tần số với anh, cố chấp vươn tay ra, giọng nói mềm mại làm nũng với anh, "Ôm em một chút....."

Hương Nghị có chút bất đắc dĩ, ôm cả người và chần vào trong lòng, cúi đầu đặt môi hôn lên đôi mắt gần như không mở ra nổi của cô. Lúc này Chu Lăng mới vừa lòng, yên tâm mà khép mí mắt lại.

Hương Nghị dướn người xuống phía chân giường kéo quần áo lại, mặc cho cô, mắt cô nhắm chặt, nhưng duỗi tay nhắc chân đều rất phối hợp.

Áo quần trên người cô hôm nay quá mỏng manh, Hương Nghị cởi áo khoác của mình, rồi quần thêm một lớp cho cô, còn dùng khăn quàng cổ quần mấy vòng, bao bọc đến là kín kẽ.

Thu xếp xong ôm cô ra cửa, bị gió lạnh đêm đông thổi qua, Chu Lăng vẫn cứ rùng mình lại, rốt cuộc cũng đã mở mắt.

"đi đâu thế?" Cảm giác đau đầu ngày càng rõ rệt, cô tựa vào vai Hương Nghị, hỏi bằng giọng vô lực.

"Chúng ta đi bệnh viện."

Hương Nghị ôm cô đến bên cạnh xe, đang định đặt lên trên xe, Chu Lăng lại ôm chặt cổ anh, vùi mặt vòng trong lòng anh dụi dụi, "không muốn đi."

"Em sốt rồi." Hương Nghị nói, "đi bệnh viện để bác sĩ khám trước đã nhé, nghe lời nào."

Chu Lăng vẫn cứ lắc đầu, dán sát vào vùng ngực anh, giọng nói nhẹ vô cùng "

“Về nhà đi, Hường Nghị....”

Về nhà ư?

Hường Nghị rũ mắt, nhìn nhìn sườn mặt ửng hồng của cô, ôm chặt người lại, móc chân đóng cửa xe lại, xoay người đi về hướng nhà. Gió đêm lạnh lẽo, trên người anh chỉ có một chiếc áo len, gió len lỏi qua khe hở của áo, nhưng anh lại không hề thấy lạnh.

Về đến nhà, phải mất thêm chút sức lực mở cửa.

Lúc bình thường một tay ôm cô hoàn toàn không có vấn đề gì, nhưng hôm nay quần quá dày, một tay dường như không ôm được, thật vất vả mới được cửa mang người vào nhà, bà cụ đã bị đánh thức, khoác áo ngủ bằng nhung san hô dày thật dày từ trong phòng ngủ đi ra, trông thấy anh đang loay hoay, ngăn người: "Giữ thể hả, đây là?"

"cô ấy phát sốt." Hường Nghị ôm người một hồi muốn ngủ đến phòng mình, đặt ở trên giường, cởi áo khoác ngoài lấy chăn đắp lên.

Nhưng Chu Lăng lại nhủ chặt mí, dường như không thoải mái, động đậy cơ thể trong chăn, bắt đầu kéo quần áo trên người xuống.

Hường Nghị nhìn ra bên ngoài, bà cụ đang tìm thuốc hạ sốt, Tiền Gia Tô nghe thấy tiếng động cũng đã đi ra, thò đầu vào bên trong "Sao mà phát sốt thế hả? Bao nhiêu độ? Có phải đi bệnh viện không?"

Hường Nghị liền đi thẳng tới đóng ngay cửa lại, sau đó cầm lấy tay Chu Lăng vẫn đang kéo tới kéo lui trên người, cởi hết quần áo của cô ra, nhét cô trần truội vào trong chăn. Lúc này cô mới hài lòng, nhắm mắt lại chìm vào giấc ngủ nặng nề.

"Nước nóng, mát mát một chút thì cho con bé uống nhé." Bà cụ tìm được thuốc, rót một ly nước ấm mang vào. Tiền Gia Tô mới thò chân vào, bị ánh mắt Hường Nghị quét qua, lại vội vàng rút trở lại, vịn ở cửa, nét mặt lo lắng nhìn vào.

Bà cụ cầm tới cây nhiệt kế, đang định xóc chẩn lên đo nhiệt độ cơ thể người bệnh, đã bị Hường Nghị cản lại. Tự anh nhận lấy, đưa bầy tay vào, kẹp xong cây nhiệt kế. Sau đó nhớ ra cái gì, đột nhiên hỏi bà nội: "Cháo buổi tối còn không ạ? cô ấy bị viêm dạ dày, không thể uống thuốc này khi bụng rỗng."

"Có, ta đi hâm nóng."

Bà cụ xoay người đi ra ngoài, Hường Nghị lại gọi bà lại, kêu bà cứ đi nghỉ trước, để tự mình đi hâm cháo. Bà cụ không chịu, lấy một chiếc khăn mặt lại lau mồ hôi cho Chu Lăng.

Đợi qua mấy phút, bà cụ lau thấy tay nóng hổi, xóc chẩn lên lấy cây nhiệt kế ra, nào ngờ trông thấy một vùng da trắng bóng, cả người sững lại.

.....Hèn gì vừa rồi không cho bà đặt vào.

Mất bà cụ đã không tỏ nữa, không nhìn rõ cây nhiệt kế, cầm tới đưa cho Tiền Gia Tô: "Cháu nhìn xem thế nào."

"Ba mươi chín độ hai." Tiền Gia Tô đọc xong con số, mắt cũng tròn trĩnh lên, "Má ơi, sao mà sốt đến thế này cơ chứ?"

Bà cụ cũng không nghĩ sốt cao như vậy, vội vàng kêu Tiền Gia Tô đi lấy túi chườm nước đá trong tủ lạnh.

Chu Lăng ngủ mê man, mí mắt dưới lại động đậy, mí mắt càng lúc càng nhắm chặt lại, trong cổ họng thỉnh thoảng phát ra tiếng hừ hừ khó chịu. Bà cụ nhẹ giọng dỗ dành, lòng bàn tay thô ráp xoa nhẹ lên tóc mái của cô, đồng thời chặn lại túi chườm đá để trên trán không bị trượt xuống.

Chu Lăng giật giật, gương mặt dán vào lòng bàn tay của bà, cái mũi nhăn lại, trong miệng bắt đầu làm bầm gì đó, hàm hồ hỗn độn, không hề nghe ra cái gì, chỉ nghe thấy trong tiếng khóc nghẹn ngào là tiếng gọi: "Mẹ ơi....."

Bà cụ không khỏi nhớ lại cô từng nói mình là cô nhi, nhất thời đau lòng không chịu được, lại ngồi xuống trước mặt, vỗ vỗ lên cái chăn trấn an, "Bé ngoan, ngủ đi nào."

Tiền Gia Tô ở cửa nghe càng không rõ hơn, vươn cổ tới hỏi: "Chị ấy nói gì đấy ạ?"

"Nhớ mẹ rồi." Bà cụ thở dài.

Trong lòng Tiền Gia Tô cũng hơi co rút, thương chị Lăng của cậu vô cùng, túm túm tóc, chạy tới phòng bếp nói: "anh họ, chị Lăng đáng thương quá à, nhớ mẹ chị ấy rồi....."

Tay cầm thìa của Hường Nghị dừng lại một chút, cũng không nói gì, tắt bếp, múc cháo vào trong bát.

Hường Nghị bung cháo vào trong phòng, ôm cả cái bọc cuốn Chu Lăng lên, tựa vào trong lòng mình, thấp giọng dụ dỗ cô há miệng. Thế nhưng cô lại nhủ mày nghiêng đầu tránh đi, không phối hợp.

thật ra Chu Lăng có thể nghe thấy tiếng nói chuyện của người bên cạnh, cố gắng muốn mở mí mắt ra, mới vừa mở ra được một khe hở lại không thể không được nhắm tịt lại. Quá đau đầu, chỉ muốn được ngủ nhanh một chút, giảm bớt được phần nào đau đớn.

Địu dàng dụ dỗ cả nửa ngày, kiểu gì cũng phải uống được mấy ngụm. Nước đã ấm vừa phải, Hường Nghị cho cô uống thuốc, lại đặt người trở lại, đắp chăn lên.

Bà cụ và Tiền Gia Tô lo lắng quan sát trong chốc lát, bị Hường Nghị giục về nghỉ ngơi.

Giày vò này cả nửa ngày, trên người Hường Nghị đã đổ một tầng mồ hôi, cộng với cả ngày ngâm mình trong mùi rượu, chính mình cũng có phần chịu không nổi.

anh đi tắm qua, quay về chui vào trong chăn, còn chưa nằm xong, người phụ nữ tròn bóng nóng hằm hập liền tự giác ùn người tới, như muốn đem nhiệt lượng quá độ sang cho anh, dán sát vào cơ thể vừa tắm rửa mang hơi lạnh mát mẻ của anh.

Hường Nghị cứng rắn kéo người từ trên người mình xuống, để cô nằm thẳng, một lần nữa cảm túi chườm đá bị rơi xuống đặt lên trán cô.

Uống nhiều rượu như vậy, kỳ thật anh cũng không thoải mái lắm, ôm Chu Lăng nhắm mắt lại, thần kinh căng thẳng mới hơi buông lỏng một chút. Chỉ là vẫn không dám lơ là, giữa khuya thi thoảng lại thức dậy, kiểm tra túi chườm đá có bị rơi không, sau đó cảm nhiệt kế đo lại cho cô.

Thời điểm rạng sáng bốn, năm giờ, cuối cùng nhiệt độ cơ thể cũng đã hạ.

Chu Lăng nằm nghiêng, một chân gác lên đùi anh, đầu thì gối lên hõm vai anh, túi chườm đá không biết đã chạy đi đâu từ lúc nào. Hường Nghị liền không xen vào nữa, cảm cánh tay bên ngoài của cô để lại vào trong chăn, dèm dèm chăn.

Bạn đang đọc truyện *Sự Quyến Rũ Nam Tinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 45

Edit: Michellevn

Sớm tinh mơ vừa mở cửa sổ ra ánh nắng vàng rực rỡ chiếu rọi vào, làm nổi bật rau củ thịt thả tươi ngon đã được xắt hạt lựu để trên thớt. Hường Nghị cho vào nồi thịt bò và gạo đã ngâm từ sớm nấu đến gần chín, cho thêm hạt ngô, cà rốt và bông cải xanh, lại thêm nước, đun với lửa nhỏ, làm thành một nồi cháo rau củ đầy đủ sắc hương.

Nhào bột xong cán đều ra, vẩy dầu oliu lên, hành băm và gia vị, sau khi cuộn lại, cán kín miệng, nướng áp chảo trong vài phút, thế là đã có món bánh nướng hành băm thơm ngào ngạt.

Ngoài ra còn có nấm bào ngư xào rau xanh, cùng salad bông cải xanh mộc nhĩ; Hường Nghị lấy mấy quả lê, sau khi rửa sạch sẽ thì gọt vỏ, cho thêm cầu kỷ, táo đỏ và đường phèn, chưng trong nồi --- Mùa đông hạ hỏa giải độc, thực phẩm tốt để giải nhiệt và giữ ẩm.

Chưng xong tắt bếp, tiếng bước chân khe khẽ vang lên ở phía sau, ngay sau đó là giọng nói vui vẻ khó mà kìm nén của bà cụ ở ngay sau lưng anh : " Nghị à!"

Hường Nghị xoay người, nhìn bà cụ mang theo chút ý cười: " Mới sáng ra mà sao vui vẻ thế ạ?"

" Bà là nói cháu đấy!" Bà cụ vui vẻ đến híp hết mắt lại, dán sát lại, bởi vì phần chân quá mức mà nói với anh cũng không thể nhỏ được, " Vừa rồi vợ của cháu nói mở đấy!"

" nói cái gì ạ?" Hường Nghị dùng lấy quả lê nóng hập ra đặt lên cái đĩa, đưa cho bà cụ một cái muỗng, " Nhân lúc còn nóng thì ăn chút đi ạ."

Lúc này mà còn quan tâm ăn lê cái gì chứ, bà cụ đón lấy rồi lại tùy tiện để xuống, háng háng giọng, quay đầu liếc nhìn ra bên ngoài, quay lại, độ cong của con mắt càng lớn hơn, sau đó học theo giọng nói mềm mại dịu dàng của con gái: " Hường Nghị, em yêu anh"

nói xong, tự mình tức khắc len lén vui cười hi hi, còn làm như rất thận thừng, đập một cái lên cánh tay Hường Nghị.

Tay Hường Nghị run lên, suýt nữa thì rút lại vào trong nồi quả lê vừa cẩn thận lấy ra.

Khóe miệng không tự giác vênh vênh lên, Hường Nghị không nói gì, rù mắt, thận trọng đặt quả lê thứ hai vào một chén nhỏ, để vào một chiếc muỗng nhỏ . Nhìn anh có vẻ bình tĩnh, thế nhưng trái tim đã nhảy cuống cuống rồi, tay chân dường như cũng có phần không thể khống chế, khẩn cấp muốn xoay người, trở về phòng, nhìn người phụ nữ của anh một chút.

Bà cụ tự mình vui vẻ một lát, vẫn không đủ, kéo kéo cổ tay Hường Nghị, túm anh đi ra khỏi phòng bếp, đi về phía phòng: " Cháu tự mình nghe đi ! "

Hường Nghị để mặc bà cụ kéo ra ngoài, còn nhân tiện bụng luôn cái chén nhỏ kia.

Trong phòng, rèm cửa được kéo ra một khe hở bằng bàn tay, rọi vào ánh nắng nghiêng nghiêng, rơi xuống trên tấm chăn màu lam nhạt mới tinh --- Đó là vào ngày sinh nhật bà cụ, vì Chu Lăng ở lại, đã đặc biệt đổi chăn mới. Chu Lăng đã không còn sốt nữa, nhưng vẫn chưa thức dậy, chân mày giãn ra, ngủ đến là yên ổn. Ánh sáng rơi trên sườn mặt cô, lông mi cong lên đáng yêu, tạo thành bóng râm nhỏ nhỏ .

Hai người vừa bước vào cũng rất tự giác mà thả nhẹ bước chân, bà cụ kéo Hường Nghị đến trước giường, khom khom lưng, chờ đợi người đẹp ngủ nói mơ.

Nửa ngày không thấy có động tĩnh, bà cụ khom cái lưng già đến là mệt, rón ra rón rén ngồi xuống bên giường.

Hình như Hường Nghị cũng không hề biết hành vi của mình hiện giờ có bao nhiêu ngây thơ, đặt bát ở đầu giường, ngồi chồm hổm xuống theo.

Người cuộn mình trong chăn ngủ vô cùng an tĩnh, chẳng hề có ý gì là nói mơ cả. Bà cụ cúi người tới gần, nhẹ nhàng vỗ vỗ lên cái chăn:" Lặp lại lần nữa nào."

Cuộn chăn bỗng dừng động đây, lộ ra gương mặt trẻ trung của Chu Lăng, mí mắt hé hé, ánh mắt mờ mờ nhìn hai người phía đầu giường:".....hả?"

Bà cụ cười tủm tỉm:" nói lại lần nữa đi ."

" Gì ạ?" trên người có chút bần rần, không có sức lực, Chu Lăng vươn tay từ trong chăn ra, vỗ vỗ lên cái trán còn ân ân đau.

" không có gì." Có lẽ Hường Nghị không muốn để cô biết, đến mình mà cũng nhầm lẫn như vậy ngồi đó chờ cô nói mơ, nắm bàn tay nóng hằm hập của cô, cúi đầu hôn lên chóp mũi cô.

Lúc anh tách ra, mắt Chu Lăng đã cong lên, tầm mắt nhìn theo anh chăm chú, ánh mắt giao nhau, dấu vết cuối cùng của cơn buồn ngủ và nỗi buồn trong mắt cũng lặng lẽ phân tán.

Bà cụ vừa xấu hổ vừa vui mừng, che miệng lại, đứng dậy bước nhanh ra ngoài, để lại đằng sau không gian thân thiết của hai người. Trước khi đi đá một ánh mắt cổ vũ lại cho Hường Nghị, còn trì kỷ kéo cánh cửa lại.

Hường Nghị bật cười, ngồi lên phía đầu giường, bọc Chu Lăng trong chăn ôm cả lên, để tựa ào lồng ngực mình, lấy bát lê ở đầu giường lại:" Ăn mau nào, chút là lạnh giò."

Tình cảnh giống như tối hôm qua, dường như Chu Lăng vẫn có chút ần tượng, ngửa đầu nhìn anh, không nhận lấy:" anh không dứt cho em sao?"

Bởi vì sinh bệnh, giọng nói có phần suy yếu, so với ngày thường càng thêm mềm mại, thậm chí còn mang theo chút đáng thương. Trái tim đàn ông thô lỗ của Hường Nghị, không có sức chống lại vẻ ngoài hiện tại của cô, rũ mắt nhìn vào mắt cô, giọng điệu cũng mềm mại theo:" Muốn anh dứt hả?"

Sắc mặt Chu Lăng có hơi trắng, con mắt lại cong cong, lộ ra vẻ hờn hờ:" Em thích anh dứt."

" Bệnh cái là biết làm nũng ngay." Hường Nghị cười nhẹ, múc một thìa nước lê, dứt cho cô.

" Bệnh nhân đãi ngộ thật tốt mà." Chu Lăng nằm trong lòng anh, được anh dứt cho hết một quả lê mà cô luôn không thích ăn, liếm liếm môi, cảm khái nói .

" Vậy cũng không cần phải sinh bệnh." Hường Nghị nói, bỏ cái bát không sang một bên, ôm cô tựa vào đầu giường.

Chu Lăng nhướn nhướn mi:" Vậy là dù cho em không có sinh bệnh, anh cũng phải tận tâm tận lực chăm sóc em, biết không hả, Hường công công?"

" Biết ạ, Vương hậu đại nhân." Hường Nghị cười hôn hôn cô sâu sắc," anh không ngại để em gọi anh là Hường công công, nhưng em có thể thử xóa bỏ chữ cuối cùng đi."

" Hử?" Chu Lăng nghĩ nghĩ, rồi lập tức cười khánh khách trong lòng anh, lườm anh một cách yêu kiều, " Nghĩ hay quá nhỉ!"

Dính lấy nhau ngọt ngào một lát, Hường công công lại hầu hạ vương hậu đại nhân của anh ấy mặc quần áo. Đồ công sở ngày hôm qua quá mỏng, Hường Nghị tìm áo len to và quần dẹt kim của mình mặc cho cô, áo khoác bên ngoài là bà nội mua cho, cho tới bây giờ cô vẫn chưa từng mặc qua đồ ngủ bằng vải nhung san hô. Trong cả người có vẻ công kênh vừa buồn cười.

Bà cụ đã xối xong com, trông thấy hai người nắm tay từ trong phòng đi ra, liền cười hết sức sâu xa.

Tối hôm qua mắc bệnh đến hôn mê, nhưng vẫn mơ hồ biết bà cụ ở bên cạnh chăm sóc cô hồi lâu, Chu Lăng sờ sờ hai má, hiếm khi có chút ngại ngùng. Nếu nói ra lời cảm tạ thì ngược lại thành khách khí, côi đi, ôm ôm lấy bà lão nhỏ gầy hơn cô rất nhiều.

Bà cụ sờ sờ đầu cô, cười tủm tỉm:" Bé ngoan, rửa mặt nhanh đi rồi ăn com."

đi phòng tắm rửa mặt, mất mấy bước chân, Hường Nghị cũng muốn đưa người tận nơi, thuận tiện gõ gõ cửa phòng Tiền Gia Tô, gọi hán dậy ăn com.

không ngờ Tiền Gia Tô đã thức từ lâu, âm thanh tràn đầy sức sống trả lời tức khắc:" Ra ngay ạ!."

Hương Nghị mở cửa bước vào, cậu đang ngồi trước máy tính, thế nhưng lần đầu tiên không phải chơi game, giao diện màu đen với các đường màu đỏ và xanh lá cây, cậu chàng này ấy thế mà đang xem cổ phiếu.

"Mày xem hiểu không hả?" Hương Nghị buồn cười hỏi.

"không hiểu nổi," Tiền Gia Tô trả lời tự nhiên, chỉ vào cái đường cong đang tăng nào đó nói, "Có điều em có thể nhìn ra được nó đang tăng lên. So với lúc đầu vẫn còn chênh lệch khá nhiều, không biết khi nào có thể tăng trở lại."

Đó là giá cổ phiếu của tập đoàn Đại Nguyên, xu hướng cũng không tệ lắm, Hương Nghị nhìn nhìn, giờ tay vỗ vỗ lên đầu cậu: "Ăn cơm."

Chu Lăng từ toilet đi ra, ngồi xuống chiếc ghế mà bà cụ đặc biệt chuẩn bị riêng cho thêm một tấm đệm mềm mại. Vị trí của cô đã được bày sẵn bát đĩa, bát sứ trắng màu lam hoa nhỏ, trong đó là món cháo rau củ màu sắc cực đẹp.

"Quá ngọt rồi!"

Tiền Gia Tô nét mặt oanh liệt há to miệng tiêu diệt quả lê đưa cậu kia, vội vàng húp hai miếng cháo làm trung hòa. "Chị Lăng chị xem đây, đây cũng là nhờ ánh sáng của chị, trước kia đều là cháo trắng. Có khi nào được uống loại cháo lợi hại này đâu cơ chứ!"

Trong lúc nói chuyện còn dùng ánh mắt lên án nhìn anh họ của họ.

Hương Nghị không thèm để ý đến cậu, bà cụ quở trách: "không làm mà ăn còn xoi mói cái gì hả!"

Chu Lăng cười cười, cũng nói theo: "Em muốn uống không biết tự mình đi nấu sao?"

Dường như Tiền Gia Tô rất kinh ngạc mở to hai mắt, rồi dần lại ngay lập tức, làm ra vẻ như cuộc sống này không có gì là luyến tiếc: "Được thôi, được thôi, mọi người đều thiên vị anh họ, cháu đã không có địa vị trong cái nhà này rồi!"

"Là ai cho mày ảo tưởng từng có địa vị hả?" Hương Nghị bay bổng bỏ một đao.

Tiền Gia Tô hừ một tiếng, sụp soap húp hết, lại đi múc thêm một bát.

Vì quán triệt lời bình của bà nội "không làm mà ăn", Tiền Gia Tô com nước xong xuôi phải mông một cái liền đi, nghe nói có mấy nhà tổ chức tiệc nhỏ mời cậu biểu diễn vào đêm ba mươi, trả thù lao cũng không tệ lắm, cậu đang bận đánh giá xem nhà nào cao hơn.

Dường như bà cụ cũng cố ý để lại không gian cho vợ chồng son, thật sự không cần người khác phải đi cùng, một mình tự đi xuống lầu tản bộ.

Hương Nghị rửa bát trong phòng bếp, Chu Lăng ôm lấy lưng anh từ phía sau, mặt dán lên tấm lưng dày rộng của anh.

Hai người đều không nói gì, nhưng không có khoảnh khắc nào thoải mái hơn bây giờ.

Rửa bát xong, hai người cùng nhau đi ra khỏi phòng bếp, Chu Lăng kéo tay anh, hỏi: "Hôm qua anh đi đâu vậy? Nguyên một ngày không nhận điện thoại của em, cũng không trả lời tin nhắn."

"Gặp một người bạn." Hương Nghị không muốn nói quá nhiều, muốn mập mờ cho qua.

Chu Lăng lại nhảy bén đoán ra: "Có quan hệ với bản ghi chép giao dịch anh đưa đến công ty cho em sao?"

Giấu cũng không giấu được, Hương Nghị đành phải gật đầu thừa nhận.

Chu Lăng khẽ nhủ mảy mai, nhìn anh chăm chú một lúc lâu, bỗng dưng buông một câu không đầu không đuôi: "anh sẽ không phải vì cái này mà bán thân rồi chứ? Hôm qua hình như đã uống rất nhiều rượu, hồi kinh khủng."

"Nghĩ cái gì thế hả." Hương Nghị cười rộ lên, tay búng lên trán cô, "Mắt còn không mở ra nổi, mũi vẫn thính thế nhỉ."

"Nhắm mắt lại em cũng biết là anh nhé." Chu Lăng đứng không nổi, kéo anh về phòng ngồi, tìm tư thế thoải mái dựa vào người anh.

Hương Nghị lấy tay mò ra một cái điện thoại di động, đưa cho Chu Lăng: "Hôm qua em rơi ở trên xe."

Điện thoại di động không ở trên người cô, buổi sáng anh đặc biệt đi lên xe tìm một chút, tìm thấy trên ghế ngồi.

Chu Lăng nhận lấy, màn hình tự động sáng lên, đã có mấy chục cuộc gọi nhỡ, vô số tin nhắn. Tin tức nhiều như vậy vừa xem liền đau đầu, cô lướt lướt qua loa, chọn trả lời mấy cái, cuối cùng gọi điện lại Đinh Y Y.

Hương Nghị biết ý tránh mặt, anh ra khỏi phòng, điện thoại bên này đúng lúc nhận máy, trong điện thoại Đinh Y Y đã gào lên: "Bà cô ơi, cậu làm tớ sợ muốn chết! Chuyện ngày hôm qua là thế nào hả, tớ xem tin tức mới biết chuyện trên weibo, lại là Bùi Hi Mạn giờ trò quỷ hả?"

"Giờ đã đối phó được rồi." Chu Lăng đáp

Bỗng dung Hường Nghị vươn tay ra, siết chặt vòng eo cô, dùng lực không cho cự tuyệt kéo người trở về, sau đó nghiêng người đặt cô ở cái bàn bên cạnh, cúi đầu, khuôn mặt anh tuấn dí sát vào gương mặt cô.

" Vừa rồi nói điện thoại với ai?" anh thấp giọng hỏi," Đình Y Y hả?"

" U." Cơ thể Chu Lăng bị áp hơi hơi ngửa ra sau, ánh mắt nhìn chăm chú vào cái cằm đang nhú mấy cọng râu màu xanh của anh.

Đầu Hường Nghị đề xuống phía dưới, Chu Lăng tiếp tục trốn ra phía sau, hơi hơi nghiêng đầu tránh. anh nở nụ cười rất khế, sau đó giọng nói càng thêm vài phần trầm thấp, mang theo tia thích thú mê hoặc lòng người, hỏi cô:" Có chút muốn gả", là ý gì hả?"

" anh nghe lầm rồi," Mặt Chu Lăng không đổi sắc, thậm chí giống như vì để gia tăng độ tin tưởng, ngẩng đầu, cho Hường Nghị một ánh mắt kiên định. Nhưng khoảnh khắc ánh mắt chạm nhau, bị đốt cháy bởi ánh sáng rực rỡ bất thường trong mắt anh, cả người ngơ ngẩn, giọng nói nửa câu sau không tự giác nhỏ đi," Em nói là có chút nhớ nhà....."

Sinh bệnh một trận, cả người cô có vẻ hơi suy yếu, trên mặt mất đi vẻ hồng hào, màu môi cũng biến thành nhợt nhạt, giờ lại lộ ra màu hồng nhàn nhạt, gây cho người ta cảm giác mịn màng giống như thạch jelly.

Vị đắng của thuốc trong miệng cô vẫn chưa tàn đi hết, lúc nói chuyện khề khàng phả hết lên mặt anh. anh lại không hề ghét bỏ, ngược lại dán sát tới, ngậm lấy môi dưới của cô, cắn mút tỉ mỉ, nhắm nháp.

Chu Lăng không thể không đưa tay ra chống lên mặt bàn phía sau, làm tư thế chống đỡ, hơi hơi ngẩng đầu lên, đáp lại nụ hôn của anh.

.....

Nam nữ trưởng thành tràn đầy tình tứ, mỗi nụ hôn sẽ luôn phát triển theo hướng khám phá vẻ đẹp cơ thể người, chẳng qua hôm nay Chu Lăng điều kiện phần cứng không hỗ trợ lắm, hôn trong chốc lát, khi ham muốn được nâng lên, cả người trở nên chóng mặt vì thiếu oxy.

Bàn tay Hường Nghị tiến vào trong quần áo, sờ soạng mấy cái trên da thịt trơn mịn của cô cho đỡ cơn ngứa, cuối cùng vẫn là tự giác lấy ra, hết sức dịu dàng mà hôn hôn lên gương mặt và hai má cô.

Chu Lăng choáng váng được ôm lên giường, Hường Nghị giúp cô cởi áo ngủ, đắp chăn lên, nhẹ nhàng vuốt ve lưng cô, dỗ cô ngủ.

một giấc này còn thật sự sâu, lúc tỉnh lại vừa vặn là thời gian cơm trưa, Hường Nghị không ở bên cạnh nữa, đã không còn độ ấm của anh bên người.

Loáng thoáng có thể nghe được tiếng vang ở phòng bếp, còn có hương vị đồ ăn truyền vào, chỉ là Chu Lăng vẫn không cảm thấy khỏe, trên người cũng không có bao nhiêu sức lực, liền không nhúc nhích nữa, tiếp tục nằm nghỉ trong ổ chăn ấm áp.

Sau hơn mười phút, trong phòng khách bỗng dung có tiếng động, ngay sau đó cửa phòng ngủ đã bị mở ra, Hường Nghị xách theo hai va ly hành lý lớn bước vào.

Trong ổ chăn lộ ra một cái đầu, nghiêng nghiêng nhìn anh:" Đồ gì vậy ạ?"

Hường Nghị để đồ xuống bên cạnh tường, cởi áo khoác, đi tới, cúi người hôn một cái lên trán cô ." Lấy cho em chút quần áo."

Chu Lăng chớp chớp mắt. Đây chính là tự mình quyết định mang cô dọn đến đây ở đúng không ?

" Dậy ăn cơm nào." Hôm nay Hường Nghị đối với cô vô cùng dịu dàng, trong nét mặt đều lộ ra vẻ ôn hòa," Muốn thay quần áo trước không ? anh lấy tới bộ quần áo ngủ em thích đấy, muốn mặc không ?"

" Cảm quần lót tới không ?" Chu Lăng hỏi

Hường Nghị nở nụ cười, khom người ghé đến bên tai cô, nói nhẹ nhàng:" Cảm rất nhiều, một giờ em thay một cái cũng bảo đảm đủ. Giờ muốn thay hả? anh giúp em nhé?"

Lúc nói hơi thở nóng bỏng phun vào trong tai cô, nhồn nhột. Chu Lăng cười né tránh, sau đó nhớ tới thời điểm lần đầu tiên cô qua đêm ở nơi này, cô không muốn mặc quần lót dơ, lúc ấy Hường Nghị nói thế nào ấy nhỉ?

- - - Chịu đựng.

Chắc, cho nên nói, đàn ông chính trực mà dạy bảo tốt cũng là rất có tiềm lực mà.

Hai người trong phòng đùa vui ầm ĩ bằng trò chơi thay quần áo, Tiền Gia Tô làm xong cơm trưa, đi tới gõ cửa:" anh họ, chị Lăng, ăn cơm thôi! Hôm nay Tiền đại đầu bếp xuống bếp đó nha, món nào cũng là món chính, cơ hội tốt khó có lần sau."

" Biết rồi." Chu Lăng đáp lại một tiếng, ném tay Hường Nghị ra khỏi chăn, xột xà xột xoay tự mình thay đồ mặc ở nhà.

Từ trong phòng đi ra, ngắm nhìn cái gọi là " món nào cũng là món chính " trên bàn ăn, suýt chút nữa là Chu Lăng cười phì ra.

Tiền Gia Tô vẫn còn rất đặc ý nhe răng ra cười, hết sức tự tin mà xới cho mọi người đầy chén com, còn thật sự dùng muỗng com lên chặt com xuống.

Nộm dưa chuột, khoai tây thái sợi xào, địa tam tiên (bao gồm cà tím, ớt xanh và khoai tây), món lớn nhất là nấm đông cô xào thịt. Hương vị dĩ nhiên là không thể so bì với Hường Nghị được, hình ảnh thì lại càng không thể.

Chu Lăng không có khẩu vị, chỉ ăn không hết một phần tư, lúc này Tiền Gia Tô mới cảm thấy thất bại, cup mi hỏi: " Em làm khó ăn như vậy sao?"

Chu Lăng an ủi cậu: " không khó ăn đâu, do là chị ngủ cả buổi sáng nên không đói."

Ở bên cạnh bà cụ lại phá đám không hề thương tiếc: " So với anh mày thì kém xa lắm."

"Đánh giá của bà không có giá trị tham khảo, lão bà cụ bất công." Tiền Gia Tô nói, " Vẫn là chị Lăng của em tốt, công bằng! Công chính! Công khai!"

Vừa dứt lời đã bị bà cụ trừng hai mắt không vui, đập bốp một cái lên lưng cậu: " nói ai là lão bà cụ thế hả!"

" Cháu sai rồi cháu sai rồi," Tiền Gia Tô vội vàng đổi giọng, " Tiểu mỹ nữ!"

Chu Lăng buồn cười không chịu được.

" Liên hệ với ba mẹ em rồi chứ?" Hường Nghị cười nhìn họ đùa giỡn, đúng lúc chuyển đề tài.

Tiền Gia Tô gật mạnh đầu: " Sáng nay mới gọi điện thoại rồi, ngày mai thì về, buổi chiều đến."

" Em đi đón à?" Hường Nghị lại hỏi. Trong lúc nói chuyện thì đặt xuống bát mình đã ăn xong, rồi cực kỳ tự nhiên mà bùng lên phần com thừa của Chu Lăng, tiếp tục ăn.

Bà cụ hết sức tinh mắt để ý đến động tác của anh, chỉ cười híp mắt lại.

Nhưng một màn này hoàn toàn bị Chu Lăng bỏ qua, cô ngồi bên cạnh Hường Nghị, cúi đầu mím môi.

Cha mẹ của Tiền Gia Tô? Vậy không phải là cô và dựng của Hường Nghị sao, họ sắp quay về?..... Cũng đúng thôi, năm hết tết đến bao giờ cũng phải về nhà mà. Vậy cô còn tiếp tục ở nơi này liệu có tiện không đây?

" Em đi đón, ngày mai em không có việc gì." Lâu lâu ba mẹ mới về nhà một lần, sự phản kích của Tiền Gia Tô đã bay lên khoe mắt chân mày.

Hường Nghị gật gật đầu: " Vậy để anh mua thêm chút đồ ăn, buổi tối làm thêm mấy món ăn."

" Vâng vâng, anh nhớ làm món bánh nhân thịt, mẹ em muốn ăn bốn viên."

" Xem cháu kia, người còn chưa về đến nhà mà đã bắt đầu gọi món ăn rồi." Bà cụ nói vậy, nhưng trên mặt lại mang theo ý cười.

Hường Nghị cũng bật cười.

Người một nhà trò chuyện âm áp, Chu Lăng không xen miệng vào được, ngồi một lát mà thấy lòng không yên, đứng dậy về phòng trước. Ngồi ở đầu giường thần thờ hồi lâu, Hường Nghị thu dọn xong, quay trở về phòng, vẫn như cũ cầm theo thuốc và nước ấm.

Nhìn thấy dáng vẻ tâm sự chông chênh của Chu Lăng, anh ngồi xuống hỏi: " Sao vậy?"

Chu Lăng nhìn anh dò xét: " cô của anh sắp về rồi hả?"

cô biết cha mẹ Hường Nghị đã mất, bên phía nhà mẹ không có bao nhiêu họ hàng, như vậy xem ra, người cô này, là bậc trên gần gũi với anh nhất. nói cách khác, cô vẫn phải gặp phụ huynh một lần nữa.

" Ừm, là cô ruột của anh." So với rối rắm của cô, tâm tình của Hường Nghị dường như có phần vui vẻ, cười rằng, " Hai người chắc là hợp cạ đấy, bà ấy và Tiền Hâm từ một khuôn mẫu mà khắc ra, không chỉ về ngoại hình, mà còn cả tính cách. "

" thật thế á?" Chu Lăng có chút kinh ngạc nhướn mi lên, tính cách của Ba Kim kia hóa ra là do di truyền cơ đấy.

Dường như Hường Nghị nhìn rõ tâm tư của cô, đưa thuốc tới, nhìn cô uống, sau đó nhận lại cái ly không, giống như an ủi mà vỗ vỗ đầu cô : " Đừng lo lắng."

anh nói thì nhẹ nhàng, nhưng Chu Lăng lại không tránh khỏi căng thẳng, nguyên buổi chiều không dậy nổi tinh thần, buổi tối lúc ngủ lăn qua lăn lại, lại sinh ra cảm giác lo âu như lần đầu tiên gặp bà nội.

Thời điểm xoay người lần thứ n, Hường Nghị vươn tay kéo người lại, ở bên tai cô hỏi bằng giọng trầm thấp: " Muốn rồi hả?"

" anh nghĩ nhiều rồi đấy " TRong bóng đêm Chu Lăng cho một ánh mắt xem thường, sau đó xoay người, quay mặt về hướng anh, vùi đầu vào ngực anh, "

Em không ngủ được."

Hương Nghị vuốt vuốt tóc cô, hỏi" trên người còn khó chịu sao?"

Chu Lăng lắc đầu:" đã ổn rồi ạ."

Chỉ cuối cùng mới tuôn ra khỏi miệng, tay Hương Nghị đã trượt vào trong chăn, vén áo cô lên, men theo vòng eo thon gọn lần mò đi đi vào," Vậy chúng ta làm chút chuyện khác chứ?"

Đàn ông ấy mà, khi mà t*ng trùng xông lên não, trong đầu ngoại trừ cái này thì không còn gì khác. Chu Lăng chui ra từ trong ngực Hương Nghị, xoay người lại, đưa lưng lại phía anh, yêu kiều chống chống cái trán, dùng âm thanh có thể so sánh được với Lâm Đại Ngọc mà nói : " Đầu hăng còn hơi đau."

" anh xoa xoa giúp em." Hương Nghị lấn người tới, lồng ngực dính sát vào lưng cô, một cánh tay vòng đến phía trước người ta, thẳng tiến đến hai khối mềm mại kia, đầu tiên là dùng bàn tay bao lại, sau đó từ từ thu gọn lại.

Chu Lăng dờ khóc dờ cười, dùng tay huých anh, vừa cười mắng:" Đầu của anh dài đến đây hả?"

" Ừm " Hương Nghị lên tiếng mà mặt không đỏ, tim không loạn, rồi không đợi cô phản ứng, đặt cả người cô nằm thẳng ra, vùi đầu xuống.

" Ừm....." không biết có phải có chút yếu ớt vì nguyên nhân vừa sinh bệnh hay không, cơ thể dường như nhạy cảm hơn bình thường, không tới hai cái Chu Lăng đã bắt đầu thở hổn hển, nâng chân lên, gác lên người anh, khe khẽ cọ xát.

Hương Nghị ngẩng đầu lên, bàn tay trong chăn sột sột soạt soạt lột quần áo cô, vừa nói bằng giọng trầm khàn:" Còn nói không muốn, hửm?"

Chu Lăng vươn tay ôm cổ anh, mềm mại thúc giục anh : " Nhanh lên nào."

Hương Nghị lại cúi đầu hôn cô, nhanh chóng cởi hết quần áo của hai người, tên đã lên đây, lại cố hết sức đè xuống ham muốn lập tức tiến ngay vào trong cô , từ trên người cô gian nan nâng người dậy, vươn tay định mở ngăn kéo.

không nghĩ tới Chu Lăng lại kéo tay anh lại, nâng hai chân lên chủ động nghênh đón anh. Hương Nghị run lên, sau khoảnh khắc yên tĩnh ngắn ngủi, bỗng dưng hiểu ra gì đó, trái tim đột nhiên nảy lên, bản năng cơ thể ưỡn một cái, cứ thế mà thuận lợi tiến vào trong cơ thể cô.

Động mấy cái liền, bỗng dưng Hương Nghị lại dừng lại, trong bóng tối nhìn vào mắt Chu Lăng một cách chính xác.

" Đây tính là động phòng sao?" anh hỏi bằng giọng khàn khàn.

Sau vài giây Chu Lăng mới phản ứng lại, mới ý thức được câu nói không đầu không đuôi này của anh, lập tức sinh ra mấy phần xấu hổ, hung hăng cào một đường trên lưng anh.

Bạn đang đọc truyện *Sự Quyến Rũ Nam Tính* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 47

Edit: Michellevn

Sau khi kết thúc một lần ân ái, Chu Lăng thật sự có cảm giác cơ thể bị đào rỗng, Hương Nghị dọn dẹp xong " hiện trường gây án", xỏ cái quần ra ngoài rót nước cho cô, trước sau không mất quá mấy phút, lúc trở lại cô đã ngủ luôn rồi.

So sánh với lúc bình thường hai người động một tí là lại làm từ từ hai ba giờ liền, đây chỉ có thể xem là một lần yêu yêu hơi vui vẻ, căn bản không đáng giá được nhắc tới. Hương Nghị khí huyết tràn trề, hưng phấn cả người vẫn chưa tan, tinh lực hăng còn rất nhiều không có chỗ sử dụng, ôm cô sờ sờ chỗ này bóp bóp chỗ kia, chẳng mấy chốc lại rục rịch góc đầu giường.

Trong lúc Chu Lăng nửa ngủ nửa thức cơ thể cũng đã có phản ứng, tiếng thờ dốc mềm mại và tiếng rên rỉ du dương càng lúc càng quyến rũ, Hương Nghị liền không nhịn được nữa, tách hai chân cô ra, lại chen vào lần nữa.

" Ừm!" Chu Lăng thoáng cái bị làm cho tỉnh ngủ, sau khi phản ứng lại được, lập tức có phản tức giận mắng cho một tiếng:" Hương Nghị!"

Người đàn ông cúi người đặt môi hôn lên mắt cô, mượn cơ hội tiến vào càng sâu, giọng nói trầm thấp dịu dàng vô tận:" anh đây!"

nói xong, chậm rãi hoạt động trong cơ thể cô.

"....." Chu Lăng nện anh một cái, sau đó ôm cổ anh, mở rộng cơ thể đón nhận anh.

" Khụ....."

Đột nhiên một tiếng ho đàng hẵng từ bên kia tường truyền đến. Đêm khuya vắng người, thật không dễ gì mới yên tĩnh lại sau nửa tiếng giăng co, không bao lâu sau lại bắt đầu tiếng động bất nhẽ làm cho con cẩu độc thân nào đó ngủ cũng không yên, cuối cùng không thể nhịn được nữa đánh tiếng nhắc nhở.

Rốt cuộc hai người dừng lại một chút, Chu Lăng theo bản năng kẹp chặt lấy Hường Nghị, hậu tri hậu giác mới phản ứng lại kịp, cô đã quên mất chỗ nhà Hường Nghị này hiệu ứng cách âm bằng không.

(*)Hậu tri hậu giác: là quá trình từ nhận thức đến hiểu rõ xảy ra khá chậm.

" Kêu nhỏ một chút." Hường Nghị nói

Chu Lăng thậm chí có thể cảm nhận được ý cười ẩn giấu trong giọng nói của anh, vừa nhớ đến tiếng rên rỉ vừa rồi của mình có khả năng bị hai người cách vách nghe được, trên mặt liền thẹn hết sức. Nhắc chân hung hăng đạp một phát lên đùi Hường Nghị, rồi như thấy chưa hết giận, há miệng cắn lên cẳng cổ anh.

một ngoạm kia thật sự là không khách sáo chút nào, Hường Nghị đau đến sít một tiếng, đợi cuối cùng cô hả dạ nhả ra, lập tức giơ tay lên che kín miệng cô, hung hăng thúc vào chỗ sâu nhất bên trong cô.

Tiếng kêu thốt ra bị dậm thành từng mảnh nhỏ, tiếp theo bị bàn tay người đàn ông chặn lại, trong căn phòng nhỏ tiếng rên rỉ um ư a ah vang lên đứt quãng, còn quyến rũ người ta hơn cả bóng đêm.

một hồi lẩn lộn này, chút sức lực của Chu Lăng đã hoàn toàn mất hết, được Hường Nghị đỡ dậy dứt cho mấy ngụm nước ấm mới đi rót lại, nằm trong lòng anh, thỏa mãn nhắm mắt tiến vào mộng đẹp.

Tiêu hao quá lớn, sáng hôm sau liền không thể dậy nổi, lúc mở mắt ra ánh mặt trời đã sáng rực rỡ.

Mười giờ rưỡi rồi, Hường Nghị đã không còn bên cạnh, Chu Lăng ở trên giường vờn vai mấy cái, xoa xoa thắt lưng nhức mỏi, tự mình mặc quần áo rời giường. Bà cụ đang ngồi bóc lạc trong phòng khách, nhỏ giọng chỉ huy Tiền Gia Tô quét nhà.

Cửa phòng bên này vừa mở ra, hai người đồng loạt dừng lại, quay đầu nhìn qua.

Bà cụ cười tủm tỉm, Tiền Gia Tô lại không biết đang chột dạ cái gì, vừa đối diện mắt Chu Lăng, lập tức tránh mặt sang chỗ khác, cảm chổi quét xoăn xoẹt liên tục, vành tai hơi đỏ.

hiện trường tối qua nhảy từ trong đầu ra, Tiền Gia Tô có thể nghe được thì lỗ tai nhạy bén của bà cụ ngủ ít hẳn nhiên cũng đã nghe được rồi, nhất thời Chu Lăng cảm thấy mặt nóng lên, mím cười xấu hổ, quay đầu đi về phía toilet.

Lúc đi ra, bà cụ vẫn mím cười như vậy nhìn cô, Chu Lăng cũng đã ngượng lăm rồi, ra về trấn tĩnh ngồi xuống bên cạnh bà, hỏi:" Hường Nghị đâu rồi ạ?"

" đi cửa tiệm rồi," Tiền Gia Tô đang quét nhà đưa lưng lại với hai người, vậy mà trả lời đến là nhanh, " Xe của Trần Hỷ bị hư, mới sáng ra đã kêu anh họ đi rồi, lúc này chắc là sắp về đấy ạ."

Chu Lăng gục gặc đầu:" Vậy cháu đi tìm anh ấy đây ạ, đúng lúc ra ngoài một chút."

" Ăn chút gì rồi hẵng đi." Bà cụ đặt lạc xuống, đi phòng bếp hâm cháo cho cô," Bữa sáng không thể không ăn."

Hai ngày không sửa soạn ăn mặc, Chu Lăng cảm thấy mình có chút lười thôi. Gã trai thẳng Hường Nghị kia, đã về biệt thự lấy cho cô hai va ly to đồ dùng, toàn là quần áo, chỉ lấy có hai đôi giày, đều là boot lốt nhưng, nhìn ra là hai đôi dày nhất trên toàn bộ kệ giày của cô ; đồ trang điểm thì khỏi nói, chả hề có lọ nào cả.

Có điều trong cửa tiệm có để một bộ, Chu Lăng thay quần áo xong, tự giác mặc áo lông thật dày vào, quần đến kín kẽ rồi ra cửa đi tìm Hường công công của cô.

Con phố này cô đến đã thường xuyên, đều đã quen thuộc với nhiều anh chị đại, trên đường chào hỏi qua lại, em gái nhỏ ở tiệm ăn sáng đầu phố kia còn nhét cho cô một quả trứng luộc nước trà.

Loại cảm giác này khá tốt, hàng xóm quen thuộc hỗ trợ lẫn nhau, nhiệt tình và thân thiết đúng lúc.

Chu Lăng mang theo một quả trứng đi đến cửa tiệm sửa xe, chưa đi đến cửa, đã nghe thấy tiếng cười vang.

- ---Có phụ nữ.

cô xác định đã nắm được giọng nói tương đối mềm mại của người phụ nữ từ tiếng cười cỏi mở của người đàn ông, nhẹ nhàng nhướn mày lên và bước qua cánh cửa.

"Chị dâu!" Có người bước vào là Trần Hi chú ý tới trước, nghe rằng gọi lên thân thiết.

Hương Nghị ngồi trên ghế nhỏ đưa lưng lại với cửa, dựa người ra sau, chân vắt chéo, dáng vẻ nhàn nhã, giữa các ngón tay buông xuống còn kẹp một miếng thuốc chưa châm.

Mà bên tay trái anh, Tống Phi hai tay chống trên đầu gối, cơ thể đổ về phía trước, hơi hơi nghiêng về phía anh. trên mặt vốn còn đang cười, gương mặt lên nhìn thấy Chu Lăng, lập tức thu lại không còn một mảnh.

Hương Nghị quay đầu, thả chân đang bắt chéo xuống.

"Hi." Chu Lăng mỉm cười với Trần Hi, đi đến bên cạnh Hương Nghị, vươn một tay tới, lòng bàn tay ngửa ra.

Tầm mắt Hương Nghị dừng ở bàn tay trắng mịn nhỏ xinh mà chỉ mới đêm qua thôi anh đã đặt lên đó những cái hôn liên tiếp, dừng dừng lại, đổi miếng thuốc sang tay trái, nâng tay phải lên kéo cô lại. không nghĩ tới Chu Lăng lại né tránh, bàn tay hơi hơi hướng xuống dưới, ngoắc ngoắc đầu ngón tay. Hương Nghị liếc nhìn cô, yên lặng giao nộp miếng thuốc vốn không dám châm chỉ cầm trong tay cho qua cơn ghê.

Thuốc không tệ nha. Chu Lăng cầm trong tay ngắm nhìn, nâng tay lên, ngậm miếng thuốc trong miệng bằng tư thế thành thạo.

Còn chưa ngậm chắc, thì bị Hương Nghị đột nhiên đứng dậy vươn tay đoạt lấy, cũng không quan tâm chủ nhân miếng thuốc còn ở đó, nâng tay ném luôn vào thùng rác bên tường. Sau đó nhìn Chu Lăng, ánh mắt ần ần mang theo vài phần xin khoan dung.

Lúc này Chu Lăng mới buông tha cho anh, đưa quả trứng luộc nước trà trong tay qua, ngồi xuống cái ghế của anh.

Trần Hi hết sức tỉnh mắt đã vừa cảm một chiếc ghế nữa đến, Hương Nghị ngồi xuống bên cạnh Chu Lăng, cúi đầu bóc trứng gà.

Trong im lặng lại lộ ra sự thân mật không coi ai ra gì, sự tương tác này rơi vào trong mắt Tống Phi, chói mắt vô cùng.

Lúc này Trần Hi như cố tình khen có chút nịnh nọt: "Chị dâu không trang điểm mà sao vẫn xinh đẹp thế."

Lời còn chưa dứt, bị Tống Phi trừng mắt một cách đáng ghét.

"Cảm ơn." Chu Lăng mỉm cười, sau đó xoay qua Tống Phi, "Cuối năm không phải là nên bận rộn lắm sao, sao cô không đi làm?"

Tống Phi không muốn nói chuyện với cô, Trần Hi liền trả lời thay cô ta: "Hôm nay nghỉ phép."

Chu Lăng liền hỏi cậu ta: "Cậu đang chơi cờ phiếu hả?"

"Đừng ạ, sao chị dâu biết?" Trần Hi hơi có vẻ kinh ngạc.

"Mọi người không phải vừa mới thảo luận sao." Trước khi vào nghe được họ nói gì mà thiên tài thị trường chứng khoán, rồi nên mua cái nào. Chu Lăng nhận lấy quả trứng Hương Nghị đã bóc xong, cắn một miếng. "Lỡ nhiều lắm rồi hả?"

Trần Hi có chút ngượng ngùng vò vò đầu: "Vận may của em không tốt lắm."

Chơi cờ phiếu sao có thể xem vận may. Trứng luộc trứng gà quá mặn, Chu Lăng không muốn ăn nữa, quay đầu nhìn người đàn ông bên cạnh, ánh mắt chớp chớp. Hương Nghị rất tự nhiên mà nhận lấy, hai ba miếng ăn hết luôn.

Ở bên cạnh gương mặt Tống Phi ngày càng trở nên khó coi, Chu Lăng lại không hề để mắt qua, xoa xoa tay, nói với Trần Hi: "Nếu vẫn còn tiền, có thể mua cờ phiếu A của Đại Nguyên, không bắt ngờ đâu, trước cuối tuần có thể tăng lên năm điểm."

5 điểm? Bộ não Trần Hi xoay vòng vòng, cười hỏi: "Em xem tin tức rồi, chị dâu thật sự là chủ tịch à?"

Chu Lăng nhướn nhướn mi: "Tạm thời đúng vậy."

Xe của Trần Hi đã sửa xong, tán gẫu một hồi thì đến giờ cơm trưa, ai về nhà nấy.

thật ra về nhà là tiện đường thôi, nhưng Hương Nghị vẫn khóa cửa lại, cứ thế mà đưa Chu Lăng đi, cũng chẳng cần quan tâm đến hai người còn lại.

Thời gian này thái độ của Tống Phi đối với Trần Hi đã dịu lại, vệ sĩ trung thành đương nhiên sẽ đưa nữ thần về nhà. Tống Phi và cậu ta đi phía sau, cố ý đi giữ một khoảng cách, nhìn hai người xa xa phía trước, mới xoay sang Trần Hi, nghiêm mặt hỏi: "Vừa nãy anh nói, gái kia là chủ tịch hả?"

Tầm mắt của Trần Hi cũng hướng về hai bóng dáng kia: "Tập đoàn Đại Nguyên, em từng nghe nói chứ."

.....

Buổi chiều Tiền Gia Tô thu xếp đến là nhanh gọn lẹ, đi đón ông bà bà nửa năm mới về một lần của cậu. Chu Lăng thay một bộ quần áo nền nã hợp thời, rồi kêu Hương Nghị cùng đi cửa hàng đích thân mua quà gấp mặt, sau đó thì ở phòng khách trong nhà, vừa hồi hộp chờ đợi vừa xem ti vi.

Hương Nghị an ủi rất nhiều lần, đều không có tác dụng, dứt khoát không nói nhiều nữa, bóc quả hạch cho cô ăn, thỉnh thoảng liếc nhìn cô buồn cười.

Hơn bốn giờ, có xe tiến vào trong sân, hơn mười giây sau, từ dưới lầu Tiền Gia Tô réo gọi: "anh họ, xuống giúp cầm đồ lên nè!"

anh họ bị réo gọi đứng dậy, Chu Lăng cũng đứng lên theo, nhìn anh bằng đôi mắt có chút thấp thòm.

Hương Nghị kéo cô: "Cùng đi nào."

Ba người đứng phía cốp xe, đang chuyển đồ từ trên xe xuống, Chu Lăng đi đằng sau Hương Nghị, đợi anh gọi đến, cũng ngoan ngoãn chào hỏi theo: "cô, đừng."

Người phụ nữ vóc người nhỏ bé mặc áo khoác màu tím đậm đứng thẳng người lên, hai tay vén tóc sang hai bên má, ánh mắt sáng rực nhìn qua: "Ấy đó, cháu chính là Tiểu Lăng đây sao."

Hương Nghị không nói quá, quả thật bà và Tiền Gia Tô được khắc từ một khuôn mẫu, vẻ tươi cười cởi mở đều giống y chang. Đôi mắt quan sát Chu Lăng, còn giậm giậm chân kích động: "A, đẹp lắm đẹp lắm!" nói xong đựng ánh mắt ẩn ý cười của thằng cháu nhà mình, đập bốp cái lên cánh tay anh, "Ấy đó, cháu giỏi thật đấy!."

Hương Nghị mỉm cười: "Hai người lên trước đi ạ." Bàn tay lặng lẽ vỗ vỗ lên lưng Chu Lăng, trấn an không tiếng động.

"Em cầm giúp một ít." Chu Lăng nói

"không cần, không cần." Bà cô thân thiết tiến lên kéo cô cười tươi hơn hờ lên lầu, vừa hỏi: "Cháu làm tóc ở đâu vậy, uốn bông này đẹp thật đấy."

Chu Lăng đáp: "Cháu tự làm ạ."

"thật vậy ư, khéo tay thế!" Bà sờ sờ lên mái tóc uốn cụp của mình, "Lúc nào tóc cô dài thật dài, cháu cũng làm cho cô một chút nhà."

Chu Lăng cười đáp ứng.

Bà cô là người thoải mái xởi lởi, từ lúc vào nhà đến khi Hương Nghị và ông dương chuyển đồ lên hết, làm xong cơm tối, chủ đề diễn ra liên tục mà không dừng lại. Bà không hề có dáng điệu phụ huynh, quả thật Chu Lăng rất hợp với bà ấy, chẳng mấy chốc hai người đã hẹn buổi tối cùng đi làm móng tay.

"Tay con mà làm móng cái gì hả, để mà nhào vào bột cho người ta ăn trứng độc à." Bà cụ cười nói xen vào, bà vẫn luôn vui sướng kể từ đầu buổi sáng, cả ngày nụ cười trên môi không hề suy giảm.

cô và dương đang buôn bán ở bên ngoài, rất nhiều ngành nghề đều đã làm qua, không kiếm được tiền mấy, hai năm này mở một cửa hàng bánh bao, tình hình đã tốt hơn một chút. Tiếng tăm làm ra không lớn, vẫn chỉ mang tính cá nhân.

"Sau này cô không làm nữa, sẽ mời một người, hoặc là để Kiến Thành tự mình làm." Bà cô nói rồi liếc liếc nhìn ông xã mình, "Gần đây ta nghĩ kỹ rồi, phụ nữ là số hưởng phúc, đàn ông là số làm việc."

Mấy người đang ngồi bên bàn nghe thế chỉ thấy buồn cười, Chu Lăng cũng cong cong khóe môi, không phát biểu ý kiến.

Hương Nghị múc canh cá cho cả nhà, rồi cầm một bát canh nhỏ, múc cho Chu Lăng, lựa lấy ra đậu hũ cô không thích ăn. Sau đó, bỗng dưng bị bà cô điểm danh: "Hương Nghị, cháu nói có đúng không hả?"

Mấy cặp mắt đều đồng loạt hướng về phía bên này, động tác Hương Nghị hơi dừng lại, để bát canh bên chỗ Chu Lăng, nét mặt bình thản.

Bà cô dùng ánh mắt sâu xa nhìn anh, tiếp đó vung tay hết sức khí phách: "Được rồi, cháu không cần trả lời nữa."

Bạn đang đọc truyện *Sự Quyến Rũ Nam Tính* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 48

Edit: Michellevn

Nhà bà cô là ở một khu chung cư khác cách nơi này không xa lắm, quãng đường đi bộ khoảng mười mấy phút. Rồi nhà đi một năm, rất lâu rồi không có người ở, đã phủ một lớp bụi. Mọi người xúm vào quét tước dọn dẹp, bà cụ cũng muốn tham gia náo nhiệt, bụi bặm quá nhiều, liền tìm khẩu trang mang vào, ngồi nghiêm chỉnh trên ghế sofa, làm tổng chỉ huy trận chiến.

Đồ dùng trong nhà đều đã được phủ vải bố trắng, cho nên cũng không tốn sức quét dọn. Hường Nghị và Chu Lăng phụ trách phòng bếp, trên dưới đều rửa sạch sẽ qua một lần, thuận tiện dùng vật liệu mang đến nấu một nồi chè.

Dọn dẹp xong, mọi người ngồi xúm lại trong phòng khách trò chuyện và ăn chè, bà cụ hỏi: "Ăn tết xong lúc nào thì lại đi?"

"không vội đâu ạ, qua mười lăm hẵng đi." Bà cô nói, "Lần này về ở cùng với mọi người thêm mấy ngày."

Con gái có thể ở lại với mình, bà cụ hiển nhiên vui vẻ, song đồng thời vẫn hơi lo lắng: "Kỳ nghỉ đông của con còn dài hơn cả học sinh tiểu học, không buồn bán nữa hả?"

"Dù sao thì hiện tại buôn bán cũng không tệ, mục tiêu nhỏ năm nay đã hoàn thành, nghỉ thêm mấy ngày mà thôi." Bà cô cười ha ha đáp. Người nhà họ đều không phải tính vuron lên, trước giờ chưa từng nghĩ cách phát tài to tát gì, tiền kiếm được đủ dùng cho cuộc sống là đã hài lòng lắm rồi.

Là trụ cột trong nhà có thu nhập năm cao nhất, thằng con có hiếu họ Tiền lập tức giơ đũa lên huênh hoang nói: "Bố mẹ cứ dứt khoát về hưu đi, con nuôi hai người!"

"Ây dô, con trai tôi có tiến bộ rồi nha." Bà cô cười gãi gãi cằm cậu, "Nghe bà ngoại con nói gần đây con đã kiếm được không ít tiền đó, có phải đã đi bán thân rồi hay không?"

Cả nhà đều cười rộ lên, Chu Lăng cúi đầu húp chè, khoe mắt đuôi mày cũng lộ ra ý cười yếu ớt khó kìm nén. nói về lý, lúc đầu Tam Kim quả thật suýt nữa thì đã bán thân cho cô.

Dường như Hường Nghị biết cô đang nghĩ điều gì, liếc nhìn cô, bàn tay dưới bàn tóm lấy cô, trừng phạt mà nhéo một cái.

Tiền Gia Tô tâm trạng tốt, bị xem thường vẫn không hề tức giận, chỉ chỉ ngón tay vào bà mẹ không đáng tin nhà mình, tố cáo với bà cụ: "Bà ngoại, bà xem mẹ cháu kia, già mà không nên nét."

"Ây dô đùa chút thôi mà," bà cô cười hi hi, "Con trai à, tết này mời cả nhà chúng ta đi du lịch đi."

"Mọi người muốn đi đâu, Tân Mã Thái Nhật Bản hay Châu Âu cứ thoải mái chọn!" Tiền Gia Tô đáp ứng một cách phóng khoáng, sau đó quay sang Chu Lăng ngoác cái miệng ra, "Chị Lăng đi cùng nhà em nhé."

(*) Tân Mã Thái: Singapore, Malayxia, Thái Lan

Cả nhà cùng nhau đi du lịch, suy cho cùng cô vẫn là người ngoài, không tiện lắm đâu nhỉ? Theo bản năng Chu Lăng nhìn Hường Nghị bên cạnh, đứng lúc anh cũng nhìn sang. Ý tứ trong mắt kia lại cực kỳ rõ rệt, Chu Lăng mỉm cười, trả lời: "Được."

Chuyện trò rôm rả, không biết ai là người khởi đầu, mấy người dờn chiến trường trong nhà thành bàn mạt chược tự động.

Nhà họ Hường có thể xưng là gia đình mạt chược, Hường Nghị và Tiền Gia Tô đều là trong mura dầm thấm đất mà tự học thành tài, căn bản là không có ai dạy dỗ gì cả. Đối với mạt chược, bà cô và Tiền Gia Tô đặc biệt yêu thích, không nói hai lời đã chọn xong trước hai chỗ rồi ngồi xuống, bà cụ cũng vui vẻ hòa theo, sung sướng chiếm lấy một chỗ.

Còn một chỗ cuối cùng, Hường Nghị kéo Chu Lăng qua ngồi xuống, còn mình thì ngồi phía sau cô xem cuộc chiến. cô ra cửa không mang theo ví tiền, anh liền tự giác nộp lên cái ví tiền của mình.

Bà cụ cũng không mang theo tiền, Hường Nghị đang định lấy một ít trong ví để cấp cho bà tiền vốn, bà cụ lại không muốn: "không cần không cần, một xu không có vẫn thắng cho tui bây khóc như thường."

Tiền Gia Tô cũng ở bên cạnh đồng dạng nói: "Mọi người không cần nhường, dù sao thì chút nữa cũng là của đây hết ha ha ha."

Chu Lăng không thường chơi mạt chược, hình như cũng không biết chơi mấy, ấy vậy mà tốc độ ra bài lại rất nhanh, chỉ là trình độ mơ hồ lơ lửng. Hường Nghị quan sát trong chốc lát, chỉ có thể dùng bốn chữ để đánh giá kỹ năng đánh bài của cô: một trận đánh loạn.

Cho đến khi cô lần nữa ném lá bài tam bính có thể được rút ra, Hường Nghị rốt cuộc không thể nhịn được nữa: "Sao lại đánh lá đó....."

Mới nói được một nửa, giọng nói vui sướng của bà cụ đã vang lên: "Bắt.....!"

Chu Lăng quay đầu qua, nháy nháy mắt với anh.

"....." Nghĩ kỹ một chút, trước đó cô đánh loạn những lá bài đó, xác thực đều là đút cho bà cụ. cô cố ý dỗ dành bà nội vui vẻ, Hường Nghị liền im lặng ngậm miệng, không nói thêm gì nữa.

Dù thế nào cô vẫn cứ thương tiếc ví tiền của anh, ngẫu nhiên thắng một, hai lần, không để cho anh thua thảm hại.

"anh tới chơi đi." Chơi hơn hai giờ, Chu Lăng cũng thấy mệt, ngáp dài đứng dậy, muốn đổi cho Hường Nghị ra trận.

Hường Nghị đứng lên theo, nhưng không ngồi xuống bên bàn mà kêu ông dượng đang ngồi đằng sau bà cô lại thay. anh chuẩn bị đưa Chu Lăng về nhà,

trước khi đi hỏi bà cụ." Tội nay bà ở đây sao?"

Bà cụ vốn đã có dự định thế, những năm qua đều là như vậy, đánh bài thấy mệt thì cứ thế mà ngủ luôn ở đây. Chẳng qua Hường Nghị vừa nói vậy, bà cụ tức khắc nhướn mắt lên cười trêu chọc:" Đúng đúng đúng, ta không về đâu, cháu muốn làm gì thì cứ làm."

Mọi người ngăm hiểu đều cười phá lên, Chu Lăng vươn vai được nửa chừng, cả người cứng lại, cố gắng dừng lại động tác.

Bị phụ huynh trêu chọc bằng hình thức này, gì thì gì cũng vẫn cảm thấy xấu hổ nha.

Hai người xuống lầu đi về, bên ngoài gió lạnh căm căm, Chu Lăng mới vừa rụt rụt cổ lại, Hường Nghị liền xoay người qua, kéo dây khóa kéo áo lông của cô lên tới cổ, hết sức là thân mật bá đạo.

Loại thời điểm này ngoan ngoãn nghe lời là được rồi, đây là kinh nghiệm của Chu Lăng, để mặc anh sửa sang lại cho mình xong, tùm tùm cười mà rằng:" anh công em đi."

Hường Nghị liền phối hợp đưa lưng lại:" Lên nào."

Người anh to cao bờ lưng to lớn thẳng tắp, đứng đó giống như ngọn núi, Chu Lăng vươn tay bám lên vai anh, muốn thử nhảy lên, nhưng sờ mó cả nửa ngày vẫn không tìm ra được đường leo lên, đứng phía sau anh yếu ớt hỏi:" Làm sao để lên đây?"

" Ngốc." Trong giọng nói của Hường Nghị mang theo ý cười, hơi hơi khom lưng xuống, để cô lên dễ dàng.

Nhưng độ cao này vẫn như trước phải nhảy lên mới tới được, Chu Lăng kêu anh đứng yên, vừa lùi ra sau, vừa vịn vịn tay chân. May mà hôm nay mặc áo lông nhỏ, không đến nỗi không phát huy được.

Hường Nghị xoay người đợi một lát, đứng yên không nhúc nhích, liền thẳng người lại quay đầu ra phía sau ----- Chu Lăng chạy lấy đà từ xa thật xa, nhìn thấy anh xoay người cũng không dừng lại, cười lên lao về phía anh.

Hường Nghị đứng yên, tốc độ Chu Lăng vẫn không giảm, chạy đến trước mặt anh đề lên vai anh, tư thế lấy đà nhảy đã sẵn sàng, lại như chiếc xe đâm mạnh chân phanh lại ---- cô vẫn không biết nhảy lên như thế nào.

Do dự một hồi, cuối cùng cô vẫn phải cam chịu, dứt khoát vòng tay lên quần lấy cổ Hường Nghị, nâng một chân vất trên trên thất lưng anh." anh bế em đi."

Hường Nghị liền cười cô:" Sao ma em ngốc thế hả." nói xong nâng mông cô lên, bế cả người cô lên, còn xóc một cái.

Chu Lăng cũng không cầu, chỉ cảm thấy tư thế chính diện thế này hơi xấu hổ, chân kẹp hai bên eo Hường Nghị, hai tay bám lấy anh, chuyển dần từng chút một lên lưng anh. Điều chỉnh xong tư thế, cô hài lòng vỗ một cái lên đầu anh, " Chạy!"

Xem anh là ngựa à? Hường Nghị trở tay vỗ một cái lên mông cô, sau đó mới cõng cô chậm chậm đi vào trong bóng đêm.

Thế trọng của cô không tính là nhẹ, nhưng chả là gì đối với Hường Nghị, cõng người suốt một đường về nhà, lên đến lầu ba, không hề đổ mồ hôi thở gấp. Vào trong nhà rồi, Chu Lăng vẫn không muốn xuống, ôm lấy cổ anh, dán sát đầu vào anh, nũng nịu nói:" đi mấy vòng nữa đi anh."

" Ghiền rồi hả?" Có lẽ Hường Nghị đã quên mình từng có khuôn mặt lạnh lùng thế nào, cứ cõng cô trên lưng như thế mà đi vòng quanh trong phòng khách, không hề cảm thấy loại hành vi này rất ngốc.

" Thích anh công em."

Chu Lăng nói xong, vươn bàn tay hơi lạnh của mình mò vào trong cổ áo anh, trước là dán lên làn da ấm áp của anh, rồi nifty xấu mà trêu chọc hạt đậu nhỏ trước ngực anh. Bước chân Hường Nghị ngưng lại, sau đó bỗng dưng bước chân nhanh lên, xuyên qua phòng khách, cõng cô vào trong phòng.

Chu Lăng cười lên lút trên vai anh, không quên ngoặc chân lại đóng cửa.

Tội nay trong nhà chỉ có hai người họ, đúng lúc tình trạng cơ thể cô đã khôi phục hoàn toàn, mấy ngày không được chơi đùa tận hứng, mấy khi có được cơ hội, Chu Lăng rất chi là thích thú, người còn trên lưng Hường Nghị không chịu xuống, đã ôm lấy đầu anh dăng lên đôi môi mình.

Hường Nghị hiển nhiên cũng rất kích thích, chuyển cô từ trên lưng đến phía trước người, đề lên tường hôn một trận.

Cuối cùng thì không phải lo lắng tiếng động quá lớn gây ồn ào đến người ở cách vách nữa, hai người giống như đều hận không thể ăn luôn đối phương, môi và cơ thể giao triển chặt chẽ.

Sau một nụ hôn dài nóng bỏng, hô hấp hai người đều trở nên gấp gáp, trên người thì lộn xộn không tả nổi. Lưng Chu Lăng dán tường, bám chặt lấy vai anh mới không trượt xuống. Quần áo trên người cô đã không còn hình dáng từ lâu, áo lông bị vứt trên mặt đất, cổ áo len bị xé mở rộng ra, đầu Hường Nghị đang vui trong đó tí mĩ nhắm nháp.

Chu Lăng nhắm mắt lại ngửa đầu ra, theo thói quen cắn chặt môi dưới, đè lại tất cả âm thanh rên rỉ.

" Kêu đi," lúc Hường Nghị ngẩng đầu lên, nhìn thấy dáng vẻ nhắm nhin kim nén của cô, giải cứu môi dưới từ hàm răng của cô, hôn một cái, rừ rừ dụ

đồ," không có ai mà."

nói xong, anh lại vui đầu xuống, ngậm lấy một bên vừa mới bị bỏ quên. Chu Lăng hừ nhẹ, ôm lấy đầu anh, cuối cùng thì tiếng rên rỉ nhỏ vụn cũng chảy ra từ đôi môi hé mở. âm thanh mềm mại đó làm người ta khó mà chống cự, bàn tay to của Hường Nghị mạnh mẽ nắm lấy bờ hông cô, tuột luôn cái quần vương bên kia xuống, kéo khóa quần mình xuống, khăn cấp xông vào.

Làm xong một lần, Hường Nghị vẫn chưa tận hứng, lúc Chu Lăng vào phòng tắm, anh buống bình muốn chen vào cùng, muốn cùng nhau tắm uyên ương. Tay Chu Lăng đang nâng lên quần tóc, hai tay anh lại làm loạn trên người cô.

"Đừng quậy mà," Chu Lăng cười trợn anh, "không được nghịch ở trong này, còn có người khác sử dụng nữa đó."

Hường Nghị hết sức nghe lời mà "ừm" một tiếng, động tác trên tay lại không chịu dừng. Chu Lăng quần xong tóc, cầm bàn tay không nghe lời của anh ra, nhét vôi hoa sen vào tay anh.

Hôm nay sức lực của anh vô cùng sung mãn, tắm rửa xong trở về phòng lăn lộn thêm hai lần nữa mới bỏ qua, giọng Chu Lăng kêu đến khản luôn, Hường Nghị thể xác và tinh thần đều thỏa mãn xỏ quần vào đi pha ly nước mật ong mang về cho cô, em một ngụm anh một ngụm dứt cho cô uống hết.

Đêm đã khuya, Hường Nghị tắt đèn, kéo người phụ nữ mềm nhũn vào trong lòng, khoan khoái thở một hơi dài đầy thoải mái. Chu Lăng đẩy đẩy ngực anh: "Đặt đồng hồ báo thức nhé, ngày mai em phải đi học."

Mấy ngày không đi công ty rồi, cuộc họp thường kỳ ngày mai không thể vắng mặt được.

"Mấy giờ?" Hường Nghị hỏi

Mắt Chu Lăng gần như không mở ra nổi, buồn ngủ mông lung trả lời: "Mười giờ....."

Hường Nghị cài đặt đồng hồ báo thức xong, hôn hôn lên lên trán cô: "Ngủ ngon."

Sáng hôm sau, Chu Lăng tỉnh dậy trong tiếng chuông reng vang, khắp cả người đều cảm thấy mệt mỏi hết sức, trở mình, chân ở trong chăn sờ soạng, tìm được chân của một người khác, đạp một phát.

Thực ra Hường Nghị đã thức được một lúc rồi, muốn để cô ngủ thêm chút nữa, nên không gọi cô, cánh tay đặt bên dưới làm gối đầu cho cô, sợ làm cô thức giấc cũng không dám rút ra. anh vươn tay nhấn tắt chuông báo thức, kéo đầu Chu Lăng từ trong chăn ra: "Mười giờ rồi, nên dậy nào."

"Ngủ thêm mười phút nữa....." Chu Lăng rầm rì, nắm lấy tay anh nằm ý lại giường. Chốc lát sau, đôi mắt buồn ngủ nhấp nhem mờ bưng ra nhìn anh, như khó mà tin được, "Mấy giờ rồi?"

Hường Nghị bị sốc bởi phản ứng của cô làm cho bối rối, quay đầu chăm chú nhìn thời gian chính xác: "Mười giờ tám phút."

"A! Muộn mất rồi!" Chu Lăng hét nhỏ một tiếng, quýnh quýnh cào cào tóc, nhúu mày oán thán Hường Nghị, "không phải kêu anh đặt báo thức rồi sao "

Người đàn ông không hiểu sao bị hỏi tội ngồi dậy, vẻ mặt vô tội: ".....không phải em nói mười giờ sao?"

"Là 10 giờ thì hợp đó!" Chu Lăng buồn bực, giơ chân lên đạp ngực anh. không hiểu có phải là do vừa thức dậy thể lực còn chưa khôi phục, chân như nhũn ra, hay là thể trạng người đàn ông quá rắn chắc, Hường Nghị chẳng hề xê dịch, mà ngược lại là cả người cô đổ uesth ra giường

Bạn đang đọc truyện *Sự Quyến Rũ Nam Tinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 49

Edit:Michellevn

Muốn đạp anh mà ngược lại là mình ngã xuống, đáng về cô đổ uesth ra giường đáng yêu không tá được. Hường Nghị không nhịn nổi phì cười, bàn tay to chụp lấy người kéo lên: "Em đang đàn cánh đụng chạm sao?"

Chu Lăng thẹn quá hóa giận mở miệng ra cắn anh, Hường Nghị để mặc cô dùng răng cà qua cà lại trên vai mình, vừa cười dung túng: "Thời nào, là lỗi của anh, nhanh đi rửa mặt ăn cơm nào, anh đưa em đi."

Rửa mặt trang điểm bằng tốc độ nhanh nhất, hai người cùng nhau ra cửa, đến cửa tiệm ăn sáng đầu phố mua mấy cái bánh bao.

Hường Nghị đưa cô đi, chạy xe vừa nhanh vừa ổn định, Chu Lăng chậm rãi ăn xong bánh bao uống hết sữa đậu nành, vừa vịn đến cao ốc Đại Nguyên. cô lấy chai nước làm thanh mát hơi thở ra xit một chút, tháo dây an toàn, vươn người sang hôn một cái lên khuôn mặt Hường Nghị.

Trước khi xuống xe nháy nháy mắt hỏi anh : " Tan tầm tới đón em chứ, anh họ?"

" Ừm." Hương Nghi nhìn cô đánh giá -- Bộ âu phục họa tiết houndstooth màu hồng nude, giản dị mà thanh lịch, bên ngoài khoác áo lông màu trắng đến mắt cá chân, là bị anh cưỡng ép mặc lên. Hương Nghi hết sức hài lòng, còn tháo khăn quàng cổ của mình xuống, quàng lên cô cô.

Chu Lăng bật cười, phối hợp quần khăn quàng cổ lên, mở cửa xe, đưa cặp chân dài ra, khom người cho anh một nụ hôn gió.

Sau đó ngẩng cao đầu hiên ngang khí phách, cả người vũ trang đi vào đại sảnh, em gái nhỏ quây lê tân suất nửa thì roi cả tròng mắt." Chủ, chủ tịch?"

Chu Lăng khoát tay, bước nhanh đi về hướng thang máy.

Lúc cô đẩy cửa phòng họp ra, đã coi ra áo khoác lông và khăn quàng cổ làm ảnh hưởng nghiêm trọng đến sự uy nghiêm của cô, cả người đẹp mỹ lệ. Cuộc họp thường kỳ đã tiến hành được một nửa, mấy chục con người đều dừng lại, nhìn chằm chằm vị chủ tịch đến muộn tròn bốn mươi phút, y như trước kia, đáng về tao nhả sắc mặt ung dung giống như nhàn nhả đi dạo.

Chu Lăng ngồi xuống, mỉm cười" không cần nhìn tôi, tiếp tục đi."

Mọi người vẫn đang nhìn nhau, hình như ánh nhìn có phần kỳ quái. Đặc biệt là Thôi Tuấn ngồi bên tay cô, sắc mặt đen như đáy nồi.

Chu Lăng không hiểu vì sao, chạm phải tầm mắt của một nữ quản lý có quan hệ không tệ nào đó, đối phương nét mặt không đổi nâng tay lên chạm vào cổ mình.

Cái tên Hương Nghi đáng bị ngàn đao kia.....Chu Lăng tự mình mạnh mẽ trấn tĩnh lại coi tóc vừa mới có ý buộc lên lúc chạy tới, vén sang một bên.

Cây bút trong tay Thôi Tuấn đặt xuống bàn, thanh âm có chút nặng, ánh mắt mọi người liền cùng dời đi. Khuôn mặt anh ta bình tĩnh." Thất thần gì thế hả, nói xong rồi hả?"

Người đang phát biểu vội vàng quay lại tiến độ vừa báo cáo.

Ngoài việc thảo luận và quyết định, cuộc họp thường kỳ lần này cũng đã trù tính triển khai dự án lớn đầu tiên của công ty vào đầu năm.

Đại Nguyên và Quốc Tế Chung Phi đã đạt được ý định hợp tác khi Thôi Tuấn và Chung Niệm Vi đính hôn, dự định chi hàng tỷ đồng để xây dựng một khu đô thị quy mô lớn tích hợp trung tâm mua sắm, khu giải trí, văn phòng kinh doanh và căn hộ đô thị. Địa điểm là ở thành phố đảo mà Chu Lăng yêu thích nhất, trước mắt đã thành công lấy được lô đất khu vực trung tâm thành phố.

sự kiện scandal ồn ào trước đó vài ngày đã cho phép Chung Niệm Vi hủy hợp đồng hôn nhân như mong muốn, Thôi Tuấn cũng nhân cơ hội này trong các cuộc đàm phán với Chung gia, đạt được bồi thường bằng chia sẻ lợi nhuận.

Dự án đã được đưa vào chương trình làm việc, năm trước vẫn còn một số công việc yêu cầu xử lý, cuối tuần Chu Lăng lại phải đích thân đi công tác.

Lúc kết thúc cuộc họp Thôi Tuấn và cô một trước một sau đi ra:" không phải em thích nghỉ đông ở đó sao, lần này xong việc thì cứ ở lại đó đi, xem như nghỉ phép trước thời hạn, nghỉ ngơi tốt một chút."

" Ừ, nói sau đi." Chu Lăng đáp một câu có lệ, lấy điện thoại di động ra, gọi cho Tiền Gia Tô.

Năm rồi cô một mình cô đơn, năm mới ngoại trừ hẹn mấy người bạn độc thân đi du lịch nước ngoài, thỉphần lớn thời gian đều trải qua mùa đông ở thành phố ẩm áp kia.

Năm nay không còn là một người nữa, có điều đúng lúc Tiền Gia Tô muốn mời người nhà đi du lịch, nếu cùng nhau đi đâu đó cũng không tệ. Ở bên đó có không ít chỗ đứng tên Đại Nguyên, cũng có thể tiết kiệm khá nhiều tiền cho cậu.

" Chính là chỗ lần trước chị đi đó hả," Tiền Gia Tô đáp ứng ngay lập tức," vậy em nói một tiếng với mẹ em và bà ngoại đã, ầm áp như vậy, chắc chắn họ thích!"

"OK." Chu Lăng cười nói," Em chỉ cần lo vé máy bay khứ hồi là được rồi, còn lại đều miễn phí hết. Với lại chúng tôi có hợp tác với công ty hàng không, có thể được hưởng chiết khấu siêu thấp."

Tiền Gia Tô vỗ đùi:" Cứ quyết định vậy nhé!"

Thôi Tuấn đứng cùng Chu Lăng ở trong thang máy, nghe cô hớn hờ bàn luận cùng người ta chuyện vụn vặt, trong đáy lòng quay cuồng đủ loại ý niệm, mùi vị không thể phức tạp hơn được nữa.

Mãi cho đến thang máy dừng lại, đến tầng văn phòng của cô, cuộc điện thoại này vẫn chưa nói xong. Thôi Tuấn muốn nói lại thôi, cuối cùng vẫn không nói ra được, nhìn cô nâng nhẹ bước chân ra khỏi thang máy.

Chuyến du lịch khai xuân đã định, cả người Chu Lăng đều là đáng về chào đón niềm vui, nhìn đồng tài liệu nhảm chán tòn độn, lòng hăng hái cũng bùng lên tràn ngập hiệu quả, chỉ trong vài giờ ngắn ngủn xử lý xong hết tòn độn.

Cơm trưa là trợ lý đặt nhà hàng gần đó giao đến, tay nghề của đầu bếp đều đạt đủ về sắc hương vị, nhưng lại không hề khơi lên sự hứng thú trong cô.

Những năm này đã quen ăn sơn trân hải vị, giờ đây càng yêu đồ ăn gia đình của Hường đại đầu bếp.

Chu Lăng rời công ty trước, không kêu Hường Nghị tới đón, tự lái một chiếc xe của công ty, trước là đi cửa hàng mua một chút đồ dùng hàng ngày cùng đồ hóa mỹ phẩm. Sau đó nhân tiện, mua cho mỗi người trong nhà trọn bộ trang phục mới, từ đầu đến chân, trọn vẹn.

cô không biết số của bà cô và ông dượng, còn có lòng gọi điện hỏi Tiền Gia Tô.

"Mẹ em 159, chị cứ mua 160 là được, bình thường đều là size S....Chân ấy hả? Giày da thì số 36, giày thể thao thì số 37." Tiền Gia Tô đối với số của mẹ ruột nhà mình thuộc như lòng bàn tay, sau đó đến phiên ông ba, cũng rất qua loa, "Ba em 177, ngại lắm đó, chị cứ mua tùy ý là được ạ, cái nào cũng mặc được hết, ông ấy không chú trọng đâu ạ."

Đúng lúc bà cô đang ở bên cạnh cậu, vừa nghe nói có người mua quần áo cho họ, ánh mắt sáng rực lên ngay, đợi cậu cúp điện thoại liền rít rít hỏi: "Bạn gái con quen đây hử?"

Tiền Gia Tô biết bà hiểu lầm, cố ý gật đầu, trả lời bằng vẻ mặt nghiêm túc: "Đúng vậy."

Bà cô càng kích động: "Người yêu?"

"Xem như thế đi," Tiền Gia Tô hí hí mắt lại, thâm trầm đáp, "Có điều thiếu ba chữ, của anh họ."

Lúc Chu Lăng quay về tiểu khu Hường Dương, còn chưa đến bốn giờ, hăng còn sớm, Hường Nghị không ở nhà, bà cụ nói anh đi uống trà cùng bạn, ở phòng trà ngay phố bên cạnh.

Chu Lăng để đồ xong, tính đi đón Hường Nghị, tâm huyết dâng trào bỗng dừng muốn chạy xe điện, đẩy con Tiểu Hoàng của Tiền Gia Tô từ trong gara kia ra, lắc lư lên đường.

Mới vừa chạy được mấy mét, đã hối hận, không vì gì khác, giữa mùa đông chạy xe hứng gió, tay có thể đóng băng trong vài phút. Chu Lăng dừng lại, lục được một đôi bao tay nam từ thùng nhỏ bên dưới, lấy ra đeo vào.

Lần trước Hường Nghị tự tay dạy cô đã cách đây mấy tháng, Chu Lăng chưa từng qua luyện tập, hiển nhiên kỹ thuật chẳng có tiến bộ gì cả, nhưng kỹ năng lái xe lão luyện, chỉ ngã nghiêng mấy cái lúc bắt đầu, về sau một đường vững vàng, không gây tổn hại đến an toàn cá nhân và tài sản của bản thân cùng quần chúng.

Chỉ là quá chậm, khoảng cách phòng trà không xa, có lẽ đi bộ là hai mươi phút, còn cô chạy xe điện, mất mười lăm phút.

cô tới rất trùng hợp, đúng lúc Hường Nghị cùng một người đàn ông sống vai trong tiệm đi ra, tuổi của hai người, vóc dáng, thậm chí là màu da đều tương đương nhau, quả thực như là một. Khác nhau ở chỗ đối phương thì lộ rõ vẻ khí phách kiên cường, mà trên người Hường Nghị, vẻ cao lãnh lạnh lùng không thêm để ý người khác hỏi mới quen đã không còn tăm hơi, hiện giờ càng nhiều thêm hai phần ôn hòa.

Hai người đứng đối diện nhau ở ven đường, đang nói gì đó, Chu Lăng hươ hươ tay, Hường Nghị không nhìn thấy, cô nhìn nhìn xe hai bên đường, cười Tiểu Hoàng chạy băng qua đường cái, dừng ở bên cạnh hai người.

Cuối cùng Hường Nghị cũng chú ý tới cô, bật cười: "Sao lại chạy cái này?"

"Tôi đón anh đó."

Chu Lăng vịn tay lái bước xuống, động tác không rành lắm dừng hẳn xe lại, vội vàng đưa bàn tay sắp đông cứng cho anh sưởi ấm, đồng thời ngẩng đầu đánh tiếng chào hỏi bạn của anh, "Xin chào."

"Đồng đội cũ, Thiệu Thành." Hường Nghị nắm bàn tay nhỏ bé lạnh như băng của cô, lúc giới thiệu cô, trên mặt vô thức mang theo ý cười, "Đây là bạn gái tôi."

"Xin chào, nghe tên đã lâu." Khóe miệng Thiệu Thành cong lên, cười nhàn nhạt, khí chất lạnh lùng cương nghị cả người bị thay đổi bởi hai dấu đỏ trên cổ.

Dường như Thiệu Thành đã nhận ra tầm mắt cô dừng lại thoáng qua, hơi hơi nghiêng đầu tránh đi, rồi sau đó mỉm cười giải thích: "Mèo hoang nhỏ trong nhà tính khí nóng nảy. Chê cười rồi."

Xem ra cũng là một vị có chuyện xưa của đồng đội nha, Chu Lăng và Hường Nghị liếc nhìn nhau, ngầm hiểu trong lòng mà cười cười.

trên đường trở về, dưới sự khẳng khái của tài xế Chu, Hường Nghị ngoan ngoãn ngồi ra phía sau. Sức nặng hai người cô không khống chế được, cứ lúc lúc cả người và xe đều nghiêng ngả, chân của Hường Nghị liền kéo trên mặt đường, giúp cô giữ cân bằng.

Chạy được sắp mười phút, một phần ba quãng đường cũng chưa đi xong, Chu Lăng mệt phờ luôn, cam chịu đổi tay lái cho tài xế Hường.

Tốc độ xe lập tức hăng hái hẳn lên, ở phía sau Chu Lăng ôm lấy thắt lưng Hường Nghị, hỏi anh: "Hai người các anh sao mà có nhã hứng như vậy, đến

uống trà á?"

"Nhà anh ta gia giáo nghiêm." Hường Nghị nói chế nhạo, nói xong không biết cảm thấy chỗ nào đó sai sai, ngay cả lúc suy nghĩ cũng không để ý bản thân, nhanh chóng bổ sung một câu, "Gia giáo nhà anh cũng nghiêm."

Chu Lăng vui vẻ: "Hôm nay lạnh lợi thế chứ."

Hường Nghị cũng vì phản ứng không có tiền đồ của mình mà cười phá lên, có thể không lạnh lợi được sao, sáng nay tuyết vừa thì bị bạo lực gia đình đấy.

Chạy xe về đến nhà, Hường Nghị ngừng xe đưa vào trong gara, kéo cô lên lầu. Chu Lăng nói với anh về quyết định đã bàn luận xong với Tiền Gia Tô hồi sáng. Hường Nghị hiển nhiên không có ý kiến gì, nhưng trong lòng anh thầm hạnh phúc.

cô đang cố gắng chấp nhận gia đình anh, anh có thể cảm nhận được.

Tối trước cửa nhà, Hường Nghị đang lấy chìa khóa để mở cửa, bỗng dưng Chu Lăng túm lấy anh, nét mặt nghiêm túc nhìn anh: "Hồi này, người đồng đội kia của anh, tìm anh làm gì á? Cảm thấy anh có chuyện giấu em."

Hường Nghị quay đầu nhìn cô, một lát sau mở miệng nói: "Năm sau anh sẽ đổi công việc."

Bạn đang đọc truyện *Sự Quyến Rũ Nam Tinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 50

Edit: Michellevn

Khi Hường Nghị và Thiệu Thành ở bộ đội, tính ra cũng không phải là anh em tốt, vào thời điểm đó, tuổi trẻ tính nóng, ngoài tán thưởng ra, trong nhiều tình huống, hai người họ là đối thủ cạnh tranh mạnh nhất của nhau. Trong các đánh giá khác nhau về rèn luyện thể chất cạnh tranh cho vị trí thứ nhất, diễn tập chiến đấu thực tế luôn ở trong trại đối nghịch. Thậm chí. Ngay cả khi Hường Nghị vì bà nội bệnh nặng xuất ngũ về nhà, cũng không hiểu thế nào mà anh ta cũng đi theo sau.

Nhưng không giống với thân phận dân thường thấp kém của Hường Nghị, gia đình của Thiệu Thành ba đời đều là xuất thân quân nhân, bối cảnh hùng hậu, thành tích cá nhân xuất sắc, ở bộ đội có thể nói là tương lai rộng mở. Hồi đó bất chấp sự khuyên can cứ khăng khăng rời khỏi quân đội, cả đám lãnh đạo đều thờ dài tiếc nuối. Thời điểm Hường Nghị ở bệnh viện phụng dưỡng bà cụ, anh ta chuyển nghề thành lập học viện an ninh quốc tế Triển Dục, tập hợp các lính đặc chủng xuất ngũ từ nhiều quốc gia khác nhau, đào tạo vệ sĩ chuyên nghiệp và tập trung vào bảo vệ nhân vật quan trọng VPO.

Mới bắt đầu lập nghiệp đã có hết sức mời Hường Nghị cùng tham gia, nhưng vào thời điểm đó bà cụ bệnh nặng không thể rời xa, Hường Nghị tỏ thái độ kiên quyết.

Lần trước bởi vì sự kiện weibo, anh buộc phải nhờ lão Nhị Thiệu Gia hỗ trợ xử lý về an toàn internet, xem như tự đưa mình tới cửa.

"Qua năm mừng mười thì đi, trước là tham dự một kỳ huấn luyện khép kín hai mươi tám ngày tại doanh trại." Vừa rồi Thiệu Thành là nhân tiện nói chuyện này, ở nhà anh ta, vợ yêu sắp sinh, tạm thời không đi được. Hường Nghị nói: "Ngay tại H thị, quê của em."

"Vậy một tháng anh cũng không về sao?" Chu Lăng nhíu mày, đang êm đẹp nói đi cái là đi, giai đoạn yêu đương nồng nhiệt thời điểm dính nhau nhất, sao có thể chịu được cả một tháng không thấy mặt.

Hường Nghị nói: "một năm chỉ có một lần thôi, kết thúc là có thể về mà. Bình thường sẽ không bận như vậy."

Sao mà anh có thể nói đơn giản như thế chứ, Chu Lăng vẫn cứ cau mày như trước. Nếu bố trí học viện tại H thị, anh làm huấn luyện viên chắc chắn phải thường xuyên ở lại nơi đó, đi đi về về, chung quy cứ một thời gian là không thấy mặt.

"Giờ dính anh vậy hả?" Dáng vẻ bịn rịn quyến luyến của cô khiến Hường Nghị hết sức hưởng thụ, nhéo nhéo cái mũi đang cau lại của cô, nói trêu ghẹo.

thật ra cô có thể chuyển đi đến H thị cùng với anh. Mấy năm nay vẫn luôn không muốn về quê, mới đầu là bởi vì kháng cự lại cả nhà cậu, còn muốn vạch rõ giới hạn với quá khứ, hiện giờ kỳ thật đã không có gì đáng kể, những người đó đã hoàn toàn không thể tác động đến cảm xúc của cô nữa.

Nghĩ thông suốt điểm ấy, đôi mày đang nhíu lại của Chu Lăng liền giãn ra.

Dù sao một người cô độc như cô, đi đến nơi nào, thì nơi đó chính là nhà.

Ít nhất trong tâm trạng hiện giờ, cô chỉ muốn đi theo Hường Nghị.

Nhưng vấn đề là ở bà cụ. Hường Nghị vì muốn ở bên cạnh chăm sóc bà, mới ở mãi địa phương nhỏ này làm một thợ sửa xe không tên, hiện giờ phải bỏ bà lại đi ra ngoài làm việc, tuy rằng có thể giao cho Tiền Gia Tô, nhưng máu chốt trong lòng kia chẳng hề dễ chịu. Cháu nội lớn không ở bên cạnh, bà cụ chắc chắn vẫn muốn nhớ nhưng.

"anh đã nói với bà nội chưa?" Chu Lăng hỏi

Hường Nghị lắc đầu, rũ mắt mở cửa.

Chìa khóa mới cắm vào ổ khóa, thì nghe thấy phía sau cánh cửa phòng tiếng của bà cô đột nhiên cao giọng lên:" Được rồi, cháu đi đi! Đừng có ở đây nói nhảm mà chậm ngời li gián!"

Chu Lăng và Hường Nghị cùng ngẩn ra, liếc nhau, vội vàng mở cửa đi vào.

Trong nhà đang có khách, khu huyền quan có thêm một đôi giày nữ cao gót. Lúc này một giọng nữ quen thuộc vang lên:" cô, cô đừng giận ạ, cháu không phải gây xích mích chậm ngời, cháu là sợ mọi người bị người phụ nữ kia lừa dối....."

Là tiếng của Tống Phi --- Chu Lăng mới chỉ gặp cô ta hai, ba lần, nhưng đối với giọng nói này lại có ấn tượng rất sâu sắc, âm sắc và nhọn, rất giống mẹ cô ta, chỉ là giọng nói nhỏ hơn một chút, nói chuyện nhẹ nhàng hơn, nghe rất đáng thương.

Chu Lăng vừa nghe thấy câu nói kia liền biết cô ta tới để làm gì, cũng không gấp gáp, tóm lấy Hường Nghị đang muốn đi vào bên trong, cúi xuống thay dép lê, mới cùng nhau bước vào một cách tự nhiên như bình thường.

Tiếng nói chuyện ngừng lại, trong phòng khách liền tĩnh lặng đi, tầm mắt mọi người đều hướng qua. Bầu không khí rõ ràng có chút căng thẳng, Tiền Gia Tô nét mặt không kiên nhẫn ngồi trên ghế sofa đơn, ở bên cạnh nét mặt của bà cô và bà cụ cũng được không tốt lắm.

Nhưng cũng chỉ là tình cảnh trong nháy mắt, khi bà cụ nhìn thấy hai người họ, mây mù trên gương mặt chuyển thành ánh nắng, vẫy tay gọi Chu Lăng tới ngồi bên cạnh bà.

Chu Lăng đi tới, bà cụ lập tức nắm lấy tay cô, cố ý để cô ngồi xuống bên cạnh bà. Sắc mặt bà cô cũng thoáng dịu đi, có điều lúc nhìn Chu Lăng, ánh mắt có chút kỳ lạ.

Tống Phi đứng đó nhìn hình ảnh này, nét mặt cứng ngắc, theo bản năng quay đầu, nhìn về phía Hường Nghị như cầu cứu.

Ánh mắt không rõ ý tứ của anh quét qua, giọng điệu hơi lạnh lùng:" cô có chuyện gì?"

Tống Phi hơi mỉm cười:" Nghe mẹ nói cô đã về, nên em tới thăm một chút."

"Tiểu Phi, cô cũng xem như là nhìn cháu trưởng thành, từ khi cháu hãy còn là một con bé, giờ lớn thế này trở thành một cô gái xinh đẹp, quan hệ hai nhà chúng ta tốt biết bao, lúc bà nội sinh bệnh, đúng lúc việc làm ăn của cô và chú gặp chút vấn đề, cũng là cha cháu cho chúng tôi mượn tiền, giúp chúng tôi vượt qua cửa ải khó khăn."

Nhắc tới đây bà cô cũng có chút xúc động, thế nhưng giọng nói sau đó đã chuyển biến," Mẹ cháu ở sau lưng nói bậy nói bạ, khiến Hường Nghị nhà chúng tôi bị người ta chửi bới không ra gì, dẫu sao chúng tôi nợ ân tình, cũng không mặt mũi nào mà so đo với bà ấy."

Tống Phi nhất thời có chút lúng túng:" cô, đừng nói vậy mà....."

"Cháu là cô gái tốt, điều kiện này của gia đình chúng tôi quả thật không xứng với cháu, cũng không muốn để cháu lỡ thì, trước kia có lý mà không nói được, giờ thì Hường Nghị đã có đối tượng rồi, mẹ cháu cũng chẳng nói được lời nào hay ho. Nhưng hôm nay cháu chạy tới nói với chúng ta những chuyện này, thật sự làm cô rất thất vọng đấy." cô nói," Cháu xem bà nội cũng bị tức giận thành dạng gì rồi?"

Bà cụ vốn là đang nắm tay Chu Lăng, chăm chú theo những lời không hài lòng của bà cô, vừa nghe đến câu này lập tức thay đổi thái độ, cúi đầu che ngực thở dài, khổ sở đến không chịu được.

Bên cạnh bà, Chu Lăng suất nữa thì nhịn không được phì cười, vội vàng quay đầu đi, phối hợp vuốt vuốt lưng giúp bà.

cô đã nghĩ đến phải tranh luận với Tống Phi để chứng minh cho sự minh bạch của bản thân, không ngờ thái độ của bà nội và bà cô đều tin tưởng cô, đặc biệt là bà cô mới chỉ quen được hai ngày, quả thật làm cho người ta không thể không cảm động.

Tống Phi bị nói đến hốc mắt ửng đỏ, hít hít mũi:" cô, không phải cháu ghen ghét cô ta cô tình bịa đặt nói dối lừa mọi người, cô không tin cháu cũng không sao, cô tự xem những tin bài báo đó là biết ngay thôi ạ."

"Tống Phi, " không đợi bà cô lên tiếng, lần này Chu Lăng đã mở miệng trước," Những điều mà cô nói đó, là có người vì muốn bôi đen công ty chúng tôi mới tạo lời đồn nhảm, lẽ phải luôn ở lòng người, nếu những điều đó là sự thật, không có khả năng ngừng lại và bị quần chúng nhân dân lãng quên nhanh như vậy, cô nói đúng không? Mặt khác, cũng đã qua nhiều ngày như vậy rồi, tôi không biết cô có ý tìm được từ đâu, nhưng tôi tin rằng, cô cũng có thể nhìn thấy những điều này, khẳng định thấy được để làm rõ sự thật chúng tôi đã đặc biệt tổ chức cuộc họp báo ---"

cô ngừng lại một chút, quan sát Tống Phi len lén cắn răng không cam tâm, nói tiếp:" Như vậy, lại chẳng có gì hay ho để nói nữa."

" cô về đi." Hường Nghị cầm lên những quả tặng Tống Phi mang tới, đưa cho cô ta, trên mặt rõ là không thể hiện gì, nhưng lại lộ ra sự lạnh lùng." Đây là lần cuối cùng."

Con mắt Tống Phi đỏ hơn, cắn môi, điệu bộ sắp khóc đến nơi. không ai nói gì nữa, tất cả mọi người đều rành rành một ý, cô ta đứng tại chỗ mấy giây, cuối cùng xoay người, bỏ chạy.

" Lấy đồ của cô đi đi ----!" Nén giận nãy giờ Tiền Gia Tô há họng la lên, Tống Phi vẫn không quay đầu lại chạy xuống lầu, cậu xách đồ lên muốn quăng ra ngoài, lại bị bà cụ gọi lại.

" Đừng làm quá khó coi, nó chỉ là một con nhóc....." Bà cụ thở dài, nói với Hường Nghị:" Hôm nào cháu đi một chuyến, mang nhiều đồ một chút, dù sao chú Tống cũng đã từng giúp đỡ chúng ta, đừng để lòng người lạnh lẽo."

Hường Nghị vâng lời, bình tĩnh liếc nhìn Chu Lăng. cô mỉm cười, ý nói mình không sao.

Bà cô xót xa:" Con bé này thật sự là bị mẹ nó làm hư mà."

Người một nhà đồng tâm đũa đi " người phụ nữ xấu" châm ngòi ly gián, thực ra trong lòng bà cô chẳng mấy để tâm chuyện Chu Lăng đã từng kết hôn, đã được nghe chuyện từ chỗ bà cụ, về phần lúc trước kết hôn thế nào, rồi sao mà lấy tài sản, lại chẳng biết tí gì.

Ăn xong cơm chiều cũng không đi ngay, thừa dịp lúc Chu Lăng đi tắm rửa, kéo Hường Nghị đến phòng bà cụ, đóng cửa lại thăm vấn.

" Chuyện hôm nay Tống Phi nói đó, rốt cuộc có phải thật hay không hả?" Bà hỏi có phần không chắc chắn

Hường Nghị ngồi ở ghế đối diện bà, vắt chân lên, bộ dạng không để ý lắm:" Chuyện gì ạ?"

" À thì " Bà cô có hơi khó mở miệng," thì là chen vào gia đình người khác, đuổi vợ con người ta đi, lại còn dây dưa không rõ với con riêng.... gì gì đó."

" cô cảm thấy đúng không ?" Hường Nghị hỏi lại

Bà cô bị điệu bộ cà lơ phát phơ của anh làm cho tức đến ngứa răng, gờ tay lên làm bộ muốn đánh," Hỏi cháu thì cháu cứ trả lời cho đúng là được, còn dài dòng cái gì hả, thẳng rành này!"

Tiền Gia Tô vội vàng ngăn bà lại:" Ấy ấy, đó là con của anh trai mẹ, anh trai mẹ là rành thì mẹ cũng là rành đó."

" Con cút đi!" Phương hướng của bà cô chuyển sang đánh lên lưng cậu, không hề đau lòng tí nào," Con thì chỉ biết chị Lăng của con, chị Lăng của con, đừng tưởng ta không biết, thẳng nhóc thôi tha."

" Mẹ chửi con chính là chửi mẹ đó." Tiền Gia Tô ôm đầu làm bà làm bầm.

Hường Nghị bật cười, xách Tiền Gia Tô từ dưới tay mẹ cậu lên, sau đó gương mặt nghiêm túc lại, nói với bà cô:" Đừng nghĩ lung tung nữa, những điều đó nếu là thật, cô ấy hiện giờ sẽ không ở nhà chúng ta."

Cái kẻ gọi là con riêng kia, nếu Chu Lăng đồng ý cho anh ta chút cơ hội, thì sợ là đã không có chuyện của Hường Nghị anh .

Nãy giờ tựa đầu giường không nói gì, bà cụ lúc này mới lên tiếng:" Con nói nhà chúng ta như vậy, nếu không thiết tình thích Hường Nghị, nhà này có gì mà tốt đẹp chứ."

" Cũng phải." Bà cô gật đầu rất tán thành, nhìn Hường Nghị từ trên xuống dưới, lăm bằm giống như cảm khái, "Tiểu Lăng người ta xinh đẹp lại có bản lĩnh, cũng không biết coi trọng cháu chỗ nào, chắc....."

Bạn đang đọc truyện *Sự Quyến Rũ Nam Tính* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 51

Edit: Michellevn

Khi Hường Nghị về phòng, Chu Lăng đã tắm xong, đang đứng cạnh tường sấy tóc, bên trong áo choàng tắm là áo ngủ bằng tơ tằm cột dây, đồ xuống đôi chân nhỏ trắng mịn.

Loại thời điểm này Hường Nghị trước giờ không e ngại cô mặc ít vải, không nói đến trong nhà có hệ thống sưởi ấm, chút nữa còn phải cời, mặc nhiều chi tổ phiền phức cho chính anh mà thôi. anh đóng cửa lại đi tới, Chu Lăng tắt máy sấy, xoay người lại, lấy tay vuốt vuốt tóc, vừa cười mỉm chỉ nhìn anh :"

Thăm vấn xong rồi hả?"

Bạn gái quá thông minh, Hường Nghị trái lại không có gánh nặng, thẳng thắn ừm một tiếng:" Giải thích rõ ràng rồi."

anh vươn tay ra ôm lấy cô, Chu Lăng ngoan ngoãn dựa cả người vào, lắc lắc mái tóc, hỏi bằng giọng nhàn nhạt:" Bà cô nói gì vậy?"

" nói em vừa xinh đẹp lại tài năng," Hường Nghị cúi đầu nhìn cô, ánh mắt mang ý cười," mà sao lại coi trọng anh."

Chu Lăng nhướn mày lên, nét mặt chân thành đáp lại:" anh cũng rất tài năng mà."

Từ trong miệng cô nói ra câu này, dù sao vẫn cảm thấy có một loại ý nghĩa đặc biệt nào đó. Hường Nghị cúi đầu nhìn cô:" Có nhiều tài năng hả?"

Chu Lăng liền cười, đuôi mắt nhếch lên thành một độ cong quyến rũ, ngón tay trắng bóc chọc chọc lên lồng ngực anh, giọng nói cố ý chậm rãi lại:" Giống như động cơ máy hoạt động không biết ngừng, tài năng đó đó."

Vừa dứt lời, liền thấy Hường Nghị hip mắt lại nguy hiểm, bàn tay to nâng eo lưng cô, cơ thể nóng rực đè lên. Chu Lăng hơi ngửa người ra sau, dùng một ngón tay chống đỡ lồng ngực anh, không cho anh tới gần.

" anh tắm trước đi đã."

Sức nặng của Hường Nghị, cô sao có thể chống đỡ được, ả hai tay cô lên trên đỉnh đầu, phủ cả người lên cán đôi môi cô.

Quần quít triển miên hôn từ bên tường đến trên giường, áo choàng tắm của Chu Lăng đã bị ném đi, vấy ngủ cũng sắp thất thủ. cô nhanh gọn lột bỏ quần áo của Hường Nghị, sau đó thờ hồn hên thúc giục anh:" đi tắm mau lên....."

Hường Nghị lại hôn thêm mấy cái nữa cho đỡ con ghìen, rồi mới buông cô ra, lấy quần áo đi phòng tắm.

Tắm sạch trở lại, tất nhiên là không thể tránh khỏi một trận ân ái. Trước lúc sắp ngủ, Chu Lăng lại kêu anh đặt đồng hồ báo thức:" Ngày mai vẫn phải đi công ty, chín giờ đó, không được đặt sai đâu đấy."

Lần này Hường Nghị đã học khôn, phải xác nhận lại với cô một lần nữa:" Chín giờ dậy, hay là chín giờ đến?"

" Đần quá....." Chu Lăng nằm bò trong lòng anh buồn cười," Chín giờ dậy."

Lịch trình và thời gian đi công tác của Chu Lăng đã được xác định, mấy ngày kế tiếp đó, là dịp mọi người cùng nhau thảo luận chuyện về chuyến du lịch, kế hoạch lập ra cũng đã được chuẩn bị sẵn sàng.

Kể ra thì Tiền Gia Tô và bà cụ là hưng phấn nhất, một người thì ngay cả chơi game cũng không chơi nữa, từ sáng tới tối nghiên cứu sắp đặt đủ các loại hành trình; một người thì mỗi ngày cùng tán gẫu với các bà hàng xóm, nói đến độ hiện giờ người trong cả khu đều đã biết cháu ngoại nhỏ của nhà họ Hường tài giỏi hiểu thuận, kiếm được tiền thì muốn đưa người nhà đi du lịch.

Mấy ngày này Tiền Gia Tô gặp người liền sẽ được khen vài câu, tâm trạng vô cùng tốt, đi trên đường mà cứ như đi trên mây.

Khí hậu thành phố Đào âm áp, hiện giờ nhiệt độ vẫn là thời kỳ xuân hè, ngoại trừ trang phục mùa đông trên người, hành lý mang theo chỉ là quần áo gọn nhẹ.

Chu Lăng và bà cô cùng nhau đi mua sắm trang bị thêm, mỗi người tự mua cho mình váy hoa xinh đẹp, cũng mua cho mấy người đàn ông quần đùi bãi biển phù hợp.

Mua cho bà cụ trang phục gió hè Bohemian, áo in hình hoa màu quýt và quần ống túm, hết sức là thời thượng. Để phù hợp, bà cụ đã thay đổi bằng một mái tóc giả uốn nhỏ, ngay lập tức biến thành một bà đầm phong cách tây xinh đẹp.

Loại thể nghiệm cả gia đình đi du lịch thể này, là lần trải nghiệm đầu tiên của Chu Lăng, hạnh phúc dường như được nhân đôi.

Ngày xuất phát đó, Chu Lăng và Hường Nghị đều tự mỗi người lái một chiếc xe, Tiền Gia Tô tranh giành lên chiếc xe thể thao của cô , trên đường đi ngồi phía sau cùng bà cụ cười nói không ngừng.

Tiền Gia Tô cao hứng cất tiếng hát, không chỉ là hát cho Chu Lăng và bà cụ nghe, còn đặc biệt thu âm lại, phát tới trong nhóm gia đình --- Trước là năm người, giờ đã trở thành 6 người-- Vì vậy, một vài thành viên trên một chiếc xe khác cũng có thể thưởng thức thanh âm xuất chúng của cậu trong lộ trình nhàn chán.

Tâm trạng của Chu Lăng giống như đang phiêu lãng, ngẫu nhiên hát cùng Tiền Gia Tô vài câu, lúc tới sân bay xuống xe, trên khuôn mặt vẫn mang theo nét cười rạng rỡ. Có ánh mắt lạnh lùng từ hướng nào đó ném tới, tầm mắt của cô chưa dừng lại, đi tới phía sau kéo mở cánh cửa xe ra.

- - - Đoàn người Thôi Tuấn cũng vừa tới, trông thấy xe của chủ tịch, đứng ở bên đường chờ đợi. đi cùng là mấy người đàn ông ăn mặc chỉnh trang, trong tay cầm túi hồ sơ, một hàng đứng phía sau Thôi Tuấn, tầm mắt lướt qua vai anh ta, chiếu về hướng người phụ nữ trên chiếc xe thể thao màu trắng.

Mấy năm này làm việc chung, có mấy lần được nhìn thấy dáng vẻ tươi cười như hoa thể này của chủ tịch chứ?

Cho đến lúc nhìn thấy vị chủ tịch cao cao tại thượng của bọn họ đích thân đỡ bà cụ đang cười híp mắt từ chỗ ngồi phía sau xuống xe, đều liếc nhìn nhau, kinh nghi bất định(*)

(*) Kinh nghi bất định [惊疑不定]: Bởi vì sợ hãi, nghi hoặc mà không xác định...

Sau đó xe Hường Nghi tới, Chu Lăng và bà cô dắt bà cụ, toàn bộ hành lý sáu người giao hết lại cho ba lao động phía sau, đoàn người sôi nổi đi tới.

Thần sắc TT rõ ràng có vài phần âm trầm, nhìn chăm chú Chu Lăng suốt cả đường đi, cứ nhìn như vậy, không hề nhúc nhích. Phía sau anh ta có người mở miệng cất tiếng chào trước:" Chủ tịch." Tiếp theo trên mặt mang ý cười đánh giá mấy gương mặt xa lạ kia," Mấy vị này là?"

Bà cụ hiền lành vẫy vẫy tay với đối phương:" Chào mọi người nhé."

"Người thân của tôi." Chu Lăng thuận miệng đáp, đuôi mắt khẽ nhướng, khóe môi hơi cong, có một sự sung sướng thể hiện ra trong giọng nói," đi nào, đừng đứng ngốc nữa."

Lúc tầm mắt lướt qua người Trịnh luật sư ở cuối cùng, có chút dừng lại hơi không thể tra xét.

Bạn đang đọc truyện *Sự Quyến Rũ Nam Tinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 52

Edit: Michellelvn

Check in xong, đoàn du lịch sáu người đi lên trước, tìm đến chỗ ngồi, lại giống như nổi lên tranh chấp, người đứng người ngồi mà thảo luận gì đó.

Lúc Thời Tuấn đi ngang qua, nghe thấy người dẫn đầu là thằng nhóc tóc vàng hoe kia không vui nói : " Tôi đây thêm vào mà ngồi cùng đồ mệnh quý đó!"

" Ai là mệnh quý hả?" bà cụ thắc mắc hỏi

Tiền Gia Tô không nói gì, từ trong lỗ mũi phát ra tiếng hừ, ánh mắt liếc xéo rơi đúng vào người đàn ông thương nhân vừa đi qua.

Thời Tuấn không có tâm trạng so đo với cậu, tự tìm đến chỗ ngồi của mình, cởi áo khoác, ngay ngắn ngồi xuống, khí chất cao quý.

Chẳng ngờ không bao lâu, thanh niên tóc vàng không theo xu hướng lại trực tiếp đi về phía anh ta, không hề khách sáo mà bước qua trước người anh ta, đôi giày thể thao màu trắng còn không cần thận quệt lên quần tây màu đen của anh ta.

Tiền Gia Tô quay đầu nhìn lướt qua, nói lời xin lỗi không nghe ra thành ý:" A, xin lỗi nhé."

Thời Tuấn dùng tay phui phui quần, không hề liếc mắt nhìn đến cậu.

Tiền Gia Tô đặt mông ngồi lên chỗ vốn dĩ là vị trí dành sẵn cho Chu Lăng, cởi áo khoác tiện tay vo tròn hai vòng, đặt trên đầu gối. Áo sơ mi màu trắng không cổ bỏ trong quần jean, sành điệu lại đẹp trai, trên người sửa soạn đến là chỉnh tề, nhưng lại chẳng có tổ chức gì cả, ngấm nhìn đường băng mệnh mông bên ngoài cửa sổ máy bay, tâm trạng hết sức là hào hứng, vất chân lên bắt đầu rung à rung đùi, rung à rung chân.

Thanh niên không theo xu hướng còn mắc thêm chứng tăng động, Thời Tuấn bị lắc lư đến là phiền, kêu tiếp viên lại, ý định muốn đổi chỗ ngồi.

Mười hai chỗ ngồi trong khoang hạng nhất đã đủ khách, Tiền Gia Tô vênh lỗ tai lên nghe thấy, ngồi bên cạnh rung chân chăm chọc nói : " anh đổi đến khoang phổ thông là được rồi, có rất nhiều người chưa được ngồi khoang hạng nhất, anh cũng nên cho người khác hưởng thụ một chút chứ. Tướng mạo này của anh xem ra lúc thường cũng tạo không ít nghiệp chướng, thôi thì cứ xem như làm từ thiện đi."

Thời Tuấn cau mày lại, vẫn nhẵn nhụi như cũ, đáng vẽ đối với cậu nhắm mắt làm ngơ.

Hành khách còn lại chủ yếu là các cặp yêu nhau và các thành viên trong gia đình. Sau khi tham khảo ý kiến tiếp viên hàng không, Thời Tuấn đã đổi chỗ ngồi với một người đàn ông trung niên -- chính là ông ba đơn thuần của Tiền Gia Tô cậu.

Thời Tuấn rời đi mà không hề quay đầu nhìn lại, một giọng nói ranh mãnh đuổi theo phía sau:" Bái bai ~"

anh ta giống như không nghe thấy, bước chân không có nửa phần dừng lại.

Thế nhưng, đổi được chỗ ngồi thì cũng chẳng khác trước là bao vẫn chẳng tránh khỏi có chút đáng lòng, khi mà ngồi an vị phía trước anh ta là Chu Lăng và Hường Nghi, tuy không nhìn thấy người, nhưng có thể nghe thấy thanh âm đùa giỡn vui vẻ, thậm chí thi thoảng còn nghe được câu trêu đùa giữa những

người yêu nhau, cũng hết sức rõ ràng.

Thời Tuấn đeo tai nghe lên, nhắm hai mắt lại.

Thời gian bay không lâu, sau khi đến đích, xe đón tại sân bay đã sẵn sàng. Đoàn khách thương gia hiển nhiên để chủ tịch mang theo nhóm du lịch dẫn đầu, đợi mấy vị đó ngồi lên xe rồi đi, lúc này mới lên xe phía sau.

Đến khách sạn dưới trường tập đoàn Đại Nguyên, lúc nhận phòng, đoàn du lịch lại xảy ra tranh chấp.

Hướng dẫn viên Tiền tuân thủ nguyên tắc tiết kiệm tiền lợi, tính toán thuê ba phòng thôi, cha mẹ già một phòng, chị Lăng và bà ngoại một phòng, anh họ và cậu một phòng.

Ai biết được anh họ cậu không hề do dự, buông một câu nhẹ như gió thoảng: "Vì sao anh đây phải cùng phòng với chú mày chứ?"

Chu Lăng ở bên cạnh cười không ngừng, cũng không xen vào, vừa xem hai người họ ồn ào, vừa phân phó nhân viên quầy lễ tân, lấy một căn hộ tổng thống cao cấp nhất, và một phòng có ban công view đẹp.

"Như vậy chỉ cần ba phòng, thỏa đáng nhất rồi đó." Tiền Gia Tô hùng hồn nói, "Cũng đâu phải ngủ chung một giường, anh ở cùng với em thì làm sao hả? Hồi nhỏ anh em mình ngủ chung giường bao nhiêu năm như vậy rồi mà, ngủ thêm lần nữa thì có sao đâu chứ!"

Hướng Nghị lườm cậu một phát, vô cùng lạnh lùng: "Cực tuyệt."

Có chút tình anh em đi được không! Có chút tình thân đồng đội được không! Tiền Gia Tô tức đến nhe răng, cắn giận nói: "Vậy em và chị Lăng ở một phòng!"

Hướng Nghị vỗ một chưởng lên đầu cậu: "Lặp lại thử coi?"

"Được rồi được rồi mà, đừng náo loạn nữa." Chu Lăng đã lấy phòng xong, buồn cười túm lấy hai người sắp đánh nhau, và đưa mọi người lên lầu.

Căn hộ tổng thống có diện tích ba trăm mét vuông, có phòng ngủ tổng thống, phòng ngủ phụ nhân, và phòng làm việc. Tiền Gia Tô vốn đang kháng nghị phòng ngủ chỉ có hai không có chỗ cho cậu dung thân, vừa vào cửa liền ngăn người, lập tức chạy vọt vào trong tham quan một vòng, sau đó đi ra ôm lấy bà cụ: "Ba mẹ ngủ phòng phụ nhân! Con và bà ngoại ngủ phòng tổng thống! Wow thực sự quá tuyệt vời!"

Về mặt Chu Lăng nghiêm túc nhắc nhở cậu: "Vẫn còn một phòng người hầu đấy."

"không không không, " Tiền Gia Tô buông bà ngoại ra, lao nhanh về hướng phòng ngủ chính, "Hôm nay em là tổng thống!"

Phòng tổng thống lỏng lẻo không ngờ, những người còn lại cũng là lần đầu tiên được chứng kiến cái này, lúc tham quan không ngớt lời tán thưởng.

Ngoại trừ Chu đại chủ tịch đã quen với bộ mặt thành thị, thì kể ra Hướng Nghị là bình tĩnh nhất, tầm mắt quét một vòng, đã hiểu được bố cục bài trí, liền không có hứng thú. Để hành lý xong, lúc đi ra bị Chu Lăng kéo lại, ghé vào tai anh thì thầm: "Phòng của chúng ta ở lầu dưới."

Nhiệt độ ở đây cao, trên người cô chỉ có một cái váy dài đến mắt cá chân, vẫn nóng toát mồ hôi, khi kẻ sát lại, Hướng Nghị có thể ngửi được mùi hương cơ thể mà anh đã quen thuộc thấm vào xương tủy.

Nét mặt anh không thay đổi, nhưng bàn tay lại lên xuống, véo một cái lên bờ mông tròn trịa của cô.

Khi sự kích thích của mọi người qua đi, ai trở về phòng người ấy để thay quần áo và chuẩn bị xuống lầu ăn cơm.

Chu Lăng chọn một bộ váy Crop -top màu xanh nhạt, nhẹ nhàng và thoải mái. Lúc mặc lại mất rất nhiều sức, bởi vì người nào đó nhanh gọn lẹ thay xong quần short và áo phông của mình thì liền đi tới động chân động tay với cô.

Mấy tháng liền chỉ toàn nhìn thấy cô mặc cả đồng quần áo dày cộm, Hướng Nghị đã một thời gian dài không nhìn thấy cô mặc quần áo mát mẻ như vậy, mặc dù mỗi tối đều "trực tiếp" gặp nhau, nhưng vẫn có cảm giác kỳ lạ vào lúc này. Có vài vóc bao lại và hoàn toàn trần trụi, là sự gọi cảm không giống nhau.

"Đừng quậy mà."

Chu Lăng nhắc bàn tay anh ra khỏi ngực mình, vậy mà anh cũng thuận theo, tiếp đó lại đi tập kích phía sau cô, vừa nói năng hùng hồn đầy lý lẽ: "anh đang giúp em"

Giữ được mặt trước không trụ được mặt sau, Chu Lăng vươn tay đánh anh, kiểu gì cũng chẳng đau, anh lại càng bùng binh lì lợm, cùng lúc đó chơi xấu kéo cái váy cô mới mặc được một nửa xuống, vừa ra về đứng đắn mà hỏi: "không phải mặc ngực rồi chứ?"

".....Trời ơi, anh phiền quá đi!" Chu Lăng quả thực dở khóc dở cười.

Hai người ồn ào thân thiết, một cái váy mà mặc mấy lần mới xong. Chu Lăng phối với một đôi xăng đan nhẹ nhàng, đôi khuyên tai dài và mũ, đứng phong cách hải đảo.

Từ độ cao Hường Nghị cúi đầu, vừa vặn là phong cảnh kiêu diễm. Bản thân mình không ăn được thì lại càng không muốn những kẻ khác nhìn được, kéo áo cô lên, cau mày nói : " Bộ này không phải nhỏ à?"

Chỗ cần che cũng không che được.

Chu Lăng bị giầy vò đến bó tay luôn, để mặc anh hí hoáy vụng về ở nơi nào đó." Chính là như vậy đó, bằng không anh muốn kéo đến đâu hả?"

Hường Nghị đang tập chung nghiên cứu làm cách nào mới có thể kéo váy lên cao một chút, nghe vậy làm đầu chí chí vào vùng cổ của cô.

Chu Lăng tức thì cười lên." Đó không phải là áo ngực, là cắt ngang ngực đấy."

Hường Nghị thử cả nửa ngày, hiệu quả chẳng đáng là bao, đành phải buông tha, phút chót cũng không quên nhân cơ hội chấm mút ở nơi mềm mại của cô, ánh mắt sâu kín kia cứ gọi là không hề cam tâm.

Nếu không phải còn nhớ đến có phụ huynh đang chờ, có lẽ phải ăn cô sạch sẽ mới cho qua.

" Ngoan nào, buổi tối để anh sờ cho đã." Chu Lăng cười, lại lấy móng vuốt của anh ra, tay trong tay đi xuống lầu tụ họp cùng nhóm Ba Kim

Hường Nghị mỉm cười, buổi tối đương nhiên là không bỏ qua cho cô được rồi.

Bữa tối được khách sạn chuẩn bị hết sức phong phú, nơi đây hải sản dư thừa, hương vị tôm cua tươi ngon vô cùng, trọng lượng cũng rất dồi dào. Cả nhà tung bừng sôi nổi ăn đồ ăn ngon, vừa thảo luận về hành trình tiếp theo.

Chu Lăng là đi công tác, nhưng những chuyện và xã giao có thể đẩy lùi được thì đẩy lùi hết, chỉ phải tham dự mấy cuộc họp còn lại, tính ra cũng không bận mấy.

Sáng ngày hôm sau cô phải họp, liền nói : " Mọi người đi chơi trước đi ạ, cháu xong việc sẽ đi tìm mọi người."

Bà cô thì lại nói : " không có gì hết, cháu đi việc của cháu đi, buổi sáng chúng ta ở khách sạn, chờ cháu chiều về lại cùng nhau đi chơi thôi. Đúng dịp được thể nghiệm sự phục vụ của khách sạn năm sao, phòng tổng thống đó nha, cả đời cũng có lần này thôi!"

Bà cụ đang húp canh cũng gạt đầu, tuôn ra một lời kịch kinh điển:" Người một nhà cùng ở bên nhau là quan trọng nhất."

Chu Lăng vui vẻ.

Ăn cũng khá khá rồi, cô đứng lên muốn đi toilet, Hường Nghị đang cúi đầu lột cua đưa mắt nhìn lên." anh đi cùng em nhé?"

Đối diện phi một tiếng, bà cô phì cười, bà cụ cũng hí mắt cười rộ lên. Tiền Gia Tô thì nhân cơ hội cướp lấy thịt cua Hường Nghị vừa lột xong, còn buông lời châm chọc:" anh vào toilet nữ sẽ bị đuổi ra ngay đó."

Hường Nghị không thèm để ý đến cậu, Chu Lăng lén gầy lên lưng anh một cái:" không cần đâu, em tự đi được rồi."

Từ trong toilet đi ra, mới vừa đi được hai bước cổ tay Chu Lăng bỗng nhiên bị người tóm lấy, kéo cô tụt về phía sau.

cô quay đầu lại, chạm ngay vào ánh mắt tức giận của Thôi Tuấn." Cả nhà cùng đi du lịch, ầm ầm quá nhỉ, em có biết mình đang làm gì không hả? hiện giờ luật sư Trịnh đã biết cả rồi, em tính giải thích thế nào đây?"

Nét mặt Chu Lăng lại bình tĩnh khác thường, dùng lực mới rút được tay mình ra." không cần giải thích." cô nói

Nét mặt Thôi Tuấn trong nháy mắt trầm xuống, thu tay lại, không nói gì nữa mà nhìn cô chăm chăm.

" Cha mẹ anh vẫn còn chứ?" Chu Lăng rủ mắt xoa cổ tay có hơi đỏ lên, bỗng dưng hỏi không đầu không đuôi," Có rảnh thì về thăm hai ông bà đi, lão Nguyên không còn nữa rồi, chẳng có ai để ý chuyện này nữa đâu. Cho dù anh muốn gì đi nữa, thì có thể đạt được ngay lập tức."

Thôi Tuấn có một loại dự cảm không tốt, mày hơi nhíu lại:" Em có ý gì?"

Chu Lăng không trả lời cái này, cúi đầu chăm chú nhìn sợi dây ben màu đỏ trên cổ tay -- Là vào buổi sáng nào đó thức dậy, đột nhiên phát hiện có trên tay. Mới đầu cô tưởng Hường Nghị tặng, về sau mới biết, là bà cụ làm riêng cho cô, tiêu hết số tiền tích góp chẳng được bao nhiêu của mình.

" Từ khi tôi lên tám tuổi, đã không có gia đình." Trầm mặc một lát, Chu Lăng ngẩng đầu lên, " Như bây giờ thật là tốt, anh không cảm thấy sao? Tôi sống rất vui vẻ, anh cũng có thể có được những gì anh muốn."

" Tất cả những cái này, em đã quên như nào mà em có được rồi hả, buông bỏ chỉ vì một tên sửa xe, em điên rồi sao!" Khuôn mặt Thôi Tuấn hung ác chưa từng thấy, gần như có phần vặn vẹo.

Chu Lăng không tức giận, chỉ nói : " Sửa xe thì sao chứ, anh thì chẳng qua cũng là một kẻ gian thương lòng dạ hiểm độc, còn không bằng thợ sửa xe. "

nói xong cũng không nhìn sắc mặt biến hóa của Thôi Tuấn, nhưng nhường này:"Phía Trịnh luật sư đó tôi sẽ tự mình nói, anh cũng khỏi phải nhọc lòng, cứ vì mình tự vui vẻ trước đi. Sau này tôi và anh nước sông không phạm nước giếng, thật sự không còn liên quan gì nữa."

cô nhếch khóe môi, hơi mỉm cười, quay người bước đi.

Bạn đang đọc truyện *Sự Quyến Rũ Nam Tính* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 53

Edit: Michellevn

"Sao anh lại quay về rồi?" Tiền Gia Tô nhìn thấy vị anh họ ngay cả bạn gái đi toilet cũng không yên tâm, làm ra vẻ khinh thường anh, "Có phải đi vào toilet nữ rình coi bị người ta hết lưu manh đuổi ra không?"

Về mặt Hường Nghị có chút kỳ lạ, giống như không nghe thấy gì, ngồi xuống cầm đĩa lên, lại đặt xuống; Lại cầm lên, đặt xuống. Tần ngà tần ngần, cũng không biết suy nghĩ gì.

Tiền Gia Tô chắc một tiếng, nhỏ giọng lầm bầm:"Nhìn thấy cái không nên nhìn cho nên bị dọa luôn rồi hả?"

Vừa dứt lời đã bị bà cụ trừng mắt một cái, sau đó quay qua Hường Nghị vẻ mặt lo lắng:"Nghị à, cháu sao vậy?"

"không sao ạ." Hường Nghị lấy lại tinh thần, chậm chậm thờ ra.

Chu Lăng trở về sau đó, còn chưa ngồi xuống đã bị Hường Nghị nắm lấy tay, đặt trong lòng bàn tay, nắm thật chặt. Dính nhau đã trở thành quen thuộc, Chu Lăng cũng không suy nghĩ nhiều về hành động mờ ám này, đợi mọi người ăn xong cùng nhau ra khỏi nhà hàng.

Vốn có dự định đưa bà nội và bà cô ra ngoài đi dạo, cuộc sống về đêm tại thành phố đảo mười giờ mới bắt đầu, lúc này hăng còn rất sớm, thế nhưng bà nội ngồi máy bay mấy giờ mệt mỏi, đối với bà cô thì hứng thú lớn nhất lúc này là phòng tổng thống, thế nên mọi người lại về thẳng phòng.

Cứ như vậy thật đúng là đã thỏa mãn ý của người nào đó, Chu Lăng cười liếc nhìn Hường Nghị, anh nhận ra, quay sang, ánh mắt sâu kín.

Chu Lăng cho rằng anh nóng vội khó nhịn, cười đến trong mắt đầy vẻ chế nhạo.

Về đến phòng, sinh hoạt về đêm của họ liền bắt đầu.

Cửa vừa mở, Chu Lăng đã nhảy lên lưng Hường Nghị, vòng tay kéo cổ anh thò đầu tới hôn anh. Ấy thế mà Hường Nghị lại không phối hợp, bước nhanh đi đến bên giường, đặt cô xuống, sau đó ôm vào trong lòng.

Bà vai Chu Lăng đập vào xương quai xanh anh, tức thì đau đến hít hà.

Nhưng Hường Nghị lại càng ôm càng chặt, cuối cùng cứ thế mà áp người trên giường, không làm gì cả, cũng chẳng nói gì cả, chỉ đè cả người lên người cô, lồng hai bàn tay vào tay cô siết chặt.

anh vốn to cao vạm vỡ, lực cơ bắp lại dày, cả nửa sức nặng đè lên cô. Chu Lăng bị ép không thể động đậy, gần như không thở nổi, âm thanh ậm ạch:"So với bị đàn ông đè chết trên giường, em vẫn thích chết trong súng sướng hơn....."

Hường Nghị bật cười, lúc này mới bỏ dậy, cánh tay và đầu gối chống bên sườn cô:"Trong đầu em sao mà cả ngày chỉ toàn chứa những thứ không thuần khiết thế hả?"

"Trong đầu em tràn ngập đều là anh đó nha." Chu Lăng chớp chớp mắt vô tội đáp, "anh là nói chính mình không thuần khiết đó hả?"

Hường Nghị nhất thời sa mạc lời, nhìn cô đắm đắm, đầu ngón tay mang theo vết chai móng nhẹ nhàng vuốt ve viền tóc mai của cô. Chu Lăng lảng lại trong ánh nhìn dịu dàng đột ngột này, sau một lát khẽ cười lên:"Hôm nay sao lại khác thường thế này, lên lút làm gì sau lưng em rồi hả?"

Bỗng dưng anh cúi xuống, dán bờ môi lên đôi môi đỏ thắm của cô, dịu dàng cọ sát, thấp giọng khàn khàn:"anh cũng yêu em."

Câu nói không đầu không đuôi, lại khiến cho Chu Lăng vốn dĩ đang cười vui vẻ ngây ngẩn cả người. Sau đó quay sang bật cười:"Cái từ "cũng" này cần thảo luận lại nhá, em còn chưa nói em yêu anh mà."

"Giờ thì nói rồi." Hường Nghị dùng răng nanh cắn cắn môi cô, day day mấy cái.

Tối nay, đến lúc cuối cùng, căn phòng lãng mạn thân mật như thế, không khí ôn nhu triền miên như thế, mà hai người họ lại không hề làm gì cả, chỉ ôm chặt nhau, một giấc ngủ hết sức là thuần khiết.

Sáng sớm, ánh sáng vàng nhạt xuyên qua cửa kính sát đất chiếu vào hai người nằm chồng chéo nhau trên giường, Chu Lăng chớp mắt, khẽ động cơ thể, tiếp theo liền cảm giác có nụ hôn ấm áp rơi trên mi mắt, cực kỳ mềm mại.

cô thoải mái rằm rì hai tiếng, mở ra ánh mắt còn mang theo hai phần mê man. Gắn trong gang tấc chính là khuôn mặt ngăm đen của người đàn ông, ánh mắt trong trẻo, con ngươi phát sáng lấp lánh.

"Ngủ ngon chứ?" Hường Nghị trầm thấp hỏi.

"Cực kỳ dễ chịu." cô khẽ nhắm mắt lại, uốn lưng duỗi cơ thể, thuận thế gác chân lên đùi anh. Hường Nghị nâng chân lên, kẹp lấy cẳng chân cô, sau đó ôm cả người lên, thu vào trong lòng ôm chặt.

"Có đói không?" anh hỏi

Chu Lăng cảm thấy có chút đói, con đói không rõ ràng, nhưng giấc ngủ này quá đầy, mọi tế bào đều vô cùng thỏa mãn dễ chịu, lúc này đặc biệt có sức lực. "Chúng ta xuống đi ăn sớm một chút đi, có một quán làm đồ ăn sáng ngon lắm, em dẫn anh đi."

"Được." Hường Nghị, đáp lời, mà cánh tay ôm cô lại không buông lỏng.

"Dậy nào." Chu Lăng giục anh.

Hường Nghị ừ một tiếng, thế nhưng người vẫn như cũ không hề có ý động dậy.

Chu Lăng buồn cười quá, ừn vào trong lòng anh tiếp tục nghỉ ngơi: "Ngủ thêm chút đi, dù sao hẵng còn sớm."

Yên tĩnh ôm nhau không được bao lâu, phía dưới chân Chu Lăng không ngừng làm động tác mờ ám. Trong hơi thở đều là mùi cơ thể của Hường Nghị, không phải nước hoa, cũng không phải sữa tắm, cô cũng không biết nói đó là gì, có lẽ là mùi hương cơ thể đàn ông sao? Dù sao thì cũng thật sự dễ chịu, cô nhịn không được hít hít vào hai hơi.

Mùi ngửi, còn tay thì chui vào trong quần áo anh, nhẹ nhàng sờ cơ bắp trên người anh, chân cũng bắt đầu cọ quẹt trên người anh.

Hồ hập Hường Nghị rõ ràng đã nặng nề hẳn đi, vẫn gắng gượng chống đỡ, không hề có động tác gì, hưởng thụ sự trêu chọc của Chu Lăng. Chẳng mất bao lâu, tiểu Hường Nghị vừa sáng ra tinh thần dồi dào lập tức ngẩng đầu chào hỏi cô.

Chu Lăng ấn anh nằm thẳng ra, dang chân ngang eo anh, nằm sấp trên người hôn môi anh, sau đó dọc theo đường cong cương nghị của hàm dưới, trần trọc đi xuống, dùng đầu lưỡi khẽ liếm hầu kết nổi lên của anh.

Cổ họng Hường Nghị lặn lộn, tay đã tự động đưa lên, lòng bàn tay nóng rực phủ lên trên váy ngủ bằng tơ tằm của cô.

Thực tế xúc cảm hết sức thoải mái, nhưng hiển nhiên Hường Nghị vẫn thích da thịt trắng mịn dưới lớp vật liệu may mặc hơn, đầu ngón tay túm lấy làn váy cô xốc lên, bàn tay trượt đi vào.

"anh đừng động." Chu Lăng vùi đầu trước ngực anh, đùa nghịch hai trái anh đào nho nhỏ kia.

Cơ thể Hường Nghị căng ra, tiếng nói khàn khàn: "anh không động."

Chu Lăng tức thì muốn phá ra cười, túm lấy cánh tay anh ở phía sau đưa ra trước mặt, ngẩng đầu hỏi: "Đây không phải tay anh hả?"

"Tay em mà." Đáy mắt Hường Nghị mang theo ý cười tí tách, sau đó hết sức nghiêm trang mà nói bậy: "Em nhìn xem, nó thích ở trên người em đó."

Đồng thời, giống như để chứng minh tính xác thực của lời mình nói, lại đưa tay đặt lên bờ mông Chu Lăng.

Lúc này thì Chu Lăng không thể kìm nén được nữa, nằm bò trên người anh, cười ngặt nghẽo không ngừng.

Hai người cuối cùng làm xong "chính sự", lúc gọi điện thoại cho Tiền Gia Tô, mọi người đã ăn xong từ sớm, e ngại quấy rầy vợ chồng son ngọt ngào, nên không gọi hai người họ.

Chu Lăng gọi bữa sáng đưa đến phòng, ăn xong thì thay quần áo rồi đi luôn đến nơi xử lý công việc.

Xe phụ trách đón tiếp đã chờ bên ngoài khách sạn, Hường Nghị đưa cô xuống lầu, nhìn cô lên xe, rồi cũng không quay về khách sạn mà kêu taxi đến trung tâm mua sắm nào đó ở trung tâm thành phố.

Buổi sáng gặp gỡ người phụ trách dự án tại địa phương và các quan chức bộ phận có liên quan, có lẽ bởi vì đây sẽ là công việc cuối cùng trước khi từ chức, Chu Lăng nghiêm túc và chú ý hơn trước kia, đã hoàn thành nhiệm vụ với biểu tượng chức trách của mình.

Nhưng cô không tham gia đãi tiệc như thường lệ, vừa kết thúc liền vội vã ngồi xe quay về khách sạn, tìm "người đàn ông hoang dã" của cô.

Rất không may là người đàn ông hoang dã không ở đó, hơn nữa chẳng có ai biết anh đã đi đâu.

Khi Chu Lăng cùng bà nội và bà cô đi mát xa, vừa nói chuyện với Tiền Gia Tô ở phòng nam bên cạnh. Thằng em từng bị nhục nhã vì ông anh họ cự tuyệt bèn nhân cơ hội thực hiện lời thề son sắt phải bôi đen ông anh : " Thông thường loại tình huống này ấy mà, một người đàn ông không hiểu sao tìm không thấy người, sau mấy tiếng quay trở về, vẫn không chịu khai báo gì cả, thì chắc chắn là đã lén lút làm chuyện xấu rồi."

Bà nội cũng đã nghe thấy, chửi luôn: " Cái thằng nhóc này, không thể nói gì tốt về anh mày hả!"

Chu Lăng chỉ cười, tuy rằng từ sau lần trước gặp hai anh em cùng đi tắm ở câu lạc bộ tắm xông hơi nào đó, cô thường nói đùa về lén lút làm chuyện xấu, nhưng cũng không thực sự nghĩ rằng Hường Nghị sẽ đi làm.

Ngoài tự tin về sự quyến rũ của bản thân, nhiều hơn nữa là bởi vì cả hai đều "làm vận động" gần như mỗi ngày, động chút làm cả giờ, mỗi giờ ít nhất cũng là hai lần, Hường Nghị lấy đâu ra còn tinh lực dư thừa, không bị cô ép khô cũng là tốt rồi, khụ.....

" Chị tin thì chút nữa gặp anh ấy chị hỏi thôi, coi anh ấy có biết thành thật khai báo hay không ?" Tiền Gia Tô nói xong, còn bồi thêm một câu vô trách nhiệm, " Ồ mà, những nhận xét trên chỉ đại diện cho quan điểm của cư dân mạng, không liên quan gì đến em nhá. (͡ ▽ ͡) "

Kết thúc mát xa, đoàn người chuẩn bị tìm chỗ ăn cơm trưa, người mát tích nào đó rút cuộc gọi điện thoại đến.

Ấy vậy mà chẳng hiểu thế nào chỉ hẹn mỗi mình Chu Lăng ăn cơm. Ba vị phụ huynh hiển nhiên là vui mừng, ý kiến khác duy nhất chỉ có một mình Tiền Gia Tô, nhưng ý kiến của cậu, trước giờ anh họ của cậu đều là méo quan tâm.

Trước lúc ngắt điện thoại, đột nhiên Hường Nghị lại nói : " Em thay quần áo đi, mặc váy ấy."

Hôm nay cô mặc quần tây màu be và áo sơ mi theo phong cách nữ công sở, năng động gọn gàng, nhưng dùng để hẹn hò thì không thích hợp lắm. Chu Lăng nhìn mấy người bên cạnh một chút, hạ thấp giọng xuống nói : " Mặc váy cái gì chứ, chuyện tốt anh làm anh còn không nhớ hả?"

Mỗi lần đều phải để lại đủ loại dấu vết trên người cô, đây là sở thích ác ôn của anh. hiện giờ trên đùi Chu Lăng, lưng và eo hầu như vẫn còn, quá mức nhất là một bên ngực trái, mặc váy căn bản không thể che được.

Kiệt tác của mình, vừa nhắc tới là Hường Nghị nhớ ra liền, khẽ cười một tiếng: " Vậy không cần thay nữa, em mặc gì cũng đẹp."

anh đã đặt phòng ăn cách khách sạn không xa, cuối cùng Chu Lăng cũng quay về thay một váy dài hoa nhỏ màu trắng cổ tròn, cầm một ví nhỏ, xinh đẹp duyên dáng đi đến nơi hẹn.

Trang phục của Hường Nghị vẫn luôn là không biết gì về chủ nghĩa lãng mạn, lần này không biết hít trúng gió gì, áo thun quần short hơi sáng đã không thấy, đôi thành áo sơ mi trắng không cổ rất moden, quần tây màu đen, đôi chân dài không tương, cả người phát ra vẻ đẹp trai chói chói.

Chu Lăng vừa nhìn thấy trang phục này của anh, lập tức chu môi huyết sáo mấy cái liền, Hường Nghị mỉm cười đợi cô đi tới, dắt tay cô.

" Ăn mặc trang trọng như này, muốn kiếm chuyện sao?" Chu Lăng theo anh tới vị trí đã đặt trước đó, trêu ghẹo nói.

Hường Nghị vẫn chỉ là cười, đưa menu cho cô.

Hai người cùng ăn cơm tây, Chu Lăng vẫn luôn là người gọi món, cô đã thành thói quen, lật lật mấy cái, theo khẩu vị của hai người đặt món xong. đang định trả menu lại cho người phục vụ, thì Hường Nghị ấn lại: " không gọi đồ ngọt hả?"

Chu Lăng thuận theo mở ra trang đồ ngọt, nhìn mấy cái, rất nhanh chọn xong: " Sô cô la mousse trứng kiểu Pháp."

Hường Nghị lại ấn lại, biểu tình vẫn như trước: " Trời nóng như vậy, ăn kem đi."

" Nhưng mà hôm nay không muốn ăn kem lắm " Chu Lăng nhìn anh, ánh mắt vô tội.

Hường Nghị biết cô đã nhìn ra, trả menu cho người phục vụ đang nhin cười đứng bên cạnh, chờ người ta đi rồi, nét mặt không hề thay đổi nói ra hai chữ: " anh ăn."

Bạn đang đọc truyện *Sự Quyến Rũ Nam Tinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 54

Edit: Michellevn

không nghĩ tới bản thân mình sống tới từng này tuổi, vẫn có thể gặp phải loại mảnh khố cũ rích cả bao nhiêu năm trước thế này, sinh thời đó nha. Có điều mảnh khố tuy rằng cũ rích, nhưng đối với Chu Lăng cũng là lần đầu tiên, chỉ từng nghe người ta truyền miệng, không có kinh nghiệm chiến đấu thực tế, muốn phối hợp diễn xuất mà không biết diễn thế nào, suy cho cùng tâm trạng không được bình tĩnh cho lắm, cho nên diễn xuất có phần tương đối gượng gạo.

Thời điểm ăn bữa chính có hơi lơ đãng, trong đầu chỉ luôn nghĩ về " cái mảnh khố lớn", bản thân đã ăn cái gì thực ra cũng chẳng nhớ rõ.

Bữa chính kết thúc, món kem mong đợi cuối cùng đã đến, không biết có phải cô mang kính lọc hay không mà hình như kem hôm nay đẹp hơn tất cả các loại kem cô từng ăn trước đây. E sợ miếng quá to sẽ vô tình nuốt luôn " mảnh khố lớn", cô chỉ dùng thìa múc từng muỗng nhỏ một, nhắm nháp từng miếng nhỏ một.

Thợ làm bánh khéo thật đấy, " mảnh khố lớn" không biết vui đi tận đâu rồi, Chu Lăng len lén chọc thìa vào bên trong hai cái, không thấy gì. Động tác nhỏ bị Hường Nghị đối diện nhìn thấy, trên mặt anh hiếm khi hiện ra tia xấu hổ.

Ăn được phân nửa phần kem, rốt cuộc thì " mảnh khố lớn " mà muôn vạn người..... À không, chỉ có một mình cô mong đợi đã xuất hiện.

- -- Chu Lăng dùng muỗng nhỏ múc lên một cái nhẫn hết sức đơn giản, phản ứng đầu tiên không phải về anh giai Hường ngay cả kim cương tiêu chuẩn thấp nhất cũng không có, mà là: Chiếc nhẫn này bị kem bọc thành màu trắng bóc, nói tóm lại anh nên ra tay thế nào.

cô giương mắt nhìn nhìn Hường Nghị, đối với quy trình này Hường Nghị hiển nhiên cũng không rành rẽ, vươn tay ra muốn nhận lấy, tay đưa ra giữa lại thu lại, lấy khăn ăn cầm lấy nhẫn bao lại, quan sát trong tay hồi lâu, hơi hơi do dự, đứng lên." anh đi rửa một chút."

Sau đó đi thẳng đến toilet.

Phi.....Chu Lăng không phải cố ý, nhưng là không thể kim nén, cười phá ra.

Cho dù tình tiết vở kịch đã xưa cũ, vì sao mà bầu không khí chẳng có tí lãng mạn nào thế này? cô cười một lát, đứng dậy đi về toilet.

Đó thực là một chiếc nhẫn bạch kim cực kỳ đơn giản, không có kim cương, cũng không có trang trí gì khác, cũng chỉ có một vòng, bên trong khắc tên của hai người họ: XY&ZL.

Thế chữ hoa văn rất đẹp.

Hường Nghị cúi đầu chăm chú rửa nhẫn, Chu Lăng đi đến bên cạnh anh, chấp tay sau đít, dù bận rộn vẫn ung dung mà nhìn nơi đó.

Loại tình cảnh này hoàn toàn nằm ngoài dự liệu của Hường Nghị, kế hoạch anh quỳ một gối và cô vui phát khóc còn chưa kịp xuất hiện, vậy mà hai người họ lúc này lại cùng nhau đứng trong toilet, cô còn đang nhìn anh rửa nhẫn.

Nếu như có cơ hội, anh muốn nhắc nhở đồng đạo nam thanh niên chưa kết hôn, bằng kiểm chứng của bản thân mình, chiêu trò giấu nhẫn trong kem hoặc bánh ngọt thế này, không thể được.

Ở trong toilet mà rửa nhẫn thì quả thật rất khó chịu.

không biết có phải then quá hóa giận hay không, Hường Nghị rửa nhẫn, hong khô, không hề nói một câu mà cứ thế túm lấy tay trái của Chu Lăng, lồng luôn chiếc nhẫn vào ngón tay áp út, vậy mà vô cùng vừa vặn.

Chu Lăng lại còn cười lên." Hey hey hey, làm gì à, có người cầu hôn như anh sao?"

" Chưa thấy thì hôm nay cho em mở mang kiến thức một chút." Trong giọng nói Hường Nghị mang theo ý cười, nắm bàn tay cô, yêu thích đánh giá, giữ trong lòng bàn tay với sự hài lòng.

" không được, anh như vậy không phù hợp tiêu chuẩn quốc tế, tư thế cơ bản và lời kịch cũng chưa làm được, không có thành ý." Chu Lăng bị anh nắm tay kéo ra ngoài, vừa đi vừa nói," anh không hỏi, sao biết em đồng ý chứ?"

Hường Nghị khẽ cười." không đồng ý mà sao ra sức ăn kem vậy hả?"

" Em chỉ thèm ăn thôi mà."

" Em lúc này còn nói không muốn ăn."

" Trước khi gọi thì không thèm, gọi rồi thì đương nhiên muốn ăn mà, anh không biết phụ nữ đối với đồ ngọt lực chống cự bằng không hay sao? Kem đẹp như thế đặt ở đó, thử hỏi người phụ nữ nào có thể trơ mắt nhìn không động tâm?"

" Vậy giờ em ăn nốt chỗ còn lại cho hết đi."

Hai người đầu khẩu trên cả đường về, cách đó không xa người phục vụ hai người gọi món chiếu cái nhìn thiện cảm tới họ, tò mò sự phát triển của kết hợp giữa một kẻ cơ bắp và đại mỹ nữ. Chu Lăng cong khóe miệng lên, nở nụ cười với anh ta, thần thái tươi đẹp mê hoặc người ta.

Người phụ vụ tức thì có chút đỏ mặt, thẹn thùng cười đáp lại.

Nhưng, nửa phần kem còn thừa kia, không biết vì sao, bỗng dưng Chu Lăng không muốn ăn nữa, bèn đẩy qua cho Hường Nghị, đôi mắt cong cong ánh lên một ý cười: "Chúc mừng anh cưỡng ép cầu hôn thành công, làm đi thôi, ông xã."

Cả người Hường Nghị cứng lại.

Hai từ kia với anh mà nói vốn không có nghĩa gì, nhưng nghe được từ trong miệng người phụ nữ của mình, thì ra lại có một loại..... cảm giác khó mà thành lời.

Trái tim giống như mềm hẳn đi, tay chân thì nhũn ra, lúc này phỏng chừng kêu anh ăn cái đĩa anh cũng ăn luôn. Hường Nghị bụng ily kem lên, hai ba miếng thì ăn sạch sẽ.

Mặc dù chính anh cũng không biết, rốt cuộc vì sao mà cần phải ăn cho hết.

Lúc quay về khách sạn, bốn người còn lại đang chơi đánh bài, ba người đầu địa chủ, bà cụ ở bên cạnh góp vui. Kỹ năng đánh bài của Tiền Gia Tô rách nát, tay hôm nay lại thối, thua có phần thảm hại, trông thấy Hường Nghị vội vàng kêu rỏ anh tới hỗ trợ. "Quần lót cũng sắp thua luôn rồi, nhanh giúp em thu lời lại đi!"

Tâm trạng Hường Nghị tốt, đi tới tiếp tay, Chu Lăng tách Tiền Gia Tô ra, ngồi xuống bên cạnh Hường Nghị.

Bà cụ lấy trái cây cho cô ăn, Chu Lăng đưa tay ra nhận lấy, bà cụ tình mắt nhìn thấy chiếc nhẫn trên ngón tay cô, lập tức nắm lấy, kinh ngạc kêu lên: "Đây là gì hả?"

một tiếng kêu này thành công thu hút ánh mắt của mọi người dồn về đây, Tiền Gia Tô ngây người, cái đầu gần như dính luôn lên tay Chu Lăng, giọng nói cũng biến đổi luôn: "Nhẫn? Chuyện quái gì thế này?"

Chu Lăng không nói gì, chỉ nhìn sang Hường Nghị, mấy người khác liền nhìn theo.

Hường Nghị cảm bài, không hề nhắc mắt, hết sức bình thản mà giải thích bằng một câu: "Cầu hôn đấy."

"Nhanh thế á?" Tiền Gia Tô vẫn đang trong trạng thái kinh hoàng.

Bà cụ thì lại hoàn toàn ngược lại với cậu, cười đến ánh mắt đều híp lại, mỗi một nếp nhăn đều lộ ra vẻ phấn khởi, nâng tay lên đập một cái trên người Hường Nghị: "Cuối cùng thì cháu cũng thông suốt rồi!"

Nét mặt Hường Nghị bình tĩnh, đùa nghịch những lá bài trong tay.

"Sao một tiếng cũng không nói gì hết vậy, ta cũng không được nhìn thấy." Dáng vẻ bà cụ có chút tiếc nuối, "Cầu hôn ở đâu hả? Có quý xuống không?"

"Nhà hàng tây." Chu Lăng bắt đầu tố cáo, "không quý gì hết, còn nhẫn thì là cưỡng ép túm tay cháu đeo vào."

Bà cụ vội vàng nắm chặt tay cô, loại thời điểm này đương nhiên nên vì cháu nội nhà mình nói hai câu: "Ấy da, những cái đó đều là hình thức thôi mà, không cần để ý quá, hai người các cháu đều có tâm ý là quan trọng nhất rồi."

"Đúng đấy đúng đấy!" Về mặt bà cô cũng vui mừng mà phụ họa, "Thằng này ăn nói vụng về, cháu hiểu trái tim nó là được."

"Quay về thì tìm ngày xem sao, làm chuyện này sớm một chút đi!" Bà cụ nói, "Thằng giêng không nên kết hôn, nếu không thì chúng ta tranh thủ làm trước năm luôn hả?"

Chu Lăng ngẩn người: "không cần vội như thế đâu ạ....."

Bà cô cũng nói: "Trước năm thì không được, không kịp rồi, nhà chúng ta khó lắm mới có chuyện vui, phải làm lớn chứ, chuẩn bị đằng hoàng vào. Hay là tháng hai đi, trước mắt cô không đi nữa, để quay về chúng ta cùng chọn ngày, nhanh chóng chuẩn bị."

"Em phải làm phủ rê! Tính trước rồi đó nha, không được bỏ qua em!" Phục hồi tinh thần từ trong khiếp sợ, Tiền Gia Tô cũng ngay lập tức tham gia hàng ngũ thảo luận, "Họ hàng nhà chúng ta ít quá, có muốn kêu hết người ở quê ra để thêm phần náo nhiệt hay không?"

thật sự không cần gấp như vậy mà.

Chu Lăng xoay đầu nhìn Hường Nghị, anh cong khóe miệng, vẫn chỉ cười.

Muốn kết hôn là chuyện đại sự, nhưng đối với Chu Lăng mà nói, người yêu cầu thông báo, chỉ có một mình Đinh Y Y. cô ấy đã xuất viện về nhà tỉnh dưỡng, mà từ lần tâm sự trước ở bệnh viện, trong lúc đó hai người cũng không nhắc đến đề tài này.

Cho nên lúc Chu Lăng chụp tấm hình gửi cho Đinh Y Y, cô ấy phát rồ luôn, gọi điện thoại cho Chu Lăng ngay lập tức: "Ồi đêch, là tôi ảo giác sao, cái thứ trên tay cậu là gì vậy hả?"

"thật đó." Chu Lăng bật cười, "Có cần tôi chụp cận cảnh cho cậu không?"

".....Khỏi đi." Đinh Y Y có phần phản ứng không kịp, tiêu hóa hồi lâu mới miễn cưỡng nhận ra chuyện trên tay Chu Lăng đeo nhẫn kết hôn là thật. Giờ mới chỉ có mấy ngày thôi đó, cậu quyết định rồi sao? Nhanh vậy à?"

Chu Lăng lúc đó nằm trên ghế treo ở ban công, đang nhàn nhã thưởng thức trà chiều, ngắm cảnh biển tươi mát hùng vĩ ngoài cửa sổ. cô nói : "Năm tháng không đợi người nha, tôi cũng sắp ba mươi rồi."

"Cậu thật đúng là quả quyết." Dáng vẻ Đinh Y Y cảm khái vô hạn, "Phụ nữ thật dễ dàng thay đổi quá, bộ dáng xoắn xuýt kẻ khổ không ngừng với tôi dường như mới chỉ trong ngày hôm qua, nháy mắt cái giờ đã đeo nhẫn của người khác rồi."

Chu Lăng nhỏ hơn cô ấy hai tuổi, thời điểm mới quen biết chỉ là một em gái hoàn toàn ngây thơ, về sau được mài dũa trong va chạm mà trở nên trưởng thành chín chắn hơn cả cô ấy, hiện giờ phản tính cách này khi cần phán quyết thì hết sức quyết đoán, còn mạnh mẽ hơn cô ấy gấp trăm lần. Hình mẫu này được gây dựng, khiến Đinh Y Y bỗng dưng cũng có phần hướng tới, cũng muốn dứt khoát một lần, không tranh luận đúng sai, không cân nhắc được và mất, trải qua một lần tùy hứng trong đời.

"Cậu có thể nghĩ xong là được, ở bên anh họ, sau này có thể sẽ không ở nhà cao cấp, không có xe thể thao mà lái, ra cửa không hề có tiền hô hậu ủng, việc nhà cũng phải tự mình vì mình mà làm, không có kẻ hầu người hạ cho cậu nữa đâu."

"Này thì vẫn có nha," Chu Lăng cười hi hi đáp, "anh họ hầu hạ tôi, còn hầu hạ rất tốt nữa kia."

Đinh Y Y xì một tiếng, "Dù sao cậu cũng nghĩ thêm nhiều chút nữa đi, gì thì gì cũng phải giữ lại đường lui cho mình. không nghe người ta nói sao, từ cuộc sống tiết kiệm, giản dị chuyển sang cuộc sống xa hoa giàu có thì tương đối dễ dàng đơn giản, nhưng đã sống cuộc sống xa hoa giàu có rồi mà chuyển về cuộc sống tiết kiệm thì khá khó khăn. hiện giờ cậu đã quen thuộc cuộc sống trong xã hội thượng lưu xa xỉ, có thể không thể thích nghi được với cuộc sống đơn giản mộc mạc. Hơn nữa," cô ấy thờ dãi, "Đàn ông ấy mà, dù sao vẫn không thể tin cậy, ngàn vạn lần đừng có mà tin tưởng thái quá vào lời ngon tiếng ngọt thời kỳ yêu đương cuồng nhiệt ----- nói kinh nghiệm đấy, cậu hiểu mà."

"Tôi hiểu." Chu Lăng nhẹ giọng trả lời, lại xoay qua nói bằng giọng cợt nhả, "Song cậu cũng đừng quá coi thường tôi, mấy ngày này tôi chính là trải nghiệm cuộc sống đơn giản mộc mạc, hiện giờ người của cả khu phố đều đã quen biết tôi, cảm giác cũng không tệ nha. Hướng hồ cũng không phải tôi buông bỏ đi sản không lấy một xu, vẫn còn nhà hàng chúng ta cùng mở và các khoản đầu tư khác, không lái xe thể thao không sống trong nhà cao cấp, nhưng nuôi sống chính mình nhân tiện bao dưỡng một người đàn ông không có yêu cầu cao, thì vẫn rất vô tư đấy."

Đinh Y Y cười mắng cô mấy câu, nói tiếp: "Cậu nhìn thử coi, bây giờ lấy đâu ra đàn ông không có yêu cầu cao, bằng lòng cho cậu bao dưỡng không phải chỉ nhắm vào tiền của cậu thôi sao," không để Chu Lăng nói gì, lại tự mình bồi thêm một câu, "-----Ngoại trừ loại người như anh họ quê mùa ngốc nghếch kia không lao vào tiền của cậu mà chỉ xông vào ấy ấy của cậu."

Kẻ quê mùa.....

Từ này tương đối chính xác, Chu Lăng bị từ này chọc cười.

Hướng Nghị thay quần áo xong đi tới, thấy cô không ngừng cười rúc ra rúc rích, nhéo nhéo mặt cô, chen chúc cùng ngồi vào trong ghế treo.

Tán gẫu thêm vài câu nữa, Chu Lăng bèn cúp điện thoại, nghe thấy Hướng Nghị hỏi bên tai cô : "Buồn chuyện gì vậy?"

Chu Lăng đặt điện thoại di động xuống, quay đầu qua, dáng vẻ tươi cười có chút giảo hoạt: "Buồn chuyện làm thế nào bao dưỡng một tên quê mùa ngốc nghếch không thích tiền của em mà chỉ thích ấy ấy của em" cô dùng ngón trỏ khêu khêu cằm Hướng Nghị, "anh có ý kiến gì không hả?"

Hướng Nghị cúi đầu muốn cắn đầu ngón tay cô, không cắn được, lơ lơ đễnh đáp: "nói thẳng ra không phải chính là anh sao."

Bạn đang đọc truyện *Sự Quyến Rũ Nam Tính* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 55

Edit: Michellevn

Buổi chiều nhàn hạ, Chu Lăng và Hướng Nghị cùng nhau nằm ỏ thoải mái trong ghế treo, hưởng thụ sự gột rửa của ánh nắng ấm áp. Tiền Gia Tô đi cùng bà nội và bà cô ra bờ biển chơi, nói rằng để cho vợ chồng son hai người bồi dưỡng tình cảm, cưỡng chế hai người họ ở lại khách sạn.

Chỉ là hai người họ cũng không có gì cần phải bồi dưỡng nữa. Chu Lăng thỏa mãn hít mát lại, thời gian như buổi chiều thế này thật dễ chịu.

đang tận hưởng, Hướng Nghị bỗng nhiên không nói tiếng nào đứng lên, quay về phòng mở valy hành lý ra, hình như muốn tìm cái gì đó. Sau một lát quay

lại, ôm người phụ nữ phơi nắng đến mềm mại lên trên đùi.

Chu Lăng mở to mắt nhìn anh, hình như trong tay anh cầm một cái thẻ ngân hàng.

Hương Nghị nhét đồ vào trong tay cô: "Nghe nói giờ phong trào kết hôn là nộp lên thẻ lương."

Chu Lăng lập tức vui vẻ, tiền tiết kiệm của anh phỏng chừng còn không đủ cho cô tiêu vặt. Có điều cảm giác khá tốt, cô cầm thẻ trong tay ngẫm nghĩ.

"Em không có gì muốn nói với anh sao?" Đợi hồi lâu, cô vẫn còn đang hào hứng nghiên cứu cái thẻ kia, một tấm thẻ phổ thông bình thường, cũng không biết có cái gì đẹp mà nhìn. cô không hề có chút chủ động tự giác khai báo, Hương Nghị đành phải mở miệng trước.

"nói gì á, của nà trong nhà đều đã bị anh tìm ra hết rồi." Chu Lăng chui trong lòng anh, vừa lăm nhăm con số trên tấm thẻ, nói mà cũng không ngẩng đầu lên.

Hương Nghị im lặng vài giây, nói không rõ cảm xúc: "Lời em và Thời Tuấn hôm qua nói ở nhà hàng, anh nghe thấy rồi."

Chu Lăng ngẩn ra, ngẩng đầu kinh ngạc. Hôm qua??

"Vì anh mà buông bỏ mọi thứ à ý gì?" Hương Nghị nhìn cô chăm chú, trong thoáng chốc ánh mắt Chu Lăng trở lên tránh né, muốn xoay mặt sang chỗ khác, bị anh kèm lại, không thể động đậy, "Em muốn nói gì với luật sư?"

Hèn chi mà bỗng dưng cầu hôn cô như vậy, thì ra là do nghe được những lời kia, muốn chịu trách nhiệm với cô sao? Chu Lăng lăm bằm "không phải anh đã đoán ra rồi hay sao."

Hương Nghị nói lỏng tay, lại ôm lấy cô: "anh muốn biết vì sao."

"Là chồng cũ của em yêu cầu, ông ấy sợ em lấy tiền của ông ấy bay đi sống chung với người đàn ông khác." Sắc mặt Chu Lăng bình tĩnh, giống như nói một chuyện nhỏ không hề đáng nhắc tới, lại vẫn có thể có tâm trạng đùa cợt, "không thể không nói khả năng dự đoán của lão già này cũng ghê thật."

nói xong nhìn Hương Nghị cười, thấy vẻ mặt anh nghiêm túc, lúc này mới ngưng cười và khuôn mặt cũng đổi thành nghiêm túc: "Có một thỏa thuận trong di chúc của ông ấy, nếu có một ngày em tìm được một người đàn ông, muốn sống cùng cả đời, thì nhất định phải từ bỏ tất cả tài sản."

Lời cô tựa như gió thoảng mây bay, nhưng Hương Nghị biết, đây là một quyết định không dễ dàng.

không chỉ là nhà cao xe xịn, không chỉ là chức chủ tịch tập đoàn lớn, cô chính là từ bỏ cách sống mà cô đã quen thuộc nhiều năm, cùng với nhiều đặc quyền và tiện nghi mà cô có thể tận hưởng.

Từ xã hội thượng lưu xa hoa thanh lịch, đến tầng lớp có thể nói là bản cùng thấp nhất; Từ biệt thự mấy trăm mét vuông đi kèm với sân vườn và bể bơi, đến phòng ở cũ nát một trăm mét vuông trong khu chung cư; Từ trong gara có mười mấy chiếc xe thể thao nổi tiếng, cho đến chiếc xe điện mà cô không có một đôi giày đắt tiền nào....

Cái này có hơi giống thiên kim thể gia vọng tộc bỏ trốn cùng thư sinh nghèo thời cổ đại, với tư cách là thư sinh nghèo, trong nháy mắt Hương Nghị cảm thấy rất có áp lực.

Mãi mà không thấy Hương Nghị động địa gì, Chu Lăng nhìn nhìn anh, có chút buồn cười: "Biểu tình gì thế này, sợ em nuôi anh không nổi hả?"

Hương Nghị ôm chặt cô vào lòng, siết vòng ôm lại, giọng nói trầm thấp mà kiên định: "Sau này anh nuôi em."

anh vậy mà lại rất có giác ngộ, nụ cười trên khuôn mặt của Chu Lăng kéo rộng ra, kẹp tấm thẻ ngân hàng kia quơ quơ, "Vậy anh phải ra thêm sức nữa nhé, em chính là kẻ tiêu hoang đấy."

"Tiêu đi," Hương Nghị nói, "Nhà ai mà không có đàn bà tiêu hoang."

Sáng hôm sau có buổi họp. Theo thường lệ Thời Tuấn ngồi bên cạnh vị trí Chu Lăng, vừa liếc mắt là chú ý tới cái nhẫn trên ngón tay áp út của cô, đột ngột thay đổi nét mặt. Chu Lăng chỉ xem như không nhìn thấy, cũng không may mắn kiêng dè.

Chẳng mấy chốc mọi người cũng thấy hết, nhân viên tham dự cuộc họp phần lớn là viên chức của chính Đại Nguyên, sắc mặt cũng trở nên kỳ lạ. Hiện nhiên luật sư Trịnh cũng đã nhận ra, ánh mắt sâu xa nhìn Chu Lăng về mặt điểm tĩnh ngồi trên vị trí chủ trì.

Sau khi kết thúc cuộc họp, Chu Lăng kêu ông ta lại, đơn độc nói chuyện với ông ta.

Sắc mặt Thời Tuấn kém hết sức, thấy Chu Lăng gọi luật sư Trịnh lại, thì nghĩ ngay đến cô muốn nói gì, cũng dừng lại một cách vô thức, nặng nề nhìn chằm chằm hai người đang đi đến chỗ vắng lặng. Chỉ đến khi những người cùng đi nhận ra anh ta chưa đi quay trở lại gọi anh ta, lúc này anh ta mới thu lại ánh mắt âm trầm.

Luật sư Trịnh cũng là người thông minh, kể từ ngày nhìn thấy Chu Lăng và một người đàn ông thân mật, lại còn cùng gia đình của đối phương đi du lịch, thì đã đoán được vài phần.

Từ thái độ không e dè của cô đối với ông ta, ông ta đã biết, sớm muộn gì Chu Lăng sẽ tìm ông ta, nhưng không ngờ sẽ nhanh như vậy, thậm chí không thể chờ đợi khi kết thúc chuyến đi.

Hai người đi đến phía trước cửa kính sát đất phía cuối hành lang, bên ngoài là lùm cây hoa đỏ xanh ngát tuyệt đẹp, Chu Lăng dừng bước và quay người lại.

"Có lẽ ông đã đoán được tôi muốn nói gì rồi." Chu Lăng cười yếu ớt, nét mặt ung dung.

Luật sư Trịnh đã ngoài năm mươi tuổi, khí chất nho nhã, thái độ làm người cũng hết sức thân thiện. Hồi đó lúc thừa kế tài sản, không chỉ có Bùi Hi Mạn mấy lần đến náo động, người ngoài cuộc cũng chỉ trở rất nhiều, ngoài chức trách của mình, luật sư Trịnh còn vì Chu Lăng mà nói với cô không ít chuyện, nhắc nhở cô rất nhiều chi tiết.

nói tóm lại, đó là một người rất tốt, và là một trong những luật sư chính của việc công chứng di chúc.

"Hôm nay là chủ yếu muốn xin ông chỉ bảo, nếu tôi từ bỏ tài sản, ngoài tài sản ban đầu thuộc về lão Nguyên, thu nhập đầu tư của tôi trong những năm này, cũng như các cửa hàng dưới tên của tôi, có cần phải trả lại không?"

"Những cái đó thật sự không cần, di chúc của ông Nguyên cũng không đưa ra một thỏa thuận đặc biệt nào về phát sinh lợi tức, trên nguyên tắc nó thuộc về cô."

Chu Lăng nắm bắt ngay trọng điểm trong lời nói của ông ta, cười cười: "Ngoài nguyên tắc thì sao?"

Luật sư Trịnh trầm ngâm một lát rồi nói: "Dựa theo nguyện vọng của ông Nguyên, nếu cô chủ động từ bỏ, ngoại trừ một phần tài sản sẽ quyên tặng cho các tổ chức từ thiện, thì bất động sản và động sản khác sẽ do Thời tổng thừa kế. Nếu như Thời tổng truy xét thì có thể có chút phiền phức."

Vậy thì sẽ không có vấn đề gì rồi, Thời Tuấn muốn chính là công ty, một tập đoàn to như vậy rơi vào tay, sẽ không để ý tới chỗ tài sản nhỏ nhoi kia của cô.

"cô thật sự đã suy nghĩ kỹ rồi sao?" Luật sư Trịnh hỏi

Chu Lăng gật đầu: "Nghĩ kỹ rồi."

"không hối hận?" Ông ta nhắc nhở, "cô phải biết rằng, một khi quyết định này được đưa ra, sẽ không còn đường quay trở lại."

Chu Lăng vẫn gật đầu như cũ: "Tôi đã qua tuổi bốc đồng, tuổi lớn thế này rồi, tôi biết rõ mình muốn cái gì."

"cô nói như vậy làm tôi phiền muộn lắm đấy, cô bây nhiêu tuổi mà đã kêu lớn, vậy chẳng phải có thể gọi tôi là lão già rồi sao?"

Chu Lăng nhoen cười: "Đúng đấy, cho nên nghỉ hưu sớm một chút để cùng bà nhà tận hưởng cuộc sống đi."

Luật sư Trịnh cười sang sảng mấy tiếng, cảm khái: "Là nên nhanh chóng về hưu thôi, hiện giờ là thế hệ của lớp tuổi trẻ các người." Ông ta dừng lại, xoay qua nói, "Tôi rất bội phục quyết đoán của cô, cũng chân thành chúc cô, tận hưởng cuộc sống mà mình mong muốn."

"Cảm ơn." Chu Lăng nói lời cảm ơn xuất phát từ đáy lòng, "Sau khi quay về, các thủ tục phải làm phiền ông rồi."

Sau khi nói chuyện xong với luật sư Trịnh, từ phòng họp đi ra, liền nhìn thấy trong khoảng sân xanh um bên ngoài cửa, hai người đàn ông đứng đối diện nhau ở khoảng cách hai mét.

Hình như hai người họ đã nói vài câu gì đó, Hường Nghị lại quay về mặc áo thun và quần short của mình, có điều hôm nay là áo thun màu đen tuyền, quần short màu son dầu, trên chân cũng là đôi giày thể thao cùng màu. Trước giờ anh mặc màu đen vẫn luôn rất cool ngầu, nguyên bộ thể này lại vẫn có chút thời thượng.

anh đứng ở đó dáng vẻ thanh nhàn, Thời Tuấn thì từ đầu tới cuối nét mặt không thay đổi, chẳng mấy chốc đã rời đi.

Chu Lăng đi tới, nhìn theo bóng dáng của anh ta, hỏi Hường Nghị: "Hai người đang nói chuyện gì vậy?"

"thì là chuyện của đàn ông." Lúc anh nói chuyện, nhìn thấy người đàn ông trung niên đi ra cùng Chu Lăng. Ánh mắt người đó dường như có gì đó thú vị, anh gật đầu lịch sự, vươn tay đặt lên vai Chu Lăng, đưa cô đi.

Đội Tiền Gia Tò đã hoàn toàn vứt bỏ hai người họ, mới sáng sớm bốn người đã khởi hành đi đến các điểm tham quan. Chu Lăng quá buồn chán, muốn đi bãi biển chơi, liền quay về khách sạn lục lấy bikini mang theo ra, sau đó xách hai kiệu khác nhau đi tới hỏi Hường Nghị: "Cái nào đẹp hơn?"

Hường Nghị nhìn qua cả hai cái: "Nhìn như vậy thì không biết được, em mặc thử coi sao."

Chu Lăng nhìn anh cười lúng liếng, đi đến bên giường, quăng bộ bikini lên trên giường, bắt đầu cởi áo sơ mi bằng vải thô trên người ra. Hường Nghị canh thời cơ cực kỳ chuẩn xác đi tới, hai tay vòng đến trước người cô, vừa vịn một tay nắm một khối tròn, vừa đầu vào cổ cô, vừa gặm vừa sờ, tiến hành đồng bộ.

Chu Lăng bị anh làm cho nhột, cơ thể vô thức cúi xuống, người đàn ông phía sau thuận thế đè lên, thế là cô ngã luôn lên giường.

"Đừng quậy mà, em còn muốn ra đi ngoài mà....." Chu Lăng cười không ngừng được.

một tay Hường Nghi đã trượt đến eo cô, cởi nút ra, lòi trên miệng thì lại rất chi là nghiêm trang:" anh mặc giúp em "

Lại cái kiểu này!

Chu Lăng nhắc chân muốn đá anh, lại bị túm luôn cổ chân giờ lân cao, túm quần kéo xuống.

anh vậy mà nói được làm được, sau khi lột sạch Chu Lăng, còn thật sự lòi bộ bikini màu trắng tối, ôm cônggirl trên giường, về mặt đứng đắn mặc cho cô.

Chỉ là tay không thành thật lắm, luôn nhân cơ hội để vãn về nhào nặn.

Chu Lăng thì bận rộn đấu tranh với bàn tay giở trò xấu với cô, ha ha ha liên tục, nhưng là cười hết sức vui vẻ.

Quậy tung đến lúc cuối cùng, mấy bộ bikini Chu Lăng mang đi đều bị Hường Nghi tìm ra hết, cho mặc thử từng bộ một. Mặc rồi cởi, cởi rồi mặc, chơi vui đến không biết gì luôn.

Hai người đùa nghịch thỏa thuê, đã là ba giờ đồng hồ sau, trên người Chu Lăng lại nhiều thêm một tầng các loại dấu hôn, nhất là trên vùng ngực, thậm chí còn có thêm cả mấy dấu tay xanh tím.

"Nhìn việc tốt anh làm nè." Chu Lăng tấm xong đi ra, chỉ từng chứng cứ phạm tội cho Hường Nghi xem, " Xuống tay quá ác."

cô hình như vẫn chưa hết hi vọng, cầm một bộ bikini kiểu dáng in hoa sáng màu lại mặc. Hường Nghi lười nhác tựa vào đầu giường, hai chân vắt chéo nhau, khuyên cô : "Đừng mặc nữa, sẽ bị nhìn thấy đấy."

Loại dáng vẻ căm dỗ phạm tội này chỉ để mình anh xem là đủ rồi, không cần đi ra ngoài trêu chọc trái tim chộn rộn của giống đực khác. Đây là dục vọng chiếm hữu cơ bản của một giống đực như anh.

" Mặc dù quan hệ của chúng ta bây giờ đã nhiều thêm một chiếc nhẫn, nhưng anh không thể tước đi quyền tự do mặc bikini của em." Chu Lăng nói

cô tự mặc cho mình xong, phủ bên ngoài một chiếc áo dệt kim bằng ren nửa trong suốt, dài đến đầu gối, vừa đủ để che khuất dấu vết ở mọi nơi, đồng thời không mất đi vẻ gợi cảm.

Đối diện gương kiểm tra một lần nữa, cô hài lòng xoay người lại:" Thay đồ nhanh lên nào, tí nữa là mặt trời lặn rồi."

Hường Nghi ngắm nhìn bắp chân và cánh tay của cô, nhủ thầm trong lòng: Mấy chỗ đó lần sau cũng không thể buông tha.

Bạn đang đọc truyện *Sự Quyến Rũ Nam Tính* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 56

Edit: Michellevn

Gần đến tết âm lịch, người tới nơi đây nghỉ phép không ít, trên bãi biển dù lượng người không đến mức đông nghìn nghịt, nhưng vẫn là một vùng chi chít,

Phóng tầm mắt ra thì nhìn đủ tất cả các loại sắc màu đỏ cam vàng lục lam chàm tím đều có đủ. TRong nháy mắt hăng hái của Chu Lăng giảm đi, nắm tay Hường Nghi dạo quanh một vòng, thì chuẩn bị lên đường hồi phủ.

" đi bơi đi, anh dạy em." Hường Nghi chắc là nhớ tới lời hứa lần trước, đột nhiên đề nghị.

Chu Lăng hiển nhiên cũng nhớ rõ.

Chỉ là thời điểm nói muốn dạy bơi đó, hai người họ vẫn còn đang ở giai đoạn thả thính nhau, đều rất có hứng thú và khao khát cơ thể của nhau. Lúc đó, mục đích của cô không phải là bơi lội, nhiều hơn nữa, là muốn nhân cơ hội được xuống nước tiếp xúc thân mật với anh. Suy cho cùng, vào thời điểm đó, bộ não chứa đầy những thứ không phù hợp với trẻ em.

Có điều, hiện giờ..... cô híp mắt liếc nhìn Hường Nghi, lại muốn nhân cơ hội để chấm dứt cô chứ gì.

"Đừng có mà nhìn anh như vậy, anh đây là huấn luyện viên đứng đắn." Trong lời nói Hường Nghi mang theo ý cười,"Đương nhiên nếu như em muốn làm

chút chuyện không đứng đắn, thì anh đây cũng vui vẻ theo hầu."

"anh nghĩ hay quá nhỉ." Chu Lăng vênh khéo môi lên. nói về lý thì nếu như vừa rồi không phải mới bị anh lấn lộn qua một lần, có lẽ cô vẫn rất có hứng thú với hiện trường bể bơi play đây kích thích.

Tuổi lớn rồi chính là cái này không tốt, giống như sói lại tựa như hổ.

Bên trong khách sạn có trang bị bể bơi, xa hoa sạch sẽ, còn tri kỷ mà chuẩn bị xong cả quần lót kích cỡ các loại. Chu Lăng hào hứng hừng hực chọn một cái, rồi cười nhét cho Hường Nghị, anh vẫn chưa nhìn đến, vào phòng thay quần áo mới phát hiện, là loại hình viên đạn.

May mà lúc này không có người khác, thỏa mãn sở thích xấu xa của cô cũng không vấn đề gì. Hường Nghị chắc một tiếng, cởi ra áo ba lỗ và quần đi biển, có chút xấu hổ mặc cái quần bơi vào.

Đàn ông thay đồ so với phụ nữ đúng là nhanh gọn hơn nhiều, lúc anh đi ra, Chu Lăng còn chưa quần tóc xong, khoác áo choàng tắm ngồi trên ghế nằm bên cạnh hồ bơi.

cô nhìn Hường Nghị, lười vẫy tay, tiếp tục quấn búi tóc trên đầu mình, ánh mắt lại không tự chủ nhìn chăm chăm từ phần cổ anh trở xuống --- Cơ bụng tám múi, đường nhân ngư, hai chân mạnh mẽ, cùng với nơi nào đó hết sức chói mắt.....

anh cất bước tới, đôi chân đó thực dài mà khỏe, các cơ săn lại khi bước đi trên đường, hiện ra cảm giác sức mạnh phun trào. Chu Lăng liếm liếm môi.

Hường Nghị đi đến bên cạnh cô, cầm đồ uống trên bàn mà cô mới chỉ uống mấy ngụm, ngửa đầu uống sạch sẽ.

Chu Lăng quần tóc xong, đang định nói điều gì đó, Hường Nghị đã đặt xuống bàn cái ly không,

Xoay người lại đi thẳng đến mép nước, cực kỳ cool ngầu mà linh hoạt nhảy lên, cong người lao vào trong dòng nước, một vùng bọt nước bắn lên tung tóe.

Tò ra ngầu làm gì cơ chứ, Chu Lăng nâng tay, lau lau bọt nước bắn lên trên mặt.

Hường Nghị ở dưới nước giống như một con cá to lớn, hai tay chụm lại phía trước, đôi chân lay động như đuôi cá, chớp mắt cái đã lướt đi cả một quãng rất dài.

anh có ý phô trương kỹ năng, vì cô mà làm tư thế bơi bướm đẹp nhất nhưng tương đối khó. Mà cơ thể của anh, nhất là sức mạnh tay chân, thì Chu Lăng đã quá rõ ràng, tốc độ di chuyển kinh người, từ lúc xuống nước đến điểm đích bên kia, chỉ mất thời gian nửa phút.

Khoảnh khắc Hường Nghị ngoi lên từ trong nước, bề mặt cơ thể giống như tấm màn nước, theo động tác của anh mà vỡ thành từng chuỗi giọt nước, uốn lượn trượt xuống theo đường cong cơ bắp. anh nâng tay vuốt vuốt tóc, hất lên một chuỗi bọt nước, đứng ở trong nước, ánh mắt nhìn về nơi này lộ ra vẻ trong suốt như nước.

Ngũ quan của anh cũng không được gọi là anh tuấn, da dẻ cũng rất đen, nhưng không thể không thừa nhận, sắc màu này kết hợp với cơ bắp đã làm gia tăng sức mạnh, nhất là lúc trên người đầy bọt nước, hiệu ứng thị giác mãnh liệt và hấp dẫn hơn, quả thực là nam tính đến bùng nổ.

Chu Lăng nhìn đến tim cũng ngứa luôn, vậy đấy, khó mà chống đỡ mỹ sắc muốn đi chấm mút chính là cô đây này.

Xa xa Hường Nghị hô gọi cô : " Xuống nào."

Chu Lăng liền đứng dậy, thông thả đi về phía trước hai bước, đứng ở mép bể bơi, đối diện với chỗ Hường Nghị đang đứng, cởi áo choàng tắm xuống.

Trong khoảng thời gian này cô có hơi mập lên một chút, rõ ràng nhất là ở eo, nở nang một vòng, nhưng đường cong vẫn cực kỳ xinh đẹp như trước đây, lồi lõm đầy đủ, rất dễ dàng khiêu khích người ta sinh lòng tà ma. Cả một vùng da thịt trắng muốt trong suốt, trắng đến độ có phần chói mắt.

Đôi mắt người đàn ông chăm chăm nhìn thẳng, không hề che giấu.

Hiệu quả như vậy Chu Lăng rất hài lòng, tiện tay ném áo choàng tắm ra đằng sau, khom người xuống, dè dặt chống tay xuống đất, thò chân bước ra, sau đó ----ngồi im bất động.

Hường Nghị suốt nửa thì bật cười ra tiếng, nhìn cô ngồi bên mép nước vung vẩy chân, lại gọi cô lần nữa: " Xuống đi."

Chu Lăng không nhúc nhích, hai tay chống hai bên, thò người nhìn làn nước trong xanh dập dòn bên dưới, hơi hơi nghiêng đầu, cất giọng nũng nịu: " không muốn xuống đâu."

Có lẽ là trong não bị nhét quá nhiều thứ không thuần khiết, vận hành ị ạch, sau vài giây Hường Nghị mới phản ứng lại được, đã quên mất cô có ám ảnh với nước.

thật ra mực nước không vượt quá một mét ba, còn chưa tới ngực cô nữa, nhưng có cách nào cơ chứ, bạn gái nhõng nhẽo, thì biển lửa cũng có thể đi qua, huống hồ là bể bơi nhỏ một mét ba này.

Hướng Nghị nhắc chân đạp lên bức tường bề bơi phía sau, nhanh chóng bơi sang bờ bên kia. Nhìn thấy đôi chân trắng như tuyết của cô trên mặt nước, Hướng Nghị vươn tay chụp lấy, không dùng sức chỉ là trêu đùa cô, vậy mà Chu Lăng lại bị dọa cho giật mình, tính phản xạ tung chân đạp một cái.

Từ trong làn nước Hướng Nghị đang trôi lên, và thế là cả gương mặt húng trợn một cước của cái chân kia.

Có một con đầu nhói ở sống mũi, anh hít một tiếng, cau mày đứng lên.

Chu Lăng dờ khóc dờ cười, vội vàng giúp anh xoa xoa chỗ bị đập đến, cũng may không chảy máu, chỉ đau nhức chút xíu rồi không sao nữa.

Hướng Nghị nói: "Quả thực độc nhất là lòng dạ đàn bà, xuống chân gì mà tàn ác."

"Em không có ý mà....." Chu Lăng kéo đầu anh xuống, thối thối lên cái mũi, giống như đồ trẻ con," Phù phù, cái đầu bay đi bay đi."

Hướng Nghị bị làm cho buồn cười.

anh ngẩng đầu thẳng lên, cơ thể mang theo hơi nước dươn lên trên, phần bụng rắn chắc áp sát vào đầu gối cô, bọt nước cọ xát chân cô. Kiểu búi tóc này rất an gian tuổi, dạo gần đây cô tạo nhiều kiểu style cô gái bé nhỏ ngày một nhiều và càng lúc càng đáng yêu hơn, Hướng Nghị thì càng nhìn càng thích, bàn tay đỡ lấy gáy cô, cúi đầu làm một nụ hôn sâu.

Nụ hôn này mang theo chút mùi vị thuốc sát trùng, Chu Lăng dù sao cũng cảm thấy có lỗi, để cho anh hôn một lát, mới nghiêng đầu né tránh.

Hướng Nghị ôm cô, dịu dàng hỏi: "Nước cạn vậy mà cũng sợ à?"

"không chui đầu xuống nước thì sẽ không sợ."

Học bơi, nín thở là bài tập nhất định phải học, có điều hiện giờ đối với Chu Lăng mà nói, học tập chỉ là thứ yếu mà thôi. Đòi người ngăn ngui, chơi bạn trai vẫn cứ quan trọng hơn.

Chu Lăng quàng tay quanh cổ Hướng Nghị, hai chân kẹp chặt trên eo anh, nhẹ nhàng chà sát đôi bàn chân phía sau mông anh. một tay Hướng Nghị nắm trọn thắt lưng cô, dùng lực nhẹ nhàng, bế cô lên, muốn đặt vào trong nước.

"không xuống đâu." Tay chân Chu Lăng quặp chặt lấy người anh, cả cơ thể treo trên người anh, cười đùa tí tòn.

Loại cảm giác này không giống như ở trên giường trần chường ôm nhau, đàn ông mà tâm trạng tốt thích nói chuyện cũng sẽ rất tốt, Hướng Nghị hôn một cái lên đôi môi cong của cô: "Vậy em nằm trên lưng anh, anh mang em đi bơi."

"Có thể chứ?" Chu Lăng mở to ánh mắt kinh ngạc, thần kỳ như thế sao, trong hiểu biết của cô về thế giới bơi lội, trên lưng mà mang theo một người chẳng lẽ không phải sẽ ngay lập tức bị chìm xuống đáy mà chết đuối hay sao?

Trong lòng nghĩ như vậy, nhưng cơ thể lại vô cùng nhanh chóng thuận thực chuyển đến trên lưng anh. Lúc Hướng Nghị điều chỉnh tư thế, cô vẫn còn hỏi: "anh nghiêm túc chứ, huấn luyện viên Hướng? Nếu như anh chết chìm thì em thế mà lại biến thành quả phụ xinh đẹp, có thể dụ dỗ đàn ông đó nha."

"Mơ tưởng!" Hướng Nghị trở tay tát cái búp lên mông cô nàng, biểu thị trừng phạt, sau đó căn dặn: "Giữ cho cơ thể cân bằng, đừng để nước ngập đến mũi em, muốn dừng lại thì nhéo anh một cái, biết chưa hả?"

"OK!" Chu Lăng ôm chặt cổ anh, kích động

anh phủ phục người, nhẹ nhàng lao về phía trước, cả người liền chìm vào trong nước; Chu Lăng bị nước bất ngờ dâng lên trước mặt giật mình kêu lên một tiếng, vừa mở miệng liền bị tràn vào một ngụm nước. cô vội vàng phun ra, khép chặt miệng lại, nỗ lực ngửa đầu ra sau.

Cùng lúc đó, ở phía dưới cô, Hướng Nghị đã bắt đầu động tác bơi, dùng tư thế bơi ếch, dùng đồng thời cả tay và chân để gạt nước. Nghĩ đến cô ở trên lưng, nên động tác cũng không nhanh, mang theo cô chậm rãi bơi về phía trước.

Nước đã ngập đến vùng cổ Chu Lăng, cô chỉ có thể cố gắng ngửa ra sau mới không bị sặc nước, cho dù là như vậy thì cũng vẫn dần dần bị bọt nước làm ướt nhẹp, tóc mai ẩm ướt tí tách dán sát vào sườn má, thế nhưng thần thái trên gương mặt lại ngập tràn vẻ tươi tắn.

Hướng Nghị trôi lên khỏi mặt nước, lúc lấy hơi nhanh chóng quay đầu lại, xác nhận tình huống của cô, sau đó nhoen cười với cô, để lộ ra một sự vui thích hết sức trẻ con.

Ngay sau đó anh lại chui vào trong nước, tăng tốc độ di chuyển. Chu Lăng túm chặt vai anh, nhìn một màn bọt nước bắn tung tóe, bắn lên gương mặt cô, mấy lần gần như văng cả vào trong mắt.

Trình độ nín thở của anh rất cao, bơi về phía trước được một đoạn, thời điểm Chu Lăng thấy mình kim nén thay anh cũng phát hoảng, mới lần thứ hai ngoi lên mặt nước, vẫn quay đầu lại nhìn cô như trước, hiếm khi cười thoải mái đến như vậy.

Mang theo Chu Lăng trên lưng tốc độ chậm đi rất nhiều, Hướng Nghị bơi tới điểm cuối, dừng lại, lúc nâng người dậy, bàn tay đưa ra phía sau nâng mông của cô lên. Chân Chu Lăng có chút mỏi, leo xuống người anh tiến vào trong nước, liền cảm thấy áp lực bất ngờ của nước và cảm giác bập bênh, vội vã túm chặt lấy tay của Hướng Nghị.

Hương Nghi xoay người, hai tay nắm lấy eo cô, nhấc cả người cô lên một cách dễ dàng, còn giữ giữ nước giống như giữ khăn, đặt cô lên mép hồ bơi. Lòng bàn tay thô ráp dán lên gương mặt cô, vuốt hết bọt nước, hỏi bằng giọng nói pha với vui vẻ: "Chơi vui không?"

Chu Lăng cũng giúp anh lau bọt nước trên mặt, gật đầu cười.

Chơi thật vui quá, lần đầu tiên trải nghiệm chơi kiểu này, nói như thế nào nhỉ, cảm giác giống như đang cười cá mập.

Bạn đang đọc truyện *Sự Quyến Rũ Nam Tinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 57

Edit: Michellevn

Lúc cùng ngồi bên cạnh bể bơi nghỉ ngơi, Hương Nghi ngửa đầu, để nước chảy xuống trong tư thế hơi hoang dã, Chu Lăng lấy điện thoại di động ra và bật camera lên, nâng bắp chân lên, hai chân thon thả khép lại, tư thế đã sẵn sàng.

"Nâng chân lên nào." cô đưa tay ra vỗ vỗ đùi Hương Nghi.

anh quét mắt qua nhìn, nâng chân lên phối hợp, đến vị trí cao tương đồng, hai chân cũng không khép lại hết, tách ra một cách tự nhiên.

một đôi chân trắng nõn tròn mịn, bé nhỏ như không xương; một đôi chân hoang dã thô ráp, to lớn mạnh mẽ ---- Đàn ông và phụ nữ, so sánh tương phản nhưng lại vô cùng phù hợp.

Bên dưới là làn nước trong suốt nhìn thấy đáy màu lam nhạt, với những gợn sóng tinh khiết phản chiếu ánh sáng lấp lánh.

Chu Lăng ấn xuống phím chụp lại cảnh này.

đã quyết định xong, trong lòng thẳng thắn vô tư, không cần phải tiếp tục che giấu nữa. Chu Lăng đăng lên vòng bạn bè, lần đầu tiên trong đời khoe ân ái.

không có thêm bất kỳ lời tựa dư thừa nào, chỉ có một tấm hình, ngay cả hiệu ứng hình ảnh cũng không thêm, nhưng bức hình đã đủ vẻ đẹp.

Mặc dù đơn giản khiêm nhường như vậy, vẫn thành công khiến vòng bạn bè sôi trào.

Bạn thân của cô chỉ có một mình Đinh Y Y, nhưng bạn bè tốt các loại thì cô lại cũng không thiếu, chỉ trong vòng mấy phút, bạn bè bên dưới liên tục gửi bình luận.

Phần lớn là tò mò nhiều chuyện, hỏi thăm người đàn ông là ai, thậm chí có người còn trêu đùa hỏi cô đang chụp chộm ảnh ở đâu.

Chu Lăng lười giải thích, thống nhất trả lời một câu: "Tôi và đàn ông của tôi."

Đồng thời tinh tinh tinh mấy chục tin nhắn từ mười mấy người gửi đến, có chúc mừng có kinh ngạc, cuối cùng đều không ngoại lệ ai cũng quanh co hỏi thăm nghe ngóng, Chu Lăng không trả lời cái nào cả. Biết sớm như vậy thì cứ thế mà chụp lại cảnh cùng nhau đeo nhẫn rồi đăng lên, để xem mọi người còn hỏi câu nào nữa không.

Tên của Đinh Y Y xuất hiện sau một like, cô ấy không bình luận, gọi điện thoại thẳng cho Chu Lăng: "Này, cậu là cái đồ không có lương tâm, trước khi công khai tình cảm thì tốt xấu gì cũng cho tôi biết một tiếng chứ, tui nó không dám hỏi thẳng cô thì đều đến oanh tạc tôi đấy, weixin bà đây cũng sắp bùng nổ luôn rồi biết không hả!"

Chu Lăng cười hi hi trả lời: "Tôi sai rồi, quên xin chỉ thị của lãnh đạo. Giờ làm sao đây, nếu không tôi xóa đi rồi làm lại lần nữa hả?"

"Thôi dẹp đi." Đinh Y Y hứ một tiếng, cảm khái hết sức phiền muộn, "Đòi cậu chạy cứ như tên lửa ấy, thời gian tôi đây lưu sản, cái đồ đề tiện diêm dúa nhà cậu lại cái tà quy chính muốn trở thành gái nhà lành. Vốn đang muốn cùng cậu làm một tổ hợp phụ nữ mất chồng, cùng nhau đi trên con đường của các bé trai xinh đẹp, chắc, giờ thì tôi chỉ có thể một mình bay nhảy."

"Cậu đi của đi, tôi không có hứng thú với bé trai xinh đẹp...." Chu Lăng nói xong, Hương Nghi ở bên cạnh lập tức nghiêng mặt sang, mày rậm hơi nhíu lại, trong miệng còn đang có một ngụm nước, vẻ mặt nghiêm túc nuốt xuống, rõ ràng là đáng vẻ căng thẳng của người chồng canh phòng nghiêm ngặt trong nhà có phụ nữ vụng trộm.

Chu Lăng suất nữa thì phì cười, nín nhịn cả nửa ngày, mới làm bộ đoan chính nói với Đinh Y Y đang không hiểu gì: "không nói trước nữa, mấy ngày nữa quay về chúng ta nói chuyện tiếp."

"Hương Nghị đang ở bên cạnh cậu chứ gì. Sao có cảm giác, cậu tìm được đàn ông thì khuê mật là tôi đây cùng thất sủng luôn rồi....." Đinh Y Y chỉ tiếc rên sất không thành thép mà quở trách cô vài câu mới cúp điện thoại.

Thời gian đã không còn sớm nữa, Chu Lăng đứng lên, cầm lấy áo choàng tắm phủ lên: "Đi ăn gì đi, đói rồi."

Hương Nghị ngồi im không nhúc nhích, liếc cô: "Em đối với.....bé trai xinh đẹp, không có hứng thú?" Từ bé trai này, anh nói đến là ngập ngừng, tựa như có phần kháng cự đối với danh từ này

Chu Lăng nhin cười, gật đầu.

"Vậy em có hứng thú đối với dạng nào?"

Cũng đã là người đàn ông có mối quan hệ bằng một chiếc nhẫn rồi, mà sao ngay cả loại giấm chua nhảm chán này cũng ăn cho được là sao. Chu Lăng chấp hai tay sau lưng, khom người xuống, ánh mắt trong trẻo cười nhìn anh: "Em chỉ có hứng thú với anh họ thôi."

Hương Nghị nhìn cô vài giây, bình tĩnh nói: "Thì ra là em thích chơi trò cắm kị."

"Có thể nói như vậy đấy." Chu Lăng nhướn đuôi lông mày lên.

Hương Nghị thân nhiên đánh giá: "Kích thích thật đấy."

Hai người cùng đi vào phòng thay đồ thay quần áo, Hương Nghị kéo tay Chu Lăng, vào cửa liền men theo con đường anh đi lúc trước, quẹo phải. Chu Lăng buồn cười nín tay anh lại: "Đây là của nam giới."

Hương Nghị đưa mắt nhìn lên, lúc này mới phản ứng lại được, dừng lại, nói: "Dù sao hiện giờ cũng không có ai."

Hồi mới quen đối xử với cô lạnh lùng thế cơ mà, gửi tin nhắn cũng chỉ nhất gừng từng chữ từng chữ một, hiện tại nhìn sao mà dính người thế nhỉ, có thay quần áo thôi cũng không muốn tách ra.

"Vậy cũng không được, em chính là người đứng đắn." Chu Lăng rút tay ra, cười đi về phía bên kia.

Chơi đùa quá lâu, trời cũng tối đen luôn rồi, lúc này Chu Lăng đột nhiên nổi lên hứng thú, muốn đi ăn hải sản.

Thời điểm này chính là lúc náo nhiệt nhất, quán ăn nhà hàng nào cũng chật ních khách, song rất trùng hợp là gặp được đoàn Tiền Gia Tô, đoàn họ đến từ sớm, đã chờ gần tiếng đồng hồ, hải sản mà họ đặt đã làm xong vừa mới được bung lên bàn.

Thế là Chu Lăng và Hương Nghị liền sà luôn vào đồ sẵn có.

Quần áo trên người cô thật sự rất gợi cảm, Tiền Gia Tô không khỏi cứ nhìn cô mãi không thôi, đang muốn huyết sáo hai cái nịnh nọt, anh họ của cậu không biết lộ ra từ nơi nào, to lớn chắc nịch che kín trước mắt cậu, còn trùng mắt với cậu nữa.

Tiền Gia Tô lăm bằm một câu, kêu nhân viên phục vụ thêm hai cái ghế, mấy người ngồi chen chúc lại.

"Có lạnh không?" Bà cụ quan tâm hỏi han, "Buổi tối gió lớn, đừng để nhiễm lạnh."

Chu Lăng mỉm cười: "Vẫn ổn ạ."

Bà cô lấy áo khoác che nắng của mình mang theo đưa cho Chu Lăng: "Mặc vào đi, mặc thêm một lớp sẽ ấm áp hơn một chút."

Chu Lăng thích loại cảm giác được quan tâm này, ngoan ngoãn mặc vào.

Tiền Gia Tô thích ăn cay, gọi toàn là mấy món cay tê dại, màu sắc đỏ tươi, trông đặc biệt hấp dẫn.

Chu Lăng thèm lăm rồi, liếm liếm môi. Hương Nghị thấy cô đã sẵn tay áo lên, bèn gấp vào trong đĩa của cô mỗi món một cái, Chu Lăng đeo bao tay vào, lấy một con tôm chuẩn bị bóc vỏ.

"Chúng ta thi đấu đi." Tiền Gia Tô hứng thú bưng bưng đề nghị, "Thời gian một phút, xem ai bóc được nhiều hơn."

Chu Lăng giờ tay trái ra, làm dấu OK, thu tay lại lập tức bắt đầu.

"Em còn chưa sẵn sàng mà, chị không thể vượt quyền như thế!" Tiền Gia Tô đang lấy điện thoại di động ra bật đồng hồ bấm giờ, cuống quýt tru tréo lên hai tiếng, rồi lại dừng ngay lại, "Bỏ đi, chấp chị hai con đấy."

Chỉnh xong đồng hồ bấm giờ, đặt lên bàn, cậu chậm rãi đeo bao tay vào, đợi Chu Lăng bóc xong con tôm trong tay, mới ga lăng cầm lên một con: "Đã cho chị hai con rồi đấy, giờ em bắt đầu đây."

Động tác trên tay Chu Lăng thoăn thoắt, liếc mắt nhìn cậu, cười khẽ: "Tôi đã xong ba con rồi."

"Đệch!" Tiền Gia Tô lập tức quăng luôn sự ga lăng không để gì mới có được, luống cuống tay chân mà tăng nhanh tốc độ.

Hương Nghị không tham gia cuộc thi ngâm thơ này, cúi đầu chậm rãi bóc đồ trong tay mình, làm sạch sẽ, khề khàng bỏ vào trong bát của Chu Lăng. Chu Lăng vui vẻ, liếc liếc Tiền Gia Tô bên kia, tuyền thủ Tiền tập chung quá mức, bỏ lỡ mất một màn lừa dối quang minh chính đại này.

Có điều lại không qua được mắt của bà cô, thời điểm Hương Nghị quăng con tôm thứ ba cho Chu Lăng, bà cô cũng bóc xong một con tôm trơn bóng, quăng cho thẳng con nhà mình.

Tuyền thủ Tiền kinh hãi, có tật giật mình giương mắt lên nhìn, đụng ngay cặp mắt sáng như bó đuốc của ông anh họ. Cậu khụ một tiếng, vô dùng chính trực mà nhét con tôm vào miệng ăn luôn, vừa gào giục mẹ nhà mình: "không cần đứt cho con đâu, gây rối tuyền thủ phạm quy đây."

"Đồ ngốc." Bà cô tròn trắng mắt nhìn cậu, không vạch trần sự thật tàn nhẫn.

Hương Nghị buồn cười, sau đó cũng không gian dối nữa.

Kết quả đương nhiên là Chu Lăng thắng, không nhiều không ít, vừa vặn thắng được Tiền Gia Tô năm con.

Trong khi cả nhà ăn cơm, bầu không khí luôn rất tốt, bà cô thích nói về những chuyện không biết phải làm sao mà họ gặp phải bên ngoài, ông dượng tính tình im lìm cũng chỉ vào lúc này là nói nhiều hơn một chút, có phần phần khởi mà gọi Hương Nghị uống rượu cùng ông ấy.

Hương vị hải sản của quán này rất ngon, vừa tươi vừa cay, Chu Lăng ăn vô cùng thoải mái, nhưng không được bao lâu, đột nhiên cảm thấy một con đau bụng, có cảm giác cuộn cuộn dâng lên khác thường, cô nhanh chóng xoay người, che miệng nôn khan một cái.

Người cả bàn đều đồng loạt sững sốt, Hương Nghị lập tức đặt ly rượu xuống: "KHó chịu ở đâu hả?"

"Chắc là ăn vội quá ạ." Vuốt vuốt cái cổ chậm chậm cho qua, Chu Lăng mới quay lại, sắc mặt trắng bệch, bụng vẫn đau nhói từng cơn.

Là người từng trải, bà cụ và bà cô liếc nhìn nhau, nét mặt trở nên có chút kỳ lạ.

Con đau tăng dần, trên trán Chu Lăng túa mồ hôi lạnh, căn bản là không ngồi thẳng lên được. Hương Nghị nhíu chặt mày, rút hai cái bao tay ra, ôm cả người cô lên: "Mọi người ăn đi, con đưa cô ấy đi bệnh viện."

"không ăn nữa, ta cũng đi." Bà cụ có phần nôn nóng đứng lên, cái nhát là lo lắng cho cho thân thể cháu dâu, cái nữa là nghĩ đến chất trai "hư ảo" của bà.

Hương Nghị đang muốn cản lại, thì bà cô cũng đã đứng lên theo: "Cùng đi đi, chúng ta cũng không yên tâm."

Tiền Gia Tô và ông dượng thấy thế, cũng buông đũa và cua xuống, nhanh chóng kêu nhân viên phục vụ tới tính tiền. Hương Nghị không cản nữa, ôm Chu Lăng lên đi nhanh ra cửa.

Đoàn người vội vã lao tới bệnh viện, nhanh chóng chạy đến khoa cấp cứu, kết quả kiểm tra là viêm dạ dày cấp tính.

Bệnh vật, triệu chứng cũng không nghiêm trọng, căn bản là không đến mức đưa đến bệnh viện. Bác sĩ trực kê đơn thuốc rồi kêu họ về nhà, bà cụ luôn cảm thấy chất trai của mình đang vấy gọi, không từ bỏ ý định mà hỏi: "không cần kiểm tra kỹ lại một chút sao? Có cần tới phụ khoa khám xem sao không?"

Chu Lăng được Hương Nghị ôm trong lòng, nghe vậy ngậy người, có hơi lờ mờ. Đây là, nghi ngờ công mang thai hay sao?

cô quay đầu nhìn Hương Nghị, hiển nhiên anh cũng rất kinh ngạc, miệng há hốc, không thể nhin cười được nữa.

Chu Lăng thị anh một cái. Loại tình cảnh này, thế mà anh còn cười được.

Luôn luôn vào lúc này kẻ không có mắt Tiền Gia Tô kia lại vô cùng rầu rĩ mà "hả?" lên một tiếng. "Viêm dạ dày mà vẫn muốn đi phụ khoa kiểm tra sao?"

Mới vừa hỏi xong đã bị mẹ nhà mình tát cho một cái, "Im đi, con là cái đồ ngốc!"

Bạn đang đọc truyện *Sự Quyến Rũ Nam Tinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 58

Edit: Michellevn

một màn này lẫn qua lộn lại xong, quay về khách sạn, bà cụ rõ ràng vẫn còn trong trạng thái kích động, mặc dù cố gắng kiểm soát biểu hiện của mình, nhưng vẫn không giấu được sự tức giận trong mắt. Chu Lăng thì bị lại tiêu chảy, cơ thể không thoải mái, trong lòng cũng có chút áy náy.

Bởi vì trận bệnh này, mấy ngày sau đó cô chỉ có thể nằm trên giường nghỉ ngơi, hạng mục cuối cùng xử lý trước khi từ chức, rốt cuộc vẫn không thể hoàn thành một cách nghiêm túc.

Hương Nghị cùng cô ở lại khách sạn, cũng chưa đi được chỗ nào cả, ngày cuối cùng cơ thể Chu Lăng khôi phục khá, thì cùng anh ra biển chơi một chuyến.

Trong chuyến chờ về, không ngồi cùng chuyến bay với nhóm người Thời Tuấn nữa, máy bay hạ cánh, nghênh đón mọi người là không khí còn lạnh hơn mấy độ so với lúc đi. Lúc ra khỏi sân bay đi lấy xe, Tiền Gia Tô buột miệng: "Mợ nó, lạnh quá!"

Hương Nghị đẩy hai va ly hành lý, đi phía trước, nghe vậy lập tức quay đầu lại, ánh mắt bỏ qua gương mặt Tiền Gia Tô, không hề dừng lại, vọt qua đầu cậu hướng về phía ba người phụ nữ đi cùng nhau ở cuối cùng.

Bà nội và bà cô sợ lạnh, đã bao bọc trong áo lông và quần cổ kín kể từ lâu, Chu Lăng thì lại ăn mặc đến là thời trang, bên trong áo khoác chỉ có đúng một cái áo sơ mi, hiệu quả chống lạnh tạm được. cô bị gió thổi phải rụt rụt cổ lại, thì nghe thấy giọng Hương Nghị từ đằng trước truyền tới: "Lạnh hả?"

Chu Lăng vừa thấy anh đến, con mắt liền không tự giác cong cong lên, "Vẫn ổn, chút xíu lên xe sẽ không lạnh nữa." Giọng nói trong khi nói cũng có chút run run.

Quả thật hôm nay gió rất lớn, tóc cô bị thổi bay tứ tung, mũi đã ửng hồng, Hương Nghị cũng không quần khăn quàng cổ gì cả, kéo khóa xuống đang định cởi áo lông ra cho cô, Chu Lăng đập một cái lên tay anh: "anh muốn chết hả?"

Ở bên trong anh cũng chỉ mặc mỗi cái áo lông cừu, cởi ra rồi không phải sẽ bị đóng băng thành tượng luôn áy chứ.

"anh bị gió thổi một chút cũng không hề gì."

Chu Lăng nghiêng răng uy hiếp: "anh dám cởi một cái em sẽ lập tức cởi hai cái!"

"Này này này, hai người đủ rồi đó nha!" đang tranh chấp, bị Tiền Gia Tô tức giận quát một tiếng, "Thời gian này cũng đủ để đi tới trên xe rồi đó!"

Lúc này Hương Nghị mới thu tay lại, để mặc Chu Lăng kéo khóa áo lên lại cho xong. "Em đi phía sau anh, để anh chắn gió cho em."

Chu Lăng gật đầu, đợi anh xoay người thì từ phía sau xô tay vào túi áo anh, tỉm trớn lên lưng anh, làm cái đuôi tò tò theo sau anh.

Ý tưởng lái tàu hỏa này không tệ, Tiền Gia Tô quay đầu lại nhìn hai vị phụ nhân khác, chỉ huy ngay: "Bà ngoại, bà cũng ra phía sau cháu, cháu chắn cho bà; Mẹ, mẹ qua đi cùng ba đi nhé."

Bà cụ vui vẻ hơn hờ đi tới, tay thúc lên lưng cậu: "Lái xe lái xe."

"Tới đây!" Tiền Gia Tô hô lên, sống lưng thẳng tắp như người đàn ông đứng ra làm nơi tránh gió cho bà cụ nhỏ bé gầy gò.

Ba đoàn tàu hỏa đi tới đích, nhóm lao động chuyển hành lý gần đây đã nặng hơn rất nhiều lên xe. Tiền Gia Tô làm xong việc, đang vui vẻ chèo lên xe của Chu Lăng, đã bị Hương Nghị túm cổ áo lôi trở về: "Mấy người xe này."

"Em muốn ngồi xe chị Lăng!" Kháng nghị của Tiền Gia Tô không được chú ý, bị anh mạnh mẽ nhét vào chỗ ngồi phía sau, mắt nhìn thấy bà ngoại và ba mẹ đều bị Hương Nghị sắp xếp lên chiếc xe này, cậu vịn cửa xe gào lên với Chu Lăng, "Chị Lăng, chị không cùng mọi người về nhà sao?"

"Về mà. Chị đi lấy chút đồ đã, sẽ về nhanh thôi." Chu Lăng đi tới, vỗ vỗ quả đầu vàng có chút lộn xộn của cậu, "Yên tâm đi, chị không chạy đâu, hành lý của em vẫn trên xe chị đó."

Lúc này Tiền Gia Tô mới yên tâm: "Vậy chị về sớm chút nha."

Chu Lăng vẫy vẫy tay, xoay người lên chiếc xe kia của mình.

Biệt thự.

đã một thời gian không trở về, di Thu vừa nghe tiếng xe liền chạy ra, kinh ngạc vui mừng nói: "cô đã về rồi? đã ăn cơm chưa ạ? Có đói không? Tôi đi làm ngay đây ạ."

"Đừng làm." Chu Lăng gọi bà lại, "Tôi còn phải đi ra ngoài liền giờ, không ăn ở nhà đâu."

".....A? " Di Thu sững sờ, nét mặt lộ ra vẻ thất vọng.

Cái nhà này, đã từng có lúc rất náo nhiệt, vợ chồng hòa thuận, một cặp trai gái sống trong những năm thanh xuân đẹp nhất đời người, người một nhà đều được xưng tụng nể mẫn. Về sau trải qua nhiều biến cố, từng người từng người đều ra đi, chỉ còn lại một mình cô chủ, ngôi nhà to lớn vậy mà trống trải,

thoáng cái đã qua mấy năm.

Ông Nguyễn đi rồi, cô Hi Mạn đi rồi, Thời tiên sinh cũng đã chuyển ra ngoài, hiện giờ, cả cả cô chủ cũng không thường xuyên trở về.

Chu Lăng nhìn bà, cuối cùng cũng không nói gì, chỉ vỗ nhẹ lên vai bà.

Ở nhà này di Thu còn dành thời gian nhiều hơn cô, tình cảm đối với Thời Tuấn sâu nặng hơn cả đối với cô, chẳng bao lâu nữa nếu bà ấy biết Thời Tuấn sẽ quay về nơi này, chắc là bà ấy sẽ vui mừng lắm.

cô trở về để lấy quyền sở hộ khẩu, rồi mang thêm ít quần áo theo mùa. Hôm nay không phải đến thu dọn hành lý, nhưng có lẽ biết thời khắc đó sẽ không còn xa, tâm trạng Chu Lăng có vài phần phức tạp.

Đề hành lý lên xe, cô không vội vã đi liền, mà xoay qua đi phòng thú cưng.

Rất lâu rồi không nhìn thấy chủ nhân, husky vừa trông thấy Chu Lăng liền nhào tới, đề cô xuống đất liếm một trận. Pomeranian vẫn luôn ngoan hiền chạy luẩn quẩn vòng quanh Chu Lăng, cũng cào quần áo cô, dí sát lại liếm mặt cô, trong miệng phát ra tiếng ư ừ tủi thân.

Chu Lăng bị liếm đến cười khanh khách không ngừng, ầm ầm được một lúc, ngồi dậy, ôm lấy hai chú chó, có phần không nỡ.

không chần chờ quá lâu, cô lấy hai cái vòng cổ lại mang cho từng con xong, nắm sợi dây dẫn hai con chó ra ngoài. Sớm muộn gì cũng phải rời khỏi nơi này, nếu trong ngôi nhà này có thứ gì cô muốn mang đi nhất, thì đó chính là hai chú chó này.

Di Thu há hốc miệng, đứng ở cửa không biết làm sao. Chu Lăng nén xuống chút áy náy kia, nói với bà: "Tôi mang chúng nó qua bên đó nuôi vài ngày trước, nếu chúng không thích nghỉ được thì sẽ gửi lại cho cô."

Di Thu mặc dù không nỡ, nhưng cũng không có tư cách gì mà nói, chạy vào và lấy ra rất nhiều thứ: Nguyên một túi thức ăn nhập khẩu cho chó chưa mở, đồ ăn vặt hai con thích ăn, mấy món đồ chơi yêu thích nhất, có cả chén bát chuyên dụng mới tinh chưa dùng đến, đây là Chu Lăng đặt làm, khắc tên phân biệt Nhị Ngọc và Thiếu Nữ đẹp.

Bà căn dặn trong lo lắng: "Hai ngày này Tiểu Mỹ có hơi nóng, cho nó uống nhiều nước một chút; Mùng 6 là tiêm phòng bệnh cho Nhị Ngọc, cô đừng quên nhé."

Chu Lăng đáp lời, ẵm Pomeranian lên xe, còn Nhị Ngọc thì cho rằng được ra ngoài chơi, hí hửng tự mình leo lên xe. Di Thu nhìn theo lưu luyến không rời, Chu Lăng không quay đầu lại, lái xe ra khỏi khoảng sân quen thuộc --- Nơi này từng được cô coi là "ngôi nhà" trong một thời gian ngắn.

Nhà của Hường Nghị nhỏ, chỉ nuôi Pomeranian thì vẫn tạm được, thêm một con Husky ồn ào nữa, thì không thể nuôi nổi nữa rồi. Sân chỗ phòng làm việc thì xem ra còn có thể, bên trong vẫn còn gian trừ đồ nhỏ nhỏ, có thể thu xếp làm phòng thú cưng cho hai con.

cô gọi điện thoại đề cập với Hường Nghị trước, Hường Nghị cũng đồng ý luôn, vấn đề duy nhất là hai người đều không tới thường xuyên, không ai quan tâm tới hai con chó ở đó. Qua năm Hường Nghị phải xuất phát đi H thị, bình thường cô không có việc gì, ngược lại có thể đi qua nhìn ngó.

Tóm lại là không có biệt thự thoải mái ở, sống trong căn phòng lớn, được di Thu quan tâm chăm sóc, mỗi ngày đều có người chơi cùng. Nhưng sớm muộn gì cô cũng phải rời khỏi chỗ này, không nỡ để hai con chó ở lại.

không còn tài sản thừa kế kèch xù người người ngưỡng mộ, thì cô vẫn còn tài sản nhỏ bé của riêng mình, có thể mua một căn hộ, cũng không cần lớn quá, hai trăm mét vuông là đủ, nuôi chó xem ra vẫn dư dật, sau này có con nhỏ cũng không phải chen chúc, chỉ là không biết Hường Nghị có muốn dọn ra ngoài sống cùng cô hay không.

trên đường đi đều là tượng tượng về các loại ngọt ngào sau khi kết hôn, sinh hoạt không xấu hổ khôngngượng ngùng, vừa đến đoạn giao lộ ngã tư, không rẽ vào tiểu khu, mà chạy thẳng xe đến phòng làm việc.

Người cô luôn nghĩ tới đã chờ ở cửa, Chu Lăng dừng xe trước mặt, không xuống xe, chỉ hạ cửa kính xe chỗ ngồi phía sau xuống khoảng một nắm tay.

Hường Nghị đang định đưa tay mở cửa xe, thì thỉnh thoảng từ khe hở kia thò ra một cái mõm dài, vì quá hẹp, không thò đầu ra được, ngoắc xoay xở hết cách bị kẹt tại chỗ đó, nghe răng gặm nhẹ như uy hiếp với anh.

Hường Nghị khẽ cười, dùng tay ấn cái mõm của nó vào trong.

Nhị Ngọc bị khiêu khích, móng vuốt đặt lên cửa xe, lại dùng sức thò cái mõm ra bên ngoài.

Chu Lăng xem đủ trò hay rồi thì cười hạ cửa kính xe xuống, Hường Nghị đưa tay vào trong, cầm sợi dây của Nhị Ngọc lên, lúc này mới cẩn thận mở cửa xe. Mới chỉ vừa hé ra một chút, Nhị Ngọc đã buồm bình lách chui ra, giường hòng tru tréo với anh hai tiếng, vừa chồm người lên lao về phía anh.

Pomeranian đi đến bên ghế, không dám nhảy xuống, cũng không kêu, chỉ nhìn anh bằng đôi mắt đen, cái đuôi lúc lắc, chờ anh nhìn đến mình.

một tay Hường Nghị vơ cô nàng lên kẹp trong cánh tay, tay kia thì dắt Nhị Ngọc, đưa hai con chó vào trong nhà mới.

Phòng chứa đồ còn chưa kịp thu xếp, Hường Nghị dắt chó vào trong phòng trước, Nhị Ngọc nhảy ngay lên giường, ngửi tới ngửi lui, dường như đánh

hơi được mùi vị của chủ nhân, nhe răng cắn cắn chần mềm, điên cuồng lăn lộn.

Chu Lăng vừa vào phòng là thấy ngay một màn này, nhức đầu mà che che con mắt lại.

Hương Nghị đập lên lưng nó hai cái, NHị Ngốc dừng lại sửa với anh một tiếng rồi lại tiếp tục lăn lộn.

Ba bận như thế, cuối cùng Hương Nghị cũng phải đầu hàng:" Cần phải mua cho nó một cái ổ thôi."

" Cứ kệ nó trước đã." Chu Lăng nói, " chúng ta vẫn còn chuyện nghiêm túc đó."

Ừ nhỉ, còn có chuyện nghiêm túc, sỏ hộ khẩu đã nằm ngay trong túi áo khoác rồi nè. Hương Nghị cam chịu đặt Pomeranian lên giường, xoay người kéo Chu Lăng ra ngoài.

" Em đã sốt ruột như vậy thì chúng ta nhanh chóng đi thôi."

Chu Lăng vui vẻ:" Phải phải phải, em sốt ruột."

Hai người lại lái xe ra cửa, lúc sắp đi đến đầu phố, liền thấy bên lề đường dường như đã xảy ra mâu thuẫn, một đám người đứng xa xa xem náo nhiệt, có người đứng xem nhìn thấy xe Hương Nghị, đã chạy tới ngăn lại:" Tiểu Hương à, cậu mau tới khuyên nhủ đi, đánh nhau rồi!"

Phố nhỏ đều là người quen, mỗi lần xảy ra mâu thuẫn đều kêu Hương Nghị đến khuyên can, có lẽ thấy anh vóc dáng đô con, đã từng đi lính, ít gì thì cũng có chút ảnh hưởng.

trên đường kết hôn gặp phải loại chuyện này, ai mà còn tâm trạng tốt lên được, Hương Nghị cau mày, ngừng xe lại, cản dạn Chu Lăng:" Em đợi ở trên xe."

anh xuống xe, đi thẳng vào trong đám người, lúc lách qua được mấy người thì bị một giọng nữ khóc nức nở kêu tên:" anh Nghị!"

Hương Nghị dừng bước lại, xoay người, thấy Tống Phi đang được hai bà thím khuyên giải an ủi. cô ta lập tức tiến tới túm lấy tay áo Hương Nghị, nước mắt càng rơi đầm dề:" anh Nghị....."

trên mặt đất có hai người đang quần lấy nhau, một trong đó là Trần Hỷ, lúc này đang ở vào tình trạng thua trận, đang bị tên kia giáng xuống mặt những cú đấm liên tiếp. Kê cười trên người Trần Hỷ kia, đầu tóc cạo thành một bông hoa lớn, Hương Nghị cũng nhận ra hắn ta, là côn đồ lưu manh có tiếng ở gần đó, biệt danh anh Hoa, giỏi nhất trong việc trộm cắp, còn là một kẻ dâm tà bại hoại, nổi danh với đủ trò lưu manh.

Suy nghĩ một chút thì biết ngay chuyện này tám phần là từ Tống Phi mà ra.

Hương Nghị không nói gì, sải bước nhanh tới, nắm đấm vung lên, tung ra một cước mạnh mẽ đầy uy lực khiến cho anh Hoa lộn nhào trên mặt đất.

Bạn đang đọc truyện *Sự Quyến Rũ Nam Tính* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 59

Edit: Michellevn

Kiểu ấu dâ này rõ ràng đã diễn ra được một lúc rồi.

Tuy là người cùng nghề, nhưng con đường tên anh Hoa này đi không giống Trần Hỷ, một năm thì mấy bận vào làm người của cục cảnh sát, ngang tàng trên đường, ra tay cũng ác. Trần Hỷ tuy là một thủ lĩnh nhỏ của khu này, ngày ngày dẫn đầu đám đàn em, vì nông thôn nước nhà mà cống hiến sự nghiệp phi chính thống, nhưng so sánh với anh Hoa lại chỉ giống như chơi đồ hàng, đầu một mình căn bản không phải là đối thủ của hắn ta.

trên người anh Hoa đã bị thương, nhưng thương thế trên người Trần Hỷ rõ ràng nặng nề hơn, trong miệng đã tứa máu, trên mặt dán thành một mảnh, con mắt bị nện đến không mở ra được, tay vô lực vung vẩy qua lại, không hề có lực phản đòn.

một cước kia của Hương Nghị không dùng hết lực, nhưng vẫn đập anh Hoa ngã ngửa ra, cái ót đập mạnh lên mặt đất, phát ra một âm thanh khô khốc.

".....Đạch! " hắn ta chửi lên, trước mắt gần như choáng váng, ngửa mặt nằm trên mặt đất, sau vài giây mới hồi hồn trở lại, quay đầu, ánh mắt tìm kiếm người đập hắn ta, trong mắt lộ ra vẻ hung ác hiểm độc.

hắn bụm bả vai bị đá gần như đứt đoạn, đứng lên, vung cánh tay lạnh lặn bên kia về Hương Nghị. Động tác anh cực nhanh nhẹn nghiêng người tránh đi, thuận thế túm lấy cổ tay đối phương, vận ngược trở lại, đồng thời lách mình ra phía sau hắn ta, đập một cước lên mông hắn ta đè lên mặt đất.

Cánh tay anh Hoa bị vắn gàn như đứt, quỳ rạp trên mặt đất, ngũ quan đau vắn vẹo, ú ớ mắng chửi mắng câu thô tục.

Hướng Nghị lạnh mặt vùng tay ra, hấn ta co ro cúm rúm trên mặt đất mấy hồi, mới lồm cồm bò dậy.

anh Hoa đã nhận ra Hướng Nghị, lần trước dẫn người dân mặt Trần Hỷ, chính là bị Hướng Nghị nửa đường nhảy ra làm anh hùng cứu " người đẹp", lấy đi mấy tên thuộc hạ dưới tay hấn ta. hấn đương nhiên biết rõ Hướng Nghị rất có năng lực đánh đấm, hấn vẫn luôn có vài phần kiêng dè, hiện giờ trong người mình đang bị thương, lại càng không dám tùy tiện tiến lên nữa, chỉ dùng ánh mắt thâm độc nhìn chằm chằm vào anh.

Hướng Nghị không để ý đến hấn ta, cúi đầu xem vết thương của Trần Hỷ, tuy rằng bị đánh đến không còn ra hình hài mặt mũi, nhìn vô cùng thảm, nhưng vẫn chưa gãy xương, tự mình ngo ngoáy bò đứng lên.

" anh Hướng....." Giống như cậu đã tìm được chỗ dựa vững chắc, người không đứng thẳng được, khom lưng đứng bên cạnh Hướng Nghị, lúc nhìn về phía anh Hoa, biểu tình phải nói là dữ tợn, tựa như hận không thể đấm hấn ta ngàn vạn mũi dao.

Bà xã tương lai vẫn đang ngồi trong xe, Hướng Nghị gấp rút muốn đi kết hôn, không hề muốn trì hoãn thêm chút nào nữa, cau mày hỏi:" Xây ra chuyện gì?"

Trần Hỷ nghiêng răng oán hận, giọng nói nén xuống cực thấp, như là hết sức khó khăn mà mở miệng:" hấn ta ức hiếp Tiểu Phi!"

" A!" anh Hoa cất tiếng cười lạnh, đầu đón qua đi, hấn ta hoạt động cánh tay, dáng vẻ lưu manh, " Tao ức hiếp cô ấy chỗ nào hả, mày ngon thì nói thử coi, tao sờ ** cô ấy hay là làm cô ấy....."

Ánh mắt trong lúc nói chuyện đồng thời quét về phía Tống Phi, từ trên xuống dưới, vừa ngà ngón lại hạ lưu.

" Tao đêch mẹ mày.....!" Trần Hỷ tức giận mắng chửi, rồi muốn xông lên, nhưng lại bị một hơi của mình làm nghẹn lại, dâng lên một trận ho khan đột ngột, tạo thành một cơn chấn động đau nhức trong lồng ngực, vỗ ngực cả nửa ngày không nói ra lời.

Bởi vì lời này mà Tống Phi bị xấu hổ và giận dữ che mặt khóc, quần chúng vây xem cũng vô cùng căm phẫn bắt đầu chỉ trích, nhưng nói cho cùng cũng không dám trêu chọc vào kẻ từng ngồi tù liều mạng này, bị anh Hoa trừng mắt quét qua một lượt, lập tức liền im thin thít.

Giải thích không rõ ràng, Hướng Nghị đã hiểu phần nào. Tên anh Hoa này háo sắc thành tính, nhìn phụ nữ có chút sắc đẹp thì buông lời trêu chọc ô uế, lại từng cùng Trần Hỷ có mối thù, lần này đúng lúc tám phần là làm chuyện quá đáng với Tống Phi, Trần Hỷ mới có thể nổi giận tìm hấn đánh nhau.

Có điều nhìn dáng vẻ của Tống Phi, tuy rằng khóc rất dữ dội, nhưng rõ ràng là không bị thương tổn nào đáng kể.

Hướng Nghị không kiên nhẫn nói : " Chuyện này dừng ở đây. Còn thù hận gì thì mấy người tìm một chỗ không có ai mà giải quyết, đừng gây tai họa cho người khác."

Lời này vừa nói cho anh Hoa cũng là nói với Trần Hỷ. anh nói xong, không hề muốn lưu lại, xuyên qua đám người sai bước đi về chiếc xe đang đậu bên đường.

Đây vốn là chuyện không liên quan đến anh, anh không rảnh rồi, cũng chẳng muốn quan tâm.

Thời gian chờ đợi có hơi lâu, Chu Lăng có chút lo lắng, thật sự ngồi không được, liền từ trên xe bước xuống, đang định đi qua xem tình hình, vừa xuống xe, đúng lúc nhìn thấy Hướng Nghị từ bên trong đíra.

" Chuyện gì thế ạ?Người kia là Tống Phi hả? cô ta bị sao vậy?" Ánh mắt Chu Lăng quét qua đám người trong đó, đột nhiên dừng lại.

- ----Đó là một người trước giờ cô chưa từng thấy, trang phục và kiểu tóc khác người, từ đầu đến chân đều lộ ra vẻ tính khí bất hảo " Tao không phải thứ tốt gì cả ", vào lúc này có thể nói đang dùng ánh mắt thâm độc nhìn theo bóng dáng của Hướng Nghị. Ngay sau đó chú ý tới cô, hơi hơi ngẩn ra, lập tức để lộ ra nụ cười ghê tởm, trong ánh mắt tràn trề vẻ ham muốn sắc dục hạ lưu kỳ dị.

Chu Lăng nhú nhú mày:" Ai thế ạ?"

Hướng Nghị không hề quay đầu nhìn lại, rồi trong giây lát ý thức được gì đó, lập tức dùng cơ thể chắn lại trước người cô, ngăn lại lại tầm mắt cô, cũng chặn luôn cái nhìn bất thiện phía sau.

" Đừng nhìn." Hiếm khi sắc mặt Hướng Nghị có phần nặng nề, dùng cơ thể che chở nhét cô vào trong xe, bước nhanh vòng trở lại, lúc mở cửa xe quay đầu lại nhìn lướt qua. Đám đông đã bắt đầu tản ra, Tống Phi đang được mấy bà thám điu đỡ về nhà, Trần Hỷ thương tích đầy người đi phía sau, thỉnh thoảng quay đầu nhìn lại, vừa cảnh giác vừa uy hiếp.

anh Hoa vẫn đứng tại chỗ, lúc này cúi đầu, lắc lắc cánh tay, mu bàn tay lau lung tung trên mặt.

Hướng Nghị thu lại ánh mắt, ngồi lên xe, không cài dây an toàn, nhắm chân ga lái xe đi.

Chu Lăng không hiểu rõ lắm, nhìn nét mặt Hướng Nghị không được tốt, liền thức thời không hỏi nữa.

Tới Cục dân chính, Chu Lăng mỉm môi cười móc quyền sở hộ khẩu trong túi ra, quơ quơ trước mặt anh:" Linh chứng đen rồi, cười cái coi, biểu tình này

của anh sẽ khiến người khác nghi ngờ là em ép buộc anh đấy."

Sắc mặt Hường Nghị vừa khôi phục thoải mái, cũng lấy ra cuốn hộ khẩu của mình: "anh đây chính là nguyện ý bị em ép buộc."

"đi nào, tên nhà quê bị ép buộc." Chu Lăng cười, đưa tay cho anh, "Giây phút kết hôn đặc biệt như này, anh mời khách đấy nhé."

"Được." Hường Nghị bật cười, bàn tay lớn giữ lấy cô, đưa mắt nhìn cửa lớn Cục dân chính, dắt tay cô cùng nhau đi lên bậc thềm.

Quá trình lĩnh chứng hết sức thuận lợi, tùy rằng điền các loại phiếu có hơi rườm rà, nhưng Chu Lăng như ăn mật, ký xuống tên mình, còn thành kính hơn bất cứ tài liệu quan trọng nào đã từng ký.

Ảnh chụp kết hôn cũng rất đẹp, bối cảnh màu đỏ thắm, đầu hai người vô thức ghé lại gần nhau, nụ cười cũng rất khiêm nhường, nhưng ngọt ngào trong mắt lại không lừa được người ta.

Làm xong thủ tục, lúc cùng nhau cầm cuốn sổ nhỏ màu hồng đi ra, người này cầm của người kia, xem xét hồi lâu còn nghiêm túc hơn cả kiểm tra bài kỳ thi tuyển sinh đại học.

"Chúng ta trao đổi cất giữ nhé." Chu Lăng cắt bản kia của Hường Nghị vào trong túi của mình.

Hường Nghị làm gì mà còn ý kiến gì nữa, kéo cô vợ hợp pháp của mình vào trong lòng, sùn mặt cọ nhẹ lên mái tóc mềm mại của cô.

"Tối nay muốn ăn mừng thế nào?"

"Về nhà đi." Chu Lăng ôm thắt lưng anh, lắc lư từ bên này sang bên kia, "Em muốn ăn mì phiến nhân xuyên, kỷ niệm một chút."

(*)Mì phiến nhân xuyên: Mì Pian Er Chuan 片儿川面 một loại mì nổi tiếng của Hàng Châu - Trung Quốc từ thịt lợn, măng, và thảo mộc.

Hường Nghị ôm cô, chậm chậm di chuyển như con cua về phía đậu xe: "Ăn phiến nhân xuyên không phải có hơi quá sơ sài đấy chứ? Ngày quan trọng thế này, em có thể gọi một món lớn."

"Ăn lẩu đi ha." Chu Lăng cười hì hì ngẩng đầu lên, "Đù lớn chưa hả?"

Đề nghị này tính ra cũng có phần không sơ sài, nhưng vẫn bị Hường Nghị phủ quyết như trước: "Bệnh viêm dạ dày của em còn chưa khỏi, không thể ăn lẩu."

Nhập vai quán gia hơi bị nhanh đấy ạ, Chu Lăng chắc một tiếng, ngoan ngoãn thay đổi: "Vậy ăn phật nhảy tường đi nha, cái này xem là món chính luôn đi, anh Hường đã hài lòng chưa?"

"OK, bà Hường."

Phật nhảy tường thực sự là món ăn lớn, Hường Nghị trước giờ chưa từng làm, trước khi làm phải nghiên cứu một chút trên sách dạy nấu ăn trước. trên đường về nhà tiện đường vòng qua chợ, mua bào ngư, sò khô, vây cá, dạ dày heo, cánh gà, nấm đầu khi và rất nhiều nguyên liệu nấu ăn. Hai người họ giống như một cặp vợ chồng trẻ bình thường, tan tầm cùng nhau mua thức ăn và về nhà nấu ăn.

đi ngang qua tiệm bánh ngọt, Hường Nghị còn mua cho Chu Lăng một cái bánh ngọt nhỏ sáu tác, để kỷ niệm ngày này có ý nghĩa đặc biệt đối với họ từ nay về sau.

Hai người họ rất thoải mái với sự chậm chạp, trong lúc đó mấy người ở nhà thì đang ngóng trông, ngóng đến sắp điên luôn rồi.

Bà cụ là người phấn khích nhất, còn đặc biệt thay một bộ quần áo màu đỏ ăn mừng, chải chải mái tóc già, ngồi ngay ngắn thẳng lưng ưỡn ngực trên ghế sofa.

Tích góp cả đời của bà chỉ vì bệnh tật mà không còn gì, dựa vào tính toán mỗi tháng, và một ít tiền tiêu vặt cháu trai cho, chậm chậm làm đầy kho tiền nhỏ của mình. Nhưng thời gian trước bà đã đặt làm cho cháu dâu bà một chiếc vòng vàng tuổi rắn đặc biệt đủ phân lượng, cho nên kho tiền nhỏ lại thâm hụt nữa rồi.

Hôm đầu tiên tới nhà đã không cho bao lì xì, hôm nay chính thức trở thành người nhà họ Hường họ, kiểu gì cũng phải có bao lì xì lớn đó nha.

Vừa hay tết rồi con gái trở về có cho ít tiền, bà cụ không giữ lại chút nào, bỏ hết vào trong bao lì xì, cất trong áo bông, chờ cháu dâu bà về nhà gọi tiếng bà nội đấy.

Tiền Gia Tô kháng nghị yếu ớt: "Bà không chờ lại cho cháu chút nào sao? Biết đâu chừng sang năm cháu cũng mang một cô gái về cho bà đó."

Bà cụ xua tay: "Ây dà, cháu còn lâu lắm, bà ngoại lại để dành cho cháu nữa."

Bên cạnh đó, bà cô cũng chuẩn bị một phần. anh trai bà mất sớm, chỉ để lại độc đinh Hường Nghị này, bà thương yêu như con trai ruột, từ nhỏ Tiền Gia Tô có gì thì Hường Nghị nhất định cũng có cái đó. Vất vả biết bao để đến ngày anh thành gia lập thất. cuối cùng xem như là có thể ăn nói được với anh trai rồi.

Cục cụng lăm tiền Tiền Gia Tô đã chuẩn bị xong một con số đặc biệt may mắn, ông anh họ duy nhất và chị Lăng thân yêu nhất kết hôn, mặc dù vẫn chưa phải lúc đóng góp cho chuyện vui, nhưng cậu nghĩ vẫn cứ nên biểu lộ một chút.

Lớp trẻ bây giờ không thịnh hành dùng tiền mặt phiền phức như vậy nữa, Tiền Gia Tô đã điều chỉnh giao diện bao lì xì đỏ trong tay, cậu cầm điện thoại đi động giống như bà ngoại và mẹ cậu cầm bao lì xì, ngồi ngay ngắn nghiêm chỉnh.

Chu Lăng và Hường Nghị đều không biết những gì đang chờ mình ở nhà, xách theo túi lớn nguyên liệu nấu ăn trở về nhà, không khác gì những lúc bình thường, một trước một sau vào cửa, cúi đầu cúi đầu.

Tiền Gia Tô không thể kìm nén được nữa, nhảy dựng lên chạy về phía này hai bước:" Chúc mừng đám cưới ha hahaha! "

" Kết hôn vui vẻ, anh họ!" không phải cậu kết hôn, cậu cũng không biết sao mà mình vui sướng thế, hôn hít hết lên với Hường Nghị, rồi thò đầu ra phía sau anh," Kết hôn vui vẻ nhé, chị dâu họ!"

Chu Lăng vui vẻ:" Cùng vui cùng vui, chú em họ!"

Miệng Tiền Gia Tô sắp ngoác đến mang tai, giang hai tay ra:" Ôm một cái nào!"

Chu Lăng cười chìa tay ra.

Chị dâu họ và chú em họ bước vào thế giới những cái ôm, khoảnh khắc đó biết bao cảm động.

Tiền Gia Tô vô cùng muốn hát lên, để bày tỏ cảm xúc vui mừng của mình vào lúc này.

Hường Nghị thay xong dép lê, canh thời gian vô cùng chuẩn xác lóe lên ở hướng bên phải, đứng vào giữa chặn ngang hai người, ngăn cách hai cánh tay sắp chạm vào nhau, vừa vặn cả cơ thể cường tráng bị Tiền Gia Tô ôm lấy.

" A ế....." Tiền Gia Tô ghét bỏ đẩy ra, da gà trên người nổi lên rần rần.

Bạn đang đọc truyện *Sự Quyến Rũ Nam Tính* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 60

Edit: Michellevn

" Tới đây tới đây nào!" Nét mặt bà cụ tràn ngập tươi cười vẫy vẫy tay, giống như lần gặp đầu tiên, kéo Chu Lăng qua ngắm thật kỹ càng, càng ngắm càng hài lòng." Chà chà, thật tốt, thật tốt..."

Bà lấy bao lì xì cất trong áo bông ra, đặt vào tay Chu Lăng, vỗ vỗ mu bàn tay cô, vui mừng nói : " Sau này chính là người họ Hường nhà chúng ta đấy!"

Chu Lăng biết bà cụ đánh cho cô cái vòng vàng đã chẳng còn lại bao nhiêu tiền tiết kiệm, nhưng lại không biết bao lì xì này sao mà lại dày như vậy. Có điều lúc này không thể không nhận, cô cất giọng ngọt ngào " Cảm ơn bà nội," rồi nhận lấy.

Bà cô cũng cười tủm tỉm đưa cho cô một cái:"Đời trước Hường Nghị chắc chắn đã tu thành chính quả, cưới được người vợ tốt như vậy. Thăng ngọc này không biết đổ dành phụ nữ đâu, lòng bông bao nhiêu năm nay rồi, xem như là đã tìm được một người tri kỷ."

" anh họ chính là được ảnh hưởng từ con." Tiền Gia Tô nói có phần đắc ý, cúi đầu chọc chọc mấy cái trên điện thoại đi động, gửi phần của mình đi cùng lời chúc phúc: Chúc chị vinh dự trở thành chị dâu của Tiền Gia Tô ~(° ▽ ^*)

trên mặt Hường Nghị vẫn luôn hiển hiện nụ cười, mang nguyên liệu nấu ăn đi vào trong phòng bếp, nhẩn nhục chịu khó mà bắt đầu làm món phật nhảy tường cho cô dâu của anh.

Món ăn này nói khó cũng không khó, chỉ là quá trình làm có hơi rườm rà, Tất cả các loại nguyên liệu cần được chế biến riêng bằng cách chiên, xào, nấu, v.v., sau đó lần lượt được rải trong đồ đựng, cuối cùng dùng nước súp và rượu Thiệu Hưng hầm là được.

Hường Nghị xem tài liệu hướng dẫn từ trên mạng, bài bản có trong đầu rồi thì bắt đầu xử lý các nguyên liệu. Ông dượng cũng đi vào hỗ trợ, ông không nhiều lời, cầm đầu làm việc lại hết sức lưu loát, hai người nhanh chóng xử lý xong nguyên liệu thành từng loại khác nhau, xếp từng lớp từng lớp vào trong âu sành, đổ nước súp gà vào. Để ngửa dính đáy, anh lột thêm một lớp bắp cải luộc bên dưới.

" Tay nghề này của cháu có thể mở được tiệm cơm đấy."

Chu Lăng lên vào phòng bếp, đúng lúc nghe thấy ông dưỡng nói như vậy với Hường Nghi.

"Mở tiệm cơm một lần ạ." cô đi tới thò đầu quan sát, cười." Chỉ làm cho nhà mình ăn là được rồi."

Đầu bếp rất vất vả, suốt ngày chui trong bếp, sẽ bị biến thành lão trung niên, huống chi Hường Nghi đã có công việc nhậm chức ngay rồi.

Học viện an ninh Triển Dực mà chiến hữu kia của anh tạo ra, Chu Lăng đã nghe ngóng được, lương hàng năm của huấn luyện viên bậc A là năm trăm ngàn trở lên. không nói đến mối giao hảo với Thiệu Thành, cô tin tưởng vào năng lực của Hường Nghi, đây là chuyện không bàn cãi.

Đáng tiếc nhất chính là, hai người có thể phải sống ở hai nơi khác nhau, cũng không biết một tháng có thể gặp mặt được mấy lần, và khi nào thì kết thúc cũng vẫn không biết.

cô từng có ý tưởng cùng Hường Nghi đi tới chỗ đó, nhưng đã lĩnh chứng rồi, đã hợp pháp, hiện giờ lại cảm thấy, cô càng phải ở lại đây thực hiện nghĩa vụ một người vợ, trong lúc chồng đi công tác thay anh chăm sóc bà nội.

"Dưỡng à, để cháu làm đi, dưỡng ra ngoài chơi mặt chược với mọi người đi."

Những người khác rảnh rồi không có gì làm, thì bày bàn chơi mặt chược bên ngoài, Chu Lăng cùng chơi mấy ván, tóm được cơ hội liền lên vào phòng bếp cùng với ông chồng mới nhậm chức của cô.

Biết hai người vợ chồng son dính nhau, ông dưỡng cười cười, thức thời để lại không gian cho hai người.

Cửa đóng lại, Hường Nghi khẽ cười:" Em lại vào phá rồi anh chứ gì?"

"Gi mà phá rồi hả." Chu Lăng bắt mẫn.

"Hầy, không được rồi, em phải chấn chỉnh lại địa vị của em trong gia đình, mới ngày đầu tiên đã bị xem thường thì sao được." cô nhón chân lên, từ phía sau vòng hai tay lên cổ anh khóa lại, hỏi bằng giọng uy hiếp:" Nhà chúng ta sau này ai làm chủ?"

Hường Nghi đang rửa bát rửa chậu bát mới dùng qua, đường nét khuôn mặt cứng rắn, nhưng nét mặt lại dần ra dịu dàng, trả lời mang theo ý cười:" anh."

Chu Lăng há miệng cắn vành tai anh, răng nanh nghiến nghiến, "Rốt cuộc là ai hả?"

"Em." anh khẽ cười, hết sức ngoan ngoãn mà sửa miệng, không hề có chút do dự.

Trẻ nhỏ dễ dạy. Chu Lăng vừa lòng nhà ra, rồi hôn một cái lên lỗ tai anh, xem như ban thưởng.

Phật nhảy tưởng yêu cầu phải hầm trong hai giờ đồng hồ, trong lúc này cũng đủ cho Hường Nghi làm thêm mấy món nữa. Quan hệ ở chung phi pháp mới vừa biến thành hợp pháp, nói gì thì nói cũng muốn làm phong phú chút ít, long trọng chút ít, giống như không long trọng thì không đủ diễn đạt cảm xúc của anh trong việc thành công ngoi lên chiếm được danh phận.

Đậu khô hầm thịt, mề gà xào cay, cơm cháy chà bông, thịt xào nấm hương cần tây, cà tím bung, ngó sen chua cay, cải thảo nấu thanh đạm,.....anh giống như được tiêm thuốc kích thích, sử dụng hết tất cả các nguyên liệu trong nhà có thể dùng được, cuối cùng còn dùng nấm mèo, cầu kỳ và cam để nấu một nồi chè.

Làm xong bụng từng món một lên bàn, Tiền Gia Tô ngồi thấy mùi liền quăng luôn mặt chược đi rồi chạy lại, ngạc nhiên hỏi:" Sao hôm nay thịnh soạn vậy hả?"

Chu Lăng kéo lại móng vuốt cậu chuẩn bị ăn vụng:" Em bản chết được, đi rửa tay mau."

Bàn ăn dài, bà cụ làm chủ vị, Chu Lăng, Hường Nghi và cô dưỡng ngồi hai bên, Tiền Gia Tô ngồi cuối cùng. Đạo gần đây lẽ lối ăn cơm đều là như vậy, tung bừng sôi nổi, nhưng hôm nay lại khác biệt.

Sau khi xin chỉ thị lãnh đạo Hường và được phê duyệt, Chu Lăng rất trân trọng kính mọi người một ly rượu. cô rót cho mình một ly đầy, đứng lên nhìn mọi người, nét mặt cười xúc động:" Ly rượu này, kính bà nội, cô, dưỡng," sau cùng chuyển về phía Tiền Gia Tô ở cuối bàn, ý cười càng sâu:" Cũng kính Ba Kim, thật sự cảm ơn em."

"Khách khí gì chứ....." Tiền Gia Tô đã ngượng rồi, cũng tự mình rót đầy ly.

Chu Lăng nói tiếp:" Cháu chưa từng gặp ba, ông ấy qua đời từ rất lâu rồi, từ khi hiểu chuyện cũng chỉ có hai mẹ con cháu, sống nương tựa nhau. Mẹ cháu rất thương cháu, khi đó nhà cháu nghèo lắm, mùa đông phương nam ấm u lạnh lẽo, chăn bông cũng không đủ ấm, cả đêm ngủ chân vẫn lạnh băng, bà ấy liền đặt chân của cháu vào lòng, ủ ấm cho cháu..... Nhưng thời điểm cháu tám tuổi, bà ấy cũng sinh bệnh rồi đi."

nói tới đây, trong mắt cô đã lấp lánh nước, nhưng vẫn đang cười, nhìn sang người bên cạnh.

"Ngoài mẹ cháu ra, Hường Nghi là người duy nhất ủ chân cho cháu. Lúc đó, cháu cảm thấy người đàn ông này thật tùy tiện quá đi, sao mà ủ chân cho phụ nữ quen thuộc vậy chứ, vừa nhìn đã biết là tay lão luyện tình trường rồi." cô mỉm cười lau lau khóe mắt, lau đi nước mắt đã tràn mi.

cô vừa cười vừa khóc, Tiền Gia Tô vì muốn giảm bớt ngượng ngùng, cười gượng ha ha hai tiếng:" anh ấy là muốn chiếm tiện nghi của chị đó ha ha ha."

Hương Nghị hiềm khi không tấn cậu, kéo tay Chu Lăng qua, siết mạnh trong tay mình.

" Lạc đề." Chu Lăng cười một mình." Sau khi mẹ cháu đi rồi, cháu liền biến thành đứa bé không cha không mẹ, sống cùng với cậu. Cậu của cháu đối xử với cháu vẫn tốt, nhưng hàng năm thường xuyên đi làm bên ngoài, không làm sao ở nhà được. Bà ngoại và mẹ đều không thích cháu, năm đầu tiên đó, cháu đã học quét nhà, nấu cơm giặt quần áo, còn có tất cả những việc nhà nông. Trước khi cháu đi khỏi cái nhà đó, chưa từng được mặc quần áo mới, đều là mặc lại từ các anh chị họ hàng không cần nữa; Muốn ăn cơm thì phải chờ em họ ăn xong đã, may mắn thì còn chút đồ ăn thừa có thể ăn, không thicung chỉ ăn cơm khô mà thôi.

Em họ cũng rất ghét cháu, vui cón trũng trong com của cháu, nhét nhện trong chăn, đặt đinh trong giày, cũng nhẹ thôi, xé sách giáo khoa của cháu, dẫn một đám nam sinh trong thôn lấy đá ném cháu, tội tệ nhất là nhán cháu vào trong lu nước, tuyết nữa thì chết đuối.....

Học hết tiểu học mẹ đã muốn cho cháu nghỉ học, là một thầy giáo thấy tội nghiệp cháu, tự mình bỏ tiền túi giúp đỡ cháu học hết sơ trung; Lúc lên cao trung mẹ muốn để cháu ra ngoài làm công, cũng là hiệu trưởng đích thân đến làm việc, bà ấy nhìn được phần học bổng, mới đồng ý để cháu tiếp tục; Sau kỳ thi tuyển sinh đại học, bà ấy đã hoàn toàn không đồng ý nữa, xé luôn thư thông báo của cháu, muốn gả cháu cho một người đàn ông bị liệt nửa người vì tai nạn hầm mỏ, đôi được chút tiền lễ ăn hỏi, cháu liền bỏ chạy.....Dù sao đi nữa cộ sát với cuộc đời, cũng xem như đã trưởng thành."

Vô cùng may mắn là cô đã trưởng thành thật tốt. Cỗ họng Hương Nghị như bị thứ gì đó chặn lại, một nỗi khó chịu quanh quẩn trong lồng ngực.

anh chưa từng nghe cô nói về những chuyện này, không biết thì ra thời thơ ấu của cô lại trải qua như vậy, trong nháy mắt trái tim giống như bị một bàn tay gắt gao tóm lấy, chua xót cùng sự đau nhức như kim châm lan tỏa, bàn tay nắm tay cô vô thức siết chặt lại.

Chu Lăng bị siết đau, liếc anh một cái, cũng nắm chặt tay anh.

Những thứ đó đều đã qua đi, hiện giờ cô nhắc lại, đã giống như nói chuyện của người khác, nhẹ nhàng băng quơ. Nhưng những gì trải qua trong mười năm bị đối xử khắc nghiệt, đôi khi nghĩ lại, đều tự mình cảm thấy, cô có thể sống tốt, cũng là một kỳ tích.

Đó là tất cả những gì cô gọi là " người nhà", lại đối xử với cô như kẻ thù.

Cho nên, ngẫu nhiên có thể hiểu được, vinh hoa phú quý mà cô có được trong mấy năm này, hưởng thụ cuộc sống của người trên, có lẽ cũng là bù đắp cho sự đau khổ thời thơ ấu.

Bà cụ nghe vậy buồn mãi, nước mắt tuôn rơi, nét mặt bà cô cũng đau lòng, mắt đỏ lên thờ dài. một đứa nhỏ tốt như vậy, ai mà ngờ được, từng chịu khổ như thế.

" nói hơi nhiều rồi ạ," Chu Lăng xoa xoa mắt, chủ ý của cô cũng không phải nhớ lại quãng thời gian khó khăn trong quá khứ." thật ra cháu muốn nói, cháu không có người nhà, mấy năm nay đều là một mình, chưa bao giờ có một cái tết đáng hoàng. Rất biết ơn có thể gặp được mọi người, yêu thương cháu giống như người nhà, thật sự rất cảm kích..... Mấy ngày này sống ở đây, được bà nội đón nhận không ghét bỏ."

Bà cụ lau mắt, nhìn cô yêu mến, giọng nói còn mang theo nghẹn ngào:" Cái con bé này, ta thích cháu còn không đủ, sao mà ghét bỏ cơ chứ."

Chu Lăng mỉm cười," Dù sao thì sau này mọi người đều thật sự là người nhà của cháu, hi vọng mọi người có thể tiếp tục thương yêu cháu, cháu cũng sẽ hiếu kính bà nội thật tốt, cả cô và dượng nữa ạ, cũng sẽ trông nom ba kim thật tốt ---- Cháu cậu nhé!"

cô ngửa đầu ra, dứt khoát uống hết ly rượu, lúc ngồi xuống tay trái bị bà cụ nắm lấy, vỗ vỗ yêu thương:" Đứa bé tốt."

Bạn đang đọc truyện *Sự Quyến Rũ Nam Tính* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 61

Edit: Michellevn

" Vậy khi nào chúng ta tổ chức tiệc rượu đây?" Thấy tâm trạng mọi người đều đang đi xuống, Tiền Gia Tô cất giọng hỏi để xoa dịu bầu không khí," Bao nhiêu tiền mừng cho nhà người khác cuối cùng thicung có thể thu hồi lại được rồi!"

" Cái đó chắc chắn là càng sớm càng tốt." Bà cô nói .

Bà cụ cũng phụ họa:" Tháng hai có nhiều ngày tốt đấy....."

Bầu không khí dần ấm lên trong suốt cuộc thảo luận.

Mấy người thảo luận khí thế ngất trời, mắt thấy khả năng sẽ cho ngay ra ngày quyết định, Hường Nghị không thể không xen vào, nhắc tới chuyện năm sau phải đi làm ở H thị.

Bà cụ khá là áy náy, nhưng thật không ngờ, bà cụ lại vô cùng ủng hộ:" Nên đổi công việc sớm thôi!" nói tới việc này liền thở dài," Khi đó nếu không xuất ngũ, biết đâu hiện giờ cũng thăng cấp rồi....."

" nói cái này làm chi." Hường Nghị bắt đầu cãi.

" không nói không nói," Bà cụ xoa tay," Cháu đi đi, đừng lo lắng cho bà, cháu nhìn bà bây giờ xem này, càng ngày càng sôi nổi, đúng không."

Tiền Gia Tô vỗ ngực:" anh họ, anh yên tâm đi đi, bà ngoại cứ giao cho em!"

" Giao cho em mới là lo lắng nhất." Hường Nghị liếc cậu.

Chuyện này nhanh chóng trôi qua, cũng không hề có gì gọi là rắc rối hay khó xử.

Mọi người tiếp tục ăn cơm, bà cô vẫn đang quan tâm tới công việc của Hường Nghị, hỏi từ tiền lương cho tới thời gian thăng chức tăng lương.

" Tiền lương một năm chắc khoảng hai trăm ngàn đấy ạ." Hường Nghị nói," chỉ là một huấn luyện viên, không có thăng chức."

Chu Lăng nhai nhai đồ ăn, nhìn anh, chỉ tiến thủ đầu hết rồi, không có tham vọng gì cả, bảo vệ đặc biệt Triển Dục của Thiệu Thành hiện đang nổi tiếng trong nước, huấn luyện viên của học viện an ninh thực hiện chế độ phân cấp, lương hàng năm của cấp A từ năm trăm ngàn trở lên. cô tin tưởng bằng năng lực của Hường Nghị, chuyện này không thành vấn đề.

Bà cụ đang cúi đầu chậm rãi uống canh đột nhiên ngẩng đầu lên, xen vào một câu:" Có thể đưa người nhà đi cùng không?"

Sau một hồi yên tĩnh, mọi người đều vui vẻ lên, Chu Lăng xoa trán nhẹ nhẹ, cười không ngừng.

một bàn đồ ăn ú ụ, Chu Lăng đã ăn rất nhiều, nhưng vẫn có thể chứa bụng lại để tiếp nhận đồ ngọt. Hường Nghị thu dọn xong phòng bếp, cô và Tiền Gia Tô vẫn còn đang chia phần bánh ngọt, anh nhìn nhìn một hồi, rồi đi về phòng trước.

một lát sau lại đi ra, Chu Lăng và Tiền Gia Tô đang chơi oẳn tù tì, ai thua phải ăn miếng bánh cuối cùng thì bị Hường Nghị xách đi.

"Đừng sốt ruột vậy chứ, trước mặt em nhỏ mà làm vậy ảnh hưởng không hay nha." Chu Lăng liếm liếm môi, liếm sạch sẽ phần bơ chưa kịp lau.

Hường Nghị dùng chân khép cửa lại, sau đó vươn tay ra kẹp cô vào trong cánh tay, sải bước đi đến bên giường, quăng lên trên giường, quỳ một gối bên hông cô.

Chu Lăng cười rúc rích, nằm thẳng cẳng sẵn sàng chờ được lột trần, thì Hường Nghị lại đột nhiên nằm xuống, vòng tay qua eo cô kéo lại, một tay đỡ sau gáy cô, ấn đầu cô vào trong ngực.

" Đừng nhúc nhích. "

Chu Lăng đang giãy dụa muốn ngẩng đầu lên, nghe vậy ngoan ngoãn nằm im.

Hường Nghị siết chặt cánh tay, giọng nói trầm lắng:" Để anh ôm một lát."

Yên tĩnh lại, tiếng hít thở của nhau đều có thể nghe rõ ràng. Thậm chí Chu Lăng còn có thể nghe được nhịp tim Hường Nghị, thỉnh thoảng ---- thỉnh thoảng ---- mạnh mẽ trầm ổn, vô cùng đáng tin.

" anh muốn hôn lễ thế nào?" Giọng nói ấm áp của Chu Lăng vang lên trong lồng ngực Hường Nghị, hơi thở ẩm ướt nồng nàn men theo khe hở áo lồng lên vào, vỗ về lên da anh.

anh hơi động đậy, rồi lại siết chặt vòng ôm" Em muốn kiểu nào?"

Theo sở thích của cô, có lẽ là có khuynh hướng tìm một hòn đảo xinh đẹp, du lịch trăng mật, sau đó cử hành hôn lễ chỉ có hai người. Thế nhưng ý tưởng này rõ ràng là không khả thi.

"Làm kiểu Trung đi," Chu Lăng nói," Em vẫn còn khá thích được một lần mặc hi phục kiểu Trung."

"Được." anh trả lời không cần nghĩ ngợi, lúc nói chuyện, lồng ngực rung nhẹ, từ nơi hai người dán sát nhau truyền tới, trái tim Chu Lăng mềm nhũn, hạt mầm nhỏ không hề thuần khiết cứ thế mà lặng lẽ chui ra.

cô ngửa đầu, khoe môi cong lên, đầy mắt mang ý cười." Nay kết hôn đó nha, không động phòng chút nào sao?"

Kết hợp với lời nói, đầu ngón tay cách lớp vật liệu may mặc, đảo quanh viên ngọc nhỏ trước ngực anh.

" Còn chưa bái đường đã động phòng, ra cái thể thống gì hả?" Hường Nghị là lời đáp lại.

Ra về cái gì chứ. Chu Lăng bật cười, đầu ngón tay trượt dọc từ ngực xuống bụng anh, ngựa quen đường cũ men theo khe hở quần mà chui vào trong, đẩy ra viền quần lót, tiếp tục đi xuống hai tác, dừng lại.

Ngón tay nâng lên, rồi lại hạ xuống, gõ nhẹ nhẹ.

không được mấy cái, Hường Nghi đã hết chịu nổi, nhắm mắt lại, sau đó mãnh liệt xoay người đè lên trên : " Em đã gấp rút như vậy, thì ông xã đây liền thỏa mãn em "

Bạn đang đọc truyện *Sự Quyến Rũ Nam Tinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 62

Edit: Michellevn

Động phòng kết thúc, Hường Nghi ôm Chu Lăng nghỉ ngơi, ngón tay chậm chậm vuốt tóc cô, nhẹ giọng hỏi: " Sau này em có tính toán gì không, muốn ở nhà nghỉ ngơi, hay là tìm một việc làm?"

Chu Lăng nằm vùi trong hõm vai Hường Nghi, nhắm mắt lại râm rì: " Em cũng không biết, không có suy nghĩ....." Dừng lại, mở mắt ra nhìn Hường Nghi, " anh cảm thấy em làm cái gì thì được?"

" Em thích làm gì thì làm cái đó, muốn làm hoàng thái hậu cũng được, anh nuôi em." Hường Nghi nói, " Chỉ sợ em ở nhà nhàm chán thôi."

Những lời này thật dễ nghe, Chu Lăng cười rộ lên, ngửa mặt hôn hôn cằm anh.

"Hồi nhỏ em có ước muốn không, sau này lớn lên muốn làm gì?" Hường Nghi hỏi.

" Hồi nhỏ ấy hả," Chu Lăng nghĩ nghĩ, bỗng dưng cười rộ lên, " Mở quán trà sữa có tính không ? Thời điểm đi học, có đợt rằm rộ con sốt uống trà sữa, nhưng em không có tiền tiêu vặt, lần nào cũng chỉ có thể đứng nhìn, liền nghĩ sau này mở một tiệm trà sữa, uống thỏa thuê."

Trà sữa bán trước cổng trường thời điểm đó, chỉ cần một đồng một ly, quậy bột lên, có thể thêm thạch dừa và trân châu đen không biết làm từ nguyên liệu gì. không phải thứ gì tốt cho sức khỏe, vậy mà lại khiến cô thêm không chịu nổi.

Giờ đây, đã quen uống trà sữa chân chính được di Thu nấu từ hồng trà và sữa, nhớ lại mình hồi đó, chỉ cảm thấy buồn cười.

Đến đây thì cô hào hứng: " anh thì sao, hồi nhỏ anh muốn làm gì?"

" Muốn mở một tiệm internet." Hường Nghi nói.

Chu Lăng cười vui vẻ: " anh còn là một thiếu niên nghiện net hả?"

" anh không nghiện net, Tiền Gia Tô thích lên mạng." Hường Nghi không hề có chút áp lực nào khi bán đứng thẳng em họ, " Trốn học đi lên mạng, chạy khắp các quán net nhỏ trong thị trấn, lần nào cũng là anh đi tóm về."

" anh muốn mở tiệm net để nó chơi thuận tiện hơn sao? "

"không," Hường Nghi cất tiếng cười, " Là muốn kiếm tiền của nó."

Thời đó máy tính gia đình còn chưa phổ biến, nhóm khách hàng thiếu niên nghiện net này lại là tương đối rộng lớn, tiệm nho nhỏ mặt tiền chen chúc hàng tá máy tính, còn không có cả chỗ ngồi, một đám học sinh tiểu học, cấp hai, cấp 3, chơi game la lối om sòm, ngồi ghế cả ngày không xê dịch mông là là chuyện thường xảy ra.

Chu Lăng cười mãi, rồi nói : " vậy anh mở kế tiệm em đi, mua một tặng một, một ly trà sữa tặng một giờ miễn phí."

" Được thôi, vậy là toàn bộ việc buôn bán của em là do anh bảo kê rồi," Hường Nghi nói, " Phí bảo kê tính trả bao nhiêu?"

Ánh mắt Chu Lăng hấp háy, đầu ngón tay chọt chọt lồng ngực anh: " anh muốn bao nhiêu?"

" Giống em thôi, mua một tặng một đó," Hường Nghi túm lấy ngón tay cô, đưa lên miệng cắn cắn, cười nhẹ, " một ly trà sữa một giờ."

.....

Đến cửa ải cuối năm, việc trở nên nhiều hơn, ngoài việc mua sắm đồ tết, còn phải sắp xếp chỗ ở cho hai con chó.

Lúc Tiền Gia Tô ngáp dài từ trong phòng đi ra, Chu Lăng và Hường Nghị đang chuẩn bị ra cửa, cậu gãi gãi đầu." Hai người mới sáng ra đã muốn đi đâu thế?"

"Làm cái ổ cho chó."

Chu Lăng trông thấy cái đầu lông vàng bù xù kia của cậu thì muốn xoa xoa, mới vươn tay ra nửa đường đã bị Hường Nghị chặn lại, túm trở về, nghiêm trang nói : " Nó chưa gọi đâu."

Đàn ông nhỏ mọn. Chu Lăng nguyệt anh một cái, sao mà đến dấm của thằng em mà cũng ăn vậy chời.

Tiền Gia Tô vừa nghe có có liền có tinh thần." Chị mang chó đến rồi hả? đang ở đâu, ở đâu?"

" Ở trong tiệm." Chu Lăng đáp," Em có muốn đi xem chút không ?"

"đi! Chờ em một phút!"

Cậu gần như nhảy dựng lên, xông vào toilet rửa mặt, không nghe thấy bên ngoài anh họ cậu nói bằng giọng điệu có vài phần ghét bỏ." Gọi nó làm gì hả?"

" Làm việc chứ chị," Chu Lăng cười có chút đen tối, nắm bả vai anh kéo xuống, hạ giọng nói : " Phòng chứa đồ có bao nhiêu là thứ cần dọn dẹp, đang thiếu một cu li đó nha."

Tiền Gia Tô ôm ấp nguyện vọng là sự chân thành và từ ái của mình sẽ nắm bắt được trái tim của hai chú chó, hơn hờ chạy theo đến cửa tiệm, vừa mở cửa ra, bên trong liền truyền ra mấy tiếng sủa tràn đầy năng lượng, cậu co căng lao về hướng căn phòng có âm thanh." Ngoan ngoan nào, đại vương của chúng mày đến rồi đây!"

Cửa buồng trong đã khóa, nơi này từ sau khi bị Chu Lăng chiếm lĩnh thì Tiền Gia Tô đã không có chìa khóa nữa rồi, vịn vài cái không mở ra được, lại nhảy ra ngoài." anh họ, mở cửa nhanh lên!"

Hường Nghị nắm tay Chu Lăng, rề rà đi qua sân, lấy chìa khóa ra, nhưng bước chân không thay đổi, mở cánh cửa phía sau lưng Tiền Gia Tô.

Bên trong chất đống cái gì cũng có, tích tụ một lớp bụi có thể nhìn thấy bằng mắt thường.

" Trước tiên thu dọn mấy cái đồ này chút đã." Hường Nghị nói

Đây chính là gọi cậu làm khổ sai mà, Tiền Gia Tô rút cuộc đã nhìn ra, tiếng hừ phát ra từ trong lỗ mũi, đang chuẩn bị dựng ngón giữa, lại nhớ ra là chị Lăng của cậu gọi cậu mà, trong nháy mắt thu lại chút phần nộ hẹp hòi kia." Nể mặt anh vừa kết hôn, không so đo với anh !"

Chu Lăng sẵn sốc an ủi chút cảm xúc nhỏ nhoi của cậu." Vất vả cho em rồi. Chút xíu làm xong chúng ta cùng nhau tắm cho chó nha."

" Ôm ôm." Đối với cô, Tiền Gia Tô vĩnh viễn là đáng về nhu thuận cười tủm tỉm.

Đồ vật nói nhiều cũng không nhiều, chủ yếu là bẩn, hai người đàn ông không nói nhảm nhiều, tay chân lạnh lẽo bắt đầu làm việc. Chu Lăng thì vào phòng trước sờ sờ hai chó đã bọc bột sắp hồng luôn rồi, quét qua sân một lượt mới thả chúng ra, vui sướng chạy nhảy.

Hôm nay chuồng chó cũng vừa đưa tới, không xa hoa như lúc đầu, nhưng cũng rất thoải mái. cô ký nhận xong liền cứ thế mà mở ra luôn ở trong sân, phơi dưới ánh nắng mặt trời.

Pomeranian chạy một vòng thì quay trở lại, cọ cọ bên chân cô, ngửa mặt nhìn cô, kêu ư ử trong cổ họng, muốn ôm ôm.

" Người con bẩn quá đó nha, bảo bôi nhì."

Nó kêu hết sức đáng thương, Chu Lăng hít một hơi, vắn khom người bế nó lên. Pomeranian lập tức vùi hai móng vuốt lên vai cô, cọ cọ đầu trên mặt cô.

" Nhớ ma ma rồi hả?" Chu Lăng ôm nó ngồi xuống, đang định an ủi nó nhiều một chút, thỉnh linh mộtcánh tay từ đỉnh đầu vươn xuống, tóm con chó từ trên chân cô lên.

Chu Lăng quay đầu lại, Hường Nghị ôm Pomeranian vào trong ngực, lông mi rũ xuống khá dịu dàng." Nhớ ba ba rồi hả?"

không biết vì sao, nhìn một người đàn ông lỗ mãng tự xưng là ba ba với chó, có vẻ hết sức buồn cười. Chu Lăng ngoắc Nhị Ngốc kêu tới, chỉ vào Hường Nghị nói : " Gọi ba ba."

Từ ba ba này, không biết Nhị Ngốc có hiểu được không, nó nhìn nhìn con người mạnh mẽ quen thuộc này, nâng móng vuốt bám lên người anh : " Gâu!"

" Nhìn kia, gọi anh đó." Chu Lăng nhìn anh vui vẻ.

Hường Nghị cúi đầu liếc một cái, sờ sờ Nhị Ngốc một cách có lệ." Tự mình đi chơi đi."

Sơ sẩy cái là anh họ chuẩn ra chơi với chó ngay, Tiền Gia Tô thu dọn xong món đồ cuối cùng, rào rào rửa tay dưới vòi nước lạnh, sau đó vung vẩy cánh tay chạy về phía bên này." Đến đây, đến đây, anhôm em."

Husky trượt từ trên người Hường Nghi xuống, nghe răng trợn mắt với cậu, uy phong凛凛 mà tru lên." Gâu -----!"

"aizzz, mợ nó....." Tiền Gia Tô mãnh liệt thắng xe lại, bày ra tư thế phòng ngự," Đừng xa lạ như vậy chứ, ta chính là chú họ của em đó."

Hai người đàn ông trêu chọc chó ở bên ngoài, Chu Lăng đi quét tước sạch sẽ căn phòng nhỏ đã được thu dọn trống không, cẩn thận rải lên một lớp thuốc sát trùng.

Chuồng chó được mua theo diện tích căn phòng nhỏ này, tất cả dụng cụ đặt vào trong, rất vừa vặn.

Sửa sang xong hết thấy, chú họ và husky đã chơi quen thuộc rồi, Chu Lăng ngồi nghỉ ngơi dưới mái hiên, mỉm cười nhìn họ, không hiểu sao sinh ra một loại cảm giác: Ba ba thì đang vui đùa cùng ba đứa con nhỏ, còn mẹ thì nhìn bằng ánh mắt dịu dàng.

Tắm rửa cho hai con chó xong, vừa đúng lúc là tới giờ cơm trưa, Chu Lăng không cùng về nhà với mọi người Hường Nghi mà lái xe đi đến nơi hẹn với Đinh Y Y.

Cơ thể cô ấy đã hồi phục, trạng thái của cô ấy cũng đã trở lại, ăn mặc còn gọi cảm thẹn trang hơn cả Chu Lăng, vừa gặp mặt thì tập kích ngay bộ ngực:" Ô hô, lại lớn rồi nha, kỹ thuật của anh họ Hường không tệ nha."

Lại được nhìn thấy vẻ tươi cười dung tục của cô ấy, Chu Lăng vậy mà có một loại cảm giác thân thiết, đập tay cô ấy cười:" Đừng có mà sò loạn nữa, đã có chủ rồi đấy."

" không biết xấu hổ!" Đinh Y Y cười mắng, khoác tay cô," nói thật nhé, hôn nhân là năm mò, đừng kết hôn mà, chúng ta cùng nhau làm nhóm bỏ chồng siêu năng lực."

" Cậu nghĩ xong rồi hả?" Chu Lăng hỏi

" Gần gần thế, hiện giờ hần ta đối đãi tôi ân cần lắm, vợ chồng mà như vậy thì cũng không có ý nghĩa." Dường như Đinh Y Y thật sự đã có quyết định, giọng điệu không oán giận, bình thản như đang nói chuyện của người khác," Chờ thêm chút thời gian nữa, tìm lấy cái cớ rồi ly dị thôi."

Chu Lăng cảm tay cô ấy:" Tôi ủng hộ cậu. Hôn nhân nếu như không trở thành bến đỗ, vậy cũng không cần dừng lại, dù sao chúng ta cũng đã có đủ tiền vốn, trái lại tự mình có thể có cuộc sống tốt hơn."

" nói rất có đạo lý." Đinh Y Y liếc xéo cô," Cho nên rốt cuộc cậu có muốn gia nhập nhóm phụ nữ ly dị của tớ không ?"

Tiêu rồi, tự mình đào hố rồi.... Chu Lăng chu miệng lên:" Người ta phải thương lượng với ông xã một chút chứ."

".....Cút!"

Hai chị em gặp nhau, trò chuyện ăn cơm tâm sự, dạo phố uống trà, thời gian như trận lũ không dừng, vèo vèo trôi qua.

"đã muộn thế rồi cơ á..... " Từ trung tâm thương mại đi ra, trời cũng sắp tối đen, Chu Lăng nhìn nhìn đồng hồ, năm phút nữa thôi là bảy giờ rồi. Lúc này, nhà Hường Nghi chắc đã ăn cơm xong rồi, ấy vậy mà lại không gọi điện thoại cho cô, có chút ý thức làm chồng người ta không hả."

cô lấy điện thoại di động ra xem, bị Đinh Y Y chộp lấy:" Đừng nhìn, hôm nay thời gian của cậu đều là của tôi. đi nào, đi ăn thôi!"

nói ăn cơm mà lại lôi kéo người đi quán bar luôn, quen thuộc mà yêu cầu rượu ngon, rồi gọi hai phần cơm đơn giản. Đinh Y Y rót hai ly rượu:" Chúng ta lâu lắm rồi không tụ họp uống đó, hôm nay không say không về nhé."

" Tôi lái xe đó....." Chu Lăng đầu tranh.

" Nhảm vừa thôi," Đinh Y Y mắt đẹp lúng liếng," không phải tôi mang lái xe theo sao, chút nữa đưa cậu về."

"Cậu đã bức bách tôi như thế....." Chu Lăng cười áo khoác, cầm ly rượu lên cụng ly với cô ấy," Nào, coi như mừng tôi kết hôn."

Đinh Y Y dùng giọng điệu vô đã mê lại sút:" Nhân tiện cũng chúc mừng tôi sắp ly hôn."

(*Vò đã mê lại sút – 破罐破摔, mặc cảm tự ti cho mình là người bất tài vô dụng

"Chúc mừng chúc mừng"

" Cùng mừng cùng mừng"

Lúc buổi tiệc tập của hội chị em kết thúc, trời đã gần đêm, có lẽ vì bận trò chuyện, họ cũng không uống quá nhiều.

Chu Lăng ngồi xe Đỉnh Y Y về nhà, đến cổng tiểu khu thì dừng lại, Đỉnh Y Y có chút lo lắng: "Dừng đây chi vậy hà, đưa cậu đến dưới lầu luôn đi."

"không có gì mà," Chu Lăng xuống xe, thở ra một hơi, "Chỉ hai bước chân thôi, tôi đi chút thôi, tản bớt mùi đây, không thì sẽ bị lão công mắng đấy."

Tức thì Đỉnh Y Y quăng cho một ánh mắt xem thường: "Ba câu thì không xa được đàn ông của cậu, có đàn ông bộ ngon lắm sao!"

Chu Lăng cười: "Đừng giận mà, cậu vẫn là người tôi yêu nhất."

"Ngoại trừ anh ấy chứ gì, đúng không?" Đỉnh Y Y cất giọng hừ, "Được rồi, mau về đi, về đến nhà thì một tin cho tôi."

"Tuân lệnh." Chu Lăng cho cô ấy một nụ hôn gió, vẫy tay, xoay người bước vào tiểu khu.

Trong tiểu khu yên ắng chỉ có hai dãy lầu, cửa nhà Hường Nghị khá gần, đi bộ thì mất không quá năm phút.

Chu Lăng đi trên lối đi rộng rãi giữa hai dãy nhà, vừa giữ giữ quần áo, ném hai viên kẹo cao su vào trong miệng nhai nhai.

Mùi vị thì chắc là không thể tản đi hết rồi, có điều cô đã nghĩ đâu ra đó rồi, cứ đổ hết cho Đỉnh Y Y, nói là tâm tình cô ấy không tốt muốn uống rượu, bản thân mình chỉ là muốn bầu bạn với cô ấy, không có uống, mùi vị đều là do cô ấy lây sang.

Khuê mặt ấy mà, chính là dùng để làm lá chắn đó.

Chỉ là đang dạo bước chân, bỗng nhiên có một loại cảm giác kỳ lạ, dường như không thích hợp ở chỗ nào đó.

Chu Lăng lại đi tiếp hai bước nữa, rồi dừng lại, quay người, chỉ có con đường trống vắng phía đằng sau, và bóng tối đen như mực.

Là ảo giác sao?

cô đứng nguyên tại chỗ không nhúc nhích, lấy di động ra, mở khóa, nhấn đến một dãy số.

Bạn đang đọc truyện *Sự Quyến Rũ Nam Tính* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 63

Edit: Michellevn

Ánh đèn vàng mờ tối từ hai phía đầu hồi chiếu xuống, kéo dài trên mặt đất cái bóng thật dài - - là cô, dãy nhà lầu, và cả bụi cây đung đưa.

Chu Lăng nhìn quanh một vòng, trên lối đi nhỏ trống trải chỉ có một mình cô. cô bị những suy nghĩ của chính mình không rõ là ảo giác hay thực giác kia làm cho sợ tới tóc gáy dựng đứng lên, bờ lưng căng thẳng.

Sau lưng lạnh buốt, gió đêm phát qua.

Yên lặng như tờ, lỗ tai cảnh giác cao độ chỉ có thể nắm bắt được tiếng gió xào xạc, và tiếng chuông máy móc vang lên ngắt quãng trong điện thoại.

Điện thoại rất nhanh được kết nối, giọng nói thuần phác của Hường Nghị truyền qua sóng điện lưu: "Về chưa hả?"

Chu Lăng liền an tâm ngay lập tức, nhưng vẫn không nói lòng sự cảnh giác của mình, mắt kính trong nháy mắt nhìn chăm chú vào hình bóng cuối cùng không hề rõ ràng kia. "anh vẫn chưa ngủ sao?"

"đang đợi em," Hường Nghị nói, "Đến đâu rồi?"

Chu Lăng thoáng nghiêng đầu nhìn lướt qua: "Đến dãy số 4 rồi, anh xuống dưới đón em đi." không đợi Hường Nghị đáp lời, lại bỏ sung ngay một câu, "Đừng cúp điện thoại."

Ngày thường thân mật quan hệ hòa hợp gần bó, cuối cùng đã có tác dụng phát huy vào thời điểm này, đối với phản ứng của cô, Hường Nghị đều rõ như lòng bàn tay, vì vậy nhận thức sâu sắc về sự căng thẳng bất thường trong âm điện của cô.

Tức thì cảm thấy ớn lạnh, thậm chí không kịp suy xét rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, anh gần như bật ra khỏi giường, xỏ vội đôi dép lê, chỉ mặc bộ quần áo ở nhà, lao như bay ra cửa.

Hơn hai mươi bậc cầu thang của mỗi tầng lầu, anh tung người nhảy qua, hai bước liền vượt đến bậc cuối.

Từ tầng ba xuống đến tầng một, bốn tầng rười cầu thang, chỉ mất ba giây.

Rời khỏi bộ đội nhiều năm, lần nữa anh lại dùng đến tốc độ chạy cao nhất của sự chuẩn bị chiến đấu, trong bóng tối, giống như một con báo săn phát huy thể lực đến cực hạn, chỉ một loáng đã xông ra hành lang, vượt qua bồn hoa, xuyên qua khoảng sân giữa hai dãy nhà, chạy tới trên lối đi nhỏ.

Sắp xếp bố cục hai dãy song song, khiến cho tình huống con đường ở giữa chỉ nhìn một cái không sót gì, ánh sáng mờ nhạt, quãng đường trăm mét chỉ có chiếc bóng cô đơn của một người phụ nữ.

Trái tim Hường Nghị nhảy lên cổ họng lúc này mới được đặt trở lại, nhẹ nhàng thở ra, thả chậm tốc độ, đi về phía cô, nhịp tim trong lồng ngực vẫn nổi trống rung trời, thỉnh thoảng thỉnh thoảng như sắp vọt ra ngoài.

Chu Lăng vẫn đang đứng tại chỗ, cầm điện thoại, bị tiếng động phía sau làm cho kinh hãi, quay đầu, kinh ngạc nhìn bóng dáng cao lớn đang đi về hướng cô.

Sao mà.....nhanh như vậy?

Có mười giây đồng hồ mà?

Vừa nhìn thấy anh, nỗi sợ hãi và căng thẳng đã biến mất hoàn toàn. Chu Lăng cất điện thoại di động, không quan tâm đến cái bóng khả nghi sau lưng nữa, chạy chậm chậm về phía Hường Nghị.

"Sao mà anh nhanh vậy!" cô giang hai cánh tay cho Hường Nghị một cái ôm thật rộng, được bao quanh bởi hơi thở của anh, cuối cùng đã tìm lại được cảm giác an toàn. Ngay sau đó lại thấy buồn cười vì sự chân động dữ dội trong lồng ngực của anh, "Nhịp tim của anh kịch liệt quá à."

"Bị em dọa đấy." Hường Nghị kéo cô vào lòng, lòng bàn tay vỗ vỗ lên lưng cô. Bằng cái ôm này, trái tim rối cuộc cũng hạ cánh an toàn, anh thở nhẹ nhõm trong im lặng.

Có quỷ mới biết, trong mười giây ngắn ngủn này, trong đầu anh hiện lên bao nhiêu là tình cảnh đáng sợ.

"Xin lỗi anh, đã dọa đến anh rồi." Chu Lăng vỗ vỗ lưng anh, quay đầu nhìn lướt về phía cái bóng, hạ giọng nói, "Hình như có người theo dõi em.."

Phía sau cô trống trơn, cũng không có bóng người, Hường Nghị nhíu mày nhìn lại, tầm mắt đảo qua góc tường mờ tối phía cuối hành lang -- ở đó ẩn nấp một người hoặc vài người đều dư sức.

Tuy rằng lúc này không hề nhìn ra cái gì, nhưng Hường Nghị vẫn có xu hướng tin vào trực giác của cô. cô không phải người nhút nhát sợ tối, cũng không dễ dàng phản ứng đột ngột như vậy.

Tầm mắt Hường Nghị cũng không dừng lại quá lâu, đảo qua đảo lại một lát thì dừng lại, ôm Chu Lăng xoay người đi về nhà. trên đường đi đều để ý đề phòng phía sau lưng, nhưng một đường an toàn về đến nhà, cũng không có bất cứ động tĩnh gì.

Sau khi vào cửa, anh liền đi ngay đến phía cửa sổ phòng khách, tỉ mỉ quan sát khoảng sân phía dưới, im ắng, không có người khả nghi.

Có lẽ bị họ phát hiện cho nên đối phương không dám hành động thiếu suy nghĩ nữa, hoặc có thể họ đã sai lầm, bất luận thế nào, sau này vẫn nên cẩn thận là hơn.

Chu Lăng về phòng, thả lỏng cơ thể, nằm ngửa trên giường, thờ phào nhẹ nhõm. Hường Nghị quan sát cửa sổ xong, đi vào: "Em về bằng cách nào?"

"A," Ánh mắt Chu Lăng lập tức né tránh, "Y Y đưa em về."

"anh biết," Hường Nghị liếc nhìn cô bằng một ánh mắt đã nhìn thấu mọi thứ từ lâu, "anh hỏi, tại sao không đưa em đến chân cầu thang luôn."

Vừa rời quá căng thẳng, cứ thế mà lao thẳng vào trong lòng anh, mùi rượu trên người chắc bị anh ngửi được rồi. Chu Lăng chột dạ sờ sờ mũi: "Em muốn tản bộ một chút....."

"Đạo mấy bước thì anh không thể ngủi ra được hả," Hường Nghị lườm cô, "Uống rượu thì uống rượu, anh cũng có đánh em đâu."

"không phải là do em lo anh tức giận sao." Chu Lăng đáp dè chừng. Kể từ khi bệnh viêm dạ dày tái phát trên đảo, thì Hường Nghị không cho phép cô uống rượu ăn cay nữa.

Hường Nghị cau mày, quỳ một chân trên giường, lật cả người cô lại, vỗ một cái lên mông cô: "anh không cho em uống chẳng lẽ là anh vì bản thân anh sao?"

"Còn nói không đánh em, giờ không phải đang đánh sao." Chu Lăng nằm bò trên giường, vịn vẹo đầu nói.

Hường Nghị giơ tay cho một cái tát nữa: "Còn tái diễn nữa là anh cưỡng đấy!"

"Ái, em biết sai rồi....." Đau thì cũng chẳng phải đau, nhưng bị đè ra đánh mông thế này khó tránh khỏi có chút xấu hổ, Chu Lăng giả vờ muốn lật người, bị đầu gối của anh đè lên hai chân, không thể động đậy. Đành phải ngoan ngoãn thừa nhận lỗi lầm, nịnh nọt: "Sau này cũng không dám nữa đâu."

Hương Nghị đề lên người cô, nghiêm trang nói : " Lần sau mà có về muộn nữa, gọi điện thoại cho anh đi đón em. Nếu anh không ở nhà, thì gọi cho tiểu Hâm."

" Biết rồi ạ." Chu Lăng đáp." Có thể thả em ra được chưa, Hương lão gia? "

" đi tắm đi." Hương Nghị xoa xoa đỉnh đầu cô, lấy chân ra.

Có Hương Nghị cùng ở bên cạnh, ban đêm ôm cô ngủ, khiến cho Chu Lăng có cảm giác vô cùng an toàn. Nhưng một phen hú vía tối qua vẫn làm cô canh cánh trong lòng, dù sao cũng cảm thấy không phải mình ảo giác.

Sáng sớm hôm sau thức dậy, cô liên hệ trợ lý, kêu cô ấy mau chóng tìm một thám tử tư đáng tin cậy.

Ở bên Hương Nghị mỗi ngày, không lo lắng về vấn đề an ninh, nhưng nếu không tra rõ tình hình, trong lòng cô sẽ không yên ổn.

Mới sáng ra bà cô và ông dượng đã tới rồi hô hào mọi người chơi mát chược. Một ngày nay Chu Lăng gần như đã nắm rõ kỹ năng chơi bài, hôm nay khá là may mắn, còn ăn được mấy ván.

Vui vẻ chơi cả nửa ngày, ăn cơm trưa xong, Chu Lăng và Hương Nghị lại lái xe chở mọi người cùng nhau đi đến một trung tâm thương mại thuộc Đại Nguyên đề mau sắm đồ dùng Tết. Trước đó Tiền Gia Tô đã có thể mua sắm Chu Lăng cho hồi đầu tuần, con số rất ấn tượng.

một đám người bưng bưng khí thế, trông có vài phần rất giống đi ăn cướp. Chu Lăng ít khi dạo chơi siêu thị, đặc biệt là cùng một đại gia đình, cứ hai bước chân là lại dính vào nhau, cảm giác khá thú vị.

Ba người đàn ông thì đẩy xe mua hàng, theo sự chỉ huy của bà nội, cùng chọn lựa mua hàng, cả ba xe đều đầy ắp, được mùa bội thu.

Lúc cùng đi tính tiền, Hương Nghị và Chu Lăng đi cuối cùng, ngang qua nơi nào đó, bỗng dừng anh đứng lại, tầm mắt chậm rãi đảo qua các kệ đầy màu sắc, vươn tay cầm lấy một hộp, ném vào trong xe.

Chu Lăng kéo cánh tay anh, quay đầu nhìn sang, chỉ nhìn thấy hàng hóa chất đống giống như ngọn núi nhỏ, một hộp vuông màu xám bạc đặt ở trên đỉnh, rất dễ chú ý. Chữ nghĩa trên hộp cũng khá gọi cảm, cảm giác xuyên thấu mát lạnh mỏng manh.....

Đặt cao thế làm gì cơ chứ, sợ người ta không nhìn ra hả? cô khẽ nhủ mày, nhanh chóng cầm cái hộp lên, đặt trả về kệ hàng.

" Trong nhà dùng hết rồi đó." Hương Nghị nhỏ giọng nhắc cô.

Chu Lăng lại khoác tay anh, nét mặt không thay đổi:" Dùng hết rồi thì khỏi phải dùng nữa thôi."

Hương Nghị cong khóe miệng lên, lẳng lặng cười.

Trả tiền xong, một đồng hàng hóa nặng trĩu, mọi người合力 chuyển lên xe. Cũng đã gần đến giờ ăn, tiểu đại gia lăm lăm Tiền Gia Tô rất háo hức mời mọi người đi ăn lẩu.

Tới quán lẩu, mọi người vào ngồi, lúc đại gia Tiền đang trưng cầu ý kiến cả nhà để gọi món thì điện thoại di động trên bàn đổ chuông. Cậu cầm lên nhìn, nét mặt thay đổi rõ ràng, chỉnh tắt tiếng, màn hình chuyển sang trang khác, rồi đặt trở lại.

Bị bà cô trông thấy, lập tức giáo dục cậu ngay: " Cái thằng này, mẹ có dạy con như thế hả, không nhận điện thoại như vậy rất không lịch sự đấy."

" Quảng cáo mà." Tiền Gia Tô trả lời qua loa, không thấy con ghi chú là nhỏ đáng ghét à."

"Quảng cáo mà con còn phải ghi chú người ta hử?" Bà cô nguyệt cậu, với tay cầm điện thoại lên, Tiền Gia Tô ngăn lại không kịp, trơ mắt nhìn bà nhận điện thoại.

Kế tiếp, chỉ nghe đầu bên kia ào ào truyền đến một giọng nữ phần nộ:" Tiền Gia Tô, muốn bội tình bạc nghĩa em có đúng không hả! Làm gì mà không nhận điện thoại của em!"

"....." Tiền Gia Tô hắc tuyến đầy đầu, che che mặt, không dám nhìn thẳng vào đôi mắt sáng rực của mẹ nhà mình.

Chuyện sau đó liền hoàn toàn thoát khỏi sự khống chế của Tiền Gia Tô, qua điện thoại, bà cô đã nhanh chóng đạt được sự đồng thuận với cô gái bị " bội tình bạc nghĩa " kia, cũng gọi cô ấy tới tham gia bữa tiệc liên hoa gia đình.

Tiền Gia Tô đứng ngồi không yên, giải thích với mẹ nhà mình cả nửa ngày, bà chẳng thêm phản ứng gì hết, cậu cuống quýt đến độ đưa ánh mắt sang chị dâu họ Hương cầu cứu. Chu Lăng nhún vai, tỏ vẻ bất tòng tâm.

không lâu sau, Chung Niệm Đồng mặc áo khoác màu đỏ, váy len dạ ngắn giày da nhỏ, cột tóc cuộn tròn trên đầu trẻ trung và đáng yêu, căng tràn sức sống xuất hiện trong quán lẩu.

Dáng dấp này thì mới nhìn đã biết là học sinh, bà cô như rụng mảy, ở dưới mặt bàn hung hăng néo thẳng con nhà mình một cái.

Còn cho rằng cuối cùng cậu đã tiến bộ có bạn gái kè bên rồi, ấy vậy mà kết quả lại là thiếu nữ vị thành niên.

"Hi ~" Chung Niệm Đồng không hề bối rối, ngọt ngào cất tiếng chào hỏi cả nhà họ Hương." Cháu chào bà nội, chào chú chào dì ạ, cháu là Chung Niệm Đồng, mọi người gọi cháu là Đồng Đồng được rồi."

"Đồng Đồng, lại ngồi cạnh dì này." Bà cô cười gọi cô ấy, vừa kêu nhân viên phục vụ cho thêm ghế ngồi.

Chung Niệm Đồng cong đôi môi xinh đẹp, đứng bên cạnh Tiền Gia Tô," Cháu muốn ngồi với anh ấy ạ."

"Vậy cháu ngồi chỗ này nhé."

Bà cô liền chuyển vị trí cho cô ấy ngay, đúng lúc Chu Lăng mở miệng, giọng điệu không cho từ chối:" cô qua chỗ tôi này."

Chung Niệm Đồng dừng lại, rất nghe lời mà bước tới, khôn khéo gọi cô : "Chị Chu." Sau đó nhìn về phía người đàn ông đã từng gặp trong vòng bạn bè của Tiền Gia Tô," Chào anh rể."

Hương Nghị gật đầu xem như đáp lại, Chu Lăng nhéo nhéo gương mặt Chung Niệm Đồng, không đổi nét mặt mà xoa khuôn mặt của cô ấy sang hướng khác:" Ngoan à."

" Đồng Đồng à, ăn chút thịt nào." Bà cụ cười hết sức là hiền lành, gấp cho cô ấy một miếng thịt bò nóng hổi.

Chung Niệm Đồng còn chưa kịp nói chuyện, Tiền Gia Tô đã trừng mắt uy hiếp cô ấy:" Ăn cái gì mà ăn, cô giải thích rõ ràng trước cho tôi, tôi đối với cô bội tình bạc nghĩa lúc nào!"

" anh lợi dụng em xong thì không để ý tới em nữa, không phải bội tình bạc nghĩa thì là gì?" Chung Niệm Đồng gân cổ lên," Vì anh, bài thi em cũng thi không tốt, suýt nữa thì bị mẹ em mắng chết."

Tiền Gia Tô nghiêng răng:" cô thi không tốt là do cô ngu ngốc!"

Hai người bất hòa lại tranh cãi âm ỉ, không khí bàn ăn nhất thời càng thêm náo nhiệt.

Lời qua tiếng lại, từ trong đối thoại của hai người họ, bà cô đại khái nghe ra được, cũng đã yên tâm, xem ra con trai ngốc nhà mình cũng không thực sự làm tổn hại con gái chưa thành niên nhà người ta.

Chu Lăng không nhìn nổi nữa, mở miệng giải vây:" Lần trước may mà có cô giúp đỡ, hôm nay đúng dịp mời cô ăn cơm đáp tạ. anh Gia Tô của cô mời đây, đừng khách sáo, hôm nay có thể tận tình làm thịt cậu ta một bữa rồi."

nói xong đưa nước trái cây trong tay mình cho cô ấy.

CHung Niệm Đồng dòm dòm cô, hừ một tiếng:" Chị thì chỉ nhắm vào anh ấy."

cô bé này cũng là ranh đến loạn, thích trêu chọc Tiền Gia Tô chơi thôi, sau đó thì cũng không gây phiền cậu nữa, ngoan ngoãn mà ăn lẩu.

Mẹ cô ta rất nghiêm khắc, loại đồ lẩu này không cho phép ăn nhiều, hiếm lắm được ăn một lần, cũng là ăn ở nhà, bảo mẫu làm theo yêu cầu của mẹ, mùi vị nhạt nhẽo kinh được, không hề ngon chút nào.

đã vậy, có thêm một bà chị đáng ghét, bầu không khí bàn ăn làm sao cũng không thể nhẹ nhàng được.

Tóm lại hôm nay, công chúa nhỏ ăn thật sự thỏa mãn, chơi đùa vui vẻ, trước lúc rời đi, hảo tâm cho Chu Lăng một lời khuyên.

" Chị cẩn thận với cô con gái riêng kia một chút đi, hôm đó em nghe lén ba mẹ em nói chuyện, họ nói Chung Niệm Vi cũng là bị cô ta lợi dụng, ngày chị chở em mà bị chụp hình đó, chính là cô ta cho Chung Niệm Vi."

" Cảm ơn cô nhắc nhở." Bỗng dưng Chu Lăng cảm thấy cô bé có chút đáng yêu, xoa xoa đầu cô bé cười," Đừng để ý chuyện người lớn nữa, chăm chú vào học hành đi, ngoan."

CHung Niệm Đồng chọc chọc mũi chân xuống đất, buồn bực than thở:" Còn học cái rắm á, qua năm là mẹ em sẽ đưa em ra nước ngoài rồi."

Taxi đã tới, cô bé khoát tay," Em đi đây, sau này có duyên gặp lại nhé."

Chu Lăng cũng cười phát phát tay. Chung Niệm Đồng mở cửa xe ra, rồi bỗng dưng dừng lại, quay người nhìn xung quanh. Nhìn thấy cái đèn vàng chóc lúc lác đi ra từ trong quán lẩu, đôi mắt sáng lên, nâng gò chạy tới.

Tiền Gia Tô thanh toán xong đi ra cuối cùng, đang cúi đầu cất thẻ vào trong ví tiền, thỉnh thoảng bị người đối diện lao bỏ vào, cậu bị đâm đến phải lui mấy bước, gót chân trượt bậc cầu thang, đặt mông ngồi phịch xuống.

" Địch! " Cái mông giống như bị chia năm xẻ bảy, cậu đau đến độ gương mặt móp méo, " Cái con bé thần kinh này."

Từ trên người cậu Chung Niệm Đồng lồm cồm bò dậy, xì một tiếng ghét bỏ: "Đồ thậ hư nhà anh."

nói xong vỗ vỗ tay, chảnh chọe mà quay người rời đi.

Xe taxi chờ công chúa kiều kỳ đi xa rồi dần dần biến mất ở ngã tư đường, Chu Lăng đứng ở ven đường nhìn theo, không hề động đậy cả một lúc lâu. Tiếng Tiền Gia Tô cằn nhằn lướt qua bên tai, nhưng không hề vào tai cô cậu nào.

cô đứng như vậy có hơi lâu, bên kia mọi người chờ một lát, lên tiếng gọi cô.

Lúc này Chu Lăng mới lấy lại tinh thần, đáp lại, xoay người đi qua bên.

Những lời vừa rồi CHung Niệm Đồng nói, còn đang quanh quẩn trong đầu, khiến cô không khỏi liên tưởng đến chuyện tối qua.

Đó không phải là cô ảo giác, mà là người của Bùi Hi Mạn đang theo dõi cô.

Nhưng, mục đích là gì?

Bạn đang đọc truyện *Sự Quyến Rũ Nam Tính* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 64

Edit: Michellevn

Nếu là người của Bùi Hi Mạn, Chu Lăng trái lại không căng thẳng như thế.

Bùi Hi Mạn kia không có lá gan cướp của giết người, cái cô ta luôn nghĩ đến chẳng qua chỉ là gia sản, bình an vô sự nhiều năm như vậy, thì đã đủ để chứng minh.

Huống hồ đã theo dõi cô lâu như thế, nếu muốn làm gì, phỏng chừng đã động thủ từ lâu.

Có lẽ muốn tìm cơ hội túm được nhược điểm gì đó của cô. Nhưng đã làm hết mức, cũng chỉ phí công. cô ta không biết nội dung di chúc, cũng không biết là năm sau sẽ làm công chứng, đến lúc công bố tin tức, biểu hiện của cô ta sẽ thế nào đây.

Chu Lăng không rảnh mà bận tâm về cô con gái riêng này, chuyện quan trọng nhất với cô bây giờ là cùng Hường Nghị chuẩn bị bữa tiệc năm mới.

Thịt kho, cá chiên, nhào bột mì, trộn nhân bánh sủi cảo, một mình Hường Nghị ôm hết tất cả, cô thì không biết gì cả, nhưng lại bướng bỉnh muốn chen vào hỗ trợ, mặc áo len đỏ bà cụ tặng lần trước, buộc tạp dề mới mua ở siêu thị, tràn đầy hứng khởi đến "quấy rối"

Lại thêm một lần, lúc đang rửa chén bị cô mở nước mạnh bắn tung tóe lên mặt, Hường Nghị dùng mu bàn tay lau lau mặt, hết sức cằn nhằn: "Chu Lăng, em cố ý phải không."

"Gọi cả họ em ra chi zậy," Chu Lăng cười hì vì vụn nhỏ vòi nước đi một chút, "Nghe cứ như là anh lại muốn đánh em á."

Chẳng ngờ lời riêng tư giữa vợ chồng son, đúng lúc bị Tiền Gia Tô dói bụng đến nhà bếp tìm đồ ăn nghe được, lén lút nhón một miếng cá hồ mới vừa chiên xong, vừa kinh ngạc nói: "Thiệt hay giả hả! anh họ đánh chị á? anh ấy thế mà bạo lực gia đình sao?"

"Ừa!" Chu Lăng quay đầu, gật mạnh cái rụp, "Đánh còn rất hung dữ nữa."

Hường Nghị liếc nhìn cô bó tay, không lên tiếng.

"Lợi hại!." Tiền Gia Tô tính ý đầu dễ để mình bị lừa gạt, thâm nhủ, chính chủ bị đảo ngược chứ gì, trông bộ dạng anh họ thế nò thế kia, không bị vợ bạo lực gia đình cũng là hên rồi. Song ngoài mặt cậu vẫn tỏ ra lên án, "anh họ à, anh vậy là không đúng rồi đó, mắng chửi hai câu là được rồi, sao mà có thể đánh người ta chứ, đây không phải là xỉ nhục gia phong nhà chúng ta sao? Tết nhất rồi, anh cũng nên suy nghĩ chín chắn một chút."

nói xong, lại nhón mấy miếng cá hồ mới ra lò, thổi phù phù, lắc lư ra khỏi phòng bếp.

Hai tay cậu đều bị chiếm giữ, chẳng còn tay mà đóng cửa nữa, Chu Lăng đang định đóng cửa lại, nghe thấy giọng nói Tiền Gia Tô truyền vào rõ nét: "Chị Lăng nói anh họ đánh chị ấy."

Bà cụ và bà cô đang gọt vỏ khoai lang nói chuyện qua lại, nghe vậy cùng dừng lại, ngẩng đầu kinh ngạc. Hai giây sau, bà cô phụt ra tiếng cười: "Đừng có mà tào lao."

Bà cụ thì chú ý tương đối tỉ mỉ hơn, hỏi mà cười tí mắt." Đánh ở đâu hả?"

"Chắc là dùng mặt mình đánh vào tay chị ấy đấy." Tiền Gia Tô vừa cắn miếng thịt bò nóng hổi vừa nói.

Trong phòng bếp, Chu Lăng vịn tường cười không dùng được.

Hương Nghị liếc cô, đi tới, mặt mày vô cảm đóng cửa lại.

Phong tục của người miền Bắc là đêm ba mươi, mừng một Tết ăn sủi cào. Bà cụ ăn chay, nên hàng năm đều phải nhồi hai loại nhân, nhân mặn là thịt heo rau cần, và nhân chay là cà rốt rau hẹ trứng.

Làm sủi cào là quá trình chung sức hợp lực của cả nhà, Hương Nghị nhào bột, ông dượng cán vỏ bánh, bà cô và bà nội phụ trách gói bánh, chân sai vặt Tiền Gia Tô thì trông coi nấu, Chu Lăng thì giặt tời theo sự chỉ đạo của đại đầu bếp Hương.

Phải nói rằng đại đầu bếp Hương thật sự là loại hình tuyển thủ toàn năng, trộn nhân sủi cào vô cùng ngon, thịt nhiều mà lại không ngấy.

Chu Lăng ôm một bát vừa ăn vừa đút cho anh, đợi có mẻ nấu mới, lại đi múc một bát. Hương Nghị đưa mắt ngắm nhìn vòng eo cô, bị cô phát hiện ra." Gì đây, lại chê em béo hả?"

"không béo." Hương Nghị nói, "Thịt đều tăng ở những chỗ nên tăng."

Ông dượng đang cán vỏ bánh bên cạnh khụ một tiếng.

Chu Lăng cười đi ra ngoài.

Sau bánh chèo, thì là tiết mục cố định hàng năm -----cán hạt dưa xem Xuân vãn (gặp nhau cuối năm).

Với sự phát triển của ngành giải trí trong nước, các tiết mục giải trí đã không còn thiếu thốn nữa, xuân vãn chống chọi siêu phàm qua nhiều năm, chú ý gây cười của mọi người ngày càng cao, ngược lại, sự thú vị của xuân vãn thì giảm đi rất nhiều, nhưng không thay đổi chính là bầu không khí tung bừng vui vẻ cả nhà ở cùng nhau.

Điều này đối với Chu Lăng mà nói lại là một trải nghiệm đặc biệt, ghế sofa không lớn, sáu người cùng làm tổ trong 3 tấm thảm len, chật chội mà thân thiết.

Tiền Gia Tô hết sức phong cách đàn ông để bà ngoại dựa lên người cậu, quan sát qua lại, đột nhiên nói." Nếu không ngày mai đưa chó đến đây đi, nhốt trong cửa hàng đáng thương quá à."

"Nhị Ngốc quậy phá lắm, sẽ cắn hỏng đồ gia dụng." Chu Lăng lưỡng lự.

cô cũng thương lắm chó bộ, mấy ngày nay một ngày ba bữa đúng giờ đi đưa đồ ăn, vì để bù đắp cho hai con chó, đã tặng thêm vài món đồ chơi mới, đồ ăn vặt cũng cho rất nhiều.

"Đưa đến đây đi." Bà cụ nói, "Tết đó, nhà chúng ta bao nhiêu là người trông nom, không có gì đâu."

"Ngày mai cháu đi đón chúng nó liền!" Tiền Gia Tô hưng phấn rút điện thoại di động ra," Bà ngoại, cháu nói với bà nè, hai con chó này đáng yêu cực kỳ luôn, cháu cho bà xem ảnh nè....."

So với Chu Lăng cậu trái lại còn dễ tâm hơn, sáng mừng một tình mơ, đã thay quần áo mới từ sớm, đi đến cùng với ba mẹ cậu, lần lượt gõ cửa phòng bà ngoại và Hương Nghị. Vừa gõ vừa hô lên nhịp nhàng." Chúc mừng năm mới!Chúc mừng năm mới! Đại gia đến phát lì xì cho mọi người."

Vừa dứt lời, bà cụ liền từ trong phòng bước ra, mặc áo khoác bông màu đỏ và đi đôi bốt Chu Lăng mới mua cho mấy ngày trước, mái tóc già được chải mượt mà.

"Ấy dô, đây là bà cụ nhỏ nhà ai á, sao mà xinh đẹp thế này?" Tiền Gia Tô cột nhà chọc ghẹo bà vui vẻ," Bà ngoại à, năm mới vui vẻ! Chúc bà thọ hơn cả đội trưởng Mỹ!"

"Đội trưởng Mỹ là gì?"

"Chính là một người sống lâu cực kỳ, sống trăm tuổi luôn, lại còn xinh đẹp như hoa."

"Ồ ồ ồ, được! " Bà cụ cười ha ha, vỗ vỗ vai cậu, lấy một bao lì xì trong túi ra cho cậu," Hôm nay bà ngoại không có tiền, cho cháu lì xì ít, cầu cho vui vẻ nhé."

Tiền Gia Tô lại nhét trả về cho bà, vô cùng hiểu chuyện mà nói : " không cần cho cháu, sau này cháu phát tiền mừng tuổi cho bà."

nói xong lấy ra một bao lì xì từ trong túi áo lông, " Tang tang tang ----!"

Bao lì xì này còn khá dày nữa, bà cụ cười nếp nhăn đầy mặt, cảm động nói: "Ấy dô, Tiểu Hâm nhà chúng ta thoảng cái đã trưởng thành rồi."

Bà cô không vui rồi nha, trùng mắt với ông con trai nhà mình:" không có mẹ mày hả?"

"Đừng sốt ruột mà." Đại gia Tiền lại móc ra một cái, vô cùng kiều ngạo mà lắc lắc," Này, lấy đi tiêu xài!

Vừa đưa xong, cánh cửa phòng bên cạnh mở ra, Hường Nghị cào tóc đi ra ngoài:" Cửa anh mày đâu?"

Tiền Gia Tô tròn trắng mắt:" anh quỳ xuống dập đầu một cái cho em thì em phát cho anh liền."

Hường Nghị thuận tay gõ lên đầu cậu một cái, đánh xong cảm thấy đầu năm mới mà như vậy thì không tốt lắm, lại thuận thế xoa xoa đầu cậu. Chúc Tết mấy vị trưởng bối xong thì đi vào toilet rửa mặt.

Chu Lăng theo sau đi ra, dung nhan tươi đẹp, thần sắc lại vô cùng tốt, nước da hồng hào sáng bóng, đôi môi đỏ rực, vừa nhìn liền biết trước đó không lâu đã xảy ra chuyện gì.

Mới sáng sớm đã hưng phấn như vậy, Tiền Gia Tô chắc chắn anh họ quả nhiên là một tên cảm thú.

" Cho chú họ này." Tiền Gia Tô mỉm cười nhét cho cậu một bao lì xì, cô còn tự tay viết chữ bên trên :---Chúc bạn học Ba Kim năm mới hồng hồng hòa hòa, mọi chuyện trôi chảy.

(*) Hồng hồng hòa hòa (Thành ngữ) Hình dung thịnh vượng hoặc đời sống giàu có dư giả.

"Cảm ơn chị dâu họ!" Tiền Gia Tô cười hi hi, hài lòng thỏa dạ cất bao lì xì vào trong ngực.

Bà cụ cũng chuẩn bị cho cô bao lì xì, còn chưa kịp lấy ra đã bị Chu Lăng đẩy trở về, lấy ra của mình hai cái, cười nói:" Cho bà nội và bà cô, sau này tiền mừng tuổi sẽ do chúng con phát cho mọi người. Chúc bà nội khỏe mạnh bình an, càng nhiều tuổi càng xinh đẹp ; Chúc cô và dưỡng vạn sự như ý, buôn bán thịnh vượng!"

Khâu mừng tuổi kết thúc, Hường Nghị và ông dưỡng đi chuẩn bị bữa sáng, Chu Lăng và Tiền Gia Tô cùng nhau ra cửa, đến cửa hàng đón chó.

Hai người mỗi tay dắt một con, kéo đi như gió trên đường phố chẳng có mấy người. Ngày tết quan trọng nhất, cửa hàng trên cả con phố đều đóng cửa, chỉ còn lại những hình ảnh năm mới đầy tươi sáng.

"Như này thật tốt!" Tiền Gia Tô dắt Nhị Ngốc, bỗng dừng bụi ngùi một câu.

Thời điểm cậu ngốc ghéech tiếp nhận đơn hàng "buôn bán " kia, thật sự không ngờ rằng, có một ngày cô sẽ trở thành vợ của anh họ, một thành viên của gia đình mình.

anh họ vẫn luôn mắng cậu đàn độn, mà không thử nghĩ coi, nếu không phải là mình dâng tặng không vụ lợi, thì với cái tính cách nhảm chán đó của anh ấy, tìm sao được bà xã tốt như vậy chứ!

"Đúng vậy," Chu Lăng cũng thở một hơi, ý cười hiện lên trên mặt, " thật là tốt....."

Tiền Gia Tô nói : "Chị Lăng, em cảm thấy chị là quý nhân, là ngôi sao may mắn của gia đình em. Từ lúc gặp chị rồi, hình như nhà em cái gì cũng tốt lên. Sức khỏe bà ngoại ngày càng tốt, em thì tìm được cách kiếm tiền, còn anh họ thì cuối cùng cũng không phải làm lao lưu manh."

" thật thế à?" Chu Lăng cười rộ lên, cô vẫn không biết, thì ra mình cũng có ý nghĩa như vậy." Em cũng là quý nhân của chị."

Tiền Gia Tô cười hi hi." Vậy chúng ta quý trọng lẫn nhau."

Lúc đi vào đầu hẻm nhỏ, đột nhiên Chu Lăng dừng lại, nụ cười trên gương mặt dần dần biến mất.

Đầu hẻm đó, một người đang đâm đầu đi tới, áo khoác liền mũ và quần jean dơ bẩn đến nỗi không nhìn ra màu sắc, ăn mặc lôi thôi lếch thếch, mũ len cũng đội lệch, cổ áo rũ xuống, chỗ xương quai xanh mờ mờ có thể thấy được một chút hoa văn hình xăm.

hắn cúi xuống khạc đàm lên mặt đất, giương mắt lên, quàng mắt thâm đen, râu ria lộn xộn trên cằm, nét mặt dờ dẩn.

Ánh mắt rơi lên hai người phía trước, bước chân hắn ta khựng lại, con mắt híp lại, sau đó hiện ra một nụ cười nham hiểm khiến người ta cảm thấy khó chịu cực độ, vốn đang vội vã lại bước chậm lại.

Hoa ca có tiếng xấu xa rõ ràng, Tiền Gia Tô đã nhận ra, không ngờ mới Tết ra mà có thể đụng độ ở chỗ này, thật sự là xui xẻo.

Trong con hẻm này ngoài họ ra không có người thứ tư, về tươi cười ghé thăm kia hiển nhiên là hướng về hai người họ rồi. Tiền Gia Tô cau chặt mày, kéo chó thay đổi vị trí, nghiêng người che chở Chu Lăng vào cạnh bờ tường.

Cậu tính lách qua, không ngờ Hoa ca xông thẳng tới chỗ hai người họ.

Tiền Gia Tô tức thì căng thẳng, tên ngu xuẩn này muốn làm gì đây?

Giờ phút này cuối cùng Chu Lăng cũng đã chắc chắn, cái nhìn tiếp xúc ngắn ngủi lần trước đó, cũng không phải là mình ảo giác.

Người này đối với cô có ác ý.

"Đây không phải là con ghê của thằng sửa xe kia sao?" hắn dùng đầu lưỡi liếm môi dưới, ánh mắt bệnh hoạn, "Xem ra thằng sửa xe không được rồi, ngay cả một con đàn bà mà cũng dứt không no. một lần chơi cả hai anh em, sướng chứ hả?"

Tiền Gia Tô lập tức nổi điên: "Mẹ nó, miệng anh sạch sẽ chút cho tôi!"

Hoa ca "phi" một tiếng, hiển nhiên không để cậu vào mắt, cứ thế mà lần tới.

Tiền Gia Tô vươn cổ lên nghênh chiến, thật ra trong lòng thắc thò muốn chết, đánh không lại là chuyện nhỏ, nhưng không thể để hắn ta sàm sỡ chị Lăng.

anh họ đâu rồi? Cứu mạng mau!

Chu Lăng bên cạnh câu bỗng nhiên vươn tay ra túm lấy cánh tay cậu, rất bình tĩnh ngăn cậu lại, sau đó ngồi xổm xuống, ôm Pomeranian lên, rồi vỗ một cái lên cái mõng chắc nịch của Nhị Ngốc.

Từ lúc con người có cái mùi bất thiện này từng bước một tiến lại gần, Nhị Ngốc vẫn luôn hàm hè nhe răng phòng bị hắn ta, biểu cảm hung dữ, tạo ra tư thế sẵn sàng tấn công. Giờ thì nhận được mệnh lệnh của chủ nhân, chú chó to lớn vận sức chờ phát động lập tức sủa "gâu!" một tiếng rồi lao về phía trước.

Dây dắt chó bỗng nhiên bị kéo căng, Tiền Gia Tô không đề phòng, suýt nữa thì bị kéo ngã xuống, dây dắt bị tuột khỏi tay.

Phía sau Hoa ca nhanh nhẹn lùi ra sau, nhưng rõ ràng là không có nhanh bằng tốc độ tiến công của chó, trong chớp mắt Husky đã dừng mảnh vọt tới trước mặt hắn ta, há mồm hướng bấp chân hắn ta mà cắn.

hắn ta nhanh chóng rút chân lại, tránh được nguy cơ từ hàm răng sắc nhọn, chỉ cần lấy ống quần. Phản ứng của hắn ta cũng nhanh cô cùng, lấy chân hướng về phía cổ con chó đập một cách hung ác, một cước đập nó ra.

Nhân lúc nó lại bỏ nhào lên phía trước, nhanh chóng lùi xa lại mấy mét.

Husky bị Chu Lăng mở miệng gọi lại kịp thời, đứng tại chỗ gầm lên ầm ầm, thanh âm cao vút, khí thế như lửa, rất có lực uy hiếp.

"Đạch!" Hoa ca không dự đoán được có chó này mạnh như vậy, không dám tiến lên nữa. Trùng mắt nhìn họ thâm độc, lau lau mũi, xoay người bước đi.

Người đi xa rồi, Husky vẫn cảnh giác nhìn chằm chằm hướng đó, tiếng gầm nhẹ vang lên trong cổ họng.

Chu Lăng xem xét tỉ mỉ một lượt, xác nhận nó không bị thương mới an tâm.

Con chó to lớn uy phong lẫm liệt lại thừa cơ làm nũng, làm giống như bị thương, kêu ư ử đáng thương, móng vuốt lớn bám lên người cô : Suy yếu lắm, muốn bế đi mà.

"Ma ma không bế nổi con đâu, để về nhà ba ba bế nha." Chu Lăng xoa xoa đầu nó, rồi thom một cái, xem như ban thưởng.

Tiền Gia Tô ngồi xổm xuống khích lệ nó: "Nhị Ngốc hôm nay giỏi quá! "

Bạn đang đọc truyện *Sự Quyến Rũ Nam Tinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 65

Edit: Michellevn

Bảo vệ ma ma đương nhiên là phải ban thưởng, Nhị Ngốc khi phách hiên ngang hùng dũng oai vệ mà đi đầu tiên, bị dây dắt kéo lại mới không chạy tán loạn. Dưới sự chỉ đạo của ma ma, quẹo vào, đi thẳng, lên lầu, gõ cửa.

Chỗ này chưa từng đến, khói mù mịt, nhưng lại ngập tràn mùi thơm thức ăn.

Thè lưỡi chờ ở cửa, mở cửa chính là ba ba, Nhị Ngốc nhớ nhung lắm rồi, lập tức giương móng vuốt bỏ nhào lên người anh : "Gâu!"

" Xuống!" Hường Nghị nhìn vết bầm trên người, thấp giọng trách mắng.

Nhị Ngọc không xuống:" Gâu gâu!"

Tiền Gia Tô bất mãn nói : " anh hững hờ như vậy làm gì chứ, hôm nay người ta biểu hiện được lắm đó."

" anh bé nó chút đi." Chu Lăng ôm một quả bóng chíp bông tuyết trắng nhỏ đi vào, Hường Nghị giờ tay ra định đón lấy, Chu Lăng không đưa, cười chỉ chỉ Husky trên người anh, " Em nói nó đó."

Con chó to lớn gần ba mươi kg, bộ nói bé là bé được sao. Hường Nghị liền cứ giữ tư thế đó mà kéo Husky vào nhà, một người một chó dò dẫm từng bước nhỏ, giống y như khiêu vũ hữu nghị.

" Hôm nay nó làm gì hả?" Hường Nghị ngồi xuống ghế sofa, Nhị Ngọc liền nhảy lên, nằm sấp trên đùi anh, vẻ mặt đắc ý cầu khen ngợi.

Tiền Gia Tô lập tức sinh động kể lại một lượt màn nguy hiểm vừa rồi, cuối cùng cảm thán:" May mà có Nhị Ngọc từ nhà chúng ta!"

Cậu nói hăng say, không để ý đến sắc mặt Hường Nghị tức khắc nặng nề đi.

Bà cụ và bà cô nghe động tĩnh lo ra dòm, ngạc nhiên nhìn con chó lớn trên đùi Hường Nghị:" To thế này cơ à, trông oách thật đấy."

Cơ thể béo khỏe mượt mà, bà cô vươn tay muốn sờ sờ, Nhị Ngọc nhìn bà một cái, không quen biết, chảnh chọe vĩnh viễn cái đầu lại, gác lên trên vai Hường Nghị, không cho sờ vào.

" Mẹ sờ còn này này," Tiền Gia Tô ôm Pomeranian qua cho mẹ và bà ngoại nhìn." Có phải sờ rất thích không ?"

Cậu giống như khoe khoang con của mình, Chu Lăng thấy buồn cười, giới thiệu với hai người:"Con kia gọi là Nhị Ngọc, thật sự rất là ngốc, vua phá hoại. Con này rất ngoan ạ, gọi là nữ chiến sĩ xinh đẹp, nữ danh gọi Tiểu Mỹ."

Hường Nghị xoa xoa gáy Nhị Ngọc, kéo nó từ trên người xuống, đi vào phòng bếp lấy xương sườn ầm hôm qua đã hầm xong, chọn ra mấy cục lớn, cho nó gặm.

Cho chó ăn xong, đi vào phòng, Chu Lăng đang thay quần áo, để lộ ra một khoảng da thịt trắng ngần. Mấy ngày này quả thật là béo rồi, vòng eo vốn săn chắc cũng đã nhũn ra rất nhiều, có điều cảm giác tay sờ cũng rất sướng là được. Hường Nghị đứng đằng sau cô, hiếm khi đứng gần không nhân cơ hội chằm chằm.

" Em cùng anh đi H thị nhé." Đột nhiên anh nói, "Hoa ca và anh có chút đụng chạm, anh lo hấn ta sẽ gây bất lợi cho em. Người theo dõi em buổi tối hôm đó, khả năng chính là hấn ta."

không đến mức đó đâu mà...." Giọng nói Chu Lăng cũng đầy vẻ không xác định. cô nghiêng về tin kẻ theo dõi là người của Bùi Hi Mạn phải tới hơn, nhưng ánh mắt cái gã Hoa ca kia nhìn cô, thật sự khiến lòng người lo sợ. Kéo áo lên xuống xoay người," anh và hấn ta kết thù gì vậy?"

" Cũng không phải chuyện lớn gì," Hường Nghị vươn tay, kéo lọn tóc mắc trong cổ áo cô ra, " Trước kia hấn ta và Trần Hỷ có ân oán, anh tình cờ gặp lúc hấn ta dẫn người đi đánh, rồi ra tay, hấn ta không chiếm được lợi mà thôi."

"Chỉ vì cái này mà hận anh sao? Có phải bụng dạ có chút quá hẹp hòi hay không ?" Chu Lăng không sao mà hiểu được.

Hường Nghị nói : " một tên du côn, em mong đợi hấn ta có bao nhiêu hiểu biết."

" Nhưng mà chúng ta đi rồi, lỡ đâu hấn ta tìm Ba Kim và bà nội gây phiền thì sao?" Chu Lăng suy tính một chút, " Cứ đợi có kết quả của thám tử tư đi rồi nói tiếp nhé."

Chuyện này nếu không giải quyết, khẳng định Hường Nghị không có cách nào an tâm công tác.

Hai ngày sau gió êm sóng lặng, kẻ theo dõi cô không xuất hiện nữa, có lẽ là về quê ăn Tết rồi, hoặc cũng có thể đánh rần động cỏ nên tạm thời án binh bất động, tóm lại là thám tử tư không thể tra ra được tin tức gì.

Đầu tháng ba là thời gian viếng mộ mã tổ tiên, quê của Hường Nghị là một trấn nhỏ khá xa thành phố, lái xe đi, sáng sớm xuất phát thì tối cùng ngày có thể quay về.

Làm cô dâu của nhà họ Hường, Chu Lăng hiển nhiên cũng theo về cùng.

Trấn nhỏ kinh tế lạc hậu, quang cảnh lại khá tốt, đồi núi nhấp nhô, phủ màu xanh mát, không khí cũng rất tuyệt vời, còn có cả một số hang động và hẻm núi hình thành tự nhiên, có tiềm năng phát triển thành một khi danh lam thắng cảnh.

Các tế bào thương mại được nuôi cấy trong những năm này liên tục rịch rịch hoạt động, đáng tiếc là năm sau Chu Lăng sẽ từ chức, bằng không, nói không chừng có thể tự mình thực hiện một dự án lớn.

Hướng Nghị lớn lên ở thành thị, nhưng hàng năm đều trở về cùng bà nội. Những người hàng xóm trong trấn đều nhận ra anh, từ khi anh thành niên đã bắt đầu quan tâm đến chuyện đại sự đời người của anh, lần này cuối cùng cũng thấy anh đưa vợ trở về, đều không khỏi tò mò mãi, cả nhà dáo dục nhau ra vây xem.

"Đừng căng thẳng, đều là người rất lương thiện." Hướng Nghị dặt tay Chu Lăng, thấp giọng nói.

cô nở nụ cười:" anh coi thường em quá rồi đó."

"Ồ." Hướng Nghị cũng cười kên, " Quên mất em là người đã từng làm chủ tịch."

Đó cũng không phải, tuy rằng chỉ là cái danh hào, nhưng sự kiện lớn thì đã có thể được thấy nhiều, hàng năm đều tổ chức các cuộc họp báo phóng viên thường niên, cũng đã lên ti vi tạp chí không ít lần, đèn flash lóe lên đều hold được, sao có thể e ngại loại tình cảnh này.

Chu Lăng vẫn duy trì mỉm cười khéo léo, tùy ý mọi người đánh giá.

"Tiểu Hướng à....." một lão tiên sinh chống quạt trường được cháu đỡ tới, vừa kinh hi vội vàng đi tới chỗ bọn họ, tóc đã bạc trắng, làn da khô nhăn, toàn bộ hành động đều nhờ vào người hai bên nâng đỡ, nhất định là cụ già trường thọ gần trăm tuổi.

Hướng Nghị vội vàng tiến lên nghênh đón:" Nhị thái gia."

Đây là bác của ông nội anh, hiện giờ người cùng thế hệ này, chỉ còn lại một mình ông ấy.

Sức khỏe Nhị thái gia dường như đã không ổn lắm rồi, khi hít thở thanh âm phát ra khàn khàn thều thào giống như ống bể, con mắt cũng đã có phần vẫn đục, thời điểm nhìn người căn bản là không có tiêu điểm. Ông run rẩy vươn tay ra sờ soạng, Hướng Nghị đưa tay qua nắm lấy, ông nắm chặt, trong miệng lập đi lập lại:" Về rồi...."

Nâng đỡ bên cạnh chính là cháu trai của ông, một người chú họ của Hướng Nghị, ánh mắt đỏ lên nói : " Nằm trên giường mấy ngày rồi, nghe nói cháu về, nhất định phải dậy để nhìn cháu."

Bà nội nước mắt đều đã tuôn rơi, đẩy Hướng Nghị:" Mau dập đầu với thái gia cháu đi."

Chu Lăng nhìn đến trong lòng cũng có vị, nhị thái gia lại cười khàn khàn, chẳng qua đó giống như thanh âm hít khí, càng làm lòng người ta cảm giác cấp bách. Phát âm không rõ ràng:" Dập cái gì chứ, còn chưa chết đâu. Chút nữa lên nhà ăn cơm, ăn sùi cảo....."

" Dạ." Hướng Nghị trầm giọng đáp lời

Đoàn người chậm rãi theo phía sau, lúc đi quay trở về, nhị thái gia nghe thấy bên cạnh nói chuyện, lại dừng lại:" Tiểu Nghị à, vợ đó ư?"

" Cháu đưa vợ cháu về đây ạ." Hướng Nghị diu ông, quay đầu nhìn, Chu Lăng tức thì ăn ý mà tiến lên phía trước, nhẹ giọng chào hỏi:" Chào nhị thái gia ạ."

thật ra ông lão căn bản đã không nhìn ra, nhưng nghe thấy giọng nói con gái dịu dàng, lại cười khàn khàn:" Tốt, tốt, tốt quá rồi....Hướng gia chúng ta, sắp có, đời thứ năm rồi...."

Lần ra ngoài này, dường như đã dùng hết chút khí lực cuối cùng của ông lão, về đến nhà liền quay về giường nằm nghỉ ngơi luôn, mắt nhắm lại, thở khò khè khó khăn. Tâm trạng Chu Lăng cũng nặng nề theo, ở trong phòng đó không đến một phút đã chịu hết nỗi bèn lên trốn đi.

Tiếng hít thở của ông lão khàn khàn giống ống bể đổ nát, còn cả loại tử khí nặng nề, hết sức là đè nén.

Buổi trưa ở nhà họ ăn sùi cảo xong, chuẩn bị đầu đó đồ cúng và tiền giấy, đoàn người liền xuất phát đi viếng mộ mà ông nội và cha mẹ Hướng Nghị qua đời từ rất sớm.

Tiền giấy bốc cháy, ngọn lửa lớn xông lên làm mắt người nhưng nhức. Hướng Nghị cúi thấp đầu, dùng cành cây khều khều những tiền giấy chưa cháy hết, trong con mắt phản chiếu lại ánh lửa bập bùng. anh không nói gì, lạy xong đứng lên, nhưng lại lau đi khóe mắt. bà cụ đã khóc không thành tiếng từ lâu, bà cô quỳ gối bên cạnh bà, hai mẹ con khóc đến không thở nổi, một câu cũng không thể nói nên lời.

Chu Lăng cũng chưa hề thấy qua mấy vị phụ huynh, nhưng vẫn bị bầu không khí này làm cho mũi cay cay, tiến lên cúi lạy, rồi hợp lực cùng Tiền Gia Tô đôi mắt đỏ hồng kéo bà cô và bà cụ đứng lên.

Đốt pháo xong, đội cháy hết, đoàn người cảm xúc sa sút thu dọn đồ đi trở về. Trong con giá lạnh gió núi, mang theo tiếng gào khóc rung trời.

Nhị thái gia đã ra đi.

Rất đột ngột, nhưng cũng nằm trong dự liệu.

Hành trình liền tạm thời thay đổi.

Bà nội và bà cô phải ở lại trong quê, đợi đưa tang sau bảy mới đi được, Hướng Nghị còn phải đi làm, không đợi được đến ngày đó, ba ngày đầu với con

cháu nhị thái gia túc trực bên linh cữu.

Chu Lăng cũng đành phải ở lại, được sắp xếp ở một khu nhà vườn (*) của họ hàng.

(1) Nguyên gốc là 农家乐 (Nông gia lạc): là hình thức du lịch nghỉ dưỡng mới xuất hiện, là một cách du lịch nghỉ dưỡng về với thiên nhiên từ đó thư giãn thể xác và tinh thần.(☆ Fei Yang ☆)

Hướng Nghị cả đêm không về, không biết có phải do ban ngày chứng kiến quá nhiều người đau buồn hay không. Chu Lăng không ngủ nổi, sau nửa đêm lại gặp ác mộng kỳ quái, tỉnh lại mồ hôi nhễ nhãi, cuối cùng vẫn không ngủ được.

Đêm trong núi thật sự tối đen như mực, không có ánh trăng, đưa tay lên không nhìn được năm ngón, không khoa trương chút nào. Chấn mền là người họ hàng đặc biệt lấy cái mới cho cô, nhưng để trong ngăn tủ đã lâu, một mùi ẩm ướt, không ấm áp. Chu Lăng chỉ đành phải giống như hồi nhỏ, cuộn tròn chân lại ngủ. Đêm yên tĩnh trống trải, một mình một phòng, rất dễ dàng suy nghĩ miên man.

Sau khi bị bà mợ "bán" cho nhà họ Nguyên, cô đã quyết định quyết tâm đoạn tuyệt quan hệ. Đến giờ đã sắp mười năm, thật sự là chưa từng về một lần, cũng không hề chăm sóc cha mẹ, Tết không đến thăm mộ, thanh minh không quét dọn mồ mã.

Mẹ cô nhất định sẽ mắng cô vô lương tâm. Trong đêm sâu lắng, Chu Lăng thở dài sâu kín, có vẻ thật sụmên trở về xem thế nào.

Sáng sớm hôm sau, còn chưa đến sáu giờ, cửa đã bị gõ vang. một đêm Chu Lăng suy nghĩ không ngừng, mắt thao láo đến bình minh, nghe được tiếng nói chuyện sáng sớm của người trong thôn, mới từ từ chợp mắt một lúc, không nghĩ lúc này lại bị đánh thức.

cô xuống giường đi ra mở cửa, là Hướng Nghị một đêm không thấy.

Trạng thái của anh cũng không tính là sa sút, chỉ là áp khí nặng nề hơn mấy phần so với lúc bình thường, trong mắt cũng có tia máu.

"Ngủ không ngon sao?" anh nhìn thấy tinh thần Chu Lăng không tốt, quàng mắt ả ả xanh đen, đóng cửa lại, ôm cô ngồi xuống giường, giọng nói đã có hơi khàn khàn:" Lạnh hả?"

Chu Lăng không nói gì, ngồi quỳ trên giường, thẳng người lên, chớp mũi cọ cọ đỉnh đầu anh, ôm lấy đầu anh, yên tĩnh mà ấp ủ.

Bạn đang đọc truyện *Sự Quyến Rũ Nam Tính* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 66

Edit: Michellevn

Hướng Nghị định đến đưa cô đi ăn sáng, lo cô ở đây không được tự nhiên, sáng sớm đã tìm đến.

Bộ ngực cô mềm mại, cứ ôm anh như vậy, yên tĩnh lại an tâm, sự mệt mỏi rất nhanh liền kéo đến. Hai người hình như cũng không nói chuyện mấy, cũng không nhớ rõ là nằm xuống lúc nào, lúc mở mắt ra lần nữa, trời đã sáng tỏ, ngoài cửa sổ là thanh âm cả xóm làng đều đã thức tỉnh.

trên cánh tay trĩu nặng, Chu Lăng gói đầu lên anh, cơ thể hơi cuộn lại, hai chân chui vào giữa hai chân anh.

Mấy phút nữa là bảy giờ rưỡi, Hướng Nghị nghiêng người, vuốt vuốt mái tóc mềm mại của cô, vuốt ve an ủi một lát, cuối cùng không thể không rón rén gỡ người đang rúc trên người mình xuống, động tác cực nhẹ nhàng mà xuống giường, khoác áo đi ra cửa.

Giấc ngủ này của Chu Lăng một mạch đến giữa trưa.

Những ngày này mà như vậy thì phải nói là lười biếng, không thích hợp lắm, nhưng lại cũng chẳng có ai nói gì cả.

cô vừa ra khỏi cửa đã hắt xì hai cái, xem ra muốn bị cảm rồi.

Người trong thôn hình như đều đã đi đến nhà nhị thái gia hỗ trợ, trong khu nhà vườn chỉ còn lại một bé gái ngoan ngoãn đang nằm bò giữa nhà làm bài tập về nhà, và cả một bà cố già thánh giác hình như có vấn đề, vui vẻ hòa thuận nhìn Chu Lăng cười, dùng động tác tay mà cô nhìn hoàn toàn không hiểu.

" Bà nội cháu hỏi cô có ăn chè không ." Bé gái làm phiên dịch cho trở ngại giao lưu giữa hai người.

Chu Lăng cười:" không cần phiền đâu ạ."

cô bé con len lén nhìn cô, hình như sợ người lạ, cúi thấp đầu xuống tiếp tục làm bài tập, không nói chuyện cùng cô nữa.

Chu Lăng tìm một vòng, không thấy bình nước nóng, cũng không tiện gây phiền để một già một trẻ đun nước nóng cho mình, liền trực tiếp dùng vòi nước lạnh trong sân, qua loa rửa mặt.

Nước trên núi mùa đông, chỉ có thể hình dung bằng từ lạnh thấu xương.

Nhà Nhị thái gia ở phía trên nhà vườn, lúc Chu Lăng lên đó, Hường Nghị đang bưng một cái bát, ngồi trên băng ghế nhỏ ngay cửa, miệng to mà ăn uống.

một bạn nhỏ mặc áo bông đứng phía trước anh, trong tay không biết cầm cục đá gì, chớp chớp mắt đáng thương nhìn anh chăm chú, nuốt nuốt ngụm nước miếng thèm thường.

"anh cho người ta ăn chút chứ." Chu Lăng thấy buồn cười, đi tới muốn trêu chọc cậu bé, nhưng vừa nhìn thấy nước mắt nước mũi tèm lem trên gương mặt cậu bé, lại còn có cả những thứ dơ bẩn khôngbiết là gì bám trên chiếc yếm, tức thì rút lại tay đang vươn ra.

Hường Nghị liếc liếc mắt." Cháu đi rửa sạch nước mũi đi."

Bạn nhỏ lập tức vươn đầu lưỡi ra liếm, Chu Lăng suyt nữa thì ngất luôn, vội vàng quay đầu sang hướng khác, trong dạ dày có chút quặn lên.

Lúc thấy ổn rồi quay lại, bạn nhỏ kia đã bị đuổi đi, Hường Nghị đứng lên, nhún cô ngồi xuống ghế, đưa bát tới trước mặt cô:" Ăn cái này không?"

Đồ hầm các loại của nhà nông: Cải trắng, miến, rong biển, đậu hũ, có tất tần tật.

Chu Lăng cúi đầu, thế nhưng vừa nhìn thấy nửa miếng thịt mỡ nổi lên trong nước canh, lập tức xoay lưng lại, nôn khan hai cái.

Hường Nghị hết hồn, chòng cái bát trên mặt đất, quỳ một chân xuống, dùng tay vuốt xuôi lưng cô, cau mày hỏi:" Viêm dạ dày lại tái phát sao?"

Con buồn nôn kia đến nhanh mà đi cũng nhanh, Chu Lăng bình tĩnh trở lại, lắc lắc đầu." không biết nữa, bụng không đau mà." cô nở nụ cười," Có thể là vừa rồi bị bạn nhỏ kia hù dọa thôi."

Hường Nghị lại không có tâm tình đùa giỡn, có hơi áy náy. Đối với cô mà nói điều kiện nơi này quá cực khổ rồi.

"không ăn cái này nữa." anh kéo cô đứng dậy, " Muốn ăn gì, anh làm cho em."

" Cháo đi," Chu Lăng nói." Những cái khác ăn không vô."

Ngày tết trong nhà trừ không ít nguyên liệu nấu ăn, Hường Nghị nấu một nồi nhỏ cháo bí đỏ, rồi làm hai món thức ăn nhẹ, gạo nhà nông hình như không giống thành thị, chỉ có một loại bí đỏ già thôi mà ngọt vô cùng, mùi vị rất ngon.

Ở đây ăn cháo ba ngày liên tiếp, vậy mà Chu Lăng lại cũng không ngán, Hường Nghị bận bịu nhiều như vậy mà vẫn thay đổi đa dạng làm cho cô ăn.

Bà con chòm xóm đều nhìn thấy hết, thường xuyên xì xào trêu ghẹo về điều này, tất cả mọi người đều nói, thằng cháu tham gia quân ngũ nhà họ Hường kia, thương vợ vô cùng.

Ba ngày sau, Chu Lăng và Hường Nghị khởi hành quay về thành phố, trước khi đi được bà con nhiệt tình nhét lên xe bao nhiêu là đặc sản nhà nông, Chu Lăng ngăn chặn cũng không được.

Hường Nghị bị bà cụ kéo sang một bên, thì thầm mấy câu, lúc này mới qua.

Chu Lăng đang định ngồi vào ghế lái, bị Hường Nghị túm lại, đẩy bà vai nhét vào ghế phụ, còn chu đáo phục vụ cài dây đai an toàn.

" anh ba ngày không ngủ rồi, vẫn ổn chứ?" Chu Lăng rất không yên tâm. Túc trực đã ba đêm, ban ngày thì lúc chợp mắt được nhiều nhất là ba tiếng, người có làm bằng sắt cũng chống đỡ không nổi." Lái hơn hai tiếng được rồi, đừng để một chút anh ngủ rồi chở em chạy luôn vào trong ruộng."

Hường Nghị thắt dây an toàn xong, nổ máy xe, khẽ cười." Em ở đây, anh sao mà dám ngủ."

Gần buồn hơn cả lừa, Chu Lăng cũng không tranh cãi với anh nữa, ngoan ngoãn ngồi trên ghế phụ lái, truyện trò cùng anh, tránh cho anh buồn ngủ.

Chỉ có điều, không bao lâu, chính cô lại chống đỡ không nổi, cái cầm cầm lên cầm xuống, cuối cùng thìnhheo đầu lên cửa kính, mơ mơ màng màng rồi thiếp đi.

Mấy ngày nay cô cũng không ngủ ngon, buổi tối Hường Nghị không ở bên cạnh, trái hai cái chân vẫn thấy lạnh, không ấm áp thì không thể ngủ nổi.

Hường Nghị lái chậm lại, đưa tay sang kéo cái đầu sắp vẹo thành vuông góc chín mươi độ cô ngay ngắn lại.

trên đường thì vẫn có mở mắt ra mấy lần, nhưng cứ nhắm mắt lại cái là mê man luôn. Cuối cùng xe cũng dừng lại, Chu Lăng bị đánh thức bởi tiếng đóng cửa, ngóc đầu lên phát hiện Hường Nghị đã xuống xe, đi vào bên trong một hiệu thuốc.

Sắp đến nhà rồi, cô vươn vai duỗi người, với tay lên lấy nước Hường Nghị uống còn lại một nửa, uống ừng ực mấy ngụm.

Cuối cùng cũng được về nhà rồi. cô thở dài khoan khoái, xoa xoa cái cổ mỏi nhừ.

Cơ mà Hường Nghị đi hiệu thuốc mua gì thế nhỉ?

Chỉ chốc lát sau người đã trở ra, còn xách theo một ly trà sữa nóng và bánh ngọt nhỏ vừa nướng xong, mở sẵn ra đưa tới bên miệng cô.

Quả thật Chu Lăng thèm lắm rồi, giữ lấy ăn một cách thỏa mãn, uống gần hết trà sữa mới nhớ ra hỏi: "anh mua thuốc gì vậy? Khó chịu ở đâu hả?"

"Tự em xem đi." Hường Nghị cong cong khóe miệng, để lộ ra chút cợt nhả khó hiểu.

Nụ cười này rất chi là sâu xa đó nha..... Chu Lăng nheo nheo mắt, thò tay vào cái túi nhỏ trước mặt kia, lấy cái hộp bên trong ra.

- - - Dụng cụ thử thai.

"....." Chu Lăng suýt chút nữa thì sặc trà sữa.

Trong sự yên lặng quý giá, cô mới hốt hoảng nhớ ra, quả thực tháng này đi cả không thấy đến, Hường Nghị đương nhiên biết điều này vì ngày nào cũng cùng cô gặp nhau trực tiếp, hôm qua cũng đặc biệt xác nhận với cô một lần nữa.

Kể từ sau khi có quyết định, cô thực sự buông lỏng các biện pháp bảo vệ.

"Em sẽ không có thai thật chứ....." Chu Lăng nhìn chằm chằm cái dụng cụ kia cả buổi, tâm tình hơi có chút phức tạp.

Trước đây cô không muốn sinh con, sau khi cùng Hường Nghị lĩnh chứng thì ngược lại có từng nghĩ tới, có điều chỉ là nghĩ nghĩ một chút mà thôi.

Mới lĩnh chứng còn chưa đến nửa tháng đâu đấy, còn chưa cử hành hôn lễ nữa kia.

"Trở về thử một chút không phải sẽ biết liền sao." Hường Nghị nói.

Chu Lăng hừ một tiếng: "Xem ra anh vui thế nhỉ?"

Hường Nghị liền bật cười, không nói gì cả, nhưng độ cong cong nơi khóe mắt đầu mày, cho thấy niềm vui của anh lúc này.

Vốn anh cũng không nghĩ đến chuyện này, là bà cụ nhìn Chu Lăng mỗi ngày đều ăn cháo, không ăn miếng thịt nào, liền thuận miệng hỏi một câu. anh nói Chu Lăng ăn không ngon, thường hay buồn nôn, nguyên câu sinh nhật mong mọi chất trai khiến hai mắt bà cụ phát sáng lên, hỏi anh có phải là có rồi hay không

Lúc đi còn dặn dò riêng anh, đưa cháu dâu bảo bối của bà đi bệnh viện kiểm tra.

Kết quả kiểm tra hoàn toàn phù hợp với mong đợi của Hường Nghị, Chu Lăng xì mặt, cầm que thử thai hai vạch bước ra từ phòng tắm.

Vừa mở cửa đã thấy Hường Nghị trấn thủ ở cửa, mặt cũng muốn dán lên cửa luôn rồi, giống như hận không thể trang bị một cặp mắt nhìn xuyên tường.

"Sao hả?" anh chặn cửa lại, không nhận được hỏi luôn. Còn chưa có được đáp án, mà mặt mày đã giãn hết ra rồi, mỗi một lỗ chân lông cũng đã sẵn sàng chuẩn bị cho sự vui mừng như điên.

Chu Lăng bị dáng vẻ của anh làm cho buồn cười, cũng không làm bộ nổi nữa, nện một cái lên ngực anh mà cười.

"Như anh mong muốn!"

Lời còn chưa nói hết, cả người đột nhiên bay lên. Hường Nghị ôm lấy cô, vội vã chạy về phòng giống như bị ai đuổi sau lưng, ấn cô xuống giường, phủ xuống nụ hôn nồng nhiệt.

Hường Nghị cũng không có chấp niệm gì với chuyện con cái, thậm chí nhìn thấy bọn trẻ con trong thôn dơ bẩn, cũng sẽ cảm thấy phiền muộn thay cha mẹ chúng.

anh không nghĩ sẽ có con nhanh như vậy, trên thực tế anh cũng chỉ quen biết Chu Lăng nửa năm mà thôi, trong khi đó thế giới hai người trải qua mấy năm cũng còn thấy ít ỏi nữa là. Nhưng chỉ cần vừa nghĩ tới, trong bụng Chu Lăng có cốt nhục của anh, trái tim tức thì giống như sắp tan chảy luôn rồi, mềm mại rồi tỉnh lên.

Người phụ nữ của anh, mang thai con của anh.

thì ra thực sự là một chuyện tuyệt vời như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Sự Quyến Rũ Nam Tính* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 67

Edit: Michellevn

Ngồi xe một buổi sáng, lại vừa mới ăn một phần bánh ngọt nhỏ, Chu Lăng vẫn không thấy đói mấy. Hường Nghị đã làm một nồi cháo chân giò hun khói củ tử, ăn kèm với trứng trộn cà chua dưa leo và cải chíp xào, hai người đơn giản ăn xong bữa trưa, rồi đi ngả lưng nghỉ trưa.

Cuối cùng cũng được chen chúc trên chiếc giường quen thuộc, được bao quanh bởi hương vị quen thuộc, Chu Lăng vừa vui đầu xuống gối thì con mọt mồi đã kéo ngay đến.

"Em cảm thấy là con trai hay con gái hả?" Hường Nghị vẫn còn đang kích động, tràn đầy phấn khởi mà hỏi.

Chu Lăng khẽ cười: "Cái này sao có thể cảm giác được."

âm thanh của cô có phần mơ hồ, Hường Nghị liền ngừng nói, tay vỗ nhẹ trên lưng cô, dỗ cô ngủ.

Nhưng sự tích cực của bộ não thì không hề dừng suy nghĩ.

Tốt nhất là con gái, anh nghĩ, con trai quá ồn ào. Con gái ngoan ngoãn, nhỏ nhắn, trắng trẻo, mềm mại, nụ cười ngọt ngào, đôi mắt như vàng trắng, sẽ gọi anh là ba ba, sẽ bám lấy anh để không nhỡ, khi làm sai bị mẹ răn dạy cũng sẽ trốn trong vòng tay anh, muốn dựa dẫm vào anh.

Tốt nhất là có dáng vẻ giống mẹ. anh nhìn gương mặt mềm mại của Chu Lăng trong giấc ngủ, khẽ hôn xuống vàng trán cô, ôm ghì lấy cô, khép mắt lại.

Mấy ngày chưa từng được ngon giấc, Chu Lăng ngủ thật sự thoải mái, lúc mê man được gọi dậy, đã trôi qua ba tiếng đồng hồ rồi. Ánh sáng trong phòng mờ mờ, vẻ mặt Hường Nghị cực kỳ dịu dàng, cô vừa mở mắt ra lại không kim được nhắm ngay lại, lẩn lẩn bên người anh, gác chân lên người anh.

"Bốn giờ rồi," Hường Nghị kéo kéo gương mặt cô, "Ngủ nữa là bệnh viện hết giờ làm việc đấy."

"không dậy nổi...." Chu Lăng râm rì.

Hường Nghị vất hay tay cô lên sau cổ mình, vòng ra sau lưng bế cô lên, đi tắt cho cô. Chu Lăng ngáp một cái, ngoan ngoãn nâng chân lên.

Tiêu chuẩn đãi ngộ phụ nữ có thai thực sự tốt.

Kết quả kiểm tra của bệnh viện giống với xét nghiệm.

Mang thai chưa đến năm tuần, vẫn chưa thể làm siêu âm B, Chu Lăng chỉ làm các xét nghiệm thông thường như progesterone và hcg, mọi thứ đều bình thường.

Hường Nghị cầm kết quả kiểm tra xem tới xem lui, có vẻ như là thật sự xem hiểu. Bị Chu Lăng cười nhạo, mới gấp lại cất đi, rồi quần lên cho cô một loạt trang bị từ áo lông, khăn quàng cổ và mũ.

So với bình thường thì hôm nay còn có thêm khẩu trang, Chu Lăng không muốn mang, bị Hường ba ba tiêu chuẩn cường chế đeo lên với lý do không khí xấu ảnh hưởng đến cục cưng.

Trong thời gian này, quả thật khó bụi có hơi gay gắt, Chu Lăng nhìn cảnh trời u ám bên ngoài, ngoan ngoãn phục tùng mệnh lệnh của cấp trên.

trên đường về nhà, đi ngang qua quầy hàng nhỏ bán quýt xanh, sâu thềm ăn Chu Lăng bỗng dừng bị gọi dậy, đập mạnh lên cánh tay Hường Nghị, liếm liếm môi nói: "Em muốn uống nước ép chanh quýt!"

Hường Nghị lập tức dừng xe bên đường, đi xuống mua một bọc đầy áp quýt nhỏ xanh mướt, đi ngang qua chợ lại ghé vào mua chanh và một ít đồ ăn, về đến nha lô máy ép phủ bụi ra cọ rửa sạch sẽ, ép lấy một ly chanh quýt, bỏ thêm mật ong, chua chua ngọt ngọt, vô cùng ngon miệng.

Hai con chó cũng đã mang qua qua đây, Chu Lăng ngồi trong phòng khách xem tivi, vừa nhấp nháp nước trái cây do đích thân Hường ba ba tiêu chuẩn ép ra, trong lòng ôm Pomeranian, Nhị ngọc nằm sấp bên chân, cái đó gọi là một sự hưởng thụ.

Hường ba ba tiêu chuẩn thì chui trong phòng bếp, đinh đing bang bang, tinh thần phấn chấn bắt đầu chuẩn bị bữa tối.

Bột mì nhào với tôm bóc nõn, đậu hũ, hành lá và cà rốt xắt hạt lựu, chiên lên thành bánh đậu phụ tôm vàng thơm giòn rụm; Nấm hương, nấm cua, và nấm kim châm được xào cùng nhau; Cá hồ trước đó còn lại thì ướp muối thêm gia vị, bỏ thêm lá thơm, hương hoa hồi rồi chiên trong chảo dầu đến vàng óng, thêm nước nóng và nước hầm chín gia vị, liền thành món cá hồ ngũ vị hương.

Từ khi ở cùng với Chu Lăng, anh làm cơm mỗi lần làm là một lần đổi mới, người khác nhàn rồi thì lướt weibo, anh thường lướt chính là các loại thực đơn món ăn, trình độ nấu canh cũng từ canh trứng đánh bông rau cải tăng vọt lên mạnh mẽ, hiện giờ động một tí là canh cá, canh xương hầm.

Hai người yêu nhau, vốn là một quá trình điều chỉnh lẫn nhau.

Xương heo hầm tuyệt lê đã sôi sùng sục, Hường Nghị vặn lửa nhỏ đi, vớt ra nghêu đã ngâm xong, nước nóng khiến nghêu mở miệng, đặt vào trong trứng gà đã ngâm qua rượu ngon, hấp trong vài phút, rưới dầu mè và nước tương, rắc hành lá xắt nhỏ, vậy là một bát nghêu hấp trứng xinh đẹp mịn màng đã làm xong.

Đồ ăn thơm hay không, không cần hỏi Chu Lăng, cứ nhìn Nhị Ngốc liêu mạng cào bàn là biết ngay thôi, Pomeranian vẫn luôn ngoan ngoãn cũng luẩn quẩn quanh chân anh, gấp đến độ kêu liên hồi.

Hường Nghị lấy chút canh xương cho bọn chúng, đồ đầy thức ăn cho chó, hai con chó mới yên tĩnh lại.

không biết là tác dụng của nước chanh quýt hay là tay nghề Hường đại đầu bếp quá tốt, mà khẩu vị Chu Lăng tăng lên rất nhiều, một bát trứng hấp và đồ ăn Hường Nghị phần, ăn hết veo một bát cơm, rồi uống liền hai bát canh.

Hường Nghị nhìn cô ăn ngon lành, trên mặt vẫn luôn hiện ra nụ cười say đắm.

Sau khi ăn xong sợ cô không tiêu hóa nổi, vốn định đưa cô xuống dưới đi tản bộ, nhưng nhìn thời tiết bên ngoài, vẫn là bỏ đi suy nghĩ. Cùng thu dọn bàn ăn xong, hai người nằm ở trong ghế sofa xem tiết mục tạp kỹ mà cô thích.

Lâu rồi không được tận hưởng không gian hai người yên tĩnh thế này, hai con chó đã ăn no nê, nằm rạp trên đất buồn ngủ, Chu Lăng dựa nửa người lên người Hường Nghị, tay anh đặt trên cái bụng vừa ăn no có chút phồng lên của cô xoa chầm chậm.

Chu Lăng cũng tự đưa tay mình ra sờ sờ, phiền muộn lắm lắm:" Sao mà thịt lại phát triển nhiều thế này....."

" Thịt nhiều giữ ấm." Hường Nghị nói.

Chu Lăng lập tức lại vui lên ngay. Phôi thai nhỏ trong bụng cô còn chưa thành hình, đã có thể khiến anh xem như bảo bối thế này, sau này sinh ra thì còn hơn thế nữa.

" anh muốn con gái có phải không ?" cô hỏi

Vấn đề này thì tự mình có thể suy nghĩ, khi được vợ hỏi, mức độ tương đương với " Em và mẹ anh cùng rơi xuống nước, anh sẽ cứu ai", Hường Nghị trả lời bằng vẻ mặt có phần chân thành:" Trai gái gì cũng thích hết."

Chu Lăng hí hí mắt lại, ngón tay nắm nắm cầm anh : " anh nói thật đi. Chúng ta nghiên cứu một cách hợp lý.

Hường Nghị hé miệng cắn ngón tay cô, vẫn giữ nguyên vẻ chân thành:" thật sự là đều thích hết mà."

" không có tí nào thành khẩn hết," Chu Lăng chắc một tiếng, " Dù sao thì em cũng mong là một cô con gái. Con gái thì có phần ngoan hơn, áo bông nhỏ tri kỷ. anh có cảm thấy thế không ?"

Vừa nói vừa tỉ mỉ dò xét vẻ mặt của anh.

Hường Nghị vẫn như cũ mà đáp:" Đều tốt."

Thế mà không mắc mưu nha. Hường Nghị ngả lên người anh cười, Hường Nghị cũng không nổi cáu, cúi đầu hôn cô.

Nam nữ trưởng thành, khi hôn ấy mà, rất khó mà chuyên tâm vào mỗi chuyện hôn không thôi. Vốn chỉ là nụ hôn lướt qua, dần dần trở nên xâm nhập, tay Hường Nghị từ cái bụng mịn màng của cô di chuyển dần lên, nắm vào chỗ mà anh yêu thích nhất.

Tiếng cười đùa âm ỉ trong ti vi vẫn còn đang tiếp diễn, mà hai người xem ti vi lại đã đắm chìm vào trong chuyện khác từ lâu. Hơi thở Chu Lăng dần trở nên gấp gáp, cảm thấy khó thở uốn éo qua lại, thở hổn hển ngồi dậy, dặng chân trên đùi anh, dán sát người hôn anh, vừa nhanh nhẹn cởi quần áo của anh.

Thời khắc động tình, ấy thế mà Hường Nghị lại hơi ngửa ra sau, né tránh bờ môi mọng đỏ dâng tới, đồng thời nắm lấy bàn tay vội vã không ngừng của cô.

" không thể làm " anh cố gắng kìm nén dục vọng gào thét trong cơ thể.

Lúc này Chu Lăng mới nhớ tới, trong người cô hãy còn một vật nhỏ yếu ớt. Thở dài không cam lòng, tựa vào hõm gáy trên vai Hường Nghị, cứ ngồi như vậy trở lại yên tĩnh.

Những người khác đều không ở nhà, rốt cuộc hai người cũng có thể làm cần những gì họ thích làm, không ngờ lại nhảy ra một viên chướng ngại vật nhỏ. Hai người nam nữ trưởng thành ngủ cùng nhau, hôn hôn ôm ôm sờ sờ, lại chẳng được làm chuyện thú vị hơn, quả thực là một loại dày vò.

đã vậy hai người luôn thích chạm vào nhau, hôn nhau, một đêm đầu tranh rồi thỏa hiệp không dưới ba lần.

Mà thời gian như vậy, kéo dài luôn ba ngày.

Mùng bảy các cơ quan nhà nước chính thức đi làm, Chu Lăng hẹn luật sư Trịnh và Thời Tuấn đến chỗ công chứng, đưa ra tuyên bố từ bỏ quyền sở hữu di sản, kết hợp làm công chứng.

Kỳ nghỉ năm mới Thời Tuấn cũng không nghỉ ngơi, vẫn bôn ba các nơi xem xét, khiến cho bản thân hoàn toàn bận rộn không có thời gian dừng lại, suy nghĩ chuyện khác. Đáng tiếc là không gánh vác được sự nôn nóng của Chu Lăng, món gia sản lớn như vậy, nói từ bỏ là từ bỏ, không có chút nào lưu luyến, thậm chí còn cấp bách hơn cả anh ta.

Giữa những lúc bận rộn, Thời Tuấn luôn không tự chủ mà suy nghĩ, tên sửa xe kia có gì tốt, mà có thể khiến cho cô ấy si mê như vậy. Thường xuyên hơn thì lại nhớ tới lần đó ở biệt thự gặp cô đưa tên kia về nhà, kéo tay chạy lên lầu, bước nhún nhẹ nhàng, nụ cười tươi xinh.

Hình ảnh đó, cho tới ngày hôm nay vẫn làm cho anh ta cảm thấy con mắt đau như kim châm.

cô lại đến muộn nữa rồi.

Lần thứ ba Thời Tuấn đưa tay lên nhìn thời gian, cô đã muộn mười lăm phút rồi.

Trợ lý được cử đi mua cà phê đã quay trở lại, đưa ly kia qua bên cho Trịnh luật sư, và cung kính đưa một ly khác đến trước mặt anh ta. Thời Tuấn nhận lấy, rồi lo lắng đặt xuống.

Tiếng bước chân với nhịp bước quen thuộc vang lên, cơ thể phản ứng trước bộ não, anh ta đưa mắt lên ngay lập tức, nhìn về hướng âm thanh truyền đến.

một nam một nữ trước sau tiến vào, người phụ nữ phía trước trang bị cả người bao bọc kín kẽ, cặp mắt bên trên khẩu trang quét về phía bọn họ, sau đó đi thẳng tới.

Thời Tuấn có khoảnh khắc sợ sệt.

cô mặc áo lông màu trắng rất dày, dài đến mắt cá chân, dường như giấu đi cả cơ thể, ngay cả mũ áo lông cũng trùm lên, cả hai tay đều mang găng tay len màu nghệ, trên chân là đôi giày đi tuyết cồng kềnh.

cô tháo khẩu trang và găng tay ra, nhét hết cho người đàn ông phía sau, gạt mũ xuống, dùng ngón tay làm lược vuốt vuốt mái tóc mềm mại vào nếp.

Cái trang cả người như vậy hoàn toàn nằm ngoài dự liệu của Thời Tuấn. anh ta biết cô là người yêu thích cái đẹp, mỗi giây mỗi phút đều không hề lơ lửng, thời tiết có lạnh nữa cũng sẽ không xuất hiện trong hình ảnh nặng nề thế này.

Hôm nay thậm chí còn không cả trang điểm, thế nhưng khí sắc lại rất tốt. Làn da trắng tự nhiên, lông mày chưa được tô vẽ có vẻ nhợt nhạt, không có sự tô điểm gia tăng của mỹ phẩm, chỉ còn lại những đường nét mềm mại và đẹp đẽ ban đầu của người phụ nữ Giang Nam, ấy thế mà lại bình thản để chịu một cách bất ngờ.

Bởi vì đi gấp, hai gò má ửng hồng, đôi mắt ngập tràn vẻ rạng rỡ, rực sáng và chói mắt.

cô sống tốt thật đấy. một nơi nào đó trong trái tim của Thời Tuấn, đột nhiên sinh ra một chút chua xót khổ sở.

Quá trình công chứng hết sức thuận lợi, chỉ chờ đợi tiến hành thủ tục sang tên, thì Chu Lăng đã có thể hoàn toàn hủy bỏ mối quan hệ với tập đoàn Đại Nguyên. Mãi đến giờ phút này mới thật sự buông lỏng xuống được, giống như đã dỡ xuống hết tất cả gánh nặng, cuối cùng cũng có thể thoải mái bắt đầu cuộc hành trình tiếp theo.

Hướng Nghị và cô cùng đi về biệt thự thu dọn đồ, lần này, là thật sự phải rời khỏi rồi.

Mọi thứ trong ngôi nhà này từng là của cô, kết quả tính toán tỉ mỉ lại là, ngoại trừ tám bằng tốt nghiệp nằm sâu trong ngăn tủ kia, thì thực tế ra chẳng có gì chân chính thuộc về cô.

Có thể lấy đi, không lấy đi, thì tất cả đều là dấu ấn của nhà họ Nguyên.

một phòng trang phục lớn như vậy, theo lời Hướng Nghị nói thì đóng gói lại hết thì cả căn nhà của Hướng Nghị cũng không nhét hết. Chu Lăng chỉ mang đi một phần nhỏ, còn lại kia là những số lượng lễ phục đặt may riêng, những trang sức châu báu xa xỉ, những cái đó cộng lại có thể đổi lấy mấy chiếc xe thể thao và túi xách hàng hiệu, tuy rằng luyến tiếc, nhưng đi theo cô cũng không có chỗ dùng đến.

Cơ thể cô bất tiện, Hướng Nghị lại chân tay vụng về, hầu như việc đóng gói là di Thu hỗ trợ, tất tả nhanh gọn làm đâu ra đó, chỉ là lúc quay lưng lại cứ lấy tay gạt nước mắt.

Chu Lăng cũng có vài phần không nở. cô vẫn luôn cho rằng di Thu đối xử với cô không như cách cư xử với con ruột mà bà dùng với Thời Tuấn, cũng không bằng Bùi Hi Mạn một tay bà nuôi nấng, nhưng thật ra mà nói, đối với cô cũng là rất tận tâm.

Trong ngôi nhà này, thật ra di Thu là người ở lâu nhất, cũng chứng kiến nhiều sự ly biệt nhất.

Lúc rời đi, Di Thu đưa họ ra cửa, đứng ở bên cạnh xe nhìn Hướng Nghị chuyển từng thùng hành lý lên xe, cốp sau xe không chứa nổi nữa, có mấy cái

đánh phải đặt ở chỗ ngồi phía sau.

"hiện giờ cô có bầu rồi, không thể như trước kia được nữa, nhất định phải chăm sóc cơ thể thật tốt, một ngày ba bữa không được bỏ, rất nhiều thứ cũng phải ăn kiêng, những thứ cua cáy kia thì không nói nữa, hạnh nhân ý dĩ nắm mèo cũng không thể ăn, cả đồ uống lạnh và nước có ga, cũng tuyệt đối không thể đụng vào....."

Chu Lăng gật đầu nghe lời, di Thu vẫn còn không yên tâm, quay sang người đàn ông đã sắp đặt xong hành lý, dặn dò: "Ba tháng đầu thai kỳ không ổn định, cậu nên để ý cô ấy cẩn thận..."

"Tôi sẽ như vậy." Hường Nghị dĩ nhiên tiếp thu, nhưng lại có chút chần chờ do dự, nhìn nhìn Chu Lăng.

Sáng mai anh phải bay rồi, khởi hành đi H thị, Chu Lăng phải làm sao đây?

Bạn đang đọc truyện *Sự Quyến Rũ Nam Tinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 68

Edit: Michellevn

Vấn đề này khiến cho tâm trạng Hường Nghị mấy ngày nay vẫn luôn ở trong tình trạng lơ mơ, như sự rề ngoặt đột ngột của tàu lượn siêu tốc, trên đường trở về yên lặng một cách dị thường. Chu Lăng thì vẫn cúi đầu kiểm tra email trên điện thoại di động, về mặt cũng có phần nghiêm túc, hơn mười phút sau cuối cùng cũng ngẩng đầu, xoay người nhìn ra phía sau vài lần.

"Có người đi theo chúng ta," cô làm như không có việc gì lại quay lên, lúc Hường Nghị nhú mày nhìn qua, thì giải thích, "Đứa con gái riêng kia mời thám tử tư, đã theo em mấy tháng rồi, chắc là đang chụp trộm ảnh."

Hường Nghị từ kính chiếu hậu nhìn lướt qua, không nói gì.

Thám tử tư này xem ra trình độ cũng rất được, đã theo dõi cả mấy tháng, vậy mà anh lại không hề phát hiện.

Nhưng cho dù chứng minh lần trước theo dõi cô không phải là Hoa ca, Hường Nghị vẫn không thể yên tâm. Kia giống như sự tồn tại của trái bom hẹn giờ, ngày nào còn chưa dỡ bỏ, thì ngày đó vẫn còn là một sự uy hiếp.

Huống hồ Chu Lăng hiện giờ là "hàng dễ vỡ" cần phải nâng như nâng trứng hứng như hứng hoa.

Chu Lăng tâm huyết dâng trào, bỗng dừng thềm ăn món thịt nướng vừa to vừa thơm chỗ quán đưa Hường Nghị đến lần trước kia.

Kể từ ngày uống cốc nước ép chanh quýt xanh yêu thích kia, mấy ngày này cô giống như đã mở ra cánh cửa thế giới mới, cực kỳ thích ăn chua. Quýt, dứa, nho, Hường Nghị mua cho cô mấy loại trái cây chua ngọt, mà cô thì đến đâu tây cô cũng chọn quả chua mà ăn.

Cũng may là khẩu vị cũng đã tốt dần lên, không có cảm giác buồn nôn nữa, thì thoảng còn kêu lên mình thèm ăn thịt.

rõ ràng là cũng chỉ một tháng mà thôi, ấy vậy mà bao nhiêu thói quen của bà bầu đã lòi ra hết.

Đều là do nuông chiều.

Nhưng ông xã nhà người ta lại không dần lòng được mà làm không biết chán, nói ăn thịt thì ngay lập tức đưa cô đi ăn thịt, lái xe vượt qua hai khu liên, bởi vì người tới nhiều, sắp hàng lấy số cũng mất luôn nửa giờ.

Trong quá trình chờ đợi, bà bầu Chu tiểu thư dĩ nhiên cũng không chịu tĩnh mịch, dưới sự hộ tống của ông chồng nhị thập tứ hiếu, đi dạo trong khu ẩm thực tầng một của trung tâm mua sắm, mua một phần sữa chua chiên, một phần sườn gà, và một phần bánh tụa viên nhỏ.....Thời điểm cô vẫn còn muốn đi mua một phần bánh kẹp rục rờ thì bị Hường Nghị ngăn lại.

Theo cách ăn uống này, trong vòng hai giờ cô có thể lập tức có phản ứng.

Đi dạo một hồi thấy không cách biệt mấy, hai người lên lầu quay về quán thịt nướng, Chu Lăng muốn vãn khí phách mà gọi món, Hường Nghị im lặng ngồi đối diện cô, chờ cô gọi xong, lại tìm cơ hội lén lút cắt đi mấy cái, quả thực là tận tâm tận lực.

Mãi đến lúc ăn xong Chu Lăng mới phát hiện đồ ăn giống như có chút thiếu, song dù sao cũng đã ăn no, cũng chỉ buông một câu ghét bỏ: "thật ki bo."

Về đến nhà, Hường Nghị chuyển đồ đạc vào nhà, sau đó ra thẳng ban công gọi điện thoại.

Hai mươi tám ngày kế tiếp anh nhất định phải tham gia trại huấn luyện đặc biệt, nhưng sắp xếp sau này phải nói rõ ràng đầu đó cho xong với Thiệu Thành.

Trong nhà có phụ nữ có thai như vậy, anh sao có thể yên tâm được.

Cuộc trò chuyện kéo dài nửa giờ, kết thúc trong sự thỏa hiệp bất đắc dĩ của đôi phương, trước khi ngắt điện thoại, Thiệu Thành nói bằng tình ý sâu xa: "Lão Hường à, là người từng trải, nhắc nhở cậu một câu, phụ nữ của mình có thể sùng, nhưng phải có mức độ, không thể nâng quá cao, cậu hiểu ý tôi chứ? Cho cô ấy cảm giác được sùng ái, nhưng trên thực tế, là cậu đang nắm cô ấy trong tay, cô ấy ngoan ngoãn phục tùng cậu. Điều này đòi hỏi kỹ xảo, có thời gian anh em chúng ta ngồi xuống tâm sự"

Hường Nghị khẽ cười: "Mèo hoang kia nhà anh gần đây không quậy anh nữa hả?"

".....Đây là tình thú, cậu thì biết gì." Bên kia mặt dây nói .

Lúc Hường Nghị trở về phòng, đêm đã khuya, Chu Lăng đang ngồi xếp bằng ở chân giường trên tấm thảm len hình tròn cô mua về, ngẩn ngơ nhìn đồng hồ không chỗ để.

Đồ của cô thật ra cũng không nhiều lắm, tuy chỉ lấy một phần nhỏ, nhưng căn bản là không có chỗ sắp đặt.

Hường Nghị hơi dừng lại, sau đó đi qua, ôm cô lên giống như ôm một đứa bé, đặt lên trên giường.

"Chúng ta đổi căn hộ lớn hơn chút đi." Chu Lăng chống đầu lên, nằm nghiêng đối mặt với anh, "Vẫn sống cùng với bà nội và Ba Kim, tính luôn cả Nhị Ngọc và Tiểu Mi nữa, sau này sinh cục cưng ra, chỗ ở cũng rộng rãi hơn chút."

Hường Nghị chỉ lo đắp chăn cho cô, không nói gì.

Chu Lăng trầm ngâm một lát, nói bằng giọng quan tâm săn sóc: "anh đừng lo có áp lực, em bao dưỡng anh trước hai năm, chút tiền này chắc cũng xoay eoet chẳng đáng là bao, sau đó lại đến phiên anh bao dưỡng hai mẹ con em, mọi người thay phiên làm chủ nhân, thế nào?"

"Chủ nhân?!" Hường Nghị bị cách nói của cô làm cho buồn cười, "Về sau anh làm chủ nhân, em có thể hầu hạ anh sao?"

"hiện giờ em là chủ nhân," Chu Lăng cong một ngón tay, gãi gãi cằm anh, "anh phải hầu hạ em"

Khóe miệng Hường Nghị nhẹ cong lên, đáy mắt lóe lên tia mờ ám không rõ ý tứ: "Em muốn anh hầu hạ em thế nào?"

Chu Lăng vốn không suy nghĩ nhiều, bị nụ cười này của anh khiêu khích nhất thời trái tim ngứa ngáy, vất chân lên người anh, cọ cọ: "anh cứ nói đi?"

"anh sao mà biết em muốn gì." Lúc anh nói chuyện cả người lẩn tới, cách bờ môi cô một centimet thì dừng lại, dịch chóp mũi sang, hô hấp giao nhau.

Chu Lăng gần như không có do dự mà hướng về phía trước, đầu lưỡi quét một cái lên môi dưới của anh, lại rời đi nhanh chóng, khóe mắt cong tí lại nở nụ cười chậm rãi: "Chỉ muốn ăn anh."

Bốn chữ ngắn gọn thành công khiến con mắt Hường Nghị tối sầm, cánh tay khoác hờ trên lưng cô không ý thức mà siết chặt lại.

"Chỉ muốn vậy thôi sao?" anh có ý đề thấp giọng, phối hợp với cảm giác xấu hổ, có một loại ý nghĩa gọi cảm đặc biệt. "Cơ thể của em không thể xằng bậy."

Chu Lăng thả tay xuống, nghiêm chỉnh nằm bò ra giường, hơi hơi dẩu miệng, mặt mày nhăn lại làm ra vẻ tui thân vô cùng: "Ngày mai anh phải đi rồi, tội nghiệp em quá đi à....."

Hường Nghị không nhịn được bật cười.

"Người ta đáng thương quá đi mất....." Chu Lăng sắp cái đầu lại gần.

Hường Nghị cười đề lại gáy cô : "Đừng quậy nữa."

Chu Lăng liền ôm lấy tay anh, đặt trên mặt mình, khe khẽ cọ cọ, tiếp tục nói : "thật sự là đáng thương lắm á....."

Giây tiếp theo, Hường Nghị xoay người, đặt cô dưới thân, chống ở phía trên cô, thở dài đầu hàng. Ánh đèn dịu dàng phản chiếu lên gương mặt cô, nụ cười ranh mãnh.

"yêu tình quần người....." Hường Nghị luồn tay qua tóc cô, nâng gáy cô lên, hôn lên hai phiến môi đang cong lên đắc ý kia.

Chiếc áo len trên người cô lỏng lẻo, rất dễ dàng bị lột ra. Nụ hôn rơi dọc theo chiếc cổ mảnh khảnh, đi đến trước khối tuyết trắng no đủ của cô.

"Lạnh không?" Thời điểm khẩn cấp, Hường Nghị đột nhiên quan tâm về các vấn đề khác. Trong nhà có hệ thống sưởi hơi, nhưng anh vẫn cứ lo lắng sức chịu đựng của cô hiện giờ yếu ớt, không chịu được chút xíu lạnh nào.

Chu Lăng tức giận muốn sút bay anh, vừa mở mắt ra lại nhìn thấy anh ngẩng phát đầu lên, tầm mắt hướng ra ngoài phía cửa sổ, trong phút chốc sắc mặt đột nhiên thay đổi.

Thậm chí Chu Lăng còn chưa kịp phản ứng, Hường Nghị đã nhanh chóng kéo chăn qua phủ lên cơ thể lỏa lồ của cô, đồng thời chống tay nhanh nhẹn nhảy xuống giường, bước nhanh đến trước cửa sổ, mở cửa kính ra nhìn xuống phía dưới.

"Ồ nhà đời, không được ra ngoài!" Biểu tình của anh chưa bao giờ lạnh lùng như bây giờ, đến nỗi không đợi Chu Lăng trả lời đã lao nhanh ra khỏi nhà.

Sau hai tiếng đóng mở cửa chỉ trong vòng một giây, bốn phía quay về với sự tĩnh lặng, Chu Lăng mới có thể phản ứng lại được, cơ thể căng thẳng bình tĩnh lại, buông lỏng tay đang nắm chặt gao nắm chặt.

cô nhìn theo tầm mắt lúc Hường Nghị nhìn qua, chỉ nắm bắt được cái bóng thoáng qua của một khuôn mặt.

Cửa sổ đã đóng, mặc dù không kéo rèm cửa nhưng bên ngoài đã lấp cửa chống trộm, góc độ gương mặt kia và khoảng cách cũng không dễ dàng phân biệt.

Vậy mà trong khoảng cách đó Hường Nghị lại có thể phát giác được.

.....

Vàng trắng khuyết treo trong đêm tối, bề mặt như phủ một lớp lưới, ánh sáng mờ chiếu vào con hẻm, phản chiếu khuôn mặt tái nhợt của người đang gầy dựa trên mặt đất, đó chính là Hoa ca ban ngày vẫn còn được "nhớ nhưng".

"Địch mẹ mày!" hấn ta mặt mũi bầm dập về mặt chặt vật, lại vẫn nghiêng răng nghiêng lợi mà mắng chửi như trước, bụm lấy xương sườn bị đau đến không đứng nổi, một cẳng chân cũng bị vện thành hình dạng kỳ quái, dường như có một cái xương gãy nhô ra.

Hường Nghị cũng bị thương, lồng ngực, lưng, đầu gối đều khó chịu không thôi, trên cánh tay thậm chí có miệng vết thương do dao xẹt qua, vết thương không sâu, máu đang chảy với tốc độ chậm.

anh chỉ ngồi cong chân ở cách chỗ Hoa ca không xa, chậm chạp trong chốc lát, đứng dậy đi về phía Hoa ca, lục lọi trên người hấn ta, lấy ra một cái điện thoại di động.

Di động cài đặt mặt mã, Hường Nghị nắm ngón tay hấn ta, dùng vân tay mở ra, mở ra tập tin, tấm đầu tiên chỉ có quang ảnh bị nhòe trong một chuyển động nhanh.

Ngón tay đẩy lên phía trước, trong hình ảnh rõ ràng là gương mặt anh, đang cùng Chu Lăng lỏa lồ nửa người vui đùa âm ỉ trên giường.

không còn nghi ngờ đây chính là vừa chụp hồi nãy, mi tâm Hường Nghị nhảy lên dữ tợn.

Vô cùng may mắn là anh phát hiện kịp thời, ảnh chụp hai người họ chỉ có hai tấm này, đi về trước nữa, vậy mà lại là về mặt kinh hoàng của Tống Phi, đang trong lúc tắm, hoảng loạn lấy đồ che chắn cơ thể mình.

Có mấy tấm khác rõ ràng là ảnh chụp trong lúc cô ta không phòng bị, Hường Nghị lướt qua loa, lông mày càng lúc càng nhíu chặt.

Càng mở ảnh ra càng không chịu nổi, chụp trộm dưới váy trong thang máy, trong phòng bà mẹ đang cho trẻ sơ sinh ăn, nam nữ trần truồng vận động trong xe tối, thậm chí quá đáng hơn là lén lút chụp từ khoảng trống dưới cửa nhà vệ sinh nữ.....

thật là một kẻ vô cùng bại hoại!

Hường Nghị đưa điện thoại di động lên muốn nện vào khuôn mặt kẻ bại hoại này, lại hơi dừng lại, bình ổn hơi thở, cầm một góc trong tay.

Trước khi đi, nhìn xuống gương mặt đau đớn vặn vẹo của Hoa ca, giọng điệu lạnh như băng:" Lại có ý đồ xấu cũng không phải là đứt hai cây xương sườn đơn giản như này nữa!"

.....

Hường Nghị về đến nhà, vào toilet trước, rửa sạch vết máu và bụi bặm bám trên mặt.

Miệng vết thương trên cánh tay đã ngừng chảy máu, quần áo lại bị ẩm ướt, anh cắn răng cởi ra, ném vào máy giặt.

Lúc xoay người lại, Chu Lăng đã đi tới, nhìn thấy những vết sưng bầm tím trên gương mặt anh, liền cau mày lại, kéo cánh tay anh qua xem xét, nhất thời trong lòng căng thẳng.

"không nghiêm trọng đâu, ngày mai là khỏi ngay thôi." Hường Nghị nói

Chu Lăng giống như không nghe thấy, ngón tay vờn qua muống sò, lại không dám đụng chạm, do dự mấy lần, bỏ qua luôn, xoay người ra ngoài lấy hòm thuốc.

Hướng Nghị ngoan ngoãn ngồi xuống, để cô dùng cùn i ốt tiêu độc.

" Là Hoa ca hả?" cô hỏi

Hướng Nghị gật đầu, nhưng lại nói : " không cần sợ, trong thời gian ngắn hẳn ta sẽ không đến nữa. Ngày mai Thiệu Thành sẽ cử vệ sĩ tới đây, trong khoảng thời gian này anh ta sẽ đề ý mọi người, anh chỉ đi một tháng, lúc về sẽ không đi nữa."

" thật á?" Chu Lăng kinh ngạc, " Thiệu Thành đồng ý rồi?"

Hướng Nghị khẽ cười: " anh ta không đồng ý cũng phải đồng ý."

" anh còn ngóng cuồng lắm cơ." Tâm trạng Chu Lăng tốt lên một chút, khử trừng cho anh xong, dán băng gạc lên, trở về phòng nghỉ ngơi.

Tay phải Hướng Nghị bị thương, nằm nghiêng sẽ đè lên, liền đổi vị trí với cô, vào bên trong ngủ, như vậy vẫn có thể ôm cô như cũ.

Chu Lăng cẩn thận né cánh tay anh, ôm lấy thắt lưng anh, mới vừa vui đầu vào lồng ngực anh, nhắm mắt lại, chợt nghe anh ghé sát bên tai, hỏi bằng hơi thở nóng bỏng: " không tiếp tục nữa hả?"

"anh ngoan ngoãn một chút đi , " Chu Lăng tức giận nói, " Tay sắp tàn phế đến nơi rồi, vẫn còn tâm trạng mà tiếp với chả tục."

một tiếng đồng hồ ngắn ngủn, hai người họ đã trình diễn một màn phong thủy luân chuyển.

Lần này là Hướng Nghị quán lấy cô, hé miệng ngậm lấy vành tai cô, đầu lưỡi thô dây cọ quẹt trên thùy tai cô, ậm ờ nói : " đã tàn rồi em còn không tội nghiệp anh nữa sao?" anh hạ giọng, trong hơi thở mập mờ phát ra vài từ xấu hổ ngại ngùng. " Miệng vẫn còn tốt mà....."

Nửa người Chu Lăng đều mềm oặt, lòng bàn tay nắm lấy vòng eo mạnh mẽ săn chắc của anh, nhắm mắt lại, không cự tuyệt.

Bạn đang đọc truyện *Sự Quyến Rũ Nam Tinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 69

Edit: Michellevn

Sáng sớm bay, Hướng Nghị đứng giờ lặng lẽ rời giường, ban đầu dự tính lén lút rời đi, cháo trong phòng bếp đã nấu xong bằng lửa nhỏ, làm thêm mấy món ngon miệng khác, bọc bằng màng giữ tươi, chỉ chờ cô thức dậy lại ăn.

Nhóm người bà nội phải mừng mừng mới có thể trở về, hai ngày này Chu Lăng đều phải ở nhà một mình, bàn về vấn đề an toàn, người Thiệu Thành sắp xếp rất nhanh sẽ tới ngay, anh lo lắng nhất lại chính là vấn đề ăn uống.

cô thì không siêng năng, không biết làm cơm, mặc dù có sủi cáo đông lạnh trong tủ lạnh, bánh trôi, thịt viên đủ để cô ăn trong mấy ngày, nhưng Hướng Nghị vẫn không yên tâm

Lại nghĩ lỡ đâu cô lại thèm ăn cái gì, cũng không ai có thể giúp cô chạy đi mua được.

anh cũng không biết từ khi nào mình trở nên lao tâm khổ trí như vậy.

" Nghĩ gì thế hả?" đang yên lặng thờ dài, bỗng dung một đôi cánh tay mềm mại quán lên trên eo. không biết Chu Lăng đã thức từ lúc nào, vậy mà lúc đi vào anh không hề nghe thấy tiếng động.

" Sao đã thức rồi?" Hướng Nghị quay đầu nhìn cô, đầu tóc lộn xộn, mắt khép lại đặt trên lưng anh, rõ ràng là đáng vẻ chưa tỉnh ngủ. Cơ thể được che phủ bởi một chiếc áo len to lụng bùng, cổ áo đều gấp hết vào trong, dời ánh mắt xuống chút nữa, lọt vào trong tầm ngắm là đôi chân thon dài miên man.

Trắng mịn bóng loáng, da dẻ nuột nà, nhìn hết sức là bắt mắt, tiếp đó Hướng Nghị, không phải chàng thanh niên nhỏ bị sắc đẹp bên ngoài làm mờ mắt, mà là chủ nhân hợp pháp của người sở hữu đôi chân này, mày lập tức nhăn tít lại, quở trách: " Quay về mặc quần vào ngay!"

Trời rất lạnh, Chu Lăng cũng không phải cố ý như thế.

Vừa mờ mắt phát hiện bên cạnh không có người, ngay cả một chút độ ẩm cũng không lưu lại, "anh ấy đã đi rồi" tin tức này không được đại não xử lý và tiêu hóa kịp thời, tức thì cảm giác mũi chua xót, vậy mà suýt nữa thì nước mắt tuôn rơi.

Cảm giác giống như vừa thức dậy đã bị bỏ rơi, sao mà còn nhớ tới ăn mặc chỉnh tề, qua loa xỏ vội cái áo chạy ra ngoài, nghe thấy tiếng động nhỏ vang lên trong phòng bếp, trái tim vừa rồi mới vững vàng lại.

cô cũng không biết, bản thân mình trở nên như vậy từ lúc nào - không thể tách khỏi Hường Nghị.

" Hôm qua anh đâu có nói như vậy đâu."

Bị anh nói ra cũng cảm thấy lạnh, Chu Lăng nhõng nhẽo trừng mắt nhìn anh, ngáp một cái, xoay người đi ra khỏi phòng bếp. Lúc vươn vai cánh tay giơ lên cao, vạt áo len liền nhấc lên theo, không khó lắm lắm lộ ra nội ý nhỏ hồng nhạt bên dưới.

Huyệt thái dương Hường Nghị nhảy dựng lên, gác đầu trong tay xuống, bước nhanh lên trước, một tay túm người, ôm về phòng, nhét vào trong ổ chăn vẫn còn hơi ấm.

" không ngủ nữa hả?" anh ngồi xuống bên giường, kéo cổ áo len cô ra.

Chu Lăng kéo quần qua mặc vào:" không phải còn muốn tiễn anh sao, mấy giờ thì anh bay vậy, sắp không kịp rồi hả?"

" Em đừng đi nữa, chút nữa phải trở về một mình, anh không yên tâm." Hường Nghị nói," Cháo đang hầm rồi, em ngủ chút nữa thì dậy ăn. TRONG tủ lạnh có sủi cảo, ăn vài bữa trước đi, hai ngày nữa mọi người trở về, thì sẽ có người nấu cơm rồi."

Chu Lăng hơi ngừng động tác, đột nhiên liền vui vẻ lên, ngón tay dí dí lên trán anh:" anh hiện giờ là xem em không thể tự gách vác cuộc sống được phải không?"

" Gần như vậy đấy," Hường Nghị cầm lấy ngón tay cô,捏捏, " anh thật sự là không yên tâm. Lần này là hình thức huấn luyện khép kín, không thì anh liền đóng gói em lại mang theo luôn."

" Em cũng chính là ở cùng anh mới lười biếng đó, bao nhiêu năm như vậy không phải đều tự mình sống như vậy sao, sẽ tự chăm sóc tốt cho bản thân mình." cô mặc quần xong, ôm đầu Hường Nghị hôn một cái," Đừng lo lắng nữa, một tháng mà thôi, sẽ trôi qua rất nhanh."

Dùng những lời này an ủi Hường Nghị thì đến là thuận miệng, mà an ủi chính mình thì lại chẳng có tí nào hiệu lực.

Lúc thực sự đến sân bay, trơ mắt nhìn anh bởi vì thời gian gấp gấp mà vội vàng đi qua cổng an ninh, trong giây lát đã không nhìn thấy bóng người, cuối cùng Chu Lăng vẫn không tìm được, chớp mắt, nước mắt liền tuôn rơi, trong tâm mắt đều trở nên mơ hồ.

Mẹ nó, trước kia có không phải như vậy, bao nhiêu năm cũng chưa từng khóc.

Đều là do cục cưng!

Hại cô học môn mắt cân đối, đa sầu đa cảm, tuyến lệ cũng không không chế được.

Mới vừa cúi đầu lau nước mắt, trước mắt đột nhiên phủ xuống một bóng người, giây tiếp theo cả người liền được ôm trong một đôi tay quen thuộc mà mạnh mẽ.

Theo bản năng cô ngẩng đầu lên, vừa vặn đón nhận nụ hôn hấp tấp của Hường Nghị, môi anh nóng rực, bỏng cháy đến độ mi mắt cô rung động. Chu Lăng kiềm mũi chân đạp lại, vòng tay siết chặt cổ anh.

thật lâu sau, cuối cùng Hường Nghị không thể không buông cô ra, ngón tay mang theo vết chai móng khe khẽ cọ qua khóe mắt cô, xóa nhòa đi giọt nước mắt tuôn ra, thì thầm:" Em mà khóc nữa là anh thật sự không đi được rồi."

Vừa rồi anh gấp gấp đi qua cửa đến chỗ cửa an ninh, không tìm được lại đi ra, vừa nhìn một cái đã thấy cô đang ở chỗ này lau nước mắt.

Chu Lăng tự mình lau lau nước mắt, đẩy anh : " anh khăn trương vào đi thôi, thật sự là không kịp nữa rồi."

" Chính mình cẩn thận một chút," Hường Nghị dặn dò lần nữa," Về nhà gửi tin nhắn cho anh, anh hạ cánh sẽ gọi điện liền cho em."

Chu Lăng gật đầu, vừa cười chế nhạo:" Lẽ mà lê mê."

Hường Nghị ôm cô lần nữa, cuối cùng ra sức quyết tâm mà xoay người, không hề ngoảnh lại mà rời đi.

đã không còn nhìn thấy người anh nữa, Chu Lăng vẫn đứng tại chỗ không nhúc nhích, ôm một chút ý niệm trong đầu mà chính mình cũng cảm thấy xấu hổ: Có lẽ anh không kịp giờ lên máy bay, một chút nữa sẽ ra thì sao."

Đợi cho sau khi cửa đăng ký đóng lại mười phút, cô mới xoay người quay trở về.

Mười phút chờ đợi này, vậy mà khiến tâm trạng bình ổn trở lại, cô hít sâu một hơi, lấy xe về nhà.

Vệ sĩ Thiệu Thành sắp xếp, đồ con mạnh mẽ, khá khôi ngô, trấn giữ ở cửa hết sức là chặt chẽ. Vừa thấy cô liền lễ phép gật đầu chào hỏi:" Chào bà Hường, tôi là nhân viên bảo vệ đặc biệt của Triển Dục phái đến, số hiệu 064, trong một tháng tới sẽ vì cô phục vụ. Mong được chỉ giáo nhiều."

" Chào anh," Chu Lăng đã khôi phục cảm xúc bình thường, tươi cười đón anh ta vào cửa," vào đi, đứng bên ngoài có thể dọa đến hàng xóm đấy."

064 tiến vào theo sau:" Buổi trưa cô muốn ăn gì?"

Chu Lăng kinh ngạc:" anh còn phụ trách làm cơm nữa sao?"

Gương mặt 064 không hề thay đổi mà gật đầu, nhưng trong mắt lại chột lóe lên cảm xúc phức tạp, cách nói chuyện cũng không làm sao như giải quyết việc công được:" yêu cầu của anh Hường, tìm một người biết làm cơm....."

Hường Nghị này thật là.....Chu Lăng cười không ngừng, lấy di động ra gửi một tin nhắn cho Hường Nghị, vừa hiền hòa duỗi tay ra:" Vất vả cho anh rồi. Phòng bếp cái gì cũng có, anh cứ tùy tiện làm đi, tôi không ăn kiêng."

Thanh niên to con cả người tây trang màu đen liền chui vào trong phòng bếp.

Lần đầu tiên ra mắt, tuyển thủ 064 làm vài món gia đình thường dùng, xem như ngon miệng.

Có điều khẩu vị của Chu Lăng hiển nhiên không bằng lúc Hường Nghị ở nhà, sau khi ăn xong nghỉ trưa cũng không ngủ được, khắp nơi đều là hơi thở của anh, chỉ là không thấy người. cô ôm gối đầu chợp mắt một lát, điện thoại của Hường Nghị liền gọi tới.

" anh tới rồi." Hình như anh đang đi, tiếng bánh xe hành lý vang lên trong tai nghe, " Người tới rồi chứ?"

"Tới rồi," Nhắc tới cái này Chu Lăng liền muốn cười," Các anh sao mà khi dễ người ta thế hả, vệ sĩ nhà ai còn phải phụ trách cả làm cơm?"

Đầu bên kia Hường Nghị cười lên:" anh chỉ là thuận miệng nói thôi, ai biết lão Thiệu thế mà tìm thật ."

Nếu sớm biết Thiệu Thành chọn được người biết làm cơm, hại anh buổi sáng còn mất công lo lắng vớ vẩn.

Cảm râm liên miên hồi lâu, Hường Nghị trông thấy người đến đón, mới ngắt điện thoại.

" anh Hường!" thật bất ngờ, người tới đón vậy mà lại là đồng đội cũ ngày trước, lúc ấy là người nhỏ tuổi nhất trong đội, lão Út, nói chuyện rất ngọt, gặp ai cũng mở miệng gọi một tiếng anh.

" Lâu lắm không gặp rồi đó nha!" Lão Út đi tới liền cho anh một cái ôm nồng nhiệt, kích động vỗ vai anh mấy cái liền," thật tốt quá, sau này lại có thể đi theo anh lăn lộn rồi!"

Gặp được đồng đội xưa, Hường Nghị cũng vui mừng, nhìn lão Út phấn khởi chuyển hành lý của anh lên xe, cười:" Làm ở đây thấy thế nào hả? Lão Thiệu không làm khó cậu chứ?"

Ngày ấy anh và Thiệu Thành nhìn nhau không vừa mắt, mà lão Út thì lại vẫn luôn đi theo anh.

" anh Thành không phải người như vậy mà, em làm tốt lắm a!" Lão Út đáp," Chỉ là thể năng không bằng những cựu binh đến từ Pháp và Tây Ban Nha, những tên đó, quá trâu bò.....anh mà đến rồi thì tốt ngay tốt!"

Lên xe, lại than thở:" anh nên đến sớm một chút đó!"

" hiện giờ cũng không muộn mà." Hường Nghị nói.

" Giờ vẫn tốt, chúng ta đều đang bước vào nề nếp, anh Thành muốn lui về hàng thứ hai, để anh làm tổng huấn luyện thay anh ấy." Về mặt lão Út tươi cười," Chúng ta đi ăn trước đã, nhà hàng cũng đã đặt xong rồi, ăn xong em đưa anh đi học viện làm quen một chút."

Hường Nghị vươn tay lấy nước uống, lão Út tinh mắt nhìn thấy nhẫn trên tay anh, kính hải suýt nữa thì chệch tay lái:" anh Hường, anh kết hôn rồi hả?!"

" Kết rồi." Hường Nghị trả lời ngắn gọn, liếc mắt nhìn chiếc nhẫn bạch kim trên ngón áp út, giữa đôi lông mày thoáng qua một ánh nhìn dịu dàng.

" anh kết hôn vậy mà không mời em?" Lão Út lên án hơi có vẻ không cam lòng.

Hường Nghị nờ nụ cười:" Vẫn chưa làm tiệc mà. Đến lúc đó nhất định mời cậu."

Chuyện này quả thật nên có chút kế hoạch rồi. anh vận vận chiếc nhẫn, chờ lần này trở về, tranh thủ trước khi Chu Lăng lộ bụng bầu, phải tiến hành làm lễ ngay.

.....

Nhìn thời gian xấp xỉ, Chu Lăng thức dậy thay quần áo, dưới sự hộ tống của 064, mang Nhị Ngốc đi chích ngừa.

Xe ra khỏi tiểu khu, bên ngoài đường đang tùm tùm từng nhóm người, thì thà thì thầm nói gì đó. Chu Lăng tò mò thuận theo tầm mắt của họ nhìn qua, phía sau hình như có xe cảnh sát dừng lại.

Còn chưa nhìn rõ, đầu của Nhị Ngốc đột nhiên lộ ra trước mặt, mắt chó chăm chú đối diện cô. Chu Lăng cũng không để ý, vỗ đầu nó một cái, rồi quay

đầu lại.

Bệnh viện thú cưng thường đi bên kia xa hơn một chút, nhưng chích ngừa lại rất nhanh, nhân tiện tắm rửa tia lông cho hai con chó luôn, cả đi cả về, cũng mất hơn ba tiếng.

Lượng người bên ngoài tiểu khu trái lại nhiều hơn, xe cảnh sát cũng có thêm mấy chiếc, trong đó có mấy cái đồ trong tiểu khu, các cảnh sát mặc đồng phục dường như đang tiếp cận các hộ gia đình điều tra gì đó.

Chu Lăng nhíu mày, xuất phát từ một loại trực giác nhạy cảm, kêu 064 dừng xe phía xa xa. Chu Lăng hạ kính xe xuống, mỉm cười hỏi thăm mấy bà thím không quen biết bên lề đường.

" cô sống trong tiểu khu đó không ? Mới tới hả, hôm qua trong con hẻm đó có người chết!" Bà thím kia miêu tả hiện trường sinh động như thật, Chu Lăng nhíu mày nhìn qua, quả nhiên thấy đầu ngõ đã giăng dây cảnh giới.

" Chết chính là đồ lưu manh kia, gọi cái gì mà Hoa ca, " Bà thím nói mà có chút căm phẫn," Sống thì cũng là một tai họa!Nhà nào ở đây mà không từng bị nó ăn trộm, lại còn xấu xa ức hiếp con gái ngoan nhà người ta, tôi phải nói chết thật sự tốt mà!"

Trong đầu Chu Lăng chấn động, về mặt kim lại không bị người ta nhận ra, làm ra vẻ khiếp sợ:" Trời ạ! Chết hồi nào thế ạ?"

" thì giữa đêm qua đó!"Bà thím nói," Hình như có người nhìn thấy hấn ta bị người ta đuổi theo, từ trong tiểu khu của các cô chạy ra, hiện giờ cảnh sát đang hỏi đó...."

Bạn đang đọc truyện *Sự Quyến Rũ Nam Tinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 70

Edit: Michellevn

Hoa ca chết rồi.

Trong đêm hôm qua.

Có người nhìn thấy Hường Nghị đuổi theo hấn ta chạy ra ngoài.

Thậm chí Chu Lăng chưa kịp suy nghĩ về mối liên hệ này, đã quyết định nhanh chóng kêu vệ sĩ quay đầu xe lái đi.

064 lái xe chạy ra sân bay theo sự chỉ đạo của cô mà không hiểu gì cả, còn chưa đến bãi đậu xe, Chu Lăng đã đập mạnh lên cửa xe:" Dừng xe!"

" Nơi này không thể dừng xe...."

" Dừng -----!" Chu Lăng lạnh mặt quát lên. Có phần không khống chế được cảm xúc.

064 đành dừng xe sai luật. Cậu ta hoàn toàn không biết chuyện gì đang xảy ra, đã hỏi trên đường đi nhưng vẫn không nhận được một lời đáp án, đang tính hỏi lại vài câu, xe còn chưa dừng hẳn, Chu Lăng đã nhảy xuống xe, vội vã dựng dõ cậu ta đưa chó đến chỗ Đinh Y Y, rồi xoay người lao vọt vào trong đại sảnh.

064 không kêu kịp, vội vàng xuống xe đuổi theo mấy bước, nhưng phát hiện trong nháy mắt đã không còn thấy bóng dáng người kia đâu nữa.

Trải qua bao nhiêu năm huấn luyện dã chiến tàn khốc, ấy vậy mà vệ sĩ được đào tạo chuyên nghiệp của Học viện An ninh lại không đuổi kịp một phụ nữ mang thai.

Chàng trai cao lớn vạm vỡ, mắt phương hướng đi tới đi lui giữa đám đông, nhìn xung quanh bốn phía cũng chẳng thấy người, đành chịu thất bại lấy đi động ra báo cáo tình hình cho ông chủ.

Lúc rời đi theo chỉ thị của ông chủ, nhìn hai con chó ngơ ngẩn trong xe không biết gì, nhất thời lại như: đầu.....Đinh Y Y kia rốt cuộc là vị nào đây hả?"

Chu Lăng vọt vào sân bay, đi thẳng đến tìm người phụ trách công ty bay hợp tác với Đại Nguyên, không để đối phương có bất kỳ phản ứng gì, đã vỗ bàn nói:!" Sắp xếp cho tôi chuyến bay nhanh nhất đến H thị!"

cô chạy quá nhanh, hơi thở có phần gấp gáp, nhưng không thể nghi ngờ khí thế tổng tài bá đạo đó lại thành công làm đối phương khiếp sợ:" Chu, Chu tổng....."

"Nhanh lên! " Chu Lăng nhú chặt mày, sắc mặt lạnh lùng có chút dọa người.

"Vâng, lập tức sắp xếp cho cô ạ!" đã từng mấy lần tiếp đón cô, người phụ trách biết nữ chủ tịch tuổi đời còn trẻ này quản lý cả một đế chế thương mại, nhưng đây lại là lần đầu tiên nhìn thấy gương mặt ưu nhã ngoài đời của cô. Vàng trán toát hết mồ hôi, vội vàng kêu nhân viên công tác tìm thông tin chuyến bay," Chuyến bay sớm nhất sẽ cất cánh sau nửa giờ nữa, lập tức dừng kiểm tra an ninh rồi ạ....."

Chu Lăng liền nói : " Chuyến này luôn đi."

" Chu tổng, giấy tờ của cô ?" Người phụ trách dè dặt nói

" Tôi không mang theo giấy tờ." Chu Lăng mặt tỉnh bơ trả lời.

Về mặt đối phương nhất thời khó xử:" Vậy, không hợp quy định đâu....."

" Thông tin của tôi không phải các anh có sao," Chu Lăng héch mặt lên trời, áo lông còng kênh, đứng đó với khuôn mặt lạnh lùng, vẫn có cảm giác áp bức của cấp trên," Chúng ta hợp tác lâu như vậy, không thể tạo điều kiện hay sao?"

Người phụ trách mồ hôi đầy đầu:" Dạ, dạ, cô, cô chờ một lát, tôi xin chỉ thị của cấp trên"

" Đợi anh xin xong chỉ thị thì máy bay lên trời từ lâu rồi!" Nét mặt Chu Lăng không kiên nhẫn," Mấy chục khách sạn của Đại Nguyên trên cả nước, đều hợp tác cùng công ty các anh, mỗi năm tạo biết bao nhiêu là nguồn khách hàng cho các anh, nếu ngay cả chút này cũng làm không được, chỉ bằng tôi đổi nhà nhà khác tốt hơn nhĩ."

Chưa kể sự ra đi của cô sẽ có thể được công bố ngay, mà cho dù đương chức ở vị trí chủ tịch, hợp tác với công ty hàng không không phải là chuyện nhỏ, không phải nói đổi là có thể đổi.

Nhưng người phụ trách lại không gánh nổi tội danh lớn như vậy, lại càng không biết giờ phút này cô chỉ có điều võ dương oai, đành phải tạo " điều kiện" lần này cho cô.

Gấp rút đưa cô đến lối đi khách vip, tự mình đưa người lên máy bay, nhìn thấy nét mặt vị Tôn Đại phật này cuối cùng dịu đi một chút, người phụ trách mới thở ra nhẹ nhõm

Vừa định rút lui, Chu Lăng lại gọi anh ta lần nữa, dùng cách nói không dễ gì mà cự tuyệt:" À, đúng rồi, đăng ký cho tôi chuyến bay đến nước Mỹ, hôm nay nhé, chuyến nào cũng được."

Hành trình bay hai giờ, vừa chạm đất, Chu Lăng vội vã xuống máy bay, vừa mở điện thoại đã có ngay cuộc gọi đến.

Là Hường Nghị, trầm giọng hỏi:" Sao thế hả? Em đi đâu vậy?"

Trong giọng nói đều là vẻ kiềm chế lo lắng và căng thẳng, nghe tới có phần hơi cứng nhắc.

"Em đến H thị, " Chu Lăng dùng cách nói qua quýt đáp, không để lộ nửa phần," Vừa xuống máy bay. anh đang ở đâu, em đi tìm anh ?"

Tâm tình căng thẳng của Hường Nghị lúc này mới thả lỏng xuống, ngữ khí dịu đi mấy phần, có chút kinh ngạc:" Sao đột nhiên lại tới?"

" Nhớ anh." Chu Lăng nói. Lời này trái lại là thật lòng.

Ngoài sân bay, màn đêm đã dần buông xuống.

Buổi chiều Hường Nghị đi cùng lão Út tham quan học viện, làm quen với nội dung chương trình học, được nửa đường thì nhận được cuộc gọi của Thiệu Thành. Ngay khi nghe tin Chu Lăng bỗng dưng không hiểu sao chạy đến sân bay, vệ sĩ lại lạc mất người, ngay lập tức tìm liền căng thẳng.

không gọi điện thoại cho Chu Lăng được, Thiệu Thành sai người tra thông tin chuyến bay, lại là đã bay chuyến buổi sáng đến nước Mỹ.

Toàn bộ sự việc đột nhiên giống như biến hóa kỳ ảo.

Chu Lăng đón xe đến khách sạn Hường Nghị đang nghỉ tạm, anh đã đứng chờ ở ngoài cửa, trong tay xách theo mấy túi nhựa nhỏ, lông mày nhú chặt.

Xe taxi dừng lại phía trước anh, cửa xe mở ra, người vừa chia tay mấy tiếng trước giờ lại xuất hiện trước mặt anh.

Hường Nghị đi tới, Chu Lăng chạy chậm lại, lao thẳng về phía anh, không nói gì cả, chỉ vòng tay quấn chặt cổ anh.

Có trời mới biết lúc cô nghe nói Hoa ca chết đã có bao nhiêu lo lắng, căn bản là không tập chung suy nghĩ, lúc Hường Nghị giáo huấn anh ta có khả năng lỡ tay giết người rồi hay không . Vấn đề này đối với cô mà nói dường như không hề quan trọng.

Ý nghĩ duy nhất của cô chính là đưa Hường Nghị chạy trốn.

Dù là anh thật sự giết người.

Xe taxi vẫn còn đang dừng, tài xế từ trên xe bước xuống, không nhận được nữa thức giục." Còn chưa trả tiền đó!"

" Em không mang tiền." Chu Lăng ghé vào bên tai Hường Nghị nói nhỏ.

cô ra khỏi sân bay đi thẳng đến chỗ đón xe, dù có tiền hay không, hiện giờ chỉ cầm một chiếc điện thoại di động là có thể tung hoành thiên hạ. Đáng tiếc là bác tài xế này là một người cổ lỗ sĩ không sử dụng điện thoại thông minh, không chấp nhận thanh toán phần mềm nào cả.

Hường Nghị gỡ cô từ trên người mình xuống, thanh toán tiền xong rồi đưa cho cô túi nhỏ trên tay.

Là bánh có nhân, vẫn còn mang độ ấm. Chu Lăng quả thực đã đói, cầm lấy cắn một miếng, đưa mắt lên lên nhìn anh.

Hường Nghị hình như tạm thời không có ý thăm vấn "phạm nhân", cũng không hỏi cô muốn ăn gì, cứ thế mà đưa người đến thẳng muốn quán cơm nhỏ mang đầy đủ bản sắc địa phương.

Rời đi lâu như vậy, quê quán đã phát sinh rất nhiều thay đổi từ lâu, nhưng hương vị xác thực không thay đổi.

Cách xa nhiều năm, rốt cuộc Chu Lăng một lần nữa lại được ăn món mì bằng hữu chính tông, mì nóng hôi hổi, hương vị quê nhà sau nhiều năm xa cách, cô ăn vô cùng thỏa mãn.

" Ngon hơn anh làm hả?" Hường Nghị không có khẩu vị, ăn không được mấy miếng đã buông đũa, chỉ nhìn cô.

Cái anh làm, còn hơn cả vị chính tông quê nhà, đó chính là thêm một chút hơi hướng phương bắc, song vẫn rất ngon. Chu Lăng bận ăn, mồm miệng không rảnh, giờ ngón tay cái về phía anh.

Ăn xong, Hường Nghị đưa cô về khách sạn, ngồi xuống ghế, quan sát cô một cách tỉ mỉ.

hiện giờ Chu Lăng đang ở tình cảnh khó cả đôi đường.

cô biết Hường Nghị mà biết chuyện Hoa ca ngày đầu năm, nhất định sẽ lựa chọn quay về, cho nên trong tiềm thức cô không muốn nói. Nhưng nếu không nói, căn bản là không có lý do đưa anh đi.

Suy nghĩ hỗn loạn, Chu Lăng tránh né ánh mắt anh, làm bộ không biết gì hết mà nằm xuống giường." Mệt thật ."

Hường Nghị ngồi trong chốc lát, cuối cùng vẫn đứng dậy, cũng nằm xuống theo, ôm lấy cô từ sau lưng.

" Vì sao tới đây?" anh thấp giọng hỏi.

Chu Lăng không xoay người lại, nhắm mắt trả lời:" một mình ở nhà, chán lắm."

Kiểu gì Hường Nghị cũng cảm thấy cô có chỗ nào đó không đúng, lại không dám bức ép cô, thở dài yên lặng, ôm ấp cô một lát rồi đứng dậy đi tắm.

Mặt nệm phía sau lay động, trở về yên tĩnh, vài giây sau vang lên tiếng đóng mở, Chu Lăng mới từ từ mở mắt ra, nhìn chằm chằm tấm thảm màu nâu sẫm trên sàn nhà, thở dài phiền muộn.

Tóm lại là nói hay không nói ?

Đầu óc rối tung cả nửa ngày, sau lưng đột nhiên vang lên khúc hành quân lạnh lạnh."Đây là một buổi sáng đầy nắng....."

Chu Lăng giật mình, vuốt vuốt ngực ngồi dậy, cảm lấy di động đang sáng đèn của Hường Nghị để trên bàn.

một dãy số xa lạ, số điện thoại cố định.

Trong lòng cô bỗng dưng hốt hoảng, vội vàng nhấn yên lặng, nhanh chóng lấy di động của mình ra, kiểm tra dãy số kia một chút.

Hiệu suất của cảnh sát vẫn nhanh thật.

Trái tim Chu Lăng nhất thời lại căng thẳng, tất luôn máy đi, đặt trở về.

Nếu đã tra ra được Hường Nghị, thì sẽ rất nhanh biết anh đang ở H thị, hai người họ nhất định phải đi thôi.

Hường Nghị tắm mau lẹ, vừa ra ngoài được người ta ôm lấy chặt chẽ. Đầu Chu Lăng đặt trên vai anh, gọi gọi." Hoa ca chết rồi."

" Chết rồi?" Tin tức này rõ ràng khiến Hường Nghị hết sức bất ngờ.

anh xuống tay có chừng mực, lúc đầu cũng chọn những chỗ cứng đầu để đánh trước, có thể làm cho người ta đau đến quỵ xuống, nhưng bên ngoài không nhìn ra là bị thương. Sau đó Hoa ca rút dao ra, anh mới phải mạnh tay, có điều cũng chỉ khiến hắn ta đứt hai xương sườn, gãy xương chân trái, không thể nào chết được.

Chu Lăng gật đầu:" Chỉ mới đêm qua thôi, chết trong ngõ nhỏ đó, có người nhìn thấy anh đuổi theo hấn ta từ trong ngõ ra." cô ngẩng mặt lên, nhúu mày nói," hiện giờ tình thế bất lợi, chúng ta đi Hồng Kông trước được không?"

Mi tâm Hường Nghị xoắn lại, nét mặt đông cứng, nghe thấy vậy thì lại có phần buồn cười, sờ sờ đầu cô : " Chạy trốn cái gì chứ, người có phải anh giết đầu."

"Em tin anh, nhưng mà cảnh sát thì không hẳn tin tưởng nha," Chu Lăng hiềm khi có chút hấp tấp," không phải em kêu anh trốn, chỉ là chờ điều tra ra được hung thủ hẵng trở về....."

không đợi cô nói hết, Hường Nghị vươn tay kéo cô vào trong lòng, bàn tay trên lưng vỗ vỗ trấn an.

Chu Lăng yên tĩnh trở lại.

Sau đó là sự yên lặng đằng đằng.

" anh vẫn muốn quay về, đúng không?" Đôi mắt cô khép chặt lại, giọng nói khẽ run lên.

Hường Nghị ấn đầu cô vào trong ngực mình, cúi đầu, hôn lên tóc cô.

" anh là một người lính."

Giọng anh kiên định.

Bạn đang đọc truyện *Sự Quyến Rũ Nam Tính* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 71

Edit: Michellevn

Ban đêm trời đổ mưa, khí trời buổi sớm cũng khiến người ta thức dậy cảm giác mát lạnh, mặt đất ẩm ướt, hồ nước đầy lại thêm một lớp.

Hường Nghị đứng trong màn mưa phùn, gọi điện cho Thiệu Thành.

"..... Chuyện này xem ra có chút phiền phức, không chắc chắn khi nào kết thúc, trại huấn luyện tôi không tham gia được nữa, anh tìm người khác tới thay tôi đi."

nói cả nửa ngày, cuối cùng vẫn phụ sự tín nhiệm của anh ta.

Trái lại Thiệu Thành dành cho sự thông cảm to lớn nhất:" Cậu khỏi lo đi, trước cứ về xử lý đã, gặp phải loại chuyện này âu cũng là vận khí." Đường như anh ta cũng không nghi ngờ tính chân thực trong lời nói của Hường Nghị, ngữ khí thoải mái trên chộc, cuối cùng vẫn trượng nghĩa như cũ." Có gì cần hỗ trợ, cứ nói một tiếng."

Hường Nghị nở nụ cười:" Hỗ trợ thế nào?"

"Cái khác không làm được, chứ trần tình với quan tòa thì vẫn là có thể, từ xử phạt nặng, để tránh nổi nhục cho quân ta....."

Quán ăn sáng cách đó vài bước chân, Chu Lăng lẳng lặng ăn một tô hoành thánh tôm, lớp da trắng mượt bóng láng, nhồi nhân thơm nức mũi ngon miệng, chấm dấm tương ớt, tâm tình thoải mái lại ẩm dạ dày.

Vị trí đối diện đặt một tô phở bò, đã sắp vừa hết. Chu Lăng trộm nhìn ra bên ngoài, kéo tô phở qua, trộn với hoành thánh ăn cùng luôn.

Hường Nghị cúp điện thoại quay vào, tô hoành thánh đã thấy đáy, phở bò cũng chỉ còn lại hai cọng.

trên mặt anh lộ ra ý cười:" Ngày càng có sức ăn rồi đó."

" Nếu không phải thấy sắp vừa hết, em thêm vào mà ăn," Chu Lăng húp một miếng phở:" anh kêu tô khác đi ."

" anh không đói." Hường Nghị nói

Chu Lăng ngẩng đầu, cất giọng gọi thẳng ông chủ:" Thêm một tô phở bò nữa."

Ăn xong bữa sáng, mang hành lý ra sân bay, Chu Lăng không đem giấy tờ, chỉ có thể bỏ cù soạn lại. Có điều người phụ trách sân bay H thị chẳng hề biết cô, gọi điện thoại xin chỉ thị trên từng cấp một, làm trễ nải không ít thời gian.

Trạng thái hai người nhìn ra lại vô cùng bình thản, như thể vừa trở về sau chuyến du lịch ngắn ngày bình thường.

064 đã chờ sẵn tại sân bay, chờ hai người trở về lại nhà trong tiểu khu Hường Dương.

Điều tra của cảnh sát đã kết thúc, nhưng trong sân vẫn còn đó những bà thím buôn chuyện, trong cuộc sống nghèo túng hiếm khi gặp vụ án liên quan đến mạng người, có thì phải bàn tán thôi.

"Kia không phải Hường Nghị sao!"

Xuống xe ở dưới lầu, ngay lập tức có người đã trông thấy họ, đủ kiểu ánh nhìn từ bốn phía tức thì tập trung qua.

Kiểu nhìn đó giống như nhìn tội phạm giết người, Hường Nghị trái lại không sợ hãi, tựa như không có chuyện gì, Chu Lăng lại cảm thấy rất không thoải mái. Mẹ Tổng Phi ở giữa đám người đó, trước mặt không nói gì cả nhưng biểu tình thì lại rõ ràng nhận định Hường Nghị chính là hung thủ.

Chu Lăng quét ánh mắt lạnh lùng nhìn lại, nhin rồi lại nhin.

Hường Nghị nghiêng người chặn lại tầm nhìn bất thiện bên kia, kéo cô lên lầu, mang máng có thể nghe được câu nói từ phía sau: "Tôi đã bảo nó không phải tốt lành gì mà, đánh chết người đang sống sờ sờ, ra tay cũng quá ác độc, lại còn có mặt mũi mà trở về...."

Lên đến lầu ba, hàng xóm đối diện có quan hệ không tồi giống như nghe thấy động tĩnh, lập tức mở cửa, thân thiết nói: "Ây dô hai người đã về rồi à, xảy ra chuyện rồi! Cảnh sát đang tìm cậu đây!"

"Cháu biết rồi ạ." Hường Nghị khách khí cười cười, "Cháu về nhà trước đã, có gì chút nữa cháu qua ạ."

Đối phương muốn nói lại thôi: "Cậu..."

"Người không phải cháu giết đâu ạ." Hường Nghị bình tĩnh giải thích một câu, rồi đóng cửa lại.

Cơm trưa vô cùng thịnh soạn.

Hường Nghị làm món thịt kho tàu sớ trường nhất của anh, canh cá hầm, thịt heo xào măng tây, sườn non hầm dưa, cải xào nấm hương, mang om đầu. Và vắt nước cam mới cho Chu Lăng làm thức uống để trên bàn.

064 cũng được gọi đến ăn một lần, hưởng thụ kẻ được một bữa ăn ngon trình độ hơn hẳn cậu ta rất nhiều lần. Cậu ta chẳng thêm quan tâm vợ chồng người ta ngọt ngào ở trước mặt, vui đầu ăn đến là thỏa mãn, dường như đã hơi hiểu ra anh Hường này vì sao yêu cầu đặc biệt tìm một vệ sĩ biết làm cơm.

Thời gian này Chu Lăng đã hình thành thói quen nghỉ trưa, cứ đến giờ là chỉ muốn ngủ, Hường Nghị dỗ cô ngủ, ôm cô cùng nằm trong chốc lát, rồi nhẹ chân nhẹ tay ra khỏi phòng.

Phòng khách không có ai, 064 canh giữ ở cửa, tư thế đứng tiêu chuẩn.

Hường Nghị kêu cậu ta nghỉ một lát, tự mình đi vào phòng bếp, đun một nồi bấp hầm xương, sau đó cắt mấy loại hoa quả còn lại, dùng bột báng và nước cốt dừa làm thành một phần chè trái cây, bọc lại bằng màng giữ tươi, để lại cho Chu Lăng thức dậy làm món ngọt.

Cửa phòng bếp đóng chặt, chỉ có âm thanh rất nhỏ truyền ra. Mặc dù được sự cho phép của chủ thuê, nhưng 064 vẫn như trước duy trì sự chuyên nghiệp của mình, nghiêm túc và tận tâm.

Trong lòng lại âm thầm suy nghĩ, trách không được ông chủ lại coi trọng anh Hường này như vậy, hai người này xem ra rất giống nhau, bên ngoài là anh hùng đội trời đạp đất, về đến nhà lại cam tâm tình nguyện sùng vờ lên trời. Xu hướng thịnh hành gần đây hình như có chút khó hiểu.

Có điều so sánh như vậy thì ông chủ vẫn kém hơn một chút, suy cho cùng anh ấy không có nấu ăn ngon như này, vẫn chỉ là trình độ làm ra một bát mì mà thôi.

Hường Nghị ở trong bếp bận rộn một hồi, quay ra phòng khách, lấy đi động mở máy, nhấn gọi điện thoại.

Liên hệ với bên kia xong, Hường Nghị mặc áo khoác vào, chuẩn bị ra cửa. Khế đẩy cửa phòng ngủ ---- Mỹ nhân ngủ vẫn còn đang yên tĩnh trong giấc nồng.

Nhìn nhìn một lát, Hường Nghị một lần nữa khép cửa lại, cuối cùng dặn dò 064 mấy câu, rồi rời đi có chút lo lắng.

064 đối với tình hình nửa hiểu nửa biết, cũng hiểu được giờ phút này anh dự tính đi chấp nhận điều tra của cảnh sát, không thể biết trước kết quả, do đó không yên tâm nhất là người phụ nữ yêu quý.

Đặc biệt người phụ nữ đang hoài thai con của anh.

Động tác cô hết sức nhẹ nhàng, tiếng động vang lên cực kỳ nhỏ, chỉ lo đánh thức người đang ngủ say.

Tiếng thờ dài trong lòng 064 còn chưa chấm dứt, cửa phòng đột nhiên được mở từ bên trong. Chu Lăng vốn đang trong giấc ngủ trưa lại thấy thò đầu đi ra, nhìn về cánh cửa chỉ mới đóng lại trước đó vài giây.

Ánh mắt đó 064 không biết phải diễn tả thế nào, thoát nhìn thì cực kỳ bình tĩnh, rồi lại không phải bình tĩnh.

Chu Lăng nhanh chóng thu lại tầm nhìn, lúc lướt ánh mắt qua cậu ta, còn nở nụ cười dịu dàng: "Hai ngày này cậu vất vả rồi. Bây giờ đã hết nguy hiểm, không cần bảo vệ tôi nữa, cậu về đi."

064 nói: "anh Hường vừa mới nói, kêu tôi đi theo cô một ngày nữa, ngày mai người nhà cô về rồi thì tôi hẵng rời đi."

"Cũng được." Chu Lăng gật gù đầu

cô đi thẳng vào trong bếp, xem xét nồi canh xương hầm trên bếp, bung chè hoa quả ra ngồi trong phòng khách, mở ti vi lên. Ti vi đang phát quảng cáo, cô không đổi kênh, thực ra căn bản cô không xem, chậm rãi ăn xong một tô lớn chè hoa quả, không để thừa lại một chút nước cốt dừa nào.

Ăn xong thì tự mình đi rửa tô, từ đầu tới cuối đều rất yên tĩnh.

Lúc hai giờ, cô lấy điện thoại ra và gọi một cuộc điện thoại.

Luật sư Trịnh am hiểu tranh chấp thương mại hơn, tiến cử cho cô một đàn em tâm đắc chuyên về các vụ án hình sự, họ Lạc, còn trẻ, nhưng rất nổi tiếng trong ngành, được biết đến với cái tên "Trưởng quân luôn thắng".

Nhờ sự hỗ trợ của luật sư Trịnh, thêm được một đội, mới mời được luật sư Lạc, bỏ vụ án đang phụ trách trong tay xuống, dành thời gian cùng cô đi đến cục công an một chuyến.

Hường Nghị đang trong phòng thẩm vấn, chỉ có luật sư có thể đi vào gặp anh. Chu Lăng thì chờ bên ngoài, không nóng vội không hấp tấp.

Kể từ khi anh quyết định quay trở lại vào tối qua, cô đã thực hiện rất nhiều lần việc xây dựng tâm lý, và giờ cô chỉ có thể giữ bình tĩnh.

cô không dựa vào cái gọi là sự công bằng của pháp luật, cầu xin ai đó không bằng cầu xin chính mình.

Lúc luật sư Lạc đi ra, đã mang theo luồng tin tức mới nhất.

Hoa ca chết vì chảy máu quá nhiều, vết thương trí mạng nằm sau đầu, bị nện bởi một hung khí không bén nhọn. trên da đầu phát hiện thấy bột gạch màu đỏ, nhưng không tìm thấy hung khí gây án tại hiện trường.

Mà trên con dao để lại tại hiện trường, có dấu vân tay và vết máu của Hường Nghị; hiện trường không có nhân chứng, nhưng lại có một số người đã nhìn thấy anh đuổi theo Hoa ca từ trong tiểu khu.

-- Đến thời điểm trước mắt, tất cả các chứng cứ đều nhằm vào Hường Nghị, anh là nghi phạm lớn nhất.

Nhưng thái độ phối hợp điều tra của anh rất tốt, thừa nhận từng vì bị Hoa ca chụp trộm ảnh mà xảy ra đánh nhau, đồng thời giao ra điện thoại của Hoa ca ngày đó lấy đi. Mặc dù ảnh chụp Hường Nghị và Chu Lăng đã bị xóa ngay từ đầu, nhưng bộ phận kỹ thuật có thể khôi phục dữ liệu để chứng minh điều đó.

Luật sư Lạc nói: "Nếu không có bằng chứng trực tiếp, cảnh sát không thể kết tội, có thể ra ngoài trong vòng hai mươi giờ."

Chu Lăng gật đầu, nhíu mày, vẻ mặt chăm chú: "Chỉ có tìm ra hung thủ, mới có thể chứng minh anh ấy vô tội sao?"

Luật sư Lạc lắc đầu: "Dù cho tìm ra hung thủ, cũng không thể chứng minh anh ấy vô tội. Tuy anh ấy không giết người, nhưng đối với hành vi cố ý gây thương tích, và căn cứ vào tỷ lệ tình trạng thương tích anh ấy với người chết, tội danh này rất có thể sẽ được thành lập."

Cặp lông mày Chu Lăng nhíu chặt lại, suy nghĩ hồi lâu rồi nói: "Nếu như đánh để nhằm phòng vệ chính đáng thì sao?"

"Mức độ khó khăn rất là lớn....."

"Khó khăn lớn chính là có hi vọng." Chu Lăng cong khóe miệng, nở nụ cười với anh ta, nhưng ánh mắt lại hơi lạnh lùng "anh ấy nhất định phải vô tội, tôi chỉ chấp nhận một loại khả năng này."

Bạn đang đọc truyện *Sự Quyến Rũ Nam Tinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 72

Edit: Michellevn

Chu Lăng ngồi chờ suốt ở bên ngoài đến tám giờ tối, Hường Nghị không thể ra ngoài, Tiền Gia Tô tới đón cô --- không biết cậu biết tin từ đâu, giấu bà ngoại và mẹ cậu, một mình về thành phố trước.

"Chị Lăng, chúng ta về nhà đi" Tiền Gia Tô không đành lòng khuyên giải

Cậu vừa mới vào thăm dò tình hình, các giấy tờ sẽ được phê chuẩn ngay lập tức, anh họ không thể đi rồi.

Chu Lăng khẽ thở dài:" đi thôi."

Đêm dài đằng đẵng.

Trời còn chưa sáng Chu Lăng đã thức dậy, tự mình vào bếp làm đồ ăn.

Nhiều ngày mưa dầm thấm đất như vậy, không ngờ cô vẫn học được sơ sơ từ đại đầu bếp Hường. Nấu một nồi cháo hoa, xào bông cải xanh rau cải, hâm lại nồi xương hầm Hường Nghị hôm qua đã làm, kết hợp với bánh bao và bánh rán hành Tiền Gia Tô mua dưới lầu, tính ra bữa sáng cũng không khó coi.

"Hôm nay bà nội và cô về phải không?" Hôm qua 064 đã rời đi, Chu Lăng và Tiền Gia Tô đang yên lặng ăn, đột nhiên hỏi.

Tiền Gia Tô gật đầu:" Chắc là com trưa xong mới xuất phát, về đến nơi cũng bốn năm giờ."

"Vậy chúng ta đi đón Nhị Ngốc và Tiểu Mỹ nhé."

"Được ạ."

Loại áp khí thấp này kéo dài mãi đến lúc đón chó về. Đinh Y Y đang sút đầu mề trán vì chuyện li hôn, nhưng vừa nghe nói đến chuyện xảy ra, thì lập tức đẩy lùi cuộc hẹn với luật sư lại, rồi đến gặp Chu Lăng, nói cho cùng bầu bạn là sự an ủi tốt nhất.

"đang yên đang lành sao lại gặp phải chuyện này chứ," Đinh Y Y thở dài," Tớ cứ nghĩ là hai người đang đi trên con đường ngọt sủng rồi chứ, ai mà ngờ đột nhiên đổi sang con đường cầu huyết thế này."

nói xong liền rống lên có phần tang thương:" Sống hiện ngang bát khuất, làm chủ những năm tháng tuổi thanh xuân....."

"không loại trừ khả năng có kẻ giả họa," Chu Lăng nói," Tớ luôn cảm thấy mọi việc không thể trùng hợp như vậy."

Tiền Gia Tô đang lấy chìa khóa mở cửa, nghiêng răng nghiêng lợi nói :**"Ông mày nhất định phải bắt cho bằng được thằng kia!"**

Chu Lăng trấn an vỗ vỗ lên tay cậu:" Xem hiệu suất của cánh sát thế nào đã, đây chắc không phải việc khó. Bị kích động gây án khẳng định sẽ để lại chứng cứ, không trốn được đâu."

"Đúng!" Đinh Y Y phản chấn nói :**"Lùi một vạn bước (*)**mà nói, cho dù Hường Nghị thực sự vào trong đó, chúng ta cũng có thể vớt anh ấy ra, trên đời không có việc khó, chỉ sợ kẻ có tiền thôi."

(*退一万步 đem một loại giả thiết nào đó đưa đến giới hạn thấp nhất, chuyện không xảy ra vẫn là không xảy ra, chuyện không nên phát sinh sẽ không phát sinh.- traxanhsuada.wordpress.com

Chu Lăng liếc cô ấy:" Tớ đã không phải là kẻ có tiền nữa rồi."

Đinh Y Y ngẩn ra, sau một lúc lâu mới phản ứng lại được:" Cậu làm việc cũng nhanh thật đấy....."

"Đây không phải là nôn nóng kết hôn sao." Chu Lăng cười

"Vậy cũng không thể sốt ruột như vậy nhé, chỉ ít gì cũng phải bí mật chuyển ít tài sản ra ngoài trước đã chứ, cậu đúng là cái đồ ngốc X!" Đinh Y Y chỉ tiếc rèn sắt không thành thép mà la mắng.

Đáp lại lời cô ấy, là tiếng sủa vô cùng vang vọng phản chấn của Nhị Ngốc:" Gâu -----! Gâu gâu!"

Ba người hai chó vào trong sân, Nhị Ngốc ngẩng đầu đi trước nhất, đột nhiên bước chân dừng lại, cúi đầu ngửi ngửi, tiếp đó giống như lên con diên, cứ cuống quít ngửi khắp nơi diên cuồng sủa lên.

"Sao thế, đây là.....Ồi!" Nhị Ngốc mạnh mẽ lao về một chỗ, dây dắt trong tay Tiền Gia Tô lại bị tuột khỏi tay lần nữa.

"Gâu ----!" Nhị Ngốc lao đến bên cạnh cây sồi xanh nơi góc sân kia, lượn một vòng xung quanh, hai móng vuốt bắt đầu liều mạng đào đất.

Ba người kinh ngạc nhìn theo, Chu Lăng bỗng nhiên nhướng mày lên, bước nhanh đi qua, lớn tiếng quát, ngăn lại chú chó to lớn như nổi điên.

Nhị Ngốc tuân mệnh ngừng lại, nhưng vẫn khó chịu bất an, kêu ư ử không ngừng.

Chu Lăng cúi xuống, nhìn thoáng qua cái hố đã bị nó đào ra nửa thước, đưa tay ra gọi: "Ba Kim, lấy cái xẻng lại đây!"

Tiền Gia Tô như hòa thượng sờ mãi không thấy tóc, có điều vẫn xông ngay vào, cầm công cụ chạy về lại.

"Bên dưới này có đồ gì sao?" Cậu rầu rĩ hỏi

Chu Lăng lắc đầu, đứng lên: "Chị cũng không biết nữa, Nhị Ngốc sẽ không thể sửa một cách khó hiểu, em xúc vài cái thử xem, đừng dùng lực mạnh quá."

Vào giờ phút này, bất kỳ sự cố có chủ ý nào cũng dễ dàng khiến người ta liên tưởng đến vụ án mạng kia, Tiền Gia Tô cảm thấy rung mình, không nói hai lời liền ra sức bắt đầu làm việc.

"Mẹ nó....." Xẻng vừa vung được mấy lần, cả người cậu đột nhiên cứng đờ, quay đầu lại, kinh ngạc nhìn hai người. "Thực sự là có gì đó....."

Về mặt Chu Lăng và Đinh Y Y cùng biến đổi, lao ngay tới.

Tiền Gia Tô quăng cái xẻng đi, đeo găng tay làm việc của Hường Nghi ném bên cạnh hồ nước, nhanh chóng và thận trọng kéo ra bên ngoài chỗ vừa mới đào.

Năm phút sau.

"Cái đêch!" Tiền Gia Tô giống như bị đập dội ra phía sau, đặt mông ngồi trên nền đất đầy bụi bẩn.

Đối với chuyện xảy ra kỳ quái này, Đinh Y Y đã không còn khả năng tiếp nhận, lòng bàn tay phủ lên trán, nửa ngày không nói được thành lời.

Duy chỉ có Chu Lăng là vẫn còn giữ được bình tĩnh, nhưng có chút cảm giác buồn nôn, kìm nén khó chịu mà quan sát tỉ mỉ, nghiêng đầu qua. "Tìm đồ thu lại đi."

"không giao cho cảnh sát sao?" Tiền Gia Tô nhìn viên gạch vỡ dính máu kia, chần chờ.

Chu Lăng suy nghĩ một lát, lắc đầu: "Thu lại trước đã."

Thời hạn hai mươi bốn giờ sẽ tới ngay lập tức, mặc dù trong lòng rất rõ khả năng Hường Nghi được thả là cực kỳ bé nhỏ, chút xui may mắn đó cũng làm cho tâm lý không thể kìm chế được.

Lơ đãng ăn bữa trưa, Chu Lăng ăn chưa được mấy miếng đã đặt đũa xuống, cùng Tiền Gia Tô vội vã chạy đến đồn công an.

Nhận được tin tức ngoài dự đoán nhưng hợp lý ----- Hường Nghi đã bị chuyển đến trại tạm giam.

Mà trại tạm giam thì không cho phép thăm nom.

Chu Lăng có phần hối hận mấy năm qua không chăm chỉ tích góp các mối quan hệ, lúc này không thể không tìm đến chỗ Thôi Tuấn ---- mối quan hệ của anh ta luôn luôn rộng rãi, trước kia vì chuyện bạn trai cũ của Chung Niệm Vi mà nhiều lần giao tiếp qua lại cùng người của văn phòng thành phố, là con đường tắt nhanh gọn nhất đối với cô trước mắt.

Song hiện giờ không như trước kia, cô không còn là chủ tịch của Đại Nguyên nữa, muốn gặp mặt Thôi Tuấn, cũng phải nhẫn nại chờ một tiếng, đợi anh ta kết thúc cuộc họp.

Nhóm thư ký văn phòng vẫn đối với cô cung kính như cũ, dựa theo yêu thích trước kia của cô, dùng hạt cà phê nhập khẩu xay tại chỗ để phục vụ.

cô ngồi ở bàn của thư ký nhỏ, Thôi Tuấn sắc mặt nghiêm nghị đi qua, chỉ lo bàn giao công chuyện với trợ lý đặc biệt bên cạnh, chẳng hề chú ý đến cô.

Chu Lăng không thể không đứng dậy gọi anh ta, hiếm khi khách khí nói: "Tôi có chuyện tìm anh, có tiện không?"

Thôi Tuấn hơi ngạc nhiên, ngay sau đó dường như đã đoán được mục đích đến của cô, không thay đổi nét mặt thu lại ánh mắt, sai bước nhanh vào văn phòng.

Trợ lý đặc biệt lễ phép gật đầu với Chu Lăng, đi vào theo.

Chu Lăng cũng không hề khách khí, tự mình đẩy cửa ra, trong ánh mắt muốn nói lại thôi của nhóm thư ký, thân nhiên đi vào.

Hai người bàn công chuyện bên kia giống như không nhìn thấy cô, nói liên miên không dứt, mười mấy phút mới kết thúc. Trợ lý đặc biệt đi ra ngoài, Chu Lăng đứng bên cạnh ghế sofa lập tức xoay người, lướt qua vai anh ta nhấn nút: "Khép cửa lại."

Trở lại văn phòng lần này, nhưng là dùng thân phận khách mời. Bộ cục vẫn là đáng vẻ cô ở ngày đó, đồ vật thì đã được thay đổi thành của riêng Thời Tuấn.

Trước bàn làm việc không có ghế dựa, Chu Lăng liền đứng đối diện anh ta, nhìn lại đôi mắt thâm trầm của anh ta, mở miệng nói : " Hình như anh biết tại sao tôi đến, vậy tôi cũng không nhiều lời nữa. Tôi muốn đến trại tạm giam thăm hỏi một người, cần anh giúp đỡ."

" Em dựa vào cái gì mà cho rằng tôi sẽ giúp em?" Khóe miệng châm chọc của Thời Tuấn nhếch lên, " Tôi đã từng nhắc nhở em, không nên dây dưa với tên sửa xe đó, em nóng đầu một cái là ngã vào luôn, giờ thì cần gì phải đến cầu xin tôi."

Chu Lăng không buồn cũng không giận, đứng đấy tư thái vững vàng:" Vào tình cảm trước kia."

Về mặt Thời Tuấn trong nháy mắt ngưng trệ, nhưng lướt qua giống như ảo ảnh.

" Tình cảm.....Chúng ta có tình cảm gì chứ, tình mẫu tử à," anh ta đứng lên, chống tay lên bàn, mang theo cảm giác áp bức nặng nề áp sát tới, ý tứ châm chọc nơi đáy mắt càng đậm nét hơn, ----- Hay là tình yêu nam nữ?"

Chu Lăng vẫn là đáng vẻ cứng đầu kia, thậm chí còn cười cười với anh ta, nói : " Dù sao cũng là cầu cạnh anh, lòng anh coi trọng cái nào, thì chúng ta cứ tính vào cái đó."

Giọng nói nhẹ nhàng vừa dứt, nét mặt Thời Tuấn hơi thay đổi, nhìn cô chăm chú nửa ngày không rõ ý, cuối cùng đầu hàng, đứng thẳng lên, túm túm cà vạt, cả người lạnh lẽo đi đến bên cửa sổ.

anh ta đứng trong tia sáng loang lổ của ánh chiều tà, nhưng hơi thở u ám lại không hề thuyên giảm

Im lặng hồi lâu, Chu Lăng lại lên tiếng ở phía sau:" anh nợ tôi."

Thời Tuấn bỗng dừng xoay người, giống như loài thú vùng lên khi sắp bị đâm trúng, bước nhanh tới, đẩy Chu Lăng lên tường, gương mặt tràn đầy vẻ hung ác, câu nói dường như rít qua kẽ răng:" Tôi nợ gì em? Tôi đây mẹ nó từng cứu mạng em đấy!"

Lưng phía sau bị va đập đau, Chu Lăng cũng không hề nhăn mặt, vẫn như cũ cố chấp nhìn anh ta.

"Thế nhưng chính anh là người tự tay tặng tôi cho cha nuôi." cô biết đây là tử huyệt của Thời Tuấn, cố ý dùng lời này đâm anh ta," Mà không, là bán. anh không khác gì bọn buôn lậu, anh còn ghê tởm hơn họ, ngoại trừ lừa bán, còn có phản bội, có thể bù đắp được sao?"

" Đủ rồi!" Thời Tuấn buông cô ra, quay lưng lại, cánh tay rũ xuống lại hơi run rẩy.

Chu Lăng lặng lẽ thở ra, cọ cọ lên quần lông tay phủ đầy mồ hôi lạnh.

" anh giúp tôi lần này, chúng ta liền thanh toán xong "

Bạn đang đọc truyện *Sự Quyến Rũ Nam Tính* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 73

Edit: Michellevn

Nhóm bà cụ đã trở về, láng giềng xung quanh nhiều như vậy, trăm người ngàn ý, tốt xấu lẫn lộn, sự tình không giấu giếm được nữa.

Tiền Gia Tô bị Chu Lăng phái về làm công tác trấn an, không dám nói anh họ đã bị tạm giam, chỉ nói là phối hợp với điều tra của cảnh sát, tìm ra được hung thủ là có thể được thả ra liền, tránh cho bà cụ bị kích thích xảy ra chuyện gì đó.

Chu Lăng nhận được tin tức cậu báo lại lúc đang trên đường chạy về hướng trại tạm giam, trả lời qua quýt, " Buổi tối không cần đợi chị", rồi thì cất đi động đi.

Xe thương vụ màu đen chạy vững vàng, suốt quá trình Thời Tuấn không nói một lời, mặt mày âm trầm, giống như căn bản không nhìn thấy người phụ nữ bên cạnh.

Tới trại tạm giam, vẫn phải mất khá nhiều công sức, Chu Lăng mới có thể dùng lo lót đi vào thăm. Thời Tuấn đang giao tiếp cùng với sở trưởng, đuôi mắt nhìn thấy bóng người kia theo quần áo viên đi vào, mà không hề quay đầu nhìn lại.

Phòng thẩm hỏi, chỉ có một cái bàn, hai người.

trên ghế ngồi có còng tay, nhưng Hường Nghị được đặc cách, không bị còng lại. Bên ngoài có người tuần tra, anh canh me thừa dịp người ta đi đến chỗ tủ hồ sơ trống, nhanh như chớp kéo Chu Lăng qua hôn một cái.

"Lo cho anh rồi có phải không?"

anh vậy mà vẫn còn tâm trạng cười đùa.

Chu Lăng nâng tay cho một quyền vào ngực anh : "anh còn cười được à?"

"Thấy em thì vui về." Hường Nghị cười vuốt vuốt tóc cô.

"Em không vui về....."

Chu Lăng vui mặt lên vai anh, trong nháy mắt cơ thể được bao bọc trong hơi thở quen thuộc, thần kinh vẫn luôn căng thẳng mới buông lỏng được chút ít.

Cửa bị mở ra từ bên ngoài, quản giáo viên khó xử nói : " Bà chị ạ, đừng làm chúng tôi quá khó xử, như vậy là không hợp quy củ."

Hai người đang ôm nhau lúc này mới buông ra.

Sau đó ngồi xuống, nói về việc chính.

"Nhị Ngốc lại lập công," Chu Lăng nói, "Bên dưới gốc cây trong sân kia đào được một viên gạch, dính máu. Chắc là mới chôn thôi, không thì Nhị Ngốc sẽ không đột nhiên nổi điên."

Hường Nghị vừa thu lại nét mặt thành thoi, một bên mày nhíu lại.

"Em vẫn luôn cảm thấy có mối quan hệ với cái chết của Hoa ca, phải xử lý thế nào?"

"Giao cho cảnh sát đi." Hường Nghị nói .

Cuộc đời quân nhân đã phò thác cho anh, ngoài thân thể khỏe mạnh khí phách kiên cường, còn có một tinh thần trọng nghĩa, luôn mang sự tín nhiệm lớn nhất đối với quốc gia, với công - kiểm - pháp(công an, Kiểm sát, tư pháp).

Chu Lăng gật đầu, rồi hỏi lại: "Có thể nghĩ đến giấu trong tiệm của chúng ta, khẳng định là người quen. anh nghi ngờ ai?"

"Những cái này để cho cảnh sát điều tra đi," Hường Nghị không trả lời câu hỏi của cô, "Em cứ ở nhà dưỡng sức cho tốt, không cần nghĩ về những chuyện này nữa."

Suy nghĩ của hai người đã hoàn toàn không ở cùng một tần số, Chu Lăng hỏi dò: "Trần Hỷ à?"

Có động cơ muốn mạng Hoa ca, lại có quen biết với Hường Nghị, cô chỉ có thể nghĩ đến Trần Hỷ mà thôi. Hơn nữa vào ngày tìm thấy hung khí, cô gọi điện thoại ngay cho Trần Hỷ, đã tắt máy, không thể liên hệ được. Căn cứ vào điểm máu chốt này, không thể không nghi ngờ.

Hường Nghị nhìn cô sâu xa, qua một lúc lúc nở nụ cười có chút bất đắc dĩ: "Vì sao nhất định phải thông minh như vậy, ngốc một chút không phải tốt hơn sao?"

Tâm tư của anh, thật ra không hề muốn Chu Lăng vì anh mà bỏ ba tìm quan hệ nhờ vả.

Về vấn đề có bị ngồi tù hay không, từ lúc bắt đầu quyết định tự thú, anh không lúc nào là không tự hỏi.

Về lương tâm, anh đánh người ta trọng thương, hơn nữa rất có khả năng gián tiếp dẫn đến vụ mưu sát sau đó, bắt luận đối phương có biết bao tội ác tày trời, thì anh vẫn phải có trách nhiệm pháp lý.

Về trách nhiệm, trên thì có bà nội già yếu, dưới thì có vợ và đứa con chưa ra đời, anh không thể bỏ rơi họ được.

Thời điểm dạy dỗ Hoa ca kia, không bao giờ mong muốn đặt mình vào tình huống như vậy.

Mà Chu Lăng có thể phá lệ đi vào được nơi này thăm anh, sau lưng nhất định cầu cạnh rất nhiều ân tình, gian khổ vất vả, nhìn nét mặt người.

anh đau lòng áy náy cũng không kịp.

không đành lòng để cố gắng của cô biến thành phí công, càng không đành lòng để cô một mình mang thai vất vả.

Nếu nhất thiết phải chọn lựa, có lẽ anh chỉ có thể buông tha lương tâm của chính mình.

"không thông minh một chút thì sinh con ra đã mất cha rồi." Chu Lăng hừ một tiếng, nói đùa.

Hương Nghi lại không có tâm tư vui đùa, chậm chậm thở ra một luồng khí ngọt ngào, vươn bàn tay qua nắm lấy tay Chu Lăng.

" Xin lỗi em."

đã để em chịu khổ rồi.....

Chu Lăng lại nở nụ cười:" Xà mà vừa thôi, anh không yêu cầu giam thêm mấy năm để thể hiện sám hối là em đã tạ trời tạ đất rồi."

cô thật sự hiểu Hương Nghi, cũng biết điều quan trọng nhất trong trái tim anh, buông bỏ không được cuối cùng vẫn là họ, bởi vậy cũng không rồi rắm nhiều ở vấn đề này.

" không yêu cầu anh đối trá, cũng không cần anh làm trái lương tâm của mình. anh nên nói thế nào thì nói thế đó, em nhất định sẽ để anh phóng thích vô tội. "

" Nếu như anh không bước qua được cửa ải trong lòng kia, chỉ cần suy nghĩ một chút, em và cục cưng, còn có cả bà nội," cô vươn tay qua, nắm lấy ngón tay Hương Nghi," Mọi người sẽ không rời xa anh."

Sau khi Chu Lăng rời đi không bao lâu, Hương Nghi lại nghênh đón người đến thăm hỏi ---- Luật sư biện hộ của anh.

Từ phía anh luật sư Lạc đã hiểu rõ toàn bộ chuyện xảy ra đêm đó, cũng phân tích chuyên nghiệp về tình huống này.

Việc cấp bách vẫn là phải tìm ra được kẻ giết người thực sự, nhưng trước khi xảy ra vụ án, Hương Nghi đã gây thương tổn đối với người bị hại, dẫn đến người bị hại đánh mất năng lực hành động, gián tiếp tạo điều kiện cho hung thủ giết người, rất có thể hình phạt sẽ bị tăng nặng.

Tình hình không hề lạc quan.

"Ý của vợ anh là căn cứ vào đánh nhau vì phòng vệ chính đáng, kiểu gì cũng phải để anh thoát tội, rất là khó khăn. Tôi đây bắt tài, không dám khoe khoang khoác lác."

Luật sư Lạc nói chuyện vì mình lưu lại mấy phần đường sống," Nếu không thể thoát tội " phòng vệ quá mức gây tổn thương người ", thì vẫn còn đường khác. Tôi sẽ cố gắng hết sức để anh chỉ bị tạm giam đến dưới sáu tháng, kéo dài thời hạn chấp hành, tương đương với không phải ngồi tù. Hi vọng anh có chuẩn bị tâm lý."

Hương Nghi gật đầu:" Vất vả cho anh rồi.."

nói xong chuyện chính, thái độ nghiêm túc của luật sư Lạc có hơi dịu đi, cười:" Vợ anh nói anh là người thẳng tính, nói không chừng còn có thể chủ động yêu cầu phán nhiều thêm vài năm, hiện tại xem ra lại không phải."

"Tôi không sợ ngồi tù," Hương Nghi cũng cười, khoe môi khê cong lên, trong mắt có dịu dàng thoáng qua," Nhưng cô ấy sợ."

.....

Từ trại giam đi ra, chuyện đầu tiên Chu Lăng làm là lại gọi điện thoại cho Trần Hỷ, vẫn tắt máy như cũ.

Ngay sau đó cô gọi cho Tống Phi, vậy mà lại có tín hiệu, vừa nghe là cô lập tức nói bằng giọng không vui:" Có chuyện gì nói đi, tôi đang bận đấy."

"Trần Hỷ đâu." Chu Lăng nói thẳng luôn

"Sao tôi biết được, tôi cũng không phải mẹ anh ta!" Trần Phi phát cáu," cô tìm anh ta thì gọi điện thoại cho anh ta chứ, gọi tôi làm gì?"

Chu Lăng cười hừ một tiếng:" Đây không phải tìm không được sao. Hai người cả ngày dính chùm với nhau, tôi đương nhiên tìm cô thôi."

" cô đừng có mà nói lung tung! Tôi không có quan hệ gì với anh ta hết, cũng không liên hệ, anh ta thích đi chỗ nào thì đi chỗ đó, liên quan rắm gì đến tôi!"

Sao lại nghe ra có mùi oán giận nhỉ!

Nhưng gút mắc của hai người này Chu Lăng thêm vào mà để tâm, biết Tống Phi cũng không có tin tức của Trần Hỷ, lập tức ngắt điện thoại không lưu luyến.

Ngay sau đó cô liên hệ thám tử tư lúc trước cô đã yêu cầu.

Nếu không phải vừa nãy Hương Nghi nhắc nhở, cô đã quên mất điều này.

Có điều ngày đó xảy ra chuyện đúng lúc đã xác nhận người theo dõi là do Bùi Hi Mạn phái tới, hợp tác của cô và thám tử tư kết thúc, lúc đó đã thanh toán hết số tiền còn lại, đối phương rất có thể đã đi rồi, hi vọng cũng không nhiều.

Dãy số liên hệ lúc trước vậy mà đã không gọi được nữa, Chu Lăng không thể không gọi đến công ty của đối phương, không ngờ vị này làm xong vụ làm ăn với cô đã đi nghỉ phép, phòng thám tử nhất thời cũng không tìm thấy người.

Chu Lăng về nhà trước, bà nội và Tiền Gia Tô đều đang chờ đợi, không có tâm trạng nghỉ ngơi.

Chỉ lựa ra những lời dễ nghe, Chu Lăng với dáng vẻ trong lòng đã có dự tính, cam đoan với bà nội Hương Nghị sẽ sớm trở lại, bà cụ mới bán tín bán nghi về phòng nghỉ ngơi.

Giữa trưa hôm sau phòng thám tử tư bên kia mới có tin tức, cuối cùng Chu Lăng cũng đã liên hệ được người kia, nhưng kết quả lại rất đáng tiếc.

- - - Cùng ngày anh ta nhận được tiền và rời công việc lúc tám giờ, cách lúc xảy ra chuyện vẫn rất sớm, cũng không hề nắm bắt được thông tin có giá trị nào.

Đối phương cũng không biết Chu Lăng xảy ra chuyện gì, chỉ là nghe cô muốn biết tình huống sau mười giờ, thì cho cô một lời nhắc nhở." Lúc đó người của bên kia vẫn còn đang theo dõi....."

thật ra Chu Lăng cũng đã nghĩ đến bước đó.

Người của Bùi Hi Mạn vẫn luôn đi theo cô, mấy ngày nay cô bận trong bận ngoài không để ý, chỉ e là đến giờ vẫn còn nguyên đó.

Bọn họ ngược lại là có khả năng, đã chụp được cái gì rồi.

Nhưng, nếu như chụp được, với tính cách của Bùi Hi Mạn, hẳn là kìm nén không được đã sớm tìm đến cô bàn điều kiện rồi chứ nhỉ?

Song, cho dù chỉ có một chút hy vọng nhỏ bé, cũng không thể từ bỏ.

Di động cầm trong tay, chậm chậm xoay mấy vòng, đang tự hỏi trả lời thế nào với Bùi Hi Mạn, thì tiếng chuông vang lên.

- - - thật là đúng lúc quá, chính là cô con gái riêng mà cô đang thương nhớ.

Bạn đang đọc truyện *Sự Quyến Rũ Nam Tính* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 74

Edit:Michellevn

Ông Nguyên dựng nghiệp bằng hai bàn tay trắng. Thời trẻ làm việc ở nhà máy hóa chất, một thời gian dài tiếp xúc hóa chất độc hại, rất có khả năng đó là nguyên nhân sâu xa của sự hao tổn về cơ thể của ông ta sau này.

Bùi Hi Mạn là con duy nhất của ông ta, đương nhiên, đó là trước khi đột nhiên vì sự cố ngoài ý muốn nào đó, phát hiện nhóm máu cô "con gái" này chẳng hề phù hợp với mình.

Nhưng cho dù đặt kết quả xét nghiệm trước mặt vợ cũ, bà ta đồng ý ly hôn, thậm chí không lấy một phân tiền, cũng không muốn tiết lộ cha ruột của đứa bé.

Người phụ nữ này xuất thân trong một gia đình công nhân bình thường, không có vẻ ngoài xinh đẹp, không có tài năng vượt trội, nhưng vào thời điểm nào đó, lại có sự quyết đoán kinh người.

Bùi Hi Mạn cũng không biết mình không phải là con ruột.

Tình cha con bao nhiêu năm, kết quả giám định DNA bày ra trước mắt, trong con thịnh nộ ông Nguyên đã ly hôn vợ trước, thế nhưng vẫn lựa chọn bảo hộ "con gái" duy nhất.

không muốn cho cô ta biết tình hình thực tế.

Điều ông ta không ngờ là đứa con này còn nhẫn tâm hơn ông ta, ra đi cũng quyết đoán như mẹ cô ta, không hề có chút nào dây dưa lằng nhằng.

Đoạn tuyệt quan hệ, sửa thành họ mẹ.

Ông Nguyên lập tức biến thành ông già cô độc, không thể không nói trái tim lạnh giá.

Trong sự nghiệp của mình, không thể nghi ngờ ông rất thành công, trong gia đình, lại là kẻ vô cùng thất bại.

Thất vọng cũng được, hờn dỗi cũng xong, ông già gia tài bạc triệu này, khi rời bỏ thế giới này, không mang theo nỗi nhớ của bất kỳ ai, nhưng lại để lại

khỏi tài sản không lỗ.

Mà những thứ đó được Bùi Hi Mạn coi là của cải vốn nên thuộc quyền sở hữu của cô ta.

Mấy năm nay đối chọi gay gắt vẫn thế, giờ trò sau lưng vẫn vậy, mục đích không gì ngoài việc muốn lấy lại gia sản.

Chu Lăng đến vị trí phòng trà tương đối bí mật kia, được người phục vụ dẫn đến gian phòng hẻo lánh, người hẹn cô đã đến rồi.

Hai người đàn ông cường tráng đứng thẳng tắp ngay cửa, Chu Lăng bật cười, lắc lắc đầu, đẩy cánh cửa gỗ.

Ngoại trừ lúc vừa mới vào nhà họ Nguyễn, thời gian đó ăn nói nhỏ nhẹ, Bùi Hi Mạn còn chưa cấu kình đoạn tuyệt quan hệ với ông Nguyễn, thường xuyên mượn danh nghĩa đại tiểu thư mà chèn ép cô rất nhiều, sau đó đã rất lâu rồi không còn chiếm được ưu thế trước mặt Chu Lăng nữa.

Lần này ước chừng là cảm thấy nắm được yếu điểm của cô, tuy khí sắc cả người cũng không cải thiện, chằm chằm ngồi đó, lại có cảm giác mọi thứ trong tầm kiểm soát.

Trông thấy cô, hiếm khi không vội vã mở miệng, không kiên căng không nóng nảy, tự mình rót đầy tách trà.

Chu Lăng thậm chí cảm thấy có mấy phần vui mừng, cô con gái riêng này cuối cùng cũng có chút tiến bộ.

"Tôi sẽ không vòng vo với cô, " Chu Lăng nói thẳng luôn, " cô nói trong tay có thứ tôi muốn, tính toán bản điều kiện gì với tôi?"

Bùi Hi Mạn đặt tách trà xuống: " Hôm nay là cô cầu xin tôi, không có chuyện cô nói ở đây."

"OK." Chu Lăng nhún nhún vai không hề gì, " cô nói."

Bùi Hi Mạn hừ một tiếng: " Ngày mừng bãy đó cô đi phòng công chứng, làm gì hả?"

"Tôi chỉ trả lời cô ba vấn đề. Đây là thứ nhất," Chu Lăng lấy ấm từ sa xuống, tự rót trà cho mình, hơi nóng vẩn vút. " đi phòng công chứng, đương nhiên là làm công chứng."

" Công chứng cái gì?"

" Buông bỏ quyền sở hữu gia sản." Chu Lăng trả lời không cần nghĩ ngợi, sau đó giương mắt, nhìn cô ta cười, " Còn một cơ hội cuối cùng, nghĩ cho tốt hãy hỏi."

Bùi Hi Mạn chán nản, nhất thời không nghĩ ra phải lợi dụng cơ hội cuối cùng này thế nào để hỏi cho ra thứ mình muốn biết, không hề ý thức được trong nháy mắt bản thân mình lại bị cô nắm mũi dắt đi rồi.

" Bỏ đi, tôi tự nói vậy." Chu Lăng thật sự lười cùng cô ta dây dưa mất thời gian.

" Tôi và Hường Nghị đã kết hôn, cô phải người theo dõi tôi lâu như vậy, chắc là cũng biết. Điều kiện trước tiên của kết hôn là phải từ bỏ gia sản, có lẽ cô cũng đã nghe phong phanh chút ít, nhưng cũng không giống như cô nghĩ đâu, tôi từ bỏ thì có thể đến tay cô, " Chu Lăng nhìn cô ta, " Toàn bộ gia sản do Thời Tuấn thừa kế, đây là ý của cha cô."

Bùi Hi Mạn chấn động, trừng mắt nhìn cô không thể tin được: " cô nói cái gì?!"

Chu Lăng không nói gì, Bùi Hi Mạn cười a lên, giận dữ nói : " Ông ta điên rồi hả? Tôi mới là con gái của ông ta!"

" Nhưng cô đã không phải họ Nguyễn nữa rồi." Chu Lăng chậm rãi uống ngụm trà.

" không phải họ Nguyễn thì tôi cũng là con gái của ông ta! Nếu không phải ông ta....."

Chu Lăng ngắt lời cô ta: " cô không phải."

Tiếng nằng chừ của Bùi Hi Mạn im bật lại, cái miệng mấp máy, sau một lúc lâu mới tìm về được giọng nói của chính mình: ".....cô nói gì hả?"

" Cha ruột cô là ai không ai biết cả, cô về tự hỏi mẹ mình đi."

Chu Lăng đặt tách trà xuống, nghiêm mặt nói : " Giao cái thẻ nhớ trong tay cô cho tôi, đổi lại, tôi có thể cho cô một nhắc nhở rất có giá trị với cô."

Bùi Hi Mạn lập tức cất tiếng cười nhạo: " cô cho là tôi ngốc sao? cô hiện giờ hai bàn tay trắng, có cái gì có thể trao đổi với tôi?"

"Tin hay không tùy cô," Chu Lăng vẫn giữ dáng vẻ bình chân như vại như cũ, " Đây là cơ hội cuối cùng của cô, nếu mà bỏ lỡ, tôi cam đoan cô sẽ hối hận cả đời."

Bùi Hi Mạn nghi hoặc nhìn cô chằm chằm, sau một lúc vẫn cứ quyết định tạm thời tin cô một lần.

Dù sao cái thứ đồ kia, đối với cô ta mà nói, ngoài việc có thể dùng để áp chế Chu Lăng, thì chẳng có tác dụng gì khác.

"Tôi không mang theo trên người." Bùi Hi Mạn tức giận nói. cô ta thật ra lo nghĩ nguy cơ bị Chu Lăng bắt cóc, vệ sĩ cũng mang theo bốn người, ngoài hai người ở cửa kia, còn có hai người ở lối vào phòng trà. Thứ đồ quan trọng kia sao có thể để trên người chứ.

Có điều thời đại tin tức ấy mà, còn rất nhiều phương pháp.

cô ta gọi điện thoại cho thuộc hạ, sau vài phút, trong hòm thư của Chu Lăng đã có thư mới.

Chu Lăng ngay lập tức mở ra xem xét.

Video không đến ba mươi phút, nhưng đã bao gồm những gì cô muốn biết, cùng tất cả thông tin mong muốn --- Toàn bộ quá trình Hường Nghị và Hoa ca đánh nhau; Bao gồm cả sau khi anh rời khỏi mấy phút, một bóng người lặng lẽ xuất hiện trong bóng tối, cả quá trình cầm viên gạch gây án; Thậm chí cuối cùng leo tường vào trong cửa hàng sửa xe, một bên sườn mặt chụp được rõ ràng.

Sợi dây nào đó vẫn luôn căng lên trong lòng cuối cùng đã được buông lỏng.

Để bảo đảm an toàn, Chu Lăng lưu video lại, nhân tiện gửi luôn cho Tiền Gia Tô.

Cầm được thứ mong muốn, cô đứng lên định rời đi, Bùi Hi Mạn nổi cáu " này" một tiếng: "Đứng lại!"

Lúc này Chu Lăng mới nhớ tới giao ước, xoay người.

"Trong di chúc còn có một điều khoản, chỉ dành cho cô và Thời Tuấn ---- Hai người, hoặc là con cái của hai người, nếu theo họ Nguyên, thì có thể giành được 10 cổ phần của Đại Nguyên."

Ông Nguyên mong muốn, chỉ là nguyện ý thừa nhận con cháu của ông ta.

.....

Sau khi dùng phương thức nặc danh gửi video và hung khí cho cảnh sát, Chu Lăng ngay lập tức giống như đỡ xuống một nhiệm vụ nặng nề.

So với dự đoán tình hình đã lạc quan hơn một chút.

Trong video quay được rõ ràng, trong quá trình hai người xô xát, Hoa ca đã rút ra một cây đao dài khoảng một thước rưỡi, nhắm thẳng vào chỗ hiểm của Hường Nghị mà đâm. Do đó, phải đánh lại theo hướng phòng thủ chính đáng, thì phản thắng lại nhiều thêm mấy phần.

Về phần Trần Hỷ trước mắt không biết tung tích, chỉ có thể giao lại cho cảnh sát truy bắt.

Chu Lăng đã từng nghĩ, lợi dụng Tổng Phi có thể nhận được kết quả gấp đôi. Nhưng, tục ngữ chẳng đã nói, phụ nữ hà cớ gì làm khó phụ nữ.

Về lý mà nói cô không có cảm tình với Tổng Phi, đối với mẹ cô ta thì lại càng chán ghét, nhưng cô cũng không muốn mình đi làm kẻ ác kia, để một cô bé dính líu vào một vụ án giết người.

Lẽ dĩ nhiên nếu cảnh sát điều tra đến bước này, vậy thì không trách được cô rồi.

Chu Lăng không tiếp tục đi trại tạm giam nữa. Hường Nghị chẳng hề biết lần trước cô phải đi cầu cạnh Thời Tuấn, biết rồi còn khó chịu thế nào không chừng.

Nhưng lúc ấy anh cũng đã nói, không muốn cô đi đến chỗ đó. Chỉ kêu cô ở nhà an tâm chờ anh trở về.

An tâm hiển nhiên là không làm được, nhưng trước mặt bà nội, Chu Lăng không thể không giả bộ có dáng vẻ an tâm, rồi mỗi ngày điện thoại hỏi luật sư Lạc về tiến độ đều rất đúng giờ.

Sau một tuần Trần Hỷ đã bị bắt về quy án.

Lúc đó Chu Lăng đang cùng Đinh Y Y xem nhà --cô vẫn làm quyết định, từ đại học đến giờ, gần mười năm gìn giữ tình cảm, rốt cuộc cũng đi đến hồi kết.

Đinh Y Y hiện giờ một mình cô đơn lẻ loi, nhìn gia đình họ nhiều người, ngày nào cũng đến chợ, tuyên bố sau này sẽ mua nhà đối diện nhà Chu Lăng, xu thế phải cùng cô đây đưa cả đời.

Chu Lăng đã có dự định đổi một căn hộ từ lâu, hai người tâm đầu ý hợp, bán đi một nhà hàng hai người hùn mở. Mấy ngày nay đã đi xem mấy bất động sản, Đinh Y Y có chút qua lại với cô con dâu thứ hai nhà quan, lấy được một phần chiết khấu không tệ, ký hợp đồng rất sòng phẳng.

"Đàn ông của cậu lần này có thể ra rồi chứ?" Vừa mới phung phí mấy trăm vạn, mà Đinh Y Y cũng không hề chớp mắt, hiện giờ giá trị con người cô ấy đã vượt qua Chu Lăng mấy chục lần.

Chu Lăng ngồi trong quán cà phê, vẫn không quên cầm theo tạp chí thiết bị trang trí để nghiên cứu, nghe vậy cũng không đầu lên trả lời: "Quan tâm anh ấy làm gì."

Phục..... Về mặt Đinh Y Y suýt nữa thì phun nham cà phê: "Chà chà, hây, đây là tính sống hết đời với tớ hả?"

"Ồ đây," Chu Lăng chớp chớp mắt nhìn cô ấy, "Y Y nhà chúng ta giờ là phú bà, phải ôm chặt đùi không thể buông."

"Vậy thì tiền thuộc về cậu, anh họ thuộc về tớ," Đinh Y Y ngả ngón dòm cô, "Làm không hả?"

Chu Lăng ung dung đáp: "không làm. Tiền, thì anh họ nhà chúng tôi sẽ kiếm." Dừng một chút, rồi bổ sung một câu, "Hơn nữa anh họ nhà chúng tôi biết làm cơm đấy."

Đinh Y Y hứ một tiếng, lườm trắng mắt bằng đôi mắt to tròn: "Biết cậu mà!"

Trần Hỷ sau khi bị bắt về quy án lại không có nhiều kháng cự, đối với sự thực gây án khai nhận không kiêng dè. Toàn bộ vụ án được xử lý với hiệu quả cao dưới sự giám sát của các bộ phận liên quan.

Cái chết của một tên du côn đường phố, dưới sự áp chế có chủ ý, cũng không gây ra quá nhiều xôn xao, mối quan tâm duy nhất đã chuyển sang kẻ giết người.

Hường Nghị bị kéo dài thời gian giam giữ, luật sư Lạc nói rằng sẽ phải mất vài ngày bảo lãnh đợi xét xử.

Có lẽ mùi vị chờ đợi trong mấy ngày này đã trở thành thói quen nên Chu Lăng cũng chẳng sốt ruột mấy.

Dù sao thì anh sẽ nhanh chóng trở về thôi.

Bạn đang đọc truyện *Sự Quyến Rũ Nam Tính* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 75

Edit:Michellevn

Ngoài miệng thì nói không quan tâm, ấy vậy mà cơ thể thì lại thành thật quá đối.

Tất cả trình tự và thủ tục trong quá trình bảo lãnh tại ngoại, Chu Lăng đều tự thân đi làm, cô đã hỏi trước rất chi tiết và rõ ràng, trong tâm trí đều đã quen thuộc từng bước.

Tiền Gia Tô giống một thằng em nhỏ trung thành, chuyển động phía sau cô, sự tỉnh vừa có chút gì đó thì lập tức giành lấy đề mình làm.

Đến cả người tranh thủ thời gian là luật sư Lạc cũng bị vớt qua một bên, không khỏi bật cười: "Luật sư tôi đây hình như không còn tác dụng nữa."

"không đâu, tôi biết được những cái này hoàn toàn là dựa vào sự giao thiệp của anh," Chu Lăng nói bằng sự chân thành, "Làm phiền anh lịch trình bận rộn còn phải mất thời gian xử lý những việc nhỏ này, tôi vô cùng cảm kích."

đã vậy, luật sư Lạc chỉ thu một chút phí luật sư mang tính tượng trưng, gần như là một sự giúp đỡ tự nguyện.

"không cần khách sáo với tôi, phải nói là tôi kính nể cô mới đúng. Tôi có nghe một chút về chuyện của cô từ thầy của tôi, cả một gia tài kếch xù nói từ bỏ là từ bỏ, quyết đoán như vậy, khiến cho tôi thấy mình tự ti."

Lời đánh giá như thế làm cho Chu Lăng có hơi xấu hổ, cũng chỉ biết mỉm cười.

Ngược lại đáng về Tiền Gia Tô thì hết sức kiêu ngạo, vắt vẻo trên vai là chiếc túi xách nữ màu hồng phấn, không biết có phải nhớ anh họ mình quá hay không, trong đôi mắt ngập tràn sự vui vẻ.

đi được vài bước, bỗng dừng luật sư Lạc lại nói: "Thử lỗi cho tôi mạo muội -- nếu sau này tình cảm của hai người không đến được tình huống như ý, xin vui lòng cho tôi biết."

Tiền Gia Tô lập tức dựng thẳng chân mày, muốn nói anh nói sao thế hả, lại e ngại người ta là luật sư biện hộ cho anh họ, yên lặng nuốt cục tức trở về.

Nhất thời Chu Lăng không hiểu ý tứ của luật sư Lạc, chỉ nói trêu đùa: "Sao hả, luật sư Lạc cũng nhận vụ kiện ly hôn sao?"

"Vì cô nhận một lần cũng không ngại." Luật sư Lạc cười cười, "nói một câu lập dị thế này, tôi vô cùng vinh hạnh, từ chỗ hai người này, tận mắt chứng"

kiến sự tồn tại của tình yêu. Chỉ là thói đời bây giờ, tin tưởng tình yêu trái lại sẽ bị coi là kẻ ngốc. Nếu nó tan vỡ, tôi thực muốn giống như những cô bé trên internet, hét lên rằng, không bao giờ tin vào tình yêu nữa, ha ha."

Chu Lăng cười xì một tiếng, nhướn nhướn mi: "Vậy tôi đây có thể cam đoan với anh, sẽ không có ngày như thế."

cô và Hường Nghi đều rất rõ ràng điều mình muốn là gì, mà tính cách và suy nghĩ của hai người hoàn toàn phù hợp, sau này có lẽ đến cả cãi nhau cũng khó mà xảy ra.

Nghĩ nghĩ còn cảm thấy tuổi già có hơi nhàm chán đấy, chắc.

Lúc tiến về phía trước nữa, Tiền Gia Tô thừa dịp luật sư Lạc không chú ý, len lén kéo Chu Lăng sang bên cạnh, thì thầm nhắc nhở: "Gã luật sư này thần bí bí, chị cách xa anh ta một chút."

Chu Lăng buồn cười không chịu được, gõ một cái lên trán cậu: "Cấm nói bừa, người ta giúp chúng ta nhiều lắm đấy."

Trong trại tạm giam ngư long hỗn tạp, Chu Lăng không lo lắng Hường Nghi bị khi dễ, nhưng sợ anh bị ảnh hưởng bởi môi trường tiêu cực.

Hơn nửa tháng, khách quan mà nói cũng không tính là dài. Khoảng thời gian mới quen biết kia, hơi một tí là nửa tháng một tháng không liên hệ, nhưng bây giờ thì lại hoàn toàn không thể chịu đựng được.

Mùi vị sống một ngày bằng một năm cũng chỉ là như vậy mà thôi.

May mà trạng thái của Hường Nghi không tệ.

đã đổi lại quần áo của mình, cạo tóc rất ngắn, chuẩn kiểu đầu cải tạo lao động, nhưng lúc bước về phía họ thì vẫn hăng hái như trước.

Luật sư Lạc gật đầu thăm hỏi sơ sơ, Hường Nghi vươn tay kéo Chu Lăng qua, ôm thật chặt, nhằm giải trừ nỗi khổ tương tư.

Về mặt nhe răng phản kích của Tiền Gia Tô bị không nhìn đến, giờ hai tay lúng túng dừng ở giữa không trung.

"Mấy ngày này vất vả hả?" Hường Nghi căn bản không quan tâm đến cậu, một khắc cũng không rời mắt khỏi Chu Lăng, ngón tay cái nhẹ nhàng vuốt ve trên gương mặt cô, giọng nói dịu dàng không tưởng nổi.

Chu Lăng lắc đầu: "không vất vả."

nói vậy, lại giống như vô cùng tủi thân, mũi chua xót, nước mắt ngập tràn mi.

Mấy ngày vừa mới bắt đầu bốn ba khắp nơi đó, có lẽ là bởi vì lực chú ý bị thay đổi, giảm bớt không ít phản ứng thai nghén. Mấy ngày nay dần ổn định lại, ngày đêm mong ngóng anh trở về, cơ thể liền bắt đầu không thoải mái, mỗi sáng đều buồn nôn, răng lợi đau, ** cũng đau.

Hường Nghi có thể cảm giác cô rõ ràng gầy đi, xúc cảm không còn mềm mại như trước và da dẻ cũng không còn hồng hào như khi đó.

anh đau lòng, nhưng còn chưa kịp nói gì, ở bên cạnh vươn ra một đôi tay, nhốt anh và Chu Lăng lại, vỗ vỗ hai cái.

Hường Nghi phản xạ giơ tay lên, đập rớt cái móng vuốt đang ôm vai Chu Lăng kia, đang định đánh đầu Tiền Gia Tô một cái, cậu đã tỉnh mắt nhanh chân nhảy lùi lại, hất cái túi xách lên vai, hi hi ha ha mà dẫn đầu đi ra cổng lớn.

Vừa đi vừa kích động hát lên: "đi đi đi đi đi đi a đi, đi đến chín tháng chín....."

Luật sư Lạc cũng không quấy rầy hai người họ, dặn dò mấy câu những việc chú ý, rồi thì tự động rời đi.

Bên này hai người biệt ly nửa tháng đang ôm dính lấy nhau, nói hết những gì muốn nói trong chốc lát, mới chậm chậm dắt díu nhau đi ra ngoài.

Chu Lăng khoác cánh tay Hường Nghi, ánh mắt thi thoảng phiêu lãng nhìn lên trên, nhìn không được cứ nhìn cái mái tóc ngắn ngắn của anh.

Tiền Gia Tô đang đứng bên cạnh xe lần sờ cái gì đó. Hường Nghi đi tới, cậu lập tức xoay người, hất thứ gì đó trong tay lên ngang trời, cả gương mặt anh nghênh đón hết lớp bọt nước.

"Xui xẻo đi a, xui xẻo đi !" Tiền Gia Tô cầm nhánh liễu bẻ được trên đường đi, vung vẩy qua lại, hết nước rồi thì lại lấy chai nước khoáng đổ lên trên.

"Còn vầy nữa anh đây tẩn mày!" Hường Nghi lau mặt

Tiền Gia Tô len lút nhìn anh, làm bà làm bầm ném cành liễu vào trong thùng rác.

Chu Lăng thì do đã có đoán trước, nên kịp thời núp sau lưng anh, lúc này mới cười hi hi xuất hiện.

"Vầy có chút nước thì sao chứ," Tiền Gia Tô ném cành liễu đi rồi mà vẫn còn đang lăm bầm trong lòng, "Bà ngoại nói còn phải nhảy qua chậu than nữa đấy, nếu không phải sợ người ta nghi em đến phóng hỏa rồi bắt em lại, thì em đã bung chậu than đến luôn rồi."

Cậu lên xe, bật âm thanh, trong nháy mắt một hồi tiết tấu reo hò đánh trống vang lên hỗn loạn tràn ngập cả xe, ca từ tiếng anh rất nhanh và không rõ ràng, nhịp trống dồn dập huyền ảo, làm cho lòng người khó chịu.

Hương Nghị và Chu Lăng ngồi ghế phía sau, vờn người qua cài dây an toàn cho cô xong, lúc này mới cau mày giục Tiền Gia Tô: "Tắt đi."

"không biết gì hết, bài hát này gọi là 《rism》, Lauren Hill đã hát bài này khi ăn mừng ra tù sau mười ba năm, thích hợp với anh thế còn gì!" Tiền Gia Tô dùng ánh mắt coi thường thất học mà nhìn anh khinh bỉ.

Cái gì mà Lauren gì mà Hill chứ, Hương Nghị chưa hề nghe qua, có điều đối phó với Tiền Gia Tô ấy mà, anh chẳng thiếu gì đòn sát thủ.

"Àm ỉ đến cháu gái mày rồi đấy." anh kéo tay Chu Lăng qua nắm lấy, nói mà cũng chẳng thêm ngẩng đầu lên.

Tức thì Tiền Gia Tô ngoái đầu ra sau, dòm dòm cái bụng Chu Lăng, nhanh nhẹn đổi sang loại nhạc nhẹ thư giãn. Nổ máy xe, gật gật gù gù, nghiêm túc nói: "Chúng ta phải chú ý đường thai."

Chu Lăng cười mãi không thôi, vuốt vuốt bụng mình.

Tiểu phôi thai còn chưa đủ hai tháng, đã bị ba ba lợi dụng rồi.

Phân đoạn nhảy qua chậu than, cuối cùng vẫn không thể tránh khỏi.

Trong sân vừa vang lên tiếng xe, bà cô đã chạy lại bên cửa sổ nhìn xuống, rồi lập tức quay đầu lại hô lên: "Về rồi, về rồi!"

Bà cụ đứng sau cô ấy chỉ mấy bước chân, nghe vậy ngoái đầu lại chạy mấy bước, nói với con rể đang giờ bật lửa ngồi chồm hổm trước cửa huyền quan: "Châm đi!"

Tiếng loạt soạt vang lên khê khằng, ngọn lửa nhỏ được châm vào trong chậu sắt cũ, nhìn thấy ánh lửa dần dần nhen nhóm lên.

Chậu sắt là mượn từ nhà hàng xóm, không có củi cũng chẳng có than, lấy ít báo cũ ra cắt rồi cắt, quăng vào bên trong làm nhiên liệu.

Ba người dưới lầu không hề biết gì.

Hương Nghị vừa xuất hiện, ngay lập tức thu hết phản đông ánh mắt, cầm đồ vật ra vào, mở cửa sổ ra nhìn xuống, trong tích tắc giống như ngôi sao lớn vậy đó, là trung tâm được vây quanh.

Tin tức về kẻ giết người thật sự đã lan truyền từ lâu, rất nhiều người đã từng ở sau lưng hoài nghi Hương Nghị, vậy mà cũng làm như chưa từng xảy ra cái gì, đưa ra khuôn mặt tươi cười quan tâm.

"Mới mấy ngày mà đã gầy vậy rồi, trong đó kham khổ lắm hả?"

"Cái thằng Trần Hỷ kia thế mà làm ra loại chuyện này, giết người còn vu oan, thật sự là không sợ thiên lôi đánh xuống mà!"

"Nó mà người gì, giống y chang cái thằng chết kia thôi, đều là cái loại chẳng ra gì!"

.....

Hương Nghị không có lòng dạ nào ứng phó. Vừa lúc ông cụ nhà đối diện ra ngoài tản bộ, nghe người ta nói nhìn thấy Hương Nghị, vội vàng chạy tới.

"Vậy là rốt cuộc đã trở về," lưng ông cụ đã hơi còng, đứng bên cạnh Hương Nghị thấp hơn rất nhiều, nhưng lại rất ra dáng trường bối vỗ vỗ vai anh, "Mau về đi thôi, bà nội cháu lo lắng chết đi được....."

Đối với ông Hương Nghị mới có chút phản ứng, hàn huyên mấy câu, dắt Chu Lăng đi vào hành lang.

"Phục thật sự đó, giống như họ không phải là cái đám người lúc đầu bỏ đá xuống giếng ấy." TGt nhìn không nổi mặt mũi một số người nào đó, hết kiên nhẫn cấm đầu đi đằng trước.

"Lòng người chính là như vậy, không có gì đáng tức giận cả, dù sao thì họ cũng không thật sự xúc phạm tới chúng ta."

Tiền Gia Tô vẫn tức giận: "Bọn họ quá là đối trá!"

Tính tình cậu vẫn đơn thuần như trước, có lẽ cũng có kiêu ngạo nhỏ nhoi và đôi khi tham lam ích kỷ, nhưng bản chất thì vẫn là lương thiện. Cậu thực sự không thể hiểu nổi lòng người hiểm ác, hiện giờ nửa bàn chân đã bước vào giới giải trí thế lực còn hung ác hơn, về sau này chỉ sợ rằng dễ dàng bị té ngã.

Chu Lăng khuyên giải vài câu, có lòng muốn dạy cậu học khôn khéo, mà trong tư tâm lại không đành lòng làm mất đi cá tính của cậu, do dự mấy lần, vẫn là ngừng lại đã.

Dù sao thì có thể nổi tiếng hay không vẫn là một ẩn số, chơi đùa bao lâu cũng là ẩn số, cô và Hường Nghị có thể che chở, ngay cả khi không che được, thì dạy bảo cũng khiến cậu trưởng thành.

"Ồi đột -----!" Phía trước đột nhiên có tiếng hét khiến Chu Lăng bay luôn những suy nghĩ, cô giật mình, ngẩng phắt đầu lên, Hường Nghị phía sau phản ứng cực nhanh sải bước đến, ôm cô bảo vệ trong ngực.

Vài tiếng vang bén nhọn chói tai, giống như được tạo ra do ma sát kịch liệt với nền nhà từ giày thể thao của Tiền Gia Tô.

Ngay sau đó là giọng nói của bà nội và bà cô:"Ồ kia, cái thằng này, cẩn thận chút nào!"

Bà cô quở trách, vừa nhanh chóng quăng thêm giấy vào trong chậu.

"Sao vậy?"

Hường Nghị kéo Chu Lăng tiến tới, đã nhìn thấy ngay một chậu lửa ở chính giữa huyền quan, giấy đang cháy rất nhanh, ngọn lửa đang suy yếu dần.

Đầu mày Hường Nghị giật giật.

"Mau nhảy qua đi!" Bà nội ở bên trong hô lên.

thật đúng là đã làm một chậu than, cũng không biết từ đâu mà làm ra nữa. Chu Lăng cười rút tay ra khỏi lòng bàn tay Hường Nghị, men theo bờ tường mà đi vào.

"Nhanh lên nào!" Bà cô cầm một cuộn vớ rách, xé từng tờ xuống, ném vào trong chậu.

Hường Nghị đầu hàng, nhấc chân bước qua.

"Tốt rồi tốt rồi!" Bà nội thở ra như trút được gánh nặng, vội vã đón họ vào trong.

Kéo Hường Nghị vòng ra phía trước ghé xô pha, vừa kiểm tra, vừa đồ con mắt."Làm ta sợ chết được! Cả một đám mà không có đứa nào khiến người ta bớt lo được!"

"không phải cháu đã về rồi đây sao." Hường Nghị ôm bà cụ nhỏ bé cúi đầu lau nước mắt.

Bà cụ vỗ chát một cái lên lưng anh.

"Mẹ!!!" Tiếng kêu thê lương của Tiền Gia Tô đột nhiên vang lên, nhảy vọt một phát ba bước tới trước mắt mẹ già nhà mình, đoạt lại cuộn vớ bình thường trên tay bà,"Đây là bản nhạc của con!!!Tự con viết đó! Sao mẹ lại xé của con rồi!!!"

"Á?!" Bà cô ngây người, ".....Hết giấy đốt rồi, mẹ liền vào phòng con tìm được cuộn vớ này, vẽ lung tung mà, mẹ tưởng con không dùng nữa."

"Trời cao ời -----!" Tiền Gia Tô cầm cuộn vớ tàn phế một nửa lao trở về phòng.

Bạn đang đọc truyện *Sự Quyến Rũ Nam Tinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 76

Edit:Michellevn

Cơm chiều là dưỡng phụ trách, những người còn lại thì ở bên ngoài nói chuyện. Hơn nửa tháng này cũng khiến bà cụ lo lắng hết sức, hỏi hết chuyện Trần Hỷ và Hoa ca, lại hỏi cuộc sống trong trại tạm giam.

Chu Lăng ngồi đầu bên kia, không quây rầy họ, tự mình lật xem tạp chí nhà cửa, chat chit qua lại với Đinh Y Y. Cũng không biết hai người đang tám chuyện gì, chốc chốc lại cười, chốc chốc lại bĩu môi, Hường Nghị nhìn thấy ngứa ngáy, nhưng ngăn cách xa thế kia cũng không sờ tới được.

Bà cụ mà dong dài lên cũng khiến người ta khó mà chống đỡ, mãi cho đến khi đồ ăn lên bàn, bà mới xem như dừng câu chuyện lại.

Cơm nước xong cũng không dây dưa, giục anh nhanh đi tắm nước ấm rồi nghỉ ngơi cho khỏe.

Chu Lăng đau răng, ăn không bao nhiêu, đã về phòng trước. Hường Nghị đi vào đúng lúc cô đang vui vẻ với điện thoại di động, đi tới rút lấy di động, nhìn nhìn.

trên màn hình là nửa thân trên của một người đàn ông cơ bắp cường tráng.

Hương Nghị nhấc mí mắt.

"Đỉnh Y Y gửi cho em mà." Chu Lăng lập tức giờ tay đầu hàng, vô cùng biết điều," cô ấy bao kẻ cơ bắp ở quán ăn đêm, không liên quan đến em."

Hương Nghị không hé răng, tiện tay ném sang bên, ngồi xuống, đề cô xuống giường, vùi mặt vào trong cổ cô, hít sâu một hơi

"Nhớ anh không?"

Sao mà không nhớ được chứ, ngày qua ngày đều ngủ không được. Gần đây cô thường hay đói và thức dậy lúc nửa đêm, mở mắt ra vình viễn đều là bóng tối trống rỗng, thêm ăn chút gì đó, mà bên cạnh lại chẳng có người. Mỗi lúc như vậy liền cảm thấy mình vô cùng đáng thương.

Phụ nữ mang thai thật dễ dàng đa sầu đa cảm.

"Nhớ chết được." Chu Lăng vòng tay quanh cổ anh.

Trước kia cảm thấy cặp đôi yêu nhau mà nói chuyện yêu đương sến súa là không thể hiểu nổi, thế nhưng nói yêu đương, không phải chính là sến súa sao.

Thích mèo nhỏ cún nhỏ đều không nhận được muốn sờ sờ hôn hôn, thích một người, dĩ nhiên cũng là dính lấy nhau.

Tiểu biệt thắng tân hôn.

Vậy thì tiểu biệt của kỳ tân hôn này sơ sơ có thể nhân đôi lên rồi.

Cứ ôm như vậy đã rất dễ chịu rồi, cơ thể và nội tâm đều vô cùng yên ổn. Loại cảm giác giống như bến đỗ an toàn này, chỉ có người đàn ông này mới có thể cho cô.

- --- Nếu như tay anh không bắt đầu sờ mó loạn xạ ngẫu, Chu Lăng có lẽ có thể tiến hành thêm được năm phút đồng hồ tự vấn lương tâm.

thật ra, Hương Nghị vốn không có tâm tư không đứng đắn, chỉ nghĩ là ôm một chút rồi đi tắm.

Nhưng, anh đã đánh giá thấp sự đam mê và nỗi nhớ thương của mình về cơ thể này.

Đó là mùi hương phụ nữ quen thuộc thấm sâu vào xương tủy, chỉ cần vừa ngửi một cái, thì dù chuyện lớn thế nào cũng muốn ném ra sau đầu, còn đâu tâm trạng mà tắm với chà rửa.

anh thậm chí nghĩ thôi thì gặm mấy cái cho đỡ con ghien.

Chu Lăng nhanh chóng bị lột trống trơn, được ve vuốt phát ra tiếng rên rỉ, lấy chân khế đá anh ." Tắm trước đã, chó bản!"

" Cùng tắm nhé?" Hương Nghị vùi mặt trước bộ ngực mềm mại của cô, không nỡ rời đi.

"Bà nội và cô vẫn còn ở ngoài đó...."

Loại chuyện tắm uyên ương này, bị người lớn bắt gặp, bao giờ cũng có chút xấu hổ.

Hương Nghị gặm đủ mới nhả ra, nhanh chóng kéo chăn qua đắp cho cô, sợ cô bị lạnh, càng sợ chính mình nhìn nhiều sẽ lại chìm đắm vào hơn.

Người phụ nữ dưới chăn chỉ lộ ra một đoạn cẳng cổ trắng nõn, và gương mặt ửng đỏ, xuân tình lóng lánh trong mắt, sương mờ mênh mông, liếm mỗi một cách vô thức.

Hương Nghị yêu thích quá đổi, cúi xuống mổ một cái.

Chỉ chốc lát này, trên quần liền nhô lên đùm nhô không rõ lắm nhưng cũng không dễ coi nhẹ, anh quay lưng lại, hai ba cái thì lột mình sạch sẽ, thay một chiếc áo lót rộng rãi và quần thể thao, chỗ kia liền không nhìn ra mấy nữa.

" anh trở về liền."

Trước khi ra cửa anh nhìn lướt qua trên giường, Chu Lăng cuộn chăn nằm bò trên giường, đang chống đầu lên lên nhìn anh.

Hương Nghị lại kim lòng không được, bước lại hôn hôn cô.

.....

Bà cụ luôn lo nghĩ, mặc dù ai cũng trấn an nói với bà rằng đã mời luật sư giỏi rồi, kiện cáo nhất định không có vấn đề gì cả, bà vẫn cứ lo lắng, sợ có gì sơ xuất. Ngày nào cũng phải hỏi mọi người tiến triển, thời gian mở phiên tòa còn nhớ rõ hơn đương sự Hương Nghị.

Trước sức ép của các ban ngành liên quan, vụ án Hoa Ca nhanh chóng được tòa án nhân dân xét xử, Trần Hỷ cố ý giết người, không hề nghi ngờ tội đã thành lập, sau phán quyết này, liền đến phiên Hường Nghị.

Ngày xét xử đó không để cho bà cụ đi, thời gian xét xử quả thật mất chút công sức, quá trình tương đối mạo hiểm, nhưng nhìn chung cuối cùng cũng có được kết quả vừa lòng.

Chu Lăng toàn tâm toàn ý ngồi cùng hàng ghế bị cáo với Hường Nghị, không để ý đến gì khác, thẩm vấn của tòa kết thúc mới rút cuộc triệt để buông lỏng trái tim, nhìn thấy Hường Nghị từng bước đi về phía mình, len lén lau đi vệt nước mắt.

Có trời mới biết vừa rồi lòng bàn tay cô đầy mồ hôi, vô thức nắm chặt tay lại, móng tay tựa như cắm vào trong thịt.

Ngày nào cũng an ủi người khác, kỳ thật nỗi bất an của cô không hề ít hơn bất kỳ ai.

Thời điểm chào hỏi luật sư Lạc, mới phát hiện không chỉ có luật sư Trịnh ở đây, mà còn có cả Thời Tuấn vậy mà cũng đến nữa. anh ta vẫn như trước cả người tây trang tối màu, đứng ở đâu thì đều có dáng vẻ tỏa ra khí thế người sống chớ lại gần.

Ánh mắt chống lại tầm nhìn Chu Lăng, yên tĩnh gập đầu.

Lần này thật sự nhờ có anh ta hỗ trợ, Chu Lăng đi qua, lần nữa nói lời cảm tạ.

Đối với cô Thời Tuấn dường như đã thân nhiên, chỉ là ánh mắt thi thoảng lướt qua người đàn ông bên cạnh cô, mơ hồ hiện ra chút địch ý và mâu thuẫn.

anh ta không nói mấy, song song cùng luật sư Trịnh rời đi, trước khi đi bỗng nhiên nghĩ đến cái gì, lại xoay người lại, nhàn nhạt nói : " Phòng của em.....đồ dùng trong phòng vẫn còn ở đó, di Thu cũng đã thu dọn đầu ra đó. Nghe nói em muốn chuyển nhà, nếu cần, lúc nào cũng có thể về lấy."

Chu Lăng gập đầu." Cảm ơn anh, Thời Tuấn."

không có ai thiếu ai cả, lần trước chẳng qua là cố ý lấy từ huyết của anh ta để buộc anh ta hỗ trợ.

Sau này đường lớn nhìn lên, người nào đường đó, không liên quan gì đến nhau kỳ thật cũng là một lời chúc phúc vô cùng tốt.

Chuyện cũ muốn theo gió, cũng là bọn họ phải từ trong quá khứ đi ra mới được.

KHó khăn này cuối cùng cũng qua đi, sinh hoạt dần dần trở lại quỹ đạo.

Gần đây Đinh Y Y quen biết chàng trai mới, vội vã trải nghiệm cảm giác đã lâu không yêu đương, trang hoàng nhà cửa cũng chẳng thêm quan tâm, toàn bộ đều quảng hết cho Chu Lăng.

Cũng may có Hường Nghị ở nhà, Chu Lăng cũng không muốn hi sinh thời gian gần gũi mà đi cùng cô ấy, vậy là đúng với ý nguyện luôn.

Trong chợ đồ nội thất, mùi formaldehyd quá mạnh, cô không thể tự mình đi xem, liền từ tạp chí và Internet chọn lấy một số thương hiệu danh tiếng, nói chuyện từng cái một.

Giá cả không đồng đều và mức độ chênh lệch cũng khá lớn, Hường Nghị chỉ lo thúc giục cô ăn uống, lúc nào rảnh rồi thì lại tranh thủ chấm dứt sờ mó, chẳng đưa ra được bất kỳ lời khuyên có giá trị nào.

Bộ não Chu Lăng cũng đau luôn, dứt khoát chọn lấy cái đắt nhất, tính toán nhỏ nhặt đầu đó, chuẩn bị cả thẻ của Đinh Y Y.

Có lẽ cô ấy thật sự thoải mái và vui sướng, giọng nói trong lúc trò chuyện đều lộ ra vẻ sung sướng." Biết ngay cậu là đồ tiểu yêu tinh, tiêu tiền của tớ không nương tay, cả đi cả đi," cô ấy sáng khoái nói," Coi như là tặng quà cưới cho cậu rồi."

Lúc đó Hường Nghị đứng lúc đang bàn chuyện công việc với Thiệu Thành.

H thị tạm thời anh không đi được nữa, Thiệu Thành đã tìm người tin nhiệm khác thay thế, hai người nói chuyện mấy lần, chính thức đưa các công tác chuẩn bị cho mở chi nhánh phía Bắc vào lịch trình, đồng thời toàn quyền giao cho Hường Nghị phụ trách.

Họ đã thảo luận vấn đề này nhiều lần, phương thức hoạt động chỉ cần kế thừa chương trình của học viện an ninh tổng bộ H thị, việc Hường Nghị cần làm là lựa chọn địa điểm, xây dựng tuyển chọn giáo viên cũng như phê duyệt các loại thủ tục giấy tờ khác nhau.

Mặc dù đó là công việc tầm thường lại vất vả, nhưng đến lúc đó, anh sẽ không còn là thân phận huấn luyện viên nữa, mà là đối tác thực sự.

không có một người đàn ông nào có thể cam chịu để chính người phụ nữ của mình bị người khác nuôi dưỡng.

Bên này Chu Lăng còn chưa nói chuyện điện thoại xong, Hường Nghị đã ngắt đường dây, đun một ly sữa bò nóng, nhét vào trong tay cô, ngồi xuống đối diện cô, nhìn cô đắm đắm.

Chu Lăng bị anh nhìn đến dựng lông, vội vàng nói mấy câu rồi cúp điện thoại.

"anh làm gì thế hả?" cô uống ngụm sữa bò, nhìn anh mà thấy buồn cười.

Hương Nghị hơi hơi nhú mày:" Vì sao phải cà thê của cô ấy?"

" cô ấy có tiền mà." Chu Lăng nói vui

Chị em hai cô sẽ không tính toán rõ ràng như vậy, lúc trước sinh nhật Đình Y Y, cô tặng cô ấy chính là vương miện đính kim cương, còn đắt hơn nhiều so với phí trang hoàng.

" Cà thê của chúng ta đi." Hương Nghị nói

Cuối cùng cũng đã hiểu vì sao anh có dáng vẻ này, Chu Lăng nhin cười gật đầu." Được."

Hương Nghị sáp lại gần, hôn lên bờ môi dính một vòng sữa của cô." anh sẽ kiếm tiền nuôi em "

Thời tiết rất tốt, buổi chiều Hương Nghị đưa Chu Lăng ra ngoài hẹn hò, lúc ra cửa, đúng lúc đụng độ Tiền Gia Tô áo quần chỉnh tề.

" Cậu đi đâu vậy?"

" Hai người đi đâu vậy?"

Chu Lăng và Tiền Gia Tô cùng mở miệng, nói xong hai người cùng cười lên.

Chu Lăng vươn tay ra muốn giúp cậu bé cổ áo sơ mi, tay vươn ra được nửa bị Hương Nghị túm trở lại, chỉ chỉ cổ áo của mình, ý bảo tự anh điều chỉnh đây.

" Xem cái bộ dạng nhỏ mọn của anh kia." Tiền Gia Tô trắng mắt lườm anh họ nhà mình, tự mình chỉnh lại cổ áo," Hai người đi đâu thế hả?"

" Hẹn hò đó." Chu Lăng cười tít mắt đáp," Em sắp đi gặp gái đúng không, mặc đẹp trai thế mà."

" Gì mà gái !" Tiền Gia Tô trừng mắt, phủ nhận," Còn không phải là con nhóc điên khùng kia, hôm nay đi nước anh du học, sống chết kiểu gì em cũng phải tới tiền cô ta."

Chu Lăng vỗ trán một cái, cô vậy mà quên luôn cái gốc này.

cô đã chuẩn bị quà năm mới cho Chung Niệm Đồng, một quyển sổ tay màu lam nhạt rất nữ tính, nhưng cứ quên đưa cho cô ấy.

" Em giúp chị tặng cho cô ấy nhé." Chu Lăng tìm ra hộp quà màu lam nhạt, giao cho Tiền Gia Tô," Chúc thuận buồm xuôi gió."

trên thế giới này có một loại người, có bệnh công chúa, cũng có mệnh công chúa.

Con bé Chung Niệm Đồng kia chính là như vậy, thật sự là tiểu công chúa được chiều hư, điều ngoa tùy hứng, vênh vang đắc ý, nhưng tâm địa lại không xấu.

So với đại đa số bạn cùng trang lứa, cô ấy có nhiều hơn cả, đồng thời hoàn cảnh gia đình cũng phức tạp hơn người ta,---- một người cha hết mực yêu thương cô ấy, nhưng bận rộn với sự nghiệp và ít có thời gian bên cô ấy, một người mẹ mạnh mẽ, cường thế nghiêm khắc; Và còn một người chị cùng cha khác mẹ lạnh lùng.

cô gái nhỏ trong kỳ nổi loạn có nhiều suy nghĩ, cũng không dễ dàng lắng nghe người khác, tặng cô ấy cuốn sổ tay cũng không mang hàm ý đặc biệt gì, chỉ mong cô ấy sẽ sống bằng tâm của mình.

Gần nhà có một trung tâm thương mại sắp đóng cửa, ngày làm việc chính thức mà người ít đến đáng thương, rạp chiếu phim ở vào tình trạng tha hồ bao cả rạp, Chu Lăng và Hương Nghị đi xem phim điện ảnh, ngồi chính giữa khán phòng.

Tiêu chuẩn chọn phim của Hương Nghị giống y như trước kia, nhằm chán tới cực điểm, mới ăn bắp rang còn chưa đến một phần tư, Chu Lăng đã ngáp. Bên cạnh lập tức vươn một tay qua, lấy hộp bắp rang đi, nâng tay vịn ở giữa lên, kéo cô vào trong lòng.

Tức thì Chu Lăng vui vẻ lên ngay, nhớ tới lần xem phim trước, người này hôn cũng chẳng hôn cái nào.

cô nghiêng người sang một bên, hơi ngả về phía trước, nhìn anh bằng ánh mắt mê hoặc, cố tình dùng giọng nói mềm mại hỏi bằng ý đồ riêng:" không có ai cả, ôi chao, anh thật là, không muốn làm chút gì sao?"

Vừa nói vừa trượt tay vào trong vạt áo anh, trần ngập tỉnh ám chỉ mà xoa chầm chậm trước ngực anh.

Ánh mắt Hương Nghị chăm chú nhìn màn ảnh, mặt không đổi sắc, túm tay cô ra, nắm trong tay mình. Kế tiếp cúi đầu, kề sát tai cô, giọng nói trầm thấp nặng nề:

" Ngoan, về nhà lại đút em ăn."

- -- Hoàn chính văn ----

Nhật ký của anh giai Hướng - Trang cuối cùng

Tôi là Hướng Nghị.

Từng là quân nhân, cũng đã từng làm công việc sửa xe, suýt nữa thì trở thành huấn luyện viên, sau này có thể sẽ là một viện trưởng.

Hiện giờ là đầu bếp tay sai, công việc hàng ngày chính là cho vợ trẻ của tôi ăn.

cô ấy rất xinh đẹp.

Bạn hỏi tôi cho ăn như thế nào?

Ờm, thì cho ăn các kiểu.

Đồ ăn thức uống, cơ thể, tất cả mọi phương diện.(◡‿◡)

Bạn đang đọc truyện *Sự Quyến Rũ Nam Tinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 77

Edit:Michellevn

Căn hộ mới mua ở khu chung cư Trạch Lâm phố Tân Bình, bất động sản của cơ quan nhà nước, căn hộ lớn rộng hơn hai trăm mét vuông, bốn phòng ngủ, bốn phòng vệ sinh, ngoài ra còn có một thư phòng và một phòng để trang phục, bốn người cùng sống không đến mức chật chội, cũng không mất đi sự náo nhiệt.

Phòng người làm được làm thành phòng dành cho thú cưng, và thư phòng bên cạnh phòng ngủ chính được chuyển trực tiếp thành phòng trẻ em trong quá trình cải tạo.

Mặc dù cả nhà từ bà cụ đến Tiền Gia Tô, không có ngoại lệ, đều bày tỏ mong muốn một bé gái mềm mại ngọt ngào, nhưng số mệnh lại mang đến cho họ một trò đùa nho nhỏ.

- Là một bé trai bảo bối sôi nổi và tràn đầy sức sống.

Lúc kiểm tra siêu âm B, nữ bác sĩ hiền lành cười: "Cục cưng giống ba ba đó nha, xem bàn tay nhỏ này mạnh mẽ biết bao."

Đây là cách biểu thị đầy ẩn ý.

Chu Lăng nhìn chăm chú vào bức ảnh trên siêu âm B và cẩn thận xác định nó, bóng mờ nho nhỏ đã có thể nhìn ra hình dạng mơ hồ, cánh tay và cẳng chân nhỏ nhỏ, cái đầu to. cô không tìm được lộ ra ý cười, thai máy còn lại hơi lấm đốm, ngày ngày trên đầu đá mẹ, xem ra tương lai chính là một nhóc phá phách.

Quay đầu đã thấy cha thằng nhỏ đứng đó thẳng tắp, nhưng đôi mắt lại nhìn thẳng vào bức ảnh, nhìn kỹ mới có thể phát hiện ra đầu hơi hướng về phía trước.

thật ra là cũng tò mò lắm rồi.

Giới tính của đứa bé đã được xác định, mọi thứ đồ dùng đã sẵn sàng, cả nhà bắt đầu bàn bạc đặt tên cho đứa bé.

Xét thấy ba ba Hướng một lòng mong muốn một cô con gái, Chu Lăng lo anh đối với con trai này có chút ý kiến, vô cùng cố ý mà đặt cho đứa bé một nhũ danh.

"Gọi Ferrari đi, thế nào?"

Tiền Gia Tô ngồi kế bên cô uống nước, ngay lập tức phun ra hết nước luôn, may là kịp thời nghiêng đầu sang chỗ khác, không gây thương tổn người vô tội, cầm cốc nước vỗ đùi, cười ha ha ha như một tên bệnh thần kinh.

Còn Hướng Nghị thì đang gọt vỏ táo cho cô, nghe vậy khòe miệng co rút, vỏ táo dài thật dài cứ thế mà đứt đoạn.

Khi đó đã là tháng tám, giữa mùa hè, mặt trời cay độc hung hăng càn quấy hơn nửa tháng, mặt đất khô cằn cuối cùng cũng nghênh đón phần nào mát mẻ, lại là một trận mưa xối xả vô cùng lớn, bên ngoài mưa to như trút nước tiếng sấm rền vang, bên trong cánh cửa sổ đóng chặt của phòng ở cũ lại là ánh sáng ấm áp.

Bà cụ và dưỡng đã quay trở về trông nom việc buôn bán, còn lại bốn người nghiêm chỉnh ngồi vòng quanh ở phòng khách, chiều theo ý Chu Lăng cùng xem chương trình giải trí hài hước của một đài.

Khách mời của kỳ này đúng lúc là Idol của cô, thiên vương nổi tiếng Lục Gia Hòa.

"Cười gì chứ." Chu Lăng cất tiếng hừ, thoải mái tựa vào ghế sofa, cùng bà nội đắp chung một cái thảm lông hoạt hình, đôi chân trần duỗi ra, giẫm lên lưng Hường Nghị.

"Ferrari là xe hả?" Bà cụ hỏi.

"Vâng ạ." Chu Lăng ôm trái cây Hường Nghị đã cắt xong, cùng ăn với bà nội, "Bà nội hiểu biết nhiều thật đấy, đến cả xe này mà cũng biết."

Bà lão cười hi hi: "Sao lại lấy tên chiếc xe hả?"

"Hường Nghị thích xe ạ." Chu Lăng nói

Lấy tên của một chiếc xe thể thao, biết đâu có thể khiến anh thích con trai mình hơn một chút?

Hường Nghị cúi đầu cười: "Thích Ferrari chính là em mà."

Ồ, cũng đúng. Chu Lăng nhai miếng táo, hơi hơi nhứ mảy lại, giống như đang suy tư về cái gì đó.

Mãi đến khi hết thời gian mười phút quảng cáo, đôi mắt cô bỗng bừng sáng lên, "Vậy gọi là Vô- lăng đi!"

"Phụt....." Tiền Gia Tô mới vừa ổn định lại một chút, đã lại cười ngả lẩn ra ghế sofa, "Ha ha ha ha ha, cười chết tôi rồi!"

Hường Nghị cười bó tay, rửa sạch tay xong quay lại, ngồi xuống bên cạnh cô, chuyển chân của cô từ trong thảm ra ngoài, gác lên trên đùi mình, thành thạo mắt xa cho cô.

Chu Lăng hết sức tự nhiên xê dịch lại phía bên cạnh anh, sát người anh.

Hai kẻ ngọt ngào không đứng đắn này luôn luôn bất chấp sự tồn tại của người khác, đặc biệt là sau khi mang thai, giờ đây bà cụ và Tiền Gia Tô đã có thể làm như không thấy, tiếp tục ăn trái cây và ai nấy tự xem tivi.

"Em đặt tên không hay sao?" Chu Lăng nhìn anh vẫn mãi không thấy phát biểu ý kiến, liền hỏi.

Hường Nghị nghiêm túc đáp: "Hay." Ngay tại thời Chu Lăng định nhếch miệng cười, anh lại bổ sung một câu, "Dù sao cũng là con trai, đặt đại một cái tên cũng được rồi."

Chắc, Chu Lăng lườm anh một cái, biết ngay anh là một người cha bất công mà.

Bà cụ ngồi bên cạnh không nhận được tiếp lời: "Nào có thể gọi con trai là vô - lăng chứ, hai cái đứa này, làm cha mẹ kiểu này cũng quá là không đáng tin rồi."

Chu Lăng ngả lên người Hường Nghị, cười khanh khách.

"Gọi bánh xe đi." Bà cụ đưa ra quyết định cuối cùng. "Muốn gọi xe như vậy, thì bánh xe nghe hay hơn vô lăng."

Ba tháng sau, bạn học bánh xe đến vào một ngày lập đông, là một cục cưng xạ thủ tràn đầy năng lượng.

Bạn học bánh xe rất nghịch ngợm, thời gian ở trong bụng mẹ kéo dài hơn dự kiến. Qua ba ngày dự sinh vẫn không có động tĩnh, cả nhà đều không ngừng lo lắng, Hường Nghị vội vàng đưa Chu Lăng đến bệnh viện để kiểm tra.

Các chỉ số đều bình thường, bác sĩ nói tình trạng thai nhi rất tốt và liên tục giải thích với mấy người thân trong gia đình rằng trước hoặc sau ngày dự sinh hai hay ba tuần đều là sinh nở bình thường, lúc này mọi người mới yên tâm, đưa người phụ nữ mang thai về nhà tĩnh dưỡng.

Lúc đó đúng vào giai đoạn cuối của công trình học viện an toàn, công việc rất nhiều, Hường Nghị bận rộn vô cùng, lại không yên lòng trong nhà có phụ nữ mang thai chờ sinh, thường tranh thủ lúc Chu Lăng ngủ trưa mới ra ngoài bàn công chuyện.

Ngày đó, kiểm tra xong trở về nhà, phụ nữ có thai tư tưởng thư thái cơ thể béo tròn ăn cơm xong đi nghỉ ngơi như thường lệ, Hường Nghị nhìn thấy người ngủ rồi, lúc này mới ra ngoài hẹn gặp Thiệu Thành.

Có lẽ là được Hường công công hầu hạ quá tốt, cảm xúc trước khi sinh của Chu Lăng vẫn rất ổn định, ngoài những lúc thỉnh thoảng bụng xục có chút đau, thì thời gian còn lại đều rất vui vẻ, hàng ngày nên ăn thì ăn nên uống thì uống, nghe chuyện cổ tích và xem tạp chí, không hề có tí gì bồn chồn cả,

đặt đầu xuống gối là ngủ ngay.

Nếu trong lúc đó không đột nhiên bị chuột rút, bằng không nhất định cô ngủ một giấc thẳng đến bốn giờ, thức dậy đúng giờ.

Mỗi lần Hường Nghị ra ngoài làm việc, đều căn đúng giờ này trở về. Chu Lăng rất thông cảm cho anh, có bị đau tinh trong lúc đó cũng sẽ không gọi anh về, hoặc là tự mình xoa dịu, thật sự chịu không nổi mới cần gọi người.

Ngày hôm nay bắt đầu rất đột ngột.

Con đau trong con co thắt đã lôi cô ra khỏi giấc ngủ, mới đầu Chu Lăng tưởng đó là sự co thắt giả giống như ngày thường, ngược mắt nhìn thời gian, điều chỉnh một tư thế thoải mái.

Chẳng ngờ con đau càng lúc càng mãnh liệt, thời gian đau cũng càng ngày càng dài, Chu Lăng vừa làm động tác hít thở sâu vừa thả lỏng cơ thể, lợi dụng giữa khoảng cách co rút, cất tiếng gọi người.

Bà cụ cuống quýt chạy vào, vừa thấy tình huống thì hiểu ngay, vừa mừng vừa lo: "Sắp sinh rồi sắp sinh rồi! Tiểu Hâm! Nhanh lên! đi bệnh viện!"

Tiền Gia Tô kéo dép lê lao vào, loại thời điểm này cũng không còn để ý kiêng kỵ gì nữa, chân tay luống cuống đứng tại chỗ chần chừ mấy giây, bị bà cụ vỗ mạnh một cái: "Thất thần cái gì hả! Mau bế chị mày đi bệnh viện!"

Tiền Gia Tô lúc này mới tỉnh hồn lại, nói một câu lí nhí: "anh họ, xin lỗi nhé!"

Khom người thật cẩn thận bế ngang Chu Lăng lên.

"Ôi đêch!" Tiền Gia Tô nghiêng rãnh, thân trên hơi ngửa ra sau, ôm một người trong tư thế kỳ quặc, dáng vẻ có thể bay hơi bất cứ lúc nào, "Chị Lăng, hứa với em, sinh đứa nhỏ xong, chú ý giảm cân thật tốt được không"

Chu Lăng cũng đang đau cắn chặt răng, vàng trán toát mồ hôi, nghe vậy cố gắng mỉm cười, nói trong hơi thở hổn hển: "Em mà cũng dám chê chị béo."

"Nhắc nhở nhắc nhở," Cơ thể gầy gò của Tiền Gia Tô không khiến người ta thất vọng, một đường mạo hiểm nhưng ổn định ôm được người vào xe, cẩn thận đặt xuống, lúc này mới lắc lắc cánh tay sắp tàn phế, lật đặt vội vàng chạy đến mở cửa ghế lái.

Thời điểm Hường Nghị nhận được điện thoại là đang ở công trường cùng Thiệu Thành, bận rộn nửa ngày, miệng lưỡi đều khô, rảnh rồi một chút thì dừng lại nghỉ ngơi, Thiệu Thành cầm chai nước đưa cho anh.

Hường Nghị nhận điện thoại, vừa đưa tay đón nước, vừa cầm tới cái chai, tay lại đột nhiên run lên, "bịch" tiếng chai nước suối rơi xuống, nắp chai bật mở, đổ ra ào ào.

"anh tới ngay!" âm cuối của anh đều đã run rẩy, nhưng tự mình lại không nhận ra, tắt điện thoại xong một lời giải thích cũng không kịp nói, hoặc có thể do tâm tình quá kích động dẫn đến nhất thời mất ngôn ngữ, vỗ lên cánh tay Thiệu Thành một cái, xoay người chạy nhanh về hướng xe đậu bên ngoài, giẫm mạnh lên chân ga hất bụi mà đi.

Chỗ của anh cách bệnh viện không xa, trên đường đi gắng kìm lòng để không vượt quá tốc độ, khó khăn lắm đến cùng lúc với Tiền Gia Tô.

"Chu Lăng!" anh lao tới mở cửa sau xe, Chu Lăng nửa người co quắp lên người bà nội, một tay bám chặt lấy bà nội, một tay đỡ bụng, mồ hôi đầy cả mặt, tóc ẩm ướt dính lung tung trên trán, trên má.

TRông thấy Hường Nghị, cô vô thức buông bà nội ra, vươn tay lại.

Hường Nghị căng thẳng trái tim cũng sắp lao ra ngoài, khom người cẩn thận ôm lấy cô.

không nghĩ cô đến hơi sức cũng cạn kiệt, ghé sát tai anh mở miệng yếu ớt, câu đầu tiên lại là mách ngay với anh: "Ba kim chê em béo."

Những lời này khiến cho bộ não Hường Nghị đang đảm nhiệm căng thẳng cao độ phải xoay tròn mấy vòng mới hiểu được, dở dàng cô: "không béo, là nó quá yếu ớt thôi."

Lúc này Chu Lăng mới hài lòng, ôm chặt cổ anh.

"Hình như vỡ ối rồi....."

"không sao, chúng ta đã ở bệnh viện rồi." Hường Nghị nghiêng đầu hôn lên vàng trán đầm mồ hôi của cô, "không sợ....."

anh sai bước nhanh đến tòa nhà cấp cứu, Tiền Gia Tô lao mình phía trước anh để mở đường, nhìn thấy một người thì lập tức vỗ lấy, kêu toáng lên: "Bác sĩ! Bác sĩ! sắp sinh rồi!"

Thực ra đối phương chính là người nhà đi cùng bệnh nhân, bị cậu làm cho hết hồn, hất tay cậu ra cảnh giác, dùng ánh mắt nhìn kẻ thần kinh mà nhìn cậu trừng trừng, rồi nhanh chóng bỏ chạy.

Theo bản năng Tiền Gia Tô đuổi theo hai bước mới phản ứng lại được, rồi thay đổi phương hướng tiếp tục chạy, vừa chạy vừa gọi." Bác sĩ -----!"

Chu Lăng buồn cười, nhưng đau quá cười không nổi, tựa lên vai Hường Nghi, rì rầm:" Sau này không cho bánh xe chơi cùng Ba KIm, sẽ trở nên ngốc....."

Bác sĩ y tá tới rất nhanh, dùng xe đẩy Chu Lăng vào thẳng phòng chờ sinh, Hường Nghi cũng theo vào không do dự, vẫn nắm tay Chu Lăng, đứng bên cạnh cô, cúi đầu không ngừng hôn lên trán và má cô, thấp giọng vỗ về.

Sinh con cực kỳ đau, anh không thể sẽ chia, chỉ ít cũng phải ở bên cô.

Thực tế sinh con là lúc phụ nữ nhếch nhác nhất, nhưng Chu Lăng đã không còn chút nào lo lắng nữa, dù sao trong khoảng thời gian này cô vừa béo vừa nám, đáng vẻ xấu xí nào Hường Nghi cũng đã nhìn thấy.

Đờ đờ chính là bác sĩ hồi sáng mới kiểm tra giúp họ, tình trạng đã ổn định lại, vừa hướng dẫn Chu Lăng dùng sức hít thở đúng cách, vừa nhỏ nhẹ nói chuyện với cô, làm cô dịu cảm xúc." Gọi là bánh xe hả, thật sự là một thằng nhóc nghịch ngợm, cả ngày chỉ toàn giày vò mẹ."

Chu Lăng khôi phục được chút sức lực, cười rộ lên:" Hư thế đấy, ăn hiếp mẹ mà."

Hường Nghi liền nói : " Nó ra cái là đánh mông nó luôn."

" Vậy thì không được," Chu Lăng trừng mắt nắn anh, " Em cực khổ sinh ra, anh dựa vào cái gì mà đánh chúng em hả?"

Hường Nghi bật cười:" Ủ, thì không đánh."

Tuy càu nhàu nghịch ngợm, nhưng lại là một đứa bé hiếu thuận, trong một ngày khiến cho mẹ hai lần chạy đến viện, nhưng không đành lòng để cô phải chịu khổ quá nhiều, đợi trong phòng chờ sinh không đến tám giờ, thì được sinh ra một cách suôn sẻ.

Có điều, bởi vì dinh dưỡng trong bụng mẹ quá mức dồi dào, đáng vẻ ú na ú nần, phải mất rất nhiều công sức để ra ngoài.

Tám cân tám lạng (bốn cân tư), cậu bé to béo.

Tiếng khóc đầu tiên rõ to truyền ra ngoài phòng sinh, vẫn canh giữ bên ngoài không chịu đi, bà cụ ngậy người chừng năm giây, mới vỗ đùi thật mạnh, cười không nhìn thấy mắt luôn.

" Chà chà, chất chai của tôi đấy, ôi chào!"

Tiền Gia Tô kích động cả gương mặt đều run lên, miệng cứ há hốc không biết phải nói gì, lại nhe nguyên cả hàm răng trắng ra, học dáng vẻ bà ngoại vỗ một cái lên đùi.

" Chà chà, cháu họ của tôi đấy, ôi chào!"

Bánh xe, bánh xe,

Chỉ mong một đời suôn sẻ bình an.

Toàn văn hoàn

Bạn đang đọc truyện *Sự Quyến Rũ Nam Tính* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.